

Giới thiệu Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)

Tên gốc: Cuối Cùng, Lời Âu Yếm Cũng Có Chủ

Tên Hán Việt: Tình Thoại Chung Hữu Chủ

Edit: Cá Vây Hồng (thế giới 1 và 2) + Khắc Lạp Lạp (từ thế giới thứ 3 tới hết)

Thể loại: Xuyên nhanh, Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Ấm áp,...

Số chương: 95 (cả chính văn lẫn ngoại truyện)

Mỗi một người chỉ sống có một đời.

Cũng chính vì vậy nếu không có một lần dùng dịu dàng để yêu thương thì rất đáng tiếc.

Trong tất cả kết thúc của những câu chuyện đẹp, tra nam luôn phải cô độc sống hết quãng đời còn lại hoặc không có kết cuộc tốt.

Có lẽ họ xem tình cảm là đồ chơi, có lẽ là vì quyền lợi mà không từ thủ đoạn.

Sau khi bị cả thế giới quay lưng, liệu thế xuất hiện một người.

Làm chao đảo cả thế giới, chỉ vì hình bóng của họ.

I love you and your dream.

Dù anh tốt hay xấu.

Đối tượng tiền công chiếm đóng chắc chắn là những tên đàn ông khôn nạn.

Tam quan của tác giả đã không thể cân nhắc.

Cẩn thận khi xem

Vai chính: Thanh Nhục.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Thế giới 1: Phong Kỳ (1)

Mấy năm gần đây Phong Kỳ rất hiếm khi uống say, cùng với sự phát triển lớn mạnh của tập đoàn, người dám chúc say hấn ngày càng ít, tửu lượng thì ngày một cao.

Đêm nay hấn say rồi, tự mình chúc.

Người phụ nữ đã lâu không gặp ấy khoác tay chồng mình đẩy về ý lại, cô mỉm cười dịu dàng, khoe miệng luôn mấp máy như đang thì thầm điều gì đó. Người đàn ông cao lớn kia vòng tay ôm lấy cô ấy từ phía sau, anh ta cau mày khi thấy vợ mình đang cầm một ly rượu đỏ, sau khi nhờ nhân viên phục vụ đổi thành một cốc sữa bò còn không quên dặn dò phải hâm nóng nó trước.

Phong Kỳ gục xuống hàng cây ven đường nôn rất lâu, lâu tới mức hấn tưởng như mình sắp nôn ra cả lục phủ ngũ tạng rồi, ý thức ngày càng bay xa, dọc đường đi tài xế luôn phải vừa diu vừa đỡ hấn.

Đã là 2 giờ sáng, trong khu chung cư yên tĩnh này chỉ còn lại ánh đèn đường mờ ảo, tài xế diu Phong Kỳ ra khỏi thang máy, một làn gió mát khẽ thoảng qua, đôi mắt Phong Kỳ lim dim đầy men say, nhưng hàng lông mày cau chặt lại vẫn khiến hấn tản ra cảm giác áp bức người khác.

Tài xế ấn chuông cửa, trong lòng anh ta cũng có chút ngần ngại, nhưng hiện giờ chẳng còn biện pháp nào tốt hơn.

Bên trong căn phòng vang lên những tiếng động rất nhỏ, giọng ai đó mang theo chút khàn khàn lại chậm rãi truyền ra ngoài : "Tới rồi đây."

Người đó bị đánh thức khi đang ngủ nhưng không hề tức giận.

Tài xế nghe thấy tiếng bước chân vang lên ngay một gần, ánh đèn màu cam trong căn phòng len qua mắt mèo trên cửa chống trộm chiếu ra bên ngoài, không gian bên trong bao trùm một cảm giác âm áp lạ thường.

Thanh Nhượng mở cửa ra, đôi mắt vẫn còn vẻ ngái ngủ, vài lọn tóc dài xõa xuống vén qua vành tai, khẽ kéo chiếc áo choàng mỏng quanh người, cô ngạc nhiên nhìn Phong Kỳ đang được tài xế dìu đỡ, khẽ thốt: " Ngài Phong?"

Phong Kỳ híп mắt nhìn cô, thật ra chỉ có thể dọa người ta, bản thân còn không đáp nổi một tiếng. Tài xế nở nụ cười, anh ta đi theo Phong Kỳ rất nhiều năm rồi, trong lòng tự hiểu rõ mình phải nói gì: "Làm phiền cô rồi cô Tổng, tối nay chủ tịch Phong uống hơi say, ngài ấy có thể ở lại chỗ cô một đêm không?"

Thật ra những lời này cũng chỉ là nói khách sáo mà thôi, Thanh Nhượng sẽ không từ chối, bởi vì địa chỉ, ảnh chụp và số điện thoại của cô đều là do người đại diện của công ty giải trí gửi tới cho trợ lý của Phong Kỳ, nói trắng ra thì chẳng qua là một cuộc mua bán. Có rất nhiều người phụ nữ muốn nịnh bợ Phong Kỳ, nhưng lần này tài xế đưa hẳn tới chỗ gần nhất, hơn nữa trước khi bữa tiệc kết thúc Phong Kỳ còn đưa địa chỉ của cô cho anh ta, hàm ý là gì không cần nói cũng biết.

Chỉ là không ngờ hôm nay Phong Kỳ lại chạm mặt An Kỳ, còn uống say như vậy, có lẽ bên chỗ trợ lý còn chưa liên lạc với Thanh Nhượng.

Thanh Nhượng khẽ gật đầu, xem như hoàn thành nghi thức giao tiếp, cô vươn tay đỡ lấy Phong Kỳ.

Phong Kỳ không hổ với danh hiệu "tai họa" được người ta phong cho mấy năm gần đây, người thì đã say rồi, nhưng vừa dựa vào Thanh Nhượng một cái là dúi vào đầu vai cô cọt cọt, khoe miệng nhếch lên một độ cong khiêu khích: "Thơm quá ~"

Tài xế vẫn còn đứng ở cửa, nhưng anh ta giả vờ như không nghe thấy gì, ngay khi vừa chuẩn bị xoay người bước đi thì lại bị Thanh Nhượng gọi: "Làm phiền anh rồi, anh đi cẩn thận nhé."

Tài xế quay đầu lại nhìn cô, dáng người mảnh mai cố gắng đỡ lấy Phong Kỳ, nụ cười dịu dàng dưới ánh đèn âm áp lại càng trở nên thu hút hơn. Anh ta

gật đầu rồi xoay người rời đi.

...

Phong Kỳ tưởng rằng sau khi tỉnh rượu hắn sẽ bị đau đầu, hoặc sẽ có những cảm giác không thoải mái nào đó, huống chi tối qua hắn uống say đến mức không còn biết trời đất là gì.

Chớp mắt vài cái nhưng lại không thấy đau đầu, hít sâu vài hơi, một mùi Mộc Lan dịu nhẹ thoang thoảng trong không khí, rất thoải mái, rất sạch sẽ.

Sau khi thích ứng với ánh sáng vài giây, Phong Kỳ mở mắt ngồi dậy.

Một cảnh tượng xa lạ hiện ra trước mắt, bên trái là một chiếc tủ quần áo màu nâu nhạt, bên trên có treo vài chiếc khăn lông, bên phải là cửa sổ sát đất, vén rèm cửa lên là có thể ngắm nhìn ban mai ngoài kia.

Phía đối diện giường là một chiếc bàn học nhỏ.

Không giống khách sạn, tuy rằng bố cục căn phòng rất giống, nhưng nơi đây cho cảm giác giống phòng ngủ trong gia đình hơn. Cảm giác đầu tiên khi tỉnh lại ở khách sạn là xa lạ, nhưng nơi này, thứ xa lạ chỉ là đồ vật, còn không gian lại khiến người ta cảm thấy thả lỏng.

Hiếm khi nào không cần động não, Phong Kỳ lười biếng tựa vào đầu giường, híp mắt nghiêng đầu, vệt nắng dịu nhẹ xuyên qua tấm rèm cửa chiếu xuống người hắn, rất ấm.

Chiếc áo T-shirt Phong Kỳ đang mặc không phải là của hắn, rất mềm, nhưng hơi ngấn, bên dưới vẫn là chiếc quần âu tối qua, những vệt nhăn nhúm hiện ra chằng chịt trên chiếc quần âu thủ công hàng hiệu.

Phong Kỳ chẳng thấy ngưng ngừng chút nào, sau khi lười đủ thì vén chăn đứng dậy, bên giường có đặt một chiếc dép lê, hình như là đồ mới, màu xanh nhạt, bên trên in vài hình hoa hoét. Phong Kỳ đi thử, nửa bàn chân sau còn thừa ra bên ngoài, khoe miệng bỗng dưng nhếch lên. Phong Kỳ không thấy tất mình đâu, hắn lại không thích đi chân trần trên sàn nhà, hơn nữa giờ còn chưa biết đây là nơi nào, chỉ đành an ủi bản thân xỏ vào rồi đi tiếp.

Căn phòng này không lớn, cũng không có nhà vệ sinh, Phong Kỳ càng không thấy cái gương nào, hắn đành tùy tiện vuốt tóc vài cái rồi mở cửa phòng ra.

Cửa phòng ngủ nằm đối diện phòng khách, phòng này cũng không rộng, nhưng bố cục lại rất ấm áp, bàn uống nước trái khảm ren phong cách châu Âu, bên trên có đặt một lọ hoa và một giỏ hoa quả, ngoài ra còn có một chiếc hộp nữa. Phong Kỳ liếc nhìn chiếc hộp, hân mĩm cười rất mơ hồ, bên trong là đi động và những thứ trong túi áo vest tối qua của hắn.

Trên sofa có bày một vài con thú nhồi bông và mấy chiếc gối dựa, bên cạnh có một giá sách, các cuốn sách được sắp xếp rất lộn xộn, nhưng lại khiến người ta cảm thấy thư giãn và thoải mái.

Phong Kỳ bước vào phòng khách quan sát vài lượt, trên tường có treo một chiếc đồng hồ viền cartoon, đã 11 giờ hơn rồi.

Phòng bếp có tiếng động.

Phong Kỳ khẽ nhếch khóe miệng, hắn bắt đầu hồi tưởng lại sự việc xảy ra tối qua, chẳng qua nghĩ mãi vẫn không ra bây giờ mình đang ở nhà người đẹp nào, nhưng việc tỉnh dậy một mình vào buổi sáng khiến hắn cảm thấy khá bất ngờ.

Trên đường đi tới phòng bếp Phong Kỳ còn không quên ngoái đầu lại nhìn ban công, phòng khách không lớn, nhưng ban công lại khá rộng, bên phải có một vài chậu hoa nhỏ xinh đặt gần ghế dựa và bàn trà, chiếc áo vest và sơ mi của hắn đang bay phấp phới trên giá treo quần áo, ngoài ra còn có một đôi tất trắng đang được kẹp gần đó.

Khung cảnh ấy ấm áp một cách lạ thường, bỗng dưng, một cảm giác xa lạ nào đó len lỏi vào sâu trong tim hắn.

Phong Kỳ còn đang ngẩn người, phía cửa phòng bếp đã vang lên tiếng người nói: "Chủ tịch Phong, anh tỉnh rồi?"

Phong Kỳ quay đầu lại nhìn, hân mĩm cười, một nụ cười lịch sự và không kém phần hào hoa, những suy nghĩ vụt chuyển trong đầu, hình như cô gái này là nữ diễn viên nào đó từng được trợ lý của hắn đưa tới ra mắt, tên là gì nhỉ?

"Ừ. Tỉnh rồi."

Thanh Nhược cười khẽ, sau đó cô chậm rãi đặt thứ đang cầm trong tay xuống bàn, cũng không hỏi xem hắn ngủ có ngon hay không, đưa tay chỉ về phía phòng vệ sinh: "Bên kia là nhà vệ sinh."

Cô mặc chiếc tạp dề in logo của trung tâm thương mại nào đó, hình như là hàng tiếp thị, bên dưới mặc một chiếc áo len móc trắng phối với quần bò cùng màu, vài lọn tóc dài đen nhánh gạt nhẹ ra đằng sau.

Trang điểm rồi hay là chưa trang điểm nhỉ? Phong Kỳ thầm nghĩ khi nhìn thấy đôi má trắng hồng của cô.

Hắn vừa gật đầu vừa đi theo hướng tay cô chỉ.

Từ bàn chải đánh răng, khăn mặt, đến cả cốc súc miệng đều là đồ mới, mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn trên bồn rửa mặt, Phong Kỳ vừa đánh răng vừa cúi đầu nhìn chiếc áo T-shirt mình đang mặc, cô gái này biết điều đấy, có thể vui đùa thêm một thời gian nữa.

Sau khi ra khỏi phòng vệ sinh, chủ tịch Phong của chúng ta lại trở về dáng vẻ đẹp trai ngời ngời, trên bồn rửa mặt có để một vài thứ dùng để sửa soạn tóc tai, nhưng hiện tại đang ở nhà người khác, Phong Kỳ lại không có thói quen dùng đồ không phải của mình, tóc chỉ đành lấy tay vuốt qua vài cái cho đỡ rối, lại cộng thêm chiếc áo T-shirt hơi ngắn, mọi thứ gộp lại khiến hắn mất đi vài phần lạnh lùng, vài sợi tóc lưa thưa trước trán có vẻ bình dị gần gũi.

Trên bàn đã bày đầy món ăn, Thanh Nhược đang đứng sắp bát đĩa, lúc cô xoay người, một vài lọn tóc đằng sau khẽ hất về phía trước, một số lọn còn lại vẫn vén sau vành tai như cũ.

Thanh Nhược giúp Phong Kỳ kéo ghế ra, cô đặt xuống bên tay hắn một cốc sữa đậu nành nóng, thức ăn trên bàn cũng đều là những món thanh đạm, thậm chí trước mặt hắn còn là một bát cháo ngô.

Có lẽ hắn biết tại sao tối qua mình say như vậy mà sáng nay tỉnh dậy lại không thấy đau đầu rồi, cũng chẳng biết tối qua có nôn hay không nữa.

Phong Kỳ cầm thìa lên bắt đầu ăn, vừa ăn vừa chờ đợi cô tranh công với mình, nhưng sáng nay tâm trạng hắn rất tốt, cho dù cô muốn vai nữ chính trong bộ phim bom tấn nào đó hắn cũng bằng lòng cho.

Phong Kỳ nghiêng đầu quan sát đôi mắt cô, ừm, đúng là mặt mộc, xem ra chưa động tới dao kéo, các đường nét rất cân đối, làn da trắng hồng, nổi bật nhất là đôi mắt, vừa to vừa sáng, rất biết nói.

Cảm giác được ánh mắt của hắn, Thanh Nhược ngẩng đầu lên, cô nghiêng đầu hỏi với vẻ nghi hoặc: "Gì vậy?"

Đúng thế, rất biết nói.

Phong Kỳ khẽ nhếch khóe miệng, người như vậy ngụp lặn trong làng giải trí 5 năm không nổi tiếng, là không gặp thời hay đã đắc tội người khác, vậy nên bây giờ cô gái này đang chuẩn bị... nỗ lực vươn lên ư?

"Thích điện ảnh hay truyền hình?" Phong Kỳ hỏi thẳng, có điều giọng điệu vẫn khá ôn hòa.

"Điện ảnh." Thanh Nhượng trả lời không chút do dự.

Phong Kỳ cũng không bất ngờ, phim truyền hình vốn không cùng một đẳng cấp với phim điện ảnh.

"Thời gian quay ngắn, quay phim truyền hình đôi khi phải quay ngoại cảnh mất rất nhiều thời gian, ít khi được về nhà." Thanh Nhượng giải thích, cô thấy hắn hoàn toàn không thêm liếc tới đĩa mướp đắng bên cạnh, nghĩ một lát bèn dùng mu bàn tay đẩy nó về phía trước mặt hắn.

Tất nhiên Phong Kỳ nhận ra động tác nhỏ của cô, nhưng hắn vờ như không phát hiện ra, thật chẳng ngờ cô lại lấy một lý do quang minh chính đại như vậy, giọng nói hắn pha chút ý cười: "Yêu gia đình cũng tốt."

Tuy rằng không có sự choáng váng sau con say, nhưng hắn cũng chẳng có cảm giác thèm ăn, may thay món cháo ngô này nấu vừa tới, vừa mềm vừa ngọt, Phong Kỳ ăn hết hai bát mới thấy hơi no no.

Di động bị để ở chế độ im lặng, Phong Kỳ ngồi gọi điện thoại cho trợ lý trong phòng khách, còn Thanh Nhượng rửa bát trong phòng bếp.

Phong Kỳ thả người ngồi trên ghế sofa, cặp chân dài gác lên mặt bàn một cách tùy tiện, đôi dép xanh nữ tính trên chân đảo qua đảo lại khiến hắn muốn bật cười, hiếm khi hắn bỏ tiền ra không phải để mua một lần hoạt động trên giường mà là để mua một bữa cơm.

Qua lời tài xế Sở Dương đã biết được tin tới qua hắn uống say và hiện giờ đang ở nhà người đẹp, lúc này thấy hắn gọi điện đoán chừng là vừa tỉnh: "Chủ tịch Phong, cuộc họp lúc 2 giờ rưỡi có cần lùi lại không?"

"Không cần, cứ tổ chức đúng giờ, mang một bộ vest qua đây cho tôi."

Giọng nói đầy vẻ "com no áo ấm" này khiến Sở Dương hơi sững lại, nhưng anh ta cũng đáp lại rất nhanh: "Vâng."

Thanh Nhượng rửa bát xong bèn cời tạp dề ra khỏi phòng bếp, cô đi tới chỗ để kem dưỡng tay trong phòng khách, Thanh Nhượng mở nắp hộp kem, rất tự nhiên quay sang hỏi Phong Kỳ đang ngồi trên sofa: "Sao anh không mở tivi?"

Phong Kỳ quay đầu sang nhìn cô, hai bàn tay thon dài đan vào nhau, mười ngón tay tinh xảo rất đẹp, "Cô mở đi, xem bản tin buổi trưa một lát."

"Được." Thanh Nhượng gạt đầu, cô đi qua bật tivi lên, chuyển tới kênh tin tức xong thì lại gần sofa ngồi xuống.

Phong Kỳ chăm chú theo dõi bản tin, còn Thanh Nhượng thì lại chống tay vào thành ghế gà gật liên tục, tối qua cô đang ngủ thì bị gọi dậy, sau đó lại phải nấu canh giải rượu cho người kia, rửa mặt chải đầu thay quần áo cho anh ta, lát sau lại sợ anh ta ngủ dậy sẽ bị đau đầu nên bèn ngồi bên giường xoa huyết thái dương cho anh ta nửa tiếng, bận rộn mãi đến 4 giờ sáng mới được ngủ.

Phong Kỳ nghiêng đầu liếc nhìn cô, hẳn đang nghĩ bao giờ thì cô chuẩn bị đòi hỏi lợi ích cho bản thân, hay là hẳn nên cho cô nếm thử chút lợi ích trước nhỉ...

>Mấy năm gần đây Phong Kỳ rất hiếm khi uống say, cùng với sự phát triển lớn mạnh của tập đoàn, người dám chuốc say hẳn ngày càng ít, tửu lượng thì ngày một cao.

Đêm nay hẳn say rồi, tự mình chuốc.

Người phụ nữ đã lâu không gặp ấy khoác tay chồng mình đầy vẻ ý lại, cô mỉm cười dịu dàng, khóe miệng luôn mấp máy như đang thì thầm điều gì đó. Người đàn ông cao lớn kia vòng tay ôm lấy cô từ phía sau, anh ta cau mày khi thấy vợ mình đang cầm một ly rượu đỏ, sau khi nhờ nhân viên phục vụ đổi thành một cốc sữa bò còn không quên dặn dò phải hâm nóng nó trước.

Phong Kỳ gục xuống hàng cây ven đường nôn rất lâu, lâu tới mức hẳn tưởng như mình sắp nôn ra cả lục phủ ngũ tạng rồi, ý thức ngày càng bay xa, dọc đường đi tài xế luôn phải vừa diu vừa đỡ hẳn.

Đã là 2 giờ sáng, trong khu chung cư yên tĩnh này chỉ còn lại ánh đèn đường mờ ảo, tài xế dìu Phong Kỳ ra khỏi thang máy, một làn gió mát khẽ thoảng qua, đôi mắt Phong Kỳ lim lim đầy men say, nhưng hàng lông mày cau chặt lại vẫn khiến hắn tản ra cảm giác áp bức người khác.

Tài xế ấn chuông cửa, trong lòng anh ta cũng có chút ngần ngại, nhưng hiện giờ chẳng còn biện pháp nào tốt hơn.

Bên trong căn phòng vang lên những tiếng động rất nhỏ, giọng ai đó mang theo chút khàn khàn chậm rãi truyền ra ngoài: "Tôi rồi đây."

Người đó bị đánh thức khi đang ngủ nhưng không hề tức giận.

Tài xế nghe thấy tiếng bước chân vang lên ngay một gần, ánh đèn màu cam trong căn phòng len qua mắt mèo trên cửa chống trộm chiếu ra bên ngoài, không gian bên trong bao trùm một cảm giác âm áp lạ thường.

Thanh Nhượng mở cửa ra, đôi mắt vẫn còn vẻ ngái ngủ, vài lọn tóc dài xổ xuống vén qua vành tai, khẽ kéo chiếc áo choàng mỏng quanh người, cô ngạc nhiên nhìn Phong Kỳ đang được tài xế dìu đỡ, khẽ thốt: "Ngài Phong?"

Phong Kỳ híp mắt nhìn cô, thật ra chỉ có thể dọa người ta, bản thân còn không đáp nổi một tiếng. Tài xế nở nụ cười, anh ta đi theo Phong Kỳ rất nhiều năm rồi, trong lòng tự hiểu rõ mình phải nói gì: "Làm phiền cô rồi cô Tổng, tối nay chủ tịch Phong uống hơi say, ngài ấy có thể ở lại chỗ cô một đêm không?"

Thật ra những lời này cũng chỉ là nói khách sáo mà thôi, Thanh Nhượng sẽ không từ chối, bởi vì địa chỉ, ảnh chụp và số điện thoại của cô đều là do người đại diện của công ty giải trí gửi tới cho trợ lý của Phong Kỳ, nói trắng ra thì chẳng qua là một cuộc mua bán. Có rất nhiều người phụ nữ muốn nịnh bợ Phong Kỳ, nhưng lần này tài xế đưa hắn tới chỗ gần nhất, hơn nữa trước khi bữa tiệc kết thúc Phong Kỳ còn đưa địa chỉ của cô cho anh ta, hàm ý là gì không cần nói cũng biết.

Chỉ là không ngờ hôm nay Phong Kỳ lại chạm mặt An Kỳ, còn uống say như vậy, có lẽ bên chỗ trợ lý còn chưa liên lạc với Thanh Nhượng.

Thanh Nhượng khẽ gật đầu, xem như hoàn thành nghi thức giao tiếp, cô vươn tay đỡ lấy Phong Kỳ.

Phong Kỳ không hổ với danh hiệu "tai họa" được người ta phong cho mấy năm gần đây, người thì đã say rồi, nhưng vừa dựa vào Thanh Nhượng một cái là dúi vào đầu vai cô cọ cọ, khoe miệng nhếch lên một độ cong khiêu khích: "Thơm quá ~"

Tài xế vẫn còn đứng ở cửa, nhưng anh ta giả vờ như không nghe thấy gì, ngay khi vừa chuẩn bị xoay người bước đi thì lại bị Thanh Nhục gọi: "Làm phiền anh rồi, anh đi cẩn thận nhé."

Tài xế quay đầu lại nhìn cô, dáng người mảnh mai cố gắng đỡ lấy Phong Kỳ, nụ cười dịu dàng dưới ánh đèn ảm áp lại càng trở nên thu hút hơn. Anh ta gật đầu rồi xoay người rời đi.

...

Phong Kỳ tưởng rằng sau khi tỉnh rượu hẳn sẽ bị đau đầu, hoặc sẽ có những cảm giác không thoải mái nào đó, huống chi tối qua hẳn uống say đến mức không còn biết trời đất là gì.

Chớp mắt vài cái nhưng lại không thấy đau đầu, hít sâu vài hơi, một mùi Mộc Lan dịu nhẹ thoang thoảng trong không khí, rất thoải mái, rất sạch sẽ.

Sau khi thích ứng với ánh sáng vài giây, Phong Kỳ mở mắt ngồi dậy.

Một cảnh tượng xa lạ hiện ra trước mắt, bên trái là một chiếc tủ quần áo màu nâu nhạt, bên trên có treo vài chiếc khăn lông, bên phải là cửa sổ sát đất, vén rèm cửa lên là có thể ngắm nhìn ban mai ngoài kia.

Phía đối diện giường là một chiếc bàn học nhỏ.

Không giống khách sạn, tuy rằng bố cục căn phòng rất giống, nhưng nơi đây cho cảm giác giống phòng ngủ trong gia đình hơn. Cảm giác đầu tiên khi tỉnh lại ở khách sạn là xa lạ, nhưng nơi này, thứ xa lạ chỉ là đồ vật, còn không gian lại khiến người ta cảm thấy thả lỏng.

Hiếm khi nào không cần động não, Phong Kỳ lười biếng tựa vào đầu giường, híp mắt nghiêng đầu, vệt nắng dịu nhẹ xuyên qua tấm rèm cửa chiếu xuống người hắn, rất ấm.

Chiếc áo T-shirt Phong Kỳ đang mặc không phải là của hắn, rất mềm, nhưng hơi ngắn, bên dưới vẫn là chiếc quần âu tối qua, những vệt nhăn nhúm hiện ra chằng chịt trên chiếc quần âu thủ công hàng hiệu.

Phong Kỳ chẳng thấy ngượng ngùng chút nào, sau khi lười đủ thì vén chăn đứng dậy, bên giường có đặt một chiếc dép lê, hình như là đồ mới, màu xanh nhạt, bên trên in vài hình hoa hoét. Phong Kỳ đi thử, nửa bàn chân sau còn thừa ra bên ngoài, khoe miệng bỗng dưng nhếch lên. Phong Kỳ không thấy tất mình đâu, hắn lại không thích đi chân trần trên sàn nhà, hơn nữa giờ còn chưa biết đây là nơi nào, chỉ đành an ủi bản thân xỏ vào rồi đi tiếp.

Căn phòng này không lớn, cũng không có nhà vệ sinh, Phong Kỳ càng không thấy cái gương nào, hắn đành tùy tiện vuốt tóc vài cái rồi mở cửa phòng ra.

Cửa phòng ngủ nằm đối diện phòng khách, phòng này cũng không rộng, nhưng bố cục lại rất ấm áp, bàn uống nước trái khế ren phong cách châu Âu, bên trên có đặt một lọ hoa và một giỏ hoa quả, ngoài ra còn có một chiếc hộp nữa. Phong Kỳ liếc nhìn chiếc hộp, hắn mỉm cười rất mờ hồ, bên trong là di động và những thứ trong túi áo vest tối qua của hắn.

Trên sofa có bày một vài con thú nhồi bông và mấy chiếc gối dựa, bên cạnh có một giá sách, các cuốn sách được sắp xếp rất lộn xộn, nhưng lại khiến người ta cảm thấy thư giãn và thoải mái.

Phong Kỳ bước vào phòng khách quan sát vài lượt, trên tường có treo một chiếc đồng hồ viền cartoon, đã 11 giờ hơn rồi.

Phòng bếp có tiếng động.

Phong Kỳ khẽ nhếch khóe miệng, hắn bắt đầu hồi tưởng lại sự việc xảy ra tối qua, chẳng qua nghĩ mãi vẫn không ra bây giờ mình đang ở nhà người đẹp nào, nhưng việc tỉnh dậy một mình vào buổi sáng khiến hắn cảm thấy khá bất ngờ.

Trên đường đi tới phòng bếp Phong Kỳ còn không quên ngoái đầu lại nhìn ban công, phòng khách không lớn, nhưng ban công lại khá rộng, bên phải có một vài chậu hoa nhỏ xinh đặt gần ghế dựa và bàn trà, chiếc áo vest và sơ mi của hắn đang bay phấp phới trên giá treo quần áo, ngoài ra còn có một đôi tất trắng đang được kẹp gần đó.

Khung cảnh ấy ấm áp một cách lạ thường, bỗng dưng, một cảm giác xa lạ nào đó len lỏi vào sâu trong tim hắn.

Phong Kỳ còn đang ngẩn người, phía cửa phòng bếp đã vang lên tiếng người nói: "Chủ tịch Phong, anh tỉnh rồi?"

Phong Kỳ quay đầu lại nhìn, hắn mỉm cười, một nụ cười lịch sự và không kém phần hào hoa, những suy nghĩ vụt chuyển trong đầu, hình như cô gái này là nữ diễn viên nào đó từng được trợ lý của hắn đưa tới ra mắt, tên là gì nhỉ?

"Ừ. Tỉnh rồi."

Thanh Nhượng cười khẽ, sau đó cô chậm rãi đặt thứ đang cầm trong tay xuống bàn, cũng không hỏi xem hân ngữ có ngon hay không, đưa tay chỉ về phía phòng vệ sinh: "Bên kia là nhà vệ sinh."

Cô mặc chiếc tạp dề in logo của trung tâm thương mại nào đó, hình như là hàng tiếp thị, bên dưới mặc một chiếc áo len móc trắng phối với quần bò cùng màu, vài lọn tóc dài đen nhánh gạt nhẹ ra đằng sau.

Trang điểm rồi hay là chưa trang điểm nhỉ? Phong Kỳ trầm nghĩ khi nhìn thấy đôi má trắng hồng của cô.

Hân vừa gạt đầu vừa đi theo hướng tay cô chỉ.

Từ bàn chải đánh răng, khăn mặt, đến cả cốc súc miệng đều là đồ mới, mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn trên bồn rửa mặt, Phong Kỳ vừa đánh răng vừa cúi đầu nhìn chiếc áo T-shirt mình đang mặc, cô gái này biết điều đấy, có thể vui đùa thêm một thời gian nữa.

Sau khi ra khỏi phòng vệ sinh, chủ tịch Phong của chúng ta lại trở về dáng vẻ đẹp trai ngời ngời, trên bồn rửa mặt có để một vài thứ dùng để sửa soạn tóc tai, nhưng hiện tại đang ở nhà người khác, Phong Kỳ lại không có thói quen dùng đồ không phải của mình, tóc chỉ đành lấy tay vuốt qua vài cái cho đỡ rối, lại cộng thêm chiếc áo T-shirt hơi ngắn, mọi thứ gộp lại khiến hân mất đi vài phần lạnh lùng, vài sợi tóc lưa thưa trước trán có vẻ bình dị gần gũi.

Trên bàn đã bày đầy món ăn, Thanh Nhượng đang đứng sắp bát đĩa, lúc cô xoay người, một vài lọn tóc đằng sau khẽ hất về phía trước, một số lọn còn lại vẫn vén sau vành tai như cũ.

Thanh Nhượng giúp Phong Kỳ kéo ghế ra, cô đặt xuống bên tay hân một cốc sữa đậu nành nóng, thức ăn trên bàn cũng đều là những món thanh đạm, thậm chí trước mặt hân còn là một bát cháo ngô.

Có lẽ hân biết tại sao tối qua mình say như vậy mà sáng nay tỉnh dậy lại không thấy đau đầu rồi, cũng chẳng biết tối qua có nôn hay không nữa.

Phong Kỳ cầm đĩa lên bắt đầu ăn, vừa ăn vừa chờ đợi cô tranh công với mình, nhưng sáng nay tâm trạng hân rất tốt, cho dù cô muốn vai nữ chính trong bộ phim bom tấn nào đó hân cũng bằng lòng cho.

Phong Kỳ nghiêng đầu quan sát đôi mắt cô, ừm, đúng là mắt mộc, xem ra chưa động tới dao kéo, các đường nét rất cân đối, làn da trắng hồng, nổi bật nhất là đôi mắt, vừa to vừa sáng, rất biết nói.

Cảm giác được ánh mắt của hắn, Thanh Nhược ngẩng đầu lên, cô nghiêng đầu hỏi với vẻ nghi hoặc: "Gì vậy?"

Đúng thế, rất biết nói.

Phong Kỳ khẽ nhếch khóe miệng, người như vậy ngụp lặn trong làng giải trí 5 năm không nổi tiếng, là không gặp thời hay đã đắc tội người khác, vậy nên bây giờ cô gái này đang chuẩn bị... nỗ lực vươn lên ư?

"Thích điện ảnh hay truyền hình?" Phong Kỳ hỏi thẳng, có điều giọng điệu vẫn khá ôn hòa.

"Điện ảnh." Thanh Nhược trả lời không chút do dự.

Phong Kỳ cũng không bất ngờ, phim truyền hình vốn không cùng một đẳng cấp với phim điện ảnh.

"Thời gian quay ngắn, quay phim truyền hình đôi khi phải quay ngoại cảnh mất rất nhiều thời gian, ít khi được về nhà." Thanh Nhược giải thích, cô thấy hắn hoàn toàn không thèm liếc tới đĩa mướp đắng bên cạnh, nghĩ một lát bèn dùng mu bàn tay đẩy nó về phía trước mặt hắn.

Tất nhiên Phong Kỳ nhận ra động tác nhỏ của cô, nhưng hắn vờ như không phát hiện ra, thật chẳng ngờ cô lại lấy một lý do quang minh chính đại như vậy, giọng nói hắn pha chút ý cười: "Yêu gia đình cũng tốt."

Tuy rằng không có sự choáng váng sau con say, nhưng hắn cũng chẳng có cảm giác thèm ăn, may thay món cháo ngô này nấu vừa tới, vừa mềm vừa ngọt, Phong Kỳ ăn hết hai bát mới thấy hơi no no.

Di động bị để ở chế độ im lặng, Phong Kỳ ngồi gọi điện thoại cho trợ lý trong phòng khách, còn Thanh Nhược rửa bát trong phòng bếp.

Phong Kỳ thả người ngồi trên ghế sofa, cặp chân dài gác lên mặt bàn một cách tùy tiện, đôi dép xanh nữ tính trên chân đảo qua đảo lại khiến hắn muốn bật cười, hiếm khi hắn bỏ tiền ra không phải để mua một lần hoạt động trên giường mà là để mua một bữa cơm.

Qua lời tài xế Sở Dương đã biết được tin tối qua hắn uống say và hiện giờ đang ở nhà người đẹp, lúc này thấy hắn gọi điện đoán chừng là vừa tỉnh: "Chủ

tịch Phong, cuộc họp lúc 2 giờ rưỡi có cần lùi lại không?"

"Không cần, cứ tổ chức đúng giờ, mang một bộ vest qua đây cho tôi."

Giọng nói đầy vẻ "com no áo ấm" này khiến Sở Dương hơi sững lại, nhưng anh ta cũng đáp lại rất nhanh: "Vâng."

Thanh Nhượng rửa bát xong bèn cời tạp dề ra khỏi phòng bếp, cô đi tới chỗ để kem dưỡng tay trong phòng khách, Thanh Nhượng mở nắp hộp kem, rất tự nhiên quay sang hỏi Phong Kỳ đang ngồi trên sofa: "Sao anh không mở tivi?"

Phong Kỳ quay đầu sang nhìn cô, hai bàn tay thon dài đan vào nhau, mười ngón tay tinh xảo rất đẹp, "Cô mở đi, xem bản tin buổi trưa một lát."

"Được." Thanh Nhượng gạt đầu, cô đi qua bật tivi lên, chuyển tới kênh tin tức xong thì lại gần sofa ngồi xuống.

Phong Kỳ chăm chú theo dõi bản tin, còn Thanh Nhượng thì lại chống tay vào thành ghế gà gật liên tục, tối qua cô đang ngủ thì bị gọi dậy, sau đó lại phải nấu canh giải rượu cho người kia, rửa mặt chải đầu thay quần áo cho anh ta, lát sau lại sợ anh ta ngủ dậy sẽ bị đau đầu nên bèn ngồi bên giường xoa huyết thái dương cho anh ta nửa tiếng, bận rộn mãi đến 4 giờ sáng mới được ngủ.

Phong Kỳ nghiêng đầu liếc nhìn cô, hẳn đang nghĩ bao giờ thì cô chuẩn bị đòi hỏi lợi ích cho bản thân, hay là hẳn nên cho cô nếm thử chút lợi ích trước nhỉ...

***

Một vai nữ chính phim điện ảnh,

Một gian phòng ngủ, một bữa cơm.

Cuộc mua bán này hình như... tôi thiệt mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Phong Kỳ (2)

Chuông cửa vang lên, Thanh Nhượng giật mình tỉnh giấc, cô đang muốn đứng dậy đi mở cửa thì Phong Kỳ đã đi trước một bước.

Sở Dương không ngờ rằng người mở cửa lại là Phong Kỳ, câu "chào cô Tổng" còn kẹt lại trong họng, khóe miệng anh ta giật giật, "Chào sếp."

"Ừ." Phong Kỳ gật đầu nghiêng người để anh ta đi vào, lông mày hần hơi cau lại lúc cúi đầu nhìn thấy tủ giày, sau lại nhìn dép lê xanh nhạt dưới chân mình, thôi vậy, dù sao trong nhà này chắc cũng không có cỡ dép lê nào Sở Dương đi vừa đâu.

"Chào cô Tổng."

"Chào anh, trợ lý Sở."

Sở Dương đưa gói đồ cho Phong Kỳ, hần rất tự nhiên mang gói đồ vào phòng ngủ cho khách tới qua thay, lúc thay xong quần áo chuẩn bị đi tắt, bỗng dưng hần nhớ tới đôi tất trắng đang tung bay trong gió ngoài ban công của mình.

Cầm áo T-shirt trên giường lên nhìn vài cái, tuy rằng rất rộng, nhưng có cảm giác rất giống của cô...

Rất hiển nhiên Phong Kỳ sắp rời khỏi đây, Thanh Nhượng thấy hần đi từ trong phòng ra bèn cười nói với hần: "Tôi xếp quần áo cho anh mang về nhé?"

Phong Kỳ lắc đầu, hần chậm rãi chỉnh lại cà vạt trên cổ áo, "Cứ để ở đây đi." Hần cũng không thiếu hai chiếc áo đó.

Thanh Nhượng chớp nhẹ mắt coi như đã hiểu.

Cô tiễn hai người đến tận cửa, lúc chào tạm biệt cũng rất dịu dàng.

Phong Kỳ chỉ gật nhẹ đầu xem như đáp lại, còn Sở Dương thì cười nói chào tạm biệt với cô.

Sở Dương tự mình lái xe tới đây, lúc khởi động xe anh ta bỗng hỏi Phong Kỳ: "Sếp, anh muốn đi đâu ăn không?"

"Tôi ăn rồi."

Sở Dương hơi kinh ngạc, lát sau mới bật cười: "Đồ ăn hợp khẩu vị không?"

Sở Dương đã đi theo Phong Kỳ từ khi mới bắt đầu sáng lập tập đoàn, anh ta là trợ lý của Phong Kỳ, là cấp dưới, là cố đồng của tập đoàn, cũng là bạn của Phong Kỳ.

Phong Kỳ cười mỉm, hần không muốn trả lời câu hỏi: "Tìm một vai diễn cho cô ấy."

Sở Dương hiểu rõ, điều này chứng tỏ đồ ăn không tồi đây.

Ngay sau đó lại nghe thấy Phong Kỳ nói: "Tìm một dự án điện ảnh được sản xuất kỹ càng, tốt nhất là nữ chính hoặc nữ phụ, tập đoàn Phong thị có thể làm nhà đầu tư, chủ yếu quay ngoại cảnh thì càng tốt."

Sở Dương liếc nhìn kính chiếu hậu, Phong Kỳ đang cúi đầu xem tạp chí tài chính và kinh tế hôm nay, nét mặt bình thản không nhìn ra chút cảm xúc nào.

Vài câu trước đó có thể hiểu là bữa sáng hôm nay sếp ăn rất ngon miệng, nhưng câu cuối cùng thì... Sở Dương không hiểu cho lắm. Nhưng anh ta cũng không cần hiểu, mệnh lệnh của Phong Kỳ chỉ cần chấp hành là được rồi.

Dưới trướng tập đoàn Phong thị không có công ty giải trí, nhưng vẫn có mức khổng chế cổ phần đối với các công ty giải trí tương đối cao, hơn nữa Phong thị lại có địa vị hàng đầu trong ngành công nghiệp IT, chỉ cần Phong Kỳ nói một câu, tuyển nữ chính sẽ biến thành tuyển tú nữ trong nháy mắt.

Đến tập đoàn đã là 1 giờ chiều, trước khi buổi họp lúc 2 rưỡi chiều của Phong Kỳ diễn ra, trợ lý của Sở Dương đã báo lên mười kịch bản, đều là những kịch bản của các đạo diễn nổi tiếng, chủ yếu quay ngoại cảnh, vai nữ chính sẽ do phía nhà đầu tư Phong thị quyết định.

Sở Dương báo cáo lên Phong Kỳ, hần cũng chẳng thèm liếc nhìn cái nào, chỉ để anh ta liên lạc với người đại diện của cô, để cô tự chọn, cái nào cũng được.

Lần này thì Sở Dương bất ngờ thật rồi, anh ta đứng sững bên bàn làm việc rất lâu, người đàn ông đang vui đùa với đồng giấy tờ bất ngờ ngẩng đầu lên, ánh mắt vô cùng sắc bén: "Đúng rồi, cô ta tên là Tổng gi nhé?"

"..." Sếp, rốt cuộc sếp lên giường với con gái nhà người ta thế nào vậy?

Sở Dương thờ dãi thật sâu: "Tổng Thanh Nhượng."

"Ừ." Phong Kỳ gật đầu, hẳn hoàn toàn không cảm thấy mình không biết tên Thanh Nhược có gì là không đúng: "Cậu điều tra xem trước đây cô ta đã từng cùng với những người nào."

Hiếm thấy thật, không ngờ sếp lại có thái độ nghiêm túc như vậy với một cuộc mua bán. Sở Dương nhìn thoáng qua người đàn ông đã lại tiếp tục cúi đầu làm việc: "Vâng."

Phong Kỳ đã từng bao không ít người phụ nữ, nhưng đây là lần đầu tiên, hẳn để Sở Dương đi điều tra xem lúc trước một người phụ nữ từng có quan hệ với những người nào.

Phong Kỳ đi họp, cuộc họp mỗi quý một lần của tập đoàn, có những trợ lý khác đi theo hẳn, Sở Dương là thư ký riêng nên không cần đi theo.

Sau khi Phong Kỳ họp xong, Sở Dương đã gửi toàn bộ những thông tin về đạo diễn và kịch bản cho người đại diện của Thanh Nhược, lát sau lại đi tìm hiểu những chuyện xảy ra sau khi Thanh Nhược debut.

"Tôi đã gửi kịch bản qua đó, người đại diện bên kia còn chưa đáp lại, cô ấy đã vào nghề 5 năm rồi, những vai từng diễn đều là vai phụ, lúc mới debut còn có triển vọng nổi tiếng, sau này khả năng diễn xuất kém nên dần trở thành bình hoa*, không có tác phẩm nào nổi bật, cứ thế chìm nổi đến tận giờ."

*bình hoa: từ dùng để chỉ những nữ diễn viên không có khả năng diễn xuất hoặc diễn xuất kém, nhưng bù lại có ngoại hình tốt, khi diễn chủ yếu dựa vào ngoại hình.

Phong Kỳ dựa lưng vào ghế ngồi, hẳn thả lỏng cổ áo, nhắc mắt lên nhìn Sở Dương không nói gì.

Sở Dương tiếp tục nói: "Chưa cùng ai, người đại diện cũng nói với tôi rồi, đây là lần đầu tiên cô ấy tự mình đồng ý muốn dựa vào sếp."

Phong Kỳ khẽ nhếch khóe miệng, mỉm cười không rõ ý nghĩa.

Sở Dương nhìn thấy vẻ mặt hẳn có chút không hiểu, nhưng anh ta cũng không cần hiểu, dù sao cũng chỉ là một món đồ chơi mà thôi, tính cách Phong Kỳ chính là thế, lúc thích thì dịu dàng hơn bất kì ai, có hứng thú sẽ không tránh khỏi việc chiều chuộng một ít.

Người đại diện của Thanh Nhược là một ông chú râu quai nón tầm 40 tuổi, dẫn dắt sáu nghệ sĩ chẳng nổi tiếng cũng chẳng hết thời giống hệt Thanh Nhược, sức chịu đựng của ông chú này cũng rất tốt, nhưng đối mặt với việc phải lựa chọn giữa mười kịch bản khác nhau thì vẫn có chút dờ dẩn.

Thanh Nhược tùy ý lật giờ kịch bản, lát sau rút một quyển từ trong đồng hồ ra đưa cho Dương Bằng, những quyển còn lại đều vứt lại bàn, Dương Bằng là người Đông Bắc, giọng ồm ồm hơi khó nghe: "Muốn diễn cái này hả?"

Thanh Nhược lắc đầu: "Anh đổi cái này cho Lãng Lãng đi, vai diễn này thích hợp với em ấy, cơ hội cũng không tồi, chuyển vị trí khách quý trong tiết mục âm thực ở đài truyền hình của em ấy cho tôi."

Một trời một vực, tuy tiết mục kia quay ở đài truyền hình thành phố, nhưng nó cũng chỉ là một kênh rất bình thường, thời gian phát sóng cũng không tốt, khung giờ ấy thường chỉ có người tầm tuổi trung niên không có việc gì làm mới xem.

Dương Bằng nhíu mày: "Thanh Nhược à, không phải anh nói cô đâu, nhưng vất vả lắm cô mới có một cơ hội như vậy, đừng lãng phí nó được không?"

Ánh mắt Thanh Nhược rất thành khẩn: "Khả năng diễn xuất của tôi không tốt, Lãng Lãng trẻ hơn tôi, diễn xuất cũng tốt hơn tôi, cơ hội này rất thích hợp với em ấy."

Nhưng nó không phải do cô giành về sao? Cuối cùng Dương Bằng vẫn không khuyên được cô, cả hai đều là nghệ sĩ do ông ta dẫn dắt, đương nhiên ông ta cũng không muốn phù sa chảy ruộng ngoài, thế là bèn nói vài lời với Lãng Lãng, gật đầu trước sự vui sướng cực kỳ của cô nhóc ấy.

Sở Dương cúp điện thoại, quay đầu báo cáo lại với Phong Kỳ, "Sếp, cô Tổng chọn..."

Sở Dương còn định nói tiếp, Phong Kỳ đã ngắt lời một cách cứng nhắc, "Biết rồi."

Thấy tâm trạng hẳn không tốt, Sở Dương cũng không nói tiếp nữa.

Thư ký thông báo, "Chủ tịch Phong, bên ngoài có một cô gái họ Tống tìm ngài."

Không phải mỗi người đến gặp Phong Kỳ đều có thể đứng chờ bên ngoài văn phòng chủ tịch hội đồng quản trị, nếu không thì mỗi ngày nơi đây đã chật kín người rồi, dù sao nửa tháng trước, chính là khi Sở Dương nhờ tìm mấy kịch bản, vài trợ lý và thư ký đã biết Phong Kỳ và Thanh Nhược có quan hệ gì rồi, cho nên lúc này họ mới thông báo.

Phong Kỳ hơi nhíu mày, giọng cũng trầm xuống, "Để cô ấy vào."

"Vâng, chủ tịch."

Hôm nay cô ấy trang điểm rồi, Phong Kỳ quan sát Thanh Nhược, ánh mắt hẳn quan sát cô như đang đánh giá một món đồ.

Thanh Nhược nghiêng đầu mỉm cười nhìn hẳn, cô cảm ơn rồi nhận lấy tách cà phê từ thư ký.

"Sao cô lại tới đây?" Phong Kỳ dựa lưng vào ghế không đứng dậy, cũng không có ý mời cô ngồi xuống.

Thanh Nhượng cũng chỉ đứng đó, cô giơ chiếc túi trong tay lên lắc qua lắc lại: "Tôi đến lấy lòng anh mà ~ Bánh quy tôi tự làm đó."

"Tôi không thích đồ ngọt."

"Ồ." Thanh Nhượng đáp lại một tiếng, đôi mắt sáng trong tối lại một chút.

Phong Kỳ trầm giọng hỏi cô, "Cô vừa quay phim về?"

Thanh Nhượng cười, "Tôi không đến đó nữa, đã đổi với Lăng Lăng rồi, tôi tới làm khách mời trong tiết mục ẩm thực ở đài truyền hình."

Phong Kỳ nhíu mày, hần đứng lên dẫn cô tới bên cạnh sofa ngồi xuống, nhìn cô lấy một chiếc hộp từ trong túi xách ra rồi đặt lên mặt bàn, hần châm một điếu thuốc, quan sát cô xuyên qua khói thuốc mờ ảo: "Tại sao muốn lấy lòng tôi?"

Giọng Thanh Nhượng vang lên rất khẽ, nhưng lại xen lẫn chút ý cười: "Không phải bây giờ anh là cây rặng tiền của tôi sao?"

Phong Kỳ cười khẽ, hần thích người thông minh, cả hai gặp gỡ vui vẻ, chia tay yên bình, không mất thời gian, hần cắn điếu thuốc xoay người cầm lấy chiếc hộp trên bàn.

Bánh quy làm rất đẹp, còn mang theo hơi nóng, nhưng Phong Kỳ thật sự không thích đồ ngọt, chỉ nhón lấy một miếng nhỏ ăn thử: "Tay nghề không tồi."

"Thế ư, những giám khảo kia cũng nói vậy." Thanh Nhượng nói tiếp rất nhanh, nói xong cô mới thấy hơi xấu hổ nên bèn cắn môi nhìn hần.

Phong Kỳ nhìn cô mỉm cười đầy ẩn ý, "Ồ ~ chưa ăn hết trong tiết mục nên mới mang tới đây lấy lòng tôi?"

"Không phải." Thanh Nhượng cắn môi, đôi mắt có chút luống cuống nhìn hần, "Là tôi muốn làm cho anh, nhưng trong nhà không đủ nguyên liệu, cho nên lúc tới chương trình mới làm nhiều hơn một chút."

Phong Kỳ dập thuốc, hần đứng dậy đi tới trước mặt cô, một tay chống xuống đằng sau Thanh Nhượng, cả cơ thể áp xuống gần như che phủ cô, hai ngón tay thoang thoang mùi thuốc lá nắm lấy cằm nhỏ, bắt cô ngẩng đầu lên.

Phong Kỳ khẽ liếm khóe môi mình, hần mặc vest đen sang trọng, lúc ngồi sau bàn làm việc luôn mang tới cho người ta một cảm giác bị áp bức, đè nén không thở nổi, lúc này khóe mắt hần khẽ nhếch, đôi môi mỏng cong lên một cách mê hoặc.

"Buổi tối mang em đi chơi, được không?"

Thanh Nhượng vội vàng gật đầu như gà mổ thóc, cố gắng tránh khỏi ngón tay hần, cô cúi đầu không dám đối diện với người kia.

Phong Kỳ bật cười vì hành vi rụt rè của Thanh Nhượng, hần dịu dàng xoa đầu cô, xúc cảm mềm mại khiến đuôi mày khẽ mất hần giãn ra.

Phong Kỳ vốn cho rằng cô đã nhận kịch bản rồi đi quay phim, nửa tháng nay hai người không có một chút liên hệ nào, lần này cô đột nhiên xuất hiện hần không thể phủ nhận rằng mình đã hơi vui vui, chẳng cần biết là vì câu giải thích cô từng nói hay là vì sự thông minh của cô. Nếu cô thực sự đi quay phim, vậy thì cuộc mua bán này nhất định sẽ kết thúc một cách chóng vánh sau khi cô quay về.

Hiện tại tâm trạng Phong Kỳ khá tốt, hần ăn hai miếng bánh quy liền, đột nhiên Phong Kỳ nhớ ra món cháo ngô: "Bữa tối làm cháo ngô nhé."

"Được."

Cả hai lại tới nhà Thanh Nhượng, trước tủ giày đã bày một đôi dép lê màu xanh mới, Phong Kỳ xỏ thử vào, rất vừa.

Hơn nữa Phong Kỳ còn phát hiện ra một vài quyển sách về kinh tế trên giá sách, đều là những ấn phẩm mới xuất bản trong tháng này, ít nhất nửa tháng trước giá sách này còn chưa có những quyển ấy.

Khả năng nấu nướng của Thanh Nhượng thực sự rất tốt, 40 phút làm xong 4 món 1 canh, mặn chay đủ cả.

Thanh Nhượng bê đĩa thức ăn quay người, cũng không biết Phong Kỳ đã dựa bên cửa nhìn cô bao lâu, hần thấy cô quay người bèn chân thành nói: "Nhìn em nấu cơm vui tai vui mắt."

Thanh Nhượng mỉm cười nói: "Cám ơn anh."

Thanh Nhượng chỉ múc cho Phong Kỳ một bát cháo ngô nhỏ, ý bảo hần cần phải ăn cơm.

Hiếm khi bị người ta dạy dỗ mà lại không thấy tức giận như vậy, Phong Kỳ cũng tùy cô.

Buổi tối phải đi cùng hần nên ăn xong Thanh Nhượng về phòng chuẩn bị một lát, Phong Kỳ đợi cô ngoài phòng khách.

Dự định là một tiếng hoặc một tiếng rười, kết quả chỉ đợi có nửa tiếng.

Cô thay một chiếc váy hồng nhạt, kiểu dáng bó eo để lộ những đường nét uyển chuyển của cơ thể, lúc cô bước đi vòng eo thon nhỏ kia như ẩn như hiện, Phong Kỳ mỉm cười nhìn theo.

Một bữa tiệc giữa đám bạn ăn chơi của Phong Kỳ, tuy là bạn ăn chơi, nhưng bọn họ không phải là ông lớn trong thương trường như Phong Kỳ thì cũng là thiếu gia công tử nhà nào đó, mọi người đều dẫn theo "bé cưng" của mình.

Tiếng cười nói ồn ào xen lẫn với tiếng nhạc xập xình, chỗ này có không ít người nổi tiếng, không khí vô cùng náo nhiệt.

***

Cây rụng tiền.

Tôi thích cách gọi này.

Càng thích cô gái thông minh thức thời đó.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Phong Kỳ (3)

Suốt cả bữa tiệc Thanh Nhượng chỉ lẩn cựa theo đuôi Phong Kỳ, cô dịu ngoan đến nỗi giống như một chú mèo nhỏ được chủ nhân ôm ra ngoài dạo chơi.

Tuy rằng cô đã vào nghề được 5 năm, nhưng đây là lần đầu tiên tiếp xúc với thế giới có quan hệ mật thiết với showbiz này, bản thân vốn không nổi tiếng chút nào, vào đây lại thành ra là gương mặt mới.

Gương mặt cô thanh tú, phong thái cũng rất thu hút người khác, quan trọng nhất là lại đến cùng Phong Kỳ, khó tránh khỏi việc bị mọi người hỏi thăm vài câu.

Phong Kỳ thấy cô có thể trốn thì lập tức trốn, hoàn toàn không có ý muốn xông lên chuẩn bị cho con đường sau này của mình, hẩn im lặng bước lên nắm chặt lấy vòng eo như ẩn như hiện của cô, sau đó vô cùng ngang ngược chặn đường những người muốn bắt chuyện với cô.

Đám người trong căn phòng tròn gói càng chơi càng hăng, có vài cô gái chỉ mặc mỗi hai mảnh vải nằm dài trên ghế sofa, Thanh Nhượng bị Phong Kỳ ôm lấy bả vai bắt ngồi xuống, cô tròn to mắt nhìn qua bên kia.

Ánh mắt tò mò xen lẫn kinh sợ.

Đó là hai sắc thái cảm xúc rất kì lạ, nhưng khi chúng xuất hiện trong đôi mắt cô hẩn lại không hề thấy gượng gạo.

Phong Kỳ chạm cốc với người bên cạnh xong quay đầu lại đã thấy cô đang nhìn chằm chằm về phía kia, hẩn sấp lại gần nhẹ nhàng cắn tai cô một cái, "Bảo bối, chưa từng thấy?"

Thanh Nhượng run nhẹ lên vì cách xưng hô và hơi thở nóng bỏng kia, tay cô siết áo hẩn, "Chưa từng thấy."

Phong Kỳ vốn đang định nói vậy thì hẩn có thể dạy cô, bên sofa kia bỗng dưng truyền ra tiếng rên rỉ, xung quanh càng vang lên nhiều tiếng cười cợt ác ý, đám con gái kia lại càng không biết xấu hổ.

Phong Kỳ sầm mặt, hẩn vươn bàn tay to của mình lên che khuất mắt Thanh Nhượng, ôm cô đứng dậy khỏi ghế sofa, đầu cô vùi vào lồng ngực hẩn, lúc đi qua vài tên quen mặt còn không chút nề mặt nhấc chân đá: "Ném những thứ này ra ngoài cho tôi."

Giọng hẩn âm trầm, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn giống hệt thần chết, mọi người trong căn phòng tròn gói ai nấy đều không dám trái lời hẩn, chỉ dám nói vâng.

Phong Kỳ đưa Thanh Nhượng ra ngoài xong mới buông bàn tay đang áp sau đầu cô ra, hẩn kéo cô tới đứng cạnh tay vịn hành lang, những ngón tay thon dài quấn lấy vài lọn tóc đen mượt của cô đùa nghịch: "Mấy năm này rốt cuộc em đã làm được cái gì?"

Thanh Nhượng cũng lười cãi lại hẩn.

Phong Kỳ bật cười vươn tay vỗ mông cô một cái, tối nay hẩn uống khá nhiều rồi, giờ ra đây hứng gió đầu cũng thấy hơi lảng lảng, thấy cô xoay đầu trừng mắt nhìn mình thờ phỉ phỉ, hẩn hừ khê: "Ngao nào."

Không biết là giáo huấn hay là dung túng.

Thanh Nhượng khịt mũi không thèm để ý đến hán nữa, cô dựa vào lan can ngắm nhìn đám người dưới sảnh lớn, Phong Kỳ vòng tay ôm lấy cô từ đằng sau, nghe thấy bên cạnh có tiếng nói quen thuộc bèn quay đầu nhìn qua.

An Kỳ và Cảnh Thịnh.

Hán xoay cô lại giới thiệu với mấy người kia.

Cảnh Thịnh nói lời tạm biệt: "Chúng tôi về trước thôi, An Kỳ có em bé rồi, tôi muốn đưa cô ấy về nhà nghỉ ngơi sớm một chút."

"Ừ." Phong Kỳ cười gật đầu, hán nhìn theo bóng lưng hai người mà ngẩn ngơ.

Trong lòng ảm áp.

Đám bạn ăn chơi của Phong Kỳ quả thật đã sai bảo vệ ném mấy người này nọ với nhau kia ra ngoài, Phong Kỳ mang theo Thanh Nhượng về phòng, bắt đầu chơi trò ai tới mời rượu cũng không từ chối.

May là lúc buông thả bản thân hán vẫn còn nhớ ra mình đang mang theo một người, vẫn còn bót phóng túng.

Tài xế cũng không cần hỏi nhiều, lập tức đưa hai người về khu chung cư nơi Thanh Nhượng ở.

Phong Kỳ say rồi, nhưng lại không say đến mất ý thức như lần trước, chỉ là trong đầu luôn nhớ tới câu "An Kỳ có em bé rồi", không muốn nói chuyện cũng không muốn động đây.

Lần trước không có ý thức, nhưng lần này có.

Thanh Nhượng để hán dựa vào ghế sofa, đắp cho hán một tấm chăn mỏng, tự mình đi tới phòng bếp bận rộn một hồi, lại bê chậu nước sạch ra rửa mặt rửa tay cho hán.

Cô cho hán uống canh giải rượu, lại bung một chậu nước sạch khác tới phòng khách.

Có lẽ Phong Kỳ biết cô muốn làm gì, bản thân đã giả say cả buổi rồi, giờ chỉ đành tiếp tục mượn rượu làm càn thôi, Thanh Nhượng dỗ dành hán rất kiên nhẫn, hoàn toàn coi hán là một đứa trẻ, "Ngoan nào, rửa chân xong ngủ mới thoải mái ~"

Cũng có lẽ do giọng nói ấy quá dịu dàng, quá bao dung, Phong Kỳ đã ngoan ngoãn để cô giầy vò.

Thanh Nhượng ngồi bên giường xoa đầu cho hán, ngón tay cô hơi dùng lực, Phong Kỳ vừa thấy đau vừa thoải mái, thoáng qua chớp mũi không phải mùi rượu mà là mùi thơm trên người cô, là mùi mộc lan, hay là mùi hoa gạo?

Lúc Thanh Nhượng đứng dậy rời khỏi Phong Kỳ đã muốn vươn tay ra nắm lấy cô theo bản năng, hán không say, bây giờ hán càng muốn vận động trên giường.

Thế nhưng sau cùng, hán vẫn không vươn tay ra.

Trước mắt chỉ còn lại một khoảng không đen tối, phòng ngủ không lớn, cách âm cũng không tốt, bên ngoài có tiếng nước chảy, lại có tiếng dép lê đi lại rất nhẹ, Phong Kỳ không biết mình đã lắng nghe bao lâu, hán dần dần chìm vào giấc ngủ.

Lại là một đêm yên bình, sáng sớm tỉnh lại không hề cảm thấy khó chịu.

Đầu giường có một chiếc đồng hồ báo thức kiểu dáng khá đơn giản, xem ra là mới mua không lâu, Phong Kỳ ước lượng thời gian một lát, hán với lấy di động của mình gọi điện cho Sở Dương.

"Tôi hiểu rồi, tôi mang quần áo qua cho sếp ngay đây."

Sở Dương không chờ hán ra chỉ thị đã tự mình tiếp lời luôn.

Phong Kỳ cong môi, "Ừ. Sai người mang mấy bộ quần áo tới cho tôi." Nghỉ ngơi một lát, hán lại bổ sung thêm một câu, "Nhấn bên trung tâm thương mại gửi một đồng tử xách nữ mẫu mới nhất sang đây."

Sở Dương "chặc chặc" hai tiếng "Sếp, một đồng tử là bao nhiêu?"

"Mẫu nào mới nhất tháng này phù hợp với độ tuổi của cô ấy thì đưa, toàn bộ, tháng sau tiếp tục."

Xong rồi, Sở Dương hoàn toàn bái phục Thanh Nhượng rồi, mười cái kịch bản lần trước còn không nhíu mày lấy một cái, lần này thì một đêm giá lên trời rồi.

Lúc Phong Kỳ bao người hán thích hán cũng thường rất hào phóng, nhưng tuyệt đối không thể so sánh với trạng thái hiện tại.

Lúc ban đầu anh ta còn nghĩ cô gái này xinh đẹp như thế, ấy vậy mà 5 năm vào nghề không làm nên trò trống gì, đầu óc chắc hẳn là có vấn đề, bây giờ xem ra người ta nên sớm có ý nghĩ này mới đúng, không chừng đã nhận giải thưởng nhiều đến mức tay chuột rút luôn ấy chứ.

Thanh Nhượng gõ cửa, Phong Kỳ còn muốn bàn giao một số chuyện công việc với Sở Dương nên không ngắt điện thoại, hẳn ra hiệu cho cô bước vào.

Thanh Nhượng nâng cốc dựa vào khung cửa: "Không cần tặng túi đâu."

Phong Kỳ ngẩng đầu nhìn cô, hẳn khẽ nhếch khóe miệng: "Ừ, được."

Lại quay đầu nói với Sở Dương, "Không cần tặng túi nữa."

Sở Dương bên đầu kia điện thoại giật giật khóe miệng, dò hỏi: "Sếp, thế, phải tặng cái gì?"

Phong Kỳ không trả lời, chỉ bắt đầu bàn chuyện công việc với Sở Dương.

Thanh Nhượng quay người rời đi.

Lần này Phong Kỳ mặc một chiếc áo ngủ mới, nhìn qua thì có vẻ là may theo số đo của hắn, rất vừa vặn, chất liệu tơ lụa rất thoải mái.

Biết Phong Kỳ muốn ăn cơm trưa ở đây, Sở Dương cố ý lựa chọn thời gian tới, hai người đã ăn trưa xong, Phong Kỳ đang ngồi xem bản tin thời sự, còn Thanh Nhượng thì đang ngủ trưa.

Lại là Phong Kỳ ra mở cửa, phía sau Sở Dương là một hàng dài những nhân viên cửa hàng ôm theo quần áo của Phong Kỳ.

Chờ nhân viên cửa hàng về hết, Sở Dương mới bắt đầu làm một vòng thăm thú phòng ngủ, anh ta hỏi Phong Kỳ: "Hai người ngủ ở đây sao?"

"Tôi ngủ ở đây."

Sở Dương há hốc mồm, Phong Kỳ đứng bên cạnh gõ những ngón tay xuống mặt bàn hỏi anh ta: "Bạn nói xem, nếu tôi gắn cái tủ quần áo này vào tường, liệu còn chỗ nào để bày máy tính và tủ tài liệu không?"

Sở Dương nhũn mảy, anh ta cảm thấy trạng thái hiện tại của Phong Kỳ có gì đó không đúng, nhưng ít nhất vẫn tốt hơn giam mình trong ngõ cụt mang tên An Kỳ kia, anh ta cũng thử quan sát, ước lượng khoảng cách giữa cuối giường và bờ tường, "Chỉ sợ không đủ, còn phải đặt ghế dựa nữa."

Phong Kỳ cau mày nhìn, hẳn gật đầu ra vẻ đồng ý: "Nếu không thì, không bày ghế dựa nữa, ngồi thẳng lên giường luôn?"

"... Nhà sếp to vậy việc gì sếp phải ép mình ở căn phòng nhỏ thế này?"

Phong Kỳ giật mình tỉnh ra, "Đúng thế, Thanh Nhượng có thể đến nhà tôi ở mà."

"..." Bỗng dưng Sở Dương cảm thấy rất lo lắng, chỉ số IQ như vậy nào có giống một Phong Kỳ bày mưu tính kế ra tay dứt khoát chứ.

Thanh Nhượng đang ngủ trưa, Phong Kỳ và Sở Dương rất nhẫn nại ngồi chờ ở phòng khách, đợi khi nào cô ngủ dậy mới bàn với cô về chuyện chuyển chỗ ở. Bởi vì hai người không muốn bật tivi, Phong Kỳ bèn "thân thiện" nhét cho Sở Dương hai quyển sách trên giá để giết thời gian, sau còn thấp giọng nói: "Quyển mới nhất đây, có lẽ cậu còn chưa được đọc đâu, tuy rằng tôi cảm thấy những thứ viết ba lạng nhặng trong này đều chỉ là lý luận suông, nhưng nói chung cũng tạm."

"..."

Buổi trưa Thanh Nhượng phải tới đài truyền hình quay chương trình ẩm thực kia, cho nên cô cũng không ngủ nhiều, những nghệ sĩ chẳng mấy nổi tiếng như cô không có thợ trang điểm cũng không có nhà tạo mẫu, ngủ dậy tự mình chọn váy, tự mình trang điểm, kiểu tóc thì đánh đến phòng hóa trang ở đài truyền hình phiên họ một lúc vậy.

Cô cầm túi lên thu dọn một vài đồ dùng rồi mở cửa phòng ra.

"Anh còn ở đây à?" Thanh Nhượng hơi kinh ngạc, sao Phong Kỳ còn chưa đi nhỉ.

Cũng sắp đến giờ rồi, cô chỉ hỏi một câu rồi lại xách túi lên bước về phía cửa ra.

Phong Kỳ thấy đáng về vội vội vàng vàng của cô bèn đứng dậy đi tới: "Muốn ra ngoài?"

"Ừ, tôi muốn đến đài truyền hình quay show."

Thanh Nhượng đứng thay giày bên chiếc tủ, do đang xách túi nên không thuận tiện lắm, cô đang muốn đặt túi xuống thì Phong Kỳ đã đi tới đỡ lấy cánh tay cô, hẳn cũng cúi đầu đổi giày: "Tôi đưa em đi."

"Được." Thanh Nhượng ngẩng đầu nhìn hắn cười.

Sở Dương vốn cũng chưa đổi giày, anh ta cất những cuốn sách "ba lạng nặng" lên giá rồi cũng đi theo họ.

Sở Dương lái xe, Thanh Nhượng và Phong Kỳ ngồi ghế sau. Phong Kỳ quay đầu nhìn cô, hôm nay cô trang điểm rất đẹp, đáng yêu như một cô búp bê bằng sứ, nhưng hắn vẫn thích nhìn thấy dáng vẻ khi cô để mặt mộc hơn, sạch sẽ khiến người ta thoải mái.

"Mấy giờ quay xong, tôi để tài xế đến đón em, tới nhà tôi."

Phong Kỳ nói những lời này rất thoải mái, nhưng Sở Dương lại biết, nhà mà Phong Kỳ nói thực chất là nhà chính của Phong gia, đến cả An Kỳ cũng rất ít khi được đến đó, càng miễn bàn là người khác, lần này Phong Kỳ lại nói một cách tùy tiện cứ như đang mời bạn bè đến dùng bữa cơm vậy.

"5 giờ." Thanh Nhượng ngẩng đầu, cô cẩn nhẹ môi: "Nhà tôi quá bé?"

Phong Kỳ gật đầu: "Không đặt được bàn làm việc vào trong phòng."

Thanh Nhượng mỉm cười thở phào: "Không cần tới nhà anh đâu, tôi có một gian phòng trống, lúc trước dùng để luyện tập võ đạo, hiện giờ không dùng đến nữa."

Khỏe miệng Phong Kỳ gật gù, hắn cũng tự hỏi liệu vừa rồi mình nói có quá tùy tiện không nhỉ, cô nhóc này có nghe ra ý hắn muốn nói không, liệu cô có biết đến được nhà chính Phong gia là tượng trưng cho giá trị của cô trong cuộc mua bán này đã tăng cao không?

Hiển nhiên là không rồi.

Lúc xe đến cổng đài truyền hình cô còn vui vẻ bước xuống chào tạm biệt bọn họ.

Phong Kỳ không nói gì, Sở Dương cũng không vội vàng khởi động xe.

Phong Kỳ nhìn theo bóng dáng cô biến mất nơi cầu thang, ngón tay hắn gõ nhẹ lên đầu gối, trong giọng nói lạnh lẽo ẩn chứa một ý cười tăm tối: "Làm nghệ sĩ mai một cô ấy rồi." Nghe mà sồn tóc gáy.

Nhưng Sở Dương đã quen biết hắn nhiều năm, anh ta quay đầu nhìn theo hướng Thanh Nhượng rời đi, cười khẽ rồi khởi động xe: "Đừng thế, phải tin rằng khắp nhân gian này vẫn còn chân tình."

Nếu một loạt biểu hiện này của Thanh Nhượng đều là những kế hoạch do cô đã sắp đặt từ trước, vậy thì thủ đoạn mưu tính này, cộng thêm gương mặt đó, lẫn lộn 5 năm trong làng giải trí mà không hot thì quả thật là trời đất khó dung, cái gì mà diễn xuất kém, dù sao Sở Dương tự nhận mỗi ngày đều đeo mặt nạ cũng không tự nhiên bằng cô.

Còn nếu không phải là diễn, Sở Dương lắc đầu, vậy thì thật không biết đây là phúc hay là họa của Phong Kỳ nữa.

***

Hai lần uống say đều được chăm sóc rất thoải mái.

Nhưng sau này, tôi không còn muốn say nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Phong Kỳ (4)

Thanh Nhượng còn chưa quay xong show thì bên ngoài đã bắt đầu lan truyền scandal giữa cô và Phong Kỳ.

Tuy Thanh Nhượng chẳng nổi tiếng gì, nhưng dù sao cũng là người trong làng giải trí, trước kia không được chú ý là vì không có giá trị gì, nhưng dính dáng đến Phong Kỳ rồi thì sẽ không như vậy nữa. Hắn là ông trùm của ngành công nghiệp IT, nắm trong tay không biết bao nhiêu cổ phần của các công ty giải trí, có sao nữ nào theo hắn mà không chiếm được chút lợi ích chứ.

Tấm ảnh bị chụp là khi Thanh Nhượng bước ra khỏi xe của Phong Kỳ vào lúc chiều, còn có mấy tấm chụp cô đang mỉm cười bên chiếc xe, ngay sau đó lại có mấy người giấu mặt trong showbiz ra lên tiếng, rằng họ thấy Phong Kỳ và Thanh Nhượng gặp nhau ở đâu, còn đang thảo luận kịch bản gì đó, quanh co một hồi nói đơn giản là đang ám chỉ Thanh Nhượng chuẩn bị dùng quy tắc ngầm để bỏ lên trên.

Có người vì muốn nâng cao giá trị của mình mà không tiếc tự gây ra scandal, phần lớn cư dân mạng đều giữ thái độ xem kịch đối với cái làng giải trí này, hôm nay ai vạch trần scandal của ai, ngày mai ai gièm pha vinh quang của ai.

Giám đốc PR của tập đoàn cầm tập hồ sơ thu thập được đến xin chỉ thị của Phong Kỳ, hỏi xem nên xử lý thế nào.

Phong Kỳ có một tật xấu, đó là hắn không thèm để ý đến việc liệu những tin tức này có bị lan truyền hay không, nhưng tuyệt đối không thể là từ chỗ người của hắn truyền ra ngoài, hắn không thích biến thành thẳng hề nhảy nhót cho công chúng xem, lại càng không thích có người mưu toan đùa giỡn hắn.

Giám đốc PR còn chưa kịp lên tiếng, Phong Kỳ đã xua tay: "Bảo lại với họ, chú ý giới hạn, cũng đừng cài người vào làm gì."

Ý sắp là mặc kệ, ngoài ra còn phải bảo vệ cô Tống?

Sau khi giám đốc PR ra khỏi văn phòng của Phong Kỳ lập tức tới gặp Sở Dương: "Trợ lý Sở, tôi có một vấn đề muốn xin anh chỉ bảo."

Sở Dương chỉ nói bốn chữ về Tống Thanh Nhượng cho giám đốc PR: "Quan tâm đặc biệt."

Tuy Sở Dương không phải là con giun trong bụng Phong Kỳ, nhưng mỗi lần người khác đoán được ý Phong Kỳ ba phần, anh ta có thể đoán được sáu phần, cứ làm theo lời anh ta là được.

Phong Kỳ sửa sang lại gian phòng tập nhảy của Thanh Nhượng, sau đó lại ngủ một mình trong nhà người đẹp hai tháng liền.

Có chút "hóng trong người" rồi đây.

Thanh Nhượng nấu một nồi canh cải đắng, cô múc cho Phong Kỳ một bát lớn đặt xuống trước mặt hắn, "Ăn xong bữa sáng thì uống canh nhé, thanh nhiệt giải độc."

Phong Kỳ cúi đầu không muốn tiếp chuyện, Sở Dương ở bên cạnh nín cười, anh ta thừa nhận, Thanh Nhượng nấu ăn rất giỏi, bằng không anh ta cũng không cần mỗi ngày lại nghĩ cách đến đây ăn chực, nhưng anh ta thật sự không hiểu Phong Kỳ, không phải là giao dịch trên giường sao, thế nào mà cuối cùng lại biến thành giao dịch bàn ăn rồi.

Phong Kỳ khổ không thể nói, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoan bưng bát canh đắng lên uống hết, uống xong là ôm bụng nằm ngay đơ trên ghế dựa.

Thanh Nhượng vừa thu dọn bát đĩa vừa nói với hắn: "Tôi muốn đi nước A một tuần."

Hiện tại Phong Kỳ đi công tác chỉ giới hạn trong vòng hai đến ba ngày, hơn nữa nếu có thể phái người khác đi thì tuyệt đối không tự đi. Nghe cô nói vậy Phong Kỳ sững ra một lát, hắn híp mắt lại ngửa đầu nhìn cô: "Em đi làm gì?"

Thanh Nhượng nhún vai, "Nghe nói là hợp báo gì đó, công ty bắt phải đi, bên Dương Bằng cũng không từ chối được."

Phong Kỳ cười: "Không muốn đi?"

Thanh Nhượng mím môi gật đầu.

Phong Kỳ bỗng thấy hết giận, lại bắt đầu muốn trêu cô: "Có nghệ sĩ nào như em không?"

Thanh Nhượng trừng mắt nhìn hắn một cái rồi xoay người vào phòng bếp.

Lúc Phong Kỳ và Sở Dương ra ngoài gọi cô cô cũng không để ý.

Phong Kỳ vốn nghĩ rằng cô nhóc này lúc giận lên rất thú vị, kết quả xe đi đến nửa đường mới nhớ ra hỏi Sở Dương: "Cô ấy sẽ không vì bị tôi nói khích mà chuẩn bị phản đầu vuron lên chứ?"

Ngẫm lại cũng thấy hơi lo âu, lẽ như cô mỗi ngày đều lăn lộn ở phim trường từ sáng sớm đến đêm khuya thì sao, Phong Kỳ nghĩ lát thôi cũng thấy nổi da gà rồi.

"Chắc không đâu." Sở Dương nhìn kính chiếu hậu, "Lúc scandal nổ ra, có bao nhiêu cơ hội bày ra trước mặt mà cô ấy cũng không nhận đấy thôi."

Phong Kỳ gật nhẹ đầu, cảm thấy suy nghĩ cô muốn giành lấy cơ hội mới bám vào hắn quả thật là quá vớ vẩn, hắn bất giác đưa tay lên sờ cằm cười lạnh: "Vậy nên, đây là cô Tống đang muốn hướng tới chức Phong phu nhân sao?"

Sở Dương không trả lời.

Thật ra anh ta muốn hỏi Phong Kỳ vài điều, hai tháng ngủ một mình cô đơn đến nỗi bị nóng trong người này có phải là phong cách của Phong Kỳ hay không. Nếu hỏi như vậy chắc chắn Phong Kỳ sẽ bị đá kích, chẳng cần biết hắn dẫn vật thể nào, tháng trước sinh nhật An Kỳ, Phong Kỳ quên mất. Ngày hôm sau hắn mới nhớ ra rồi gửi quà sang. Thật ra hôm đó Phong Kỳ không hề bận chút nào, buổi trưa còn dẫn Thanh Nhượng đi chơi golf, chê cô ấy ngốc rồi tự mình dạy hai giờ liền, cuối cùng người mất kiên nhẫn trước lại là Thanh Nhượng.

An Kỳ đã theo đuổi Phong Kỳ từ khi hai người còn học trung học, dùng mọi biện pháp, lúc nào cũng bám theo sau Phong Kỳ, hai người tốt nghiệp đại học, gia đình hai bên bắt tay nhau tạo áp lực bắt Phong Kỳ phải kết hôn với An Kỳ. Phong Kỳ vốn chẳng hề quan tâm, trước khi kết hôn An Kỳ là bà gái trên danh nghĩa của hắn, kết hôn rồi lại là người vợ trên danh nghĩa, chuyện này vốn chẳng hề ảnh hưởng đến việc hắn ăn chơi thế nào.

Sau cùng An Kỳ vẫn là người đơn phương làm loạn lên, ba năm trước hai người ly hôn, một năm trước An Kỳ đã kết hôn với Cảnh Thịnh, Phong Kỳ lại bắt đầu nhớ mãi không quên An Kỳ.

Sở Dương nói, tình cảm của Phong Kỳ đối với An Kỳ chẳng qua chỉ là sự không cam lòng, một người từng thích mình như vậy, cuối cùng lại kết hôn với bạn thân của mình, là ai cũng sẽ thấy khó chấp nhận. Phong Kỳ nói không phải.

Sở Dương cũng không nói tiếp nữa, Phong Kỳ quá nổi bật trong đám người cùng trang lứa, hẳn sinh ra trong một gia đình giàu có, từ trong tư tưởng và tác phong đã có một sự kiêu ngạo trời sinh, chưa từng thất bại, không biết nhận thua, không hiểu việc phải cúi đầu, nói thêm nữa sẽ chỉ khiến hắn tự đẩy mình vào ngõ cụt.

Phong Kỳ gọi điện cho công ty quản lý của Thanh Nhượng, sau đó lại hứa hẹn sẽ đầu tư thêm mấy dự án. Giờ thì giám đốc phụ trách liên lạc với hắn đã muốn mang Thanh Nhượng ra trước cửa công ty đặt làm vật trấn phong thủy rồi, thế thoát cam đoan về sau có dự án thích hợp nào nhất định sẽ để Thanh Nhượng chọn trước, nếu cô không muốn chắc chắn sẽ không ép buộc.

Phong Kỳ gọi điện xong tâm trạng rất tốt, vài người phụ trách của các bộ phận lên báo cáo lần đầu tiên được trải nghiệm cảm giác dịu dàng như gió xuân cùng sếp của mình.

Tâm trạng tốt này duy trì được một giờ, không nhận được điện thoại cảm ơn làm nũng của Thanh Nhượng, Phong Kỳ nghĩ không biết liệu mình có chiều cô ấy quá không nhỉ.

Hai giờ sau, chủ tịch Phong bắt đầu suy nghĩ xem mình có nên ABC XYZ không...

Ba giờ sau, tổng giám đốc công ty giải trí mếu máo gọi điện lại, "Chủ tịch Phong, thành thật xin lỗi ngài, lúc chúng tôi gọi điện qua thì cô Tổng đã lên máy bay mất rồi."

"..." Phong Kỳ không nhận được nữa, lập tức mắng cho đối phương không ngẩng đầu lên được, mắng tay giám đốc sắp 40 tuổi tay run run sắp không cầm nổi điện thoại rồi.

Đập điện thoại xong vẫn thấy tức, lại nhấn nút gọi cho thư ký: "Bảo mấy tên đàn độn vừa báo cáo công việc kia cút lên gặp tôi, kế hoạch và phần mềm làm như shit mà cũng dám lên nộp, đám người đó là lợn hả?"

Phong Kỳ luôn lạnh lùng vậy mà giờ lại nể người, thư ký giật hết cả mình, vội vội vàng vàng ấn mấy số điện thoại, cho dù tay có run thế nào, giọng nói vẫn phải bình tĩnh, đây là yêu cầu của một thư ký.

Phong thị trải qua một buổi sáng ngập tràn nắng ấm, nhưng ngay sau đó lại là một tuần địa ngục, tình thế cực kì bi thảm.

Từ thứ hai đến thứ sáu tăng ca vào buổi tối, cuối tuần cả công ty đều tăng ca, tiền lương cao đi kèm với một ông sếp khó tính, tiến độ công việc gấp rút sắp đẩy con người đến cực hạn rồi.

Không biết từ bao giờ nội bộ công ty lại lan truyền một tin tức, một tuần này ngoại trừ những lúc xã giao thì sếp toàn ăn cơm hộp trong phòng làm việc, đám người bên IT bắt đầu truy tìm lịch làm việc của Thanh Nhượng, đối chiếu thời gian, Thanh Nhượng vừa đi là Phong Kỳ bắt đầu bước vào trạng thái điên cuồng, toàn bộ công ty đều bị bao phủ bởi một bầu không khí thê thảm, nhưng đó mới là chân tướng.

Gần như toàn bộ người trong Phong thị đều thuộc lâu lâu lịch làm việc của Thanh Nhượng, hôm nay chính là ngày cô về nước, mọi người đều đã chuẩn bị ăn mừng sắp thoát khỏi bể khổ.

Sau đó, đúng 3 giờ chiều, văn phòng chủ tịch hội đồng quản trị nghênh đón tiểu Thiên Hậu vừa giành giải nữ diễn viên mới xuất sắc nhất năm – Văn Du.

"Chào cô, tôi đến tìm chủ tịch Phong." Người phụ nữ ấy dùng ngón tay uốn vài lọn tóc dài, móng tay trơn bóng khẽ nhấc gọng kính đen, ném chiếc túi xách kiểu dáng mới nhất số lượng có hạn ra đằng sau.

Mùi nước hoa thoang thoảng quanh người, thơm ngát khiến người ta muốn lại gần hít sâu, đôi mắt hoa đào long lanh, vô cùng quyến rũ.

Lễ tân văn phòng chủ tịch hội đồng quản trị là nữ mà cũng không nhận được phải nín thở, đẹp quá, một vẻ đẹp quyến rũ người ta trong im lặng. "Xin hỏi cô có hẹn trước không?"

"Có, 10 giờ sáng nay ngài Sở Dương đã gọi cho người đại diện của tôi."

Cô nhân viên lễ tân giật giật khóe miệng, cũng không muốn nghĩ đến những chuyện không liên quan đến mình nữa, lập tức nhấn nút gọi cho thư ký thông báo tình huống.

"Đã để cô đợi lâu rồi, chủ tịch Phong mời cô vào."

"Được, cảm ơn."

Tài xế Tiểu Triệu đến sân bay đón Thanh Nhượng, sau đó lại truyền đạt cho cô ý tứ của Phong Kỳ, "Chủ tịch Phong sai tôi đưa thẳng cô tới văn phòng."

Thanh Nhượng nhướn mày, "Tôi muốn về nhà, tôi rất mệt, hơn nữa ngồi máy bay lâu rồi nên muốn tắm."

Nói thẳng quá rồi, tài xế không biết nói tiếp thế nào, đành phải gọi điện cho Phong Kỳ xin ý kiến.

Ngữ khí âm trầm của Phong Kỳ cách ông nghe vẫn còn khiến người ta rét run vì lạnh: "Đưa cô ấy về, bảo cô ấy đừng hối hận."

Tiểu Triệu khó xử nhìn kính chiếu hậu, cố gắng nói uyển chuyển một chút: "Cô Tống, mấy ngày gần đây tâm trạng của chủ tịch Phong không được tốt cho lắm, cô tới Phong thị được không?"

Thanh Nhượng chống cằm ngăn người nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, rất lâu sau mới cúi đầu nói "được". Chiếc xe càng chạy càng chậm cuối cùng cũng được thể hiện tốc độ vốn có của nó.

Thanh Nhượng tới văn phòng của Phong Kỳ, cả người mệt mỏi rồi lại phải chứng kiến "một màn nóng bỏng" giữa chủ tịch Phong tuần mỷ vô song và tiểu Thiên Hậu gọi cảm đang ngồi trên đùi hắn.

Phong Kỳ chào đón cô với vẻ không kiên nhẫn, tiểu Thiên Hậu lại ước gì cô biến đi.

Thanh Nhượng nhận lấy ly nước đồng cảm và an ủi Sở Dương đưa qua, ngồi uống hai ngụm, uống xong thì lập tức dựa vào ghế sofa đánh một giấc trong tiếng cười duyên của tiểu Thiên Hậu.

Mặt Phong Kỳ đen như nhọ nồi, hắn thật không nhìn lầm Thanh Nhượng, thông minh hiểu chuyện vượt qua cả dự liệu của hắn.

"Cút ra đi." Hắn đẩy mạnh người ngồi trên đùi mình ra, lưng Văn Du đập mạnh vào bàn làm việc phía sau, cô ả còn chưa kịp kêu đau, ánh mắt sắc như dao của Phong Kỳ đã phóng tới, bên trong là sự tàn nhẫn không thêm che giấu.

Văn Du run lên, lập tức bịt kín miệng mình, run lấy bả đứng sang một bên.

Giọng Phong Kỳ lạnh như hàm băng, ánh nắng ấm áp cũng biến thành bóng tối âm u: "Sở Dương sẽ đưa kịch bản tới cho người đại diện của cô."

Văn Du rất thông minh, dù Phong Kỳ có tốt thế nào thì vẫn không sánh bằng cơ hội bò lên trên, cô ả nghiêng đầu nhìn thoáng qua Thanh Nhượng đang dựa vào ghế sofa ngủ, khẽ gạt đầu rồi rón rén ra ngoài.

Rất lâu sau Phong Kỳ mới đứng dậy đi tới cạnh sofa, cơ thể hắn cao lớn, cái bóng trùm xuống vừa ngang ngược vừa bao dung, cả người Thanh Nhượng nằm gọn trong cái bóng của hắn, xung quanh không còn ánh sáng chói mắt nào nữa, hàng lông mày nhíu chặt lại dần dần giãn ra.

Phong Kỳ khẽ nhếch khóe miệng, toàn bộ cảm xúc tức giận chậm rãi hòa tan trong lòng.

***

Có lẽ, tôi cũng không thích cô ấy thông minh hiểu chuyện như bản thân lắm tương.

Tôi hi vọng cô ấy giận, hi vọng cô ấy bực tức với tôi... thậm chí là... ghen.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Phong Kỳ (5)

Phong Kỳ vốn dĩ muốn hỏi cô, tại sao cô đi một tuần liền mà không thèm gọi cho hắn lấy một cú, vừa định nói thì lại cảm thấy oán khí quá nặng, sắc mặt tái nhợt như bà vợ bị chồng bỏ rơi, hắn nghiêm mặt quay đầu đi.

"Chúng ta ra ngoài ăn đi, em muốn ăn gì?" Phong Kỳ thấy cô ngã người dựa vào ghế ngồi, hiển nhiên là đã mệt lã, một tuần nay hắn cũng không được ăn bữa nào ngon miệng, nhưng giờ nhìn Thanh Nhượng mệt thế này hắn cũng không muốn đưa cô về nhà nấu cơm.

Phong Kỳ không để tài xế tới đón mà tự mình lái xe, Thanh Nhượng lìm đim nằm ngủ bên ghế phụ, nghe thấy hắn nói vậy cô lắc lắc đầu, vài lọn tóc dài xõa ra lưng ghế, cả người lười đến mức không thể lười hơn: "Không muốn ăn bên ngoài, chúng ta về thôi."

Phong Kỳ ngẫm nghĩ một lúc xem mình biết làm cái gì, hình như là cái gì hắn cũng không biết làm, cùng lắm thì lát nữa để giúp việc trong nhà đến nấu cơm là được.

"Ừ."

Thanh Nhượng đun nước, vừa chờ nước sôi vừa xào trứng gà, luộc mì xong lại bắt đầu đun canh, tổng cộng hơn 20 phút, Phong Kỳ nghe cô gọi vào ăn cơm mà vẫn chưa kịp định thần lại.

"Nhanh vậy?"

Thanh Nhượng cẩn thận bung xoong mì từ trong phòng bếp ra, cô chỉ vào lọ tương ớt trên bàn: "Tương ớt cay đấy, đừng bỏ nhiều." Nói xong cô lại xoa người mức hai bát canh nhỏ.

Hai bát mì trứng rất đơn giản, Phong Kỳ lập tức ăn sạch bát, ăn xong còn uống hết cả bát canh.

Trạng thái tinh thần của Thanh Nhượng không tốt lắm, Phong Kỳ ngăn cô lại khi cô đang muốn dọn dẹp bát đĩa: "Em nghỉ ngơi đi, ngày mai lại rửa."

Thanh Nhượng khẽ nhún mày. "Em không muốn để qua ngày." Nói xong lại chuyển tay thu dọn bát đĩa, Phong Kỳ đi theo ngăn cản, nét mặt không được vui.

Thanh Nhượng cúi đầu nhìn hần, cô hất xì một cái rồi thỏa hiệp, "Thôi được rồi."

Đám bạn ăn chơi gọi điện tới hẹn gấp, Phong Kỳ dứt khoát chuyển điện thoại sang chế độ im lặng rồi vút sang một bên, cô đang ngủ say trong phòng, cửa phòng đóng chặt, không bật đèn cũng không bật tivi, ánh chiều tà đỏ rực chậm rãi chiếu vào ban công, vài chậu hoa đã một tuần liền không được tưới nước, chúng ử rữ có chút thiếu nước.

Cả không gian chỉ có tiếng bước chân của hần, Phong Kỳ tìm thấy bình tưới hoa trong phòng bếp, sau khi lấy đầy nước thì lại quay về ban công bình thần tưới hoa, mắt hần lóe lên một tia sáng khiếp người, người ngồi xôm phía dưới chụp trộm lập tức sợ hãi đứng bật dậy.

Nhà Thanh Nhượng ở tầng 6, ánh sáng không tốt lại cách hơi xa, dù Phong Kỳ có nhìn xuống cũng không nhìn rõ được, những tên này quả nhiên đã sợ hần như sợ Diêm Vương rồi.

Tâm trạng Phong Kỳ rất tốt, một tay nâng bình tưới hoa một tay chống lên hàng rào ban công, hần mỉm cười vẫy tay chào bọn họ.

Ngay sau đó là những tiếng "tách tách tách" và hàng loạt ánh đèn flash.

Phong Kỳ đã có thể tưởng tượng ra ngày mai làng giải trí này sẽ đông vui đến thế nào rồi.

Không ngại, hần đang vui.

Lúc cất bình tưới về phòng bếp hần có đi qua bàn ăn, bát đĩa còn dính đồ ăn sau khi để nguội thì rất khó nhìn, Phong Kỳ dựa vào cửa phòng bếp nhìn một hồi, lát sau vỗ trán một cái thật mạnh, hần nghĩ rằng mình cần phải đi khám bác sĩ một lần xem sao.

Phong Kỳ vừa vụng về thu dọn bát đĩa vừa nhớ lại đáng về cô thường rửa bát khi trước.

Đánh rơi một cái bát, may mà chỉ rơi trong bồn rửa, hần cũng kịp thời dùng tay nhắc lên, có điều bị mẻ một vết rất to.

Phong Kỳ giật giật khóe miệng, hần lục tìm trong phòng bếp rất lâu mới kiếm được một chiếc túi nilon màu đen, để cái bát đó vào nhét xuống tận đáy thùng rác.

Ngày hôm sau quả nhiên Thanh Nhượng không phát hiện ra cái bát đã biến mất, tài xế tới đón hần, Phong Kỳ bảo tài xế lên đây, nói là muốn dọn rác đi vứt, tiện tay thu luôn rác phòng bếp đi.

Một like cho sự thông minh này.

"Hôm nay em có phải đi làm không?" Phong Kỳ đứng đợi giày ở cửa, Thanh Nhượng ôm áo khoác của hần đứng bên cạnh.

Thanh Nhượng lắc lắc đầu. "Không."

Giọng nói vừa mềm vừa ngọt, hôm qua cô đi ngủ sớm, sáng nay tỉnh dậy tinh thần sáng khoái, tắm xong là mặc một chiếc váy liền, mái tóc thoang thoang mùi hoa mai thơm dịu, đôi mắt đen láy long lanh hút hồn người khác.

Phong Kỳ kéo nhẹ cà vạt rồi nhận lấy áo khoác trong tay Thanh Nhượng, hần cúi đầu thơm nhẹ một cái vào trán cô, không biết cô đã thoa kem dưỡng da hay là cái gì, môi hần dính một chút vị ngọt là lạ, nghiêng đầu cọ nhẹ vào tóc cô, cảm giác lạnh lạnh khá thoải mái.

"Buổi chiều tài xế sẽ tới đón em."

"Được." Thanh Nhượng chỉnh lại áo sơ mi cho hần, cô kéo rất nhẹ, dịu dàng như lời cô nói vậy.

Tài xế đã mật báo cho đám người trong tập đoàn từ lâu, những ngày tốt đẹp của chúng ta sắp tới rồi đây.

Quả nhiên, sau đó Phong Kỳ mang nụ cười ôn hòa của mình đi diễn hành cả tập đoàn, ngay sau khi bước vào văn phòng đã lệnh cho phòng hành chính thông kê số tiền tăng ca tuần trước, đồng thời thông báo sẽ tăng 30% tiền thưởng cho mỗi người, hàng loạt các trưởng phòng cũng được gọi lên, những

dự án lúc trước bị chê đến không nhắc mặt lên nổi bỗng nhiên được công nhận, Phong Kỳ còn đưa ra một vài ý kiến để họ thảo luận rồi sửa sang.

Cả tập đoàn đều ngập tràn bầu không khí vui mừng hân hoan.

Đám bạn ăn chơi của Phong Kỳ đã hẹn hán mấy lần rồi nhưng đều bị hán gạt đi, tới qua hán nhận lời sẽ làm nhà cái, cân nhắc tới việc ai đó luôn thích ngửi nướng đến trưa mới dậy, thời gian hẹn gặp là đầu giờ chiều.

Buổi gặp mặt này không chỉ bao hàm việc mấy tên nhà giàu hợp lại chơi đùa với nhau, nó còn liên quan đến những dự án xây dựng mà sáu tháng cuối năm bên chính phủ sẽ triển khai, ngoài ra còn đàm phán vài dự án hợp tác, bàn hợp đồng trong văn phòng là công việc của nhóm trợ lý, đám người như Phong Kỳ đa phần đều làm việc theo nguyên tắc "tình cảm đi trước công việc theo sau".

Tuy Phong thị ở trung tâm thành phố, Phong Kỳ cũng xuất phát trước Thanh Nhượng, nhưng cuối cùng đến nửa đường lại bị kẹt xe, vậy nên khi Thanh Nhượng đến club rồi hán vẫn còn kẹt cứng trên đường.

Giọng có chút ảo não, "Bộ Giao thông chỗ này làm ăn kiểu gì vậy."

Thanh Nhượng cười khế, Phong Kỳ lại càng phiền.

Thanh Nhượng đành phải nhẹ giọng trấn an hán, "Không sao đâu, em chờ anh ngoài cửa."

Phong Kỳ nghiêng đầu nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, ánh mặt trời tháng năm chói chang gay gắt, nghĩ tới làn da trắng nõn của cô, hán nhũm mày, "Em vào trước đi, có vài người đã đến rồi, em cứ chơi mạt chược với đám đó một lát, yên tâm, họ không dám bắt nạt em."

Thanh Nhượng hừ nhẹ một tiếng, cô nhấc chân đi vào phía trong: "Các anh thường chơi bao nhiêu?"

Phong Kỳ cười khế, hán nghiêng ngẫm nói: "Bọn họ chơi bao nhiêu em chơi bấy nhiêu, thua tôi chịu, thắng em được."

Giọng Thanh Nhượng vui vẻ hán lên. "Ha ha, được thôi." Thậm chí Phong Kỳ còn nghe thấy tiếng giày cao gót của cô giẫm lên nền đá cẩm thạch "cộp cộp".

Hiếm thấy thật, hóa ra cô ấy cũng có lúc mê tiền như vậy cơ à.

Phong Kỳ sờ cằm, hán cảm thấy kẹt xe cũng rất tốt, để cô thắng nhiều chút vậy. "Em tự mình quyết định chơi bao nhiêu, để bọn họ chơi cùng em, tôi sẽ làm việc với đám đó sau."

Phong Kỳ vừa đẩy cửa ra đã nhìn thấy dáng vẻ đáng thương vô cùng của Thanh Nhượng, rất giống chú mèo nhỏ bị con cún nhà hàng xóm bắt nạt lúc chủ nhân vắng nhà.

Hán mới nghĩ vậy đã thấy Thanh Nhượng bữu môi đứng dậy đi tới kéo vạt áo hán quơ quơ, "Phong Kỳ, em thua sắp khóc rồi."

Phong Kỳ bị chọc cười, hán búng nhẹ lên trán cô, dịu dàng nói: "Đáng đời."

Hán cởi áo khoác ra cho cô cầm, vòng tay ôm lấy thắt lưng cô đi vào bên trong: "Thua bao nhiêu?"

Thanh Nhượng khế hừ một tiếng, có chút nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Không thắng nổi một ván."

Phong Kỳ rất muốn bật cười, nhưng cuối cùng vẫn nịn lại được, hán phóng ánh mắt sắc như dao của mình về ba người còn lại trên bàn mạt chược, mấy người kia lập tức giờ tay xin hàng: "Anh Phong, bọn em thực sự không cố ý đâu, bọn em chỉ còn thiếu nước bảo cô ấy muốn bài nào thì cho thôi ấy."

Mấy người này cũng không có ý muốn lừa cô, chẳng thú vị gì cả, Phong Kỳ đi tới bàn mạt chược ngồi xuống, hán kéo Thanh Nhượng ngồi xuống đùi mình, ôm cô từ phía sau xem các quân bài: "Bài đẹp lắm mà."

Hán hiểu rồi, đây là vấn đề chỉ số thông minh, nhưng hán không thể nói thế với cô được. Phong Kỳ cúi người xuống lấy bài, khoe môi kề sát vành tai cô, nhẹ nhàng thổi một hơi: "Lúc trước chưa chơi bao giờ?"

Thanh Nhượng ghen cứng, cả người cô co rụt trong lòng Phong Kỳ, vươn tay bịt cái tai vừa nóng vừa ngứa lại: "Em từng chơi rồi, nhưng lâu quá không có ai chơi cùng thôi."

"Tại sao?"

"Họ nói không nỡ."

"..."

Người tới ngày một đông, toàn bộ các bàn mạt chược, bàn poker, bàn bida bắt đầu náo nhiệt hán lên, Thanh Nhượng cứ vừa động đậy là Phong Kỳ lại vây cô vào trong lòng, chỗ này có điều hòa, nhưng hai người cứ áp sát vào nhau, lưng Thanh Nhượng vẫn đổ một lớp mồ hôi mỏng, dính dính không thoải mái, cứ một lát cô lại vươn tay đẩy cái bụng nóng rực của hán ra.

Phong Kỳ đang mãi đánh bài, vài vòng qua đi đã thắng được một đồng thẻ bài, thấy cô không an phận hẳn bèn đẩy toàn bộ tới trước mặt cô: "Nào, đếm đi, giúp tôi quản lý thẻ bài."

Mấy người bắt đầu trêu chọc Phong Kỳ, "Ai yo ~ anh Phong, cưng chiều thế cơ à."

Thanh Nhượng cúi đầu giả vờ không nghe thấy, một tay Phong Kỳ kẹp thuốc lá, một tay nhấc lên xoa nhẹ vành tai cô, ngậm đầu thuốc vào môi rồi ngồi thẳng dậy ôm cô lấy bài: "Tự lấy nào."

Hắn liếc mắt nhìn mấy người, khóe miệng nhếch lên đầy vẻ quyền rũ: "Ừ, là rất cưng chiều."

Cả giới này tính đi tính lại cũng chỉ có vài người, không phải với người này thì sẽ là với người kia, Phong Kỳ có rất nhiều tật xấu, nhưng hắn cũng có rất nhiều tiền, thường chỉ có người hắn đùa chán rồi thì người khác mới nhận lấy chơi tiếp, rất ít khi hắn dính líu đến những ai đã từng qua tay ai đó.

Có một ngoại lệ, chính là cô gái tên Ngừ Hi đang khoác tay một ông chủ dầu mỏ đi vào cửa kia, cô ta đi theo Phong Kỳ đứng vào lúc hắn vừa ly hôn với An Kỳ xong, khi đó Phong Kỳ rất cưng chiều cô ta, tin đồn chỉ cần mang thai là Phong Kỳ sẽ cưới cô ta lan truyền hết sức ồn ào.

Sau đó không biết vì sao hai người lại chia tay, chia tay rồi Phong Kỳ trả lại cho cô ta không ít lợi ích, 3 năm trước cô ta chỉ là một diễn viên hạng xoàng, cứ thế trèo lên cao, hiện tại danh tiếng đã vượt ra nước ngoài rồi.

Đám người này cảm thấy chơi mệt chược không còn hứng thú gì nữa, Phong Kỳ và mấy tên bạn vừa chơi bida vừa nói chuyện, còn Thanh Nhượng bị vài cô gái kéo đi hát hò, còn có thể loại nhảy tít mù giữa ban ngày ban mặt nữa.

Ngừ Hi chơi bida khá tốt, chơi với bọn họ vài vòng cuối cùng cũng đến lượt được đứng cạnh Phong Kỳ, cô ta chờ hắn nói chuyện với người khác xong mới nhẹ nhàng gọi hắn: "Chủ tịch Phong."

Giọng nói rất quen thuộc, lúc trước Phong Kỳ vốn không chú ý bên cạnh mình có người nào, giờ nghe thấy tiếng cô ta bèn quay đầu lại kêu tên cô ta, "Ngừ Hi à."

Ngừ Hi khá bất ngờ khi hắn vẫn còn nhớ tên mình, trong ánh mắt cô ta là sự vui sướng và hẳn hoan không gì giấu được.

Thật ra khi ở bên Phong Kỳ cô ta cảm thấy khá tốt, tuy rằng tính tình hắn rất thất thường, nhưng chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt của hắn, đôi khi nổi giận cũng sẽ không đối xử quá đáng với cô ta, biết nghe lời và hiểu chuyện một chút là được rồi, nhưng khi đó cô chỉ muốn trèo lên chỗ cao hơn, cuối cùng quyết định chia tay Phong Kỳ để đạt được lợi ích lớn hơn, hai năm gần đây cô ta càng ngày càng nổi tiếng, thế nhưng, cũng càng ngày càng nhớ hắn.

Hai tay Ngừ Hi chống lên mép bàn bida, khẽ hạ thấp eo cúi đầu xuống, đây là một động tác khá biết điều và đầy vẻ thuần phục, "Chủ tịch Phong, không biết ngày nào đó em có thể mời anh ăn bữa cơm không?"

Tất nhiên Phong Kỳ hiểu ý cô ta, hắn đánh giá người phụ nữ này từ trên xuống dưới.

Ngừ Hi rất phối hợp, vóc dáng cô ta rất chuẩn, chiếc váy bó sát để lộ những đường cong uyển chuyển của cơ thể, Phong Kỳ không thích người phụ nữ nào trang điểm đậm, nhưng phải công nhận rằng cô ta có một gương mặt khá đẹp, chắc đã tiêu không ít tiền để bảo dưỡng, cho dù có là mặt mộc thì nhìn chắc cũng chỉ tầm 20 tuổi, bồng bồng sức sống.

Cô ta nghĩ, chắc hẳn Phong Kỳ sẽ không từ chối.

Phong Kỳ tựa lưng vào bàn bida, đôi chân dài thẳng tắp vắt vào nhau, hắn nhếch mép hỏi cô ta: "Muốn mời tôi ăn cái gì?"

Ngừ Hi nghiêng đầu, sự ngây thơ của một cô gái kết hợp hoàn mỹ với nét quyền rũ của một người phụ nữ, "Tất nhiên là chủ tịch Phong anh muốn ăn cái gì thì chúng ta sẽ ăn cái đó."

Phong Kỳ nhếch môi cười, ánh mắt hắn dừng lại trên người cô gái nào đó còn đang say mê nghe hát bên sofa kia, hắn cất tiếng gọi cô: "Thanh Nhượng."

Giọng nói ấy dịu dàng đến mức khó tin.

"Hử?" Thanh Nhượng quay đầu lại nhìn hắn.

Phong Kỳ vẫy vẫy tay gọi cô: "Bảo bối, lại đây nào."

Đáy mắt đã có chút tối tăm của Ngừ Hi lại càng trở nên âm trầm hơn, cho dù là giai đoạn mà cô ta và Phong Kỳ thân mật nhất, hắn cũng chưa bao giờ gọi tên cô ta một cách dịu dàng đến vậy.

Thanh Nhượng đứng dậy đi tới, lúc cô còn cách hắn vài bước Phong Kỳ bỗng đứng bật dậy bước tới nắm lấy cổ tay cô kéo vào trong lòng mình, hắn siết lấy eo cô, Thanh Nhượng lập tức dính chặt vào người hắn.

Phong Kỳ cúi đầu hôn nhẹ vào mái tóc cô, hắn quay sang nói với Ngừ Hi một cách vô cùng chân thành: "Không bằng ngày nào đó cô có thời gian thì ghé qua nhà chúng tôi đi, chúng tôi mời cô ăn cơm, cô ấy nấu ăn giỏi lắm đó."

Nhìn đôi mắt người phụ nữ đối diện sắp phun cả ra lửa, khóe miệng Thanh Nhượng giật giật, bàn tay giấu sau lưng thầm cầu hắn một cái, có điều gương

mặt vẫn nở nụ cười rất tươi: "Nếu được thì mời chị Ngừ Hi đến nhà ăn bữa cơm, em rất vinh hạnh."

Ngừ Hi mỉm môi mấy lần mới duy trì được nụ cười trên mặt, "Đừng gọi tôi là chị, tôi thấy chúng ta cũng không hơn kém nhau nhiều đâu."

Thanh Nhượng gạt đầu qua loa, mấy chuyện vật thể này cô cũng lười cãi tay đôi với cô ta, sau khi giả dờ thêm hai câu thì tùy ý để Phong Kỳ ôm tới ngồi xuống sofa.

Phong Kỳ nhéo nhéo tay cô, hần cười tùm tùm: "Giận à?"

Thanh Nhượng gạt gạt đầu, sau lại lắc đầu, "Cũng không phải, nhưng rõ ràng cô ấy lớn tuổi hơn em."

Phong Kỳ dờ khóc dờ cười, hần nắm cầm cô xông lên cắn nhẹ một cái, "Cô ta có ý kiếm chuyện, không cần quan tâm"

"Anh muốn mời cô ấy ăn cơm thật ư?"

Phong Kỳ quan sát vẻ mặt trầm mặc không nói của cô một lúc, thấy cô dần mất kiên nhẫn lại có chút thất bại thì không nhịn nổi bật cười rõ to, "Thuận miệng thôi, cô ta là cái thá gì, sao xứng ăn cơm em nấu."

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Phong Kỳ (6)

An Kỳ hạ sinh một cặp song sinh, nếp tẻ đủ cả, ngay lập tức cô trở thành người nổi bật nhất giới thượng lưu này.

Phong Kỳ đã chuẩn bị xong quà tặng đầy tháng từ lâu, ngay sau khi tan làm là hần sẽ cùng Sở Dương qua đó.

Im lặng cả đường rồi, thế nhưng lúc xe đi tới vòng cua thứ hai bỗng dưng Phong Kỳ lại lên tiếng: "Quay về đón cô ấy."

Sở Dương liếc kính chiếu hậu, Phong Kỳ đang vượt nhẹ mũi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, rõ ràng là đang chột dạ.

Sở Dương buồn cười, "Sếp à, sếp đã làm gì mà trông đuối lý vậy?"

Phong Kỳ khụ một tiếng, "Cậu không nói không ai bảo cậu cầm đâu."

"Ok." Sở Dương đầu hàng, có điều về đến nhà rồi mà Phong Kỳ vẫn còn ngồi im trong xe, giọng hần có chút ngại ngùng, "Ừm, cậu gọi điện thoại bảo cô ấy ra đây đi."

Sở Dương rút điện thoại ra bấm loạn vài cái, vừa bấm vừa cười tùm tùm nói, "Sếp à, anh thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tôi đi, nếu không tôi không gọi đâu."

Phong Kỳ nhắm mắt lại, hần tựa lưng vào ghế ngồi kéo nhẹ cả vạt, "Tôi hôm qua chúng tôi cãi nhau. Cô ấy muốn bỏ đi, sau lại bị tôi khóa trái trong phòng."

"..." Chủ tịch Phong, ngài thắng rồi, tại hạ cam nguyện chịu thua.

Gần nửa năm đã trôi qua kể từ khi Thanh Nhượng chuyển qua nhà chính của Phong gia, tuy rằng Sở Dương vẫn gọi cô là cô Tổng, nhưng anh ta cảm giác sớm muộn gì mình cũng phải sửa cách gọi thôi, vậy nên Sở Dương luôn đối xử rất tôn trọng với Thanh Nhượng, Thanh Nhượng cũng vậy.

Đây là lần đầu tiên Sở Dương gọi điện cho Thanh Nhượng mà ngay câu đầu tiên đã bị cô giễu cợt, "Không phải Phong Kỳ đã nói kẻ nào nhận thua trước là cún à?"

"Khụ..." Sở Dương né tránh chủ đề này đi, "Cô Tổng, xe tôi đang chờ ở bên ngoài, cô có tiện ra đây một lát không?"

"Không tiện."

Cộp, cúp máy rồi.

Sở Dương bất đắc dĩ cầm di động quay đầu lại nhìn Phong Kỳ chăm chăm.

Thấy sắc mặt Phong Kỳ ngày càng đáng sợ, Sở Dương chẳng có một tí đồng cảm nào tiếp tục hỏi, "Sếp khai ra đi, rốt cuộc sếp đã chọc cô ấy thế nào mà lại cãi nhau to thế?"

Sở Dương không thể không thừa nhận, Thanh Nhượng rất kiên nhẫn khi ở bên Phong Kỳ, còn kiên nhẫn gấp nhiều lần An Kỳ khi trước, cẩn thận đến

mức đáng sợ, máu chột là Phong Kỳ cũng bằng lòng để cô quản lý, số tiền Phong Kỳ tiết kiệm ở club một năm nay có thể mua đứt mấy cái biệt thự rồi.

Hai người họ có thể cãi nhau thành như vậy, Sở Dương khá là ngạc nhiên.

Phong Kỳ hoàn toàn không thèm để ý đến anh ta, hất đạp cửa xe ra đằng đằng sát khí bước vào nhà.

Người giúp việc trong nhà nơm nớp lo sợ một ngày rồi, vừa thấy hấn hằm hằm đi vào là tim họ lại tuột lên tận cổ.

"Thanh Nhượng đâu?"

"Cô...Cô Tổng ở trong phòng thưa ông chủ."

Phong Kỳ nhíu mày, hấn xoay người đạp lên cầu thang, "Cô ấy chưa ăn cơm?"

"Vâng."

Phong Kỳ tức đến mức sắp bùng nổ, mẹ nó, hấn chiều cô quá mức nên giờ cô lên mặt với hấn đúng không.

Phong Kỳ đá văng cửa phòng, đập vào mắt hấn là mấy chiếc vali đã đóng gói xong xuôi, ngoài ra còn có vài chiếc túi đã kéo khóa.

Người con gái vừa mới cúp điện thoại của Sở Dương giờ đang mặc một bộ quần áo thể thao, cô đang bận rộn thu dọn mọi đồ đạc.

Toàn bộ lửa giận trong lòng Phong Kỳ nháy mắt biến thành số âm, hấn trừng người đứng cạnh cửa, chậm chạp hỏi cô một cách ngốc nghếch: "Em dọn đồ làm gì thế?"

"Về nhà."

Tim Phong Kỳ đau nhói, phải rồi, đừng nói là nửa năm, cho dù cô có ở đây bao lâu, chung quy đây vẫn không phải là nhà cô.

Thanh Nhượng không ngẩng lên, cô vẫn cúi đầu thu dọn đồ đạc trong ngăn kéo.

Phong Kỳ nhấc chân đi vào, hấn đứng bên cạnh cô, hai tay nhét trong túi quần siết chặt lại thành nắm đấm, "Tiệc đầy tháng con nhà An Kỳ, em đi cùng tôi nhé."

Thanh Nhượng bật cười, nụ cười đầy vẻ giễu cợt, cô hất cằm lên nhìn hấn, ánh mắt hiện ra sự khinh thường khó tin, "Dựa vào cái gì đây thưa ngài?"

Đó là lần đầu tiên Phong Kỳ nhìn thấy cô như vậy, từ khi hai người quen nhau, cô luôn dịu dàng ân cần, cảm giác như cho dù hấn có nói gì cô cũng sẽ đồng ý, đôi khi giận dỗi vẫn sẽ rất đáng yêu, giống như một trái anh đào ngon miệng khiến người ta chỉ muốn cắn một cái.

Phong Kỳ không trả lời được, đúng vậy, dựa vào cái gì.

Thanh Nhượng đứng lên muốn đi, Phong Kỳ vươn tay ra bắt lấy cánh tay cô, cô lạnh lùng nhìn qua, ngữ khí bình tĩnh đến đáng sợ, "Buông tay."

Phong Kỳ lắc đầu.

Thanh Nhượng khẽ nhíu mày, cô ngẩng đầu lên liếc nhìn đồng hồ treo tường, "5 giờ rồi, nếu ngài còn dây dưa với tôi thêm nửa tiếng nữa thì sẽ không kịp buổi tiệc đầy tháng đâu."

Phong Kỳ vẫn nhìn cô, "Em đi với tôi nhé."

Thanh Nhượng thở dài, cô nhún vai chỉ vào bộ quần áo thể thao mình đang mặc, "Cho tôi 20 phút."

Phong Kỳ tươi tắn hấn lên, "Được."

Thanh Nhượng vào phòng thay đồ, bên trong không hề có tiếng động nào vang lên, Phong Kỳ cũng rất nhẫn nại ngồi im chờ bên ngoài, chỉ là khi hấn liếc tới mấy chiếc vali đặt trên đất bỗng cảm thấy chướng mắt vô cùng.

Chưa tới 20 phút sau, Sở Dương gọi điện thoại tới, giọng anh ta không biết là vui sướng khi người gặp họa hay là thật sự lo lắng, "Sếp à, quán quân siêu mẫu tháng này đang đứng chờ bên cạnh xe sếp, cô ấy nói là cô Tổng gọi cô ấy tới đi cùng sếp tới tiệc đầy tháng..."

Phong Kỳ ném thẳng di động vào bức tường đối diện, hấn cố nén tức giận gõ cửa, "Mở cửa."

Bên trong không có phản ứng.

"Thanh Nhượng, mở cửa."

Phong Kỳ lại muốn đá cửa rồi, chân vừa nhấc lên lại hạ xuống, bên ngoài là tiếng hỏi lo lắng của người giúp việc, "Thưa ngài, ngài Sở Dương hỏi ngài..."

Phong Kỳ như con thú bị xích lại, "Bảo cậu ta cắt ngay, tôi không đi!"

"Vâng..."

Phong Kỳ cứ đứng thế trước cánh cửa nửa tiếng liền, lần này người gõ cửa là Sở Dương, "Phong Kỳ, không sao chứ?"

Phong Kỳ đã bình tĩnh lại được một chút, hần đi tới mở cửa ra, cố gắng duy trì sự trấn tĩnh nói, "Cậu mang quà sang đó là được, tôi không đi nữa."

Sở Dương cũng không nhìn vào bên trong, anh ta thấy khóe mắt Phong Kỳ tức đến đỏ au cũng không biết nói gì hơn, đành vỗ vai hần vài cái.

Ít nhất, từ khi anh ta quen biết Phong Kỳ đến nay, lần đầu tiên Phong Kỳ cấm dục một năm, hơn nữa còn là khi bên cạnh có người.

Sở Dương đi rồi, Phong Kỳ đi xuống cầm chìa khóa phòng thay đồ của Thanh Nhượng lên, lúc muốn mở cửa nghĩ thế nào lại giờ tay lên gõ, "Thanh Nhượng, em ra ngoài trước đi, chúng ta nói chuyện."

Hần hiểu trạng thái tâm lý của mình, ít nhất hiện tại hần sẽ không đòi nào thả cô đi. Hần thà rằng mình là người nhượng bộ trước còn hơn để cả hai tiếp tục cãi nhau.

Thanh Nhượng mở cửa ra, mắt cô đỏ đỏ, nhưng ánh mắt vẫn rất lạnh lùng.

Phong Kỳ thờ dài, hần kéo cô vào trong lòng, nhắm mắt lại khẽ nói, "Anh xin lỗi, anh sai rồi."

Thật ra, những lời này cũng không khó nói như hần làm tưởng.

Tối qua có một bữa tiệc, Phong Kỳ muốn đưa Thanh Nhượng đi cùng, muốn cô trang điểm một chút, nhưng Thanh Nhượng không khỏe nên cô không muốn đi, ngữ khí cũng không dịu dàng cho lắm.

Do liên quan đến vài đối tác làm ăn mà Phong Kỳ thực sự muốn tới đó một chuyến, hần muốn cô đi cùng, có điều lúc nói ra câu này lại như đang mệnh lệnh cho người ta.

Thanh Nhượng mắng hần không biết tôn trọng người khác, từ trước đến nay đều là hần muốn làm gì thì làm, không biết quan tâm đến suy nghĩ của cô.

Hai người cứ nói cứ nói cuối cùng thì biến thành cãi nhau.

Lần đầu tiên Phong Kỳ làm căng với phụ nữ, giọng điệu có chút khó nghe, hai người đứng trong phòng Thanh Nhượng, Thanh Nhượng mắng hần biến ra ngoài, Phong Kỳ tức lên nói cô chỉ là người hần chơi đùa cũng cần tôn trọng ư.

Thế là Thanh Nhượng bùng nổ, cô lập tức thu dọn đồ đạc muốn đi.

Khi đó Phong Kỳ cũng không hạ nổi mặt mũi xuống dỗ cô, ngược lại còn nói thêm hai câu hống hách, kết quả không cần phải nói rồi, cuối cùng Phong Kỳ chỉ còn nước khóa trái cô trong phòng.

Phong Kỳ vừa nhượng bộ đã cảm giác được cô gái trong lòng mình hơi dịu lại, nhất thời hần không biết mình có nên than đáng buồn hay không, Phong Kỳ nâng tay lên vuốt tóc cô, "Bữa sáng bữa trưa đều không ăn, có đói không?"

Thanh Nhượng nghiêng đầu tránh tay hần, "Không đói."

Có lần đầu tiên rồi, lần thứ hai dễ hơn nhiều, tay Phong Kỳ ôm chặt lấy cô, cảm đặt lên vai cô cọ nhẹ, giọng mềm mại, "Nhưng anh đói, em làm cho anh ăn được không ~"

Sắc mặt Thanh Nhượng vẫn còn rất lạnh lùng, cô liếc hần.

Phong Kỳ lập tức ra vẻ đáng thương vô cùng, cặp mắt hoa đào long lanh chớp chớp.

Cô vận vẹo người, cánh tay Phong Kỳ siết càng chặt, "Sao vậy?"

"Anh không buông ra em làm cơm cho anh thế nào được."

Khóe môi ần giấu ý cười, Phong Kỳ xoay người ôm cô lên theo kiểu công chúa, "Xuống thế này cũng được nhỉ?"

Thanh Nhượng ôm cổ hần khẽ hừ một tiếng.

Người giúp việc trong nhà thấy hai người như vậy cuối cùng cũng an tâm, họ mau chóng rời khỏi nhà chính để lại không gian cho hai người.

Thanh Nhượng mở tủ lạnh ra tìm nguyên liệu nấu ăn, cô bực mình hỏi hần, "Anh muốn ăn gì?"

Phong Kỳ luôn đứng phía sau ôm lấy eo cô, hần cứ dính chặt vào cô như trẻ song sinh vậy, mấy món hần nói cũng đều là những món Thanh Nhượng thích ăn.

Cô cúi đầu thái rau, vài lọn tóc trượt xuống bờ vai, Phong Kỳ giúp cô vén lên, hân hôn nhẹ vào gáy cô, có lẽ do hôm nay cô luôn bận rộn thu dọn đồ đạc, lớp mồ hôi mỏng để lại một vị nắn nắn trên da, nhưng hân lại không hề thấy phản cảm.

"Thanh Nhượng, ngày hôm qua là do anh giận quá nên mới nói vậy, anh thực sự không có ý kia, em đừng giận nữa được không?"

Thanh Nhượng không để ý đến hân tiếp tục cúi đầu thái rau, Phong Kỳ đợi một lúc, cúi đầu nhìn nét mặt cô như thường lại nói tiếp, "Anh chưa từng nói xin lỗi ai, không phải do anh nghĩ rằng mình không sai, chỉ là bởi vì anh không quen làm như vậy. Anh biết anh không đúng."

Thanh Nhượng nhẹ nhàng lên tiếng, giọng cô cũng dịu đi không ít, "Phong Kỳ, em biết anh không có ý đó, nhưng những lời như vậy sẽ khiến người khác cảm thấy rất tổn thương."

"Anh biết." Hân lập tức nói tiếp, nụ hôn dừng lại trên mái tóc cô, hân nói ra câu sau bằng sự chân thành nhất từ trước tới giờ, "Anh sai rồi, sau này sẽ không thế nữa."

Thanh Nhượng lắc đầu, "Em không cần sự cam đoan của anh." Phong Kỳ còn định nói tiếp câu gì đó, Thanh Nhượng đã nâng tay vỗ vỗ hân, "Anh ra ngoài chờ đi, em chuẩn bị xào rau, anh ở đây không tiện."

Phong Kỳ ngoan ngoãn lui ra ngoài, lui đến cửa phòng bếp lại đứng lại nhìn cô bận rộn, động tác thuần thục, hân thích ngắm nhìn dáng vẻ cô khi nấu cơm nhất, cho dù khói dầu nổi lên bốn phía, trong lòng vẫn cảm thấy rất ấm áp.

Thanh Nhượng cứ làm xong món nào là Phong Kỳ lại bước lên bưng tới bàn ăn, lúc sắp bữa còn tiện thể làm nũng rất cơ hội, "Tôi nay anh rửa bát."

Hiếm thấy, dù sao trong nhà này cũng nhiều người giúp việc như thế. Thanh Nhượng mỉm cười gật đầu.

Trước đây Thanh Nhượng đã từng thi lấy bằng MC, bây giờ cô đang làm MC cho một show quay hàng tuần của đài truyền hình, ngoài việc này ra cô rất ít khi nhận những dự án khác.

Show quay mỗi tuần một lần, có lúc một ngày sẽ quay luôn hai lần, quay cho cả tuần sau đó.

Lúc Thanh Nhượng trở về nhà chính Phong gia, một nhóm người giúp việc đang đứng canh ở phòng khách, người thì xông lên đỡ lấy túi xách của cô, hai người khác lại không đợi cô hỏi han đã kéo cô lên tầng, đẩy cô vào nhà tắm, "Cô Tổng, cô sửa sang lại chút nhé?"

Thanh Nhượng có chút cảm nín, đây mà là câu hỏi đó hả, cô gật đầu: "Ừm, được rồi."

Hai người kia hân hoan rời đi, lúc ra đến cửa rồi mới nhớ ra xoay người nói với cô, "Cô Tổng, ông chủ đang chờ cô ở phòng ăn."

Thanh Nhượng còn thay một chiếc váy dài màu đỏ rượu vang, có người muốn tạo bất ngờ cho cô, cô cũng phải phối hợp một chút mới được.

Thanh Nhượng nâng váy xỏ chiếc giày cao gót ánh bạc vào, cô chậm rãi bước từ trên cầu thang xoắn ốc xuống, Phong Kỳ mặc vest đen sang trọng đang đứng thấp nền trong phòng ăn, hân ngẩng đầu lên nhìn nơi phát ra âm thanh.

Hân dừng động tác đang làm nhìn cô chăm chú, tự mình đi lên vài bước nắm lấy tay cô, "Bảo bối, em thật đẹp."

Thanh Nhượng cười, "Cảm ơn anh."

Nắm tay cô đi đến chỗ ngồi, Phong Kỳ mỉm cười dịu dàng, nụ cười đẹp đến mê người, "Anh nghỉ làm gần một ngày, vốn tưởng rằng có thể tự làm được món beefsteak cho em thưởng thức, kết quả thiếu chút nữa nổ luôn phòng bếp."

Thanh Nhượng dờ khóc dờ cười, "Thật ra anh có thể chờ em về làm mà."

Phong Kỳ vỗ đầu: "Ừ nhỉ, là tại anh không suy nghĩ chu đáo rồi."

***

Khoảnh khắc em nói "về nhà",

Tìm tôi bỗng thất lại, tôi hiểu rằng, mình đang sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoi Chung Có Chủ (Tình Thoi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Phong Kỳ (7)

Ngoại trừ đêm giao thừa và tết Nguyên Đán, chính phủ không cho phép đốt pháo hoa trong nội thành.

Cũng chẳng biết Phong Kỳ đã đập bao nhiêu tiền vào, buổi tối hắn ôm Thanh Nhượng nằm trên mái nhà xem pháo hoa.

Pháo hoa màu đỏ nở rộ thành hình trái tim thật lớn trên bầu trời, Phong Kỳ rút một chiếc nhẫn từ trong túi áo vest ra, tựa cằm lên đỉnh đầu cô, hơi thở ấm nóng thoảng qua mỗi câu nói: "Bảo bối, làm cô dâu của anh nhé."

"Ừm." Thanh Nhượng vịn vẹo cổ tay né khỏi tay hắn, "Có lợi gì?"

Phong Kỳ xoay người cô lại, cúi đầu tựa trán mình vào trán cô: "Lợi gì? Ừm, em muốn gì anh cũng mua cho em."

"Nếu em muốn mua một hành tinh thì sao?"

Phong Kỳ nhíu mày, thật sự ngẫm nghĩ một hồi, "Ngày mai anh sẽ thử liên hệ với cục hàng không, xem bên đó còn tiểu hành tinh nào chưa được đặt tên hay không, mua em một cái."

Thanh Nhượng bật cười, cô nâng ngón tay tí nhẹ lên ngực hắn, hơi nâng cằm, "Đeo nhẫn cho em."

Phong Kỳ cúi đầu hôn cô, vừa hôn thật dịu dàng vừa đeo nhẫn cho cô.

Pháo hoa vẫn chưa tàn, bên tai vang lên tiếng pháo hoa nở rộ, bầu trời trên đỉnh đầu lan tỏa những sắc màu rực rỡ, Phong Kỳ ôm cô khẽ nói: "Sau này đây là nhà của em, nếu chúng ta cãi nhau nhất định phải đợi anh về dỗ em, đừng đi đâu nhé."

Trước khi tới cục dân chính lĩnh giấy chứng nhận kết hôn, hai người quyết định đi công chứng tài sản riêng trước hôn nhân.

Sở Dương cảm thấy thật khó hiểu, "Nếu sếp đã không muốn thì một xu cô ấy cũng không lấy được, cần gì phải đi công chứng cho phiền toái chứ."

Phong Kỳ ngồi phía sau tháo cả vạt vút sang một bên, mức độ phiền toái của lễ cưới trước kia với An Kỳ đã để lại trong lòng hắn một bóng ma không thể xóa nhòa, Thanh Nhượng cũng nói không muốn quá nhiều người tham dự vào chuyện của họ, hôn lễ cứ thế bị bỏ qua.

Muốn đi hưởng tuần trăng mật, nhưng khoảng thời gian này hắn luôn tăng ca ở công ty đến tận khuya, khá mệt mỏi.

Không nghe thấy câu trả lời, Sở Dương liếc nhìn kính chiếu hậu, sau khi phát hiện sắc mặt người nào âm u khó nhìn thì lập tức cười tủm tỉm vui sướng khi người gặp họa.

Về đến nhà, đèn hành lang vẫn sáng, dép lê của hắn đang đặt một bên.

Thanh Nhượng ngồi trên ghế sofa, tivi đang mở, nhưng cô chỉ tập trung vào bản vẽ trên tay, hai ngày gần đây hình như cô ấy rất thích vẽ phác họa, cứ rảnh rỗi là lại lôi bút ra vẽ.

"Anh về rồi."

"Ừm." Phong Kỳ cởi áo khoác treo lên cây móc áo, hắn chậm rãi đi về phía cô, cảm giác thoải mái khi về nhà khiến cơ thể mệt mỏi của hắn như được "hạ điện".

Hắn cúi người nhìn thật kỹ bản phác họa của cô, "Có tiến bộ, con vịt này đáng yêu phết."

Chiếc bút chì ngừng lại.

Phong Kỳ cũng cảm giác được có gì đó không đúng rồi, hắn cười gượng hai tiếng rồi ngồi xuống cạnh cô, cầm tay cô quơ quơ, "Về gì nào nói anh nghe xem."

Thanh Nhượng bi thương nhìn hắn, "Thiên nga..."

"Ừm. Vẽ đẹp lắm, rất giống." Kỹ thuật nói dối không chớp mắt của Phong Kỳ đã tiến bộ đáng kể.

Thanh Nhượng đặt bản phác họa sang một bên, cô xoay người tí gối lên sofa bóp vai cho hắn, "Anh muốn ăn bữa khuya không?"

Trong vòng một năm, Phong Kỳ béo lên 5kg.

Nơi hưởng tuần trăng mật nhất định phải gần bờ biển, để mặc được quần áo bơi, gần đây Phong Kỳ đang ăn kiêng, thậm chí còn tới cả phòng gym luyện tập, giờ bị cô hỏi vậy con sâu đói trong bụng lại bắt đầu ngo ngoáy.

Hắn đứng lên ôm cô bước về phía trước, "Ừm, anh thích ăn em hơn."

Phong Kỳ ôm cô vào phòng rồi cả hai cùng nhào lên giường, Thanh Nhược bị hắn ép buộc không nhẹ, khi hắn ôm cô từ phòng tắm ra thì cô đã ngủ mất rồi.

Nửa đêm mưa rơi, mưa càng lúc càng to, rèm cửa bay phấp phật, nhiệt độ ngày một giảm, những hạt mưa nhỏ li ti theo gió bay vào trong phòng, không khí khá ẩm thấp.

Ngực hắn rất ấm áp, Thanh Nhược luôn vùi đầu vào ngực hắn, vài lọn tóc dài đen mượt cọ lên da thịt khiến hắn hơi ngứa.

Phong Kỳ mơ màng tỉnh giấc, hắn ôm chặt lấy người phụ nữ trong lòng mình rồi hôn một cái, sau đó mới quay đầu nhìn về phía cửa sổ.

Cửa sổ chưa được đóng kín.

Những hạt mưa hắt vào từ bên ngoài đã tạo thành những vệt nước nhỏ gần bệ cửa, trong ánh sáng thấp thoáng của màn đêm, rèm cửa tung bay trong gió, cả không gian chìm trong cảm giác lạnh lạnh ẩm thấp.

Phong Kỳ thở dài, một cơn gió bỗng chốc thổi qua, căn phòng lại lạnh hơn vài phần, người trong lòng hắn cũng sắp chui vào giữa giường rồi.

Hắn dịu dàng vỗ về cô, lát sau mới ngồi dậy đi đóng cửa sổ, lúc đi qua còn bị rèm cửa phất cho hai cái, trên người dính chút nước.

Trong phòng lạnh như vậy, nếu cứ thế ngủ tiếp nhất định ngày mai cô sẽ bị cảm, Phong Kỳ mặc đại quần áo rồi bọc cô vào chăn ôm cả lên đi sang phòng bên cạnh.

Trên đường đi Thanh Nhược mơ màng tỉnh lại, cô gọi hắn, "Phong Kỳ, anh làm gì vậy?"

"Không có gì, em ngủ đi, anh ở đây."

Cô nghiêng nhẹ đầu, quả thực lại ngủ tiếp rồi.

Buổi sáng Thanh Nhược tỉnh lại phát hiện mình đang ngủ ở phòng khác, còn người đáng lẽ ra giờ này đang ở công ty thì lại chống tay nhìn cô.

"Ừm~" Cô lười biếng đuổi người hỏi hắn, "Sao anh không đi làm?"

Phong Kỳ vươn tay nheo mắt cô, "Nói mau, em hạ mê được gì cho anh hả." Sao hắn có thể thấy đáng về nhập nhèm gì mắt của cô đáng yêu được nhỉ?... Phong Kỳ cũng tự cảm thấy mình thật hết thuốc chữa, hắn cúi đầu xuống cắn cô một cái: "Dậy đi làm cùng anh đi?"

Thanh Nhược trở mình quay lưng về phía hắn, "Không muốn." Từ chối rất quyết đoán.

Phong Kỳ vốn dĩ chỉ thuận miệng nói mà thôi, giờ bị cô từ chối như vậy lại tích cực hẳn lên, "Không, em dậy đi, cùng đi với anh." Hắn thò tay vào trong chăn cù cô, "Dựa vào cái anh phải tăng ca một gần chết còn em chỉ ở nhà ăn với ngủ hả."

Thanh Nhược bị hắn cù đến bật cười, cô lau nước mắt ôm chần trón sang một bên, "Bởi vì anh phải kiếm tiền để em mua đồ mà."

Cũng có lí, nhưng Phong Kỳ không định buông tha cô dễ dàng như vậy.

Phong Kỳ lại sắp tới cù cô, một tay Thanh Nhược ôm chần, tay còn lại vươn qua càu hắn, bị Phong Kỳ dễ dàng giữ chặt, hắn nhú nhú mồm, "Ái chà ~ vuốt mềo sắc lắm đây."

Thanh Nhược cố mãi vẫn không rút nổi tay ra, cô thẹn quá thành giận giơ chân lên đá hắn một cái.

Phong Kỳ không đề phòng, bị cô đá một cái rõ đau, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn đáng về đắc ý đó của Thanh Nhược, trong lòng lại càng không muốn buông tha cô.

Cuối cùng, Thanh Nhược giá trị vũ lực không bằng người ta cuối cùng cũng bị Phong Kỳ nhét vào bộ trang phục công sở dẫn tới tập đoàn.

Cô thư ký vừa thấy ông chủ bà chủ đến là lập tức xông lên đón tiếp nhiệt tình, "Phu nhân tới rồi, cô muốn uống cà phê hay là trà ạ?"

Phong Kỳ lên tiếng từ chối, "Không cần đâu, hôm nay cô ấy tới để trải nghiệm cuộc sống của thư ký. Cà phê của tôi sẽ do cô ấy pha, lát nữa cô hãy dạy cô ấy một vài chuyện trong nghề."

Khóe miệng Thanh Nhược giật giật, người nào đó đang đắc ý đến mức mi mắt sắp bay lên rồi, cô hơi xấu hổ gật đầu với cô thư kí trẻ, "Đúng vậy, cô cứ đi làm việc đi, có tôi ở đây rồi."

Cô thư kí trẻ rời đi mang theo cảm giác quái quái, cho dù chủ tịch Phong có hoang đường thế nào, nhưng ngài ấy vẫn không chấp nhận được một chút tỳ vết nhỏ trong công việc, từ đó có thể thấy ngài ấy rất dễ tâm đến bà chủ.

Phong Kỳ không thích đồ ngọt, lúc Thanh Nhược pha cà phê lại cố ý thả vài viên đường vào, cô bê lên gõ cửa, "Chủ tịch Phong, cà phê của ngài pha

xong rồi ạ."

Không hổ là diễn viên, Phong Kỳ đặt bút máy xuống, ngồi thẳng người, "Vào đi."

Dáng người Thanh Nhượng rất đẹp, ưu điểm của trang phục công sở được phát huy một cách triệt để khi mặc trên người cô.

Vài lọn tóc mềm mại làm giảm đi nét nghiêm túc cứng nhắc, tăng thêm vài phần dịu dàng, giống như bản thân cô vậy.

Cả đoạn đường đi hoàn toàn không có tiếng giày cao gót vang lên, Thanh Nhượng xoay người đặt nhẹ tách cà phê xuống bàn, tầm mắt chưa từng nhìn thẳng vào hắn.

Phong Kỳ cảm thấy không còn gì để nói, cô ấy đã hoàn toàn biến thành một thư ký rồi, không còn ở mức "có vẻ giống" nữa, hắn có chút kỳ lạ hỏi cô, "Sao lúc lên hình trạng thái của em lại kém như vậy?" Nâng tách cà phê lên nhấp một ngụm.

Rất thơm, cũng rất ngọt.

Phong Kỳ nhếch khẽ khóe môi, cô nhóc này.

Thanh Nhượng đã đi tới gần cửa, cô quay người lại nhìn hắn, nói một cách chẳng hề quan tâm "Có thể ăn no là được, sau khi nổi tiếng sẽ rất bận rộn, em thích cuộc sống an nhàn." Còn tiện thể chớp chớp mắt với hắn, "Ví dụ như, gả cho người có tiền, mỗi ngày chỉ cần ngồi nhà đếm tiền thôi."

Thanh Nhượng làm thư ký được hơn nửa ngày, cô thư ký trẻ của Phong Kỳ đã bị đá kích tinh thần không hề nhỏ, buổi chiều cô này lập tức viết giấy xin phép, đại khái là xin giữ chức đi tiến tu ba tháng, đánh xong hai trang giấy A4 mang ngay tới cho Phong Kỳ xem, hy vọng Phong Kỳ đồng ý ký tên.

Phong Kỳ lười xem, Phong thị luôn có khoảng thời gian đào tạo nhân viên cố định, "Không phải cô vừa mới hoàn thành khóa đào tạo không lâu sao?"

Cô thư ký trẻ ngượng ngùng siết chặt hai tay, nói với vẻ hơi xấu hổ, "Hôm nay nhìn thấy phu nhân làm việc, tôi tự cảm thấy rằng mình vẫn chưa đủ trình độ làm thư ký của ngài."

Phong Kỳ nhún mày.

"Trước đây phu nhân chưa từng làm công việc này, tôi chỉ nói sơ qua vài việc với cô ấy nhưng có một số việc cô ấy còn làm tốt hơn cả tôi, cho nên tôi nghĩ rằng mình nên học tập nhiều hơn nữa."

Ái chà, Phong Kỳ nhìn không được bật cười, không trả lời cô ta không được, hắn hỏi cô ta, "Thanh Nhượng đâu?"

"Phu nhân đi cùng với thư ký Sở tới phòng thống kê lấy bảng số liệu hàng tháng rồi ạ."

Phong Kỳ gật đầu, đặt bút ký vào giấy xin phép của thư ký. "Chờ một khoảng thời gian nữa đã, chờ tôi đi hưởng tuần trăng mật về. Lúc đấy cô hãy tới phòng kế hoạch xin một chỉ tiêu đào tạo nhân viên."

"Vâng."

Không chỉ có cô thư ký trẻ, ngay cả Sở Dương cũng đánh giá rất cao Thanh Nhượng, Phong Kỳ vừa cảm thấy thoải mái lại có chút ghen ghen. Hắn cũng không biết mình đang ghen cái quái gì nữa.

Phong Kỳ muốn tặng ca, nhưng hôm nay người đợi hắn không phải là Sở Dương, không phải là tài xế, mà là Thanh Nhượng.

Cô không còn việc gì để làm nữa, chỉ lười biếng rúc trên sofa xem tạp chí, trên đùi đắp áo vest của hắn.

Gần như cả công ty đều đã tan sở rồi, nơi đây yên lặng đến mức chỉ có tiếng gõ bàn phím "lách cách" của Phong Kỳ, cùng tiếng lật sách nhẹ nhàng thoảng vang lên từ phía cô.

Lúc chờ tài liệu được in ra, Phong Kỳ nghiêng đầu qua nhìn Thanh Nhượng, bầu trời sau lưng cô đã chuyển sang màu đen tuyền, ánh sáng phát ra từ chiếc đèn bàn đặt cạnh sofa tạo thành những khoảng sáng tối mờ ảo, đôi môi mềm mọng trắng hồng, Phong Kỳ nhớ tới xúc cảm mềm mại ấy, cánh môi mang theo mùi hương của trái đào mật.

Bỗng dưng hắn nghĩ rằng, mỗi ngày cứ nhìn đôi phương như vậy, nhìn đến mức phát chán, nhìn đến mức trời đất sụp đổ, việc ấy xem ra cũng rất thú vị.

Phong Kỳ nhớ tới vấn đề hôm qua Sở Dương hỏi hắn, đặt tập tài liệu trong tay sang một bên, rút từ ngăn kéo ra một bản hiệp định, đây là bản hiệp định hắn đã chuẩn bị từ trước, chính hắn in ra, giấy trắng mực đen, có thể xem là một tờ giấy cam kết.

Nghe thấy tiếng động, Thanh Nhượng ngẩng đầu lên nhìn, vừa thấy hắn cô đã mỉm cười, nét mặt dịu dàng, "Sao thế?"

Phong Kỳ ngồi xuống bên cô, hắn đặt bản hiệp định và bút vào trong tay cô, "Em xem qua đi, anh đã ký trước rồi, sau khi em ký ngày mai anh sẽ cầm đi công chứng."

Một bản hiệp định rất đơn giản, bên A Phong Kỳ, bên B Tổng Thanh Nhượng, sau khi hai bên A B giải trừ quan hệ hôn nhân cho dù nguyên nhân xuất

phát từ phía ai, bên A Phong Kỳ vẫn phải chuyển 10% cổ phần Phong thị theo giá trị thường cho bên B Thanh Nhượng."

Sau khi Thanh Nhượng chống cằm xem xong, cô tiện tay đặt bản hiệp định lên mặt bàn, nghiêng đầu nhìn hắn, "Anh có ý gì?"

Phong Kỳ cau nhẹ mày, bản thân hắn cũng không hiểu đây là cảm giác gì, hắn vươn tay ôm cô vào lòng, chậm rãi luồn những ngón tay thon dài của mình vào mái tóc cô, "Vốn dĩ anh cũng không muốn cho đâu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy nên cho thì hơn vậy."

Thanh Nhượng dựa vào vai hắn bật cười, cô chậm rãi nói, "Vậy thì không cho đi."

Phong Kỳ cúi đầu nhìn thẳng vào cô, khóe mắt nhú lại, nghiêm khắc nói, "Không được, anh là hạng người thế nào em biết rõ nhất, anh không cho em được lời hứa hẹn thiên trường địa cửu, bạch đầu giai lão, thừa dịp anh có lòng, phải để lại nhiều đường lui cho em hơn, khó nói về sau anh sẽ có lúc quá phận."

Thấy Thanh Nhượng sững người nhìn mình, Phong Kỳ cũng hiểu ngữ khí của bản thân đã quá nghiêm túc, hắn dịu dàng vuốt tóc cô trấn an, giọng cũng trầm đi, "Đây là bản hiệp định anh đã viết trước khi chúng ta làm công chứng tài sản trước hôn nhân. Công chứng tài sản chỉ là muốn để em biết chừng ròi khỏi anh, anh phải mềm lòng với em nhiều hơn, anh sợ về sau mình sẽ bắt nạt em mất." Hắn lại gần hôn lên trán cô, "Ngoan nào, ký thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Phong Kỳ (8)

Trước ngày đi hưởng tuần trăng mật là đêm độc thân cuối cùng, mọi người đều tới chúc mừng Thanh Nhượng, phải biết rằng người cô lấy là Phong Kỳ, người đàn ông này là ông chồng hoàn hảo trong lòng rất nhiều cô gái.

Còn về phần Phong Kỳ, đây là tiệc chúc mừng lần thứ hai hắn nhảy vào nắm mồ hôn nhân.

Sau khi ly hôn với An Kỳ, hắn đã từng tuyên bố sẽ không bao giờ kết hôn nữa, lần này đúng là tự tát vào mặt mình, Phong Kỳ vừa bước vào phòng đã bị một đám người xông lên phạt rượu. Cũng may chuyến bay ngày mai 2 giờ chiều mới khởi hành, vậy nên ai đến mời rượu Phong Kỳ cũng không từ chối, hắn ăn tối xong mới tới đây nên có thể uống thoải mái.

An Kỳ phải ở nhà chăm con nên không tới tham dự được, Cảnh Thịnh thay cô ấy mời rượu, Phong Kỳ nhận lấy uống, "Nhưng đây không thể xem là rượu An Kỳ mời được, đợi khi nào đây tháng con tôi hai người cùng tới mời đi."

Nghĩ gì mà xa thế, Cảnh Thịnh mỉm cười gạt đầu.

Qua ba tuần rượu, không khí trong phòng bắt đầu náo nhiệt hẳn lên, Thanh Nhượng cũng đang tổ chức tiệc độc thân với mấy cô bạn trong club này, chỉ khác là mấy người họ ở tầng dưới. Phong Kỳ sợ cô uống say, trong vòng một giờ đồng hồ liên tục gọi 6 cú điện thoại nhắc cô nhớ uống ít thôi, lát nữa hắn sẽ xuống đón cô về nhà.

Cúp máy xong, người bên cạnh bỗng nhiên đưa một ly rượu tới, Phong Kỳ nghiêng đầu nhìn Cảnh Thịnh, lát sau mỉm cười nhận lấy.

Hắn và Cảnh Thịnh quen nhau từ hồi còn nhỏ, có đôi khi gần nửa năm không hề liên lạc, nhưng chỉ cần có chuyện là bất cứ ai trong hai người sẽ lập tức lao vào giúp đỡ. Trước đây vì chuyện của An Kỳ mà mối quan hệ giữa hai người khá gượng gạo, những lần tụ tập trước đám bạn rất ít khi hẹn gặp hai người cùng một chỗ.

Cảnh Thịnh nâng ly với hắn, "Tân hôn vui vẻ."

Phong Kỳ gạt đầu cười, cụng ly với anh ta, "Nhất định rồi."

Nhà Cảnh Thịnh theo nghiệp chính trị, nhà Phong Kỳ lại theo nghề thương nhân, có lẽ bắt nguồn từ sự giáo dục của hai gia đình, tính cách của Cảnh Thịnh trầm ổn hơn Phong Kỳ, cũng hiểu rõ nội tâm con người hơn. Tuy rằng Phong Kỳ rất giỏi thể hiện, nhưng quen nhau nhiều năm như thế, đây là lần đầu tiên Cảnh Thịnh nhìn thấy hắn thật sự lo lắng cho người khác như vậy.

Hai người đứng một lúc, Phong Kỳ lên tiếng trước, "Cảnh Thịnh, khoảng thời gian An Kỳ ở bên tôi, tôi đã không đối xử tốt với cô ấy, bây giờ nghĩ lại thật sự cảm thấy rất có lỗi, những năm tháng đẹp như vậy."

Cảnh Thịnh gạt đầu, cũng không tức giận, chỉ đợi hắn tiếp tục nói.

"Có lẽ giờ nói những lời này cũng không còn tác dụng gì, chỉ là tôi thật sự nghĩ như vậy, cho dù là việc gì, mong cậu hãy nhường cô ấy một chút, để cô ấy sống một cách hạnh phúc vui vẻ, tôi cũng cảm thấy an lòng."

Cảnh Thịnh bật cười, Phong Kỳ có thể nói những lời này với anh ta, vậy thì điều ấy chứng tỏ cậu ta đã buông bỏ những níu kéo lúc trước rồi, anh ta bỗng

nhiên muốn đùa một chút, "Ồ ~ Vậy nếu An Kỳ và vợ cậu cùng rơi xuống nước, cậu cứu ai?"

Phong Kỳ ngẩn ra một giây, sau đó không hề do dự trả lời, nụ cười bên khóe môi nhẹ nhàng và thoải mái, "Đương nhiên là cứu An Kỳ trước, dẫu sao cũng phải cho người anh em cậu trả lời. Còn người phụ nữ của tôi có xảy ra việc gì, tôi sẽ chết cùng cô ấy."

Hai người nhìn nhau cười.

Hôm nay Thanh Nhượng uống hơi nhiều, lúc Phong Kỳ xuống đón cô đã chỉ còn biết cười ngốc nghếch rồi, Phong Kỳ nhìn dáng vẻ mơ mơ màng màng của cô mà vừa tức vừa buồn cười, tức những người đã chuốc say cô, tuy rằng trong lòng hẳn biết mọi người cũng chỉ muốn chúc phúc mà thôi, nhưng hẳn vẫn cảm thấy không nỡ.

Phong Kỳ vừa ôm vừa dìu cô tới bãi đậu xe, Thanh Nhượng nằm trong lòng hẳn mơ mơ màng màng như sắp ngủ, hai tay cô kéo hai bên áo vest hắn, một ngón tay còn đặt lên cổ cúc áo.

Không dễ dàng gì mới ôm được cô lên xe, Phong Kỳ cúi người đặt cô xuống ghế sau, còn chưa kịp buông tay cô đã nhủ mảy lại, giọng nói mềm mại pha lẫn chút cằn nhằn ngọt, "Phong Kỳ ~"

Phong Kỳ thờ dãi, hẳn dịu dàng trả lời cô, cũng không buông tay ra nữa, cúi người khó khăn trèo vào ghế sau, cuối cùng lại ôm cô vào lòng.

Lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn cấu kính ấy mới giãn ra, cô vùi đầu vào ngực hắn, hôm nay cô có trang điểm nhẹ, lớp phấn phủ trắng mờ cọ lên chiếc áo sơ mi đen của hắn, tạo thành những vết phấn không lấy gì là đẹp. Phong Kỳ cúi đầu nhìn Thanh Nhượng, hẳn điều chỉnh cho cô tư thế thật thoải mái, sau cùng lại hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô.

Chủ mềo dính người ngoan lắm, một tay Phong Kỳ đặt sau lưng cô vỗ nhẹ, lên tiếng nói tài xế có thể đi rồi, lái chậm một chút.

Lái xe Tiểu Triệu nhìn thấy mà hết hồn, dáng vẻ này của chủ tịch Phong, còn dịu dàng chu đáo hơn cả lúc anh ta theo đuổi bạn gái ấy chứ.

Ngày đó, Phong Kỳ và An Kỳ kết hôn chẳng qua chỉ là một cuộc hôn nhân giao dịch, nói là tuần trăng mật, nhưng thực tế là Phong Kỳ và An Kỳ cùng nhau ngồi máy bay, sau khi xuống sân bay, An Kỳ đã không còn tìm thấy bóng dáng Phong Kỳ đâu nữa.

Thế nên đây mới chính là lần đầu tiên hưởng tuần trăng mật trên ý nghĩa.

Hồi học cấp hai Phong Kỳ cũng từng cùng mấy người bạn hẹn nhau đi du lịch, bốn năm người gì đó, cũng không phải mỗi người đều có điều kiện gia đình như hắn, khi đó vừa trẻ trâu lại kiêu ngạo, cũng lười tìm trợ cấp, thế là vác theo vali người giúp việc trong nhà đã chuẩn bị sẵn bước lên xe lửa với đám bạn.

Ngày thứ ba sau hôm khởi hành Phong Kỳ đã trực tiếp nhờ tài xế đón về nhà, từ đó về sau hắn không còn hẹn với người nào đi du lịch nữa.

Đám bạn của hắn book lịch đúng vào mùa du lịch cao điểm, trên xe lửa có thể dùng hai từ "biến người" để hình dung, mua xong vé giường nằm rồi, nhưng lúc Phong Kỳ muốn đi WC lại phải xếp hàng cả nửa tiếng, muốn ăn cái gì cũng mua phải một đồng thứ không hợp khẩu vị.

Lúc đến địa điểm mấy người trong nhóm lại bắt đầu cãi nhau về nơi ăn chốn ở, rồi nên đi đâu chơi, khu du lịch vốn đã đông người lắm rồi, mấy người họ cứ thế cãi nhau to bởi khói lửa, khi ấy Phong Kỳ đã thấu hiểu sâu sắc đi du lịch chính là biện pháp tốt nhất để thử thách tình bạn.

Phong Kỳ đã chuẩn bị 200% tinh thần ứng phó với mọi loại phiền toái. Vì đây là đi hưởng tuần trăng mật, nên sẽ không có thư kí hay trợ lý gì cả, chỉ có hai người họ mà thôi, trước đó bên Sở Du lịch đã liên hệ với khách sạn và tài xế xong xuôi, những chuyện còn lại họ phải tự mình sắp xếp.

Thanh Nhượng khoác ba lô lên vai, ngoài ba lô ra cô chỉ kéo theo một chiếc vali nhỏ, ăn mặc cũng rất thoải mái không cầu kỳ. Điều này khiến Phong Kỳ nhẹ nhõm thở phào, trước đây khi đi hưởng tuần trăng mật với An Kỳ, nguyên nhân chính khiến hắn phải bỏ chạy ngay lập tức sau khi xuống sân bay là vì An Kỳ mang theo tới bốn chiếc vali, chưa kể đến các loại túi xách, lúc đó bọn họ còn dẫn theo vài trợ lý sinh hoạt nữa.

Bởi vì khi ấy có quá nhiều đồ, bọn họ chỉ đành đợi hướng dẫn viên du lịch gọi một chiếc xe khác tới, Phong Kỳ vốn còn muốn cùng An Kỳ trải nghiệm xem tuần trăng mật rốt cuộc là như thế nào, ai ngờ lúc máy bay sắp hạ cánh An Kỳ bắt đầu makeup lia lịa, makeup xong lại rút gương lược ra tỉa tóc, còn lôi một đồng đồ lật vật như kính râm v.v...ra đeo.

Có thể nói, Phong Kỳ chính là bị người ta dọa chạy mất dép.

Hai người ngủ trên máy bay gần mười mấy tiếng, lúc này tinh thần khá tốt, cả hai đan tay vào nhau, máy bay chậm rãi hạ cánh, Thanh Nhượng kéo tay hắn chống vào cằm mình, ngáp một cái nho nhỏ rồi hỏi hắn: "Chúng ta tới khách sạn ăn trước hay là nghỉ ngơi một lúc trước?"

Mặc dù còn ngái ngủ nhưng sắc mặt cô vẫn khá tốt, Phong Kỳ cũng không cảm thấy mệt, "Cứ ăn chút gì trước đã, buổi tối chúng ta hãy nghỉ ngơi, thuận tiện thích ứng dần với thời gian nơi đây."

Thanh Nhượng vui vẻ gật đầu.

Phong Kỳ không mang theo balo mà chỉ xách theo một chiếc vali nhỏ, lúc đứng dậy hắn vừa muốn thuận tay cầm lấy balo của Thanh Nhượng thì cô đã

nhấc lên khoác vào trước. Thanh Nhược loay hoay cúi đầu kéo chiếc mũ liền với áo khoác sau đầu, nhưng chiếc mũ bị balo nặng trĩu đè lên nên kéo thế nào vẫn không ra.

Phong Kỳ bật cười, vươn tay nhấc giùm cô balo lên, kéo chiếc mũ ra, còn rất kiên nhẫn vuốt phẳng nếp gấp.

Thanh Nhược ôm lấy cánh tay hắn cọ nhẹ, "Cám ơn anh."

Chuyến bay kéo dài mười mấy tiếng đồng hồ, ai nấy đều mang rất nhiều hành lý, hai người họ cuối cùng lại là những người mang ít hành lý nhất.

Hai chiếc vali nhỏ kéo song song nhau, hai bàn tay đan chặt cùng tiến về phía trước.

Phong Kỳ quay đầu lại nhìn lướt qua đám đông trong sảnh chính sân bay, có những người mang theo vợ vàng phần chân, lại có những người lộ chút ưu tư buồn phiền, tầng mái của phòng chờ tại sân bay được xây bằng kính trong suốt màu xanh, ánh mặt trời 12 giờ trưa xuyên qua lớp kính chiếu vào nơi ấy, làm sáng bừng cả một không gian rộng lớn.

Sáng bừng như trái tim hắn.

Thì ra cảm giác hưởng tuần trăng mật với người mình thích là như vậy, rõ ràng đã bước xuống máy bay, nhưng trái tim vẫn như đang lơ lửng trên không.

Khi tới đón hai người, nhân viên của khách sạn đã chuẩn bị một chiếc xe có cốp sau rất lớn, nhưng lúc anh ta nhìn thấy hành lý của hai người lại có phần bất ngờ, anh ta cố gắng dùng vốn tiếng Trung bập bõm của mình khen rằng hai người rất đẹp đôi, Phong Kỳ rất đẹp trai, Thanh Nhược thì vô cùng xinh đẹp.

Hai người ngồi tại ghế sau, Phong Kỳ vươn tay ôm lấy thắt lưng Thanh Nhược, nhấc balo của cô ra đặt sang một bên, ghế ngồi rất rộng, hai người họ ngồi cùng nhau mà mới chỉ hết có 1/2 không gian.

Phong Kỳ hơi phụng phịu nói: "Tại sao anh chỉ là "rất" đẹp trai còn em thì là "vô cùng" xinh đẹp?"

Thanh Nhược đang dùng tiếng Anh trò chuyện rất vui vẻ với tài xế, Phong Kỳ hoàn toàn nghe hiểu, nhưng hắn đang giận dỗi vì hai cặp phó từ "không tương xứng" tài xế vừa dùng lúc nãy nên cứ giả vờ không hiểu, lát sau tài xế trò chuyện với hắn mấy câu hắn cũng không thêm để ý.

Thanh Nhược nghiêng đầu nhìn hắn chằm chằm, Phong Kỳ nâng nhẹ cằm, để mặc cho cô quan sát mà không có lấy một chút ngượng ngùng nào, lát sau hắn mới nhướn mày: "Anh cũng vô cùng đẹp trai, đúng không?"

Thanh Nhược bật cười, gật đầu thật mạnh: "Đúng!"

Phong Kỳ thom nhẹ lên má cô một cái, nét mặt vui sướng thấy rõ.

Toàn bộ những phiền phức mà Phong Kỳ chuẩn bị đối phó hoàn toàn không hề xảy ra, hắn và Thanh Nhược thật sự rất giống với lời người tài xế đã nói, vô cùng đẹp đôi.

Hai người đều không hề có ý nói hòa đôi phương, giữa họ tồn tại một cảm giác ăy không nói lên lời. Nếu người đi cùng hắn là Thanh Nhược, máy bay cũng được, xe lửa hay thuyền bè cũng thế, hoặc thậm chí phải tự mình lái xe cũng hoàn toàn không có vấn đề gì, hắn rất mong chờ chuyến du lịch vòng quanh thế giới này.

Đương nhiên, trên thế giới này làm gì có chuyện nào hoàn hảo như thế.

Phong Kỳ ăn xong bữa sáng tại nhà ăn buffet của khách sạn, sau đó lại tới khu lấy đồ ăn chọn cho Thanh Nhược một vài món, rồi tự mình bê khay thức ăn quay về phòng.

Thanh Nhược vẫn đang ngủ.

Kế hoạch sáng nay là họ sẽ thức dậy vào lúc 8 giờ, 9 giờ xuất phát khỏi khách sạn, bởi lẽ hai người họ muốn tới một thành phố khác, tới qua lúc hai người đi dạo quanh phố phường đã mua sẵn vé xe lửa lúc 10 giờ 20 phút.

Bây giờ là 10 giờ 17 phút.

Phong Kỳ thở dài, hắn đặt chiếc khay lên bàn phòng khách, bước vào phòng nằm dài lên giường nhìn người đang ngủ say.

Tối qua đưa cô đi dạo phố, Thanh Nhược rất thích một chiếc váy, kiểu dáng cách tân pha chút cổ điển, rất đẹp mắt, đương nhiên cô mặc chiếc váy ấy lên còn đẹp hơn nữa.

Buổi tối về tới khách sạn Thanh Nhược liền thay váy mới, còn rất vui vẻ tự mình tạo kiểu tóc và trang điểm cho hợp với chiếc váy ấy.

Sau đó...

Sau đó bản chất cầm thú của Phong Kỳ bị cô châm ngòi cháy khét lên lết, lớp trang điểm của Thanh Nhược coi như đi tong, còn chiếc váy... bị hắn xé rồi, khệ khệ, Phong Kỳ thật sự không biết cái váy đó lại dễ rách như vậy, vừa kéo cái đã rách toạc, cứ như thế, Thanh Nhược nổi cáu.

Phong Kỳ hơi chột dạ, sáng nay chiếc váy đã bị xé làm ba mảnh được hấn xếp ngay ngắn rồi chụp ảnh gửi cho Sở Dương, để cậu ta tìm người may một chiếc theo yêu cầu.

Nhưng việc may theo yêu cầu này cũng cần có thời gian, thế là, hiện tại hấn vẫn phải cúi đầu nhận sai.

Phong Kỳ kéo tay cô hươ hươ, lại sắp tới cần nhẹ hai cái, ngón tay cô rất nhỏ, hấn cần nhẹ nhẹ, răng nanh cọ vào làn da rất thoải mái, nếu hấn là vampire nhất định sẽ rất thích xúc cảm như vậy.

Thanh Nhượng hừ khẽ hai tiếng, Phong Kỳ ngẩng đầu lên nhìn cô, tiếp tục cắn.

Thanh Nhượng rút tay ra, Phong Kỳ lại đổi thành đề lên người cô nhắm nháp xương quai xanh.

"Phong Kỳ!"

Giọng cô có vẻ giận dữ, nhưng do vẫn ngại ngùng nên còn mang theo chút quyến rũ của buổi tối phóng túng hôm qua.

"Bảo bối, anh sai rồi." Phong Kỳ nằm bò lên người cô, rất tự giác ngoan ngoãn nhận sai, hấn không đợi cô lên tiếng đã hỏi, "Ngày mai anh đi mua vé xe lửa nhé?"

Thanh Nhượng mặt nhăn mày nhu, cơ bản cũng tỉnh được một chút rồi, cô kéo tay hấn bảo hấn nằm sang bên cạnh, còn mình thì cuộn chân ôm lấy thắt lưng Phong Kỳ, dựa vào lồng ngực hấn, lắng nghe nhịp tim đập rộn ràng, "Buổi chiều chúng ta đi cùng nhau."

"Được." Phong Kỳ vuốt tóc cô, "Còn một không em? Ngủ thêm một lát nữa nhé."

Phong Kỳ thở dài khe khẽ, hấn nắm chặt lấy bàn tay cô, mười ngón đan xen, "Bảo bối, sau này anh sẽ chú ý hơn."

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Phong Kỳ (9)

Do lúc khởi hành hai người mang theo khá ít quần áo, vậy nên thỉnh thoảng nhân lúc cả hai dừng chân tại thành phố nào đó 2-3 ngày, Thanh Nhượng lại lôi hết quần áo bẩn ra giặt một lượt. Những khách sạn họ ở đều là phòng hạng sang, có ban công phơi quần áo rất rộng, quần áo vừa phơi lên là ngày hôm sau đã có thể ngửi thấy mùi nắng dễ chịu rồi, Phong Kỳ mặc được một lần là lập tức bỏ ngay ý nghĩ mỗi lần đều mua mới.

Lúc Thanh Nhượng giặt quần áo, Phong Kỳ thường mở tivi trong phòng khách rồi thu dọn đồ đạc hoặc đi pha trà, đợi Thanh Nhượng giặt xong thì tới giúp cô mang móc áo ra ban công phơi nắng.

Có đôi khi ngày thứ hai quần áo vẫn chưa khô hẳn, tới đến Thanh Nhượng lại dùng máy sấy làm khô, tiếng máy sấy "ong ong" nghe rất ồn ào, ngay lúc mới bắt đầu Phong Kỳ đã cảm thấy không thể chịu nổi bèn chạy ra ban công hút thuốc, lưng hấn dựa vào lan can vừa hút thuốc vừa nhìn vào trong phòng.

Buổi tối Thanh Nhượng thường buộc gọn tóc lên, để rũ xuống một bên vai, cô cúi đầu cảm máy sấy, những lọn tóc đen mượt khẽ đung đưa, luồng gió mang theo hơi nóng từ chiếc máy sấy khiến chúng tung lên rồi lại nhẹ nhàng đáp xuống bờ vai cô.

Cuối cùng lại biến thành Phong Kỳ ôm ngang Thanh Nhượng chuyên tâm đọc sách, còn cô ngồi trong lòng hấn sấy quần áo.

Khuyết tay Thanh Nhượng huých nhẹ một cái vào thắt lưng hấn, Phong Kỳ không cần ngẩng đầu lên cũng biết, bàn tay vòng quanh eo cô nâng lên, Thanh Nhượng sẽ nhờ hấn cầm hộ máy sấy tóc hoặc là quần áo đã sấy xong, đợi cô làm xong mới lấy về, tay Phong Kỳ lại quấn quanh eo cô.

[Thiên hoàng địa lão*, thì ra là cảm giác như thế này.]

*Thiên hoàng địa lão: trời đất già đi, chỉ thời gian qua đi rất lâu, thường dùng để chỉ lời tỏ tình.

Phong Kỳ có một tài khoản weibo công khai, là tài khoản chính thức của chủ tịch Phong thị, trong trang weibo hoàn toàn không có bất cứ thứ gì, là do lúc đầu Sở Dương lập ra. Bây giờ lại xuất hiện một mẫu tin weibo, được gửi tới từ bên kia bờ đại dương, thời gian gửi tin là 11 giờ 30 phút tối.

Ngay hôm sau mẫu tin này đã nhảy thẳng lên tiêu đề của các mặt báo tài chính, giải trí, kinh tế. Toàn là những dòng tin như: dấu chấm hết cho tình sử của chủ tịch Phong thị, khoảnh khắc dịu dàng của người đàn ông sắt đá, hay chủ tịch Phong thổ lộ tấm lòng v.v...

Còn hiện tại chủ tịch Phong của chúng ta đang nắm tay Thanh Nhượng đi xuyên qua đám đông.

Hai người tình cờ đến nơi này đúng vào dịp lễ hội, cả khu phố cổ như náo nhiệt hẳn lên, nét mặt mỗi người tới đây đều mang một vẻ rạng rỡ khó tả.

Thanh Nhượng chọn mua hai chiếc mặt nạ kỳ lạ, mỗi người đeo một cái, Phong Kỳ nắm tay cô chậm rãi đi trong dòng người đông đúc, xung quanh họ vang lên rất nhiều thứ tiếng khác nhau, phần lớn là tiếng địa phương, đôi khi sẽ nghe thấy ngôn ngữ của những quốc gia khác, đầu đó thấp thoáng vang lên tiếng người nói tiếng Trung mang đến một cảm giác vô cùng thân thiết.

Cảm giác ấy rất kì lạ, nhưng lại khiến người ta cảm thấy thật ấm lòng và lưu luyến.

Ngày về nước hai người mang theo một chiếc vali nhỏ, là những thứ mua dọc đường, chủ yếu gồm đồ chơi và quà lưu niệm. Sở Dương tới đón hai người, anh ta tới công ra dành cho VIP xách giùm cả hai vali, còn Thanh Nhượng và Phong Kỳ vẫn nắm chặt tay nhau đi chậm chậm phía sau, thoáng thấy đến nỗi dường như vẫn còn đắm chìm trong chuyến du lịch kia.

Đến bãi đỗ xe Thanh Nhượng đưa chiếc vali của mình qua, Phong Kỳ rất tự nhiên nhận lấy nhét nó vào cốp xe, còn cô thì đi tới mở cửa sau ngồi vào.

Sở Dương sắp xếp hành lý xong bèn quan sát Phong Kỳ một phen, thấy sếp mình hình như đang rất vui vẻ, anh ta cười nói, "Sếp, tôi thấy ngày mai là sếp có thể đi làm rồi đúng không, nghỉ nhiều như vậy cũng đã đến lúc bắt tay vào làm việc rồi."

Phong Kỳ khẽ gật đầu, "Cậu sắp xếp đi, mai bảo Tiểu Triệu tới đón tôi."

Sở Dương nhớ tới lúc mình và bà xã đi hưởng tuần trăng mật*, thực tế chỉ dạo chơi được ở bên ngoài có hai tuần, quả thật là một không nhắc nổi người, về nhà nghỉ ngơi mất nửa tháng nữa mới đi làm tiếp được.

*tuần trăng mật: tuần ở đây là tuần trăng, tức 1 tháng theo cách gọi của người xưa.

Phong Kỳ và Thanh Nhượng trở về rất đúng thời gian, xem ra mọi chuyện có vẻ rất tốt đẹp.

Phong Kỳ ngồi ghế sau, hẳn ngả người ôm lấy eo Thanh Nhượng, khẽ dựa vào vai cô hỏi cô buổi tối có muốn ra ngoài ăn hay không.

"Ăn ở nhà đi, thư ký Sở cũng tới nhà ăn bữa cơm nhé?" Thanh Nhượng cười hỏi Sở Dương.

Sở Dương nhìn lướt qua kính chiếu hậu, Phong Kỳ hoàn toàn không thèm nhìn anh ta, còn đang bận cúi đầu sửa sang mái tóc cho Thanh Nhượng, anh ta gật đầu, "Vây làm phiền phu nhân rồi."

Thanh Nhượng cười rộ lên: "Không phiền chút nào."

Nói xong câu này cô lại ngả lưng tựa vào lòng Phong Kỳ, hai người ngồi cùng nhau mà vẫn tay nắm chặt tay, dọc đường luôn thủ thỉ những lời tâm sự, cảm giác như những lời ấy có nói mãi cũng không bao giờ hết.

Dọc đường đi Sở Dương đã liếc nhìn kính chiếu hậu mấy lần rồi, khóe miệng cũng gật gật không ít lần, sao anh ta lại cảm thấy hai người này ra ngoài một chuyến lại càng dính lấy nhau rồi.

Người giúp việc trong nhà đã chờ sẵn, lần lượt ra xách hành lý về phòng cho hai người, Phong Kỳ cúi người lấy dép lê cho Thanh Nhượng rồi mới lấy cho mình, Thanh Nhượng vịn tay hẳn đôi dép, sau đó lại đặt giày của hai người vào trong tủ.

Giữa hai người tồn tại một sự ăn ý không nói nên lời.

Sở Dương mang một ít tài liệu của tập đoàn tới, còn có một vài công việc muốn báo cáo với Phong Kỳ, Phong Kỳ hờn nhẹ lên trán Thanh Nhượng bảo cô ở phòng bếp phải cẩn thận một chút, dặn dò vợ mình xong mới mang theo Sở Dương vào phòng làm việc.

Hiệu suất làm việc của hai người rất cao, bàn xong việc chính bèn nói sang mấy chuyện phiếm, Sở Dương nhớ tới mẩu tin weibo Phong Kỳ gửi kia, anh ta cười nói với hân, "Gần đây có không ít tạp chí muốn phỏng vấn sếp, mẩu tin weibo mấy ngày trước đúng là đã tạo ra ảnh hưởng không nhỏ đâu."

Phong Kỳ đang lướt web, hân không ngừng lần chuột đọc những bài báo viết về mẩu tin ấy, nét cười thấp thoáng trên gương mặt, lại pha chút bất cần khó thấy. Ngón tay hân gõ nhẹ hai cái xuống mặt bàn, ánh mắt dừng lại trên tấm ảnh của nữ minh tinh nào đó vừa kết hôn hôm qua, nói, "Tôi muốn bù đắp cho cô ấy một lễ cưới."

Sở Dương nghiêng đầu nhìn thoáng qua màn hình desktop, đột nhiên hiểu ra, anh ta nhìn ra Phong Kỳ rất nghiêm túc, mỗi khi nhắc tới Thanh Nhượng ngũ quan người đàn ông này luôn tràn ngập sự dịu dàng, lần này Phong Kỳ ngả rồi, ngả không đứng lên nổi nữa rồi.

Có lẽ do Sở Dương không đáp lời, Phong Kỳ nghiêng đầu qua cười khẽ một tiếng, hân rút một miếng thuốc ra châm lửa, "Cậu sắp xếp chuyện này đi, tôi đã sai người làm váy cưới rồi, có lẽ khoảng 3-4 tháng sau là làm xong."

Sở Dương gật đầu, ghi nhớ thật kĩ chuyện này trong lòng, hơn nữa còn đẩy nó lên vị trí quan trọng nhất, "Sếp muốn mời bao nhiêu người?"

Phong Kỳ mím môi, nghiêm túc nghĩ một lát, sau đó đột nhiên bật cười, "Không mời, lấy danh nghĩa của tập đoàn tuyên bố, những người muốn tới đều là khách, các cậu chuẩn bị nhiều một chút."

Khóe miệng Sở Dương gật gật, thì ra đàn ông lọt lưới tình lại đáng sợ thế này.

Lúc cả hai xuống tầng dưới, Thanh Nhượng đã làm cơm gần xong, Phong Kỳ vào phòng bếp rửa tay rồi giúp cô bung thức ăn ra, Sở Dương thấy hẳn làm vậy nào dám ngồi đó, lập tức đứng lên đi sắp bát đĩa.

Khoảng thời gian hai người ở nước ngoài, lúc không muốn ăn đồ ngoại cũng thường đi mua nguyên liệu về khách sạn tự nấu. Cũng đã lâu rồi Sở Dương mới được ăn cơm Thanh Nhượng làm, ăn liền ba bát mới liếm mép dừng lại, ăn cơm xong lại ăn thêm mấy đồ tráng miệng nữa mới hài lòng rồi đi.

Phong Kỳ tổ chức cho cô một đám cưới thể kỷ, khoảnh khắc chú rể hôn môi cô dâu cả hội trường gần như bùng nổ, Phong Kỳ dịu dàng nâng mặt cô lên, làn môi mỏng nhẹ nhàng lướt qua vàng trán, lông mi, đôi mắt, trượt nhẹ một đường xuống dưới, vô cùng dịu dàng, vô cùng thành kính, rồi sau đó hôn sâu khiến xung quanh đều tràn ngập tiếng vỗ tay.

Phong Kỳ tiếp nhận một cuộc phỏng vấn, khi nhớ tới đám cưới của mình, hẳn chỉ nói một câu duy nhất. "Gã cho tôi, cô ấy chịu thiệt rồi."

Sau đó người thực hiện cuộc phỏng vấn này đã viết một vài dòng liên quan đến hôn lễ của Phong Kỳ trong bài phỏng vấn như sau, đầu tiên là Phong Kỳ đã tự mình chuẩn bị váy cưới, nhẫn cưới, hội trường, tất cả mọi thứ đều xứng đáng với bốn chữ: đám cưới thể kỷ.

Cuối cùng là viết: [Ngài Phong nói: "Gã cho tôi, cô ấy chịu thiệt rồi."]

Không biết có bao nhiêu người cảm thấy không thốt lên lời, người đàn ông như Phong Kỳ, cuối cùng lại có một ngày thật lòng muốn dâng cả thế giới tới trước mặt một cô gái.

Ngày đầy tháng con gái Phong Kỳ, Cảnh Thịnh và An Kỳ dắt theo hai bé trai bé gái đã được 3 tuổi tới chúc mừng, Phong Kỳ không cho Thanh Nhượng động tay làm việc gì hết, chỉ để cô ngồi ở ghế chủ tọa ôm con, xung quanh còn có một đám người cẩn thận chăm sóc.

Phong Kỳ bị người ta lôi kéo đi khắp nơi uống rượu mừng, chỗ này cách bàn chủ tọa khá xa.

An Kỳ và Phong Kỳ trực tiếp cạn liền ba ly, hai người đều uống vô cùng sáng khoái, An Kỳ cười rất vui vẻ, cô vươn tay đập bốp một cái lên vai Phong Kỳ rất đàn ông, "Phải làm một người ba tốt đấy!"

Tối nay Phong Kỳ uống có hơi nhiều, gương mặt hẳn thấp thoáng nét vui mừng, nhìn An Kỳ gật đầu thật mạnh. An Kỳ béo hơn trước kia một chút, lại càng có vẻ đẹp của người phụ nữ trưởng thành, cô nắm tay con trai bé bỏng, bé trai nắm tay em gái, bé gái lại nắm tay Cảnh Thịnh.

Cảnh Thịnh lại uống hai ly với Phong Kỳ, quà tặng Cảnh Thịnh và An Kỳ mang tới đã được người phụ trách nhận lấy, hai đứa bé rút từ trong túi áo ra một chiếc hộp nhỏ, ngửa đầu nhìn Phong Kỳ, non nớt nói: "Chú ơi, bọn con tặng cái này cho em ạ."

Phong Kỳ ngồi xổm xuống nhận lấy món quà, cảm ơn hai đứa bé thật nghiêm túc rồi cẩn thận nhét hộp quà vào túi áo.

Con gái yêu của Phong Kỳ thừa hưởng sự bá đạo và vô lễ của hẳn, từ nhỏ đã là một nữ thổ phi tiếng tăm lẫy lừng.

Cô bé sợ Thanh Nhượng nhất, nhưng may là luôn có Phong Kỳ giúp cô bé gạt mẹ, chỉ có ở trước mặt Thanh Nhượng mới giả vờ ngoan ngoãn, sau lưng mẹ thì nghịch còn hơn khi.

Thế rồi một hôm Phong Niệm Nhất 9 tuổi đánh cho tiểu minh tinh nhà người ta một trận toí bời khói lửa, đương nhiên không phải cho cô bé tự mình ra tay, cô bé chỉ ra lệnh cho hai vệ sĩ cao lớn vạm vỡ xông tới đánh thôi.

Vệ sĩ Phong Kỳ chọn cho con gái, điều kiện đầu tiên là phải trung thành, bảo đi đằng Đông không đi đằng Tây.

Và thế là hai vệ sĩ vạm vỡ không chút do dự đánh con gái nhà người ta phải nằm cả tháng trong bệnh viện.

Khoảng thời gian trước đây minh tinh kia từng có chút scandal với Phong Kỳ, có một tấm ảnh chụp hai người đi từ trong khách sạn ra, sau đó cô này đã bị Phong Niệm Nhất đánh cho một trận phải nằm viện, bệnh viện thiếu chút nữa là bị cả đám phóng viên truyền thông đập đổ.

Phong Niệm Nhất tự biết đã gây họa bèn lập tức xông tới Phong thị, cả tập đoàn không ai dám ngăn cản cô bé, tính ra chỉ có mỗi Sở Dương, nhưng anh ta lại chỉ có mỗi một đứa con trai, mức độ chiều chuộng Phong Niệm Nhất chẳng thua kém gì Phong Kỳ.

Phong Niệm Nhất đẩy thẳng cửa phòng họp ra, cũng không thèm nhìn đến mọi người đang họp bên trong, đứng ngay trước cửa hét toáng cả lên, "Ba ơi, con đánh con hồ ly tinh kia phải nằm viện rồi, mau cứu con, bằng không mẹ nhất định sẽ đánh chết con mất."

Lúc Phong thị mở cuộc họp mọi người đều phải để điện thoại ở chế độ im lặng, hiện tại cả phòng họp còn chưa biết tin tức đang sôi sục ngoài kia.

Phong Kỳ ngồi ở vị trí chủ tọa, hẳn cung chiều nhìn con gái mình gương mặt đỏ bừng mặc váy công chúa, đứng dậy đi về phía cô bé, "Bé ngoan, hồ ly tinh là ai vậy?" Hoàn toàn không tìm đúng điểm quan trọng.

Phong Niệm Nhất được Phong Kỳ ôm lên, hai tay cô bé vòng quanh cổ hẳn, cái miệng nhỏ nhắn lên án, "Chính là cái cô lần trước lừa ba đi ăn cơm kia, xấu còn hơn cả môn thần nữ." Nói xong Phong Niệm Nhất mới nhớ ra việc chính, cô bé là chẳng khóc nói với Phong Kỳ, "Ba ơi, mẹ sẽ đánh con mất, ba mau cứu con."

Phong Kỳ thom má cô bé, "Đừng sợ, có ba ở đây, mẹ sẽ không đánh con đâu."

Mục đích đã đạt được, Phong Niệm Nhất rất vui vẻ, cơ thể nhỏ bé vịn vào chui khỏi lòng Phong Kỳ nhảy xuống dưới, vẫy vẫy tay, "VẬY con đi trước nhé ba."

Xoay người đi không chút do dự.

Mọi người trong phòng họp đều cảm thấy không còn lời nào để nói, nhưng hiển nhiên tình huống như vậy đã không phải là lần đầu tiên, mọi người rất bình tĩnh tiếp tục cuộc họp.

Vệ sĩ nghe lời Phong Niệm Nhất là sự thật, nhưng họ ra tay cũng rất có chừng mực, Phong Kỳ xử lý cuộc họp xong mới bảo thư ký báo cáo tình huống.

Bộ phận PR của Phong thị không phải là hạng ăn không ngồi rồi, Phong Niệm Nhất còn chưa tới cửa tập đoàn là họ đã bắt đầu xử lý sự việc.

Phong Kỳ chẳng hề quan tâm đến những chuyện này, điều duy nhất khiến hắn đau đầu là phải làm sao để bảo vệ Phong Niệm Nhất thoát được một trận đòn.

Trong gia đình hắn luôn đóng vai chính diện, còn Thanh Nhượng luôn sắm vai phản diện, hình tượng cha nghiêm mẹ hiền hoàn toàn bị đảo lộn trong nhà họ, lần này Phong Niệm Nhất gây chuyện như vậy nhất định là Thanh Nhượng đã biết rồi, không kịp giấu nữa.

Nghĩ tới nghĩ lui, Phong Kỳ quyết đoán về nhà sắp xếp hành lý rồi sau đó đi thẳng đến đài truyền hình chờ Thanh Nhượng, Thanh Nhượng quay show xong còn chưa kịp hùng hổ lao đi tìm Phong Niệm Nhất đã bị Phong Kỳ vừa đỡ vừa lừa mang lên máy bay tư nhân, mỹ danh là khởi hành trước chuyến du lịch mỗi năm của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 10: Phong Kỳ (10)

Sự ngang ngược hỗn láo của Phong Niệm Nhất không vì cô bé dần trưởng thành mà giảm bớt, ngược lại còn càng ngày càng quá thể.

Giống Phong Kỳ như đúc, không biết phân biệt phải trái còn hết sức bao che khuyết điểm, cho dù bạn bè của Phong Niệm Nhất có sai thì cô bé cũng sẽ bảo vệ họ.

Do cô bé là con gái của Phong Kỳ, nên không chỉ có rất ít bạn bè cùng trang lứa dám trêu chọc cô bé, mà ngay cả những đứa trẻ lớn tuổi hơn cũng phải nhường cô bé ba phần.

Dưới tình huống Thanh Nhượng không biết, thời kì nổi loạn của Phong Niệm Nhất đã tiến thẳng từ cấp hai lên cấp ba.

Phòng thí nghiệm, thư viện, cùng rất nhiều thiết bị học tập của trường đều là do tập đoàn Phong thị tài trợ, trường đi theo phương hướng bán công lập, do đó có thể nói Phong thị là người thứ hai có quyền nói chuyện trong ngôi trường này. Cô giáo chủ nhiệm đã nhiều lần gọi điện thoại cho Phong Kỳ, uyển chuyển lên án Phong Niệm Nhất thường xuyên làm xằng làm bậy trong trường học.

Lần này Phong Niệm Nhất kéo một nữ sinh cấp hai tới phòng vệ sinh đánh hội đồng, đánh xong còn hất nước vào người ta, lúc nữ sinh kia ướt sũng người chạy tới tố cáo, cô giáo chủ nhiệm giận đến mức run cả người lên.

Cô giáo nghiêm túc suy nghĩ một lúc, quyết định không gọi điện cho Phong Kỳ, gọi cho Phong Kỳ chỉ trị được ngọn chứ không trị được gốc, lập tức gọi điện cho Thanh Nhượng.

Thanh Nhượng đang quay show tại đài truyền hình, nhìn thấy điện thoại do cô giáo chủ nhiệm gọi tới bèn vội vàng chạy ra hậu trường nhận điện thoại.

Thái độ của Thanh Nhượng và Phong Kỳ hoàn toàn là hai mặt tương phản, cô giáo chủ nhiệm vừa lên tiếng tố cáo, Thanh Nhượng đã cúi đầu nhận sai, là do người làm cha làm mẹ như họ không biết dạy con, còn chủ động nói sẽ dẫn Phong Niệm Nhất tới cúi đầu nhận lỗi, trường học muốn xử phạt ra sao sẽ không hề can thiệp.

Thái độ của cô quá tốt, hơn nữa còn không hề lên mặt hách dịch, cô giáo chủ nhiệm không nhịn nổi nữa, kể một mạch toàn bộ những lỗi lầm của Phong Niệm Nhất từ cấp hai đến giờ, bản thân còn suýt chút nữa khóc hết nước mắt nước mũi.

Thanh Nhượng cứ nghe cứ nghe rồi cảm thấy bản thân sắp bùng nổ.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với cô giáo, Thanh Nhượng lập tức gọi điện cho Phong Niệm Nhất. Hiện tại là thời gian đi học, nhưng cô giáo nói cô bé không có mặt trong phòng học.

Phong Niệm Nhất không dám nhận điện thoại của cô, tắt máy. Thanh Nhượng lại gọi, lại tắt máy, cuối cùng nhận được tin nhắn nói với Thanh Nhượng rằng cô bé đang ở lớp, có chuyện gì không ạ?

Thanh Nhượng trả lời tin nhắn, [Cô giáo chủ nhiệm của con đã gọi điện cho mẹ rồi, nghe điện thoại đi.]

Thanh Nhượng không biết mình đã làm mẹ bao nhiêu lần rồi, nhưng mỗi đứa trẻ đều có cá tính riêng của mình, cô sẽ không cố ý áp đặt, cô luôn hi vọng những đứa con của mình có thể được trưởng thành trong sự vui vẻ tự do. Nhưng Phong Niệm Nhất hiển nhiên đã chọc giận cô.

Lúc mới đầu Thanh Nhượng nói chuyện với Phong Niệm Nhất rất nhẹ nhàng, kết quả Phong Niệm Nhất mắt bình tĩnh trước, lại cộng thêm thời kì dậy thì thích nổi loạn, lập tức cãi nhau tay đôi với Thanh Nhượng, sau đó thì đập máy.

Phong Kỳ đang mở cuộc họp, điện thoại luôn để ở chế độ im lặng tuyệt đối, chỉ có điện thoại của Thanh Nhượng mới có thể gọi tới.

Chuông điện thoại của hắn vừa vang lên, mọi người trong phòng họp đều hiểu ý cúi đầu sửa sang tài liệu trong cuộc họp, chờ Phong Kỳ nhận điện thoại xong mới tiếp tục.

"Bảo bối."

Phong Kỳ nâng cổ tay xem đồng hồ, hôm nay cô làm việc ở đài truyền hình, nếu không có chuyện gì chắc chắn cô sẽ không gọi điện tới đây.

Giọng Thanh Nhượng rất lạnh, "Phong Kỳ, cô giáo chủ nhiệm của Niệm Nhất vừa gọi điện cho em, cô nói con bé rủ người đánh hội đồng bạn học, hơn nữa còn thường xuyên trốn tiết, còn dám cãi lại cô giáo."

Phong Kỳ thầm mắng cô giáo chủ nhiệm dám nhiều chuyện gọi điện cho Thanh Nhượng, ngữ khí hắn rất ngoan, "Ừ, Niệm Nhất hơi quá đáng rồi, buổi tối chúng ta về nhà sẽ dạy dỗ con bé thật tốt, em đừng giận, ngoan, sức khỏe quan trọng hơn."

Thanh Nhượng chờ hắn nói xong cũng không đáp lời, Phong Kỳ đột nhiên thấy hơi hụt hẫng trong lòng, hắn khẽ gọi cô, "Bảo bối?"

"Em vừa gọi điện cho Niệm Nhất, con bé lừa em đang học trên lớp, còn cãi nhau với em. Bây giờ em không thích họp đi tìm con ngay, có lẽ sẽ lại cãi nhau, lát nữa anh tan làm đón con bé về nhà, buổi tối chúng ta nói chuyện."

Phong Kỳ cau mày, "Bảo bối, giờ anh sẽ cho người đón con bé qua đây, em cứ yên tâm ghi hình đi, quay xong thì để tài xế đưa em qua tập đoàn, anh bảo đảm em sẽ nhìn thấy con, được không em?"

"Ừ, em biết rồi."

Phong Kỳ đứng dậy đi tới bên cửa sổ sát đất nhìn về phía đài truyền hình, "Bảo bối, là do anh không biết dạy con, sau này sẽ không thể nữa, em đừng giận."

Ngữ khí của Phong Kỳ rất dè dặt và cẩn thận, Thanh Nhượng mím nhẹ môi, giọng điệu cũng dịu đi, "Phong Kỳ, em chỉ hi vọng con gái chúng ta có thể trở thành một cô gái tốt."

Phong Kỳ nhìn tấm kính gạt nhẹ đầu, cô chỉ vừa dịu giọng nói chuyện là trái tim hắn đã mềm cả đi, "Anh biết."

Cúp điện thoại, Phong Kỳ chuyển giao cuộc họp cho Sở Dương, sau đó đi ra khỏi phòng họp, vừa đi vừa gọi điện thoại cho cấp dưới, "Lập tức, mang Phong Niệm Nhất tới văn phòng của tôi, không cần biết dùng phương pháp gì."

Hắn ra lệnh rất lạnh lùng, lúc nói tới Phong Niệm Nhất hoàn toàn không có chút dịu dàng nào, người nhận điện thoại sững sờ một lát rồi vội vàng nói vâng.

Phong Niệm Nhất đang chơi bời với đám bạn trong phòng bida, thật sự đã bị mấy người vệ sĩ bên Phong Kỳ xộc tới áp giải về tập đoàn.

Dọc đường đi cô bé vừa mắng vừa giãy giụa nhưng hoàn toàn không có tác dụng.

Cửa văn phòng bị thư ký đẩy ra, Phong Niệm Nhất bị hai vệ sĩ kẹp nách xách vào phòng, vừa mới vào cô bé đã vừa tức giận vừa tủi thân chất vấn, "Ba, ba làm cái gì thế?"

Phong Kỳ ngồi sau bàn làm việc, cũng không nhìn cô bé, chỉ trầm giọng ra lệnh cho những người khác, "Các người ra ngoài đi."

"Vâng."

Phong Niệm Nhất bị thả ở trước cửa, thư ký lập tức đóng cửa phòng lại, cô bé thấp giọng mắng một câu rồi ném mũ lưỡi trai trên đầu xuống đất, "Phong Kỳ! Tại sao ba lại để bọn họ xách con như thế tới đây?"

Phong Niệm Nhất sống 15 năm trời, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, Phong Kỳ cưng chiều cô bé trong lòng còn chưa đủ, lúc nào cũng chỉ muốn cô bé được vui được cười.

Không nghe thấy câu trả lời, Phong Niệm Nhất dậm chân thật mạnh xuống đất, ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn Phong Kỳ.

Cô bé lớn lên rất giống Thanh Nhược, nhưng ánh mắt lại cực kỳ giống Phong Kỳ, lúc híp mắt lại có vẻ lười nhác quỵn rũ, lúc trừng mắt nhìn người ta lại không giận mà uy.

Phong Kỳ chống khuỷu tay lên mặt bàn, ánh mắt thản nhiên nhìn cô bé, gương mặt không có ý cười cũng không có sự tức giận.

Phong Niệm Nhất nhú mày, hừ một tiếng rồi đi tới xô pha tự rót cho mình một cốc nước.

Cô bé còn chưa kịp nâng tới miệng đã nghe thấy Phong Kỳ lên tiếng, "Lại đây quỳ xuống."

Ngữ điệu phẳng lặng như mặt băng, không vui không buồn.

Tay Phong Niệm Nhất run lên, "Ba điên rồi!"

Phong Kỳ không trả lời, ấn điện thoại gọi thư ký.

"Chủ tịch." Thư ký thận trọng trả lời, Phong Niệm Nhất vừa tới đây như thế, Phong Kỳ nhất định là rất giận, hơn nữa là còn là vô cùng tức giận.

"Bảo họ vào đây."

Hai vệ sĩ cao lớn nhẹ nhàng gõ cửa, sau khi được Phong Kỳ cho phép thì đi vào phòng.

Phong Kỳ tựa lưng vào ghế dựa, hất cằm về phía Phong Niệm Nhất, "Bắt con bé tới đây quỳ."

Phong Niệm Nhất giật mình trừng lớn hai mắt, cốc nước trong tay bị người ta giật lấy, khiến lòng bàn tay cô bé đau nhói.

Hai vệ sĩ dùng tư thế vừa rồi để xách Phong Niệm Nhất tới trước bàn làm việc, cả hai cùng đá vào đầu gối cô bé.

"Cộp." Nền đá cẩm thạch vang lên tiếng va chạm.

Vệ sĩ im lặng rời đi.

Phong Niệm Nhất quỳ sụp dưới đất bắt đầu khóc rống lên.

Đối với Phong Niệm Nhất, Phong Kỳ là gì, là trời cũng là đất, là người cha cô bé sùng bái nhất, cũng là người vĩnh viễn có thể yêu chiều bao dung cô bé. Phong Niệm Nhất thân cận với Thanh Nhược, nhưng cũng rất sợ cô, có lẽ do mối quan hệ giữa mẹ và con gái, sự dạy dỗ của Thanh Nhược khiến cô bé cảm thấy sợ hãi. Nhưng còn Phong Kỳ, cô bé chưa từng nghĩ rằng ba sẽ nói với mình nửa câu nặng lời.

Phong Niệm Nhất bị đá kích không nhẹ, ngồi sụp dưới đất gào khóc khản cả cổ.

Giọng nói của Phong Kỳ vẫn rất bình thản, hần ngồi ngả lưng vào ghế tựa, ánh mắt nhìn cô bé như một vị thần nhìn giáo đồ của mình, có cũng được mà không có cũng chẳng sao, ánh mắt như đang nhìn vào một khoảng không trống rỗng.

"Niệm Nhất, con là đứa trẻ do Thanh Nhược sinh ra, lúc con cười lên rất giống cô ấy. Ba không miễn cưỡng con làm bất kì việc gì con không thích, cũng không yêu cầu con học những thứ con không muốn. Con ăn uống chơi bời, cho dù sau này có trở thành một kẻ ăn hại cũng chẳng sao cả, ba có thể giúp con trải sẵn đường đi, để con một đời không cần lo nghĩ."

Phong Niệm Nhất dùng tay áo lau nước mắt, lớp trang điểm nhòe nhoẹt trên khuôn mặt non nớt, cô bé ngẩng đầu nhìn Phong Kỳ ngồi phía trước, cả người như rơi vào hầm băng thảng mười hai, cái lạnh xộc thẳng vào trong linh hồn, không tìm thấy chút ấm áp nào.

"Nhưng mà..." Phong Kỳ khẽ nhếch khóe môi nhìn cô bé, hần rõ ràng là đang cười, nhưng lại không thấy có chút vui vẻ nào, "Con không nên làm mẹ tức giận, lại càng không nên cãi nhau với cô ấy, tại sao không dỗ mẹ con như hồi còn nhỏ, con quên rồi sao?"

Phong Niệm Nhất không nói nên lời, chỉ biết ngồi sụp dưới đất không ngừng lùi về phía sau, cảm giác xa lạ, sợ hãi đè nặng lên trái tim cô bé, ép tới nỗi mỗi một nhịp trái tim đập cũng khiến cô bé đau buốt.

Ánh nắng vàng nhạt xuyên qua tấm kính trong suốt chiếu vào căn phòng âm u, đây rõ ràng là người cha thương yêu cô bé nhất, tại sao lại trở thành như vậy.

Phong Kỳ đứng dậy, hần rút mấy tờ khăn giấy trên bàn ra đi về phía Phong Niệm Nhất.

Phong Niệm Nhất thấy hần đến gần vội vàng lùi về phía sau, nhỏ giọng ní non, "Ba đừng qua đây..."

Bước chân Phong Kỳ mang theo sự không cho phép phản kháng đi tới trước mặt Phong Niệm Nhất, hần ngồi xổm xuống lau mặt cho cô bé.

Động tác dịu dàng cẩn thận giống như mọi lần, nhưng giờ đây Phong Niệm Nhất lại cảm thấy tim mình đập thình thịch, tóc gáy dựng đứng.

"Bé ngoan, con biết vì sao ba và mẹ chỉ có một mình con không?"

Giọng Phong Kỳ vừa trầm vừa ấm, rất dịu dàng.

Phong Niệm Nhất lắc đầu, cô bé không muốn biết, cũng không dám nghiêng đầu tránh tay Phong Kỳ lau nước mắt cho mình, chỉ có thể nhắm chặt mắt lại.

"Mẹ con mang thai mười tháng rất vất vả, sinh ra con cũng rất vất vả."

Phong Niệm Nhất mở bừng mắt, Phong Kỳ hơn 40 tuổi còn mang khí thế đè ép người khác mạnh gấp nhiều lần người trong ký ức của cô bé, lúc còn nhỏ Phong Kỳ mang tới cho Niệm Nhất cảm giác rằng ba cô bé là một con dao sắc bén, luôn sẵn sàng quay mũi dao về phía đối thủ, khiến người ta không dám đối diện, không dám trêu chọc.

Còn Phong Kỳ bây giờ, con người luôn trong trạng thái ung dung tự tại, có cảm giác giết người một cách vô hình.

Từ nhỏ đến lớn Phong Niệm Nhất đã từng nghe không biết bao nhiêu lời đồn đại về Phong Kỳ, có khen có chê, lúc ấy cô bé nghe thấy người khác nói Phong Kỳ đáng sợ ra sao, thủ đoạn tàn nhẫn thế nào, cô bé còn cảm thấy đó chẳng qua chỉ là chuyện cười.

Bởi vì những điều ấy cách cô bé quá xa, chưa từng có cơ hội cảm nhận một lần.

Còn bây giờ, Phong Niệm Nhất nhếch khe khẽ môi, trưởng thành, đúng là chỉ cần trong nháy mắt mà thôi.

Cô bé vẫn cho rằng tình yêu của ba mẹ với con cái là riêng biệt, giống như một số ông bố bà mẹ, rõ ràng họ không hề yêu nhau, cũng lại vô cùng yêu thương đứa con của mình.

Phong Niệm Nhất vẫn luôn biết ba quan tâm mẹ đến thế nào, tập đoàn Phong thị này to lớn như thế, ba lại là người có địa vị cao, có biết bao nhiêu mê hoặc thì khỏi cần nói tới. Nhưng dù có ở trước mặt người ngoài, ba cũng chẳng cần mất một giây để xin lỗi mẹ, ông có thể dùng tất cả những lời nói mùi mẫn làm nũng dỗ vạ mình vui vẻ, không muốn mẹ phải buồn, có đôi khi muốn dẫn mẹ đi làm chút chuyện nhỏ mà thường đẩy lùi những dự án hàng trăm triệu.

Từ nhỏ đến lớn, không biết đã bao nhiêu lần Phong Niệm Nhất nhìn thấy mẹ mình ngủ say trên ghế sofa, sau đó ba sẽ nhẹ nhàng tắt tivi, có đôi khi sẽ ngồi bên cạnh nắm tay làm gối dựa cho mẹ, có đôi khi lại cẩn thận bế mẹ lên lầu, vừa đi vừa vỗ nhẹ vào lưng mẹ dỗ dành.

Nhưng Phong Niệm Nhất chưa bao giờ nghĩ rằng, ngay cả sự yêu thương cưng chiều ba dành cho cô bé, tất cả cũng chỉ vì mẹ cô bé – Thanh Nhượng.

"Ba, con sẽ xin lỗi mẹ."

Phong Kỳ nở nụ cười, hẳn vẫn là người cha cưng chiều cô bé như trước, vuốt ve mái tóc mềm mại của cô bé, "Bé cưng ngoan lắm, con đi tới phòng nghỉ rửa mặt chải đầu đi, chắc mẹ cũng sắp tới rồi."

Phía sau văn phòng của Phong Kỳ có một phòng nghỉ nhỏ, lúc ban đầu Phong Niệm Nhất cứ gây họa xong là lại trốn vào đây chơi trò chơi, Phong Kỳ sẽ ở bên ngoài dỗ Thanh Nhượng nói cô bé đang úp mặt vào tường tự kiểm điểm, cô bé cần chỉ đợi đến lúc ăn cơm ra nhận sai với Thanh Nhượng là mọi việc lại suôn sẻ.

Còn hôm nay, Phong Niệm Nhất thực sự đã khóc trong căn phòng này.

Thu mình vào góc tường khóc đến nỗi như cảm thấy cả thế giới đã ruồng bỏ bản thân.

Thanh Nhượng đã tới rồi, Phong Niệm Nhất dễ dàng nghe thấy tiếng ba mình dỗ dành mẹ, giọng nói của ba trầm thấp dịu dàng, mỗi một câu nói đều giống như một bản tình ca khiến người khác phải rung động.

Chẳng bao lâu sau Phong Niệm Nhất nghe thấy tiếng mẹ cô bé bật cười khe khẽ.

Phong Niệm Nhất cẩn thận ngấm lại, kể từ khi cô bé biết nhớ, gần như chưa bao giờ có ai nói nửa câu nặng lời với mẹ mình, một phần vì mẹ thực sự là một người phụ nữ hoàn hảo, phần còn lại, không cần nghĩ, tất nhiên là vì ba cô bé rồi.

Có lẽ đây mới là sự cưng chiều thực sự, Phong Niệm Nhất cúi đầu rửa mặt, dòng nước ấm hắt lên gương mặt tái nhợt, khe khẽ nhếch, vẫn còn may, đó là ba và mẹ cô.

Thời kì nổi loạn của Phong Niệm Nhất gần như đã kết thúc trong một đêm.

Sau đó cô giáo chủ nhiệm có gọi điện cho Thanh Nhượng, cô rất vui mừng và khen ngợi rồi rít.

Phong Niệm Nhất dần trưởng thành lại càng ngày càng gần gũi với Thanh Nhượng, ngược lại dường như có chút ngăn cách với Phong Kỳ, không còn thân thiết như lúc nhỏ nữa, hai người lại bắt đầu thường xuyên cãi nhau để tranh giành Thanh Nhượng.

Ngày Phong Niệm Nhất lên xe hoa, Phong Kỳ tặng cho con gái mình một cửa hồi môn cực lớn, đó là cả tập đoàn Phong thị.

Sau khi lễ cưới của con gái kết thúc là Phong Kỳ và Thanh Nhượng sẽ bắt đầu chuyến du lịch vòng quanh thế giới, có lẽ khi nào một sẽ dừng chân ở đâu đó nghỉ ngơi một thời gian, một năm nửa năm, hai người rảnh rỗi sẽ tìm một chút việc vặt để làm, sau đó lại tiếp tục lên đường.

Thanh Nhượng giờ đã gần 50 tuổi, gương mặt đã có nhiều nếp nhăn, tóc cũng bắt đầu chuyển màu trắng bạc, nhưng từng cử chỉ vẫn toát lên vẻ quý phái khiến người khác mê muội, cô vẫn rất đẹp, những dấu ấn thời gian để lại trên cơ thể cô đều là những món quà do tạo hóa ban tặng.

Trong thời gian chờ chủ rể tới đón, đám bạn gái của cô dâu vui vẻ ngồi trong phòng chờ của Phong Niệm Nhất bàn xem nên trêu chọc chú rể thế nào.

Thanh Nhượng vẫn rất lưu luyến con gái, đôi mắt trong suốt lấp lánh ánh lệ.

Rồi không biết là ai nói tới chuyện Phong Niệm Nhất đột nhiên trở nên ngoan ngoãn, sau đó thực sự trở thành cô gái đáng ngưỡng mộ nhất giới thượng lưu.

Khóe mắt Phong Niệm Nhất cũng đỏ hoe, nghe thấy vậy thì bật cười, cô kéo tay mẹ mình ngồi bên giường, bí mật chưa từng nói cho ai biết cứ thế được kể ra như một câu chuyện cười.

Thanh Nhượng dờ khóc dờ cười, cứ thế những cảm xúc buồn bã bay sạch không còn lại chút gì, cô dịu dàng vuốt tóc con gái, "Con bé ngoan này, sao ba con lại không yêu con được, ông ấy hù dọa con thôi."

Phong Niệm Nhất ngoan ngoãn cười gật đầu, dựa vào vai mẹ mình cọ cọ làm nũng, chỉ nói lúc ấy mình còn nhỏ, thật sự đã bị ba dọa một phen.

Thật ra trong lòng Phong Niệm Nhất hiểu rõ, Phong Kỳ như vậy mới là Phong Kỳ chân thật nhất, nhưng chuyện ấy không cần phải nói cho mẹ cô biết.

Bạn bè của Phong Niệm Nhất đều kéo đến phòng cưới "hào động phòng", bọn họ đều là những người cùng trang lứa, được dịp náo nhiệt thế này tất nhiên không thể bỏ qua rồi.

***

Phong Kỳ đưa Thanh Nhượng trở về nhà chính.

Người đàn ông này đã sắp 60 tuổi rồi nhưng vẫn không chịu nhận là mình đã già, cứ nhất quyết muốn bế Thanh Nhượng theo kiểu công chúa từ cửa thang máy vào đến phòng, hân hoan lắm, may là vẫn luôn rèn luyện, nếu không sẽ mất mặt muốn chết.

Hành lý của cả hai đều đã chuẩn bị xong, hai người, hai chiếc vali, lại cộng thêm một cái balo nhỏ của Thanh Nhượng đặt trên sofa phòng ngủ, giống hệt như những ngày hưởng tuần trăng mật trước kia.

Ngôi nhà này đã trải qua một lần tu bổ, phòng của họ ở tầng ba, trần nhà được thay thế bằng một tấm kính trong suốt to bản, nhấn nút một cái, vách ngăn sẽ mở ra, để lộ cả một bầu trời sao.

Thanh Nhượng nằm trong lòng Phong Kỳ, hai người nắm chặt tay nhau, chiếc nhẫn kết hôn năm đó đã để lại trên ngón tay họ một dấu vết mờ mờ, giống hệt như vết tích mà cả hai để lại trong cuộc đời đối phương.

"Phong Kỳ, hôm nay con gái nói cho em biết chuyện anh từng dọa nó lúc nhỏ, chính là cái lần cô giáo chủ nhiệm của con bé gọi đến trách móc ấy."

Phong Kỳ cười khẽ, "Bảo bối, con gái chúng ta là một cô gái tốt, hôm nay đã trở thành một người vợ tốt, tương lai sẽ là một người mẹ tốt."

Hôm nay cả hai người đều đã bận rộn một ngày, Phong Kỳ rất xót vợ mình, hân hân cúi đầu hôn lên mái tóc cô. Mái tóc ấy cũng không còn mềm mại đen mượt như xưa nữa, theo thời gian những lọn tóc dần bạc đi và khô xơ, nhưng mỗi lần cũng không còn mềm mại ấm áp như thuở ban đầu, cánh môi mang theo chút khô ráp chạm nhẹ vào cô.

Đây là dấu ấn hạnh phúc mà thời gian để lại.

"Ngủ đi, bảo bối."

***

Bảo bối, anh không hù dọa con bé.

Bởi vì em, cho nên anh yêu con.

Mỗi giây mỗi phút ở bên em, anh đều cảm thấy hạnh phúc mình đang có như trộm được từ ai khác.

Anh hoảng loạn, anh lo được lo mất.

Anh chỉ muốn, đối tốt với em hơn một chút.

Ngủ ngon, bảo bối.

Quyển 2 - Chương 1: Thế giới 2: Hứa Niệm Dương (1)

Những đứa trẻ được chiều hư từ nhỏ thường không biết phân biệt sự khác nhau giữa trêu đùa và độc ác.

Cả đám trẻ con ôm bụng cười khoái chí, hết đứa này đến đứa nọ không ngừng nhặt đá lên ném vào người một cậu bé gầy yếu, từng cái miệng non nớt thốt ra những lời nói làm tổn thương người khác.

"Chúng mày nhìn thằng ngốc này xem, liệu mình ném chết nó được không nhỉ..."

"Nhìn nó có giống một con chó không chúng mày?"

"Giống lắm.. Ha ha ~"

Cả thế giới như chìm trong căm hận.

Dưới cái nắng oi ả như thiêu như đốt của tiết trời mùa hạ, chỉ mấy giây trước thôi bầu trời kia còn trong vắt không một gợn mây, vậy mà nháy mắt sau không biết mây đen đã từ đâu ùn ùn kéo tới, từng hạt mưa rơi xuống mặt đất tạo thành những tiếng "lộp độp".

"Mưa rồi bọn mày ơi, chán quá đi mất!"

Có vài đứa vội vàng giơ tay lên che đầu, nhưng tay còn lại vẫn cố siết chặt lấy cục đá vừa nhặt.

Nhìn mưa rơi ngày một nặng hạt, đứa cầm đầu ném thẳng cục đá nó đang cầm vào người cậu bé kia, nói xong câu sau mới khệnh khạng bỏ đi, "Tao cảnh cáo mày Hứa Niệm Dương, lần sau còn dám giúp Hứa Triều Dương nữa, bọn tao sẽ ném chết mày!"

...

Thanh Nhượng cầm ô chậm rãi bước vào trong con hẻm nhỏ.

Chỗ này rất bẩn, mặt đất la liệt những túi rác hôi thối lâu ngày không được người ta quét dọn, nước mưa rơi xuống len vào các túi rác khiến chúng bốc lên một thứ mùi buồn nôn.

Một bóng hình nhỏ nhỏ cuộn mình lại ngồi nép vào góc tường, cái đầu bù xù với mái tóc hơi bết chôn sâu vào giữa hai gối, hai cẳng tay gầy nhẳng siết lại rất chặt, động tác này khiến người ta không thể nhìn rõ gương mặt mặt cậu, càng không thể nhìn rõ những cảm xúc đang hiện lên trên gương mặt ấy.

Cậu mặc một chiếc quần rất ngắn, khi ngồi co lại ống quần kéo cao tới tận bắp chân, cậu rất gầy, gầy đến mức da bọc xương, nhưng hơn cả, rải rác trên làn da hơi ngăm đen là vài vết xanh tím loang lổ, cùng với đó là những vết thương chưa kịp khép miệng.

Móng tay cậu hơi dài, bên trong còn chứa đầy cặn bẩn, trên các ngón tay cũng có không ít vết thương, có vết là do bị bong, cũng có vết là do bị đánh, loại nào cũng có.

Thanh Nhượng ngồi xổm xuống, thật chậm thật chậm, dường như chẳng mấy may quan tâm tới việc gấu váy mình đang chấm xuống vũng nước dơ dáy, cô vươn tay ra chạm vào cậu, rất nhẹ nhàng, rất cẩn thận.

Nhưng, bàn tay ấy mới vươn ra được một nửa thì lại dừng lại, cô khẽ cất tiếng hỏi: "Anh... không sao chứ?"

Cơ thể cậu run lên rất nhẹ, giây lát sau, cái đầu luôn chôn giữa hai gối bỗng từ từ ngẩng lên.

Gương mặt nhỏ nhắn ngăm đen và gầy đến đáng sợ, nhưng nổi bật hơn cả vẫn là đôi mắt đen láy và sâu thẳm kia.

Mặt cậu cũng có một vài vết thương, chỉ là không nghiêm trọng bằng những vết thương trên chân.

Cậu nín chặt môi, ánh mắt lạnh như băng và đầy vẻ đề phòng, thậm chí ánh mắt ấy còn mang theo một chút cảm giác khát máu của dã thú bị kẻ thù xâm phạm lãnh địa.

Thanh Nhượng nâng ô lên che mưa cho hai người, vài vệt sáng yếu ớt xuyên qua màn ô xanh nhạt chiếu xuống dưới chân, Thanh Nhượng nghiêng đầu mỉm cười, nụ cười âm ỉ và thuần khiết, cô đưa chiếc khăn tay thấm một chút nước nhỏ cho cậu, non nớt nói: "Mặt anh bị bẩn kia, mau lau đi."

Hứa Niệm Dương chỉ nhìn cô mà không hề động đậy.

Thanh Nhựt vẫn dịu dàng nhìn người đó, cô tự mình cầm khăn tay ghé đến gần hai má cậu.

Toàn bộ cơ thể Hứa Niệm Dương bỗng căng lên, y hết con thú hoang đang chuẩn bị dồn chút sức lực cuối cùng để xông lên cắn xé người khác.

Mặt cậu dính đầy những vết bẩn lấm lem, khăn tay lụa mềm mại khế sượt qua gò má, cậu rũ mắt nhìn xuống, một vết bẩn đen xỉ đã xuất hiện trên chiếc khăn tay trắng tinh kia rồi.

Nhưng dường như cô bé ngồi đối diện cậu không mấy để ý tới điều này, nụ cười trên gương mặt non nớt ấy vẫn ngọt lịm như một viên kẹo đường, cô chậm rãi nhét khăn tay vào túi áo mình, chống cằm nhìn cậu, đôi mắt sáng rõ và trong suốt như pha lê: "Em tên là Thanh Nhựt, còn anh? Chúng ta có thể làm bạn được không?"

Bạn ư? Hứa Niệm Dương cúi đầu, khóe môi khẽ nhếch lên đầy vẻ giấu cợt.

Mới vừa rồi bị lũ trẻ rủ nhau cầm đá ném, hiện tại vùng đầu và cả cơ thể hắn đều rất đau, ánh mắt hắn dừng lại trên những vết thương chằng chịt gần bắp chân, nước mưa lạnh lẽo làm quần áo hắn ẩm ướt, cái lạnh dán vào da thịt, nhưng tất cả đều không lạnh bằng dạ dày của hắn. Không biết đã bao lâu rồi cơ thể này không được ăn cơm, cảm giác đói khát giống như một con gió lạnh xuyên qua mấu thịt lan tràn trong xương tủy.

Cổ họng cũng rất đau, Hứa Niệm Dương cố gắng nuốt mấy ngụm nước bọt một cách khó khăn, nhưng xem ra không có tác dụng gì nhiều, lúc hắn lên tiếng vẫn là chất giọng khàn khàn của một ông lão: "Tôi đói, cho tôi ăn."

Bạn, không phải là đồ lợi dụng ư?

Cô bé ngồi đối diện hơi sững sốt, sững sốt xong rồi lại có chút kinh ngạc, khóe miệng nhỏ nhắn tạo thành hình chữ O.

Ánh mắt Hứa Niệm Dương nhìn vào cằm cổ trắng nõn của cô bé, mím chặt môi.

"Em không mang theo thứ gì cả..." Giọng cô đầy vẻ buồn phiền, nhưng rồi lại lập tức bùng bùng sức sống, "Em có tiền, em đi mua cho anh."

Mưa rơi ngày càng nặng hạt, những hạt mưa không ngừng rơi xuống lộp bộp trên chiếc ô, Thanh Nhựt nâng ô lên định chạy đi, nhưng đi được hai bước lại quay đầu lại, khóe miệng như có nét cười, cô nhét cán ô vào tay hắn, "Anh cầm ô đi, chờ em!"

Không đợi Hứa Niệm Dương lên tiếng, Thanh Nhựt đã nhấc váy lên chạy thật nhanh vào màn mưa.

Cảm giác ấm áp lạ kì vẫn còn vương lại trên cán ô, đó là độ ấm truyền tới từ lòng bàn tay cô.

Hứa Niệm Dương híп mắt nhìn theo bóng dáng nho nhỏ đã chạy ngày một xa, ánh mắt đen láy lướt qua một làn gió lạnh.

Hắn cố gắng cử động hai chân một cách chậm chạp, bàn tay nho nhỏ bám vào vách tường, gắng gượng đứng lên, quần áo ướt sũng nhỏ từng giọt nước xuống mặt đất.

Hắn vốn định chạy đi, nhưng khi nhìn thấy chiếc ô xanh nhỏ mình đang cầm trong tay, khóe miệng Hứa Niệm Dương lại nhếch lên, bạn bè ư, thứ đồ này cũng mới mẻ đấy, đợi một chút cũng được.

Bên ngoài con hẻm nhỏ là một khu dân cư, phía dưới mỗi tầng nhà đều có một sạp bán quà vặt. Hai bím tóc nhỏ của Thanh Nhựt đã ướt sũng nước mưa, từng sợi tóc đen mượt dính sát vào da đầu, chiếc váy hồng nhạt đã lem luốc nước bùn. Lục tìm trong chiếc túi nhỏ nhưng lại chỉ có hơn mười tệ, Thanh Nhựt quyết định không mua những thứ như bánh mì hay đại loại thế, thứ cô mua đều là đồ ăn vặt, bao gồm cả socola, thứ chống đói tốt nhất.

Cơ thể hiện tại của cô mới có 9 tuổi, chỉ biết mua quà vặt mới là điều bình thường.

Hứa Niệm Dương, đứa con rơi của gia chủ Chương gia, đứa con vừa sinh ra đã bị chính mẹ ruột của mình vứt bỏ.

Cha mẹ hiện tại của Hứa Niệm Dương, cũng chính là đôi vợ chồng Hứa gia, năm ấy bị hiếm muộn, xuất phát từ lòng hảo tâm họ đã nhặt hắn về nuôi dưỡng.

Nhưng không may là, vào năm Hứa Niệm Dương tròn 4 tuổi, vợ chồng Hứa gia bỗng sinh được một đứa con trai, đó chính là Hứa Triều Dương.

Từ đó về sau địa vị của Hứa Niệm Dương trong gia đình này rơi thẳng xuống thành người hầu.

Vợ chồng Hứa gia gần bốn mươi tuổi mới có được một mụn con là Hứa Triều Dương, họ cưng chiều cậu quý tử này hết mực, lại cộng thêm vào năm Hứa Triều Dương được ba tuổi bà Hứa bỗng bị chớ làm sa thai, điều kiện kinh tế của Hứa gia không còn được như trước, cuộc sống của Hứa Niệm Dương từ đó lại càng thảm hơn.

Mãi cho đến năm Hứa Niệm Dương mười tám tuổi mới được gia chủ Chương gia nhận về, nhưng rốt cuộc thì, hắn cũng chỉ là nhảy từ cái hố này sang cái hố khác mà thôi.

Do tập đoàn của Chương gia chủ yếu nghiên cứu chuyên sâu về lĩnh vực sinh dục, đặc biệt là mảng sinh hóa và công nghệ sinh học, lúc ấy đã làm rất nhiều chuyện mất nhân tính và phi pháp, Chương gia nhận hắn về cũng chỉ là vì muốn hắn gánh tội thay cho người thừa kế của họ.

Hứa Niệm Dương chờ đợi 3 năm trong nhà giam, sau 3 năm, hắn được một tổ chức bí ẩn có mối thù sâu đậm với gia chủ Chương gia bảo lãnh ra tù.

Cũng chính từ khoảnh khắc ấy, Hứa Niệm Dương bắt đầu bước vào cuộc sống của một công cụ, nhiều năm sau, từng bước từng bước một hắn trèo lên làm gia chủ Chương gia, sản nghiệp gần trăm năm của dòng họ này đã bị một tay hắn hủy diệt hoàn toàn.

Nhưng điều quan trọng nhất chính là, Hứa Niệm Dương thực sự là một kỳ tài. Bất kể là ai cũng đều phải công nhận, trong lĩnh vực sinh hóa và công nghệ sinh học, hắn chính là đứa con cưng của Thượng Đế.

Sau khi Hứa Niệm Dương trở thành gia chủ Chương gia, mẹ ruột của hắn bỗng dưng tìm về, từ nhỏ đến lớn Hứa Niệm Dương vẫn luôn khát khao tình mẫu tử, bởi vậy hắn đã bằng lòng đón mẹ về ở cùng mình. Nhưng đáng buồn thay, thì ra trước đó không lâu mẹ hắn đã lập gia đình, còn sinh được một đứa con trai, mục đích lần này bà ta tìm về với hắn chẳng qua cũng chỉ vì gia sản của Chương gia.

Giờ thì, Hứa Niệm Dương hoàn toàn bùng nổ, từ một tên có nhân cách phản xã hội bỗng chốc biến thành kẻ điên của nhân loại, trong cơn cuồng loạn, hắn đã chế tạo ra virus zombie.

Chỉ trong một đêm, thế giới chao đảo.

Nhưng, may mắn thay, Hứa Niệm Dương bây giờ mới chỉ là một đứa trẻ mười ba tuổi.

Thanh Nhượng vừa đọc lướt qua tư liệu trong đầu vừa vội vàng chạy về chốn cũ, may quá, vẫn còn kịp.

Mới chạy tới đầu con hẻm, cô đã nhìn thấy Hứa Niệm Dương đang gắng sức chống ô bò dậy, tầm lưng gầy guộc dựa sát vào vách tường ẩm mốc. Một cậu bé đã 13 tuổi, nhưng nhìn qua lại chỉ có dáng vẻ của một đứa bé 8-9 tuổi mà thôi.

Trái tim Thanh Nhượng giống như mặt hồ trong veo đang lan tỏa những gợn sóng, thực ra, trước khi nhận nhiệm vụ này cô cũng có một chút ác cảm trong lòng.

Một con người đã nhẫn tâm chế tạo ra virus zombie để hủy diệt cả thế giới, khỏi cần nói cũng biết sẽ điên cuồng và rồ dại đến mức nào.

Nhưng khi nhìn thấy Hứa Niệm Dương như vậy, cô lại chỉ cảm thấy "thật đáng tiếc", nếu như anh ta không phải chịu đựng những đau khổ ấy, nếu như có một người nào đó hướng anh ta đi vào con đường tốt đẹp, nếu có ai đó làm được điều ấy, chắc hẳn người đàn ông này sẽ dùng tài năng kiệt xuất của mình để giúp ích cho nhân loại.

Đôi giày da nhỏ sạch sẽ đạp lên những vũng nước bẩn sẫm màu, cô ôm túi quà vặt vừa mua vào trong ngực mình, vội vã chạy đến trước mặt người đó.

Bất ngờ biết bao, Hứa Niệm Dương còn chẳng cao bằng Thanh Nhượng.

Thanh Nhượng khẽ chùng gối xuống, cố gắng để hắn cao hơn mình một chút. Cô mặc chiếc váy dài bông bênh, chùng gối xuống rồi, ngay cả chân cũng không thấy đau nữa.

Mưa rơi nặng hạt khiến những lọn tóc cô ướt sũng và dính chặt vào bờ má, cô vẫn cười ảm áp như khi ấy, hai cánh tay bé nhỏ ôm lấy một túi đồ ăn, "Anh nhanh ăn đi." Giọng nói pha chút ngốc nghếch.

Hứa Niệm Dương liếc nhìn cô rồi lại nhìn đồng hồ cô đang ôm trong lòng, toàn là quà vặt, chỉ có socola là có thể chống đói.

Hắn vươn tay giằng lấy túi đồ Thanh Nhượng đang ôm.

Thanh Nhượng hoàn toàn không nghĩ rằng bị người ta giằng lấy như vậy có gì là không đúng, cô rất ngoan để cho Hứa Niệm Dương lấy túi đồ đi, còn mình thì yên lặng đứng che ô cho hai người.

Chiếc ô khá nhỏ, cô chỉ đành dịch gần vào hắn một bước, khoảng cách giữa hai người được thu hẹp lại, vừa đủ để cùng nhau đứng dưới tán ô.

Hứa Niệm Dương vừa xé xong gói socola đã vội vàng nhét cả vào miệng nhai nhồm nhoàm, Thanh Nhượng nhìn tới nỗi khóe mắt cũng cay cay, cô lặng lẽ nói: "Anh ăn chậm một chút, em lại không giành với anh, nếu bị sặc thì phải làm sao bây giờ?"

Phải làm sao bây giờ? Hứa Niệm Dương không thèm để ý tới cô, vẫn cứ cắm cúi nhét đồ ăn vào miệng.

Mưa vẫn rơi không ngừng, cả người Thanh Nhượng ướt đẫm, Hứa Niệm Dương cũng không khá hơn bao nhiêu.

Hắn không ngừng nhét đồ ăn vào miệng, Thanh Nhượng chỉ đành lặng lẽ ngồi cạnh mở to mắt nhìn hắn.

Hiện giờ đang là tháng sáu mùa hạ, vậy mà phần da dưới khóe mắt hắn lại có một vết nẻ rất nhỏ.

Cả đồng quà vặt to đùng đã bị Hứa Niệm Dương xử lý xong trong vòng một nốt nhạc, đủ loại mùi vị khác nhau trộn lẫn trong dạ dày hắn, có ngọt có cay có mặn, chắc có lẽ do bụng hắn đã đói quá lâu nên phản ứng khá là chậm chạp, hoàn toàn không có chuyện gì bất thường xảy ra.

Chiếc túi nilon hắn vứt bên chân, hoặc đã bị gió cuốn đi, hoặc đã nằm ướt nhẹp trong vũng nước mưa ngoài kia.

Ánh mắt hần lạnh nhạt nhìn về phía cô.

Hần cất tiếng, chất giọng trầm khàn như luồng gió thổi tới từ phương Bắc xa xôi, "Hứa Niệm Dương, tên tôi."

Thanh Nhược mỉm cười, cô nâng tay gạt sợi tóc đang dính trên trán mình ra, gió lạnh thổi tới mang theo những hạt mưa rơi vào trong cổ áo, cơ thể khẽ rung mình theo phản xạ.

Hứa Niệm Dương biết rõ, nhưng lại giả vờ như không thấy.

Giả vờ như trước mắt hần không hề có một cô bé đang ướt sũng nước mưa, lẳng lặng đứng cùng hần trong con hẻm dơ bẩn vào một ngày như thế này.

Giọng cô mềm nhẹ: "Anh còn đói không?"

Hứa Niệm Dương nhìn vào đôi mắt trong veo như pha lê kia, khẽ gật đầu.

Thanh Nhược bấm môi, phản ứng rất chi là trẻ con và không thèm che giấu, cô cúi đầu lục ra một hộp sữa từ chiếc túi nhỏ của mình, đưa cho hần: "Đây, anh uống đi."

Ngón tay nhỏ siết rất chặt, cánh tay chỉ vươn ra có một tí, hiển nhiên là không nở rồi.

Khóe miệng Hứa Niệm Dương khẽ nhếch lên, hần vươn tay ra giật lấy hộp sữa, một chút do dự cũng không thèm cho cô.

Cô nhóc mím môi nhìn hần, những đường nét nhỏ nhắn trên gương mặt tinh xảo hết như nụ hoa mới hé nở, còn chưa đến lúc bung cánh tỏa hương ngào ngạt.

Hứa Niệm Dương cúi đầu nhìn hộp sữa trong tay, là vị dâu tây, chẳng trách cô lại không nở như vậy.

Giọng nói non nớt của Thanh Nhược mang theo chút tủi thân, "Anh mau uống đi, vị dâu tây đó, rất ngon, một tuần mẹ mới mua cho em uống có một lần thôi."

Hứa Niệm Dương chọc ống hút vào hộp sữa rồi cho vào miệng hút ròn rột.

Hộp sữa là loại dành cho trẻ em nên chỉ cần vài ngụm là có thể uống hết veo, hần cố ý, chỉ vài giây sau đã uống sạch cả hộp, uống xong còn tiện tay vứt toẹt sang một bên.

Ánh mắt cô nhóc nhìn theo hộp sữa rơi xuống mặt đất theo đường cong parabol, tiếng nuốt nước miếng nghe đến "ực" một cái.

Cô quay đầu lại, bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy bím tóc đã ướt sũng, giọng nói mềm nhẹ pha chút luyến tiếc, nụ cười gượng gạo nom đến là đáng thương, "Anh uống nhanh thật đó."

Cuối cùng, Hứa Niệm Dương cũng mỉm cười.

Hần cười rất mơ hồ, như có như không, khuôn mặt đen nhẻm chẳng có lấy một góc cạnh đáng nhìn, chỉ có đôi mắt sâu tựa biển là khẽ híp lại, hơi thở lạnh lùng luôn bao bọc quanh người bỗng để lộ một khe hở, một khe hở để Thanh Nhược bước vào.

Bàn tay đen đúa vươn ra dán lên cái trán sạch sẽ của Thanh Nhược, gạt nhẹ những lọn tóc ướt sũng ra khỏi vầng trán trắng mịn, những ngón tay lạnh lẽo của hần chạm nhẹ lên đó, chỉ cách một làn da mỏng, xương ngón tay hần cọ lên xương trán cô.

"Thanh Nhược, chúng ta là bạn, đừng quên, biết không?"

***

Đừng quên.

Nếu không... hủy diệt.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 2: Hứa Niệm Dương (2)

Chương này xin phép được dành tặng bạn ThiênThiên_JnO.

Mỗi ngày Thanh Nhượng đều dành $\frac{2}{3}$ hộp sữa bò của mình cho Hứa Niệm Dương, còn sữa dâu mỗi tuần chỉ có một hộp thì đều dành cả cho hắn.

Thời gian thấm thoát trôi, trong hai tháng này Hứa Niệm Dương đã cao lên không ít, cuối cùng thì Thanh Nhượng cũng không còn phải cố ý chùng gối xuống nữa.

Con hẻm nhỏ này gần như đã trở thành nơi hẹn gặp cố định của hai người, mỗi ngày một lần.

Do thời gian gần đây đang là giữa kì nghỉ hè, cha mẹ Thanh Nhượng lại thường xuyên đi làm từ sáng sớm đến đêm khuya, nên trong nhà chỉ có mình đi giúp việc có nhiệm vụ nấu cơm cho cô. Cứ mỗi khi ăn trưa hoặc ăn tối xong là Thanh Nhượng lại lén lút lên ra ngoài một lúc, không sao hết, chỗ đó khá gần nhà cô, và lại trẻ con được chiều một chút cũng là điều đương nhiên.

Thanh Nhượng đặt hộp sữa vào tay Hứa Niệm Dương, khi nhìn thấy những ngón tay đen dài của hắn, cô lặng yên nhìn theo vài giây, lát sau bèn nắm lấy góc áo hắn: "Niệm Dương, em cắt móng tay cho anh nhé?"

Nói xong cô lập tức rút chiếc bấm móng tay hình tam giác mang từ nhà ra, bên trên còn in hoạ tiết hình cartoon.

Hứa Niệm Dương mặc bộ đồ vừa cũ vừa ngắn đứng dựa vào tường, khoảng cách giữa hai người rất gần nhau, hắn có thể ngửi thấy mùi hương tựa như sữa bò lại có chút giống hoa quả trên người cô.

Một tay hắn cầm lấy hộp sữa tiếp tục uống, tay còn lại thì vươn ra đẩy về tùy tiện, giọng nói đến là lười nhác,

"Ừ."

Thanh Nhượng lặng yên quan sát hắn vài lần, không biết vì sao, bắt đầu từ lần gặp lại vào ngày hôm sau cô đã cảm thấy Hứa Niệm Dương có gì đó là lạ.

Một khi đã bước chân vào thế giới này thì cô cần phải hòa nhập hoàn toàn vào nó, ngoại trừ việc nắm được thông tin đối tượng cần "công lược" là ai, còn lại cô không được biết bất kì thông tin nào khác, cũng không được phép có bất cứ liên lạc gì với trụ sở, cho tới khi rời khỏi thế giới này. Cho nên, mọi việc liên quan đến Hứa Niệm Dương, cô chỉ có thể phán đoán dựa vào những tư liệu đã có trước đó, có lẽ cũng có những điều không hoàn toàn chính xác.

Nhưng quan trọng là hiện tại Hứa Niệm Dương không có ác ý với cô, thậm chí còn có chút "ỳ ỳ", thế là đủ rồi.

Có lẽ, do có được người bạn đầu tiên, nên thế giới của Hứa Niệm Dương không còn là một vùng đen tối đơn điệu nữa chăng?

Thanh Nhượng nhìn lại, cô dùng đôi tay bé nhỏ mập mạp của mình nắm lấy bàn tay gầy guộc ốm yếu của hắn, không một chiếc móng tay nào là không bị đen sạm lại, các đầu ngón tay dày đặc vết chai, có những chỗ bên trên còn bị rách da.

Thanh Nhượng cố hết sức để mình hành động luống cuống như một đứa trẻ, nhưng lại không làm đau hắn.

Cắt xong một cái còn lo lắng khuyên ngăn đầu lên hỏi hắn, "Niệm Dương, có đau không?"

Hứa Niệm Dương lắc đầu, hắn đưa mắt ngắm nhìn toàn bộ cảnh tượng xung quanh rồi thu chúng vào sâu trong bộ não, lúc bấy giờ mới mở miệng chỉ đạo rất khẽ, "Cầm nghiêng bấm móng tay đi một chút, đứng rồi."

Hắn hoàn toàn không hề nghĩ đến việc để một đứa bé 9 tuổi loay hoay cắt còn không bằng tự mình làm.

Thanh Nhượng hí hoáy một hồi, những chiếc móng đen dài trên bàn tay kia đã biến mất hoàn toàn, phần thịt ngón tay hồng hào phối hợp với khớp xương thanh mảnh khiến bàn tay hắn có một vẻ đẹp rất lạ.

Hứa Niệm Dương dùng bàn tay vừa được Thanh Nhượng cắt móng cầm lấy ống hút hộp sữa đút cho cô uống, sữa trong hộp chỉ còn lại $\frac{1}{3}$, sau đó lại vươn bàn tay còn lại ra cho Thanh Nhượng cắt nốt.

Bắt đầu từ khi Thanh Nhượng đưa hộp sữa của mình cho hắn uống, ngoại trừ hộp sữa vị dâu tây, Hứa Niệm Dương đều chỉ uống có $\frac{2}{3}$, rồi để dành cho cô $\frac{1}{3}$ còn lại. Lúc ban đầu Thanh Nhượng nhận lấy còn định ném ống hút đi, nhưng lại phát hiện không khí xung quanh Hứa Niệm Dương bỗng trở nên rất nặng nề, thế là ngừng ngay lại, cho thẳng ống hút vào miệng.

Hắn rất vui.

Thanh Nhượng cúi đầu vừa cắn ống hút vừa cắt móng tay cho hắn, cắt xong móng tay mà sữa trong hộp vẫn còn lại một ít, Hứa Niệm Dương uống nốt rồi tiện tay vứt vỏ hộp đi.

Cô mím môi, cắt chiếc bấm móng tay vào túi xách nho nhỏ của mình, sau đó lật đật chạy ra nhặt lấy hộp sữa vứt vào thùng rác cách đó không xa.

Hôm nay vì muốn cắt móng tay cho hắn nên cô đã ra ngoài khá lâu rồi, Thanh Nhượng quay trở lại chỗ cũ, móc sổ tiền tiêu vặt hôm nay mình đã để dành được ra, ba tệ, ba tờ một tệ.

Cô nhét vào tay hắn, gương mặt nhỏ nhắn đầy vẻ nghiêm túc: "Sáng mai anh nhất định phải ăn sáng, có biết không?"

Hứa Niệm Dương nhét tiền vào túi áo, hẩn nghĩ cô thật ngốc, cong ngón tay lên gõ vào đầu cô một cái, lười biếng dựa vào tường hỏi cô, "Em luôn đối xử với bạn bè thế này sao?"

Khi hẩn nói ra hai chữ "bạn bè" này, một sự chế giễu ngấm ẩn bên trong.

Thanh Nhược lắc đầu, "Không đâu, chỉ có anh."

Hẩn thích từ "chỉ có" này, cảm nhỏ khẽ hếch lên, mắt hơi nhú lại, "Úm? Câu cuối cùng, nói lại xem nào."

Cô nhóc ngoan ngoãn cười tươi, giọng nói ngọt ngào và hơi thở thoang thoảng mùi sữa bò trong veo, "Chỉ có anh ~"

Khóe miệng Hứa Niệm Dương khẽ nhếch, "Về đi thôi."

Sau khi chào tạm biệt hẩn Thanh Nhược lại lật đật chạy về nhà, Hứa Niệm Dương dựa lưng vào tường nhìn theo bóng dáng cô nhỏ xíu dần biến mất nơi xa xa, hẩn vươn tay nhìn mười đầu ngón tay đều được tỉa tốt gọn gàng của mình, đầu ngón tay xoa nhẹ lên khóe miệng.

Rõ ràng cả hai đều cùng uống một hộp sữa, vì sao miệng cô nhóc lại thơm như vậy nhỉ?

Nhà Hứa gia nằm ở tầng bốn của một khu tập thể cũ nát đằng sau con hẻm nhỏ, không có thang máy, lối đi trong cầu thang cũng rất hẹp, rác rưởi nhét đầy mỗi góc tường.

Nhà ở khu tập thể cũ nát này cách âm không được tốt cho lắm, Hứa Niệm Dương mới đi đến tầng ba đã nghe thấy tiếng chửi rủa của bà Hứa, "Cái thằng mất dạy kia không biết chết đi ở xó xỉnh nào rồi, giờ này mà còn không biết bò về rửa bát, đợi nó về tôi phải đánh chết nó luôn mới được."

Ông Hứa khề mắng, "Thôi được rồi, đợi nó về rồi bắt nó rửa là được, Dương Dương còn đang làm bài tập, bà nhỏ giọng chút đi."

Bà Hứa hừ lạnh một tiếng, Hứa Niệm Dương chậm chạp bước tới gần cửa nhà, nhìn bà ta đứng trước cửa gian phòng nhỏ, dịu dàng hỏi Hứa Triều Dương, "Dương Dương à, mẹ rửa hoa quả cho con ăn nhé?"

Trước khi nhận nuôi hẩn, vợ chồng Hứa gia luôn mong ngóng có được một đứa con trai, thậm chí ngay cả tên cho nó cũng đã nghĩ xong – Hứa Triều Dương, còn tên của hẩn là Hứa Niệm Dương, với ý nghĩa mong đợi đứa trẻ ấy sớm ngày đến với họ.

Tiếng mở cửa vừa vang lên, bà Hứa đã hùng hổ xông tới giơ tay lên định tát hẩn, bà ta mở mồm mắng chửi làm nước miếng văng đầy ra ngoài, "Thằng mất dạy, mày chết ở xó xỉnh nào mà giờ mới bò về?"

Hứa Niệm Dương lùi lại một bước tránh bàn tay bà ta, đến cả một cái liếc mắt cũng không thêm cho, hẩn cúi thấp đầu đi một mạch vào phòng bếp, khẽ nói: "Con đi rửa bát."

Bà Hứa cau chặt mày, đang định đuổi theo đánh hẩn thì lại bị ông Hứa ngăn cản, vẫn là câu nói đó, "Dương Dương đang làm bài tập, bà nhỏ giọng chút đi."

Bấy giờ bà Hứa mới chịu ngừng.

Sau khi bị mất việc bà Hứa chỉ đành ở nhà chăm sóc cho Hứa Triều Dương. Lâu ngày không được tiếp xúc với các tầng lớp xã hội, cộng thêm điều kiện kinh tế gia đình ngày càng khó khăn, từ rất lâu rồi bà ta đã không còn là người phụ nữ hiền lành năm xưa từng bằng lòng nhận nuôi trẻ con nữa. Giờ đây bà ta chỉ là một mẹ đàn bà chanh chua, cả ngày chỉ biết chửi đông và rửa xả ác độc, mù quáng đến mức không nhìn thấy điểm tốt của người khác, càng lỗ bịch hơn là bà ta luôn kỳ vọng con trai mình tương lai sẽ trở thành tỉ phú.

Hứa Triều Dương được chiều sinh hư, mới có 9 tuổi đã học hết cái xấu bên ngoài, bà Hứa không nề dạy bảo Hứa Triều Dương, đánh trút mọi bất mãn lên người Hứa Niệm Dương. 80% những vết thương trên người hẩn là do bà Hứa đánh, 20% còn lại hoặc đến từ ông Hứa, hoặc đến từ Hứa Triều Dương, còn không thì cũng là do bọn trẻ con trong xóm đánh.

Hứa Triều Dương lúc ở nhà muốn gió được gió muốn mưa được mưa, ấy vậy mà lúc ra ngoài lại chỉ là một thằng nhát chết hèn mọn, có điều tính cách nó lại ương bướng nghịch ngợm, lúc nào cũng đi trêu chọc người khác, xảy ra chuyện rồi thì lại đẩy Hứa Niệm Dương ra chịu đòn.

Lúc ấy Hứa Niệm Dương rất sợ bị bà Hứa đánh đập, mỗi lần đều cố gắng bảo vệ Hứa Triều Dương, nhưng hoàn toàn không phải vì thương yêu đứa em trai ngỗ nghịch này, mà là bởi vì lũ trẻ ấy đánh không đau bằng bà Hứa.

Đứa bé Hứa Triều Dương này lớn lên trong sự dạy bảo sai trái của cha mẹ, cách nó đối xử với Hứa Niệm Dương cũng chẳng khác gì đối xử với một con chó trong nhà.

Trên bàn có để một chiếc bát cỡ vừa, trong bát còn sót lại một ít cơm, xung quanh vương vãi vài cọng rau, có cọng hình như còn bị người ta cắn rồi nhả ra, Hứa Niệm Dương đã quá quen thuộc với cảnh tượng này, đây là những thứ Hứa Triều Dương không muốn ăn rồi vứt lại, và đó cũng chính là phần cơm của hẩn tối nay.

Khi Hứa Niệm Dương đang rửa bát thì bà Hứa cầm theo ba quả táo bước vào, hẩn lùi sang một bên, cả hai người đều không thêm nhìn đối phương.

Bà Hứa nhúng tay vào rửa táo, vừa thấp giọng chửi hẩn vừa vắn vỏi nước nhỏ lại. "Mở nước mạnh như thế làm gì, nước không phải là tiền chắc, mày

muốn bị ăn đòn đúng không?"

Hứa Niệm Dương không phản bác cũng không trả lời, bà Hứa lằm bằm chửi rửa mắt một lúc, sau khi rửa sạch tảo thì ngúng nguẩy đi ra ngoài.

Một bầu không khí đè nén và bệnh hoạn bao trùm ngôi nhà này, mỗi con người trong gia đình này đều là một con thú hoang chỉ có dục vọng, không còn là con người với trí tuệ minh mẫn nữa.

Sự bệnh hoạn của bà Hứa thể hiện ở việc bạo hành con nuôi và cưng chiều quá mức với con ruột.

Sự bệnh hoạn của ông Hứa lại thể hiện trên phương diện vừa muốn thay đổi cuộc sống hiện tại lại vừa muốn ngồi chơi xơi nước.

Còn về phần Hứa Triều Dương, nó là một con thú hung hãn chưa được người ta thuần hóa.

Căn phòng trước kia Hứa Niệm Dương ở đã được mang ra làm phòng đọc sách cho Hứa Triều Dương, không gian trong phòng không lớn lắm, vì thế mỗi khi Hứa Triều Dương làm bài tập bên trong, hần chỉ còn cách ra ban công ngồi nghỉ.

Tiết trời lúc 7-8 giờ tối vào những ngày mùa thu thế này thường mát dịu chứ không nóng nực, Hứa Niệm Dương đứng trên ban công nho nhỏ, bên cạnh hần xếp đầy một đồng hồ lật vật, bên trong túi áo trái của hần có một chiếc kẹo hoa quả, là Thanh Nhược đã cho hần, hần chưa từng động tới. Bên túi áo phải là vài đồng tiền xu leng keng mới cứng, tiền tiêu vặt mỗi ngày của cô đều nằm cả trong tay hần, hiện giờ đã tích góp được bao nhiêu hần cũng chưa từng đếm qua.

Hứa Niệm Dương rướn người về phía trước, hai khuỷu tay tì nhẹ lên ban công, hần áp má vào lòng bàn tay thần thờ nhìn ra phía xa, Thanh Nhược từng chỉ cho hần thấy một lần, hình như nhà cô nằm ở hướng đó.

Bên trong phòng bỗng vang lên tiếng cãi nhau dữ dội, chẳng cần nghĩ làm gì, chắc chắn lại là do Hứa Triều Dương mãi chơi điện tử không làm bài tập, bị bà Hứa bắt ngờ vào phòng bắt quả tang.

Một lát nữa thôi, bà Hứa sẽ lại tới đây đánh hần.

Không sai, bà Hứa cầm theo cây gậy lau nhà hùng hổ đi tới, chẳng nói chẳng rằng phang liên tiếp lên người hần mấy nhát, vừa đánh vừa chửi, "Thằng mất dạy, sao mày lại ra đây đứng làm gì, sao mày không đi dạy Dương Dương làm bài tập hả?"

Hứa Niệm Dương nghiêng đầu nhìn về phía căn phòng, ông Hứa đang cầm máy chơi game dịu dàng dạy bảo Hứa Triều Dương, còn thằng bé đó lại cúi gằm đầu xuống, nét mặt dửng dưng không có lấy một biểu hiện nào là đã nhận sai.

Hoặc có lẽ, Hứa Triều Dương cũng nghĩ là tại hần.

Bà Hứa đánh một lúc cũng thấy mỏi tay, mụ kéo tai hần vào trong phòng, đá vào hai chân hần, nói với ông Hứa, "Ông đừng mắng Dương Dương nữa, mau để thằng bé làm bài tập đi."

Nói xong mụ lại giơ chân đá Hứa Niệm Dương vào phòng đọc sách, "Thằng mất dạy, mày liệu mà dạy Dương Dương làm bài tập thật tốt cho tao."

Nhận được lời hứa hẹn ngoan ngoãn của Hứa Triều Dương, ông Hứa mới trả lại máy chơi game cho nó.

Cả hai lần lướt đi vào phòng, Hứa Triều Dương quờ tay khóa cửa lại, đi cả gầy ngồi lên giường Hứa Niệm Dương, thằng bé với lấy quả táo cắn hai miếng, vừa rung đùi nhàn hạ chơi game vừa hếch cằm về phía mặt bàn, "Này, bài tập của tao để ở kia, mày làm đi, nhớ tính toán thời gian chút, trước khi khai giảng là phải xong đấy."

Hứa Niệm Dương nhìn chằm chằm vào cái chân đang giẫm lên giường mình của Hứa Triều Dương, sâu trong đáy mắt hần là sự lạnh lẽo khiến người ta phải rùng mình.

Hần khề nhếch khóe môi đi về phía bàn học rồi ngồi xuống, bắt đầu làm bài tập về nhà của một học sinh lớp 3. Hứa Triều Dương cắn được một nửa quả táo thì chán chẳng còn muốn ăn nữa, thằng bé tiện tay ném lên cửa sổ, lẳng lặng đợi lúc nào Hứa Niệm Dương làm xong bài tập thì gọi nó. Đến khi Hứa Niệm Dương làm bài tập xong lên tiếng gọi, nó mới ậm ừ một tiếng, kết thúc một màn game rồi đi qua nhìn vài lần. Sau khi cất máy chơi game đi, nó hớn hờ đeo cặp sách lên mang bài tập ra cho cha mẹ chuẩn bị đi làm thấy được thành quả "của mình".

Nó đi tới cửa mới nhớ ra điều gì đó, quay đầu nhìn lại Hứa Niệm Dương, "Còn thừa lại nửa quả táo đấy, mày ăn đi."

Giọng điệu đầy vẻ bố thí.

Hứa Niệm Dương mỉm cười gật đầu khe khẽ.

Sau khi Hứa Triều Dương bước vào phòng khách, nơi ấy lập tức vang lên những tiếng cười vui vẻ của ông bà Hứa và hàng loạt lời khen nó thông minh ngoan ngoãn chăm chỉ. Hứa Niệm Dương nghiêng đầu nghĩ một lúc rồi bật cười đầy vẻ giễu cợt, chẳng lẽ vợ chồng Hứa gia lại không biết ai mới là người làm những bài tập này sao? Chẳng qua chỉ là lừa mình dối người mà thôi.

Không bao lâu sau bà Hứa lại đi vào, mụ vừa đẩy cửa vào đã lập tức tắt hết đèn đi, khi mụ nhìn thấy nửa quả táo đã ố vàng nằm lẩn lóc bên cửa sổ sau lưng hần bèn hỏi, "Sao mày không bảo Dương Dương ăn hết quả táo kia?" Mụ không thèm đợi Hứa Niệm Dương trả lời đã đóng sập cửa phòng, "Thôi,

cho mày ăn nốt đấy."

"Tạch"

Cả căn phòng lại chìm vào bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Hứa Niệm Dương (3)

Ngày hôm sau, điều đầu tiên Thanh Nhượng nhìn thấy chính là vết bầm trên cánh tay hấn. Không phải do có từ trước mà là gần đây mới để lại, bên trên vẫn còn tơ máu đỏ đỏ, vết bầm nổi bật trên làn da đen nhem khiến ai nhìn vào cũng biết hấn vừa trải qua một trận bạo hành đau đớn.

Mắt Thanh Nhượng đỏ lên, cô cắn chặt môi nhìn tay hấn.

Hứa Niệm Dương ngần ngại kéo tay áo ngăn ngừa xuống che đi vết bầm, nhưng vô dụng, tay áo quá ngắn, chỉ cần hấn vừa cử động là vết thương trên khuỷu tay lại hiện rõ khiến người ta thấy mà đau lòng.

Thanh Nhượng quay người sang lấy một hộp sữa bò từ trong cặp xách ra đưa cho hấn, lại lấy thêm một gói bánh nữa, lẳng lặng xé mở bao bì rồi đưa tới trước mặt hấn.

Cô không nói gì cả, đôi mắt long lanh đỏ đỏ như một chú thỏ con đáng yêu, đôi môi nhỏ xinh hơi mím lại, càng khiến cô giống một chú thỏ vừa bị người ta bắt nạt hơn.

Hứa Niệm Dương nhận lấy hộp sữa rồi vươn tay ra vuốt nhẹ tóc cô, tóc cô rất mềm và mượt, những vết chai trên đầu ngón tay hấn cọ nhẹ lên trán cô, làn da Thanh Nhượng rất mềm mại, chỉ cần hấn vuốt nhẹ một cái là da cô sẽ nổi lên những vết hằn nhàn nhạt.

Sóng ngầm cuộn trào nơi đáy mắt hấn, nhưng ngoài mặt hấn vẫn vô cùng bình thản, một cậu bé chỉ mới 13 tuổi lại có những cảm xúc khó hiểu đó, thật là kỳ lạ, giọng hấn càng bình tĩnh và lạnh lùng hơn, "Sao không nói gì?"

Thanh Nhượng quay đầu đi không nhìn hấn, còn lấy tay áo dụi dụi mắt, những giọt nước mắt chực rơi thấm ướt lớp vải mềm, cô nói với hấn, "Chờ khi nào anh lớn rồi, đừng quay về đó nữa nhé."

Có lẽ sau này hấn sẽ còn bị người Chương gia tìm đến nhận về, sẽ còn phải chịu tội oan thay cho người khác, nhưng khi Thanh Nhượng nhìn vào đôi mắt bình thản của hấn, cô mím nhẹ môi mỉm cười, không sao cả, bởi vì cô sẽ luôn ở bên hấn.

Con người luôn lạnh lùng, gò bó và thậm chí là hà khắc với bản thân mình ở rất nhiều phương diện này, đến phút cuối cùng không nên bị cả thế giới vứt bỏ. Anh ta chưa bao giờ được lựa chọn bất cứ điều gì, và sau cùng, mỗi một lựa chọn bắt buộc dĩ ấy lại hướng anh ta đặt chân vào những con đường sai lầm.

Hứa Niệm Dương thích đôi mắt long lanh của cô nhất, cả ánh mắt đong đầy là hấn, chỉ cần nhìn thấy hình bóng hấn là sẽ không thể dung nạp thêm bất cứ thứ gì khác, hấn chiếm giữ mọi điều cô nhìn thấy, chiếm giữ mọi thứ cô đang có.

Hứa Niệm Dương ngậm lấy ống hút, hút từng chút sữa một trong hộp, hấn nói bình thản và nhẹ nhàng, "Nếu làm vậy sẽ không thể gặp em nữa đâu."

Thanh Nhượng vừa định mở miệng nói câu gì đó, hấn đã trực tiếp nhét ống hút vào miệng cô. Hứa Niệm Dương nhìn cô ngậm lấy ống hút một cách vô thức, răng hấn cắn mạnh vào đầu lưỡi mình, ngăn chặn những cảm xúc kỳ lạ vừa trào dâng trong lòng.

Thanh Nhượng chỉ hút qua loa hai ngụm rồi áng chừng sữa bên trong vẫn còn khá nhiều, cô đẩy nhẹ tay hấn, "Em không uống nữa đâu, anh uống đi." Nói xong cô lại đưa tiền tiêu vặt ngày hôm nay của mình cho hấn, "Không sao đâu, đợi em lớn rồi sẽ đi tìm anh."

Cơ thể này có cha có mẹ, hơn nữa họ cũng chỉ có một đứa con gái là Thanh Nhượng, phận làm con là phải giữ chữ hiếu. Nhưng cô cũng không thể từ bỏ Hứa Niệm Dương, dù là vì lý do gì cũng không thể, may là đối với cô mà nói, vẹn cả đôi đường cũng không phải việc quá khó.

Hứa Niệm Dương hút sạch sữa trong hộp rồi ném đi, lần này điểm đến của cú ném là chiếc thùng rác gần đó, hấn rút từ trong túi áo ra số tiền mà khoảng thời gian gần đây cô luôn đưa cho hấn, tất cả đều là tờ 1 tệ, bỏ lại với nhau cũng được một xấp dày.

Thanh Nhượng cau mày, cô vỗ vào cánh tay hấn, nghe đến "tét" một tiếng, nhưng cô biết trên tay hấn còn có vết thương nên cũng không dùng nhiều lực.

"Không phải anh đã đồng ý với em sẽ bỏ tiền ra ăn sáng sao?"

Hứa Niệm Dương mỉm cười khe khẽ, "Anh có ăn, thật đấy, 1 tệ 1 quả trứng gà."

Hắn nói rất chân thành, Thanh Nhượng cũng không tiện hỏi thêm.

Cô nhìn hắn xếp từng tờ tiền một lại với nhau, "Nhượng Nhượng, anh không có cha mẹ, lũ trẻ trong xóm này luôn gọi anh là thằng mồ côi, em chơi với anh như vậy, chắc đám bạn nhỏ của em sẽ ghét em đó."

Thanh Nhượng lẳng lặng nhìn vào ánh mắt hắn, ba chữ "thằng mồ côi" này hắn nói ra dễ dàng biết bao, cứ như ba chữ đau thương ấy không hề có liên quan gì đến hắn vậy.

Bàn tay trắng mềm của cô phủ lên bàn tay đen sạm của hắn, Thanh Nhượng nhoèn miệng cười, hàm trắng trắng bóc có một chiếc còn đang trong giai đoạn thay răng, cảm giác như bị thiếu mất một chỗ nho nhỏ, nhưng lời cô nói lại khiến lòng người khác ảm áp không thôi, "Anh không phải là thằng mồ côi, sau này không cho phép anh nói bản thân như vậy nữa, chúng ta là bạn bè, cũng có thể xem là người thân, thế nên anh không phải là vậy, nhớ chưa?"

Trẻ con khi 9 tuổi sẽ có dáng vẻ như thế nào nhỉ? Năm nay Hứa Triều Dương cũng 9 tuổi, nhưng nó y như một con thú hoang ngốc nghếch đần độn, chỉ làm chuyện mình muốn làm, chối bỏ bất cứ điều gì mình không biết, mở miệng ra là nói lời không hay, đối xử với người khác như chó nuôi trong nhà, bắt nạt người yếu sợ hãi kẻ mạnh.

Còn Thanh Nhượng khi 9 tuổi thì sao, rất nhiều tính từ dùng để hình dung cảm giác về cô vụt qua trong đầu Hứa Niệm Dương, nhưng cuối cùng tất cả lại chỉ là một khoảng không trống rỗng, hắn thậm chí còn không biết nên hình dung cô thế nào, hoặc có lẽ, do hắn nghĩ rằng bất kỳ tính từ nào cũng không xứng với cô.

Bàn tay cô rất nhỏ, nhưng lòng bàn tay lại vô cùng ảm áp, dường như dưới làn da trắng nõn kia luôn có một dòng nước ngầm chuyển động, sóng nhiệt trào dâng như dòng thủy triều dâng lên khi hoàng hôn buông xuống.

Hứa Niệm Dương cắt ki xếp tiền vào túi áo, hắn lật tay nắm chặt lấy tay cô, vụng về học theo động tác mười ngón đan xen mà người ta vẫn thường làm.

Nhưng hai bàn tay chính thức đan vào nhau là khi ngón út của Thanh Nhượng chủ động móc lấy ngón út của hắn.

Khoảnh khắc ấy, mười ngón tay của hai người đã siết chặt vào nhau, không một kẽ hở.

Hứa Niệm Dương mở to mắt nhìn tay hai người, hắn cảm giác như có một luồng điện nào đó xẹt qua trái tim mình, rõ ràng đó nên là cảm giác vui vẻ, nhưng hắn lại chỉ thấy đau, đau đến tận xương tủy, nỗi đau mà một kiếp người cũng không thể nào quên.

"Anh nhìn này, chúng ta đang gắn kết với nhau, thế nên anh đừng nói bản thân như vậy nữa, giờ anh đã có người thân rồi."

Hứa Niệm Dương nghiêng đầu nhìn cô, hắn khẽ cười, cái lạnh lùng thân nhiên nơi đầu mày cuối mắt dần dần tan đi, thay vào đó là nét ảm áp vô ngần, hắn cúi đầu, môi mím chặt nhẹ lên khớp xương ngón giữa của Thanh Nhượng, nói rất khẽ, "Ừ, anh không phải, sau này anh sẽ không nói vậy nữa."

Thanh Nhượng hí mắt cười tươi, gương mặt tròn vo như trái táo búng sáng, ngọt ngào và hấp dẫn như một que kẹo bông, ánh mặt trời ảm áp chiếu rọi nửa bên mặt cô.

Lần đầu tiên Hứa Niệm Dương phát hiện ra rằng, hai chữ "sức sống" này lại bao hàm ý nghĩa đẹp đẽ đến vậy.

*

Bước vào những ngày đầu tiên của tháng 9 cũng là lúc trường của Thanh Nhượng chuẩn bị khai giảng.

Do trường của Thanh Nhượng khá gần nhà nên vừa hay lại học cùng Hứa Triều Dương, dù sao hai người cũng bằng tuổi nhau, chỉ là không học cùng lớp.

Hứa Niệm Dương học lớp 8.

Do chính phủ duy trì giáo dục bắt buộc 9 năm không thu tiền học phí, thêm vào đó mỗi học kỳ đều được nhận học bổng nên ít nhiều gì Hứa Niệm Dương cũng được nhận mấy trăm tệ.

Hiện tại, nhà trường còn phát thêm cả phí hỗ trợ người nghèo, ngay từ khi Hứa Niệm Dương mới vào học là vợ chồng Hứa gia đã khai trong sơ yếu lý lịch của hắn là trẻ mồ côi, mỗi năm số tiền hỗ trợ người nghèo hắn được nhận cũng phải lên tới 2000 tệ.

Bởi vậy, vợ chồng Hứa gia mới không ngăn cản hắn đến trường, nhưng sách vở bút chì thước kẻ của Hứa Niệm Dương đều là những thứ Hứa Triều Dương không thèm dùng đến nữa mới đến lượt hắn dùng, hắn tự mình xé những trang còn trống ra rồi dính vào một tập để dùng dần.

Mỗi tuần từ thứ 2 đến thứ 6 Thanh Nhượng đều được cha mẹ đưa đi học, tối đến lại được cha mẹ đón về nhà ăn cơm, làm bài tập cô giao. Thanh Nhượng và Hứa Niệm Dương dành đôi thời gian gặp nhau mỗi ngày sang mỗi tối thứ bảy và chủ nhật, thỉnh thoảng cuối tuần cha mẹ Thanh Nhượng lại dẫn cô đi chơi, sau khi ăn tối xong cô lại mượn cơ đi tìm đám nhóc gần chơi, đôi khi đi tới con hẻm nhỏ sẽ nhìn thấy Hứa Niệm Dương, đôi khi lại không gặp được.

Sau khai giảng tiền tiêu vặt mỗi ngày cộng thêm tiền ăn sáng cha mẹ cho Thanh Nhượng tổng cộng lại là 7 tệ, Thanh Nhượng ăn sáng xong vẫn còn để dành lại được 5 tệ.

Những vết thương trên người Hứa Niệm Dương, chỉ tăng chứ không giảm.

Mùa đông năm nay đến muộn, tới tận tháng mười một những hàng cây ven đường tại thành phố K mới bắt đầu rụng lá, từng xấp lá vàng ruộm được quét gọn sang hai bên đường, cô nhóc nhảy chân sáo tung tăng chạy tới bên người mình muốn gặp.

Lúc này Hứa Niệm Dương đã cao hơn được một chút, bộ quần áo hần mặc trên người có vẻ hơi cũ, chắc là quần áo của ông Hứa, vì kiểu dáng ấy khá lỗi thời và thường chỉ dành cho mấy người tầm tuổi trung niên.

Hắn vừa gầy lại vừa thấp, thua thiệt rất nhiều so với đám bạn cùng trang lứa, ống quần và tay áo phải xắn lên đến mấy vòng, tóc dài hơn trước kia một chút. Từ đằng xa Thanh Nhượng đã nhìn thấy hắn lẳng lặng đứng trước con hẻm nhỏ, sống lưng thẳng tắp, dáng người dong dong, rất giống với hình tượng quân nhân mà các tiểu thuyết thường miêu tả: cây bạch dương cô đơn mà kiên cường, vĩnh viễn im lặng, vĩnh viễn thủ vệ thứ mình yêu nhất.

Nhưng "cây bạch dương" bất khuất ấy lại chịu để lộ nét cười ảm áp khi nhìn thấy Thanh Nhượng, hắn vươn tay đỡ lấy cô nhóc sắp ngã nhào trước mặt mình, dịu dàng vuốt lại những lọn tóc rối tung vì chạy nhanh của cô, hắn mỉm cười căn dặn: "Chậm một chút, đừng chạy."

"Ừm ừm," Thanh Nhượng gật đầu như gà mổ thóc, hiển nhiên là không để tâm cho lắm, cô lấy một hộp sữa ra đưa cho hắn, kéo tay hắn lại gần, xắn ống tay áo hắn lên. May là hôm nay không có vết thương nào mới, nhưng xung quanh những vết thương cũ chồng chéo lên nhau đã dần chuyển sang màu đen hoặc màu xanh tím.

Thanh Nhượng lấy một tuýp thuốc mỡ từ trong túi xách ra, cô vừa mới vặn nắp thì sắc mặt ai đó đột ngột chuyển từ bình thản sang lạnh như băng, hắn cau mày nhìn cô, giữa hàng lông mày đen bạc là cái rét lạnh đến tận xương tủy, "Em lấy cái này ở đâu?"

Thanh Nhượng ngẩng đầu lên chớp chớp mắt nhìn hắn đầy vẻ tò mò, "Em tìm được ở trong nhà đó, sao ạ?"

Hứa Niệm Dương quá miễn cảm đối với những việc liên quan đến Thanh Nhượng, dù cô có nói tự nhiên hơn nữa thì hắn cũng sẽ không tin, cô chỉ là một đứa bé 9 tuổi, sao có thể tự tìm được loại thuốc này trong nhà.

Hứa Niệm Dương rút tay về, nhét hộp sữa vào tay cô, hắn kéo cánh tay cô lại gần, cẩn thận xắn ống tay áo cô lên từng chút một, hai cánh tay đều không có vết thương nào.

Thanh Nhượng không vui rút tay lại, phụng phịu nhìn hắn: "Anh làm gì thế?"

Hứa Niệm Dương không trả lời mà kéo cả người cô lại gần, một tay hắn khóa chặt eo cô, chiều cao hai người không thua kém nhau nhiều, giờ lại dựa sát như thế, mặt kề mặt, tay còn lại hắn đặt lên khóa kéo áo khoác của cô, giọng nói khàn khàn, mơ hồ có chút nguy hiểm: "Nhượng Nhượng ngoan, nói cho anh biết, trên người em có vết thương nào không?"

Thanh Nhượng lắc đầu, chớp mắt nhìn hắn, trả lời tự nhiên đến mức không nhìn ra chút sơ hở nào. "Thật sự không có mà, em hỏi đi giúp việc đó, dĩ ấy nói với em thuốc này có thể thoa lên vết bầm và những chỗ khác."

Hứa Niệm Dương khẽ mỉm cười, "Nhượng Nhượng, ngoan nào, em đã lớn thế này rồi, đừng bắt anh phải cởi sạch quần áo em ra để kiểm tra."

Chuông cảnh báo trong đầu Thanh Nhượng reo không ngừng, cô nhìn vào hai mắt Hứa Niệm Dương, trong đôi mắt ấy vẫn là sắc đen lạnh lẽo u ám kia.

Cô cúi thấp đầu, bàn tay nhỏ nhắn ngập ngừng đưa ra kéo nhẹ góc áo hắn, giọng nói mềm nhũn lại ngoan ngoãn: "Tối... tối qua em không cẩn thận bị đụng vào đầu gối, mẹ dùng cái này bôi cho em."

Hứa Niệm Dương ngồi xổm xuống, "Chân nào?"

"Chân trái."

Hứa Niệm Dương mỉm cười, cẩn thận từng li từng tí một nhẹ nhàng xắn từng vòng ống quần cô lên.

Hắn thở phào một hơi, may là chỉ có một vết xanh nhạt, không nghiêm trọng lắm, "Hôm nay đã bôi thuốc chưa?"

Thanh Nhượng gật gật đầu, "Bôi rồi ạ."

Hứa Niệm Dương buông ống quần cô ra rồi đứng thẳng dậy, hắn thở dài một hơi, xoa xoa mái tóc mềm mại, "Sao lại bị đụng thế này?" Không đợi Thanh Nhượng trả lời hắn đã tự mình nói tiếp, "Người nhà chăm sóc em thế nào vậy hả, về sau đừng chạy, đi đường chậm thôi, phải cẩn thận nữa..."

Thanh Nhượng nhắm mắt nghe hắn nói, dù sao trẻ con hay ngã cũng là chuyện bình thường, cô nhón chân lên vuốt tóc vuốt về hắn, "Được rồi được rồi, em biết rồi mà, giờ có thể bôi thuốc được chưa?"

"Ừm." Hứa Niệm Dương khẽ đáp, hắn nheo mắt lại.

Thanh Nhượng lau sạch cánh tay Hứa Niệm Dương rồi bôi thuốc cho hắn, dáng vẻ vừa vụng về lại cẩn thận chuyên tâm, cô ghé lại gần thì thào vào tai hắn, "Anh mang thuốc về bôi lên người, đừng để đám kẻ xấu kia nhìn thấy nhé ~"

Hứa Niệm Dương khẽ nhếch khóe môi, những ngón tay thon dài đùa nghịch tuýp thuốc mỡ, "Nhược Nhược."

"Dạ?"

"Có phải em không thích những vết thương trên người anh không?"

Thanh Nhược gật gật đầu, cô trả lời một cách đương nhiên, "Em không thích, nhìn đau lắm."

Cô nhăn mặt sờ lên cánh tay hấn, thuốc mỡ lạnh lạnh, tay áo hấn còn chưa thả xuống. Thanh Nhược ghé lại gần thổi nhẹ lên đó, non nót hỏi: "Em làm thế này có phải anh sẽ không đau nữa không?"

Hứa Niệm Dương vuốt nhẹ tóc cô, "'Ủ, không đau chút nào nữa rồi."

***

Đau ư?

Đau vì tôi ư?

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Hứa Niệm Dương (4)

Tiền mừng tuổi năm nay của Thanh Nhược đều nằm cả trong tay cha mẹ, cô phải cố gắng mone hết mức có thể mới giành lại được 100 tệ.

Tiền mất 3 tệ mua một đóa hồng đỏ, 97 tệ còn lại cô nhất quyết dúi toàn bộ vào tay Hứa Niệm Dương.

Những tờ tiền mang giá trị khác nhau trộn lẫn với bánh quy, kẹo ngọt và socola.

Cô cúi thấp đầu, ánh mặt trời trải dài trên mái tóc đen mượt óng ả, phản chiếu lại những tia sáng chói mắt.

Hai tay Hứa Niệm Dương bung đầy bánh kẹo trộn lẫn với tiền giấy, vì sợ bỗng nhiên có gió thổi qua làm bay mất thứ mình đang cầm nên hấn siết rất chặt.

Thanh Nhược còn đang cúi đầu lục tìm trong túi, cô móc ra một viên kẹo đường, nhét vào lòng bàn tay hấn, rồi ngẩng đầu lên mỉm cười nhìn hấn, nụ cười ngọt lịm làm tan chảy những trái tim sắt đá nhất.

Hứa Niệm Dương mặc quần áo làm việc của ông Hứa, trước ngực có bốn chiếc túi lớn, bên trên hai cái, bên dưới hai cái, Thanh Nhược lại cứ muốn nhét thẳng vào tay hấn.

Bàn tay bé nhỏ của Thanh Nhược nhanh thoắt nhét đóng kẹo và tiền vào hai túi áo hấn, tiếng sột soạt vang lên cùng với giọng nói non nót của cô, "Niệm Dương, kẹo sữa vị dâu tây này ngon lắm đó ~"

Dường như cô chỉ yêu những thứ có vị dâu tây.

Nhưng hộp sữa dâu tây mà mỗi tuần cô chỉ có một hộp lại bị hấn uống hết.

Đương nhiên là hấn cố ý, nhưng giờ hấn đột nhiên cảm thấy mình không nên làm vậy.

Hứa Niệm Dương khó khăn lắm mới rút được một bàn tay ra, nắm chặt lấy hai bàn tay bé nhỏ đang bận rộn vây quanh mình, một cảm giác lạnh lạnh.

Hấn cất những thứ đang cầm trong tay vào túi áo, dịu dàng xoa nắn tay cô, đợi khi tay cô ấm lên mới chịu nhét tay cô vào trong đôi găng tay len ấm áp.

"Nhược Nhược, chúng ta tới công viên đi."

"Vâng." Thanh Nhược nhìn hấn gật đầu, cô vươn tay nín lấy tay hấn qua lớp găng tay len mềm mại, tay hấn gần như đã tê đi vì gió lạnh.

Thanh Nhược đổi một tư thế khác, cô khoác lấy tay hấn, nhét tay hấn vào trong túi áo mình, ở đó đầy ắp là kẹo, cô tiện tay lấy ra hai viên ăn.

Do đang đeo găng tay len nên Thanh Nhược cố mãi mà vẫn không bóc nổi vỏ ngoài viên kẹo, cô tức giận đến mức thở phì phì.

Hứa Niệm Dương mỉm cười nhìn cô, hấn xoa xoa tóc cô rồi giúp cô xé vỏ kẹo ra.

Thanh Nhượng nhón chân lên đưa viên kẹo tới tận miệng hắn, đôi mắt long lanh nho nhỏ không giấu được niềm háo hức kỳ lạ, tiếng cô nói ngọt lịm như viên kẹo đường. "Niệm Dương, a ~~~"

Hứa Niệm Dương không há miệng mà đặt viên kẹo vào lòng bàn tay mình, đưa tới bên miệng cô, cô muốn quay đầu đi nhưng Hứa Niệm Dương lại nói, "Anh sẽ ăn viên còn lại."

Cô bật cười cúi đầu xuống ngậm lấy viên kẹo, hơi thở ấm áp lướt khẽ qua lòng bàn tay hắn, cánh môi nho nhỏ chậm rãi mở ra, đầu lưỡi ẩm mềm khi cuộn lấy viên kẹo khẽ chạm vào lòng bàn tay.

Cô nhóc ngẩng đầu cười híp mắt, chộp miệng hai cái rồi tiếp tục bóc vỏ kẹo.

Hứa Niệm Dương gợn tay về phía mặt trời, một vệt nước long lánh in trên đường chỉ tay.

Hình như có ai đó từng nói, đường chỉ tay này là đường sinh mệnh.

Tết đến xuân về, cả khu phố đều được phủ lên một màu xanh mát rượi từ những hàng cây, đi đến đâu cũng có thể nhìn thấy sắc đỏ ngập tràn.

Thanh Nhượng đội mũ len đỏ, quàng khăn màu đỏ, lại đeo một đôi găng tay màu hồng nhạt.

Hai người đi được một đoạn thì cô bỗng nghiêng đầu nhìn về phía hắn.

Hứa Niệm Dương kéo cô đi qua con đường đông đúc, "Sao thế?"

Hai người vừa đi sang bên kia thì hết đèn đỏ, con đường này không có nhiều người lắm, Thanh Nhượng dừng lại, Hứa Niệm Dương cũng dừng theo rồi quay người sang nhìn cô.

Cô mang một đôi găng tay mềm mềm, dù làm gì cũng mang theo về ngõ ngách đáng yêu, khi cô vươn tay lên kéo chiếc khăn quàng ra khỏi cổ, hai bím tóc nhỏ xinh len buông dài trên bờ vai, trông vừa ngộ lại vừa moe.

Hứa Niệm Dương khẽ cau mày lại.

Bỗng nhiên, chiếc khăn quàng còn vương hơi ấm của cô đã quấn quanh cổ hắn.

Cô không biết cách quàng khăn thế nào cho đẹp, quấn một hồi lại thất ngay phải một cái nút, không cần nhìn Hứa Niệm Dương cũng biết trông kỳ quặc đến thế nào.

Đôi mắt Thanh Nhượng long lanh, cô quan sát một hồi "kết tác" của mình, rất chi là đắc ý, còn học theo cách người lớn xoa đầu trẻ con xoa xoa đầu hắn, "Ừm, trên người anh nên có thứ gì màu đỏ mới được."

3 tệ để dành trong chiếc ví nhỏ cô dùng để mua một đóa hoa hồng, đợi đến bây giờ mới vô cùng trân trọng tặng cho hắn, "Niệm Dương, tặng anh này."

Khoảng thời gian gần đây Hứa Niệm Dương đã cao lên trông thấy, hắn cũng đã có da có thịt chứ không còn gầy rộc như trước kia nữa. Gương mặt nhỏ nhắn đã có những góc cạnh mơ hồ, tuy chưa lạnh lùng như khi trưởng thành nhưng đã khá thu hút người khác, quần quanh hắn luôn là một cảm giác âm u ngọt ngào, không giống những đứa trẻ cùng tuổi, cũng không giống một người trưởng thành, cảm giác hắn mang lại cho người ta rất mâu thuẫn, vừa lạnh nhạt dừng đọng lại vừa thâm trầm nguy hiểm.

Còn giờ thì... hắn đeo chiếc khăn quàng cổ đỏ chói do Thanh Nhượng nhào tới quấn loạn, một tay cầm đóa hoa cô tặng, đầu tóc tán loạn, lông mày cau lại, bóng tối dưới hàng mi cong dài đang cuộn xuống lặng lẽ giấu đi những cảm xúc nơi đáy mắt.

Nếu chỉ nhìn vào tạo hình thì nhìn sao cũng thấy... ngộ ngốc.

Hứa Niệm Dương nhấc tay chỉnh lại hai bím tóc nhỏ cho cô, lại giúp cô đeo găng tay vào, sau đó dựng cổ áo mà trước đó cô đã gạt xuống lên.

Hắn nắm tay cô tiếp tục đi về phía trước, cũng không nói gì cả, đóa hồng đã rơi rụng vài cánh hoa được nhét sâu vào túi áo khoác.

Thật ra Hứa Niệm Dương chưa từng nghĩ rằng mình nên thay đổi điều gì, sự chờ đợi của hắn đã bị mài mòn hoàn toàn trong 3 năm ngồi tù kia, hoặc đã biến mất từ năm hắn tròn 18 tuổi ấy, hoặc có lẽ sớm hơn thế.

Không cần thiết phải truy đến cùng.

Sống lại rồi nên làm gì bây giờ? Hứa Niệm Dương không biết, cũng không cần biết.

Bạo hành, chẳng sao cả.

Đói rét, chẳng đáng quan tâm.

Bởi vì cuối cùng thế giới này cũng sẽ xuống địa ngục.

Khoảnh khắc cuối cùng ấy, hắn đứng trên đỉnh của tòa nhà cao nhất thế giới, xung quanh chỉ còn lại một đồng đồ nát, phía dưới là đàn zombie nhưng nhúc nhích không thấy diễm tận cùng.

Viên đạn cuối cùng trong khẩu súng hắn dành cho chính mình, cho con người cuối cùng còn sót lại trên thế giới.

Thế giới loài ngoài đã tồn tại mấy nghìn năm cuối cùng đã chấm dứt.

Bởi vậy, cho dù có được sống lại hắn cũng không cần thay đổi bất cứ thứ gì, mọi thứ vẫn sẽ như thế, hắn rất vừa lòng với kết quả kia, cũng rất thích nó.

Cô nhóc nghịch ngợm khoác tay hắn nhảy chân sáo trên đường, lóp len mềm mại trên những ngón tay cô cọ vào lòng bàn tay hắn, hơi ngứa.

Hứa Niệm Dương nghiêng đầu nhìn cô, hắn không tưởng tượng ra khi cô chết sẽ có dáng vẻ thế nào, hoặc là khi cô biến thành zombie sẽ ra sao.

Hắn cau chặt mày, quanh người tản mát ra khí lạnh.

Thanh Nhượng đang ngắm nhìn một cửa hàng thú cưng, quay đầu lại đã thấy dáng vẻ lạnh lùng khó gần của Hứa Niệm Dương.

Cô mỉm cười, lắc lắc tay hắn: "Niệm Dương, anh xem chó cún kia đáng yêu chưa kia."

Hứa Niệm Dương nhìn theo hướng tay cô chỉ, hắn chẳng thấy có gì khác biệt, ngoại trừ cô, thế giới này trong mắt hắn chỉ là một màu đen tối, kiến trúc, con người, động vật, cây cảnh, tất cả đều ảm đạm. Sau ngày tận thế ấy, dường như thế giới đã quay trở về cái kỷ còn chưa sinh ra.

"Ừ, đáng yêu lắm." Hứa Niệm Dương gật gật đầu, khoe môi để lộ một nụ cười dịu dàng, cảm giác áp bách lạnh lẽo nào đó phút chốc biến thành sự ấm áp như ngọc.

Thanh Nhượng khoác tay hắn, cả cơ thể nhỏ bé như muốn đu lên người hắn vậy, cô thì thầm với hắn đầy vẻ ảm ức, "Em rất muốn nuôi một chú cún nhỏ, nhưng mẹ lại không cho, mẹ nói khi cún ị sẽ hôi lắm, làm cả nhà đều hôi luôn, bánh gato mà Thanh Nhượng thích cũng sẽ bị hôi luôn."

"Hôi?" Hứa Niệm Dương khẽ nói, hắn liếc nhìn đám thú cưng bên trong cửa tiệm, hôi? Nhượng Nhượng thích bánh gato, nhưng lại không thích thứ gì đó hôi.

Sau khi Hứa Niệm Dương tốt nghiệp cấp 2 là vợ chồng Hứa gia đã không cho hắn tiếp tục học lên nữa, họ bắt hắn phải tìm một công việc trả lương theo giờ trong nhà máy tại một vùng ngoại ô.

Nói là trả lương theo giờ, thực chất khối lượng công việc mỗi ngày không khác gì so với người làm cả ngày, chỉ là vì hắn còn nhỏ tuổi, không thể ký hợp đồng lao động, chỉ có thể tính là lao động theo giờ.

Nhà máy hứa hẹn mỗi tháng sẽ trả 200 tệ, nhưng nếu xảy ra sự cố thương vong về người họ sẽ không chịu trách nhiệm.

Vợ chồng Hứa gia lập tức đồng ý.

Nhà máy có kí túc xá cho công nhân, toàn bộ đồ dùng Hứa Niệm Dương mang theo chỉ có một chiếc nệm bông, một chiếc chăn, một cái gối, ba bộ quần áo và hai đôi giày, cốc nước loại giữ nhiệt là do Thanh Nhượng cho hắn, cô thường mang thứ này đến trường dùng, bên trên có in chữ Y.

(Phiên âm chữ Dương trong tiếng Trung là Yang)

Nhà máy nằm ở phía Đông ngoại ô, nếu đi bộ về Hứa gia thì phải mất một tiếng.

8 giờ sáng đi làm, 6 giờ tối tan làm, có một tiếng nghỉ giữa giờ để ăn cơm, nhà máy hỗ trợ ba bữa, ăn no nhưng chất lượng thì không ngon cho lắm.

Mỗi tối hắn đều đi bộ một tiếng đồng hồ tới khu chung cư nhà Thanh Nhượng ở, Thanh Nhượng đang làm bài tập ở bên trên, có đôi khi tối đó cha mẹ cô sẽ ở nhà, ngoại trừ chủ nhật ra thì không cho phép cô ra ngoài chơi. Thanh Nhượng bèn tìm một chiếc giỏ nhỏ, tận dụng cuộn băng dính đã dùng hết làm thành một chiếc dây, thả giỏ từ trên cửa sổ xuống.

Nhà Thanh Nhượng ở tầng ba, độ dài của dây cũng vừa phải, bên trên chỉ viết mấy câu nói hoặc vẽ mấy bức hình đơn giản, cộng thêm một viên kẹo đường hoặc một loại hoa quả mà nhà cô sẵn có.

Mỗi ngày đi về mất hai tiếng đồng hồ, thâm thoát Hứa Niệm Dương đã đi được 4 năm.

Bây giờ Hứa Niệm Dương đã cao hơn Thanh Nhượng một cái đầu.

Hắn mặc một chiếc áo len màu đen bên trong, bên ngoài khoác một chiếc áo gió đen dáng dài.

Thành phố K mới vào tháng 10 thời tiết còn khá ấm áp, chỉ là sáng sớm gió có hơi lớn một chút, Hứa Niệm Dương vốn chỉ muốn mặc một chiếc áo mà thôi, nhưng Thanh Nhượng nhìn thấy sẽ lại cần nhand, vậy nên hắn mới đành mặc thêm một chiếc nữa.

Tất cả những thứ này đều do Thanh Nhượng tự mình đi mua, Hứa Niệm Dương chỉ cần đứng trước cửa khu chung cư đợi cô, trong lúc rảnh rỗi hắn nghĩ

tới căn phòng kí túc xá nhỏ kia của mình, từ chiếc dép lê đi trong nhà đến bàn chải hay kem đánh răng, không phải do cô tự mua thì cũng là do hai người họ cùng nhau chọn lựa, tất cả mọi đồ vật đều có dấu ấn của cô.

Cô nhóc kia giờ đã học lên cấp 2, mái tóc óng mượt ngày nào giờ cũng đã dài đến ngang lưng, do nhà trường không cho phép xả tóc khi đi học nên cô thường buộc gọn tóc lên, đến giờ khi chịu thả tóc xuống thì đoạn tóc bên cổ lại có nếp gấp hơi cong cong, ánh mắt cô nhóc tươi sáng rực rỡ, môi hồng răng trắng.

Mới thoáng thấy bóng người mà dường như Hứa Niệm Dương đã nhìn thấy nụ cười của cô.

Dường như cô vẫn luôn như vậy, từ lần đầu tiên gặp hần trong con hẻm tối nhất bản thủ kia, hần đã nhìn thấy đôi mắt lấp lánh ánh cười ấy.

Quả nhiên, khi cô cười lên lại càng đẹp và động lòng người, ánh mắt như biết làm mềm tim người khác.

"Niệm Dương ~"

"Ừ." Hứa Niệm Dương khẽ gật đầu, đợi cô đi tới gần mình mới nhấc tay lên vuốt tóc cô, "Em làm xong hết bài tập rồi chứ?"

Thanh Nhượng xì mặt, cô liếc hần một cái rồi gạt tay hần ra, tự mình đi về phía trước không thèm trả lời hần.

Cách hai lớp áo nên cánh tay Hứa Niệm Dương không cảm nhận được độ ấm từ bàn tay cô, hần bước một bước dài tới gần Thanh Nhượng rồi nắm lấy bàn tay nhỏ bé ấy, "Đừng giận."

Thật ra Hứa Niệm Dương cũng chỉ nói câu này mang nghĩa tượng trưng, hần biết Thanh Nhượng sẽ không giận hần vì những chuyện thế này, hoặc có lẽ, chỉ cần không tổn thương tới hần, cho dù vì bất cứ chuyện gì, cô đều sẽ không giận hần.

Không cần phải chứng minh, hần biết rõ điều ấy.

Cô nhóc cười hi hi nắm chặt tay hần, cánh tay nhỏ nhỏ khoắc lấy tay còn lại, một nửa trọng lượng cơ thể tì lên người hần, dọc đường đi cô luôn riu rít kể cho hần nghe về những chuyện thú vị diễn ra ở trường học.

Hứa Niệm Dương nghe rất chăm chú, có đôi khi sẽ hỏi cô vài câu về chuyện mình cảm thấy hứng thú, Thanh Nhượng có lúc sẽ trả lời hần, nhưng cũng có lúc cô thấy không kiên nhẫn nên ngó lơ câu hỏi của hần mà cứ riu rít kể tiếp.

"Nhượng Nhượng, cha ruột của anh tới tìm anh rồi, còn nói hi vọng anh sẽ cùng ông ta về nhà." Hứa Niệm Dương đợi cô nói hết mới lên tiếng, bước chân cũng không dừng lại, ngữ điệu cũng không có gì thay đổi.

Thanh Nhượng khẽ "a" lên một tiếng, cô ngẩn người rất lâu không trả lời, cứ để mặc cho Hứa Niệm Dương dắt mình đi về phía trước.

"Anh phải về rồi ư?"

Thanh Nhượng dừng bước lại, quay người sang hỏi hần.

**

Thế giới này,

Tôi chỉ tin tưởng em.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Hứa Niệm Dương (5)

Hứa Niệm Dương cũng dừng bước, nhìn thấy khóe môi cô khẽ giương lên một chút ý cười, ngón trỏ khẽ cong gạt nhẹ lên chóp mũi cô, hần nắm tay cô tiếp tục đi về phía trước, "Ừ, anh phải về rồi."

Tài năng kiệt xuất về ngành sinh vật học của Hứa Niệm Dương được người ta phát hiện ra khi hần đang ngồi tù, mỗi ngày trong tù đều có lớp dạy học, nội dung dạy học có đủ loại, Hứa Niệm Dương được phân tới học ngành này, bởi vậy ngày sau mới được nhóm người kia bảo lãnh ra tù, tập trung bồi dưỡng tranh đoạt quyền khống chế nhà họ Chương.

Về phương diện cá nhân đương nhiên Thanh Nhượng không hi vọng hần về nhà họ Chương, cũng không muốn hần phải ngồi tù. Nhưng điều ấy cũng có nghĩa là hần sẽ vĩnh viễn không thể nào phát hiện ra tiềm năng vô hạn của mình.

Nếu như hiện tại phải lựa chọn, đó chính là một lần đánh bạc lớn, tiền đặt cược của cô chính là cả nhân loại, cô không dám chắc trong ba năm ngồi tù hần sẽ trải qua những chuyện gì.

Nhưng hiện tại cũng không có nhiều lựa chọn, nhà họ Chương chắc chắn sẽ nhận hần về, mục đích chính là để thế tội cho người thừa kế của chúng.

Chương gia quyền cao thế mạnh, dù Hứa Niệm Dương không muốn cũng sẽ phải đi.

Thanh Nhượng không nói gì cả, chỉ khẽ mím môi lại, một cảm giác nhói đau dấy lên trong lòng cô, cô nhớ tới đôi mắt lạnh lùng nhưng luôn dịu dàng mỗi khi nhìn cô của hần, nhớ tới mỗi tối nhìn xuống dưới lầu sẽ thấy hần ngẩng đầu lên nhìn mình trong 4 năm này, nhớ tới bóng lưng hần rời đi khi trời đã muộn, mùa xuân in dấu sắc xanh êm dịu, làn gió mùa hạ mang theo hơi nóng thẳng thốt, thềm lá vàng rơi mỗi khi thu tới, và cả làn hơi trắng vương vấn mỗi khi đông về.

Chỉ khi Hứa Niệm Dương quay người sang ôm lấy mình, Thanh Nhượng mới phát hiện cô đã khóc.

Những giọt nước mắt lạnh lẽo thấm dần vào vai áo hần, Thanh Nhượng tựa đầu vào ngực hần khóc thành từng tiếng, hai tay vươn ra ôm chặt lấy eo hần, cô không nói gì cả, cũng không biết bản thân nên nói gì.

Cô không muốn ngày sau Hứa Niệm Dương sẽ chế tạo ra virus zombie hủy diệt thế giới này, nhưng điều cô càng không muốn nhìn thấy đó chính là sau cùng hần sẽ rơi xuống địa ngục.

Bàn tay nóng ấm to lớn của Hứa Niệm Dương ập nhẹ lên gáy cô, lần đầu tiên Thanh Nhượng khóc trước mặt hần, cũng là lần đầu tiên cô đau lòng như vậy vì hần.

Nhưng Hứa Niệm Dương lại không cảm thấy buồn chút nào.

Nét cười thấp thoáng ẩn hiện qua khóe mắt, qua mỗi cái nhú mày của hần, ánh mắt hần sáng trong lấp lánh, khóe miệng cong lên, giọng nói cũng mang theo ý cười, "Nhượng Nhượng ngoan, đừng khóc."

Thanh Nhượng lắc lắc đầu, không nói gì cả, chỉ cảm thấy rất buồn.

Những năm gần đây Hứa Niệm Dương không còn phải chịu sự ngược đãi của Hứa gia nữa, đáng người đã trở nên cao gầy vững trãi, mỗi ngày sau khi làm việc xong hần lại đi bộ tới tìm cô, cơ thể được rèn luyện thường xuyên nên rất khỏe mạnh.

Cô nhóc vui đùa vào ngực hần khóc rất lâu, Hứa Niệm Dương đành cúi người xuống bế bổng cô lên, Thanh Nhượng giật mình hét lên một tiếng, phản xạ có điều kiện vươn tay ra ôm lấy cổ hần.

Đôi mắt đỏ đỏ còn ngập nước, cô chu miệng nói, giọng hơi khàn, "Anh làm gì thế?"

Hứa Niệm Dương cúi đầu khẽ hôn lên trán cô, "Ng ngoan, nhắm mắt lại."

Dọc đường đi đã có không ít người xúm lại trêu đùa bọn họ, Thanh Nhượng đỏ bừng cả mặt, cô quay lại vui đùa vào ngực hần, há miệng cắn hần một cái qua lớp áo dày, hừ hừ, "Anh muốn đưa em đi đâu?"

Cô nhóc nho nhỏ như một chú mèo con, Hứa Niệm Dương không trả lời, hần ôm lấy cô vững bước đi về phía trước, mặc cho đủ loại ánh mắt nhìn vào hai người họ.

Thành phố K có một khu vui chơi giải trí khá lớn được xây dựng từ 2 năm trước, bên trong có những công trình kiến trúc rất đặc biệt ví dụ như viện hải dương học. Gần đó có một tòa chung cư cao cấp còn đang xây dựng, đi dọc theo con đường mòn lên núi sau nơi này sẽ nhìn thấy một khu đất xây toàn biệt thự.

Giá nhà ở đây tất nhiên không cần nói cũng biết, cực kỳ đắt đỏ.

Hứa Niệm Dương cứ ôm cô tới tận bên ngoài khu chung cư ấy, lúc này Thanh Nhượng cũng đã lau sạch nước mắt, cô vừa được hần thả xuống đã vội vã kéo tay hần khẽ nói, "Niệm Dương, anh về đi, nhưng anh nhất định phải nhớ chăm sóc cho bản thân thật tốt, đợi em lớn rồi sẽ tới tìm anh."

Hứa Niệm Dương khẽ cười vuốt tóc cô không nói gì, hần giơ tay chỉ vào tòa chung cư còn đang trong quá trình xây dựng, "Tòa thứ hai, tầng ba, sau này sẽ là nhà của chúng ta."

Thanh Nhượng bật cười, khi khu vui chơi giải trí này vừa mở cửa hai người họ đã từng đến chơi, lúc ấy Thanh Nhượng có chỉ sang tòa nhà gần đó nói với hần cô rất muốn được ở đây, mỗi ngày đều có thể tới chỗ này chơi.

Khi đó cô còn là một cô nhóc nên cũng chỉ thuận miệng nói mà thôi, lúc ấy Hứa Niệm Dương chỉ khẽ ừ một tiếng, nói ý tưởng này của cô không tồi, sau đó hai người cũng không còn nhắc tới chuyện này nữa.

Không ngờ rằng hôm nay bỗng nhiên hần lại nói với cô chuyện này.

Cô nhóc của hần cười rồi, Hứa Niệm Dương khẽ mím môi, hần kéo tay cô đi mua một que kem, cắn một cái rồi mới đưa cho cô.

Cả hai đều không có tiền, cô nhóc của hắn lại đói, kem thì chỉ mua được một que, nhưng lúc nào cô cũng để hắn ăn 2/3, mỗi lần Hứa Niệm Dương đều chỉ ăn một miếng rồi nhường toàn bộ cho cô, đồ cô ăn, bây giờ cũng đã thành thói quen.

Thanh Nhượng nhận lấy que kem, Hứa Niệm Dương nắm tay cô khẽ đóng cửa, chậm rãi nói, "Nhượng Nhượng, anh đã gặp ông ta rồi, cũng đã đồng ý sẽ theo ông ta về, nhưng anh đã yêu cầu ông ta phải đưa cho Hứa gia một số tiền."

Thanh Nhượng cắn kem chớp chớp mắt, cô nghiêng đầu nhìn hắn, hỏi đầy vẻ khó hiểu, "Tại sao thế? Bọn họ xấu lắm. Lúc nào cũng muốn đánh anh, anh làm việc vất vả như thế còn giành cả tiền lương của anh, còn cái tên Hứa Triều Dương kia nữa, lúc nào cũng mắng anh giành đồ của anh..."

Hứa Niệm Dương lặng lẽ nghe cô bất bình kể lể, ngón tay hắn quét qua khóe môi cô mang theo lớp kem lạnh lạnh, ngậm vào miệng, nói, "Mau đi ăn, kem chảy rồi kia."

Thanh Nhượng cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên là sắp chảy rồi, cô chớp chớp mắt nhìn hắn, sau đó nhét luôn que kem vào tay hắn, còn mình thì cứ thế chốc chốc lại sáp lại cắn một miếng.

"Thế một số tiền anh nói là bao nhiêu?"

Hứa Niệm Dương nhún nhún vai, "Cho khoảng mấy trăm vạn đi. Dù sao cha ruột của anh cũng có tiền."

Khóe miệng Thanh Nhượng gật gật.

Tình huống này có gì đó không đúng.

Cô nhớ trong tư liệu có ghi rõ, khi gia chủ Chương gia muốn nhận Hứa Niệm Dương về nhà, hắn không phản đối cũng không đồng ý, ngược lại cả Hứa gia luôn ra sức bợ đỡ Chương gia, chỉ thiếu chút nữa là đóng gói Hứa Niệm Dương gửi trả về nơi sản xuất. Cuối cùng gia chủ Chương gia đã cho mấy người này một khoản tiền trị giá mấy chục vạn, con số này chỉ là một hạt cát đối với Chương gia. Có lẽ số tiền tiêu vặt mỗi tháng mà những đứa con trong Chương gia này tiêu cũng vượt quá con số ấy, nhưng đối với Hứa gia mà nói, đó lại là một số tiền khổng lồ.

Hứa Niệm Dương tuyệt đối không thể nào có bất cứ tình nghĩa gì với Hứa gia.

Thế nên, tình huống hiện tại là sao?

Thanh Nhượng dứt khoát hỏi hắn, "Niệm Dương, sao anh lại làm vậy?"

Hứa Niệm Dương không muốn nói cho cô biết quá nhiều về chuyện này, hắn chỉ cúi đầu khẽ hôn lên trán cô một cái, "Nhượng Nhượng tin tưởng anh, được không?"

Thanh Nhượng không hề do dự gật đầu một cái, cô tiếp tục ăn kem, và sau này cũng không hỏi đến việc ấy nữa.

Thật ra, cô hiểu vì sao hắn lại làm vậy, dù sao cô cũng là người đã thực hiện quá nhiều nhiệm vụ.

Khoảnh khắc vừa mới bước vào thế giới này, có thể do sự đau lòng với Hứa Niệm Dương, cũng có thể do cô luôn cố gắng để bản thân phù hợp nhất với tuổi tác của cơ thể này, phải mất một lúc cô mới nhận ra hắn muốn làm gì.

Có đôi khi, nhiều tiền không hẳn đã là việc tốt, đặc biệt là loại gia đình như Hứa gia, đột nhiên có một món tiền khổng lồ, mấy trăm vạn, có lẽ họ sẽ vô cùng vui vẻ, vô cùng sung sướng, sau đó sẽ bắt đầu tính toán xem nên tiêu số tiền này như thế nào.

Một trăm vạn, có lẽ sẽ có thể thỏa mãn kì vọng hoặc là dục vọng mà bản thân luôn kìm nén bấy lâu.

Nếu như, cùng một lúc có được mấy trăm vạn thì sao nhỉ?

Chỉ cần khiến cho dục vọng của mỗi kẻ trong Hứa gia này không ngừng bành trướng, không ngừng phóng đại, cuối cùng thứ dục vọng này sẽ đi quá giới hạn rồi bùng nổ, tới khi ấy Hứa Niệm Dương chẳng cần làm bất cứ chuyện gì, hắn chỉ cần đứng nhìn từ đằng xa, nhìn bọn họ tự hủy diệt chính mình.

Còn hắn, lại nhận được lời khen từ những người khác.

Dù sao, khi hắn còn ở Hứa gia đã trải qua những ngày tháng như thế nào, mọi người xung quanh đây đều biết, phải sống khổ cực như thế mà vẫn cho nhà họ mấy trăm vạn, cho dù sau này Hứa gia thảm hại đến mức nào, Hứa Niệm Dương đều được coi là đã lấy đức báo oán, còn Hứa gia, chỉ có thể nói là ác giả ác báo.

Thanh Nhượng khẽ nhếch môi, Hứa Niệm Dương, cô càng ngày càng kỳ vọng vào con người này rồi.

Chương gia rất sốt ruột muốn nhận Hứa Niệm Dương về, rất nhiều chuyện mờ ám của họ đều đã bị đối thủ vạch trần, hiện giờ họ rất cần đẩy một người đủ tư cách thừa kế ra làm nhận tội thay trước pháp luật.

Mấy trăm vạn, đối với Chương gia mà nói là một chuyện quá đơn giản.

Ngay ngày hôm sau gia chủ Chương gia đã cầm chi phiếu tới Hứa gia, có thể nói chỉ trong một đêm Hứa gia đã trở thành đề tài bàn luận nóng hổi nhất

khu phố này.

Ai có thể ngờ rằng, đứa bé tên Hứa Niệm Dương sống còn không bằng con chó trong nhà Hứa gia kia lại là con trai của gia chủ Chương gia chứ.

Cho dù là con ngoài giá thú, nhưng chỉ cần dính tới hai chữ Chương gia, trong cái nhìn của đám người lao động tay chân này cũng đã là chim sẻ biến thành phượng hoàng rồi.

Nhưng càng khiến người khác phải ngỡ ngàng chính là, Hứa Niệm Dương còn cho Hứa gia một số tiền lớn đến như thế.

Ai nấy đều nghĩ rằng, quả nhiên là đứa trẻ có dòng máu danh giá. Trưởng thành trong hoàn cảnh như thế mà còn có thể lấy đức báo oán. Còn Hứa gia thì sắp bị người ta mắng tới mức không bằng súc vật rồi, đương nhiên, người đơn thuần thì chỉ nghĩ rằng Hứa gia không tốt lành gì, thật ra đại đa số đều cảm thấy ghen tị với đám người nhà này, càng nói càng khó nghe.

Hứa gia bây giờ đã có tiền, cũng có thể nói là có rất nhiều rất nhiều tiền.

Sao có thể chịu đựng được việc ngày ngày nghe mấy lời chửi mắng ấy, không đến một tháng sau Hứa gia đã mua nhà chỗ khác rồi chuyển đi.

Nhà mới của gia đình là này là một tòa nhà hai tầng khá sang trọng, do chán ghét đám người luôn đố kỵ và chửi mắng mình nên khi tổ chức tiệc mừng chuyển nhà, Hứa gia đã mời cả khu phố cùng đến, còn nói là không cần tiền mừng, chỉ cần đến ăn cơm là được rồi.

Nhà Thanh Nhượng cũng được mời tới.

Cha mẹ Thanh Nhượng cũng đã biết đến mối quan hệ thân thiết giữa cô và Hứa Niệm Dương từ lâu. Lúc mới đầu đương nhiên là họ phản đối rất gay gắt, nhưng chuyện thế này Thanh Nhượng gặp phải không đến một nghìn lần thì cũng phải một trăm lần rồi, cô giải quyết rất nhanh gọn, giờ cộng thêm việc này càng khiến cha mẹ Thanh Nhượng cảm thấy Hứa Niệm Dương là một chàng trai tốt, trưởng thành trong gia đình Hứa gia nhiều như năm như vậy mà không biến chất, gần gũi mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Rất nhiều người đều không thêm đi dự tiệc mừng chuyển nhà của Hứa gia, Hứa gia mời một công ty chuyển nhà tới giúp họ làm việc này, dọc đường đi khỏi khu tập thể cũ kỹ luôn vênh mặt lên nhìn mọi người, náo động cả một khu phố.

Ông Hứa đã xin từ chức, hiện tại cũng học theo người ta đi đầu tư tiền bạc, hiện giờ người ta đều gọi ông ta là chủ tịch Hứa, lão già này đặc ý đến nỗi cả người rạng rỡ rực rỡ.

Bà Hứa lại chăm chỉ đi salon bảo dưỡng sắc đẹp, cả người Hứa Triều Dương mặc đầy hàng hiệu, thậm chí trên tay còn đeo một chiếc đồng hồ cơ trị giá gần mười vạn.

Một nhà này nghênh ngang rời đi, muốn về vang thế nào được về vang thế đó.

Thanh Nhượng chống tay lên bệ cửa sổ, lẳng lặng tựa cằm nhìn theo.

Khoảng cách từ nhà cô đến Hứa gia khá gần, ở giữa lại là những con hẻm nhỏ với mấy dãy nhà thấp bé, Thanh Nhượng dễ dàng nhìn thấy cảnh tượng kia.

Cô như rồng mây nhìn theo đầy vẻ thích thú, nhìn chán rồi lại nghiêng đầu nghĩ một cách xấu xa, cũng không biết lần sau gặp lại gia đình ba kẻ đáng ghét này, họ còn giữ được dáng vẻ như hiện tại không.

Thực tế mà nói, Hứa Niệm Dương không hề ra tay tàn nhẫn.

Mấy trăm vạn, cho dù Hứa gia có chuyển nhà, mua nhà, mua xe, chỉ cần Hứa gia không tiêu xài hoang phí hoặc không xảy ra việc gì bất ngờ, số tiền này đủ để họ sống yên ổn cả đời.

Có điều, những việc ấy chỉ xảy ra sẽ khi họ biết kiểm chế bản thân.

Hứa Niệm Dương cho họ một câu hỏi có nhiều đáp án.

99% là lấy phải viên kẹo ngọt ngào dẫn thẳng xuống địa ngục.

1% còn lại, là thiên đường.

Nếu đổi lại là người khác, đã hơn 50 tuổi rồi, cho dù là 1% mọi người cũng sẽ chọn đi về phía thiên đường.

Nhưng Hứa gia, đáp án của họ cho câu hỏi này chỉ có một chữ chết, bởi vì họ vốn không nhìn thấy 1% kia.

**

Cả người tôi đầy vết bẩn,

Tôi ôm cô ấy,

Tôi không muốn người khác cho rằng cô ấy cũng bản,

Cho nên,

Tôi phải giặt sạch quần áo của mình trước.

***

/Nội tâm của PK tg trước hay HND của tg này đều khiến tôi cảm động muốn khóc a ~/

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Hứa Niệm Dương (6)

Lần này Hứa Niệm Dương không phải ngồi tù.

Thanh Nhượng gặp lại hắn đã là chuyện của tháng ba mùa xuân năm sau.

Hắn mặc một chiếc áo len màu trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo gió màu xám nhạt, mái tóc được cắt ngắn gọn gàng nhưng hơi rối.

Hắn vẫn rất gầy, nhưng nhờ những đường nét rất đẹp nên gương mặt góc cạnh ấy vẫn tràn ngập tinh thần.

Khoảnh khắc hắn đứng chờ bên xe nhìn cô đi tới, ánh mắt luôn dịu dàng ấm áp, những sắc màu lạnh trên quần áo càng làm nổi bật khí chất ôn hòa như ngọc của hắn.

Thanh Nhượng vừa tan học, buổi tối cô còn phải dự lớp tự học nữa nên bước chân có chút gấp gáp.

Nhưng chỉ cần vừa nhìn thấy hắn là cả gương mặt nhỏ nhỏ ấy bỗng sáng bừng lên, hai tay cô ôm lấy cặp sách chạy thật nhanh về phía hắn.

"Niệm Dương!"

Hứa Niệm Dương mỉm cười dịu dàng, khẽ gạt đầu, đỡ lấy cánh tay cô, thuận tay cầm lấy chiếc cặp sách, cũng không nặng lắm.

Giọng nói hắn ôn hòa, "Chậm một chút, đừng chạy."

Thanh Nhượng vui vẻ cuộn lấy cánh tay hắn, "Niệm Dương, sao anh lại tới đây thế?"

Cuối tháng 10 năm ngoái Hứa Niệm Dương đã quay về Chương gia, đã gần 5 tháng rồi cô không được gặp hắn.

Dường như cảm giác u ám luôn vây quanh hắn đã tan biến đi khá nhiều, trở nên ôn hòa và khá dễ chịu.

Hứa Niệm Dương không trả lời câu hỏi cô, hắn kéo cửa sau xe ra đặt cặp sách của cô vào đó, rồi lại kéo cửa phụ ra, "Anh đã xin phép đi rồi, ăn cơm tối xong anh sẽ đưa em đến lớp tự học."

"Ừm." Thanh Nhượng ngoan ngoãn gạt đầu ngồi vào trong.

Bất kể hiện giờ Hứa Niệm Dương nhìn có vẻ ôn hòa đến thế nào đi chăng nữa, sự tàn nhẫn và lạnh lùng ẩn sâu trong nội tâm hắn không hề giảm đi chút nào, ham muốn chiếm hữu cũng lên tới mức đáng sợ.

Chương gia ở đế đô, quãng đường từ đế đô tới thành phố K, nói xa không xa, nói gần cũng không gần.

Sau khi Hứa Niệm Dương ngồi vào xe lập tức quay người sang giúp cô thắt chặt dây an toàn, khởi động xe xong mới vươn tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ nhỏ của cô. Tay cô rất ấm lại hơi mập mập, sự mơ hồ ẩn giấu sâu dưới đôi mắt hắn dường như hơi tàn đi một chút.

"Lúc trước tôi đó anh phải làm quen với công việc mới, cũng mất một ít thời gian, nên bây giờ mới trở lại thăm em được. Gần đây Nhượng Nhượng có ngoan không nào?"

"Có chứ!" Thanh Nhượng nói rồi lập tức quay sang nhìn hắn, không có quàng thâm, da dẻ cũng hồng hào khỏe mạnh, nhưng quanh đôi mắt u tối lại chẳng chút mạch máu hồng hồng, chỉ cần nhìn là biết người này không nghỉ ngơi đầy đủ.

Thanh Nhượng véo nhẹ một cái vào cánh tay Hứa Niệm Dương, hắn cup mắt xuống nhìn theo, khóe môi hơi nhếch lên, "Nhượng Nhượng ngoan, đợi anh

một thời gian nữa, anh sẽ quay trở lại thành phố K."

Thanh Nhựt không muốn hỏi hắn hiện tại Chương gia thế nào rồi, đương nhiên cô biết mục đích Chương gia nhận hắn về là gì, giờ chuyện hắn ngồi tù không xảy ra, có lẽ là tốt, hoặc có lẽ là không tốt.

Nhưng mà, chẳng sao cả.

Chiếc xe dừng tại bãi đỗ xe của khu chung cư, bãi đỗ xe rộng mênh mông có vẻ khá trống trải, thỉnh thoảng mới có một hai chiếc đỗ lại.

Tòa chung cư nằm gần khu vui chơi giải trí đã xây dựng xong, hiện tại bên trong đã có lác đác vài hộ gia đình chuyển vào sinh sống.

Hứa Niệm Dương dừng xe lại, sau khi xuống xe thuận tiện cầm luôn cặp sách của cô theo, lại đi vòng qua cửa bên kia nắm lấy tay cô.

Do gần đây có rất nhiều hộ gia đình đều đang lắp đặt thiết bị và tu sửa nhà cửa, người ta sợ những nhân viên tu sửa này bê đồ vào thang máy nên đã vây những tấm gỗ quanh thang máy khiến nơi này có vẻ nhỏ lại.

Phím bấm hiển thị tầng ba vừa lóe sáng, Hứa Niệm Dương đã buông tay cô ra, thay vào đó là vòng ra đằng sau ôm lấy eo cô.

Cô nhóc của hắn còn nhỏ, cánh tay hắn phải vươn thật dài xuống dưới mới vòng lấy được eo cô. Hứa Niệm Dương không nén nổi những ý nghĩ vừa hiện ra trong đầu, cũng không biết sau này cô sẽ cao tới đâu, nhưng dù cô không cao hơn mà vẫn như hiện tại cũng rất tốt, ôm rất tiện.

Thanh Nhựt kinh ngạc "a" lên một tiếng, cô quay người lại đối diện với hắn, vòng eo nhỏ nhắn xoay đúng một vòng trong lòng bàn tay nóng ấm.

"Niệm Dương, anh mua nhà ở đây thật ư?"

Ánh mắt Hứa Niệm Dương rơi xuống vùng gầy eo cô, ngón tay cách một lớp quần áo không chạm được đến làn da cô, nhưng hắn vẫn cảm thấy dường như có một ngọn lửa truyền qua lớp vải mềm tới tận sâu trong tim.

"Ừ." Câu này hắn nói có vẻ không tập trung cho lắm, "Anh đã trả khoản thu đầu rồi, nhưng vẫn chưa sửa sang được nhiều."

Hứa Niệm Dương rút chìa khóa từ túi áo ra mở cửa, sau đó rất tự nhiên nhét chìa khóa vào cặp sách cô.

Hắn nắm tay Thanh Nhựt đi sâu vào trong, căn phòng rất tối, đúng là chưa được trang trí bày biện gì cả, thậm chí bốn mặt bức tường vẫn còn thoang thoảng mùi xi măng mới khô.

Hai người đi dạo vài vòng, Thanh Nhựt hơi mất cảm với mùi này nên hắt xì liên hai cái.

Ý cười trong mắt Hứa Niệm Dương càng ngày càng sâu, cúi đầu hôn nhẹ lên mái tóc cô, ở trong căn phòng này một lúc, trên tóc cô cũng bắt đầu có mùi tro bụi.

Hắn khẽ liếm môi, kéo tay cô đi ra ngoài cửa, "Em thích trang trí theo phong cách nào?"

Thanh Nhựt dùng một tay bịt chặt mũi và miệng, giờ ra ngoài mới bắt đầu thấy dễ thở, cô quay đầu lại nhìn hắn, ánh mắt sáng lóa: "Sơn màu hồng đi! Phải có thật nhiều hình dâu tây nữa!"

Cô bây giờ mới có 14 tuổi, 14 tuổi thích màu hồng và dâu tây là chuyện hết sức bình thường.

Hứa Niệm Dương vốn dĩ còn rất nghiêm túc nhìn cô, đợi cô trả lời xong lại chậm rãi ngoảnh đầu sang chỗ khác, "Chúng ta đi thang máy xuống thôi."

"Vâng." Thanh Nhựt chu môi, một tay bị hắn cầm, cô lắc lắc tay hắn, giọng làm nũng vang lên có phần khá kì lạ. "Niệm Dương, anh không thấy màu hồng đẹp sao?"

"Đẹp đẹp, em muốn ăn gì?"

Quả nhiên đã chuyển dời sự chú ý của cô thành công, Thanh Nhựt bắt đầu xòe tay đếm xem nên ăn món gì, thèm thường nuốt mấy ngụm nước miếng.

Hứa Niệm Dương khẽ thở phào một hơi, nghe thấy cô nói thứ muốn ăn chưa cần suy nghĩ đã gật đầu đồng ý.

Đương nhiên Hứa Niệm Dương biết rõ mục đích Chương gia nhận hắn về.

Nhưng sự thờ ơ của hắn, cuối cùng lại sụp đổ trong nước mắt của Thanh Nhựt.

Quân lính tan rã, lúc nhìn thấy nước mắt Thanh Nhựt hắn đã vui biết bao, dường như có một thứ cảm giác tà ác nào đó đang càn quấy trong trái tim.

Có lẽ, hắn nên chế tạo virus zombie sớm hơn trước kia, nếu như thế giới này chỉ còn lại hai người họ, vậy thì sẽ không còn ai có thể chia cắt họ nữa.

Nhưng, Thanh Nhược thích ăn bánh kem, thích uống sữa bò vị dâu, thích kẹo đường vị dâu.

Hắn lại không biết làm những thứ này, phải làm sao đây.

Hắn trở về Chương gia, thảo luận với gia chủ, cũng là cha ruột của hắn một cuộc giao dịch.

Có kinh nghiệm từ đời trước, những công trình chế tạo sinh vật hay thuốc men này đối với hắn mà nói quả thực là quá đơn giản, hắn đã chứng minh được giá trị của mình, lấy bản thân làm điều kiện trao đổi, hắn giúp đỡ Chương gia làm nghiên cứu, đổi lại Chương gia không được đẩy hắn ra chịu tội thay.

Gia chủ Chương gia không chỉ có mình hắn là con riêng, chỉ là tình hình khá gấp, chỉ có hắn là kẻ dễ dàng chà đạp nhất.

Nhưng hiển nhiên là năng lực kiệt xuất mà Hứa Niệm Dương biểu hiện ra ngoài đã vượt xa dự tính của gia chủ Chương gia, cho dù có bỏ thêm mấy trăm vạn, chỉ cần kĩ thuật của Hứa Niệm Dương dung nhập vào dây chuyền sản xuất của Chương gia, chưa đầy một tháng sau đã có thể thu về cả vốn lẫn lãi.

Hứa Niệm Dương đã đàm phán thành công, sau đó là lần đầu tiên hắn chứng minh giá trị của mình, hắn cần lấy ra kĩ thuật thực sự có thể đổi lấy tiền, phải khiến gia chủ Chương gia nghĩ rằng cuộc giao dịch bắt đầu có hiệu lực.

Kĩ thuật mà hắn đưa ra còn chưa phải là kĩ thuật mà hắn sáng chế khi được nhóm người kia cứu thoát và bồi dưỡng sau 3 năm ngồi tù, so sánh về các loại phương diện đều còn lạc hậu, một công trình vốn dĩ rất đơn giản, Hứa Niệm Dương lại hao phí khá nhiều sức lực và tâm huyết.

Nhằm đảm bảo cho giá trị của mình tại Chương gia, hắn không thể để người của gia tộc len vào công trình nghiên cứu này, chỉ có thể tự mình bắt tay vào làm từ đầu đến cuối.

Gia chủ Chương gia nhận được thành quả, cuộc giao dịch giữa họ bắt đầu có hiệu lực, việc đầu tiên Hứa Niệm Dương làm đó chính là lái xe về thành phố K tìm Thanh Nhược.

Đã gần một tuần rồi hắn không được ngủ một giấc đầy đủ, trước khi xuất phát hắn đã tự tiêm cho mình một mũi adrenaline với liều lượng nhất định.

Nhìn qua thì tinh thần không mệt mỏi chút nào.

Trẻ con rất nhanh quên, đặc biệt là những đứa trẻ sống trong một gia đình hạnh phúc, nếu như gặp lại cô nhóc hắn nhưng nhớ bao ngày, cô nhóc ấy lại nhìn hắn bằng ánh mắt xa lạ...

Hứa Niệm Dương không dám nghĩ tiếp, đây là một kết quả rất đáng sợ, thậm chí nó còn đáng sợ tới mức khiến hắn nghĩ rằng, dù thế giới này có bị hủy diệt cũng không đáng sợ bằng điều đó.

Ăn xong cơm tối rồi lại đưa Thanh Nhược đến lớp học, Hứa Niệm Dương chọn mất một lúc trong bãi đỗ xe.

Ngồi trên ghế lái phụ, dường như vị trí này vẫn còn thoang thoảng mùi hương thuộc về cô, đây là chiếc xe hắn mới mua, hắn đã cho sát trùng toàn bộ, chỉ có mùi hương của hai người họ.

Đã quá lâu rồi Hứa Niệm Dương không nghỉ ngơi đầy đủ, chỉ vừa chớp mắt lại chớp mũi đã ngửi thấy mùi hương của cô, còn chưa kịp nghĩ tới chuyện khác thì đã ngủ thiếp đi.

Chỉ đến khi Thanh Nhược kết thúc buổi học đi tới gõ cửa xe, rất lâu sau hắn mới tỉnh lại.

Hứa Niệm Dương lim dim mở mắt ra, khi nhìn thấy cô đứng bên ngoài liền vươn người đẩy cửa xe bước ra ngoài, chợt nhớ ra cô vẫn còn đứng bên cạnh, lại vội vàng kìm lại lực đẩy của mình.

Thanh Nhược thấy hắn mở cửa xe bèn tự giác đứng tránh ra một bên, Hứa Niệm Dương vừa bước ra ngoài, một câu cũng không nói, mím chặt môi lại, vươn tay kéo cô vào lòng ôm thật chặt.

Thanh Nhược không kịp chuẩn bị tinh thần bị kéo thẳng vào lòng hắn, cặp xách cô đeo trên vai va vào sườn xe đến "cốp" một tiếng.

"Ai da~" Mũi cô va mạnh vào lồng ngực hắn, cứng quá.

Hứa Niệm Dương siết chặt lấy eo cô, mím chặt môi, đáy mắt ẩn hiện thứ cảm giác máu tanh tàn bạo, hắn cúi xuống hôn nhẹ lên tóc cô.

Cảm giác âm u hoàn toàn tan biến, hắn buông cô ra để cô đứng thẳng, mỉm cười vươn tay xoa xoa đầu cô, "Cô ngốc này."

Thanh Nhược còn đang bận xoa mũi, liếc hắn một cái đầy vẻ hờn giận, hừ một tiếng không thèm đáp lời.

Có vẻ tâm trạng Hứa Niệm Dương rất tốt, cũng không quan đến mũi cô, hắn nhấc tay nhéo nhéo má cô rồi quay người đi về phía ghế lái.

"Niệm Dương, tối nay anh định ngủ ở đâu thế?" Thanh Nhược quay đầu hỏi hắn.

"Ngày mai anh còn có việc, anh đưa em về nhà xong sẽ quay trở lại đây ngay."

"Ừm." Thanh Nhượng cúi đầu ậm ừ trả lời.

Hứa Niệm Dương liếc cô một cái, dịu dàng hỏi cô, "Nhượng Nhượng sao thế? Không vui à?"

Thanh Nhượng bĩu môi lắc lắc đầu, nhưng cả gương mặt viết đầy hai chữ "không vui".

Hắn vươn tay ra nhéo nhéo tay Thanh Nhượng, đầu ngón tay vạch nhẹ một đường vào lòng bàn tay cô, không mạnh không nhẹ, đủ để Thanh Nhượng phải ngứa mà rùng mình một cái.

Thu tay về đặt lên vô lăng, Hứa Niệm Dương dịu dàng dỗ cô, "Không sao, Nhượng Nhượng ngoan, mỗi cuối tuần anh đều sẽ về thăm em. Được không?"

Thanh Nhượng mím môi, "Ngày mai anh mới đi có được không, lái xe khi trời tối như vậy nguy hiểm lắm, hơn nữa anh nhất định là rất mệt rồi, vừa rồi còn ngủ say như thế."

"Anh đâu có ngủ, chỉ nhắm mắt nghỉ vài chuyện thôi, là do cửa xe cách âm tốt quá đấy." Hứa Niệm Dương dừng xe dưới chung cư nhà Thanh Nhượng ở, nghiêng người qua còi dây an toàn cho cô, "Anh sẽ lái xe cẩn thận."

Thanh Nhượng cầm lấy quai cặp xách, hiển nhiên là không muốn xuống xe ngay, cô nghiêng đầu sang hỏi hắn rất cẩn thận, lại mang theo chút mong chờ: "Ừm, anh có muốn lên nhà ngồi một chút không? Uống tách trà đã rồi hãy đi, giờ cha mẹ em chắc đang ở nhà."

Hứa Niệm Dương khẽ nhếch khóe môi, nhéo nhéo mặt cô, nhóc mèo ngốc.

"Anh không lên đâu, sau này anh sẽ tới thăm cô chú đáng hoàng hơn. Anh về đây."

Cô nhóc hờn giận hừ một tiếng rồi quay đầu đi, mở cửa xe bước ra ngoài.

Cửa xe vừa mở được một nửa thì cô lại quay người về, đôi mắt to tròn nhìn thẳng vào hắn, long lanh trong bóng đêm như đôi mắt của một chú mèo nhỏ, cũng giống như hòn đá thủy tinh có hình trái nho.

Đôi môi mềm mềm mím chặt lại.

Rõ ràng là đang đợi hắn xuống nước dỗ cô.

Hứa Niệm Dương khẽ thở dài một hơi, hắn vươn người qua hôn lên trán cô, ôm cô vào lòng, vừa vuốt tóc cô vừa dịu dàng dỗ dành, "Giờ này muộn quá rồi, anh đi lên sẽ làm phiền cô chú, như thế là không tốt, ngày mai em còn phải đến trường, mau về nhà ngủ sớm nhé. Lần sau chọn một ngày thật đẹp anh sẽ lại đến thăm cô chú, như thế hai người họ mới cảm thấy vui lòng. Được không, Nhượng Nhượng?"

"Thôi được rồi..." Cô nhóc trong lòng miễn cưỡng trả lời, cô ngẩng đầu lên vươn ra một ngón tay, "Chúng ta ngoắc tay đi."

"Ừ." Hứa Niệm Dương vươn ngón út ra ngoắc lấy ngón trỏ của cô, cô còn đang mãi mê niệm một trăm năm cũng không được thất hứa.

Ánh mắt hắn dừng lại trên môi cô, trong xe rất tối, nhưng môi cô vẫn cứ đẹp tới mức không gì sánh được như vậy.

**

Nhượng Nhượng,

Anh còn chưa nghĩ ra,

Phải đối mặt thế nào với cha mẹ em,

Hai người quan trọng nhất trong sinh mệnh của em,

Anh lại muốn,

Xóa sạch như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Hứa Niệm Dương (7)

Lô thuốc mới ra lò cùng kĩ thuật chi thuộc về một mình Hứa Niệm Dương đã khiến Chương gia nổi đình nổi đám. Lúc trước do dính vào scandal vào tù nên Chương gia định áp dụng chiến lược kìm nén các hoạt động bên ngoài lại, lẳng lặng chờ sự việc qua đi, nhưng hiện giờ thì chiến lược ấy đã bị đảo ngược hoàn toàn.

Hứa Niệm Dương không đòi họ, mặc dù trước đó gia chủ Chương gia từng nhắc đến chuyện này với hắn, người thừa kế của họ phản ứng vô cùng gay gắt, bên gia tộc có hôn ước với Chương gia đương nhiên cũng không đồng ý.

Sau khi Hứa Niệm Dương đạt thành giao dịch với gia chủ Chương gia, hắn cũng chưa bao giờ nhắc đến họ của mình, vấn đề này cứ thế được bỏ qua.

Hắn bật lên nhanh chóng như vậy, lại còn là một đứa con riêng, đương nhiên bên người thừa kế sẽ coi hắn là cái gai trong mắt, đã mấy lần ra tay ám hại hắn, gia chủ lại bảo vệ người thừa kế, không hề khiến trách hay mắng nhiếc gì nặng nề, đến mấy lời giáo huấn cũng chỉ nói nhẹ bằng như cho có.

Mỗi cuối tuần Hứa Niệm Dương đều lái xe về thành phố K, việc này chưa bao giờ thay đổi, có một lần hắn gặp phải đám người do kẻ thừa kế kia phái đến ám hại, một cánh tay phải bó bột chắc nịch, ấy vậy mà vẫn cố lái xe ba tiếng đồng hồ về đây.

Ông Hứa khi còn làm việc tại công ty dù đã hơn 50 tuổi nhưng cũng chỉ được liệt vào hạng xoàng xĩnh, chẳng có tài cán gì cho cam, cũng không có kinh nghiệm làm ăn. Bây giờ ông ta vừa nhận được tiền của Chương gia đưa đã bị người ta đồ ngọt gọi hai ba câu ông chủ Hứa, tiền đầu tư ra ngoài không bao lâu đã mất hết, chẳng biết là do bị người ta lừa hay vốn dĩ chuyện làm ăn này đã bắt đầu từ lâu.

Lần này lỗ cũng khá.

Những bộ trang phục bà Hứa đặt làm còn đang đợi thanh toán.

Hứa Triều Dương quen biết một đám bạn ăn chơi trác táng, không biết từ bao giờ đã bị nghiện ma túy.

Căn nhà mới mua chưa ở được một năm đã sắp phải bán đi, Hứa gia chạy tới tìm Hứa Niệm Dương, hiện giờ hắn đang được Chương gia trọng dụng, bọn họ nghĩ rằng tìm hắn muốn một chút tiền là rất dễ dàng, Hứa Niệm Dương cũng đồng ý cho.

Mỗi tháng Hứa Niệm Dương lại dùng 80% số tiền hắn kiếm được ở Chương gia đưa cho Hứa gia.

Ông Hứa nuôi một người tình bé nhỏ ở bên ngoài, thường xuyên ở chỗ cô ả này, mỗi ngày đều uống rượu xịn rồi chơi cờ bạc.

Bà Hứa thì lại điên cuồng shopping và đánh mạt chược.

Hứa Triều Dương tiếp tục ăn chơi phè phỡn và hút đủ loại ma túy.

Một nhà ba người này giờ đây đã trở thành một chuyện kì lạ đến mức khó hiểu trong lòng mấy người dân quen biết họ từ trước, nói mãi nói mãi rồi lại tự hỏi không biết tổ tiên nhà Hứa gia đã tích phúc đức bao nhiêu đời nên giờ mới được Hứa Niệm Dương nuôi như thế.

Bà Phương đặt món cuối cùng lên bàn, tháo chiếc tạp dề vắt sang một bên, bà rút một tờ giấy ăn ra vừa lau nước trên tay vừa đi về phía phòng khách: "Niệm Dương tới chưa con?"

Thanh Nhục đang ngồi cầm điều khiển đổi kênh tivi trong phòng khách, cô đặt chiếc điều khiển sang một bên, liếc nhìn đồng hồ, "Chắc anh ấy sắp đến rồi ạ, lúc 12 giờ anh ấy có gọi cho con, nói là đã đến trạm thu phí rồi mẹ."

Hôm nay là thứ bảy, hiện giờ Thanh Nhục đã học lớp 11, thứ bảy nào cô cũng phải đi học, một tháng mới có một ngày cuối tuần được nghỉ ngơi.

Cha mẹ cô đều ở nhà, bà Phương không để đi giúp việc làm cơm mà tự mình xuống bếp, đợi Hứa Niệm Dương từ đề đô tới thì sẽ mời hắn sang ăn cơm.

Bà Phương khẽ cau mày, đi tới ngồi cạnh Thanh Nhục, vuốt nhẹ lên lớp lông ngoài áo khoác cô, nghe giọng bà có vẻ không được yên lòng cho lắm, "Sợ là lại gặp phải đám người kia ngoài cửa rồi." Nói xong bà ngẩng đầu lên nói với cha Thanh Nhục, "Ông thử chạy xuống dưới xem sao đi."

Tình huống thế này đã xảy ra rất nhiều lần, bình thường Hứa gia chẳng bao giờ gặp được Hứa Niệm Dương, chỉ cần vừa hết tiền, mỗi cuối tuần đứng đợi ở trước cửa chung cư nhà Thanh Nhục là có thể gặp được hắn.

Cha Thanh Nhục cũng cau mày lại, ông nghĩ một lát rồi gật gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài.

Tiếng đóng cửa vừa vang lên, mẹ Thanh Nhục lại thở dài một hơi, bà kéo tay Thanh Nhục qua nắm chặt lấy, làm cô khó hiểu nghiêng đầu nhìn, "Mẹ, mẹ sao thế ạ?"

Nhìn cô con gái luôn ngây thơ đến mức vô tâm này của mình, bà Phương có chút không vui, "Tiểu Nhục à, con xem đứa bé Niệm Dương này đúng là mềm lòng quá rồi."

Khóe miệng Thanh Nhục gật gật, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn đợi mẹ nói tiếp câu sau.

Bà Phương thật sự là lo lắng chết đi được, trong lòng cũng vô cùng chán ghét một nhà ba người kì sinh trùng họ Hứa kia, "Nhờ sau này đám người Hứa

gia kia cứ tiếp tục đòi tiền như thế, chẳng lẽ Niệm Dương định nuôi chúng cả đời ư, chưa kể đến thằng nhóc Hứa Triều Dương kia nữa, lại còn nghiện cả ma túy, trời ạ đúng là đáng sợ."

Thanh Nhựt vỗ nhẹ lên tay mẹ mình an ủi, "Mẹ đừng lo."

Sao có thể không lo chứ, bắt đầu từ khi Thanh Nhựt học cấp hai, mỗi lần họp phụ huynh chỉ cần cô giáo vừa nói đến vấn đề yêu sớm là bà và cha Thanh Nhựt đã phải ngại ngùng ngẩng đầu lên.

Nhưng mối quan hệ giữa Thanh Nhựt và Hứa Niệm Dương, nói đến lại không giống như yêu sớm, ngược lại cho bà cảm giác hai đứa giống một cặp đôi đã kết hôn nhiều năm hơn. Đừng nói là không đồng ý, chỉ cần nhìn là biết đời này bất cứ thứ gì cũng không thể chia rẽ được hai đứa tụi nó, huống hồ Hứa Niệm Dương tốt như vậy, đối xử với Thanh Nhựt lại càng không có gì phải chê trách, bà có hăm mới để hai đứa chia tay.

Chỉ là Hứa gia, đúng là khiến người ta phải lo mà.

Bà Phương còn muốn nói tiếp, chuông cửa bất ngờ vang lên, cha Thanh Nhựt bước vào trước, ông còn đang nói chuyện với ai đó, đằng sau đứng là Hứa Niệm Dương rồi.

Cha Thanh Nhựt và hắn đều tay xách nách mang một đồng đồ.

Bà Phương ngừng lại không nói nữa, vội đứng dậy nhận lấy đồng đồ từ tay Hứa Niệm Dương, cảm nhận không thôi: "Sao còn mang đồ tới đây làm gì, nhà sắp bị cháu nhét đến chật ních rồi, mau tới ăn cơm đi, có đói không con?"

Hứa Niệm Dương mỉm cười gọi một tiếng "dì", đôi dép lê xong mới đi tới xoa xoa đầu Thanh Nhựt, cảm điều khiển lên tắt tivi đi, dặt tay cô nhóc còn đang hăm hực đi về phía bàn ăn.

Bà Phương và cha Thanh Nhựt bận rộn đi xếp gọn đồng đồ hắn mang tới, trên bàn ăn đã bày đủ bát đĩa, Hứa Niệm Dương tự động đứng dậy xới cơm cho mọi người.

Thanh Nhựt thì lại chiếm chỗ cầm đũa lên nhón vài miếng, bà Phương vừa đi qua đã gõ nhẹ một cái lên đầu cô, cũng chẳng còn cách nào khác với cô con gái này nữa, điều quan trọng là những thói quen này đều là do Hứa Niệm Dương chiều chuộng mà ra, thằng bé ấy còn vui vẻ chấp nhận, bà có thể làm gì được chứ.

Bốn người vừa ăn cơm vừa trò chuyện, không khí khá là vui vẻ.

Cha Thanh Nhựt và Hứa Niệm Dương cùng uống một chén rượu thuốc nho nhỏ, loại rượu thuốc này là do chính tay hắn ngâm rồi mang tới biếu cha Thanh Nhựt, do nghiện phải thuốc lá từ sớm, phổi của cha cô không được tốt, mùa đông tới ông thường bị ho khan rất lâu, loại rượu này có tác dụng chữa bệnh, hiện giờ mỗi khi ăn cơm cha cô đều sẽ uống một ít.

"Niệm Dương à." Cha Thanh Nhựt lên tiếng, ông lại ngần ngại giây lát, muốn nói nhưng không biết phải mở miệng thế nào.

"Dạ." Hứa Niệm Dương trả lời, thuận tiện gấp một đĩa rau vào bát Thanh Nhựt, "Chú cứ nói ạ."

Cha Thanh Nhựt khẽ cau mày, cuối cùng ông vẫn quyết định nói ra, "Con và Hứa gia, cứ tiếp tục nuôi họ như thế cũng không phải biện pháp hay."

Dù sao ông cũng là cha của Thanh Nhựt, tất nhiên là phải bênh vực con gái mình, Hứa Niệm Dương đúng là quá quá quá tốt mới đối xử như vậy với Hứa gia. Tuy rằng hoàn toàn không cần lo lắng về sau thằng bé sẽ đối xử tệ với Thanh Nhựt, nhưng ông vẫn cứ cảm thấy không yên lòng, một nhà ba người Hứa gia đó thực sự là quá ghê tởm.

Đôi mắt Hứa Niệm Dương đầy vẻ ôn hòa, hắn khẽ gật đầu, nhẹ giọng trả lời, "Cháu biết rồi ạ, cô chú đừng lo lắng."

Từ trước tới giờ Hứa Niệm Dương luôn rất nghe lời cha Thanh Nhựt, thái độ cũng vô cùng tốt, bà Phương thấy hắn như thế cũng bắt đầu chuyển sang chế độ nhể nhúc của mấy bác gái trung niên, lời một nhà Hứa gia ra mắng từ đầu cuối, cuối cùng bà tổng kết, "Niệm Dương à, con không cần phải quan tâm họ sống hay chết, con nuôi họ nhiều năm như thế cũng không họ nói một câu cảm ơn, huống hồ lúc nhỏ con..."

Nói đến đây bà lại ngừng lại, giờ đây sự nghiệp của Hứa Niệm Dương chói sáng như mặt trời, cả Chương gia đối xử với hắn như cung phụng thần tài, bà Phương chưa từng thấy dáng vẻ của Hứa Niệm Dương khi đứng trước người ngoài bao giờ, nhưng bà đã nghe một nữ đồng nghiệp ở công ty nói qua.

Chồng của nữ đồng nghiệp này là một quan chức làm việc tại ủy ban thành phố, thành phố K và Chương gia có một vài hạng mục hợp tác, người đại diện chính là Hứa Niệm Dương.

Đích thân thị trưởng ra mặt tiếp đón, nhưng nghe nói Hứa Niệm Dương cũng không để ý mấy đến ông ta, nhưng ông ta cũng chỉ có thể gắng gượng cười làm lành.

Hứa Niệm Dương khi ở nhà hai ông bà hoàn toàn giống như con trai của họ vậy, hai người có thể khuyên răn, thậm chí khi tức giận còn có thể trách mắng vài câu.

Như thế là đủ rồi.

Căn nhà trước đây Hứa Niệm Dương bỏ tiền mua thời gian gần đây bắt đầu được sửa sang lại, lần trước sau khi Thanh Nhượng nhận được chìa khóa từ tay hân thì luôn để ở chỗ cha cô.

Hứa Niệm Dương thường xuyên ở để đô, còn Thanh Nhượng lại phải đến trường, dường như cũng chưa bao giờ cô quan tâm đến việc này, mọi việc trang trí nhà cửa đều là do Hứa Niệm Dương và cha Thanh Nhượng trao đổi ý kiến với nhau qua điện thoại, sau đó cha Thanh Nhượng sẽ phụ trách quản lý tiền độ bên này.

Đương nhiên, cô nhóc giờ đã học tới cấp 3 cũng không còn kiên trì muốn ngôi nhà của mình phải đi theo phong cách phân hồng cộng dẫu tây nữa.

Hứa Niệm Dương cũng mời nhà thiết kế nội thất đến thảo luận qua về cách bài trí căn nhà, ngoài ra còn có rất nhiều nhà thiết kế khác đều là được mời đến từ thủ đô, cũng không biết hân đã nói như thế nào với cha Thanh Nhượng, hai người rất ít khi nhắc đến chuyện này với cô.

Buổi chiều cuối tuần cha mẹ Thanh Nhượng lại đến chỗ kia kiểm tra tình hình sửa sang nhà cửa, hai người đâu chỉ là yên tâm về Hứa Niệm Dương, phải nói là vô cùng vô cùng yên tâm ấy chứ, ném con gái yêu lại ở nhà một mình với hân, bà Phương xách túi lên thoải mái khoác tay chồng mình đi ra ngoài.

Thanh Nhượng đã ngủ trưa thành thói quen, giờ cô đang ngồi là trên sofa lim dim. Hứa Niệm Dương lấy một tấm chăn mỏng đắp lên người cô rồi ngồi xuống bên cạnh.

Thanh Nhượng hí mắt cười nhìn hân, sau đó dứt khoát đá dép lê đi, kéo theo cái chăn rồi gối đầu lên đùi hân ngủ.

Hứa Niệm Dương cúi đầu nhìn cô, ngón tay cuốn lấy một ngọn tóc của cô, da đầu Thanh Nhượng hơi tê tê, cảm giác rất dễ chịu, cô hí mắt chếp chếp miệng, "Niệm Dương, em ngủ một lát nhé."

Như mèo vậy.

Hứa Niệm Dương nhếch khế khế môi không trả lời, Thanh Nhượng đã nhắm mắt vào rồi.

Trong phòng rất yên tĩnh, rèm cửa phòng khách vẫn còn buông xuống, đằng sau chiếc sofa có đặt một hàng chậu hoa, những chậu có hoa vẫn đơn giản sạch sẽ là do hân và cha Thanh Nhượng mua, còn những chậu có hoa vẫn hơi nữ tính đều là do bà Phương mua, còn có mấy chậu xương rồng hoặc hoa đá gì đó, chậu hoa còn đẹp hơn cả hoa, là do Thanh Nhượng thấy thích nên mua về.

Rõ ràng từ trước đến nay những cây cô mua về rồi đều sẽ chỉ để đó không thêm quan tâm, nhưng chính những chậu cây ấy về sau lại trở nên tươi tốt nhất, bởi vì tất cả mọi người đều sẽ giúp cô chăm sóc chúng.

Bên cạnh sofa có một chiếc lồng nhỏ, bên trong có mấy nhóc hamster béo mập.

Thanh Nhượng muốn nuôi một chú mèo hay chú cún gì đó, nhưng cha mẹ cô lại ngại phiền phức, hơn nữa sợ sẽ ám mùi trong nhà, vì vậy đành mua mấy con hamster này dỗ cô.

Cô nhóc đang còn học cấp 3, lấy đâu ra nhiều thời gian chăm sóc mấy chú chuột nhỏ này, lúc nào có hứng thì tới đùa giỡn với chúng một lúc, còn khi phải chuẩn bị cho kì thi hay gặp kì nghỉ, có khi đến hai ba tuần đều không nhớ tới đám chuột này.

Buổi sáng đứng là hân có gặp được Hứa Triều Dương và mẹ hân ở cửa khu chung cư.

Từ sau khi hút ma túy Hứa Triều Dương càng ngày càng gầy, mặc một bộ đồ đen từ đầu đến chân, tròng mắt trắng nhợt xen lẫn vài tia máu đỏ hồng, nhìn qua trông không khác gì một con ma đói. Nhưng bà Hứa lại trang điểm rất lộng lẫy, có điều dù sao tuổi tác bà ta cũng đã cao rồi, điệu đà như thế nhìn chẳng thuận mắt chút nào.

Sáng nay Hứa Niệm Dương lại đưa cho họ một khoản tiền.

Tại buổi tiệc dành cho người trong gia tộc được tổ chức không lâu trước đó, gia chủ Chương gia kéo hân đi gặp mọi người, giới thiệu cho họ biết hân là đứa con trai làm ông ta nở mày nở mặt nhất, người thừa kế trước đó lại rút lui đằng sau, ánh mắt đầy vẻ căm hận nhưng không dám tiến lên phía trước.

Sự "chăm sóc đặc biệt" mà tổ chức có thù với Chương gia kia dành cho hân đòi trước, hân vẫn còn nhớ rõ từng chi tiết một. Để làm quà đáp lễ, hân muốn chứng tự thể nghiệm một chút loại thuốc thử gần đây hân mới nghiên cứu ra. Vừa hay, người thừa kế luôn làm chút chuyện vặt vãnh sau lưng hân được "mời" đến quan sát.

Chương gia bây giờ, không phải người của hân thì cũng là người không dám động đến hân.

Căn phòng bên cạnh khu vui chơi giải trí kia còn hai ba tháng nữa là sẽ sửa sang xong, học kì sau là cô nhóc của hân sẽ lên lớp 12. Ngón trỏ Hứa Niệm Dương lướt qua những lọn tóc mượt mà của Thanh Nhượng, dịu dàng giúp cô sửa sang lại những chỗ bị rối.

Hình như, có thể thu lưới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Hứa Niệm Dương (8)

Căn nhà sau này Hứa gia mua may là chưa phải bán đi, nhưng đã rất lâu rồi ông Hứa không về nơi này, chỉ có Hứa Triều Dương là ngày ngày gọi đám bạn ăn chơi tới đây, có khi là để chơi game đánh mạt chược, có khi lại là để hút thuốc phiện.

Căn nhà vốn được trang hoàng lộng lẫy giờ đây trông chẳng khác gì một bãi rác.

Chỉ cần bước vào nhà là sẽ ngửi thấy một thứ mùi hôi thối nồng nặc, dưới mặt đất chỗ nào cũng thấy ống nhựa hút ma túy tự chế do đám Hứa Triều Dương vứt lại, các loại túi rác và một đồng hộp mì ăn liền chưa ăn hết nhét vào vôi nhau, sofa và tủ gỗ chỉ chít những vết đục hình tròn.

Một nhà Hứa gia đã nhiều năm như vậy rồi mới có được một lần trùng phùng như thế này.

Tất cả đều nhờ ơn Hứa Niệm Dương.

Một nhà ba người bị trôi nổi trên sofa, trong lòng họ biết rõ là do ai làm, bây giờ còn ai có bản lĩnh lớn như thế, lại còn muốn dẫn vật bọn họ khổ sở như vậy, chỉ có một mình Hứa Niệm Dương.

Bà Hứa không ngừng mở mồm chửi đồng.

Hứa Niệm Dương mặc một chiếc sơ mi trắng mỏng, một chiếc quần âu màu nhạt, lịch sự lại tao nhã, đáng vẻ hắn khi trải bước tới gần chỉ còn thiếu một cuốn sách trên tay nữa thôi thì chính là giáo sư đại học rồi.

Những người theo sau sờn da gà nín thở nhìn bóng lưng hắn.

Hứa Niệm Dương đứng cách ba người không xa, khẽ cười.

Bà Hứa và Hứa Triều Dương đang mắng chửi không ngừng bỗng im bất.

Nụ cười dịu dàng của Hứa Niệm Dương khiến da đầu họ phát lạnh.

Một người theo sau đưa cho Hứa Niệm Dương một con dao, con dao mới cứng và sắc bén nhưng không lớn lắm, chỉ to hơn dao gọt hoa quả một chút thôi.

Hứa Niệm Dương bước lên phía trước, những người phía sau hần tím lấy bà Hứa bịt chặt miệng bà ta lại.

Hắn ung dung chậm rãi cắt một miếng thịt từ trên cánh tay bà Hứa.

Rất mỏng, chỉ gần bằng nửa bàn tay mà thôi.

Người cầm đĩa đằng sau run rẩy đi lên hứng lấy miếng thịt đó.

Bà Hứa rất đau, nhưng không đau đến nỗi có thể ngắt đi, có người bước lên tiêm thuốc vào người bà ta, phần cánh tay vừa rồi còn chảy máu ròng ròng gần như chỉ mấy giây sau đã ngừng lại.

Bà Hứa rùng mình nhìn tay mình, một sự sợ hãi trào ra từ linh hồn. Bà ta vẫn biết Hứa Niệm Dương chế thuốc rất giỏi, nhưng hiệu quả như vậy là quá khủng bố, nếu như Hứa Niệm Dương cho bà ta uống... Cả người bà Hứa run lên bần bật, bà ta chỉ cúi đầu nhìn cánh tay mình mà hoàn toàn không nhìn thấy ông Hứa bên kia cũng vừa mất đi một miếng thịt.

Cách dùng dao của Hứa Niệm Dương vô cùng điêu luyện, ba miếng thịt từ độ dày đến độ dài đều giống y đúc, hơn nữa đáng vẻ khi cắt thịt người của hắn lại chỉ giống như sinh viên thực tập giải phẫu trong đại học, thanh thoát lạnh lẽ.

Cánh tay ba người đều đã ngừng chảy máu.

Đám người bịt miệng họ buông tay ra, nhưng ba người không kêu lên nỗi, họ sợ, sợ tới mức không dám phát ra một âm thanh nào, sợ tới mức không dám động đậy.

Chiếc bàn trước đây bản tới nỗi không nhìn nổi đã được người ta dọn dẹp sạch sẽ, Hứa Niệm Dương đặt ba miếng thịt lên thớt gỗ, lúc cắt từng lát thịt còn mang theo nụ cười dịu dàng thân thiện.

Thịt băm nhuyễn trộn với một chút bột mì, rắc thêm vài muỗng gia vị cho dậy mùi.

Bên cạnh đã có người chuẩn bị xong rau tươi, Hứa Niệm Dương lần lượt xắt chúng thành từng đoạn nhỏ.

Hắn tự mình xuống bếp tìm lò vi sóng đã lâu rồi không dùng đến, rửa sạch cháo rồi mang tới đây, hai bàn tay ướt đẫm máu tươi lại trở lại với vẻ trắng

trẻo sạch sẽ. Lò vi sóng được đặt trên bàn, dần dần nóng lên, trong không khí vang lên từng tiếng tách tách và thứ mùi dầu mỡ sôi lên khi rán giòn một thứ gì đó.

Đồ rau đã xắt sẵn và gia vị vào chảo trước, cuối cùng là thịt hán đã băm nhuyễn, chẳng mấy chốc một đĩa thức ăn thơm ngào ngạt đã ra lò.

Cách trang trí trên đĩa vô cùng đẹp mắt, món ăn cũng rất ưa nhìn, hai thứ này hợp lại không còn chỗ nào có thể chê trách.

Ba bát cơm đầy được đặt sang bên cạnh, bên trên còn kèm theo ba cặp đũa.

Hứa Niệm Dương mỉm cười rửa sạch tay, nhận lấy tờ giấy cấp dưới đưa tới lau khô bàn tay mình, không nói một lời lập tức rời khỏi phòng khách.

Ra khỏi nơi đó rồi hán mới khẽ nói, "Trông nom chúng cho cẩn thận, thần kinh có vấn đề lập tức trị khỏi."

"Vâng." Người bên cạnh càng run rẩy mạnh hơn.

Hứa Niệm Dương cầm chìa khóa xe đi trước, ấn mở khóa cửa xe, hai tiếng "tít tít" hòa lẫn vào với lời dặn dò mơ hồ của hán, "Khi nào chúng ăn hết đĩa thức ăn đó, khi ấy hãy thả ra."

"Vâng..."

Thực sự Hứa Niệm Dương chưa từng nghĩ tới việc phải báo thù thế nào, đối với hán mà nói, khổ cũng được, đau cũng thế, tất cả đều không có ý nghĩa gì, bởi vì hán không thích báo thù, hán thích hủy diệt.

Nhưng... Hứa Niệm Dương hơi mỉm môi lại, hán nhớ tới có một lần hán đem theo cánh tay bị bó bột tới thành phố K.

Khi ấy Thanh Nhượng đã lên lớp 10, thứ bảy chỉ có buổi sáng mới phải đến lớp, gần như mọi lần đều là hán lái xe từ để đồ tới, đi ngang qua cửa trường học rồi đỗ lại đợi cô, sau khi cô tan học hai người sẽ cùng nhau về nhà cô ăn cơm.

Thanh Nhượng nhớ rất rõ xe của hán, kính chiếu hậu phản chiếu hình ảnh cô nhóc đeo balo đang tạm biệt bạn bè, tay vẫn còn vậy nhưng chân thì đã vội vàng chạy sang bên này, cô mở cửa ghế lái phụ ra, giọng nói đầy vẻ vui mừng hớn hờ, "Niệm Dương!"

"Ừ." Hứa Niệm Dương trả lời.

Thanh Nhượng ngồi vào khóa cửa xe lại, hán vừa khởi động xe, cô quay đầu sang định nói chuyện với hán, đột nhiên, ánh mắt dừng lại trên cánh tay trái bị bó bột to to.

Toàn bộ những lời định nói nghẹn lại trong cổ họng, tay phải Hứa Niệm Dương nắm lấy bàn tay cô, hán quay đầu lại, nước mắt cô đã rơi thành những giọt dài.

Từng giọt từng giọt rơi trên ghế ngồi, cánh tay đã bị thương đến ba ngày của Hứa Niệm Dương, lần đầu tiên cảm thấy đau như vậy.

Thanh Nhượng kéo lấy tay hán, quyết đoán rút chìa khóa xe ra.

Vừa tan học không lâu nên trước cổng trường có rất nhiều xe do người nhà đỗ lại đón con em mình.

Thanh Nhượng dứt khoát quay người xuống xe, chẳng bao lâu sau đã gọi bảo vệ trường tới.

Cô kéo hán rời khỏi ghế lái, đôi mắt hồng hồng đã không còn khóc nữa, chỉ là giọng mũi vẫn rất nặng, "Niệm Dương, anh xuống đi, để anh ta giúp chúng ta lái xe vào bãi đỗ của trường."

Xe của hán, chỉ có hán và Thanh Nhượng được ngồi.

Ý thức lãnh địa của hán đã mạnh tới mức đáng sợ.

Hứa Niệm Dương mỉm môi, ngoan ngoãn xuống xe, Thanh Nhượng đứng bên trái hán, vòng qua đỡ lấy cánh tay hán.

Bảo vệ giúp họ lái xe vào trong bãi đỗ của trường, hai người đành phải đi bộ về nhà.

Thanh Nhượng đi bên trái hán, cẩn thận không chạm đến tay hán, nhưng mỗi khi có người đi qua hoặc xung quanh có người, cơ thể cô lại căng lên, đang nói có thể hơi ngừng lại một chút, chỉ là bản thân cô không phát hiện ra.

Mỗi khi Hứa Niệm Dương ở lại thành phố K, hán đều sẽ ở tại khách sạn.

Buổi tối ngày hôm quay hán lại ở nhà Thanh Nhượng.

Bà Phương đã dọn riêng cho hán một gian phòng từ lâu, nhưng hán không muốn người khác dùng những lời lẽ không hay đánh giá Thanh Nhượng, bởi vậy từ trước đến nay chưa từng ở lại nhà cô.

Thanh Nhựt hỏi hấn cánh tay trái kia có bị thương nặng lắm không, Hứa Niệm Dương chỉ nói sắp khỏi rồi, chỉ là do lúc làm thí nghiệm hấn không cẩn thận nên bị trật khớp mà thôi, không nghiêm trọng.

Phòng khách cách phòng Thanh Nhựt khá xa, ở nhà người khác mọi thứ mùi đều là xa lạ, Hứa Niệm Dương không ngủ được, nửa đêm ngồi dậy tới bên bệ cửa sổ hút thuốc.

Trên bệ cửa sổ phòng cô cũng có người, là Thanh Nhựt, cô đang gọi điện thoại cho ai đó.

Hấn ấn mình sau tấm rèm cửa sổ, khoảng cách có hơi xa, hấn không nghe rõ cô đang nói gì, trong tiếng gió vù vù hấn chỉ có thể mơ hồ tìm kiếm giọng nói cô.

Không bao lâu sau trợ lý gọi điện thoại cho hấn, nói Thanh Nhựt đã gọi điện cho anh ta, hỏi cánh tay Hứa Niệm Dương tại sao lại bị thương như vậy, có nghiêm trọng hay không.

Trợ lý của hấn không dám nói thật với Thanh Nhựt, cái cớ anh ta nói ra không khác mấy so với lời Hứa Niệm Dương nói.

Thanh Nhựt dặn dò anh ta một đồng thứ, không nằm ngoài những việc như bảo anh ta phải chăm sóc Hứa Niệm Dương cho tốt, quanh đi quẩn lại cũng phải dặn dò đến gần nửa tiếng.

Sau đó Hứa Niệm Dương dần chìm vào giấc ngủ.

Còn ngủ rất ngon nữa là đằng khác.

Lúc tỉnh dậy cũng đã là hơn 10 giờ, hấn chải đầu gọn gàng rồi bước ngoài, trong phòng khách chỉ có cha mẹ Thanh Nhựt.

Bà Phương nói bà đã hầm canh xương cho hấn bồi bổ sức khỏe, đang để làm ấm trong bếp. Bà vừa nói vừa đi về phía phòng bếp.

Hứa Niệm Dương khẽ nói, "Dì ạ, dì để con tự lấy là được rồi."

Bà Phương vẫn kiên trì muốn lấy cho hấn, kết quả là hai người lần lượt đi vào.

Bà múc cho hấn một bát canh lớn, Hứa Niệm Dương im lặng ngồi xuống uống canh.

Mùi vị không được ngon cho lắm, nhưng dù sao cũng là do bà Phương nấu, hấn vẫn chậm rãi uống từng chút một.

Cha Thanh Nhựt một lúc sau cũng theo vào phòng bếp, ông kéo ghế ra ngồi xuống bên cạnh hấn nói khẽ, ngữ khí có vẻ hơi ghen tị, "Nhóc con nấu đây, 5 giờ sáng đã dậy gọi chú đưa nó đi mua xương tươi, lúc về nấu xong còn không cho chú và mẹ nó uống."

Mất mảy Hứa Niệm Dương cong cong, hấn uống một ngụm thật lớn, cha Thanh Nhựt tiếp tục lẩm bẩm, "Còn nói không được nói cho con biết là nó nấu."

Khỏe rồi Hứa Niệm Dương cong lên, "Sau này con sẽ không để cô ấy phải lo lắng nữa ạ."

"Hừ." Cha Thanh Nhựt hừ một tiếng, "Niệm Dương à, nhìn Thanh Nhựt có vẻ vô tâm, nhưng thật ra từ nhỏ nó đã đau lòng cho con, lúc ấy chú và dì không cho phép nó chơi với con, nói ra cũng không sợ con cười, lúc ấy chúng ta đúng là có nghĩ như vậy, con bé cứ tìm mọi cách trốn tránh rồi tìm đường chạy ra ngoài, trong phòng con bé cất đầy những đồ vật muốn đưa cho con, nhận được tiền mừng tuổi nhưng lại chưa từng mua bất cứ thứ gì cho mình..."

Một nửa là kẻ lẻ, một nửa là trần thuật, hai người đàn ông cứ ngồi như vậy, một người nói còn một người thì uống canh.

Đợi đến khi Hứa Niệm Dương uống hết hai bát canh no căng cả bụng, cuối cùng cha Thanh Nhựt cũng nói xong.

Thứ 7 là ngày trợ lý lái xe đến thành phố K đón hấn.

Thanh Nhựt không cho hấn lái xe, tịch thu cả chìa khóa xe của hấn.

Trợ lý gọi điện tới nói anh ta sắp đến rồi, nhưng muốn đi xe vào khu chung cư yêu cầu phải có thẻ, tuy Hứa Niệm Dương có nhưng lại để trên xe của mình, để tránh phiền phức hấn đành đi ra cửa chung cư đợi xe.

Thanh Nhựt tiễn hấn, tay vẫn còn xách túi nilon, bên trong đựng một ít thuốc bổ bà Phương tìm cho hấn, nói là trị trật khớp rất tốt, muốn hấn mang về uống dần.

Hai người nắm chặt tay nhau, mười ngón đan xen đi về phía trước, giọng nói Thanh Nhựt vang lên mang theo chút ý tứ dặn dò, "Niệm Dương, anh phải cẩn thận một chút, không được để mình bị thương, phải chăm sóc bản thân cho tốt, ít hút thuốc với uống rượu thôi, chú ý nghỉ ngơi, làm thí nghiệm cũng phải nhớ nghỉ ngơi đúng giờ."

"Ừ." Hứa Niệm Dương chăm chú lắng nghe, một cảm giác thời gian lặp lại hiện lên trong lòng hấn, lúc cô còn nhỏ luôn dặn hấn phải cất tiền cho kỹ, buổi sáng phải nhớ ăn sáng, sau đó còn muốn hấn phải chăm sóc bản thân thật tốt, mỗi lần như thế, cô đều quan tâm đến cơ thể hấn còn hơn hấn nữa.

Xe của trợ lý đã đợi sẵn bên ngoài cổng chung cư, Thanh Nhượng kéo cửa xe ra đặt túi nylon vào trong, nói vài câu chào hỏi với trợ lý. Cô nhón chân lên thơm một cái vào trán hắn, mỉm cười mà mắt mày cong cong, lung linh sáng rực, "Niệm Dương, anh bị thương rồi em cũng sẽ rất buồn, vậy nên anh phải chăm sóc mình thật tốt, em sẽ đau lòng đấy."

"Ừ, anh nhớ rồi."

Hắn nghĩ rằng không sao cả, nhưng Nhượng Nhượng lại đau lòng.

Như thế không được, Nhượng Nhượng của hắn không cần thứ cảm xúc gọi là đau lòng này.

Hứa Niệm Dương không đi tìm Thanh Nhượng mà lái xe thẳng về phía đế đô, Thanh Nhượng cũng không biết hôm nay hắn đã tới thành phố K, hắn chỉ tới để dọn sạch một nhà ba người Hứa gia này.

Tiếng thơm đã thu đủ rồi, hiệu quả cũng rất rõ ràng, bây giờ cho dù là về thân phận hay là về những mối quan hệ của hắn, cha mẹ Thanh Nhượng đều rất yên tâm để hắn và Thanh Nhượng ở bên nhau.

Giờ thì, ba người này có thể xuống địa ngục được rồi.

Kẻ tiếp theo: Chương gia

**

Nhượng Nhượng sẽ đau lòng,

Thế nên,

Đừng bắt nạt tôi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Hứa Niệm Dương (9)

Tại nhà giam đế đô.

Hứa Niệm Dương gặp lại gia chủ Chương gia.

Cảnh sát áp giải gia chủ Chương gia vào phòng gấp mặt, ông ta mặc quần áo tù của nhà giam lớn nhất đế đô, chỉ chưa đầy hai tháng ở đây, người đàn ông hào hoa phong nhã trước đó thoáng cái đã già đi gần chục tuổi.

Hứa Niệm Dương ngồi phía đối diện ông ta, giữa hai người cách nhau một tấm kính kiên cố, gia chủ Chương gia cầm ống nghe điện thoại lên, nói:

"Tại sao?" Ông ta hỏi.

Ông ta thực sự không thể hiểu nổi, đã từ lâu rồi Hứa Niệm Dương mới là người một tay che trời ở Chương gia, người thừa kế kia sớm đã từ bỏ việc tranh giành với hắn.

Hủy diệt Chương gia, đối với Hứa Niệm Dương mà nói không hề có lợi gì, ngoại trừ một cái danh hão gọi là "đại nghĩa diệt thân".

Bắt đầu từ khi Hứa Niệm Dương bước chân vào Chương gia, hắn đã luôn thu thập những chứng cứ quan trọng về những việc làm phi pháp của gia tộc này, chỉ cần những thứ này bị vạch trần, có thể nói Chương gia sẽ sụp đổ trong nháy mắt, không còn khả năng vực dậy được nữa, còn Hứa Niệm Dương thì hoàn toàn trong sạch, hai bàn tay không dính chút máu tanh nào.

Nhưng dẫu sao Chương gia cũng còn một chút tiền tài, ông ta ở trong tù cũng không đến nỗi nào, truyền hình đế đô đưa tin về hành động "đại nghĩa diệt thân" của Hứa Niệm Dương, toàn bộ quá trình hắn đều hết sức phối hợp với hoạt động điều tra của cảnh sát, sau khi phiên tòa được mở còn tình nguyện ra tòa làm chứng.

Bên chính phủ quyết định trao tặng huân chương vinh dự cho Hứa Niệm Dương.

Hứa Niệm Dương chỉ khẽ nhếch khóe miệng mà không trả lời.

Trạng thái cảm xúc của gia chủ Chương đã có phần quá khích, ông ta nhìn chăm chăm Hứa Niệm Dương, cặp mắt đỏ bừng. Ông ta ngồi trên một chiếc

ghế đặc biệt, chân tay đều bị kim sắt ghim chặt, giọng nói khàn khàn, ánh mắt dữ tợn như dã thú đang run rẩy, "Tại sao?"

Ông ta vội vã nói tiếp, "Chương gia cho mày nhiều như thế, quyền lực, địa vị, tiền tài, tại sao mày còn muốn hủy diệt nó?"

Chương gia đã truyền được đến ba đời, mấy chục năm nay luôn sống trong cảnh giàu sang phú quý, giờ gia tộc bị hủy diệt trong tay ông ta, cho dù có chết, ông ta cũng không biết nên đối diện thế nào với liệt tổ liệt tông.

Hứa Niệm Dương, thẳng khỏn hiểm độc này.

Chuyện hán đối phó với Hứa gia ông ta biết rất rõ, cấp dưới của ông ta đã run lẩy bẩy với cặp mắt kinh hãi khi nhớ lại cảnh tượng ấy.

Rõ ràng Hứa Niệm Dương chẳng hề nói một câu trước mặt một nhà ba người Hứa gia kia, thậm chí hán cũng chưa từng làm chuyện gì tàn nhẫn với họ, nhưng chỉ cần đời này ba người Hứa gia còn sống, mỗi khi nhớ tới Hứa Niệm Dương e rằng đều sẽ cảm thấy khiếp sợ, càng đừng nói tới việc muốn gặp lại.

Dường như hán luôn nắm rõ yếu điểm của tất cả mọi người, càng hiểu được kẽ hở của nhân tính.

Hán đứng ngoài cuộc chơi mưu trí giăng lưới thu gọn tiếng thom, rồi sau đó, lẳng lặng nhìn tất cả rơi xuống địa ngục.

Toàn bộ Chương gia, từ gia chủ cho đến toàn bộ những người đã thành niên trong chi chính đều đang ở trong tù, tội vụ án được điều tra hoàn tất tòa án sẽ ra phán quyết cuối cùng, có điều, dựa vào những chứng cứ mà Hứa Niệm Dương đưa ra lần này, người họ Chương không chết cũng sẽ bị phán tù chung thân.

Hứa Niệm Dương nhìn ông ta, mắt mày khẽ cong, cử động này của hán diễn ra rất nhanh, độ cong nơi cuối mắt cũng rất nhỏ, nhưng gia chủ Chương gia vẫn bắt kịp, ông ta không hiểu tại sao Hứa Niệm Dương lại vui như vậy, giống như ông ta không hiểu vì sao một người đàn ông có thể thoải mái từ bỏ quyền lực và địa vị trong tay mình như thế.

Hứa Niệm Dương chậm rãi lên tiếng, chất giọng trầm ổn và ấm áp hòa lẫn với chiếc áo sơ mi trắng mờ tạo cho người khác một cảm giác thanh thản và an toàn, "Tôi không thích những thí nghiệm trên cơ thể người của Chương gia."

Nực cười, đúng là nực cười.

Chương gia chủ nhếch môi giễu cợt, nhưng cuối cùng vẫn không nói lời nào, trực tiếp cúp máy kết thúc cuộc gặp mặt này.

Hứa Niệm Dương không thích thí nghiệm trên cơ thể người ư? Hán vốn đã chẳng có tam quan mà một người bình thường nên có, nói gì đến thích hay không.

Hứa Niệm Dương mang theo hai trợ thủ đến thành phố K thành lập một phòng nghiên cứu sinh học. Họ đã theo hán kể từ khi hán bắt đầu bước chân vào Chương gia, có thể nói họ theo hán không chỉ vì lòng trung thành và coi trọng sự nghiệp của mình, mà còn bởi vì họ thực sự sùng bái và công nhận năng lực của hán ở lĩnh vực này, họ chưa từng gặp ai có năng lực và lòng dũng cảm dám chấp nhận thử thách như hán.

Danh tiếng của Hứa Niệm Dương lại nổi như cồn, sự sụp đổ của Chương gia cũng là do một tay hán vạch trần, khi Chương gia bị đẩy lên đầu ngọn sóng dư luận, những thành tựu trước đây hán cống hiến cho Chương gia cũng được bày ra ngoài ánh sáng, một lần nữa nhận được vô vàn khen thưởng.

Ngày phòng nghiên cứu chính thức treo biển hành nghề tại thành phố K, từ quan chức chính phủ cho đến một vài giáo sư học viện đều đến tận nơi chúc mừng, tặng hoa tươi hoặc băng hiệu, nhân viên cũng đã tuyển đủ từ lâu, đều là những nhà nghiên cứu đến từ khắp các vùng miền và vô cùng ngưỡng mộ thành tựu của Hứa Niệm Dương.

Đêm giao thừa năm Thanh Nhục lên cuối cấp, không khí trong nhà vô cùng náo nhiệt.

Hai trợ thủ đi theo Hứa Niệm Dương, một người còn độc thân, một người thì đã có vợ nhưng còn chưa có con.

Phòng nghiên cứu mới thành lập không lâu, những công việc nhỏ nhặt có thể nói là nhiều vô kể, hai người đều không về nhà đón tết, cũng may cha Thanh Nhục đã nhắc nhở Hứa Niệm Dương từ sớm, ngày đó phải dẫn hai trợ thủ cùng với vợ của họ đến nhà mình ăn bữa cơm đoàn viên.

Căn nhà trước đây Hứa Niệm Dương mua vừa sửa sang xong không lâu, mùi nhà mới cộng với các loại mùi khác không có lợi cho sức khỏe. Bà Phương dứt khoát nói không đồng ý cho họ sang đó ở, bởi vậy khoảng thời gian này Hứa Niệm Dương vẫn luôn ở tại nhà Thanh Nhục.

Lúc hai trợ thủ mang theo vợ mình đến nhà Thanh Nhục, Hứa Niệm Dương đang mặc áo len xắn tay áo cùng cha Thanh Nhục sơ chế hải sản trong phòng bếp.

Chuông cửa reo vang, Thanh Nhục đang xem ti vi trong phòng khách rào bước ra mở cửa.

Sau khi mọi người đều chào hỏi nhau xong, hai anh chàng trợ thủ bèn cẩn thận

đặt món quà mình mang đến xuống, bà Phương đi ra từ phòng bếp, cười vui vẻ, "Tối rồi đó hả, mau ngồi đi các cháu." Bà quay đầu lại trừng mắt nhìn Thanh Nhục, "Tiểu Nhục con mau đi rót mấy cốc nước đi, còn đứng ngốc ở đó làm gì." Giọng nói đầy vẻ ghét bỏ con gái.

Ba người kia đều biết rõ Thanh Nhượng là người có sức ảnh hưởng đến mức nào, họ vội vàng xua tay nói không cần, một trong hai anh chàng trợ thủ còn móc một chiếc lì xì ra tặng cho Thanh Nhượng, "Nhượng Nhượng, chúc mừng năm mới."

Thanh Nhượng lập tức cười híp cả mắt lại, da mặt quá dày, cô vốn không có chút khái niệm nào gọi là ngượng ngùng, trả lời một cách ngọt xớt, "Cám ơn anh." Nói xong bên đưa tay ra nhận.

Nửa đường lại bị bà Phương chặn lại, bà đẩy lì xì lại chỗ cũ, nói: "Ồi dào, con bé đã lớn thế này rồi, không cần đâu không cần đâu." Lòng bà thầm mừng, con bé nhanh nhẩu này thật là...

Lúc này Hứa Niệm Dương và cha Thanh Nhượng mới nổi đuôi ra bước ra khỏi phòng bếp, lúc trước hai người còn đang sơ chế hải sản, mặc dù nghe thấy tiếng chuông cửa nhưng cũng phải đợi làm xong việc rồi rửa sạch tay mới đi ra ngoài, tay Hứa Niệm Dương vẫn còn nhỏ nước tong tong.

Hai trợ lý gọi hần là thầy Hứa, bởi vì họ vừa là trợ lý, cũng vừa là học sinh của Hứa Niệm Dương.

Hứa Niệm Dương khẽ gạt đầu, hần vẩy nước trên tay đi, trực tiếp cầm lấy chiếc lì xì đang kẹp giữa bà Phương và ba người trợ lý, đặt vào trong tay Thanh Nhượng.

Vì giờ trên tay đang có nước nên hần chỉ đành dùng phần nhô lên ở cổ tay đung đung vào eo Thanh Nhượng, "Em đi xem ti vi đi."

Nói xong lại quay đầu gọi hai trợ lý, "Mau vào phòng bếp giúp một tay."

Cuối cùng mới nói với bà Phương đang dờ khóc dờ cười, "Di à, đi cùng với vợ tiểu Trình ngồi đây nghỉ ngơi đi, để tụi con làm."

Thanh Nhượng đã đi đến bên kia sofa ngồi xuống bóc lì xì rồi, đáng vẻ vô tâm ngốc nghếch chết đi được, bà Phương nhìn một cách rồi nghĩ rằng không trông mong gì vào việc cô sẽ tự chủ động chào hỏi vợ nhà người ta.

Bà chỉ đành bàn giao cho cha Thanh Nhượng, lại nghĩ rằng để hai người trợ lý kia đi như vậy có hơi mất lịch sự, dẫu sao người ta cũng là khách, ấy vậy mà lại để người ta phải vất vả tay chân rồi.

Hai anh chàng kia ngoan ngoãn kia nói không sao đâu ạ, rồi mau chóng theo Hứa Niệm Dương vào phòng bếp.

Do sắp sang giao thừa nên bàn trà tại phòng khách bày đầy đồ ăn, không phải là quà vật thì cũng là các loại hạt bí hay hoa quả.

Bà Phương rót một cốc nước ấm cho vợ tiểu Trình, lại mời cô ấy ăn vài món, ba người bao gồm cả Thanh Nhượng ngồi trên sofa trò chuyện vui vẻ.

Thanh Nhượng thích ăn dầu tây, cũng thích ngồi khoanh chân trên ghế sofa, cô ôm một đĩa dầu tây đầy ư ngồi trên sofa ăn ngon lành, bà Phương tiện tay đặt thùng rác xuống bên chân cô, nhủ mảy dạn dò, "Đừng có vứt xuống đất đấy nhé."

"Dạ dạ." Thanh Nhượng gạt đầu lia lịa, tiếp tục nói chuyện phiếm với vợ tiểu Trình.

Bốn người đàn ông trong phòng bếp phân công công việc cho nhau làm rất thuận lợi, Hứa Niệm Dương thì khá ít nói, nhưng cha Thanh Nhượng và hai anh chàng trợ thủ lại trò chuyện rôm rả như pháo rang, chẳng bao lâu sau cha Thanh Nhượng đã bắt đầu tỏ vẻ bẽ trên sai bảo hai anh chàng trợ thủ quay mòng mòng rồi.

Canh nóng thơm nồng sôi sùng sục, rau sống tươi rói lần lượt được bày ra đĩa. Cha Thanh Nhượng mang hai anh chàng trợ thủ đi thăm quan tủ cất rượu của mình, cả ba người cùng thảo luận xem hôm nay nên uống chai nào.

Hứa Niệm Dương cẩn thận rửa sạch tay rồi bước ra khỏi phòng bếp.

Tivi hôm nay không có chương trình nào đặc biệt cả, toàn bộ các kênh đều tràn ngập sắc đỏ náo nhiệt của năm mới, còn chưa đi tới phòng khách mà hần đã có thể nghe thấy tiếng tạp âm phát ra từ tivi và tiếng ba người đang trò chuyện.

Cũng không biết vợ tiểu Trình vừa nói gì, làm Thanh Nhượng và bà Phương cũng bật cười ha ha.

Hứa Niệm Dương khẽ cong đuôi mắt, cô nhóc của hần có tiếng cười thật là phóng khoáng.

Vợ tiểu Trình ngồi giữa Thanh Nhượng và bà Phương, Hứa Niệm Dương đi đến bên cạnh Thanh Nhượng, mặc dù thùng rác ở ngay gần cô, nhưng hần vẫn nhìn thấy góc sofa bên kia bày đầy một đống vỏ kẹo.

Hần dùng tay gạt hết đống vỏ kẹo ấy xuống thùng rác cạnh chân cô, nhìn cô còn ôm chặt cái đĩa trong lòng, cứ nói rồi nói mãi, trong lúc vô thức cô đã ăn không ít rồi.

Hần lấy đĩa đi đặt lên mặt bàn.

Thanh Nhượng vô thức vươn tay ra nắm lấy tay hần, Hứa Niệm Dương vừa mới rửa rau xong nên bàn tay còn vương chút nước, khá mát.

Bàn tay cô nhỏ bé lại mềm ẩm, khi chạm vào tay hần làn da khẽ run lên, nhưng cô vẫn mải mê nói chuyện với vợ tiểu Trình và bà Phương, đầu cũng không thèm quay lại, trực tiếp kéo bàn tay lạnh lẽo của Hứa Niệm đặt xuống dưới đùi cô.

Độ ẩm từ làn da cô truyền qua lớp vải quần jeans, Thanh Nhượng vuốt chân xuống đất xỏ dép lê vào, lần lượt hai bàn tay của Hứa Niệm Dương đều bị cô áp giữa đùi và sô pha.

Thanh Nhượng vừa quay sang nói với bà Phương tối nay con muốn ăn món cánh gà chiên cola do mẹ làm, vừa với tay lấy một chiếc gối nhỏ đang để trên sô pha xuống, loại gối này có thể trải ra thành một chiếc chăn mỏng.

Cô đắp lên đùi mình một nửa, nửa còn lại đắp lên đùi Hứa Niệm Dương.

Bà Phương ừ một tiếng, rồi lại quay sang dịu dàng hỏi vợ tiểu Trình, "Cháu có thích ăn món gì không, để bác làm cho?"

Ba người phụ nữ trò chuyện rất vui vẻ, Hứa Niệm Dương và hai người trợ thủ cũng không phải người xa lạ gì, tiểu Trình đã nhắc trước với vợ mình, ở nhà Thanh Nhượng Hứa Niệm Dương không chỉ đóng vai một người con rể tương lai, mà còn có thể nói là một người con trai nữa, nếu mấy người họ cứ khách khí mãi cũng sẽ mất vui.

Vợ tiểu Trình cười mỉm, nói muốn đến phòng bếp xem có những loại nguyên liệu nào rồi mới chọn món, nhất định phải ném thử món sở trường của bà Phương mới được.

Hai người vui vẻ dặt tay nhau rời đi.

Phòng khách chỉ còn lại Thanh Nhượng và Hứa Niệm Dương.

Tay hắn đã ẩm hơn khá nhiều rồi, Thanh Nhượng nhắc chân lên kéo tay hắn ra, lại với lấy cốc nước ấm trên bàn đúi vào trong tay hắn, "Niệm Dương, anh uống chút nước ấm đi."

Trong phòng có điều hòa, chỉ là vừa nãy chạm vào nước lạnh nên tay hắn mới lạnh như thế, ngồi trong phòng khách một lúc bàn tay đã ẩm hẳn lên không còn cảm giác lạnh lẽo nữa rồi.

Hứa Niệm Dương nhận lấy cốc nước cô đưa qua, có lẽ cô đã uống cốc nước này khi đang ăn kẹo hoặc dâu tây rồi, miệng cốc sứ trắng mờ có hẳn một dấu vết nho nhỏ, nhìn trông không được sạch sẽ cho lắm.

Hứa Niệm Dương xoay nhẹ chiếc cốc, chính tại nơi có vết mờ kia uống liền hai ngụm nước.

Cha Thanh Nhượng dẫn hai anh chàng trợ thủ từ quầy rượu qua đây, ba người đã thương lượng xong buổi tối nên uống rượu gì, ông hoàn toàn không hề hỏi đến ý kiến của Hứa Niệm Dương.

Hứa Niệm Dương ầy à, đều là người nhà mình cả rồi, ông uống gì thì Hứa Niệm Dương uống cái đó, có cái gì mà phải hỏi, quan tâm đến yêu thích của khách mời mới là quan trọng.

Tuy rằng buổi trưa bà Phương lịch sự đẩy lại li xì hai trợ thủ đưa cho Thanh Nhượng, nhưng buổi tối lúc cả nhà đang ngồi vây quanh chiếc bàn ăn cơm đoàn viên bà vẫn chuẩn bị bốn cái li xì.

Một cái của Thanh Nhượng, một cái của Hứa Niệm Dương, hai cái còn lại của hai anh chàng trợ thủ, có điều ai có vợ rồi thì sẽ là đưa cho vợ người đó.

Thanh Nhượng cười híp cả mắt lại, miệng ngọt xót nịnh nọt mẹ mình mấy câu liền.

Bà Phương cũng được nịnh vui híp cả mắt lại, có điều vẫn cảm chặt không buông, bà liếc thấy Hứa Niệm Dương đang cầm bó dưa đi tới, bèn chỉ đạo Thanh Nhượng, "Đi, đi sắp bát dưa xong rồi mẹ sẽ cho con."

Thanh Nhượng hất tay áo một cái, giả giọng eo éo, "Thần xin tuân chỉ lão phật gia ~"

Nói xong bèn lập tức chạy tới bên Hứa Niệm Dương chìa tay ra muốn lấy dưa.

Hứa Niệm Dương trực tiếp cúi đầu xuống hôn nhẹ vào trán cô, chỉ đưa cho cô một đôi, "Nhượng Nhượng, hôm nay anh làm món cá chua ngọt, em ném thử xem." Sau đó lại đưa cho cô một cái bát.

Khóe miệng bà Phương giật giật, bà giờ tay đầu hàng, trả lại li xì cho Thanh Nhượng.

Lòng bà lại than thở, thằng bé Niệm Dương này sao mà thành thật đến thế cơ chứ, nhìn trúng tiểu ma nữ nhà họ, đúng là tui thân cho Niệm Dương rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Hứa Niệm Dương (10)

Năm ấy lên cấp ba Thanh Nhượng phải lựa chọn giữa khoa tự nhiên và khoa xã hội, cuối cùng cô đã chọn khoa xã hội.

Thật ra thành tích của cô ở các bộ môn khoa tự nhiên vẫn tốt hơn một chút, bởi vì cô không thích học thuộc lòng cho lắm, nên có rất nhiều kiến thức trong khoa xã hội cô còn khá mơ hồ.

Chủ nhật tuần này Hứa Niệm Dương lại tới thành phố K, mục đích của chuyến đi lần này là để phân tích cho cô hiểu với thành tích như bây giờ cô nên chọn khoa nào.

Nhưng cuối cùng thì Thanh Nhượng vẫn kiên quyết chọn khoa xã hội.

Hứa Niệm Dương từng hỏi cô tại sao lại lựa chọn như vậy, Thanh Nhượng nói, sau này lên đại học cô muốn học chuyên ngành cân bằng và phát triển xã hội.

Chuyên ngành cân bằng và phát triển xã hội.

Những chuyên ngành ở đại học hầu như đều có một điểm chung, đó chính là nghe tên có vẻ vô cùng "vĩ đại", ít nhất thì đối với những cậu bé cô bé còn học cấp hai vẫn có sức thu hút rất lớn, chỉ cần nghe đến tên thôi cũng cảm thấy hào hứng trong lòng rồi.

Nhưng trên thực tế, kiến thức cụ thể mà mỗi chuyên ngành phải học, công việc thực tế sau khi đi làm và tên gọi của chuyên ngành vẫn tồn tại sự khác biệt rất lớn.

Chuyên ngành cân bằng và phát triển xã hội, Hứa Niệm Dương đã tìm hiểu rất kỹ càng, bao gồm những tiết học trong toàn bộ giáo trình, thực tập cuối kì, cho đến tình trạng tìm việc, thậm chí hần còn làm cả một biểu đồ rồi đưa cho Thanh Nhượng xem.

Chuyên ngành này giai đoạn tiền kỳ phải làm rất nhiều việc, đặc biệt là thống kê số liệu, thường xuyên phải đi tới cơ sở hạ tầng để khảo sát thông tin, cuối cùng mới có thể tính toán ra số liệu thực tế.

Một chuyên ngành rất vất vả.

Hứa Niệm Dương liên hệ với một vài người, dẫn cô đi trải nghiệm công việc này một ngày chủ nhật.

Từ nhỏ đến lớn Thanh Nhượng đều được người khác nuông chiều, rất ít khi cô phải đụng tay vào làm công việc nhà, không ngờ rằng khi phải đối mặt với những ngôi nhà rách nát bẩn thỉu lại chẳng hề ca thán đến một lời.

Hứa Niệm Dương không mấy bất ngờ, dù sao tình trạng năm ấy của hần còn thảm hơn những đứa trẻ này nhiều.

Sau này Thanh Nhượng từng nghiêm túc bàn luận với hần vài chuyện, về bệnh tật, về đói nghèo, và cả ô nhiễm môi trường.

Cô luôn là một cô gái có tấm lòng lương thiện, nếu họ gặp phải ăn mày khi đang đi dạo phố, dù không mấy khó khăn để biết đó là lừa đảo hành nghề ăn mày, nhưng cô vẫn cứ giúp đỡ và chúc phúc cho họ.

Mỗi khi trường học tổ chức hoạt động nhân ái, đến thăm cô nhi viện hoặc là giúp đỡ viện dưỡng lão, Thanh Nhượng đều sẽ tích cực hưởng ứng, còn chăm chỉ hơn cả việc học của mình nữa.

Khi nào về nhà cô sẽ lại gọi điện cho hần, vui mừng hơn hờ kể rằng lần này đã gặp được những người ai, giúp họ được những việc gì, trường học tại nơi đó đã tổ chức được những hoạt động nào, nhưng rồi giây lát sau giọng cô lại hơi trầm xuống, bởi vì cô cảm thấy những người đó thật đáng thương, dù chỉ là người lạ không có một chút quan hệ nào, cô vẫn cảm thấy đau lòng.

Cô luôn hi vọng mọi người đều được sống vui vẻ hạnh phúc, cho dù nghèo đói một chút, nhưng sức khỏe được vẹn toàn, không phải phiền não vì bệnh tật.

Mỗi lần Hứa Niệm Dương chế tạo được một loại vắc-xin chống lại virus mới, người đầu tiên hần thông báo chuyện này luôn là Thanh Nhượng, bởi vì hần biết Thanh Nhượng nghe thấy tin này sẽ vô cùng vui vẻ, khi cô vui vẻ đôi mắt ấy sẽ tỏa sáng rực rỡ, lúc đi đường sẽ thích thú nhảy chân sao và ngân nga vài câu.

Là người thì đều có dự vọng, đều có thứ bản thân mong muốn có được.

Hứa Niệm Dương từng nghĩ rằng thứ ghé thăm đến tận cùng ấy, bao gồm cả chính hần. Dự vọng luôn khiến người chẳng ra người, thế nên hần lựa chọn hủy diệt.

Virus zombie, có thể khiến con người trở thành loài dã thú chỉ còn lại duy nhất một dự vọng, đó là ăn thịt, còn hần, cũng chưa từng nghĩ rằng sẽ để lại đường lui cho bản thân.

Thứ Thanh Nhượng muốn, trở thành ngoại lệ của hần.

Cô muốn thế giới này hòa bình, không có bệnh tật, không có khó khăn, mọi người đều được hạnh phúc an lành.

Điều này thật nực cười, cũng thật đáng giễu biết bao.

Rõ ràng biết chuyện ấy không thể xảy ra, Hứa Niệm Dương vẫn cứ muốn cố gắng thực hiện, mỗi lần bắt tay vào nghiên cứu điều chế vắc-xin mới, mỗi lần chiết xuất vắc-xin ra ống nghiệm, dường như hẳn có thể đến gần với thứ cô mong muốn hơn, dù chỉ là một chút..

Phải sống thế nào cho đáng đây? Hứa Niệm Dương từng tự hỏi bản thân như thế rất nhiều lần.

Cuối cùng hẳn vẫn không tìm ra đáp án, tất cả chỉ là một khoảng không trắng xóa.

Nhưng chính vào năm 13 tuổi ấy, một cô nhóc đã nhét chiếc ô vào trong tay hắn, xúc cảm ấm áp truyền tới từ lòng bàn tay cô.

Bắt đầu từ ấy, Hứa Niệm Dương đã hiểu ra mình nên sống thế nào cho đáng.

Phải sống có mục đích, hơn nữa còn phải phấn đấu cả đời này vì mục đích ấy.

Cho đến chết, không hối hận, không oán trách.

Phòng thí nghiệm vừa thành lập chưa đầy một năm, tiền thuê nhà và mua sắm thiết bị đã tiêu sạch toàn bộ tiền tích góp của Hứa Niệm Dương, còn tiền lương cho nhân viên, các loại phúc lợi cũng chiếm một khoản không nhỏ.

Gần như mỗi tháng phòng nghiên cứu của họ đều có thành quả mới, thu nhập rất khả quan, nhưng số tiền dùng vào việc chi tiêu cũng rất lớn.

Hiện tại sau lưng Hứa Niệm Dương đã không còn Chương gia chống đỡ, rất nhiều chuyện đều cần hắn tự thân vận động.

Thanh Nhượng lựa chọn học đại học ở thành phố K, từ thứ hai đến thứ sáu cô sẽ ở tại trường, chủ nhật có khi sẽ về nhà, cũng có khi sẽ về nhà của cô và Hứa Niệm Dương.

Hứa Niệm Dương đã chuyển vào đây ở từ rất lâu, hai phòng ngủ được thiết kế ngay cạnh nhau, hiện tại một phòng là của Hứa Niệm Dương, phòng còn lại đương nhiên dành cho Thanh Nhượng. Trần phòng ngủ của cô được sơn một màu hồng nhạt, trên tường cũng sơn đủ loại hoa văn dẫu tây.

Khoảnh khắc Thanh Nhượng mở cửa bước vào lập tức đứng hình, cô thầm mắng mình khi ấy không có việc gì làm tự nhiên nảy ra cái ý nghĩ quái dị này.

Trong nhà không thuê đi giúp việc, ý thức lãnh địa của Hứa Niệm Dương quá mạnh, cũng may Hứa Niệm Dương khá chăm chỉ, căn nhà cũng không lớn, mọi nơi trong nhà đều là do một tay hắn dọn dẹp.

Hai người ăn xong tối com bèn nắm tay nhau đi dạo một vòng siêu thị, lúc Hứa Niệm Dương chọn rau tươi cho ngày mai về bỗng phát hiện cô nhóc của hắn đang đứng cau mày trước tủ đông, đôi môi mím chặt lại, trông đến là đáng thương.

Hắn bước lên ôm lấy eo cô, nghiêng đầu mỉm cười hỏi, "Nhượng Nhượng sao thế?"

Thanh Nhượng vươn tay mở tủ đông rồi lấy ra hai hộp kem, bên trái là vị dâu tây, bên phải là vị socola, "Niệm Dương, mua cái nào bây giờ?"

Hứa Niệm Dương khẽ cười, thơm cô một cái, "Mua cả hai đi."

Thanh Nhượng bĩu môi, khẽ hừ một tiếng rồi không để ý đến hắn nữa, cô phiền não rất lâu mới đặt que kem vị dâu tây về lại chỗ cũ, chỉ lấy vị socola.

Kem không phải là đồ tốt gì, Hứa Niệm Dương không muốn cho cô ăn quá nhiều, nhưng nhìn cô quả thật rất bối rối, hơn nữa trước giờ cô vẫn luôn thích vị dâu tây, thế là hắn lại vươn tay với lấy chiếc hộp cô vừa thả về chỗ cũ, "Sao lại không cần vị dâu tây nữa?"

Thanh Nhượng nín tay hắn xuống, cầm lấy hộp kem đặt lại chỗ cũ rồi kéo hắn ra ngoài, "Mọi ngày em đều ăn vị dâu tây rồi, hôm nay muốn ăn vị socola, lần sau sẽ mua dâu tây."

Hứa Niệm Dương xách giỏ nhìn cô khoác tay mình, hắn khẽ cười, ngoan ngoãn cùng cô đi ra ngoài.

Họ không mua nhiều đồ lắm, một tay Hứa Niệm Dương xách túi nylon, tay kia khoác lấy tay cô.

Siêu thị cách nhà họ khá xa, vừa ăn com xong đi bộ một chút cũng tốt, hai người đều quyết định đi bộ về nhà.

Thanh Nhượng nhớ kĩ hộp kem của mình, cô kéo tay Hứa Niệm Dương đi rất nhanh.

Đến nhà rồi Thanh Nhượng lập tức mở hộp kem ra, lao vào phòng bếp lấy thìa chạy vội ra ngoài.

Hứa Niệm Dương đổi dép lê, cẩn thận nhặt lấy vỏ hộp cô vứt lên bàn bỏ vào trong thùng rác, Thanh Nhượng đã múc được một thìa kem rồi, cô đưa thìa kem tới trước mặt hắn, "Niệm Dương a ~"

"Ừm." Hứa Niệm Dương há miệng ăn sạch, khẽ liếm môi nói cho cô biết rất ngon, Thanh Nhượng cười híp mắt lại ngồi trên sofa bắt đầu xử lý đồng

kem.

Dù sao cô cũng còn nhỏ tuổi, ăn xong kem lại lười biếng dựa vào bụng hán chơi game, một lát sau không nhìn nổi bắt đầu cần nhân, "Niệm Dương, mẹ nói bây giờ anh kiếm tiền không dễ chút nào, mỗi tháng căn nhà này còn phải nộp phí mua nhà, mẹ nói căn nhà này phí cao lắm, bảo em phải biết tiết kiệm."

"Ừ." Hứa Niệm Dương một tay cầm điều khiển tìm kênh mình thích, tay còn lại khẽ vuốt tóc cô, chọn bừa một kênh nào đó, hán tùy tiện nói, "Tiền nhà anh đã giao toàn bộ cho bên ngân hàng từ lâu rồi, mỗi tháng người ta sẽ chiết khấu thẳng với bên đó."

Thanh Nhượng lắc đầu thoát khỏi tay hán, xoay người ngồi dậy, "Thế mỗi tháng anh kiếm được bao nhiêu tiền vậy? Tích kiệm được bao nhiêu?"

Hứa Niệm Dương nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt đen láy như mã não tràn ngập ý cười, giơ bàn tay lên, "Đã sau thêm năm số không."

Khóe miệng Thanh Nhượng giật nhẹ, bỗng nhiên lật người úp mặt vào bụng hán, không cam lòng hét lớn, "Em muốn chạy về chỗ kia mua hộp kem dâu tây!"

Hứa Niệm Dương cúi đầu hôn lên tóc cô, "Ừ, giờ ta đi luôn nhé?"

"Thôi bỏ đi." Thanh Nhượng lật người lại, "Em lười quá rồi, không động đây nổi nữa, để ngày mai nói sau nhé."

"Được." Hán luôn nghe cô, bao dung và ôn hòa.

Ngày hôm sau hai người về nhà, còn chưa đến giờ ăn cơm, Hứa Niệm Dương và cha Thanh Nhượng đi ra ban công ngồi chơi cờ, Thanh Nhượng lười biếng dựa vào người mẹ mình xem tivi, bỗng nhiên một quảng cáo kem que hiện ra, Thanh Nhượng bắt đầu cần nhân với mẹ mình, "Mẹ lừa con, Niệm Dương nói tiền nhà đã giao toàn bộ cho bên ngân hàng giữ, còn nữa mỗi tháng anh ấy kiếm được nhiều như thế."

Cô giờ tay đếm một lúc, gương mặt viết đầy ba chữ "mẹ lừa con", có vẻ không được vui cho lắm.

Bà Phương thờ dài một hơi, bà nghiêng đầu nhìn hai người đàn ông còn đang đánh cờ bên kia, lát sau mới quay đầu lại dịu dàng khuyên nhủ cô, "Con không phải là vì mẹ muốn cho cô học cách sống cho mai sau sao, muốn sống yên ổn thì tiêu xài không thể quá lãng phí."

Thanh Nhượng không quá để tâm đến vấn đề này, lát sau lại cùng bà Phương trò chuyện về những điều thú vị ở trường.

Buổi tối bà Phương nằm trên giường đọc sách, cha Thanh Nhượng tắm xong bước ra, còn chưa kịp lấy khăn tắm lau đầu.

Bà Phương gấp sách lại, gọi cha Thanh Nhượng một tiếng, bắt đầu kể với chồng mình về chuyện hôm nay.

Cha Thanh Nhượng nghe xong cũng không nói gì, bà Phương cũng im lặng theo.

Ông sấy tóc xong bèn tắt đèn phòng treo lên giường ngủ, bà Phương cũng nằm xuống, chỉ là đèn ngủ vẫn còn để sáng.

Sau khi đèn ngủ tắt, cả căn phòng chìm vào bóng tối.

Cha Thanh Nhượng chậm rãi nói, "Thằng bé Niệm Dương này, đúng là đáng mặt đàn ông."

"Ài..." Bà Phương thờ dài một hơi, "Ông đừng nói nữa, tôi lại cảm thấy đau lòng thay cho nó. Cũng may Tiểu Nhượng là do tôi sinh, chứ nếu không Niệm Dương mà tìm một người như con bé, chắc tôi sẽ tức chết mất."

Cha Thanh Nhượng bật cười, "Bà so sánh kiểu gì thế hả, con gái nhà chúng ta cũng tốt đấy chứ."

"Phải, cũng tốt." Bà Phương miễn cưỡng đồng ý, khẽ liếm môi, "Ông yên tâm, Niệm Dương tự có chừng mực, trước đây Tiểu Nhượng đã từng nói với tôi rồi, Niệm Dương sẽ không để con bé có thai trước khi kết hôn."

Cha Thanh Nhượng khẽ ừ một tiếng, lật người sang rồi cười, "Tôi không lo lắng điều này, Niệm Dương còn thương yêu con gái chúng ta hơn cả bà đấy."

Bà Phương đá chông mình một cái, hừ lạnh, "Phải, chỉ có ông mới biết thôi."

Cha Thanh Nhượng không muốn cãi nhau với vợ, cãi thêm hai câu nữa là bà sẽ giận thật đấy, đến lúc đó thì phiền rồi, bèn lập tức dỗ ngọt bà vài câu.

Căn phòng lại quay trở về trạng thái yên lặng, không bao lâu sau tiếng thờ đều đặn của cha Thanh Nhượng vang lên, bà Phương nghe một hồi cơ thể cũng phản xạ có điều kiện dần chìm vào giấc ngủ.

Đúng là không cần lo lắng.

Nếu như trước đây không phải bà và chồng cảm thấy lo lắng, thường xuyên hỏi chuyện Hứa Niệm Dương, thì có lẽ, rất nhiều chuyện họ vốn không hề biết.

Người ngoài chỉ nhìn thấy Hứa Niệm Dương từ khi trở về Chương gia bỗng trở nên hiền hách và may mắn biết bao, nhưng những cay đắng và khổ cực

ẩn sâu trong đó lại là điều mà người thường khó có thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì Thanh Nhượng, Hứa Niệm Dương luôn tôn kính và thành thật với họ, họ hỏi cái gì, hắn nói cái đó, không thêm mắm dặm muối, cũng không chen thêm cảm xúc của bản thân vào, chỉ đơn thuần trần thuật những gì mình đã trải qua mà thôi.

Bà Phương nghe đến nỗi hai mắt nhòe lệ.

Hứa Niệm Dương vẫn cứ ung dung lạnh nhạt như thế, hắn chỉ nói một câu, xin họ đừng để Nhượng Nhượng biết.

Đã nhiều năm trôi qua như vậy, bà Phương và chồng cũng xem như đã theo dõi toàn bộ quá trình trưởng thành của Hứa Niệm Dương, từ khi hắn còn là một cậu bé đến khi trưởng thành như bây giờ, thời gian quan sát và ngầm nghĩ có lẽ cũng đã quá đủ.

Một đường này Hứa Niệm Dương trải qua biết bao đắng cay khổ cực, nhưng hắn chưa từng nói với Thanh Nhượng dù chỉ nửa câu, không phải do không tin tưởng hay không bằng lòng nói ra, chỉ là vì...

Có một lần bà Phương không kìm được nữa, bà hỏi hắn, có phải vì hắn cảm thấy Thanh Nhượng quá nhỏ, không thể cùng hắn chia sẻ những khó khăn ấy nên mới không nói cho Thanh Nhượng biết những chuyện đó?

Hứa Niệm Dương chỉ cười, ngữ khí điềm đạm, "Dì à, chỉ là con không nỡ."

Không nỡ một chút nào.

**

Tôi ghét thế giới này,

Nhượng Nhượng thích thế giới này,

Cho nên,

Tôi phải nỗ lực,

Biến thế giới này trở nên phồn vinh hưng thịnh.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoaị Chung Có Chủ (Tình Thoaị)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 1: Thế giới 3: Lâm Triệu (1)

Hắn tên Noãn Dương, đây là cái tên mà mẫu thân đặt cho hắn.

Không có họ.

Bởi vì từ trước mười tuổi chưa từng gặp phụ thân.

Bây giờ, hắn được gọi là Lâm Triệu.

Huyền Tuyết Môn bị giết, bị thương, trong một đêm, máu chảy thành sông.

Ma tộc tiến công quy mô lớn, Huyền Tuyết Môn không chống cự nổi, một tông môn vốn rộng lớn nguy nga nay bị bao phủ bởi mùi máu tươi nồng đậm ghê tởm.

Lâm Triệu lười biếng dựa người ra sau, ngồi trên chủ vị ở đại sảnh tông môn Huyền Tuyết Môn, phía sau treo một cái chuông đồng thật lớn.

Quanh thân chuông môn bị ma khí trói buộc, nghe răng trợn mắt nhìn Lâm Triệu, tu vi trong đan điền cuộn cuộn không ngừng nhưng thân thể lại không thể tránh thoát được.

Chung quanh đại điện, bên ngoài, tất cả đều là tiếng cười chói tai của Ma tộc và âm thanh nhấm nuốt.

Nửa người chuông môn đầm máu, "Người là đã chúng năm đó?!"

Câu hỏi, câu cảm thán đầy kinh ngạc, cũng là câu trần thuật.

Trên mặt mây phong chủ không có chỗ nào là không có sát khí.

Lâm Triệu như cũ vẫn là tư thái lười biếng, không đau không ngứa, ma khí áp một cái, hai đầu gối chường môn nện trên mặt đất thật mạnh, trên sàn nhà lát đá cẩm thạch trong nháy mắt đã xuất hiện hai lỗ hổng.

Hắn quay đầu, khoe mắt rất nhỏ từ trên cao nhìn xuống giống như xem cũng giống như liếc, tất cả đều là sự cao cao tại thượng coi thường sinh mệnh, tùy thời hóa thành tro bụi chỉ bằng cái búng tay.

Cong cong môi, huyết sắc ở hai tròng mắt càng nặng, tóc bạc thật dài phía sau tung bay trong gió.

Hắn nhẹ nhàng giơ tay, từ ông tay áo tuyết trắng to rộng lộ ra ngón tay thon dài trắng nõn, ngoắc một cái, chường môn quỳ trên mặt đất nhanh chóng tới gần hắn.

Độ cao vừa vặn tốt, hắn vươn tay, mềm nhẹ như để vào trong nước, thọc vào đan điền của chường môn.

Cả người chường môn gãy giữa kịch liệt, đôi mắt trũng lõm đến nỗi tròng mắt cơ hồ muốn nhảy ra, há miệng thật to nhưng lại không phát ra âm thanh nào.

Lâm Triệu thu ngón tay lại, âm thanh vỡ vụn rất nhỏ, thế nhưng trong đại sảnh ồ ào lại thắng tất cả tiếng vang.

Chỉ trong mấy cái hô hấp, hắn ung dung thông thả thu hồi tay, máu đỏ sền sệt nổi bật trên làn da hắn nhanh chóng bay đi, lúc toàn bộ bàn tay rời khỏi thân thể chường môn thì đã lại sạch sẽ như trước.

Mà chường môn, thân thể đã mềm nhũn nằm trên mặt đất, bởi vì đan điền bị bóp nát nên nhanh chóng già nua, làn da xuất hiện đầy nếp nhăn, cơ hồ là da bọc xương trong nháy mắt, giống như xác ướp cổ hủ thời ngàn năm chưa được khai quật.

Lâm Triệu đứng lên, nỗi hoảng sợ của toàn bộ đại diện đều bị ma khí nồng đậm đè lại trong cổ họng, hắn quay đầu nhìn quét một chút biểu tình kinh hoàng đến run rẩy linh hồn của mọi người trong đại điện.

Vô vị.

Hắn khẽ vuốt gò má.

Một thân áo choàng màu trắng cùng tóc dài bạc tung bay, nam tử hai mắt đỏ tươi mà biểu tình đạm mạc dạo bước đi qua tràng Tu La, yên lặng đứng ở cửa đại điện.

Ma khí đưa tới phong linh khiến hắn bằng phẳng lặng không, bằng tốc độ không nhanh không chậm rời đi.

Lời nói vọng xuống từ không trung mang theo sự không kiên nhẫn không thú vị và thái độ không sao cả, "Mười ngày sau, Tinh Hợp Môn."

Huyền Tuyết Môn là tông môn đứng đầu trên bảy đại tông môn thuộc bảy đại lục của Đại Châu, thực lực không thể xem thường, trong một đêm bị hủy diệt khiến toàn bộ đại lục đều khiếp sợ.

Sáu đại tông môn còn lại nhanh chóng tụ tập, kể cả một ít môn phái nhỏ ngày thường bị bọn họ khinh thường đều phá lệ được triệu tập, còn có những kẻ tu luyện riêng lẻ.

Ma tộc hung hăng ngang ngược lại chuẩn bị tiến công.

Mười ngày sau, cao thủ của các đại môn phái tọa trấn trấn địa Tinh Hợp Môn sẵn sàng đón quân địch.

Không thể tránh thoát.

Tinh Hợp Môn thương vong vô số, không bị diệt môn là bởi vì lúc trước đã bỏ chạy rất nhiều.

Ngày xưa là thánh địa trong lòng người tu tiên, hiện tại lại biến thành một cứ điểm của Ma tộc.

Chỉ hơn mười ngày, Huyền Tuyết Môn đã rách nát tàn tạ, khắp nơi trong cung điện đại khí trang nghiêm đều là vết máu đã biến thành màu đen, còn có độc trùng không biết tên nằm bò ngổn ngang, tùy ý có thể thấy được chi tiết xương người.

Cấp dưới tới báo, năm đại môn phái còn lại đều đưa tới Thánh Nữ của môn phái mình, hy vọng có thể giảng hòa cùng Lâm Triệu.

Tu Tiên Giới vốn vô tình, đánh thắng được thì giết, giết người đoạt bảo, giết người đoạt vận, đều là những chuyện bình thường như ăn cơm uống nước.

Đánh không lại thì lừa, có thể bán liền bán.

Tu tiên, tranh thọ với trời, nghịch thiên mà đi, vốn dĩ ngay từ đầu Thiên Đạo đã không dung thứ.

Lúc Thanh Nhục cùng bốn Thánh Nữ khác được đưa vào cửa, Lâm Triệu đang ngồi trên chủ vị, bảo bối chuông trấn ma được treo ở cửa chính Huyền

Tuyệt Môn, nghe nói đã có linh thức, có thể áp chế Ma tộc.

Hiện tại, lại ở phía dưới ghế dựa.

Trong tay Lâm Triệu cầm một con hồ ly tuyết trắng, hồ ly kia đã rất hoảng sợ, đôi mắt đen nhánh ướt mà hình như chứa nước mắt, bị Lâm Triệu bóp cổ lại không dám giãy giụa.

Lâm Triệu quay đầu liền nhìn thấy một hàng đến năm vị mỹ nhân, năm người mặc một màu váy lưu tiên*, thiết kế chi tiết trên váy có bất đồng, trang điểm đẹp để lại phong tình.

*lưu tiên: cũng không biết cái váy gì nữa.">

Nghĩ đến mấy đại tông môn nhưng thật ra lại lao lực tâm tư.

Lâm Triệu tùy tay đem hồ ly ném một cái, nó ngã trên mặt đất lăn vài vòng, đụng vào cây cột vẫn không dám chạy, choáng váng ngồi dậy dựa vào cột, bộ lông trắng muốt vẫn luôn run rẩy.

Bốn mỹ nhân cũng run, không thể áp được sợ hãi và khinh nhường đối với Ma tộc nơi đáy mắt, nhưng lúc này lại không thể không mỉm cười nhu hòa, chỉ hy vọng chính mình thoát khỏi cái sát tính tông môn này.

Thanh Nhược đang phát ngốc mà nhìn cái chuông phía dưới ghế dựa của hắn.

Nàng mặc váy lưu tiên màu xanh lá mạ, không giống hai vị bên cạnh một người lộ eo một người lộ chân, hình thức váy thực sự bảo thủ, che kín mít đến cả hai cánh tay đều không nhìn thấy.

Chỉ có cái cổ trắng nõn thon dài lộ ra, thấp thoáng hình dáng xương quai xanh.

Trên mái tóc cô ý để xõa cắm một cây trâm cài màu bạc thật tinh xảo, vài lọn tóc cong ở chỗ xương quai xanh và ngừng ở bả vai, như là không thể rời đi được.

Lâm Triệu thoáng liếc mắt qua một lượt, không có hứng thú. Chẳng qua là cấp dưới tự chủ trương, hắn chuẩn bị gọi người đưa trả về các tông môn.

Hắn ngồi thật cao, Thanh Nhược thoáng ngẩng đầu lên, cách đại diện Huyền Tuyệt Môn bị tàn phá, thanh âm mềm mại của nàng có tiếng vọng thật nhỏ.

"Lâm Triệu, ghế dựa của ngươi làm thế nào đặt được lên đó?"

Nháy mắt, tất cả mọi người trong điện trừ hai người bọn họ đều ngừng hô hấp.

Ánh mắt Lâm Triệu rơi xuống trên mặt nàng.

Nàng ấy đang tò mò, thuần túy chỉ là tò mò.

Cho nên mới đặt câu hỏi.

Lâm Triệu giờ tay nhẹ nhàng vẩy vẩy với nàng, "Tự mình lại đây xem."

Câu nói đậm nhạt mà bình thản.

Thanh Nhược nhẹ nhàng ừm một tiếng, đôi tay bị tay áo che khuất vươn ra, đầu ngón tay như xanh miết, kéo lại vạt váy, liền thật sự cất từng bước một đi về phía hắn.

Nàng đang tiến lên, đưa lưng về phía bốn Thánh Nữ vừa cùng nhau đến, cho nên không hề nhìn thấy biểu tình đặc sắc trên mặt họ.

Lâm Triệu đưa tay chống cằm. Đại diện bị tàn phá, chỗ tan vỡ trên mặt đất rất nhiều, bước chân nàng tiếng nặng tiếng nhẹ, Lâm Triệu nghe tiếng vang như vậy chậm rãi tới gần, đột nhiên bắt đầu cảm thấy có ý tứ.

Đỉnh của đại chuông thật nhọn, hắn không dùng ma khí, nhưng ghế dựa vẫn vững vàng đứng ở trên.

Thanh Nhược đến bên cạnh đại chuông, buông váy, bàn tay đặt lên cái chuông dày nặng, ngẩng đầu lên ngó nghiêng mà xem, đột nhiên lại cười rộ lên, "Ồ ~ Thì ra là ghế dựa dốc xuống ở phía trên."

Lâm Triệu dùng ma khí, đem ghế dựa cố định ở giữa không trung.

Hắn cúi đầu nhìn tay nàng, thật sự rất đẹp, đặt ở trên cái chuông cũ kỹ, tạo nên một sự đối lập đặc biệt.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua hồ ly lông trắng trốn sau cây cột.

Hồ ly bay lên, biểu tình ngoan như một viên màn thầu tùy ý xoa bẹp vo tròn.

Đến trong tay Lâm Triệu, lại rơi xuống vòng ôm của Thanh Nhược, hồ ly thật muốn thở ra một hơi thật dài, nhưng lại không thể biểu hiện ra ngoài.

Thanh Nhược chớp đôi mắt tò về kỳ quái lại kinh ngạc.

Đôi mắt sạch sẽ đến dường như trong suốt lại không tò mò thuần túy giống lúc trước, lần này hỗn loạn một chút ngoài ý muốn nhỏ. Nàng cúi đầu nhìn thoáng qua tiểu hồ ly ngoan ngoãn trong ngực, một bàn tay đặt trên lồng dài mềm mại của nó, khoe miệng cong lên một độ cung nho nhỏ, trong mắt lại thêm vài phần thích thú.

Không hề có một cảm xúc che giấu nào.

Lâm Triệu đột nhiên nhe ra răng nanh, đôi mắt đen như mực nháy mắt đầy huyết sắc đỏ tươi.

"Nuôi nó." Hắn mở miệng, hơi cúi đầu với Thanh Nhược.

"Vâng!" Nàng không do dự, dứt khoát lại trực tiếp, thanh âm trong veo mang lại cảm giác cô gái nhỏ điềm đạm ngọt ngào.

Năm Thánh Nữ bị giữ lại cùng nhau.

Phong chủ* Huyền Tuyết Môn bị hủy hoại nghiêm trọng nhất. Mấy phong khác cũng không toàn vẹn đến đâu được.

*phong chủ ở đây kiểu như khu vực chính của tông môn ý.

Bốn Thánh Nữ bị phân đến một cái phong. Từng người đi lựa chọn động phủ, trước tiên lấy ra các loại pháp khí bố trí phòng ngự, toàn thân ướt nhẹp mồ hôi lạnh cũng không có rãnh lo, tiếp theo phải dọn dẹp thi thể và rửa sạch vết máu.

Nói là Thánh Nữ, nhưng kỳ thực bị tông môn đẩy ra như vậy không thể nghĩ ngờ là chịu chết, người nào ở trong tông môn thân phận đều không quá cao, đương nhiên cũng không phải là quá thấp. Còn phải có một gương mặt bệ nguyệt tu hoa cùng dáng người hoàn mỹ.

Loại người thuộc trình tự này ở Tu Tiên Giới, đối với sinh tử đã sớm quen thuộc, tốc độ dọn dẹp động phủ rất nhanh.

Chỉ có Thanh Nhược là ngoại lệ. Hắn mang nàng đến một cái phong khác, chưa đầy một phút đồng hồ lại về tới phong chủ ở đại điện.

Nàng ôm tiểu hồ ly đứng trước mặt Lâm Triệu, mân mê môi, ánh mắt hơi né tránh, thanh âm mềm mại lại dường như có chút ngượng ngùng, "Lâm Triệu, ta, ta có thể ở lại nơi này hay không?"

Lâm Triệu đã từ trên ghế xuống dưới, bây giờ trên mặt đất trước mặt là các loại túi Càn Khôn, chủ nhân đã chết, hắn tùy tay là có thể hủy bỏ trời buộc, đang nhàm chán nhìn xem bên trong có cái gì, vừa ý thì trực tiếp kéo ra ném vào túi Càn Khôn của mình.

Lâm Triệu nhìn nàng một cái, hồ ly trong ngực nàng bởi vì những lời này đã ghé vào cánh tay nàng với một bộ dáng sống không còn gì luyến tiếc.

"Ừm?" Hắn lên tiếng, lấy một thứ từ túi Càn Khôn trong tay ra ném vào túi của mình, rồi lại tùy tiện vứt ra một chỗ khác.

Túi Càn Khôn nho nhỏ đã chất thành ngọn núi nhỏ cao bằng nửa người.

Thanh Nhược không mở miệng, ánh mắt theo đường Parabol rơi xuống sườn núi.

Lâm Triệu cười khế, "Muốn?"

Không đợi nàng trả lời, hắn vung tay, cái bình nhỏ chuyển qua bên chân Thanh Nhược.

Hồ ly giả chết trong ngực nàng lập tức cọ người ngồi thẳng dậy.

Đồ vật trong này, Lâm Triệu chương mất, nhưng không có nghĩa tất cả mọi người đều có tầm mắt tài đại khí thô giống hắn.

Hồ ly đột nhiên ngồi dậy, Thanh Nhược cúi đầu liếc nhìn nó một cái, gờ tay sờ sờ đầu nó để trấn an, ánh mắt vẫn không nhìn Lâm Triệu, lác lác đầu, "Không cần." Câu nói tiếp theo nhỏ như muỗi kêu, trên má nhiễm màu hồng phấn mê người, "Ta, ta sợ người chết."

Nhưng thánh lực của Lâm Triệu quá tốt.

Động tác tron tru trên tay hắn dừng một chút. Xác thật, mỗi cái phong ở Huyền Tuyết Môn nơi nơi đều là người chết cùng tứ chi hỗn loạn. Nơi này tuy rằng bừa bộn, nhưng bởi vì hắn ở đây, cấp dưới đã sớm dọn dẹp sạch sẽ.

"Người vì cái gì mà tới nơi này?" Lâm Triệu tiếp tục động tác trong tay, mở miệng hỏi nàng.

Túi Càn Khôn nhanh chóng bị ném qua, bên trong căn bản không có thứ gì đáng chú ý.

Thanh Nhược mỉm môi, "Phụ thân vào bí cảnh bế quan, phong chủ trong tông môn và chương môn để cho ta tới."

"Phụ thân?"

Ánh mắt nàng ẩm áp tươi đẹp như sắc xuân, thoáng qua một nỗi quyến luyến mềm nhẹ mà dài lâu, thanh âm nóng hổi, tựa như hỏa linh chạm vào làn da, "Phụ thân là Vân Trạch phong chủ nha, phụ thân rất lợi hại ~"

Mặc dù là hắc ở trong Ma giới lâu ngày, gần đây mới xâm nhập vào các thế lực tông môn nhưng cũng đã nghe nói qua về Vân Trạch phong chủ. Kiếm tu, thực lực bá đạo cường hãn, còn có một cái danh bên ngoài, phụ thân đệ nhất thiên hạ. Nghe nói, động phủ của con gái Vân Trạch phong chủ là dùng linh thạch dựng lên.

Tông môn đây là, vừa muốn đón con gái Vân Trạch vào chỗ chết, vừa muốn Vân Trạch cùng hắc không chết không ngừng?

Lâm Triệu lấy ra một viên từ túi Càn Khôn chứa đầy linh quả mà thú trong tay ném cho hồ ly sắp chảy nước miếng trong lòng ngực nàng. Túi Càn Khôn đưa cho Thanh Nhược, hắc cong cong môi, "Ừ, phụ thân người rất lợi hại."

Tiểu cô nương tươi cười xán lạn, "Cảm ơn ~"

**

Cảm ơn... Sao?

Hai chữ đã lâu,

Sự ẩm áp đã lâu.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thoại Chung Có Chủ (Tinh Thoại)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 2: Lâm Triệu (2)

Hồ ly bây giờ có cái tên, gọi là Cuộn Cuộn.

Bởi vì Thanh Nhược đặc biệt thích xem nó cuộn thành một đoàn lăn trên mặt đất, lăn đẹp thì cho linh quả ăn.

Ăn vào một đồng linh quả, bụng phồng cao lên, lăn rất lao lực, nhưng là, thật sự rất thú vị.

Tiểu cô nương ngồi trên khung cửa lớn bên trái đại điện, bên chân là Cuộn Cuộn lăn đi lăn lại, Thanh Nhược một tay đặt trên đầu gối chống cằm, một tay kẹp linh quả đỏ mọng giữa hai ngón tay, lắc lư trái phải, Cuộn Cuộn cuộn tròn còn phải nhìn phương hướng linh quả, lăn đến chi chi mà kêu.

Lại cho lại muốn ăn.

Chẳng sợ là có chút linh trí, nhưng rốt cuộc phần nhiều vẫn là bản năng động vật, ăn rất nhiều, linh quả chính là đồ ăn tốt nhất dành cho ma thú, thấy vẫn là nhìn không được muốn ăn.

Tiểu cô nương bị chọc đến không ngừng cười, trong lúc đang đùa thì lục lạc trên trăm cái cũng rung động, hòa thành nhịp cùng tiếng cười thanh thúy của nàng, tựa như một bản hòa tấu vui sướng mùa thu hoạch.

Lâm Triệu buông công pháp trong tay nghiêng đầu nhìn thoáng qua phía bên kia, thật sự buồn cười đến như vậy sao?

Cuộn Cuộn bị buột nóng nảy, không lăn nữa, nhảy thẳng lên tay nàng, Thanh Nhược lại không phòng bị, Cuộn Cuộn hiện tại ăn đến có chút nặng, cả thân mình phình phình đánh vào trên cánh tay nàng.

Nàng ngồi trên khung cửa, khung cửa hẹp, vốn không phải ngồi thật vững, lập tức mở to hai mắt nhìn, ngã ngồi xuống mặt đất, ai da một tiếng.

Một người một hồ cùng nhau đụng vào mặt sau cánh cửa.

Cuộn Cuộn đã đớp được linh quả trên đầu ngón tay nàng như ý nguyện, bốn chân đạp lên người nàng, Thanh Nhược nhào vào trên mặt đất, tuy có tu vi hộ thân, đau thì không đau, nhưng mà trăm cái trên tóc bị rơi ra, quần áo cũng rối loạn, bẹp bẹp miệng, đáng vẻ vô cùng đáng thương.

Lâm Triệu cong cong môi, hình như đúng là khá buồn cười.

Sau khi lật tung cả Huyền Tuyết Môn, cuối cùng cũng tìm được đồ vật hắc mong muốn như ý nguyện, thứ cuối cùng mẫu thân muốn cho hắc năm đó, bị chương môn cướp đi, bây giờ hắc lại lấy về được.

Lâm Triệu không có ra tay với năm tông môn còn lại, các tông môn đều tưởng Thánh Nữ giảng hòa hữu dụng.

Qua ba tháng, không chỉ năm đại tông môn, một ít tiểu tông môn cũng bắt đầu nối tiếp nhau không ngừng đưa Thánh Nữ cho Huyền Tuyệt Môn bên này.

Huyền Tuyệt Môn hiện tại đã trở thành cứ điểm của Ma tộc, chủ phong và mấy phong xung quanh đã được quét tước sạch sẽ.

Một phong là mười hai ngọn núi liên tiếp, cái phong mà bốn Thánh Nữ lúc trước ở, gần đây đang nhanh chóng gia tăng người.

Thanh Nhượng ở đại điện bên trái, Lâm Triệu thì bên phải.

Kỳ thật, với tu vi hai người bọn họ hiện tại thì có ngủ hay không cũng không sao cả, chủ yếu là tu luyện.

Thanh Nhượng là đạo tu, thời gian tu luyện đến lúc ngộ đạo lâu thì là mấy năm, ngắn cũng là mấy tháng. Linh khí ở nơi này không thể nào bằng động phủ của nàng, tu luyện cũng không có hiệu quả gì lớn, mấy tháng này Thanh Nhượng đều là trạng thái tu một ngày chơi ba ngày.

Lâm Triệu là ma tu, ma tu không cần ngộ đạo, chỉ cần không ngừng cắn nuốt và tàn sát, chính là cách tu luyện của bọn họ. Nhanh chóng mà tàn nhẫn.

Tu vi của Lâm Triệu đang giảm.

Thanh Nhượng là người đầu tiên cảm giác được.

Lâm Triệu không thích người khác tới gần, mặc dù là cấp dưới của hắn cũng rất ít khi đến gần hắn, đại điện vẫn còn tàn lưu hơi thở tu vi đứt quãng của các cao giai tu sĩ Huyền Tuyệt Môn còn sót lại, Lâm Triệu ở bên trong một đoạn thời gian, hắn lại phóng xuất ra ma khí tung hoành bên trong, bá đạo mà cường thế.

Cho nên người khác rất khó cảm nhận chuẩn xác được tu vi của hắn.

Lâm Triệu vừa đi ăn cơm về, Thanh Nhượng đang ngồi ở cửa đại điện ôm Cuộn Cuộn.

Cuộn Cuộn bây giờ đã biến thành một chủng loại khác, cái mặt hồ ly nhón nhón nguyên bản không ngừng tròn ra, thân thể mập mạp, bộ lông trắng muốt vừa dài vừa mềm mại, vừa trông liền muốn nựng.

Thanh Nhượng thích ngồi ở khung cửa, Lâm Triệu đã quen như thế.

Hắn bước đến gần, ánh mắt dừng lại ở đầu ngón tay nàng đặt trên mình Cuộn Cuộn, "Thanh Nhượng."

Ánh mắt Thanh Nhượng dừng ở bên cạnh, nghe thấy thanh âm của hắn thì quay đầu, khuôn mặt trước nay đều là thuần tịnh lại có chút nghiêm túc.

Nàng ngửa đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn hắn, "Lâm Triệu."

Thanh âm vẫn mềm nhẹ như cũ, nhưng lại mang theo sự nghiêm túc chưa từng có.

Lâm Triệu đứng yên ở nơi cách xa nàng một thước, cúi đầu nhìn nàng.

Bộ quần áo hôm nay nàng mặc, hình như là cùng một bộ với lần trước nàng sai Cuộn Cuộn lại đây quấy rối khi hắn đang tới thể.

Tu luyện ma tu, một là giết chóc, hai là tôi thể.

Giết chóc là giết những sinh linh khác, tôi thể là để sinh linh khác giết mình.

Ma tu sau khi giết chóc sinh linh sẽ thu gom ma khí, tôi thể chính là lúc thả ra, giết chóc sinh linh có tu vi càng cao, thì lúc tôi thể liền sẽ chịu đựng tra tấn càng cao. Mà chỉ có sau khi kết hợp giết chóc và tôi thể, tu vi mới thật sự được tăng lên.

Đó là lý do ma tu không cần ngộ đạo, nhưng cũng là nguyên nhân rất nhiều ma tu lại sớm ngã xuống, chính là không thể nhịn nổi thống khổ của tôi thể.

Mặc dù là hắn, lúc tôi thể cũng có lúc nhịn không ra tiếng đã là cực hạn, lại bị Thanh Nhượng gặp qua một lần, hắn đau đến nỗi phải dùng móng tay đâm vào lòng bàn tay sâu đến nửa đầu ngón tay để dời sự chú ý.

Thanh Nhượng lại khóc lại sợ hãi, lấy tất cả linh dược chữa thương trong túi Càn Khôn của mình cho hắn ăn.

Dẫn đến trên dưới Huyền Tuyệt Môn đều bị đồ vật linh khí từ túi Càn Khôn của nàng hấp dẫn đến ngo ngoe rục rịch.

Cuối cùng vẫn là hắn thả uy áp ra mới ngăn chặn được.

Lần thứ hai hắn nói hắn muốn tôi thể, Thanh Nhượng liền trăm phương ngàn kế không cho, cuối cùng không có cách nào, hắn vừa mới bắt đầu thì nàng chỉ huy Cuộn Cuộn tới quấy rối để đánh gãy.

Cuộn Cuộn nào dám, tiểu cô nương thế là cầm chủy thủ huyền thiết ngàn năm đầy hàn khí mà chỉ vào Cuộn Cuộn, "Mi có đi hay không, không đi ta chọc mi."

Đáng vẻ nghe răng trợn mắt cũng có thể dọa Cuộn Cuộn đang theo bản năng sợ hãi hàn khí của huyền thiết ngàn năm.

Sau đó, hắn bị nhào đến vô cùng tức giận, liền biến thành ma hù dọa nàng, dồn nàng rúc vào góc tường, tiểu cô nương sợ muốn chết, gắt gao nhắm mắt lại kêu hắn tránh ra.

Thế mà trong tay vẫn siết chặt vật áo hắn.

Sau đó nữa, hắn đương nhiên là tra tấn nàng, bắt nàng nhảy suốt một đêm cho hắn xem để tiêu lửa giận.

Khi đó, nàng mặc chính bộ quần áo này, màu hồng nhạt, viền áo thêu hoa đào hồng phấn, đêm ấy xoay tròn tựa như lúc hoa đào nở rộ lại xuất hiện một cơn gió xuân, cánh hoa đào rơi lá tả.

Lâm Triệu nhìn cái đáng vẻ nghiêm túc này của nàng, đột nhiên cảm thấy có chút không quen, tiến lên một bước vươn tay với nàng, "Nắm lấy."

Thanh Nhựt thoát nhìn có chút khổ sở, mím môi, một tay ôm Cuộn Cuộn, một tay đặt lên tay hắn.

Độ ấm tay hắn rất thấp, nhưng không ngờ, tay Thanh Nhựt lại càng lạnh hơn.

Lâm Triệu nắm chặt bàn tay nhỏ xinh lạnh lẽo, nhú nhú mảy, cánh tay dùng sức kéo nàng tới.

"Ai da ~" Không khí nghiêm túc của nàng bị chọc thủng.

Thanh Nhựt có thể còn chưa ý thức được rằng, bây giờ một tay nàng đã ôm không nổi Cuộn Cuộn, trong nháy mắt lúc lực đạo của hắn kéo nàng hướng lên trên, trọng lượng của Cuộn Cuộn lại lôi nàng xuống dưới.

Trọng tâm của Thanh Nhựt không xong, xoay một chút, ôm Cuộn Cuộn dường như đâm cả vào lòng ngực hắn.

Tóc lại rối loạn.

Cái miệng nhỏ chu lên, thật không cao hứng mà thả Cuộn Cuộn ra.

Cuộn Cuộn biết chính mình gây họa, lại sợ Lâm Triệu nên nó nhanh chóng chạy biến vào trong đại điện về chỗ ở của mình.

Thân thủ mạnh mẽ cùng hình thể hiện tại của nó trở nên có chút không xong.

Thanh Nhựt hừ một tiếng đối với thân ảnh nhỏ xíu đang biến mất kia.

Lâm Triệu buồn cười trong lòng.

Thanh Nhựt ném tay hắn ra, nâng váy bước vào trong đại điện.

Đi được một đoạn lại đột nhiên xoay người, Lâm Triệu còn cúi đầu nhìn tay mình, vẫn duy trì động tác vừa rồi, bàn tay nâng lên, chỉ là bây giờ thiếu tay nàng.

Thanh Nhựt khẽ hừ nhẹ một tiếng, lại nâng váy quay trở về.

Trong tầm mắt Lâm Triệu xuất hiện một bàn tay nhỏ trắng nõn tinh tế, cảm xúc thực lạnh lại chạm vào lòng bàn tay hắn, tay hắn cơ hồ còn dư lại một phần ba.

"Đi thôi." Nàng có chút tiểu tính tình, "Ta có lời hỏi người." Nói rất đúng lý hợp tình.

Lâm Triệu nghe được, lo lắng.

Nàng từ trước đến nay sẽ không che dấu cảm xúc của mình.

Lâm Triệu trở tay cầm lại tay nàng, nắm chặt một chút, nếu lúc này đây, Thanh Nhựt lại tránh thoát, tuyệt đối sẽ không giống như vừa rồi rút được tay ra.

Hai người trở lại đại điện, phía trước đại chuông đặt ngang ghế dựa của hắn cùng một cái bàn màu gỗ nhạt.

Kỳ thật, hai người rất ít khi ở đại điện mặt đối mặt ngồi nghiêm túc mà nói cái gì. Lâm Triệu thường xuyên đi ra ngoài, hoặc nếu không, bọn họ cũng không có chuyện gì cần nói, đại đa số thời điểm là lúc hắn đang nghiêm túc làm việc thì nàng lại đột nhiên chạy tới quấy rối.

Quấy rối đến đúng lý hợp tình, rằng nanh hắn không chỉ một lần không chịu không chế mà nghe ra, nhưng cuối cùng, đều là hắn cười bất đắc dĩ.

Nàng đúng lý hợp tình, trước nay vẫn đúng mực thật tốt.

Hoặc là nàng sớm đã không đúng mực, là hấn đang không ngừng kéo thấp tiêu chuẩn đúng mực.

Chỉ có một cái ghế, hai người đều đứng, Thanh Nhược thực hiện một cái trận cách âm, làm rất tinh tế nghiêm túc, lấy từ trong túi Càn Khôn ra không ít thứ tốt.

Lâm Triệu chỉ là an tĩnh mà nhìn, cũng không thúc giục nàng, tiết tấu lúc nàng nghiêm túc làm việc thật tốt, không nhanh không chậm, khuôn mặt nhỏ tuy không có biểu tình gì nhưng cũng không làm người khác cảm thấy nặng nề.

Nhẹ nhàng như nước, mặc kệ là hình thái gì cũng đều cho người ta cảm giác rất tự nhiên.

Thanh Nhược làm bố trí tinh tế nhất, bảo đảm tất cả người có tu vi ở Huyền Tuyệt Môn hoặc là ma tu đều không thể nghe được, mới kéo bàn tay hấn qua, từng nét bút ở trong lòng bàn tay hấn bắt đầu viết chữ.

Lòng bàn tay hơi ngứa, cảm giác được đầu ngón tay nàng lướt mà no đủ, móng tay chấm chút đến sạch sẽ trơn tru, không nặng không nhẹ mà di chuyển.

Đầu lưỡi Lâm Triệu chạm chạm vào răng nanh lại không chịu khống chế mà xuất hiện, ma xát môi trong của mình một chút.

Hàm răng nhòn nhọn cọ qua, vừa đau vừa ngứa.

Nhưng là, hoàn toàn không giống cảm giác trong lòng bàn tay.

"Tu vi của ngươi đang giảm xuống?"

Tay trái Thanh Nhược còn nắm cổ tay hấn, lúc tay phải viết xong một câu này, đầu ngón tay còn ngừng ở lòng bàn tay hấn đã nghiêng đầu nhìn về phía hấn, ánh mắt đầy lo lắng.

Lo lắng?

Lo lắng giữa người và ma?

Lâm Triệu cúi đầu, Thanh Nhược nhìn gương mặt đang thông thả tới gần, đôi mắt càng ngày càng mở lớn, hô hấp dần dần chậm lại, đến cuối cùng thì ngừng hẳn.

Cũng không có, quay đầu đi.

Thời gian hấn cho nàng cũng đủ để né tránh.

Tay trái nàng còn nắm lấy cổ tay hấn, càng dùng sức hơn so với vừa rồi, bàn tay nhỏ vốn lạnh lẽo lại quay cuồng sức nóng, ở trên làn da hấn thật nóng bỏng, dần dần khuếch tán ra chung quanh.

Đầu ngón tay phải ngừng ở lòng bàn tay hấn đã biến thành hấn nắm lấy tay nàng, rất khẩn trương, cũng rất nóng.

Lâm Triệu nhẹ nhàng thổi một hơi, khoảng cách rất gần, lông mi thật dài của nàng chạm đến gương mặt hấn, hơi thở thổi ra của hấn giữa nhiệt khí của hai người dường như tán thành những hạt nước li ti, dừng trên đôi môi phấn nộn của nàng.

Thậm chí là trên lông mi, treo lên một giọt nước tinh thấu.

Hấn tựa hồ, nghe được tiếng tim đập của nàng, thỉnh thỉnh, thỉnh thỉnh.

Một nàng tiên đang sống, sáng lạn giống như bầu trời bao la đầy tinh tú.

"Ừ. Tu vi đang giảm xuống."

**

Nàng không né tránh,

Nhưng điều đó không phải là ý nghĩa,

Ta có thể hôn môi nàng,

Hôn môi nàng,

Hôn môi nàng,

Quyển 3 - Chương 3: Lâm Triệu (3)

"Ừ. Tu vi đang giảm xuống."

Thanh Nhược vốn có chút mê mang quyến luyến, đôi mắt lập tức trợn to, ánh mắt trong suốt dưới ánh đèn tối tăm ở đại điện mông lung tựa đại dương xanh biếc.

Thanh Nhược muốn thối lui một ít để cùng hắn nói chuyện.

Cái ót bị một bàn tay lớn vững vàng giữ lại, Lâm Triệu nhắm mắt, làn da trước mắt bị lông mi nàng nghiêng qua cọ cọ vào, xung quanh đôi mắt nổi lên một tầng ngửa ngáy đầy khiêu khích.

Môi nàng bị ngậm lấy, nơi đầu lưỡi hắn quét qua cuốn lên một tầng lạnh, sau đó lại bốc cháy lên luồng nhiệt cực nóng.

Động tác của hắn rất ôn nhu, bàn tay còn bị nàng nắm nhẹ nhàng rút ra, phủ lên hai mắt đang trợn to, tiện đà ôm lấy eo nàng.

Nóng, nóng, nóng.

Giữa hô hấp lẫn lộn răng môi của hai người toàn hơi nóng bốc lên, sương mù trắng trắng hóa thành những hạt nước nhỏ li ti, vương trên chóp mũi.

Lâm Triệu ôm lấy thân thể nàng, từ từ xâm nhập vào, đầu lưỡi mềm nhẹ thông thả rồi lại bất chấp kháng cự mà tiến công.

Hắn vô ý thức nuốt xuống hơi thở nàng, sự thanh lãnh mang theo hương vị lạnh lạnh thuộc về riêng hắn tiến vào trong phổi nàng, giống như tuần tra lãnh thổ của mình, rồi sau đó lại mỷ mẫn mà thoát ra từ giữa cánh mũi.

Thân thể nàng thật nhỏ nhắn kiều nhu, Lâm Triệu cảm thấy vô số tia sáng xẹt qua trong đầu, hô hấp dần trở nên nặng nề.

Ôn nhu lúc trước như biến thành ảo giác, động tác của hắn bắt đầu ngang ngược bá đạo, cánh tay sau thắt lưng nàng căng thẳng, phía trong tay áo to rộng xuất hiện đường cong cơ bắp.

Cả người Thanh Nhược bị hắn lẳng không bẻ lên, tiếng hô kinh ngạc bị hắn nuốt vào toàn bộ, không cho nàng chút ôn nhu nào, mãnh liệt như dã thú.

Thanh Nhược không thở nổi, cả người mềm nhũn, cơ hồ ướt đầm mồ hôi bị hắn ôm vào trong lồng ngực.

Quanh thân Lâm Triệu dâng lên ma khí tàn bạo lại mãnh liệt, răng nanh đã sớm nhe ra chọc thủng đôi môi mềm mại của nàng, trong khoang miệng hai người dâng lên một mùi máu tươi thơm ngon khiến tóc bạc sau người hắn tung bay, lỗ tai cũng biến hóa nhon lên. Trong nháy mắt, hắn dường như muốn nghiền nát nàng nuốt xuống bụng.

Thanh Nhược vòng tay ôm cổ hắn, vỗ nhẹ lưng hắn, một chút lại một chút, nhẹ nhàng chậm chạp mà trấn an.

Hơi thở trong đan điền bị ma khí nồng đậm chung quanh đè ép đến cơ hồ muốn làm nàng nổ tung.

Khó chịu, thân thể khó chịu đến cực hạn.

Nhưng nơi môi mà răng nanh hắn chọc phá, cùng với chỗ bị đầu lưỡi hắn chạm qua, khoái cảm tê tê đại đại đang theo dòng máu cuộn cuộn sôi trào truyền khắp toàn thân.

Thân thể hình như bị cực đoan xé rách.

Thanh Nhược không biết khi nào mình dừng vỗ lưng hắn, cũng không biết khi nào mình ngất đi.

Lúc nàng khôi phục ý thức thì đang nằm trong lòng Lâm Triệu.

Không phải ở đại điện, chung quanh rất tối, nàng mơ mơ màng màng có ý thức giật giật thân thể.

Thân thể đang ôm nàng hơi cứng đờ, cả cánh tay cũng bắt đầu căng thẳng.

Hắn đang khản trương.

Thanh Nhược nhẹ nhàng hít vào một hơi, nuốt nuốt nước miếng, vươn đầu lưỡi liếm môi một chút, không có cảm giác đau đớn, cũng không thấy miệng

vết thương, nơi bị răng nanh hấn chọc phá đã lành lặn.

Nàng nhắm mắt lại, hô hấp hai cái để vững vàng dòng khí trong thân thể, bị Lâm Triệu ôm vào trong ngực, hấn cũng không muốn trở mình.

Hơi thở của hấn rất dễ phân biệt, không có cảm giác huyết tinh tàn bạo thường mang trên người Ma tộc, ngược lại phần nhiều là hương vị lạnh lạnh của thực vật, rất thanh rất đậm, lại có phần nam tính.

Khuôn mặt nhỏ cọ cọ vào quần áo hấn, Thanh Nhược mở miệng, thanh âm còn có chút kéo dài ra, "Lâm Triệu."

"Ừm." Lâm Triệu lên tiếng đáp.

Trong bóng tối, một đôi mắt đỏ như máu của hấn giống như ma thú săn mồi ban đêm.

Hấn cúi đầu nhìn nàng, nửa khuôn mặt giấu sau quần áo hấn, tóc thật dài xõa lung tung, nửa đắp lên cánh tay hấn đang duỗi ra, nửa vòng quanh vành tai nàng rũ xuống thân mình.

Khẽ thở ra trong lòng, hấn giật giật cánh tay, ý cho nàng biết vị trí của hấn, "Tĩnh?"

Thanh Nhược cũng không hỏi hấn chuyện lúc trước là như thế nào.

Ma khí của hấn áp bách đến nỗi nàng trực tiếp mất ý thức, bây giờ tỉnh táo lại thì trạng thái thân thể vô cùng không xong, nàng duỗi tay kéo lại vạt áo hấn, nhẹ nhàng gặt gặt đầu, ăn vạ trong lồng ngực hấn, tròn mắt nhìn nhìn xung quanh.

Hiện tại nàng cần tĩnh dưỡng, tận khả năng không dùng chân khí trong thân thể.

Bốn phía chỉ một mảnh đen nhánh.

Nàng ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt đỏ như máu của hấn, lại chớp chớp một chút, thanh âm hơi khỏ sở, "Tu vi của chàng lại giảm xuống sao?"

Ma tộc tu vi càng cao thì đặc tính càng ít, chỉ có ở dưới tình huống ma khí trong thân thể của hấn trào ra mới có thể khôi phục một ít đặc thù ma tính.

Không chờ Lâm Triệu trả lời, Thanh Nhược hơi nhòe dấy, gờ tay sờ về phía đầu hấn, quả nhiên có hai cái tai nhòn nhòn, lại không có độ ẩm. Sờ soạng một chút nàng liền rút tay, bị lạnh đến nỗi tay nhỏ chen vào dưới cánh tay hấn tìm ấm áp.

Động tác lại vô cùng tự nhiên.

Lâm Triệu khẽ ừ một tiếng, tùy ý ôm nàng ngồi trên chiếu.

Nơi này là một cái động phủ, rất lâu lúc trước hấn đã tìm thấy.

Lúc đầu hấn tưởng chỉ một mình trốn ở chỗ này một thời gian ngắn, nhưng không nghĩ tới sẽ có lúc mang theo một cô nương.

Ban đêm là thiên hạ của Ma tộc, cho nên thị lực hấn trong bóng đêm còn tốt hơn ban ngày, căn bản là không nghĩ tới chuẩn bị đồ vật chiếu sáng.

Một tay hấn ôm nàng, một tay lấy ra túi Càn Khôn của mình, lục lọi bên trong một hồi, cuối cùng cũng tìm thấy một viên Dạ Minh Châu thật lớn.

Chung quanh lập tức sáng lên.

Nơi này đơn sơ đến cực điểm, cái gì cũng không có, hiện tại hấn ngồi trên mặt đất, dựa vào vách tường ôm nàng, trong tay cầm Dạ Minh Châu.

Tùy tay ném Dạ Minh Châu lăn lóc trên mặt đất, Lâm Triệu đưa tay nheo nheo thịt mềm bên hông nàng, "Chúng ta sẽ ở đây một thời gian ngắn."

Cầm Dạ Minh Châu cứng cứng, quả nhiên xúc cảm từ làn da nàng vẫn là tuyệt nhất.

Tinh thần Thanh Nhược không phải thật tốt, rúc vào lồng ngực hấn không lên tiếng, có chút nửa tỉnh nửa mê mà kéo kéo vạt áo hấn.

Lâm Triệu cúi đầu vén tóc trên má nàng, giữ lại cái tay đang nghịch áo hấn, "Khó chịu thì cứ nghỉ ngơi đi, ta ở đây."

"Vâng." Nàng nhẹ nhàng quỵn quỵn lên tiếng, nghiêng đầu dựa vào hấn nhắm hai mắt lại.

Lúc Lâm Triệu lại tới thể một lần nữa thì Thanh Nhược đã gần như khôi phục hoàn toàn, túi Càn Khôn của nàng có vô số thánh dược chữa thương, nơi này chỉ một màu tối đen, không biết thời gian không biết sớm chiều, Thanh Nhược chỉ có thể suy tính đại khái.

Chung quanh đặt đầy các loại đồ vật nàng mang ra, Dạ Minh Châu lớn nhỏ không đồng đều xếp men theo mép động phủ, nàng tiêu tốn bao tâm tư trang trí đến đẹp mà độc đáo.

Một cái giường lớn cổ xưa lại tinh xảo, hai người bọn họ đều không cần ngủ, nhưng nàng lấy cớ là thân thể không thoải mái, cho nên mới yêu cầu giường.

Rốt cuộc không có giường, đầu thể có cảm giác giống như nhà.

Thanh Nhượng mang theo bàn ghế, thậm chí một ít ngăn tủ, đặt vào đó linh quả, tinh thạch và một ít trang sức tạo hình độc đáo.

Lâm Triệu nói nàng không có việc gì không biết tu luyện, có điều lời này thật sự không có bao nhiêu lập trường, sự sung sướng của hân cơ hồ có thể từ hơi thở xung quanh cảm giác được mà không cần nhìn vào mắt hân.

Hân lại tôi thể, lần này là ngồi ở trên giường.

Thanh Nhượng đã nhìn thấy hân tôi thể ba lần, đây là lần đầu tiên hân lấy phương thức ngồi xếp bằng đã tọa.

Qua khoảng hai ba canh giờ, quần áo trên người hân đã ướt đầm dề đến có thể vắt ra nước, mái tóc màu bạc rũ trên giường, bởi vì mồ hôi nên dính cả lại.

Tai nhón nhọn cong xuống.

Sắc mặt dường như trắng đến nhợt nhạt trong suốt.

Trên giường còn vương đầy máu hân.

Bởi vì là tư thế đã tọa, cho nên hân moi phá hai bên đầu gối của mình, bây giờ nơi đó máu thịt mơ hồ đã có thể trực tiếp thấy xương trắng.

Từ đầu tới đuôi, hân đều chưa rên một tiếng.

Thanh Nhượng ngồi đối diện trên giường với hân, không lên tiếng cũng không quấy rầy, chỉ tròn tròn mắt nhìn hân.

Trên gương mặt hoàn mỹ tinh xảo tựa điêu khắc của Lâm Triệu hiện ra một vết sẹo từ đao, sau đó là nhiều vết đao chồng lên nhau sâu đến nỗi nhìn thấy từng lớp da thịt, hiện tại đã biến thành màu đen, giống như những con rết màu đen bò trên mặt hân, đỉnh đầu cũng hiện ra một vết sẹo, càng sâu, càng dài, giống như muốn bỏ đi xương đầu của hân ra.

Lâm Triệu mở bừng mắt, điều đầu tiên hân thấy chính là Thanh Nhượng ở đối diện lẳng lặng nhìn hân.

Nàng đang khóc, nước mắt như hai dòng suối nhỏ cứ ào ào tuôn ra. Lại không có tiếng động, động tác nhẹ nhàng dịch về phía hân.

Trên tay nàng cầm các loại thuốc, dút vào miệng hân, còn bôi lên đầu gối, tốc độ đều đều, không nhanh không chậm.

Nhưng mà, tay nàng run rẩy đến như vậy.

Nước mắt và chân khí trị liệu của nàng cùng nhau ủa vào đầu gối hân.

Nóng quá, còn đau nữa.

Lâm Triệu cười cười.

Một tay Thanh Nhượng trị liệu cho hân, một tay quạt nước mắt lung tung, còn giả vờ hung dữ, "Chàng còn cười, không cho cười!"

"Được." Nói thế nhưng hân vẫn cười đến không cách nào dừng lại.

Nàng muốn đánh hân sao?

Đúng vậy, Thanh Nhượng đuổi tay ra đánh hân, một cái chưởng trầm trọng, nhưng mà rơi xuống trên vai hân, lại nhẹ đến nỗi giống như làm nũng, trừ mồ hôi nóng hổi trong lòng bàn tay nàng, hân cũng chưa cảm giác được cái gì khác.

Lâm Triệu đưa tay kéo nàng vào trong lồng ngực, Thanh Nhượng lại đang cúi đầu trị liệu cho đầu gối hân, bị hân lôi kéo thì thẳng tắp đâm lại, ả thuốc trong tay rơi xuống giường, tràn ra. Trên tay hân đầy huyết nhục của chính mình, lại va chạm như thế, trên người họ toàn máu là máu.

"Ai nha, làm gì đó, buông ra nhanh, trị liệu trước đã!"

Nàng không dám giãy giụa, giọng nói sau khi khóc khàn khàn, giống như chú mèo bị giam phải đuôi.

"Không bỏ." Lâm Triệu cười không dứt.

Đầu gối còn đang máu thịt mơ hồ tùy ý rung rung, đem người ta kéo vào trong lồng ngực, cúi đầu liền muốn hôn nàng.

Đôi mắt nàng mở thật to, sáng trong đen nhánh.

Lâm Triệu rất dễ dàng nhìn thấy chính mình từ bên trong.

Chính mình, mặt xấu xí đầy vết sẹo, tai nhọn, mắt đỏ tươi.

Ma tộc.

Đây mới là bộ dáng Ma tộc nguyên bản của Lâm Triệu.

Những vẻ đẹp bề ngoài kia chẳng qua là sự che giấu sau khi tu vi được nâng cao lên.

Đầu Lâm Triệu ngừng lại giữa chừng.

Nhưng Thanh Nhược bỗng ôm cổ hắn, thẳng lưng, chạm vào môi hắn.

Trên môi hắn cũng có vết sẹo, đầu lưỡi liếm qua có cảm giác gập ghềnh không bằng phẳng.

Nước mắt trượt xuống, len vào giữa nơi hai đôi môi giao hòa.

Thanh Nhược ngồi dậy, xoay người tiếp tục xử lý đầu gối cho hắn.

Lâm Triệu giờ tay sờ sờ vết sẹo trên môi mình, phía trên ẩm ướt.

Hắn vron đầu lưỡi liếm liếm.

Mặn.

Thanh Nhược đưa lưng về phía hắn, vẫn xử lý đầu gối.

Lần này thật sự bị hắn phá đến nỗi sâu thấy cốt, khắp giường chỗ nào cũng là máu tanh. Trên người nàng cũng chẳng sạch sẽ chút nào.

Một đôi tay đầy máu vòng từ phía sau ôm lấy eo nàng.

Đầu Lâm Triệu dựa vào lưng nàng, cọ trái cọ phải.

Thanh âm thực nhẹ thực mềm, "Thanh Nhược, nhẹ một chút được không, ta đau quá."

"Vâng."

**

Thanh Nhược, nhẹ một chút,

Nước mắt nàng rơi xuống,

Ta đau quá.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 4: Lâm Triệu (4)

Ma tộc có năng lực tự chữa trị cường hãn.

Thanh Nhược bôi thuốc cho hắn, không dùng thuật thanh trần*, mà lấy từ túi Càn Khôn của hắn một bộ quần áo để hắn thay.

*Thuật thanh trần: pháp thuật làm sạch

Nàng quay lưng lại, Lâm Triệu ngoan ngoan dùng pháp thuật rửa sạch sẽ vết máu, tự mình thay đổi quần áo.

"Thanh Nhược, xong rồi."

Thanh Nhược xoay người lại, hắn ngồi ở mép giường, một chân co lại đặt trên giường một chân đang đưa, tay ôm quần áo vừa thay, ngẩng đầu nhìn nàng.

Một khuôn mặt khủng bố đầy vết thương bởi vì biểu tình nhu hòa ngoan ngoãn lại có chút ngây thơ mà có vẻ đáng thương, thêm lỗ tai nhòn nhọn và đôi

mắt đỏ, giống như một con ma thú bị thương đang mê man.

Thanh Nhựt cong cong môi, thực nhẹ thực đậm, mang theo ý cười có chút dung túng, tiến lên đón lấy quần áo trong tay hắn, ngồi cạnh hắn gấp lại chỉnh tề bỏ vào túi Càn Khôn.

Nàng lấy ra một cái giường khác, kéo hắn cùng nhau lên giường nằm xuống, nhìn vào đôi mắt khó hiểu của Lâm Triệu, đắp chăn cho cả hai người, "Nghỉ ngơi một lát, thử không cần tu luyện, không ngủ cũng không sao, chỉ là an tĩnh nằm một chút."

Hắn khẽ ừ một tiếng.

Thanh Nhựt vươn tay, thi triển pháp thuật che đậy trên vách động khám Dạ Minh Châu, trong bóng tối u ám, tay nàng ở dưới chân chậm rãi tới gần, cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của hắn.

Một lát sau, hô hấp của hai người gần như đồng bộ, hắn trở tay, tay nhỏ của nàng nằm gọn trong bàn tay lớn thô ráp.

Không có tu vi nguy trang che dấu, trên tay hắn có vết kim châm, có khớp xương rõ ràng, còn có vết chai thật dày, lực nắm lấy tay Thanh Nhựt hơi lớn làm làn da non nớt của nàng có chút đau.

Thanh Nhựt nghiêng mình, một bàn tay khác chậm rãi chạm vào mặt hắn, trên mặt hắn có nhiều vết sẹo rất sâu, ngang dọc cùng khắp, chỉ vuốt thôi cũng cảm thấy run sợ trong lòng.

Đầu ngón tay nàng trượt qua từng vết sẹo một, cuối cùng dừng lại ở cằm hắn, không nói gì, chỉ khe khẽ thở dài.

Trong bóng đêm, thanh âm nàng thờ dài rất nhỏ, nhưng lại ẩn chứa đau lòng, ép tới khiến Lâm Triệu dường như không thờ nổi.

Lâm Triệu nắm lấy bàn tay nàng sắp rời khỏi.

Kéo đầu ngón tay nàng đến vết sẹo sâu nhất lớn nhất trên đầu, bắt chước cách nàng vừa cọ qua, lại sờ soạng từ đầu đến đuôi vết sẹo.

"Đây là chưởng môn Huyền Tuyệt Môn chém."

Tiếp theo là vết sẹo kéo dài từ mắt trái qua mũi đến khóe miệng bên phải, "Đây là chưởng môn Tinh Hợp Môn chém."

Đếm qua từng vết sẹo, không chỉ có mấy đại tông môn, mà ngay cả một ít tiểu tông môn cũng đều có phần. Trên cánh tay hắn có một vết sẹo kéo dài đến lòng bàn tay, cầm lấy đầu ngón tay Thanh Nhựt.

Lâm Triệu thò mặt qua, hôn một cái lên môi nàng, vết sẹo trên môi hắn ma xát môi nàng, ngứa ngứa tê tê đại đại.

"Thanh Nhựt, chúng ta ngủ một lát."

Thanh Nhựt ừ một tiếng, gối đầu lên ngực hắn.

Thanh Nhựt thật sự ngủ, rồi lại bị Lâm Triệu gõ vào trán đến tỉnh dậy.

Vừa ngáy thò mồm mồm mắt liền thấy tay hắn lại đang tới gần cái trán đáng thương của mình, nàng giơ tay bắt lấy, thanh âm mềm mại gọi hắn, "Lâm Triệu."

Hắn đang cười, cười đến nhẹ nhàng chậm chạp ôn hòa, trên một gương mặt đầy vết thương nhìn có vẻ quái dị.

Lâm Triệu mở miệng, "Thanh Nhựt, Cuộn Cuộn chết rồi."

Con buồn ngủ của Thanh Nhựt tan biến trong nháy mắt, buông tay hắn ngồi thẳng người, trong mắt đầy đau lòng cùng lửa giận, thanh âm lại bình tĩnh đến lạnh băng, "Ài?"

Lâm Triệu cũng ngồi dậy theo, ung dung thông thả xuống giường, đứng ở mép giường cúi đầu chỉnh sửa lại chút nếp gấp trên quần áo, "Các tông môn tiến công vào Huyền Tuyệt Môn."

Thanh Nhựt nhíu mày, đột nhiên mở to hai mắt, "Là vì tu vi chàng giảm xuống?"

Rất hiển nhiên, các tông môn không dám đối phó với Lâm Triệu, nhưng đó là trong trường hợp bọn họ không biết chuyện tu vi Lâm Triệu giảm xuống.

Lâm Triệu không nóng nảy một chút nào, khẽ ừ một tiếng, thấy nàng muốn xuống giường còn vươn tay ra đỡ, chờ Thanh Nhựt bước xuống thì buông tay, bắt đầu lục lọi túi Càn Khôn của mình.

Pháp khí phi hành, pháp khí phòng ngự, một đồng đồ vật lung tung rối loạn không phải dùng để chạy trốn thì cũng là để bảo mệnh được lôi ra.

Thanh Nhựt ở bên cạnh cau mày nhìn, hắn sửa sang lại vài món đồ, rồi bắt đầu trang bị lên người, lại quay qua đưa cho Thanh Nhựt một cái pháp khí, là pháp khí phi hành, hơn nữa tốc độ hình như còn là cực hạn trong các loại pháp khí, "Trở về tông môn hoặc là đi tìm phụ thân nàng."

Thanh Nhựt không nhận, nhìn chăm chăm vào mắt hắn, "Vậy còn chàng? Chàng muốn đi đâu?"

Lâm Triệu bình tĩnh nhìn nàng, nhìn sự kiên trì trong mắt nàng.

Hắn quay đầu lại, đặt pháp khí phi hành trong tay lên giường, tiếp tục thu thập, "Bên Huyền Tuyệt Môn đã bắt đầu đại loạn, nơi này không an toàn."

Thanh Nhựt túm lấy cánh tay hắn, dùng sức rất mạnh, thậm chí còn sử dụng tới linh khí.

Tu vi hiện tại của Lâm Triệu cách xa Thanh Nhựt, cánh tay bị đau, hắn quay đầu không vui nhìn Thanh Nhựt.

Gương mặt nàng vẫn lạnh lùng vì đang tức giận, lời nói lại rất bình tĩnh, "Lấy tu vi bây giờ của chàng, mấy đại tông môn liên thủ muốn giết chàng là chuyện dễ như trở bàn tay."

Lâm Triệu hươ hươ cánh tay, không ném tay nàng ra được, ngược lại khiến Thanh Nhựt siết càng chặt hơn.

Ma khí giết chóc thô bạo trong thân thể hắn bắt đầu cuộn cuộn không chịu không chế, giữa các vết sẹo màu đen trên mặt dần nổi lên một màu đỏ như máu.

Thanh Nhựt vẫn như cũ đối diện với hắn, không né không cho, không hề có chút ý tứ nhượng bộ nào.

Lâm Triệu cúi đầu trước, "Thanh Nhựt. Nàng trở về tông môn hoặc là đi tìm phụ thân nàng."

Hắn mở miệng lặp lại, ngữ khí pha thêm vài phần bất đắc dĩ.

Thanh Nhựt buông cánh tay hắn ra, thối lui sang một bên.

Lâm Triệu không ngẩng đầu, vẫn tiếp tục thu thập, sau khi xong xuôi thì bắt đầu đi sâu vào trong động phủ.

Đến khi khoảng cách giữa hai người đã hơi xa, Thanh Nhựt mở miệng gọi hắn.

Trong động phủ tràn đầy tiếng gọi bị vọng lại của nàng, "Lâm Triệu..... Lâm Triệu..... Lâm Triệu....."

Nàng kêu một lần, rồi vô số thanh âm trong động phủ quanh quẩn truyền lại.

Lâm Triệu dừng bước chân một chút, rồi vẫn tiếp tục đi về phía trước.

"Lâm Triệu..... Lâm Triệu....." Thanh Nhựt lại mở miệng hô một lần nữa.

Lâm Triệu cong cong môi, thẳm mẳm chính mình quả nhiên không có chút ma tính nào.

Hắn dừng bước, xoay người.

Khoảng cách giữa bọn họ rất xa, hắn xoay người, dựa vào thị lực vô cùng tốt, nhìn thấy nàng đột nhiên cười rộ lên.

Tươi đẹp, nóng bỏng, giống như vàng thái dương, đến quá gần sẽ bị thiêu cháy, cách quá xa lại nhớ nhung sự ấm áp như vậy.

Tiếng bước chân lộc cộc vang lên khắp con đường nhỏ, Thanh Nhựt chạy tới, từ khi đến động phủ này nàng không mang trâm cài, mái tóc thật dài đang tung bay phía sau, cũng không biết là gió mang theo tóc nàng hay là tóc nàng mang theo gió.

Tới gần, tới gần.

Chỉ còn năm mét.

Thanh Nhựt dừng bước chân, dang rộng hai cánh tay, trong giọng nói chứa đầy ý cười, "Lâm Triệu, chàng lại đây đón ta."

Lâm Triệu nở nụ cười.

Hắn gật gật đầu đi về phía nàng, hai tay nâng mặt nàng, cúi đầu hôn lên đôi môi thanh thanh ngọt mềm kia, ôn nhu triền miên lại bá đạo cường thế.

Thanh Nhựt tròn to mắt nhìn hắn.

"Thanh Nhựt, nhắm mắt."

Hắn ngậm lấy môi nàng nói năng không rõ, hai tay vẫn nâng mặt nàng, theo sau là nụ hôn sốt ruột triền miên.

Một ngày kia Thanh Nhựt nói với hắn, nếu ngày đó gọi hắn hắn không quay đầu lại, nàng vẫn sẽ tự mình chạy theo kịp.

Lâm Triệu cười cười không trả lời, nhưng lại nghĩ thầm, thật ra, ngày đó hắn cũng không đi được, nếu nàng không gọi hắn, cuối cùng hắn cũng sẽ quay đầu lại.

Hắn quá rõ ràng, hắn thử, trước hết là qua không nổi cánh cửa của chính mình này.

Chẳng qua lúc này nàng để hắn thắng mà thôi, sau khi thắng cuộc thử này, nàng mới là người thắng.

Hai người bắt đầu những ngày bị đuổi giết.

Thanh Nhược bây giờ đã trở thành nữ ma đầu phe chính phái đòi đánh.

Lâm Triệu thì không chỉ có chính phái, mà ngay cả Ma tộc cũng muốn giết hắn, rốt cuộc hắn còn chiếm một cái tên tuổi Ma Vương.

Ma tộc càng trực tiếp, không hiểu quanh co lòng vòng như chính phái, tu vi của Ma Vương giảm xuống, vậy thì ai giết hắn chính là tên Ma Vương.

Trực tiếp dứt khoát đến nỗi Thanh Nhược chạy trốn mà phiền, không có việc gì thì đá hai chân Lâm Triệu cho hết giận.

Những năm tháng này ở Tu Tiên Giới chính là những ngày quá khích, bọn họ bị đuổi giết, chạy thoát dựa vào các loại cao giai pháp khí và kỹ xảo, hoặc chui vào huyết động bí cảnh mà trốn mấy tháng.

Nhoáng cái đã qua bốn năm, hai người ở Tu Tiên Giới đã thành truyền kỳ Hắc Bạch Song Sát*.

*Hắc Bạch Song Sát: giết cả đôi Hắc Bạch =))))

Lâm Triệu lại muốn tôi thể.

Thanh Nhược quả thực muốn hồng mắt.

Bởi vì Lâm Triệu rất nghiêm túc nói với nàng, thời gian tôi thể lần này chắc sẽ thật lâu, hơn nữa sau khi tôi thể, tu vi của hắn sẽ giảm đến hoàn toàn không có, còn tình huống cụ thể là thể nào hắn cũng không biết.

Cho nên, bọn họ phải làm tốt chuẩn bị vẹn toàn.

Có một chuyện phải cảm ơn trời đất, chính là tuy rằng tu vi Lâm Triệu vẫn luôn giảm xuống, nhưng mấy năm nay Thanh Nhược nhờ tránh né và đánh nhau nên kinh nghiệm thực chiến không ngừng tăng lên, ngộ đạo cũng thuận thuận lợi lợi hơn rất nhiều lần, tu vi lại tăng thêm một giai tầng.

Thanh Nhược đưa cho Lâm Triệu một cái chân ma thú đã nướng chín.

Cái tên vừa xấu vừa đòi ăn nhận lấy cắn từng miếng, Thanh Nhược nhìn đến tròn trắng mắt, chuẩn bị xé một cái chân khác đưa qua.

Lâm Triệu hiện tại đã cần ăn cơm, so với trước kia càng xấu..... Càng xấu.....

Hắn không còn trắng nõn, dưới các vết sẹo ngang dọc là làn da màu đồng xen lẫn xanh tím, rất giống tiểu ma tự nhiên này sinh âm u, thấp kém nhất.

Có thể nói, bây giờ nếu không ở bên Thanh Nhược, tất cả tu sĩ nhìn thấy hắn, trên cơ bản đều sẽ không nhận ra hắn là Lâm Triệu.

Lâm Triệu ăn xong một con ma thú, no đến nấc lên một cái.

Hắn bẻ một cọng cỏ bên cạnh ngậm vào miệng, dựa vào nhánh cây sau lưng lười biếng bắt chéo chân lác qua lác lại, "Thanh Nhược, nàng thử nói xem ta lại tôi thể một lần sẽ biến thành cái dạng gì?"

Thanh Nhược tròn trắng mắt mặc kệ hắn, bây giờ không phải lúc nàng suy xét xem hắn biến thành cái dạng gì, mà là pháp khí bảo mệnh của hai người sau mấy năm liên tục bị đuổi giết đã tiêu hao gần hết rồi.

Hắn lại yếu thêm nữa, nàng như thể nào mới có thể bảo hộ hắn.

Lâm Triệu ăn thịt, tay đẩy dầu, nhìn Thanh Nhược vớt nhánh cây nướng thịt rồi rất tự nhiên duỗi tay đến, chờ nàng thuận tiện dùng pháp thuật rửa sạch tay cho mình.

Một cái pháp thuật nhỏ đơn giản như vậy, là pháp thuật nhập môn, pháp thuật của trẻ nít ba tuổi ở Tu Tiên Giới, bây giờ hắn muốn thi triển, không phải không được, nhưng mà, vô cùng khó khăn.

Hiện tại hai người ở trong rừng rậm ma thú, thân thể Lâm Triệu quá yếu, khôi phục lại bản năng của Ma tộc, hoạt động ban đêm thì mạnh hơn một chút, ban ngày tương đối yếu, hơn nữa còn sợ ánh mặt trời.

Được ăn ngon, còn có bóng cây tươi tốt, hắn ngậm cỏ dựa vào thân cây, có chút mơ mơ màng màng muốn ngủ.

Thanh Nhược thở dài một hơi, lấy một cái chân móng nhỏ từ túi Càn Khôn ra đắp cho hắn.

Bây giờ chuyện khiến nàng không thể tiếp thu nhất là, một cái Ma tộc như hắn, mà có thể cảm mạo?!

Lại là bởi vì hai ngày trước bị lạnh trong lúc ngủ.....

Đại khái hắn cũng không có cái khái niệm cảm mạo này, chỉ là ngày hôm sau bắt đầu chảy nước mũi, nước mũi hiện tại của Lâm Triệu, cũng không phải nước mũi trong tình huống bình thường, màu sắc không thể miêu tả, dù sao Thanh Nhược vẫn là có chút không tiếp thu nổi.

Lúc đó Lâm Triệu thường xuyên đòi nàng thi triển thuật thanh trần cho hắn, thế là nàng mới cảm thấy kỳ quái, hỏi hắn làm sao vậy.

Cái tên này lại vừa đáng yêu vừa đáng thương nói với nàng, trong lỗ mũi luôn có nước muốn chảy ra.

Sau đó thì bắt đầu ho khan.....

Tu Tiên Giới, mặc kệ là người hay là ma, chắc đây là lần đầu tiên có người cảm mạo.

Cho nên Lâm Triệu căn bản là không hiểu hắn bị làm sao vậy.

Vẫn là nhờ Thanh Nhược giải thích một chút cho hắn bệnh trạng này là như thế nào.

Từ đó về sau, Thanh Nhược cũng không dám để một cái ma như hắn bị lạnh nữa.

**

Thanh Nhược,

Ta sợ quá,

Sợ nàng phải cùng xuống địa ngục với ta,

Lại sợ địa ngục không có nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 5: Lâm Triệu (5)

Lâm Triệu dựa vào thân cây ngô, Thanh Nhược ngồi ở bên cạnh cầm nhánh cây lơ đãng chọc chọc đồng lửa phía trước.

Khi này, Vân Trạch bỗng từ giữa không trung cất bước đến.

Lúc đầu nhìn thấy còn thật xa xôi, hắn phá không thuận gió mà đi, hai ba bước đã gần trong gang tấc.

Thanh Nhược quay đầu nhìn thoáng qua Lâm Triệu còn đang ngủ say, giờ tay vẫy vẫy với Vân Trạch, một bên đứng dậy cười đến sáng lạn, một bên dùng khẩu hình nói, "Phụ thân, người bé quan ra rồi à?"

Vân Trạch mặc tiên bào màu xanh đen, phía sau giắt hai thanh cự kiếm dài một thước.

Tu vi của hắn lại lên một bậc thang, hiện tại trong tông môn có thể nói là ở vào đỉnh giai tầng.

Vừa bé quan ra liền nghe nói đến "Hắc Bạch Song Sát" nháo đến ồn ào huyên náo.

Trên người Thanh Nhược có ấn ký hắn hạ để truy tung, bởi vì thông linh thạch chưa từng báo hiệu Thanh Nhược có nguy hiểm sinh mệnh, cho nên hắn vẫn luôn an tâm bề quan, bây giờ chuyện đầu tiên phải làm chính là tìm Thanh Nhược.

Quanh thân Vân Trạch thấp thoáng hàn băng chi khí cuộn cuộn sắc bén, hắn là băng linh căn biến dị, áp khí vừa xuất ra nhanh chóng lan tràn cái lạnh lẽo tới tận xương cốt.

Đồng lửa vừa nãy không biết đã tắt tự bao giờ.

Thân mình Lâm Triệu bắt giác co rụt lại, lấy tay cuộn chặt, mở mắt.

Trong đêm tối, màu đỏ như máu trong mắt hắn sáng như ung.

Thanh Nhượng đứng ở giữa hai người nam nhân, đưa lưng về phía Lâm Triệu, ý thức được hắn vừa tỉnh thì nhanh chóng xoay người lại.

Lâm Triệu nhìn qua, thân mình run rẩy cuộn chặt, đôi mắt mới vừa tỉnh ngủ đầy sưng mù mênh mang có chút ngốc, trông thấy Thanh Nhượng xoay người thì cười cười theo phản xạ có điều kiện.

Một khuôn mặt vốn đáng sợ càng thêm xấu xí vô cùng.

Thanh Nhượng khẽ cong cong môi cười trấn an, thực hiện pháp thuật làm ấm cho hắn.

Nàng lại xoay người, vô cùng ngọt ngào mở miệng, "Phụ thân." rồi tiến lên vài bước ôm lấy cánh tay Vân Trạch.

Vân Trạch âm trầm một khuôn mặt, thân thể bất động như núi, không nói lời nào cũng không thêm liếc nàng một cái, chỉ nhìn chăm chăm Lâm Triệu, như thể ngay một giây tiếp theo sẽ lập tức rút kiếm chém hắn tan thành tro bụi.

Thanh Nhượng có chút xấu hổ sờ sờ trán, kéo cánh tay Vân Trạch quơ quơ, thanh âm làm nũng ngày càng mềm mại, "Phụ thân ~"

Lâm Triệu đã đứng lên, khí lạnh của Vân Trạch cố ý nhắm vào hắn, tu vi hiện tại của Thanh Nhượng nào có thể so cùng Vân Trạch, cho nên nàng không hề hay biết, pháp thuật làm ấm nàng thực hiện cũng chẳng có tác dụng gì cho lắm.

Đầu gối hắn lạnh đến cứng đờ, lúc đỡ thân cây phía sau đứng lên hắn thậm chí nghe được nơi ấy phát ra tiếng vang.

Cánh tay ôm cái chân đã gấp thu vào túi Càn Khôn, Lâm Triệu nhẹ nhàng chậm chạp cười với Vân Trạch, giọng điệu thực tôn kính, "Gặp qua Vân Trạch phong chủ, ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Ta là Lâm Triệu."

Vân Trạch hừ lạnh một tiếng, Thanh Nhượng còn đang kéo cánh tay hắn mềm mềm làm nũng, hắn quay đầu giơ tay gõ một cái lên trán Thanh Nhượng, toàn bộ tầm mắt Thanh Nhượng hiện tại chăm chú trên người Vân Trạch, mà khóe mắt Vân Trạch lại liếc sang Lâm Triệu.

Trong mắt hắn lại hiện ra sự thô bạo của dã thú vừa mới tỉnh, bây giờ là sát ý che trời lấp đất nồng đậm đến tưởng chừng trào ra.

"Con như thế nào lại quấy phá chúng tôi thứ này?" Vân Trạch rốt cuộc vẫn không thể nhẫn tâm với Thanh Nhượng, nhãn mặt mở miệng hỏi nàng, lời nói rất không khách khí, một tay lại lấy ra cái tay nàng đang che trán nhìn nhìn.

Hắn tự rõ mình xuống tay có chừng mực không nặng, Thanh Nhượng chẳng qua cũng chỉ là giả vờ đáng thương, tuy vậy Vân Trạch vẫn dấn đầu ngón tay lên làm pháp thuật trị liệu.

Thanh Nhượng chu cái miệng nhỏ kéo kéo vạt áo hắn, không cao hứng nhắc nhở, "Phụ thân! Chẳng là Lâm Triệu."

Hình dung của Vân Trạch, "thứ này", Thanh Nhượng lúc này cũng không dám quay đầu nhìn biểu tình trên mặt Lâm Triệu.

Vân Trạch thu hồi tay đặt sau người, hơi cúi đầu nhìn kỹ đôi mắt nghiêm túc của nàng.

Thanh Nhượng, là đứa con gái hắn nuôi lớn, được che chở ở trong lòng bàn tay mà lớn lên, tình cảm ở Tu Tiên Giới đậm bạc, thân tình cũng không nồng đậm, bao nhiêu người từ lúc vừa mới sinh ra nhận được sự quan tâm đến từ phụ mẫu không phải là từng chút một trên phương diện sinh hoạt mà chỉ dừng ở việc chỉ đạo tu luyện.

Hắn cũng như vậy, chưa từng được cảm thụ thân tình từ phụ mẫu.

Hắn đã sống quá lâu, không phải chỉ có một đứa con là Thanh Nhượng, cũng không phải chỉ có một mình nàng là con gái, nhưng Thanh Nhượng lại là đứa con gái duy nhất mà hắn tự tay nuôi lớn.

Nếu nói hắn cho nàng tình thương của phụ thân, như vậy, nguyên nhân về phương diện khác khiến hắn cam tâm tình nguyện sủng nàng, chính là từ Thanh Nhượng, hắn có thể chân chân thật thật biết mình là một phụ thân, mình có người thân cùng chung huyết mạch.

Tính tình của Thanh Nhượng, chỉ biết đối tốt với người mà bản thân thiệt tình thích, hơn nữa cũng chưa bao giờ cố tình làm đau chính mình, thà làm ngọc vỡ còn hơn ngồi lạnh.

Vân Trạch đã thờ dài nhận thua ở trong lòng, nhưng trên mặt vẫn cố tình làm nghiêm trọng, cau mày, giơ tay xoa xoa tóc nàng, "Có bị thương hay không?"

Thanh Nhượng lắc đầu, mắt sáng to lấp lánh, nói chuyện rõ ràng nghiêm túc lại ngoan ngoãn, "Không có." Sau đó lại tự mình thi triển một cái pháp thuật ở bên cạnh, "Phụ thân, tu vi của con lại lên một giai tầng rồi ~"

Trong thanh âm khoe ra đầy sự kiêu ngạo giống như chờ đợi phụ thân khen ngợi, "Chẳng qua vẫn còn kém xa phụ thân nhiều lắm." Nói xong lại còn bĩu môi.

Vân Trạch bật cười, vừa khen ngợi vừa cổ vũ, toàn bộ những thứ tốt tìm được trong bí cảnh đặt ở một cái túi Càn Khôn, bây giờ lại lấy ra đưa cho nàng, "Nhìn xem có thích cái gì không."

Hắn xoay người đi đến trước mặt Lâm Triệu.

Làn da màu sắc quý dị, khuôn mặt xấu xí, yếu đến nỗi chỉ dùng một đầu ngón tay là có thể thọc chết.

Vân Trạch đưa lưng về phía Thanh Nhược cong cong môi với Lâm Triệu, nụ cười đầy khinh thường và châm chọc.

Lâm Triệu dựa vào thân cây, thẳng lưng khẽ nâng cằm mắt đối mắt với Vân Trạch, thấy sự châm chọc và khinh thường của hắn vẫn bình tĩnh tựa như biển rộng không hề gợn sóng.

Đầu gối đã mất đi tri giác, nhưng trên mặt hắn vẫn là nụ cười nhàn nhạt, thanh âm ôn nhuận tương phản cực lớn với bề ngoài, "Gặp qua bá phụ."

Câu trước vẫn gọi là Vân Trạch phong chủ, hiện tại trực tiếp thành bá phụ.

Ngón tay Vân Trạch giật giật, triệt băng hàn chi khí vẫn đè nặng thân thể Lâm Triệu.

Lâm Triệu thiếu chút nữa đã trực tiếp quỳ xuống, đôi tay nhanh chóng vòng qua bám lấy thân cây sau lưng, thân thể vẫn duy trì thẳng tắp, khoe miệng hơi cong lên, tạo nên một sự thanh thản không nói nên lời.

"Bây giờ phải làm sao đây?" Vân Trạch mở miệng hỏi hắn, không hề vòng vo, hắn đương nhiên không quan tâm Lâm Triệu chết hay sống, nhưng hắn cần thiết phải xen vào Thanh Nhược.

Thanh Nhược đã đem toàn bộ đồ vật bảo mệnh trong túi Càn Khôn Vân Trạch đưa nàng cất hết vào túi Càn Khôn của mình, đi tới trả lại túi cho Vân Trạch.

Hiển nhiên nàng thấy được Lâm Triệu không ổn, bởi vì đầu ngón tay hắn bám sâu vào vỏ cây đến nỗi chảy máu, mùi máu tươi bắt đầu lan tràn trong không khí.

Thanh Nhược mím môi, chưa nói gì cả, đi đến bên cạnh cùng hắn đứng chung một chỗ, bàn tay đặt sau lưng đưa qua đỡ lấy một bộ phận lớn trọng lượng thân mình hắn.

Lâm Triệu dựa vào, thở ra một hơi, cái lạnh lạnh trong hơi thở treu chọc vài sợi tóc ở thái dương nàng, ngứa lạnh lại mang theo chút hơi nóng bốc lên từ thân thể.

Vân Trạch nhìn Thanh Nhược, tay đặt sau lưng nắm chặt thành nắm đấm, ánh mắt đã nhiễm sát ý, mở miệng trực tiếp mà tàn nhẫn, "Ngươi là thứ gì? Ngươi xứng sao? Ngươi không biết kết cục của người ma kết hợp là cái gì sao?"

Vân Trạch nửa rống nửa nói, ngữ tốc rất nhanh, Thanh Nhược không kịp ngăn cản, cây cối bốn phía đã bị áp khí của Vân Trạch làm cho đông đưa trái phải.

"Phụ thân! Người!....."

Lâm Triệu giờ tay đặt bên môi Thanh Nhược, không có dán lên, chỉ là ngăn lại lời nói của nàng.

Hắn quay đầu cười đến cong cong mắt mày với nàng, đôi mắt mang theo màu đỏ nhuần của máu sáng chói tựa như huyết ngọc vừa được mang lên từ lòng đất.

"Bá phụ, ta sẽ không buông nàng ra, ta chết cũng muốn lôi kéo nàng cùng chết."

Vân Trạch giờ tay lên, một cái chuông phong trực tiếp giáng xuống.

Lâm Triệu lấy ra pháp khí phòng ngự, pháp khí bao phủ cả hai người, nửa thân mình Lâm Triệu dựa vào trên người Thanh Nhược, pháp khí bị một chuông của Vân Trạch bỏ vào liền xuất hiện vết rách rất nhỏ, Lâm Triệu phun ra một búng máu trên pháp khí.

"Lâm Triệu!"

Thanh Nhược gấp đến độ không được, một tay đỡ lấy hắn một tay lấy ra một cái pháp khí khác, quay đầu lại nhìn Vân Trạch đã rút kiếm ra, "Phụ thân! Người giết chàng ta cũng không sống nữa, chàng chết ta cũng sẽ chết theo!"

Kiểm của Vân Trạch ngừng ở giữa không trung, trong mắt Thanh Nhược là sốt ruột, đau lòng, cùng với nguyện ý cùng sinh cùng tử, không có chút nào là giả bộ.

Vân Trạch thu hồi kiếm đặt trên lưng, nhắm chặt mắt, lại thở phào một hơi, "Ngươi thắng. Chúng ta cần nói chuyện."

Lời này là nói với Lâm Triệu.

Hai người nam nhân, thật ra ngay từ ánh mắt đầu tiên đối diện nhau, bọn họ đã biết hôm nay chỉ có một kẻ có thể thắng.

Chẳng qua suy nghĩ của hai người đều có một điểm chung.

Một người là phụ thân đau lòng con gái, một người là ma quỷ chết cũng không buông tay, nếu đều là như vậy, ai sẽ cam nguyện thừa nhận thua đây.

Lâm Triệu lau khô vết máu nơi khóe miệng, nhìn Thanh Nhược còn hơi phát ngốc, bàn tay to đầy vết thương sờ sờ tóc nàng, mang theo từng đợt cảm giác lồi lõm.

Lâm Triệu thò mặt qua, hôn một cái lên trán nàng, "Ta nói chuyện với bá phụ một lát."

Hắn xoay người đuổi kịp bước chân Vân Trạch. Đầu gối hắn rất đau, toàn thân lạnh băng gần như đứng không vững, hắn đi rất chậm, nhưng không hề lao đảo, từng bước từng bước đều rất kiên định.

"Lâm Triệu." Hai người đứng đối diện nhau, cách Thanh Nhược không xa, Vân Trạch tùy tay thi triển một cái trận cách âm.

Lâm Triệu gật gật đầu, đôi mắt không có chút ôn hòa như lúc trước mà ngập trong sát ý âm trầm thô bạo.

Vân Trạch cũng không thêm để ý, "Ngươi luyện công pháp gì, hiện tại như thế nào lại biến thành như vậy?"

Lâm Triệu mím môi, hiển nhiên là lười trả lời vấn đề này, "Trước lúc ta phải chết, ta sẽ không để nàng xảy ra chuyện gì."

"....."

Hai người trầm mặc một lúc, Vân Trạch vẫn lấy một món đồ trong túi Càn Khôn của mình đưa qua, "Cái này có thể che dấu ma khí. Sáu canh giờ."

Lâm Triệu cúi đầu nhìn một lát, lắc lắc đầu.

Vân Trạch cũng không miễn cưỡng, thu về túi, giờ tay định triệt trận cách âm, nghĩ nghĩ lại hỏi một câu, "Tiểu Nhược có biết ngươi luyện cái gì không?"

"Nàng ấy không hỏi."

Vân Trạch thờ dài, triệt trận cách âm, trong lòng vẫn không nhận được mắt Thanh Nhược thiếu đề phòng.

"Ta trở về tông môn che chắn một chút, hiện tại tông môn đánh nhau với Ma tộc đến tới tấp trời đất, vội vàng đoạt đồ vật của Huyền Tuyết Môn và Tinh Hợp Môn, đã rất nhiều người từ bỏ việc tìm các ngươi. Các ngươi tự mình cẩn thận một chút."

Vân Trạch vừa dứt lời, ánh mắt dừng trên gương mặt Thanh Nhược, thờ dài, dang tay ra.

Thanh Nhược vốn có chút khấn trương lại nở nụ cười tươi, vui vẻ nhào vào cái ôm của Vân Trạch.

Nàng dựa vào đầu vai hắn, cánh tay chạm đến thanh kiếm thật lớn sau lưng hắn, đầy an tâm và ý lại.

Cảm giác của phụ thân.

"Phụ thân, cảm ơn người, rất xin lỗi."

Vân Trạch vỗ vỗ vào lưng nàng, Lâm Triệu đứng phía sau vài lần muốn vươn tay kéo nàng ra, nhưng cuối cùng hắn vẫn không làm. Vân Trạch làm bộ không nhìn thấy, không hề nề hà bày tỏ sự luyến tiếc ôn nhu, "Nha đầu đã trưởng thành rồi. Cẩn thận một chút, có nguy hiểm thì bóp nát thông linh thạch."

Hai người lưu luyến không rời mà cáo biệt, Lâm Triệu giống như ăn phải ruồi bọ, muốn quay đầu đi để mắt không thấy tâm không phiền rồi lại buộc mình phải luôn gắt gao nhìn chăm chăm họ.

Cho đến lúc thân ảnh Vân Trạch hoàn toàn không nhìn thấy nữa, Lâm Triệu mới nhẹ nhàng hít hà một cái, toàn bộ thân mình thả lỏng lại ngã về phía Thanh Nhược.

Trước lúc ý thức mơ hồ, hắn lại nhẹ nhàng mở miệng, giọng nói ôn nhu đầy sự an tâm và quý trọng, "Thanh Nhược, đón lấy ta."

**

Người ma kết hợp?

Ta đương nhiên biết kết cục.

Nhưng mà ta vẫn muốn lôi kéo nàng cùng chết.

Thanh Nhược, ta nghĩ kỹ rồi.

Ta càng sợ địa ngục không có nàng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 6: Lâm Triệu (6)

Cầm không ít thứ tốt từ túi Càn Khôn mà Vân Trạch đưa, nhưng Thanh Nhược không biết luyện đan, cũng may Lâm Triệu là ma, linh bảo linh thảo gì đó trực tiếp nuốt hần cũng có thể hấp thu.

Lâm Triệu ở ven bờ suối cúi đầu nghiêm túc rửa mặt, thật ra cũng không có gì để rửa, hiện tại màu da của hần rất khó coi, trên mặt lại đầy vết sẹo ngang dọc.

Thanh Nhược ngồi ở một bên, đôi tay ôm đầu gối nhìn hần, ý cười ngập tràn đáy mắt, giống như đang ngắm một hình ảnh nhiều cảnh đẹp ý vui vậy.

Lâm Triệu rửa mặt xong lại nghiêm túc rửa tay, mỗi một góc nhỏ đều không buông tha. Thanh Nhược đưa khăn tay qua đúng lúc tay hần vừa lấy ra khỏi mặt nước.

Lâm Triệu lau khô nước, đứng lên đi đến trước mặt Thanh Nhược ngồi xuống.

Ánh mắt hần rất nhu hòa, lời nói thông thả, mỗi chữ đều vô cùng rõ ràng, thanh âm trầm thấp quyến luyến, "Thanh Nhược, nhìn kỹ bộ dáng hiện tại của ta. Nàng nguyện ý trở thành nữ nhân của ta sao?"

Thanh Nhược vẫn luôn nhìn hần, lúc này lại nghiêng nghiêng đầu, mắt môi cong cong, khoe miệng treo một nụ cười kiêu tiểu mang theo chút ngây thơ nghịch ngợm cùng sự tín nhiệm hoàn toàn không muốn xa rời đối với hần.

Lâm Triệu bật cười, khoảng cách giữa hai người rất gần, hần duỗi tay véo mặt nàng, "Thôi, đừng trả lời ta. Bây giờ nàng không muốn cũng không còn kịp nữa rồi."

Nói rồi đứng lên khom lưng bế Thanh Nhược.

Thanh Nhược lo lắng cho thân thể hần, vòng tay ôm cổ hần lại cọ cọ vào đầu vai hần, "Lâm Triệu, chàng để ta xuống, ta tự đi được mà."

Lâm Triệu cúi đầu, cái cằm gấp ghềnh cọ qua trán nàng, "Ôm chặt ta."

Hai người ở rừng rậm ma thú, cách đó không xa chính là động phủ hai người trú gần đây. Bởi vì tùy thời đều sẽ đi, đồ vật trong động phủ rất ít, trên mặt đất chỉ trải một tấm chăn đơn giản có thể dựa một chút.

Lâm Triệu đặt Thanh Nhược ngồi trên mặt đất, lấy công cụ dọn dẹp từ túi Càn Khôn, hiện tại hần đã gần như không có ma lực để thi triển pháp thuật, tự mình động thủ, cong eo rửa mặt đất sạch sẽ, trải chăn đệm ra, cảm thấy hơi mỏng, lại trải thêm một lớp nữa.

Hần lại gần khom lưng bế Thanh Nhược lên, tầm mắt dừng trên đôi môi mềm mại của nàng, giọng điệu có chút đau lòng, "Xin lỗi, hơi hấp tấp, có chút đơn sơ, vốn dĩ hần phải trở thành một lần tốt đẹp trong ký ức."

Thanh Nhược nghiêng mặt, cách lớp quần áo hôn hôn lên ngực hần.

Lâm Triệu cong môi, cảm giác người trong lòng càng ngày càng nặng, trần quý đến độ hần sắp ôm không nổi nữa rồi.

Nụ hôn ôn nhu tinh tế cứ triển miên mãi, Lâm Triệu nắm lấy một bàn tay Thanh Nhược đang chạm vào mặt hần, nàng nhẹ vỗ về vết sẹo của hần, ý thức có chút hỗn loạn, tuy vậy trong ánh mắt mông lung vẫn đầy đau lòng, "Lâm Triệu, có đau hay không?"

Lâm Triệu cười khẽ, cúi đầu hôn lên môi nàng, trầm thân tiến vào thân thể nàng, những tiếng hừ nhỏ của nàng đều bị môi lưỡi hần nuốt mất.

Lâm Triệu ngậm môi nàng, thanh âm ấm áp tựa ánh mặt trời tháng sáu, "Thanh Nhược, về sau gọi ta là Noãn Dương"

"Noãn Dương"

Thanh Nhược bị mùi máu tươi làm tỉnh.

Mở mắt ra nhìn thấy một người đầy máu.

Nàng còn nằm ở trên đệm, hần là Lâm Triệu đã mặc lại quần áo cho nàng, rồi đắp thêm chăn.

Hần ngồi xếp bằng bên kia động phủ, tình huống trên người còn đáng sợ hơn lần tới thể trước.

Máu chung quanh đã có xu thế chảy thành dòng.

Thanh Nhựt trước hết nghiêng đầu nhìn cửa động phủ, Lâm Triệu đã dùng pháp khí đặt ở cửa động ngăn cách hơi thở.

Nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, nếu không, mùi máu tươi dày đặc như vậy, một lúc nữa đưa tới ma thú tuyệt đối đủ cho bọn họ một trận.

Lâm Triệu cụ thể đau đớn bao nhiêu Thanh Nhựt không biết, nhưng lần trước hấn phá đầu gối mình đến máu thịt mơ hồ cũng không hừ ra tiếng, mà bây giờ đã bắt đầu kêu rên, thậm chí ngón tay đã bám chặt lấy đầu xương bánh chè*.

*Xương bánh chè nằm ngay dưới đầu gối.

Thanh Nhựt đứng lên, động tác vô cùng nhẹ dạn dẹp đồ vật trên mặt đất, không nhìn hấn, bởi vì nhìn quá đau lòng, khuôn mặt hấn đã hiện ra màu tím, những vết sẹo cuộn cuộn như sống lại, ở trên mặt vụn vụn tác quái.

"Thanh Nhựt....." Lâm Triệu run rẩy mở miệng, vẫn như cũ nhắm chặt mắt lại, nước mắt từ khóe mắt hấn trượt xuống.

Thanh Nhựt không tiếng động nhanh chóng đi đến bên cạnh hấn, nàng không dám vươn tay chạm vào hấn, không biết đánh gãy quá trình có phải càng nghiêm trọng hơn hay không, chỉ có thể tròn tròn mắt nhìn chăm chăm hấn.

Nước mắt Lâm Triệu không ngừng chảy, hấn run run rẩy rẩy nói chuyện, "Thanh Nhựt, ta đau quá....."

"Ta ở ngay đây." Thanh Nhựt mở miệng, thanh âm thật nhỏ lại dường như run lên.

Lâm Triệu cắn môi rất chặt, tựa hồ kìm nén thật lâu, lúc buông ra môi đã bị hấn cắn đến rướm máu, "Hôn..... Hôn ta."

Hai tay Thanh Nhựt chống hai bên, chạm môi vào đôi môi đầy máu tươi của hấn.

Trong đầu hiện lên một bộ công pháp, hoàn chỉnh.

《cấm》

Cái tên này, không có chút nào giống một bộ công pháp.

Đạo tu đạo ma, trước tiên tu vi phải đạt tới một giai tầng, rồi sau đó chiếu theo bộ công pháp này tu luyện. Sau mỗi một lần tới thể, tu vi đều sẽ giảm xuống. Cho đến khi không còn gì cả.

Bộ công pháp này thật sự không giống bất kỳ công pháp nào, phi thường đơn sơ, toàn bộ hoàn toàn không nói sau khi không còn ma lực sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ có một câu: Bất tử bất diệt.

Mà công pháp có một bộ phận song tu, cùng mệnh cùng linh.

Nói tóm lại, có thể hai người cùng tu luyện, cũng có thể một người tu luyện, chỉ cần xác nhận song tu, tu vi cùng tăng cùng giảm, đồng sinh đồng tử. Chẳng qua, một người tu luyện thì lúc tới thể phải thừa nhận thống khổ gấp đôi.

Công pháp vô cùng ngắn gọn, nếu đem so sánh với những bộ công pháp khác Thanh Nhựt đã từng tu luyện thì thậm chí còn không được tính là một bộ công pháp, thật sự quá đơn sơ.

Thanh Nhựt mở mắt ra, gần trong gang tấc chính là gương mặt đau đến vụn vụn của Lâm Triệu. Nàng giờ tay ôm lấy hấn, siết chặt môi hấn gần từng chữ, "Chúng ta cộng sinh cộng linh*. Noãn Dương, chàng phải vượt qua."

*Cộng sinh cộng linh: kết hợp tính mạng và linh hồn.

Thân mình hấn run lên, biên độ nhỏ gật gật đầu.

Thanh Nhựt mua một cái tiểu viện cách nha môn không xa.

Mang theo Lâm Triệu, nàng không thể xác định hấn có đột nhiên phát sinh thân thể biến hóa hay không, nên trong nhà cũng không dám mua nô bộc.

Lâm Triệu mặc bộ đồ sắc màu của tiểu hài tử, tóc búi lên, chớp chớp đôi mắt to, bẹp cái miệng nhỏ vượt qua ngạch cửa, thanh âm làm nũng nhỏ xíu đầy tủi thân mà gọi, "Tỷ tỷ ~ tỷ tỷ ~"

Lộc cộc chạy về phía bên này.

Thanh Nhựt nhanh chóng buông đồ vật trong tay ra, xoay người dang hai cánh tay.

"Ai ~"

Lâm Triệu một đường lộc cộc đâm thẳng vào trong lồng ngực Thanh Nhượng, thân mình nhỏ nhắn tròn tròn, ngẩng gương mặt bé tí không cao hứng cáo trạng với Thanh Nhượng, "Tỷ tỷ, tiểu béo nói ta là đứa con hoang, nói ta không có ba không có mẹ, cậu ấy hư! Ta không muốn chơi với cậu ấy nữa!"

Trong lòng Thanh Nhượng cảm giác có chút quý dị, cười ôn nhu giờ tay sờ trán hắn, "Không có nha, Noãn Dương có tỷ tỷ. Noãn Dương sao lại là đứa con hoang được? Noãn Dương là con hoang vậy thì tỷ tỷ cũng là con hoang sao?"

Đôi mắt to của Lâm Triệu trừng lớn, nghiêm túc lắc lắc cái đầu, thanh âm non nớt nghiêm trang sửa đúng cho Thanh Nhượng, "Tỷ tỷ mới không phải là đứa con hoang đâu."

Thanh Nhượng cười rộ lên, "Vậy Noãn Dương có phải hay không?"

Hắn kiên định lắc đầu, "Không phải!"

Hắn cùng các bạn nhỏ chung quanh chơi với nhau một buổi trưa, vừa mới lại cùng đồng bọn nhò cãi nhau, không nghĩ đến vừa trở về liền ăn vạ Thanh Nhượng.

Thanh Nhượng tự mình vá áo cho hắn, hắn rúc trong lòng Thanh Nhượng một hồi giặt miếng vải, một hồi lại giấu chỉ để phá rối.

Mãi cho đến khi Thanh Nhượng làm cơm chiều mới tự chơi một mình trong sân một lát.

Cậu nhóc tay đầy bùn lạch bạch chạy đến cửa phòng bếp, "Tỷ tỷ! Ta muốn ăn chân gà."

"Được."

Ý thức được Thanh Nhượng đang nhìn tay hắn, Lâm Triệu nhanh nhẩu giấu tay ra sau lưng, "Ta, ta không có chơi, chơi bùn đâu." Đôi mắt nhìn vào góc phòng bếp, thanh âm càng nói càng nhỏ.

"Ừ, tỷ tỷ tin tưởng Noãn Dương, Noãn Dương của chúng ta là ngoan nhất."

Thằng bé lại lạch bạch chạy vào trong viện rửa tay.

Đầu gối Lâm Triệu vẫn có chút vấn đề, mỗi khi trời trở lạnh sẽ đau, hắn bây giờ hoàn toàn là một đứa trẻ nít, không thoải mái một chút liền ôm Thanh Nhượng dùng sức làm nũng, mắt to sáng lấp lánh long lanh nước mắt, thanh âm mềm nhũn mang theo giọng mũi, Thanh Nhượng thật là không biết làm sao để cự tuyệt mỗi khi hắn làm nũng.

Chẳng sợ đã hoàn toàn biến thành tiểu hài tử, hắn vẫn bá đạo như trước, khi ngủ nhất định phải ngủ cùng một giường với Thanh Nhượng.

Thanh Nhượng kể chuyện xưa trước khi ngủ cho hắn, chờ hắn ngủ rồi đứng dậy đến phòng bếp đun nước ấm về phòng, làm nóng khăn lông trùm lên đầu gối hắn.

Tiểu hài tử giấc ngủ sâu, chỗ đầu gối nóng nóng làm hắn không thoải mái, luôn lăn lộn qua lại, Thanh Nhượng vỗ lưng dỗ dành lại ngủ say.

Đổ nước rồi trở lại phòng ngồi ở mép giường, đắp chăn lại ngay ngắn cho tên nhóc vừa đá chăn, Thanh Nhượng vén tóc trên trán ra cho hắn, có chút dờ khóc dờ cười nhìn khuôn mặt nhỏ vừa tinh xảo vừa đáng yêu.

Nơi này là Thần Quốc.

Không phải Tu Tiên Giới. Nhưng cùng một vị diện* với Tu Tiên Giới lúc trước của bọn họ, nhưng nơi này không có người tu tiên, chỉ là xã hội nhân loại bình phàm. Tu Tiên Giới biết thể giới bình thường của nhân loại, ngẫu nhiên sẽ xuất hiện ở thế giới như vậy.

*Vị diện: là thế giới 1, thế giới 2,... ở tựa đề. Ý Thanh Nhượng là họ không hề chuyển sang một thế giới khác, vẫn ở thế giới của Lâm Triệu. Ở đây ta giữ nguyên từ "vị diện" để phân biệt với mấy chữ "thế giới" ở dưới nhé:3

Dân gian tương truyền Bồ Tát hiện linh đại khái chính là tình huống như vậy. Thiên Đạo cấm kỵ, quy tắc hạn định, xã hội người thường sẽ không biết đến sự tồn tại của Tu Tiên Giới, nhưng chỉ cần là người tu tiên, sẽ không thể ra tay đối với người thường, mặc kệ trực tiếp hay gián tiếp, sẽ ngay lập tức bị Thiên Đạo mạt sát.

Ngày đó Lâm Triệu tới thể giằng co trong thời gian rất dài, cuối cùng hắn toàn thân đầm máu ngã vào trong vũng máu. Thanh Nhượng vừa muốn vuron tay ra dịu hắn, Lâm Triệu đã từ bộ dáng Ma tộc lúc trước biến thành một đứa trẻ năm sáu tuổi.

Một tiểu hài tử hoàn toàn giống như người thường, Thanh Nhượng lập tức xem xét thân thể của mình, quả nhiên không cảm giác được một chút tu vi nào, thậm chí ngay cả túi Càn Khôn còn mở không ra.

Thanh Nhượng ôm Lâm Triệu nhỏ nhỏ đến một bên đệm sạch sẽ, sau đó ra khỏi huyết động xem xét, quả nhiên bên ngoài huyết động tuy rằng cũng là rừng rậm, nhưng đã không phải là rừng rậm ma thú.

Linh hồn của nàng có quan hệ cấm chế, trong một cái thời không không có khả năng tái xuất hiện hiện tượng xuyên qua, cho nên chỉ có thể là vấn đề từ công pháp Lâm Triệu tu luyện.

Thanh Nhựt nhớ tới câu "Bất sinh bất diệt" cuối cùng trong công pháp, suy nghĩ cẩn thận một hồi cũng không nghĩ ra cái gì, nàng quyết định trước ra khỏi rừng rậm, chờ Lâm Triệu tỉnh sẽ suy tính bước kế hoạch tiếp theo.

Sau khi Lâm Triệu tỉnh lại, với chỉ số thông minh của đứa bé sáu tuổi.....

Công pháp gì đó hỏi một câu đã hết ba câu không biết.

Hoàn toàn không thể trông cậy được.

Trong huyết động có vài viên Dạ Minh Châu lúc trước lấy ra để chiếu sáng, chất lượng ánh sáng này ở Thần Quốc không có chỗ nào không phải là thượng thừa.

Thanh Nhựt mang theo Lâm Triệu đến một cái thành trấn hơi lớn một chút, sau khi bán một viên Dạ Minh Châu cũng đã đủ để nàng và Lâm Triệu sinh hoạt một đoạn thời gian.

Lâm Triệu lại đuổi cái chân ngắn đá chẵn, Thanh Nhựt buồn cười cong cong môi. Lúc kéo chẵn cho hắn nàng có chút trừng phạt mà vỗ nhẹ vào cẳng chân không nghe lời, lại khom lưng hôn hôn cái trán của hắn rồi nằm xuống bên cạnh.

Sự ỷ lại của Lâm Triệu nho nhỏ đối với nàng chưa bao giờ che giấu, nàng vừa mới nằm xuống thì thân mình tròn tròn đã lăn vào trong lòng ngực, khoe miệng mang theo một chút nước miếng sáng lấp lánh, chếp chếp cái môi hồng phấn, nhỏ giọng mềm mại lắm lắm, "Ăn ngon."

Không biết lại mơ thấy cái gì ăn ngon.

Cậu nhóc nho nhỏ bên người Thanh Nhựt chậm rãi tiến vào mộng đẹp, không biết về sau khi Lâm Triệu nhớ lại khoảng thời gian ngọc manh* này của mình sẽ là biểu tình gì.

*Manh: dựa theo từ "moe" trong tiếng Nhật, nghĩa là dễ thương.

Thật là..... Vạn phần chờ mong.

**

Ui, tỷ tỷ đâu rồi?

Noãn Dương muốn tỷ tỷ.

Tỷ tỷ ôm một cái.

Tỷ tỷ hôn hôn.

Thích tỷ tỷ nhất!

Thích tỷ tỷ nhất!

Thích tỷ tỷ nhất!

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 7: Lâm Triệu (7)

Sáng sớm, Thanh Nhựt ở trong phòng bếp làm cơm sáng, sân nhỏ, phòng bếp và phòng ngủ cách rất gần. Lâm Triệu vừa tỉnh liền ở trên giường gân cổ lên gọi nàng, "Tỷ tỷ, tỷ tỷ....."

Thanh Nhựt lên tiếng, bỏ đồ vật trong tay xuống đi vào phòng.

Hắn còn đang lăn lộn trên giường, nghe thấy tiếng bước chân cũng không nhìn nàng, một đường thẳng tắp lăn về phía chân giường, "Tỷ tỷ! Hôn sớm an!"

Cậu nhóc lăn đến mép giường lập tức ngẩng cao đầu lên chờ Thanh Nhựt hôn sớm an.

Thanh Nhựt khom lưng hôn một cái lên trán hắn, hắn đưa mặt bên phải lại đây, hôn mặt bên phải, lại đưa sườn má bên phải lại đây.....

Hôm đến lúc hắn cảm thấy mệt mỏi, mang cái bụng nhỏ tròn trịa đứng lên ôm cổ Thanh Nhượng, giống như rất không tình nguyện hôn một cái có lẽ lên trán nàng, "Tỷ tỷ, ta muốn mặc quần áo mới."

Hôm qua Thanh Nhượng mới may xong quần áo cho hắn, hôm nay đã nhớ thương rồi.

"Được thôi, nhưng mà phải giữ sạch sẽ, không được làm dơ, không được làm rách....."

Lâm Triệu che lỗ tai, nhấn lại khuôn mặt nhỏ không muốn nghe, lúc Thanh Nhượng nhắc đi nhắc lại mãi thật đáng sợ.

Thanh Nhượng nhủ thầm, há miệng muốn cắn hắn hù dọa một chút, thế nhưng Lâm Triệu chẳng sợ tí nào, ngược lại còn mở to cái miệng nhỏ bắt chước hổ con kêu ngao ngao ngao, hai tay vươn ra giương nanh múa vuốt nhào lại về phía Thanh Nhượng.

Thanh Nhượng ôm chặt lấy, vỗ vỗ mông hắn, "Nghịch ngợm."

Nàng hơi dùng sức, Lâm Triệu bẹp cái miệng nhỏ, một tay xoa xoa cái mông tròn trĩnh đáng thương của mình, lại cọ cọ bả vai nàng, tựa nhỏ chú mèo nhỏ chịu thua, miệng thì nhỏ giọng lầm bầm, "Hừ ~"

Từ ngữ chỉ trích trình độ ác liệt nhất bây giờ của hắn chính là "hừ".

Ăn cơm sáng xong, Thanh Nhượng còn đang rửa chén, Lâm Triệu mặc quần áo mới vui vẻ ra mặt từ bên ngoài lạch bạch chạy vào, kéo kéo vạt áo Thanh Nhượng làm nũng, "Tỷ tỷ, ta muốn ra ngoài chơi."

"Ừ, đi nhé, chú ý an toàn."

Lâm Triệu vẫn đứng yên, Thanh Nhượng cúi đầu nhìn hắn, cũng vừa lúc hắn ngẩng đầu lên, một bàn tay nhỏ vươn tới, "Tỷ tỷ, cho ta tiền. Ta muốn ăn kẹo hồ lô đường."

Tay Thanh Nhượng không sạch sẽ nên bảo hắn chờ một lát.

Lâm Triệu đứng ở bên cạnh giống như con giun, một phút đồng hồ cũng không yên được, mắt trông mong xem Thanh Nhượng rửa chén, khuôn mặt nhỏ nhấn lại như có khổ đại cừu thâm.

Thanh Nhượng rửa chén xong thì cho hắn một ít tiền, nhưng mới dặn dò được một nửa thì thân mình nhỏ đã chạy biến ra ngoài sân.

..... Lâm Triệu. Thanh Nhượng thở dài, về sau chàng sẽ không thẹn quá hóa giận giết người diệt khẩu chứ?

Tuy rằng tiền bán Dạ Minh Châu cũng đủ cho bọn họ sinh hoạt một đoạn thời gian, nhưng chưa xác định được phải ở chỗ này bao lâu, nên Thanh Nhượng vẫn đang làm một ít sản phẩm thủ công kiếm tiền.

Buổi chiều lúc nàng đang thêu cây quạt, bỗng vang lên tiếng bước chân lạch bạch hỗn loạn tiếng khóc, thanh âm non nớt không rõ ràng bởi vì khóc nức nở, "Tỷ tỷ ~ tỷ tỷ ~"

Thanh Nhượng thu kim chỉ kéo trên bàn sang một bên, Lâm Triệu khóc sụt sùi nhào vào trong lòng ngực nàng, khuôn mặt nhỏ toàn nước mắt cọ lên quần áo nàng. Thanh Nhượng bế cậu bé lên đùi, đẩy ra cái tay đang dụi mắt của hắn, đôi mắt khóc đến đỏ hết cả lên, nàng một bên nhẹ nhàng thổi một bên lấy khăn tay lau động tác ôn nhu lau nước mắt cho hắn, "Noãn Dương không khóc, làm sao vậy?"

Hắn khóc đến thở hồng hộc, lúc này đến nói chuyện cũng không rõ.

Thanh Nhượng hôn hôn cái trán hắn, ôm đồ dành một hồi.

Lâm Triệu ngừng tiếng khóc, nấc lên một cái, "Hức ~ tỷ tỷ, quần áo hỏng rồi..... Oa, hức ~ Noãn Dương không có ý đâu....."

Hắn tự giác kéo vạt áo sang một bên cho Thanh Nhượng xem, quả nhiên rách một lỗ, viền vết rách còn te tua đầu sợi, nhìn giống như ngã xuống bị đá cọ hự.

Thanh Nhượng xắn ống quần hắn lên nhìn, trên đùi không có vết thương, "Sao lại thành như vậy, có phải bị ngã không?"

Thanh Nhượng không có tức giận, còn nhẹ nhàng vỗ lưng dỗ hắn. Lâm Triệu không sợ như lúc này nữa, từng tiếng một kể ra. Chạy vội, té ngã nên quần áo mới hỏng rồi.

Thanh Nhượng hôn hôn trán hắn, "Vậy Noãn Dương ngã có đau không?"

Hắn nghiêng nghiêng đầu, mắt to lung tung nước mắt, giọng nói non nớt mang theo chút đáng thương, "Lúc này đau. Bây giờ không đau nữa."

Thanh Nhượng lại xoa xoa đầu hắn, "Tỷ tỷ không trách Noãn Dương, quần áo hỏng rồi có thể làm lại cái khác. Nhưng về sau Noãn Dương không được chạy vội kéo vạt ngã, phải cẩn thận một chút. Tỷ tỷ sẽ lo lắng, biết không?"

Lâm Triệu trừng mắt nhìn nàng, đợi đến khi nàng ôn nhu thông thả nói xong liền cười đến ngọt ngào đáng yêu, gật đầu thật mạnh, "Vâng, Noãn Dương

nhớ kỹ." Hấn vươn đầu ngón út bụ bẫm, "Chúng ta ngoéo tay!"

"Ngoéo tay!"

Tết dân gian Khất Xảo, buổi tối đầu đường có trang trí đèn và hoạt động đốt đèn, người bán hàng rong bên ngoài bày hàng sớm, Noãn Dương lúc chạy trở về thì thấy, ngừng khóc liền thúc giục Thanh Nhượng dẫn hấn đi chơi.

Thanh Nhượng đồng ý, nhưng phải ăn xong cơm chiều mới được.

Đầu đường trưng bày đầy đèn đỏ cùng giao lân, ánh nến và ánh đèn từ sạp của những người bán hàng rong thấp sáng cả con phố, khắp nơi có hoa đăng đủ mọi kiểu dáng. Nam nữ tuổi trẻ kết bạn mà đi, tiếng cười nói vang lên không ngớt.

Trên đường tuy rằng chen chúc, nhưng mỗi người đều mang trên môi nụ cười vui vẻ thiện ý, ngẫu nhiên chạm vai nhau sẽ cười với đối phương. Chỉ như thế cũng làm con người ta cảm thấy thoải mái thả lỏng.

Thanh Nhượng nắm tay Lâm Triệu, hấn riu rít hưng phấn đến không được, giống một con sư tử nhỏ mở đường kéo nàng xuyên qua đường phố náo nhiệt.

Hấn không biết đoán đồ đèn, nhưng hoa đăng rất đẹp, Lâm Triệu muốn đi thả hoa đăng.

Hai người chọn một cái hoa đăng hình chú hổ, đi thẳng đến ven sông đào bảo vệ.

Đã có rất nhiều người cầm tay nhau đến, trên mặt sông đủ loại hoa đăng tựa như vô số ánh sao sáng lấp lánh.

Lâm Triệu ngồi xổm bên bờ sông, thật cẩn thận thả hoa đăng xuống, phòng má thối thối nó, nghiêm trang chỉ vào hoa đăng mà dặn dò, "Mi nhất định phải bay tới nhà của Hà Bá đó nha ~"

Chơi đến mệt mỏi, lúc sắp đi về nhà hấn lại kéo tay Thanh Nhượng làm nũng, "Tỷ tỷ bé ~ Noãn Dương mệt mỏi quá ~"

Thanh Nhượng dùng điều kiện ngày mai rời giường hấn phải gấp chăn đoi lấy việc bế hấn về nhà.

Lâm Triệu vừa về đến nhà đã buồn ngủ, Thanh Nhượng khom lưng đặt hấn xuống giường, tay hấn vẫn chưa chịu buông vạt áo nàng, chu cái miệng nhỏ, "Tỷ tỷ hôn hôn."

Thanh Nhượng hôn vài cái lên trán hấn, "Ngủ đi. Ngoan."

Hấn nghiêng qua, mở đôi mắt to mênh mang sương mù, chỉ vào miệng mình, "Muốn hôn môi ba cái."

Thanh Nhượng hơi sững sốt, Lâm Triệu tiếp tục nói, "Đêm nay ở bờ sông có đại ca ca hôn miệng đại tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng phải hôn miệng Noãn Dương ~"

"....." Không biết ở đây có trẻ con sao, những người này.....

Thanh Nhượng không còn cách nào khác, đành khom lưng chạm vào miệng hấn một chút.

Lúc nàng đang chuẩn bị đứng dậy, cổ lại bị kéo xuống, môi lại dán vào nhau.

Nàng không kịp đứng lên nói lời nào, cái ót đã bị một bàn tay to rộng mà ấm áp giữ chặt, ngay sau đó là nụ hôn hung ác bá đạo giống như không muốn chừa đường sống.

Lâm Triệu buông Thanh Nhượng ra trước, quần áo nhỏ nhỏ trên người đã bị rách hết, trước khi buông nàng ra hấn đã kéo cái chăn bên cạnh qua che lại.

Thanh Nhượng nhắm hai mắt đứng lên, nhẹ nhàng khụ một tiếng, "Ta đi ra ngoài trước....." Chàng phải bình tĩnh bình tĩnh nhé.

Nửa câu sau còn chưa kịp nói ra, Lâm Triệu đã giữ lại tay nàng.

"Thanh Nhượng ~"

Thanh Nhượng không thể hình dung nổi tiếng gọi vừa rồi là của Lâm Triệu, ôn nhu, đau lòng, cùng với tưởng niệm triền miên qua thời gian. Hai chữ mà thôi, đã làm lòng nàng chua xót đến cay cay đôi mắt.

Thanh Nhượng mở bừng mắt. Hấn đã ở trên giường ngồi dậy, nửa người trên rắn chắc tinh trắng lộ ra trong không khí, đường cong tuyệt đẹp, khôi phục một gương mặt so với lúc trước càng thêm hoàn mỹ câu tâm, mái tóc màu bạc suôn dài xõa tung trên giường, dưới ánh đèn màu cam lấp lánh như lưu ly.

Lâm Triệu đang nhìn tay nàng, nắm chặt bằng hai tay, hấn cúi đầu, Thanh Nhượng không thấy rõ cảm xúc của hấn, chỉ có thể nhìn thấy hấn mím chặt môi, căng thẳng khiến cằm nhon ra, có chút cảm giác sắc bén.

Lâm Triệu cúi đầu để sát vào tay nàng, hơi thở ấm áp ẩm ướt chạm rai tiếp cận, bắt đầu từ đầu ngón tay, môi hấn, lưỡi hấn, toàn bộ tay nàng, xương ngón tay, chỉ tay, một tắc một tắc đều bị hơi thở hấn ăn mòn chiếm lĩnh.

Sự tê dại từ máu truyền vào trong xương cốt lan tràn toàn thân, Thanh Nhược nhin không được hơi rụt thân mình.

Khí vị của hắc che trời lấp đất vọt tới, lạnh lẽo mà mang theo hương vị thanh mát của cỏ cây.

Chớp mắt, Thanh Nhược đã bị hắc ôm lên trên giường đè dưới thân.

Hốc mắt Lâm Triệu đỏ lên, lóng lánh nước mắt.

Ân chứa đau lòng, cùng với mây mẩn quyền luyến đầy trời.

Hai tay Thanh Nhược tạo thành hình chữ thập đặt trước ngực, bàn tay to của hắc bao phủ bên ngoài kín mít, Lâm Triệu nhìn nàng, cầm tựa trên bốn bàn tay, "Ta còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp nàng. Tay nàng đặt trên đại chuông, hoàn mỹ tựa như kiệt tác nghệ thuật xuất sắc nhất của thiên địa."

Thanh Nhược cười cười, "Thân thể cảm giác thế nào?"

Toàn thân hắc ép sát lên người nàng, sự ôn hòa ấm áp cách quần áo tầng tầng lớp lớp lan tỏa vào làn da.

Lâm Triệu khẽ thở dài, "Ta vô cùng ổn. Nhưng mà tim ta rất đau." Không có tu vi, nàng còn mang theo một đứa trẻ, trong khoảng thời gian này đã phải trải qua bao nhiêu khó khăn vất vả, hắc chỉ cần nhìn đôi tay nàng sẽ biết.

Bốn bàn tay nắm chặt, lòng bàn tay Thanh Nhược chậm rãi ướt mồ hôi tinh mịn.

Nàng nghe thấy thanh âm ôn nhu của Lâm Triệu, tựa như phát ra từ nơi sâu thẳm đáy lòng, "Là ta không đúng, ta hắc phải trân trọng nàng hơn nữa thì bây giờ mới không đau lòng đến như vậy."

Lâm Triệu giúp nàng cởi quần áo, những mảnh vải rách nát trên giường rớt xuống đất, hắc ôm Thanh Nhược vào trong lồng ngực, da thịt hai người kháng khí lan tràn ra sự ấm áp, cái ấm áp khiến người ta trầm mê đến chết cũng không hối hận.

Cầm Lâm Triệu đặt trên đỉnh đầu nàng, một bàn tay cùng tay nàng mười ngón đan xen, "Muốn trở lại Tiên giới không?"

Nơi này chắc chắn là không thể ở nữa, một đứa trẻ đang sống sờ sờ lại biến mất, lại xuất hiện một nam nhân tóc bạc tuyệt mỹ, quá nhiều vấn đề, còn không bằng trực tiếp đổi một chỗ khác.

Mười ngón tay hai người đan vào nhau, Thanh Nhược dựa vào lồng ngực cường tráng hữu lực của hắc, thân thể vẫn luôn căng thẳng thời gian gần đây bởi vì thả lỏng mà dâng lên cảm giác mệt mỏi, nàng cọ cọ vào gối đầu, "Sao cũng được." Vừa dứt lời đã buồn ngủ đến mòng lung.

Lâm Triệu cúi xuống hôn hôn lên đỉnh đầu nàng, "Ngủ đi."

"Vâng ~"

Hô hấp của người trong lòng dần trở nên đều đều trầm ổn.

Lâm Triệu cong cong môi, pháp thuật vừa vọt tới đầu ngón tay đã bị áp trở về thân thể.

Không không không, nàng chịu nhiều vất vả như vậy, một đôi tay non mềm trắng nõn trở nên thô ráp lại nhiễm vết nhăn, hắc chỉ dùng một cái pháp thuật mà khôi phục nguyên trạng thì quá đáng khinh.

Kỳ thật, trong khoảnh khắc lúc Lâm Triệu khôi phục lại kia, hắc thật sự muốn đi hủy diệt thế giới, hắc không thể tiếp thu thẳng thóc con làm nũng, mất ngủ nước, ngu ngốc đáng thương ở trước mặt Thanh Nhược cáo trạng kia là hắc.

Nhưng mà Thanh Nhược đang hôn hắc nha. Thanh Nhược của hắc đang hôn hắc nha.

Duỗi tay ra kéo nàng lại, hoàn toàn là phản xạ có điều kiện.

Bàn tay mà hắc tiếp xúc, cùng với trong trí nhớ mang đến cảm giác xa lạ rồi lại quen thuộc, xa lạ đến từ Lâm Triệu, quen thuộc đến từ Noãn Dương.

Thanh Nhược lúc đó mang theo hắc, một đứa trẻ nhỏ ngoại trừ làm nũng chơi xấu cái gì cũng không biết.

Nàng không có tu vi, trong sinh hoạt có rất nhiều chuyện phải học tập một lần nữa, nhóm lửa, nấu cơm, giặt quần áo, làm việc nhà. Bao gồm chăm sóc lúc hắc bị ốm.

Lâm Triệu chà xát đôi tay nhỏ của nàng, cảm thấy vạn phần may mắn lúc trước bản thân còn cứng đầu, có chết cũng muốn lôi kéo nàng cùng chết, đơn giản chỉ vì muốn đánh cược thắng. Cái quyền công pháp mơ hồ lại nghịch thiên kia, thật đúng là đẩy hắc đi đến bước cuối cùng.

Giờ đây, nếu không nắm chắc được 200%, hắc tuyệt đối luyến tiếc không cho nàng lại mạo hiểm, dù chỉ một chút.

**

Thanh Nhục, Thanh Nhục.

Nàng có nghe thấy tiếng trái tim ta không.

Mỗi một nhịp đập, đều là đang gọi tên nàng.

Thanh Nhục.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 8: Lâm Triệu (8)

Sáng hôm sau, Thanh Nhục tỉnh giấc thì thấy Lâm Triệu đang chống tay, nghiêng người nhìn nàng, ánh mắt đầy ý cười, khoe mắt đuôi lông mày đều ẩn chứa sự ôn nhu.

Thanh Nhục cong cong môi, nhìn hắn cúi đầu hôn trán nàng, giành mở miệng trước hắn, "Noãn Dương, đến lúc rời giường rồi."

Gương mặt tuấn mỹ của Lâm Triệu hơi vặn vẹo, mỗi buổi sáng Thanh Nhục đều dùng giọng điệu dỗ dành yêu chiều này gọi cậu nhóc dậy.

Lâm Triệu chớp nhẹ đôi mắt, lấy giọng mũi hừ nhẹ một tiếng, nằm xuống đưa lưng về phía nàng kéo lại cái chăn, thanh âm rầu rĩ, "Không dậy nổi."

Thanh Nhục không để ý đến hắn, đứng dậy mặc quần áo chỉnh tề, khoanh tay đứng ở mép giường nhìn xuống, giọng điệu lười biếng uy hiếp có chút nguy hiểm, "Không dậy nổi thật sao?"

Lâm Triệu xoay người, chặn đắp lên đến cổ, lộ ra mái tóc màu bạc thật dài, hơi bực bội nhìn nàng, "Thanh Nhục, sau này không được như vậy."

Thanh Nhục khom lưng xuống cách đầu hắn một khoảng cách, nhướn mày, vẻ mặt chân thành biết rõ mà còn cố hỏi, "Không được cái gì?"

Lâm Triệu trừng nàng, trong mắt dường như muốn bốc hỏa.

Thanh Nhục mặt đầy vô tội nhìn lại.

Thật là..... Vô sỉ.

Nhất thời trong lòng Lâm Triệu trở nên phức tạp, dở khóc dở cười, lại sùng lại bực muốn đem cô nàng nghịch ngợm chọc tức mình nuốt sống vào bụng.

Nàng còn đang mở to đôi mắt thuần tịnh sáng trong đối diện với hắn, chờ đợi đáp án.

Lâm Triệu tức giận đến hít sâu, "Không được nhắc lại lịch sử đen của ta. Bằng không....."

"Bằng không thì cần ta sao?" Thanh Nhục nở nụ cười, cả người cúi xuống, thanh âm ngày càng gần, khi nói chuyện nhiệt khí cọ vào mặt hắn.

Há mồm cắn một miếng thịt trên mặt hắn, Thanh Nhục còn cố ý nghiêng răng, ngời dậy tám tắc hai tiếng, vừa đi ra ngoài vừa tùy ý cảm khái, "Vị không tồi."

Lâm Triệu tức giận trừng mắt nhìn nàng đi thẳng ra khỏi phòng, cho đến khi không thấy bóng dáng đâu nữa mới đưa đầu ngón tay chạm vào chỗ mặt còn chút ẩm ướt của mình, khoe miệng hơi cong lên, cô nàng ngốc.

Trong thân thể hắn là cảm giác chưa từng có, dường như có tu vi vô cùng vô tận, lại dường như chỉ là người thường chẳng có gì cả.

Thanh Nhục rửa mặt chải đầu xong lại theo thói quen định vào phòng bếp chuẩn bị làm bữa sáng.

Lâm Triệu xuất hiện ở cửa.

Hắn thích y phục màu trắng, lần đầu tiên Thanh Nhục gặp hắn là một thân bạch y sạch sẽ, sau đó là cảm giác yêu dị mâu thuẫn, bây giờ lại tựa như ánh sáng tinh khôi thuần khiết.

Lâm Triệu vừa vào phòng bếp đi về phía nàng vừa dùng tay phải xắn tay áo bên trái, lúc sau tay trái có chút không thuận, đi đến cạnh Thanh Nhục không cao hứng nhăn nhó, đưa tay phải ra trước mặt nàng, "Thanh Nhục, xắn tay áo cho ta."

"Vâng."

Thanh Nhựt cuộn tay áo lên cho hắn, hắn nhướn mày nhìn, khóe miệng cong lên một độ cung thật nhỏ. So sánh với bên phải nàng vừa xắn, bên trái tự mình làm thật là khó coi, Lâm Triệu đưa cánh tay kia lên, Thanh Nhựt lại tự nhiên giúp hắn kéo xuống tay áo, lại cuộn lên một lần nữa.

Lâm Triệu cúi đầu thò mặt qua hôn chớp mũi nàng, "Cảm ơn ~" sau đó cánh tay liền ôm eo nàng, "Ta đã gấp gọn chăn rồi nha ~ Hôm nay để ta làm cơm sáng đi."

Thanh Nhựt cười khẽ, đặt rau dưa trong tay vào trong chậu nước, "Có cần giúp không?"

"Không cần, nàng chỉ huy là được, ta làm"

Lâm Triệu lấy cái chậu trong tay nàng, một tay cầm chậu một tay nắm tay nàng đến cạnh giếng nước trong viện, múc nước lên cho nàng rửa sạch tay trước, "Ta rửa rau, nàng đi lau tay đi. Ta rửa xong sẽ gọi nàng."

Hắn đương nhiên có thể dùng pháp thuật, nhưng mà không muốn.

Thanh Nhựt ừ một tiếng đi vào phòng, trước khi đi còn cố ý dặn, "Cẩn thận một chút, trong khoảng thời gian này trên lá cải sẽ có sâu đó."

"Được."

Lần đầu tiên Lâm Triệu rửa rau, trong trí nhớ của cậu nhóc, lúc Thanh Nhựt rửa rau hắn chỉ đứng ở bên cạnh chơi, có nhìn sơ qua, nhưng không hề cần thận chuyên chú.

Hắn chỉ có thể đối đãi thật cẩn thận với mấy chiếc lá cải đặc biệt yếu ớt, ngồi xổm rửa đi rửa lại ba lần, một ống quần dính đầy nước, giày cũng ướt hơn phân nửa.

Lúc đứng lên Lâm Triệu thở hắt ra, "Thanh Nhựt, xong rồi."

"Được, ta đến ngay....." Thanh Nhựt ở trong phòng xa xa đáp lại, Lâm Triệu vào phòng bếp, lại bắt đầu phát ngốc mà nhìn đồ vật trong đó.

Hiện tại dân gian còn chưa có cách gọi bữa sáng, đều là sáng sớm sau khi rời giường sẽ làm cơm, ăn cơm xong thì bắt đầu ra đồng, hoặc dọn hàng quán ra buôn bán.

Thanh Nhựt vào phòng bếp cầm hai cái trứng gà đưa cho hắn, Lâm Triệu ngây ngốc nhận lấy, chuyển mắt nhìn Thanh Nhựt, thấy nàng lại muốn xoay người cầm chén, một bàn tay từ phía sau ôm eo nàng, "Không cần, để ta làm, nàng nói là được."

Đánh trứng gà giải thích nửa ngày, chặt thịt xắt rau lại làm mẫu nửa ngày.

May là lửa tối hôm qua vẫn chưa tắt, chỉ cần thêm củi vào là được.

Làm xong bữa cơm hai người đều cạn kiệt sức lực, Thanh Nhựt cảm thấy may mắn rằng hai người đã không còn nằm trong phạm vi cần mỗi bữa đều phải ăn cơm như người thường.

Bằng không làm xong một bữa cơm, họ đều đói đến té xỉu.

Lâm Triệu xào rau phi thường náo nhiệt, gần như ba giây lại í ới gọi Thanh Nhựt một lần, xách nồi chạy khắp phòng bếp.

.....

Rau họ xào trứng gà, trứng gà đen, rau họ thất bại.

Thịt ti ết xanh, khụ, ớt chín thịt sống, thứ cần chín thì không chín mà thứ cần sống cũng không sống.

Chỉ có canh, hắn là món làm được tốt nhất, có điều hơi nhiều muối, hoàn toàn là tấm lòng thành.

Lâm Triệu mang đồ ăn lên bàn, khăn trương mím môi, cầm chén, sau đó đứng cạnh nồi buồn bã, "Thanh Nhựt, hình như quên nấu cơm rồi."

"....." Thanh Nhựt cũng quên luôn, mấu chốt là phòng bếp vẫn luôn vô cùng náo nhiệt, nhìn Lâm Triệu có tro bay lên tóc, quần áo dính đủ loại màu sắc lung tung rối loạn, tay bóng nhẫy lại dính nhọ nhội.

Tha thứ cho nàng thật sự không rảnh để lo đến chuyện nấu cơm.

"Tối hôm qua còn thừa chút cơm, hay là chúng ta hâm nóng lên?" Thanh Nhựt nghiêng đầu đề nghị, sắc mặt Lâm Triệu thật sự khó coi, Thanh Nhựt có chút không đành lòng.

Lâm Triệu mím chặt môi rất không tình nguyện gật gật đầu, cuối cùng đem cơm thừa tối qua ra xào xào.

Bọn họ hiện tại không cần ăn cơm, thậm chí ăn đồ vật kịch độc vào cũng chẳng sao cả.

Nhưng mà hương vị.....

Hai người ăn xong ba món ăn, Lâm Triệu ăn nhiều một chút, Thanh Nhược lại ăn ít một chút.

Hắn dọn dẹp chén đĩa, bung đến bên cạnh giếng trong sân đi rửa chén. Động tác vụng về mà thông thả, nhưng cũng đủ kiên nhẫn và nghiêm túc.

Lâm Triệu ngồi xổm, hắn không biết cuốn vạt áo lên, y phục đã sớm dính bụi bặm tro than trên mặt đất.

Thanh Nhược mang hai băng ghế nhỏ từ trong phòng ra ngoài, đưa cho hắn một cái, của mình một cái ngồi bên cạnh chống cằm xem hắn rửa chén.

Mặt Lâm Triệu vẫn luôn đen từ lúc nấu cơm đến giờ, lúc này hắn ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, miễn cưỡng cười cười, "Nắng gắt lắm, đi vào trong phòng đi."

Thanh Nhược lắc đầu, cũng không nói lời nào, chỉ là nhìn hắn bằng đôi mắt sáng trong đen nhánh.

Lâm Triệu cúi đầu tiếp tục rửa chén, một lúc lâu sau mới mở miệng, thanh âm nhẹ nhàng, "Thanh Nhược, nếu ta cứ ngốc như vậy, nàng nguyện ý vẫn luôn dạy ta làm cơm sao?"

Thanh Nhược kỳ quái ui một tiếng.

Lâm Triệu ngẩng đầu lên nhìn nàng, đôi mắt đen huyền đẹp tựa tranh thủy mặc, chứa đựng dòng suối nhu tình trải miên suốt hai tháng qua, nhẹ nhàng chậm chạp tỉnh tã mà lâu dài.

"Vì cái gì không muốn cơ?"

Trái tim Lâm Triệu lỡ một nhịp.

Động tác trên tay lại không có dừng, vốn không quen, lại thêm thất thần, cái chén tuột xuống, hắn giật mình phản ứng lại, vung một cái pháp thuật qua, chén đập trên mặt đất không hề hư hao.

Đồ vật trong nhà, đều là nàng mang theo cậu nhóc cùng chọn. Món nào cũng thế.

Lâm Triệu bật cười vẩy vẩy bọt biển trên tay, "Tay ta không sạch sẽ, nhưng bây giờ ta lại vô cùng muốn hôn hôn nàng."

Thanh Nhược đứng dậy, tới gần hắn ngồi xổm xuống, tìm đúng môi hắn nhắm hai mắt lại ý cười tràn ngập thò mặt lại gần, vừa hôn vừa ôm cổ hắn nhấc má, "Ta có thể đến đây nha."

Hắn bung chén đã rửa xong trở lại phòng bếp, Thanh Nhược đi theo như cái đuôi nhỏ, từ phía sau ôm lấy eo hắn, gương mặt cọ cọ vào lưng hắn, thanh âm mềm mại giống vuốt mèo cào nhẹ trái tim, "Ta rất nhớ chàng."

Thân mình hắn cứng đờ rồi thả lỏng, đưa lưng về phía nàng ôn nhu mở miệng, "Thanh Nhược, ta rất muốn sau này mỗi ngày đều được nấu cơm cho nàng ăn. Từ khó ăn đến tạm được, từ tạm được đến ăn ngon, từ ăn ngon đến tuyệt hảo, lại từ tuyệt hảo đến thói quen."

"Ta biết, nàng không cần ăn cơm, ta cũng không cần. Nhưng ta vẫn muốn, mặc kệ ở nơi nào, làm gì, tới lúc ăn cơm chúng ta liền trở về nhà ăn cơm."

Lâm Triệu quay lại ôm lấy nàng, cánh tay dần dần siết chặt, người trong lòng kề sát hắn, cách lớp quần áo, hắn có thể cảm nhận được nhịp tim nàng, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng. May mắn không khác gì so với hắn. Bọn họ cộng sinh cộng linh, đồng sinh đồng tử, cảm tạ thế giới này.

Hắn cúi đầu hôn lên đỉnh đầu nàng, cánh môi dừng trên mái tóc mềm mại của nàng, "Được không?"

"Vâng."

Có lẽ, đây là thanh âm êm tai nhất mà Lâm Triệu được nghe qua từ lúc có ký ức đến tận bây giờ.

Lâm Triệu phải về Tu Tiên Giới báo thù, hiện tại hắn đã có thể dùng túi Càn Khôn, dọn hết đồ vật ở nhà chẳng qua chỉ cần một cái phát tay.

Nhưng hắn vẫn tỉnh tã thu thập từng món một, mở tủ ra, quần áo của cậu nhóc gấp đến chính chính tề tề, từng chồng phân loại rõ ràng. Lâm Triệu do dự một lúc, cuối cùng vẫn thu vào túi Càn Khôn, đặt gọn gàng thỏa đáng.

Thanh Nhược đi thu thập một ít đồ vật linh tinh, vào cửa hỏi hắn, "Phải về Tu Tiên Giới sao?"

Lâm Triệu gật gật đầu, "Muốn đi về giết người trước."

Giọng điệu hắn nhẹ nhàng băng quơ, Thanh Nhược giật giật khóe miệng.

Lâm Triệu bỏ giường lớn vào túi Càn Khôn, đi tới vỗ vỗ trán nàng trấn an, "Người vô tội ta sẽ bỏ qua, nhưng mấy tên cường môn kia cần phải chết."

Có lẽ nhận thấy giọng mình quá thanh lãnh nghiêm túc, Lâm Triệu cong cong môi mang theo chút ý cười, ngữ khí cũng ôn hòa lại, "Không cần lo lắng Ma

tộc nhân cơ hội này làm bậy, ta sẽ an bài tốt bọn chúng, không nghe lời thì giết."

Thanh Nhượng dùng đầu đập vào ngực hắn một chút, mặc kệ khẩu khí ôn hòa hay lời nói nhân nhượng, kỳ thật hắn vẫn lộ ra khí thế bá đạo mà hung ác nồng đậm, căn bản không cho người khác nói không.

Lâm Triệu trước nay làm việc gì cũng nhường nhịn nàng, bị đầu nàng đập cho phải lùi lại một bước, liền ôm eo xoa xoa đầu nàng, cau mày trấn an, "Hay là nâng đỡ tân trưởng môn lên trước rồi hẵng giết bọn chúng?"

Hắn cho rằng Thanh Nhượng không cao hứng, nên lại nghĩ biện pháp thỏa đáng hơn.

Thanh Nhượng nhẹ nhàng lắc lắc đầu, "Ta tin tưởng chàng, chàng có thể quản tốt Ma tộc."

Lâm Triệu cong môi cười rộ lên, khom lưng bế ngang nàng muốn xoay người ném lên trên giường, vừa quay qua thấy phòng trống rỗng mới nhớ cả giường lẫn chăn đều bị mình thu đi rồi, kéo kéo khóe miệng, cau mày, không cao hứng buông Thanh Nhượng xuống, nghiêm túc mở miệng, "Thanh Nhượng, ta phát hiện, chỉ cần là chuyện liên quan nàng ta liền trở nên thật tri kỷ, thật ngu ngốc."

"Chẳng qua, không sao cả, ta hình như rất thích chàng."

Lâm Triệu lấy giường ra một lần nữa, bế người lên đặt trên giường, áp thân mình xuống.

Thanh Nhượng kiêu căng ngang ngược hết lớn, "Noãn Dương!" Tay nàng kéo mạnh cổ áo hắn, mặt đỏ bừng, mắt sáng lấp lánh.

"Đừng khàn trương, ta không muốn yêu yêu, chỉ là muốn đề lên người nàng vui sướng một hồi, vừa rồi không hôn đủ."

Thanh Nhượng không kịp nói chuyện, hơi thở hắn đã che trời lấp đất vọt tới, nụ hôn bá đạo cường thế không chấp nhận cự tuyệt không cho nàng nhúc nhích.

Quả thật là, ngay từ đầu liền vui vui sướng sướng.....

**

Lúc người không cần ăn cơm,

Lại gặp được một người khiến người mỗi ngày đều muốn nấu cơm cho nàng.

Mà khi nàng khen ngon,

Người đột nhiên cảm thấy toàn bộ thế giới đều trở nên ôn nhu.

Thanh Nhượng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 9: Lâm Triệu (Ngoại truyện)

Sau đó..... Lâm Triệu kỳ thực có chút nghĩ không ra sau đó thì như thế nào.

Bàn tay cầm quân cờ trắng đặt lên bàn cờ lưu ly, cờ đen bị vây kín một đường, rồi lại dường như xuất hiện cơ hội xoay ngược tình thế.

Vân Trạch ngẩng đầu liếc hắn một cái, cho nên vì sao hắn lại không thích Lâm Triệu, trừ Thanh Nhượng, mặc dù là hắn, lúc chơi cờ tên Lâm Triệu kia cũng sẽ không nhường hắn một phần nào, từng bước ép sát rồi lại trêu đùa, đây là thái độ đối đãi với nhạc phụ đại nhân sao.

Vân Trạch hừ lạnh một tiếng, ném quân cờ trong tay trở vào hộp. Không được, so với cuối cùng Lâm Triệu không còn kiên nhẫn cho hắn một kích trí mạng, còn không bằng hiện tại thừa lúc thắng bại không rõ ràng kịp thời dừng tay, đẹp được một tí.

Vân Trạch nghĩ điều khó chịu tiếp tục hỏi nghi vấn của mình, "Cho nên làm sao? Cho nên là phụ mẫu người hay là lão nhân Huyền Tuyết Môn kia an bài? Sinh ra người là vì thí nghiệm đàn dược của hắn?"

Vân Trạch đã quăng cờ, Lâm Triệu cũng thả lại quân cờ theo, tùy ý gật gật đầu, "Đúng, ta là dược nhân*. Sau đó mẫu thân ta không biết từ nơi nào tìm tới bộ công pháp kia, vốn muốn để ta tu luyện rồi mang bà ấy thoát khỏi sự khống chế của Huyền Tuyết Môn, cuối cùng không biết như thế nào dẫn đến tất cả mọi người đều tranh đoạt, cũng mang đến cho bà ấy một cái họa sát thân."

*Được nhân: người bị chuyên dùng để thử cái loại thuốc thang, đan dược đang trong quá trình nghiên cứu.

Vân Trạch nâng mí mắt liếc hắt một cái, giọng điệu nhẹ nhàng bằng quơ, lúc ôn nhu nói đến hai chữ "mẫu thân" lại không có chút dao động, tình cảm ở Tu Tiên Giới đậm bạc, tình huống phụ tử giữa hấn và Thanh Nhựt đã là khó có được.

"Sau đó ngươi không chết, đến được Ma giới?"

Vân Trạch hỏi lại, Lâm Triệu đã nhẹ nâng chén trà trên bàn đặt lên môi, uống hai ngụm, buông cái ly đứng dậy gật đầu với Vân Trạch, "Đến giờ ăn cơm rồi, ta phải đi nấu cơm."

Vân Trạch kéo kéo khoe miệng, nhìn bóng dáng hấn rời đi nhưng không lên tiếng gọi lại.

Tiểu ma ở động phủ phía dưới đúng giờ mang rau dưa mới mẻ lên, hai tên tiểu ma diện mạo xấu xí, bước lên ngôi cao nhìn thấy Vân Trạch lập tức đầy nịnh nọt tiến đến thăm hỏi, Vân Trạch không kiên nhẫn vẫy vẫy tay ý bảo bọn chúng rút nhanh.

Hai tên tiểu ma đem rau dưa đến phòng bếp, Lâm Triệu đã vén gọn tay áo, tiếp theo là động tác thuần thục bắt đầu xử lý các loại nguyên liệu nấu ăn.

Dù sao Lâm Triệu cũng sẽ không mời hấn ăn cơm, Vân Trạch đi vào động phủ Lâm Triệu, không hề có áp lực tâm lý mà lấy đi một đồng thứ tốt, để lại một cái túi Càn Khôn, lúc ra cửa đi ngang qua phòng bếp từ xa xa mở miệng, "Nhấn với Thanh Nhựt túi Càn Khôn ta đặt trên ngăn tủ."

Lâm Triệu không lên tiếng, Vân Trạch cũng không thêm đề ý, nhón chân bay lên không ung dung thong thả đi mất.

Vốn là hôm nay hấn đến đây gặp khuê nữ, khoảng thời gian trước lại tìm được không ít linh trân dị bảo đẹp ở trong bí cảnh, bây giờ Thanh Nhựt không thiếu thứ gì cả, nàng thích những đồ vật hiếm lạ cô quái kia nên đưa lại đây cho nàng chơi.

Kết quả Thanh Nhựt lại cùng bè bạn kết nhóm đi bí cảnh, Vân Trạch mới có dịp chơi cờ cùng Lâm Triệu, còn tò mò hỏi hai câu về chuyện quá khứ.

Thì ra, thì ra Lâm Triệu là được nhân.....

Vân Trạch sẽ không luyện đan chế dược, nhưng cũng biết được nhân là gì, nhẹ thì bách độc bất xâm*, bởi máu của chính hấn đã mang độc, còn nghiêm trọng thì cuối cùng sẽ sống sờ sờ mà bị tra tấn đến mất đi ý thức, biến thành cái xác không hồn giống như con rối.

*Bách độc bất xâm trăm thứ độc đều không thể xâm phạm được.

Tu Tiên Giới vừa tàn khốc vừa tàn nhẫn, nghịch thiên mà đi, chính là trò chơi tử vong giết chóc.

Thật ra Vân Trạch không cảm thấy đồng tình, chỉ là Lâm Triệu có thể từ trình độ đó từng bước một đi đến ngày hôm nay, hấn không thể không nói bội phục, thầm tán thành trong lòng.

Lúc Lâm Triệu cùng với Thanh Nhựt trở lại Tiên giới, nơi đây đã sớm loạn thành một nồi cháo, khắp nơi cơ bản đều là giết chóc, bất kể đạo tu hay ma tu.

Lâm Triệu mang Thanh Nhựt đến gặp hấn, chỉ nói một câu.

"Sau này giao nàng cho ta, ngươi từ nay chăm sóc tốt bản thân, đừng để nàng phải lo lắng."

Thật là, kiêu ngạo bá đạo đến nỗi khiến người ta ngửa răng.

Vân Trạch cố ý đâm chọc hấn, lúc đó căn bản không cảm giác được tu vi của Lâm Trạch, tuy rằng đã biết hấn rất mạnh, nhưng cụ thể là mạnh đến trình độ nào lại không hề biết, Vân Trạch cảm thấy khuê nữ mình che chở trong lòng bàn tay cứ như vậy bị hấn cướp đi, đương nhiên phi thường không vui nên tìm phiền toái cho hấn, ba ngày không giải quyết được hỗn loạn của Tu Tiên Giới, không bàn cái gì nữa, lý do là hấn chắc chắn là không thể để Thanh Nhựt đi theo Lâm Triệu tùy thời đều phải đối mặt với giết chóc.

Lâm Triệu khi đó ôm eo Thanh Nhựt, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu nàng, miệng nói với hấn, nhưng mắt thì vẫn nhìn Thanh Nhựt, thanh âm ôn nhu dung túng, "Ta biết, nơi nàng ở không thể có người xông đến khiến nàng gặp phiền toái."

Một ngày, tất cả chưong môn còn dư lại đều chết, toàn bộ Tu Tiên Giới chấn động.

Ngày hôm sau, mấy Ma tộc hung bạo nhất trực tiếp biến thành tro bụi, lúc ấy Lâm Triệu một thân bạch y không dính bụi trần, biểu tình không buồn không vui như trách trời thương dân lại giống Đức Phật cao cao tại thượng, "Muốn tranh giành thì có thể, muốn đánh nhau cũng có thể, nhưng phải theo quy củ của ta mà làm. Bằng không, cái chết vẫn chưa phải là kết thúc."

Sau đó, đúng thật là thành quy củ của Lâm Triệu hấn.

Vân Trạch cho dù không muốn cũng không thể không thừa nhận, khuê nữ của hấn có lẽ không tìm ra người nào lợi hại hơn Lâm Triệu, quan trọng là, tuyệt đối tìm không thấy người thứ hai mỗi ngày đều đứng giờ nấu cơm cho nàng.

Lúc Thanh Nhựt trở về thì Lâm Triệu đang bụng đồ ăn lên bàn.

Bàn tròn dùng ăn cơm là cái trước kia ở Thần Quốc, tuổi thọ đã lâu lắm rồi, Lâm Triệu không dùng pháp thuật, mà tìm không ít thứ tốt bọc lại một tầng cho nó, cho đến bây giờ một chút vết nứt cũng không có, chỉ là trên mặt bàn có vài vết trầy xước, đó là tại cậu nhóc nghịch ngợm cái muỗng cào xước trong lúc ăn cơm

Xa xa đã nghe thấy thanh âm của nàng, Lâm Triệu ngẩng đầu nhìn cửa.

Thanh Nhược vừa thấy hấn lập tức cười đến đôi mắt cong cong.

"Nàng về rồi."

"Ừm, ta đã về." Thanh Nhược vừa đáp vừa đi vòng đến bên cạnh hấn, giờ tay ôm eo hấn dựa vào ngực cọt cọt.

Tay Lâm Triệu không sạch sẽ, chỉ có thể dùng cánh tay ôm lưng nàng, cúi đầu hôn một cái, "Đi đâu, chơi có vui không?"

"Chơi vui lắm~" Từ trong lòng hấn ra khỏi, Thanh Nhược tự làm một cái thuật thanh trần cho mình, Lâm Triệu mang chén đến, nàng cúi đầu múc cơm, hấn tiếp tục đi qua bụng đồ ăn.

Hai người ăn cơm chiều xong, Lâm Triệu rửa chén, Thanh Nhược lại ở một bên làm ẩm ỉ, lôi vạt áo hấn kéo về phía sau, Lâm Triệu bất động như núi, quần áo lại bị kéo đến rồi loạn lung tung, "Noãn Dương, ngày mai chúng ta đi Thần Quốc được không?"

Lâm Triệu quay đầu nhìn nàng một cái, "Lại muốn chơi đua ngựa?"

Thanh Nhược gật gật đầu.

Hấn không đáp.

Thanh Nhược đợi một lúc cũng không nghe thấy tiếng trả lời, đáng thương vô cùng thò ra từ phía sau eo hấn làm nũng, "Noãn Dương, không được sao, lâu rồi không đi mà."

Hấn giọng điệu thanh đậm nhắc nhở, "Vừa đi bốn ngày trước."

Thanh Nhược bẹp miệng một chút, không ngừng cố gắng, "Nhưng mà nơi này nhàm chán lắm, không có gì chơi cả."

Lâm Triệu ách một tiếng, "Thứ lỗi ta nhắc nhở một chút, mấy ngày nay không ngày nào nàng không đi ra ngoài chơi, còn là đi với rất nhiều người, lúc về vui đến nỗi cười không thấy mặt trời."

Thanh Nhược lại bị nghẹn lần nữa, ôm lưng hấn chơi xấu cọt cọt, "Ai nha, nhưng mà ta muốn đi cơ, được không ~"

Đi Thần Quốc, thật là phiền toái, rốt cuộc hiện tại bọn họ không phải người thường, nếu không xuất hiện trước mặt người thường còn đỡ, mà Thanh Nhược lại muốn đi nơi nào nhiệt chơi đua ngựa, cho nên lần nào Lâm Triệu cũng phải tiêu phí rất nhiều tinh lực. Cho nên hấn không thích, nhưng Thanh Nhược rất thích trò đua ngựa của dân gian, giữ rất nhiều năm đến bây giờ vẫn chưa giảm nhiệt tình.

Lâm Triệu rửa chén sạch sẽ, thi triển thuật thanh trần, xoay người lại ôm lấy nàng, tùy ý dựa vào đài rửa chén, khẽ nhếch môi, hơi hít một hơi nhẹ nhàng mở miệng, "Ừm? Vậy nàng nên làm cái gì nói cái gì đây?"

Thanh Nhược hít một hơi thật sâu, sửa lại cái vè không kiên nhẫn trên mặt, đầy ngoan ngoãn ngọt ngào ôm cổ hấn, nũng nịu mở miệng, "Tướng công là tốt nhất ~ Chẳng dẫn ta đi một chút được không nha? Tướng công ~"

Về mặt Lâm Triệu vẫn không nóng không lạnh, cười như không cười liếc nàng một cái, vừa há miệng muốn nói thì Thanh Nhược đã nhón chân lên, chọt chọt hôn hấn mười mấy cái, mỗi cái đều vô cùng vang dội.

Nàng lui lại một chút, "Tướng công ~ Được chưa....."

Một bàn tay lớn giữ chặt ót nàng, nụ hôn cực nóng hung mãnh nhiệt liệt mà bá đạo áp xuống. Thân thể không ngừng gần sát lại, lòng bàn tay nóng ấm của hấn cách một lớp quần áo cũng truyền đến cho nàng cảm giác tê dại, tựa như thủy triều mạnh mẽ lan ra khắp thân thể.

Lâm Triệu cảm thấy mỹ mãn buông ra đôi môi đã hơi sưng lên của nàng, "Được rồi, đi."

Hấn chẳng qua là muốn cái câu tướng công ngọt ngào kia của nàng và mấy nụ hôn chủ động đó thôi.

Thanh Nhược thấy được bàn cờ còn bày ở bên ngoài, Lâm Triệu vừa lúc lấy túi Càn Khôn hôm nay Vân Trạch đặt trong phòng lại đây đưa cho nàng, Thanh Nhược cầm lật qua lật lại, chỉ vào bàn cờ trên bàn hỏi hấn, "Chàng và phụ thân đánh?"

"Ừ."

Thanh Nhược thu hồi túi Càn Khôn, cảm thấy hứng thú, ngồi vào một bên ghế nhìn chăm chăm ván cờ tiếp tục hỏi, "Chàng hạ quân nào?"

Lâm Triệu ngồi xuống đối diện nàng, "Ta hạ trắng."

Thanh Nhượng trình độ kém, không nhìn ra nội bộ cờ trắng sát khí gợn sóng, chỉ thấy được con đường thắng ngoài mặt mà Lâm Triệu cho cờ đen.

Thanh Nhượng ngẩng đầu lên cười cười với hắn, đôi mắt sáng lấp lánh, "Tại sao lại không đánh cho xong?"

"Phụ thân có việc, đi trước." Lâm Triệu ngay cả mắt cũng không thèm nháy, nghiêm trang nói dối. Hắn đưa cờ đen cho nàng, "Chúng ta đánh tiếp đi, nàng nhận cờ của bá phụ."

Đôi mắt tròn xoe của Thanh Nhượng giao hoạt xoay chuyển, chớp chớp mi gật đầu, cười đến vẻ mặt đáng khinh, "Vậy thì người thua phải đáp ứng người thắng một điều kiện."

Lâm Triệu cong cong môi, rất có hứng thú nhìn nàng, "Ồ? Điều kiện gì?"

"Ngày mai ở chợ phải hô to tên đối phương, còn phải nói đối phương là người thông minh lợi hại nhất trên thế giới."

"....." Ánh mắt Lâm Triệu đầy phức tạp nhìn nàng một cái.

Thanh Nhượng hất cằm hừ nhẹ, "Không dám thì thôi."

..... Lại còn dùng phép khích tướng.

Lâm Triệu có chút miễn cưỡng gật gật đầu, "Được thôi."

Tuy rằng có mấy lần nguy hiểm, nhưng cuối cùng Thanh Nhượng vẫn thắng.

Ngày hôm sau ở chợ Thần Quốc, nam nhân tuổi trẻ vô song một thân bạch y đứng giữa đường cái hô to, "Thanh Nhượng! Nàng là người thông minh lợi hại nhất trên thế giới! Ta yêu nàng!" Hô đến ba lần.

Toàn bộ người trên phố trừ cô nàng ôm bụng cười đến sắp lăn ra đất ở chỗ rẽ kia, còn lại đều dùng vẻ mặt đáng tiếc nhìn hắn. Ôi, một khuôn mặt như vậy, thế mà lại là một tên ngốc.

Lâm Triệu xấu hổ, mặt đen như Diêm Vương.

Bóng ma tiến lại đây, Thanh Nhượng vốn cười đến ôm bụng ngồi xổm trên mặt đất, vừa ngẩng đầu liền thấy hắn mặt đầy sắc thái lập tức nhanh chóng khụ một tiếng nhịn cười, khô nổi, hoàn toàn không nhịn được nha, "Ha ha ha....."

Lâm Triệu mặt đã đen đến sắp không thấy rõ ngũ quan.

Hắn khom lưng xuống bế cả người nàng vào trong ngực, trước tầm mắt của mọi người trực tiếp bay lên trời, đón gió ở bên tai nàng nghiêng răng nghiêng lợi, "Nàng có tin hay không....."

"Ha ha ha....." Thanh Nhượng vẫn không dừng được.

Cuối cùng cảm thấy hôm nay hắn thực sự đáng thương, bị hắn lăn lộn cả đêm cũng tận lực phối hợp, còn ôm hắn ngoan ngoãn ngọt ngào gọi tướng công.

Sau đó, Thanh Nhượng có việc gặp Vân Trạch, vui vẻ khen ngợi cờ nghệ Vân Trạch một phen, rốt cuộc nếu không phải nhờ hắn, nàng cũng không thắng được.

Vân Trạch cảm thấy kỳ quái, thử hỏi xem có chuyện gì.

Thanh Nhượng vừa nhớ tới liền thấy buồn cười, cười đến nắc cù kể cho Vân Trạch chuyện ngày hôm đó, trọng điểm miêu tả một chút nàng và Lâm Triệu đánh cờ.

Vân Trạch nghe xong mặt đầy phức tạp, lời nói dừng ở bên môi, cuối cùng không nói gì cả, chỉ là giờ tay vỗ vỗ bả vai Thanh Nhượng vừa cười đến vẫn luôn run.

Có đôi khi, vô tri cũng là một niềm hạnh phúc lớn lao.

**

Thanh Nhượng,

Ta làm sao có thể đành lòng để nàng thua.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 1: Thế giới 4: Hạ Ngụy Văn (1)

Tần Văn Đế đăng cơ khi chưa đầy chín tuổi.

Tiền đế đột nhiên băng hà, triều đình loạn thành một đoàn, Tam hoàng tử và Ngũ hoàng tử có uy vọng lại vào độ tuổi thích hợp ở trong triều lập tức bùng bùng dấy tâm.

Tần Bội tuy là Thái tử, nhưng lúc ấy tuổi nhỏ, căn bản còn chưa tiến vào triều đình, tuy được sự duy trì của mẫu tộc nhưng lại vô căn cơ.

Hạ Ngụy Văn năm ấy từ biên quan dẫn hai mươi vạn binh đi thẳng vào Tần Đô, dường như dùng sức của một người trấn áp thế lực Tam hoàng tử, Ngũ hoàng tử, thuận lợi nâng đỡ cho Tần Bội đăng cơ.

Từ đây, Hạ Ngụy Văn rốt cuộc không trở về biên quan nữa, tên tuổi của Trần Quốc đại tướng quân vang dội đầy uy hiếp, được ban một thanh kiếm với đặc quyền tiền trăm hậu tấu.

Hiện giờ Tần Văn Đế đã mười bốn, sự tín nhiệm đối với Hạ Ngụy Văn không những không hề giảm bớt mà còn tăng thêm nhiều so với khi vừa đăng cơ, giao phó quyền lợi, bất luận tấu chương gì cũng đều qua phủ tướng quân một lần rồi mới đưa đến hoàng cung.

Sau khi Tần Văn Đế đăng cơ, mẫu tộc Thái Hậu có ý định không chế hấn, vẫn nhờ một phần chu toàn của Hạ Ngụy Văn trong đó, một năm trước Hạ Ngụy Văn phải đi Giang Nam cứu tế, mẫu tộc Thái Hậu ngay lập tức tìm được cơ hội, muốn khống chế Tần Văn Đế trở thành con rối.

Hạ Ngụy Văn đã sớm đem tâm tư và chứng cứ của mẫu tộc Thái Hậu trình với Tần Văn Đế, muốn hấn đề phòng nhiều hơn, Tần Văn Đế kịch liệt gọi Hạ Ngụy Văn trở về hộ giá hộ tống từ tám trăm dặm, rốt cuộc đã dùng một lần chèn ép được mẫu tộc Thái Hậu.

Tần Văn Đế muốn tổ chức đại hôn, một ngày vào hai tháng sau Tết Khất Xảo, Hoàng Hậu là muội muội thủ hạ tâm phúc của Hạ Ngụy Văn.

Người mà Hạ Ngụy Văn chọn, chắc chắn là tốt.

Tần Văn Đế chưa bao giờ phải nhọc lòng chuyện hậu cung của mình, lần đầu tiên hắn biết làm chuyện kia là đối với người Hạ Ngụy Văn đưa tới, chiếu cố hắn rất khá, hiện tại đã lên tới phi vị.

Từ lúc đăng cơ đến nay đã tuyển tú hai lần, những người cuối cùng mà Hạ Ngụy Văn chọn sau mỗi lần sẽ rất tốt. Ngẫu nhiên có hứng thú, hắn sẽ tự mình chọn một hai người, nếu về sau hậu cung nháo ra một chút chuyện tranh giành tình cảm khó coi, tiến đi hoặc đuổi vào lãnh cung, không bao lâu Hạ Ngụy Văn liền sẽ lại đưa tới một người điều kiện các phương diện không khác lắm, nhưng càng thêm hiểu chuyện biết điều.

Cho nên Tần Văn Đế đối với hậu cung của chính mình, hoặc thậm chí cả chuyện triều chính cũng không cần tốn quá nhiều tâm tư. Phê tấu chương, cân nhắc các ý kiến, chuyện quan trọng hay quyết định trọng yếu đều có Hạ Ngụy Văn chống đỡ phía trước.

Hoàng đế ham thích mỹ nhân không lên thượng triều, Hạ Ngụy Văn sai người đi gọi hai lần, hoàng đế vẫn không đến, cuối cùng buổi lâm triều chỉ có thể kết thúc qua loa, các vị đại nhân đều về nhà, Hạ Ngụy Văn qua ngự thư phòng dùng giấy kiến phúc viết quyết định cho mỗi phân tấu chương rồi kẹp vào, Tần Văn Đế chỉ cần sao chép một lần là xong.

Một năm trước, phía bên Giang Nam gặp đại hồng thủy, đề đập đều bị hỏng, tai nạn qua đi phải bắt đầu trùng kiến, nhà thiết kế và phụ trách thi công đều là những người nghèo tích cực hấn đề bật lên. Năm nay Giang Nam đủ có mưa to đều hoàn hảo không hao tổn gì, chỉ có vài quan viên ở một số nơi thỉnh chỉ muốn trùng kiến đề đập.

Tấu chương hơi nhiều, còn có một loạt đề nghị cần suy xét và an bài nhân viên vật tư, lúc Hạ Ngụy Văn từ ngự thư phòng đi ra đã qua thời gian cơm trưa.

Hỏi thăm hoàng đế đâu, vẫn còn chưa dậy, thái giám đi qua Ngự Thiện Phòng truyền dâng cơm, muốn cho hoàng đế dùng cơm trưa xong mới ra cung.

Hạ Ngụy Văn đến Lầu Cảnh Tương thường dùng bữa. Lầu Cảnh Tương ở trung tâm Tần Đô, náo nhiệt phồn hoa, ngựa xe nô nức.

Bởi vì hắn thường đến Lầu Cảnh Tương dùng bữa sau khi từ hoàng cung ra nên đã cố ý xây dựng một con đường an tĩnh đến cửa sau Lầu Cảnh Tương. Một ít cấp dưới của hắn ngẫu nhiên sẽ đi, còn những người khác sau khi biết được nguyên nhân xây dựng con đường này thì rất ít đi qua.

Con đường an tĩnh, Hạ Ngụy Văn có thể nghe thấy âm thanh nói chuyện cách xa mười mấy mét.

Ở một ngã rẽ, hắn bảo phu xe dừng, vén lên màn xe ngựa.

Cấp dưới của hắn đang kích động rống lên với một cô nương.

Nàng đứng đưa lưng về phía hắn, Hạ Ngụy Văn không thấy rõ khuôn mặt, dáng người rất đẹp, khoanh tay trước ngực, mái tóc dài tạo nên một bóng

dáng thật nhu thuận.

Nội lực Hừ Thanh Thừa không kém, tiếng vang của xe ngựa lại không nhỏ, khoảng cách đến giao lộ tới ba bốn mét, gần như vậy hần cũng không phát hiện xe ngựa dừng lại đây, có thể thấy cảm xúc hiện tại của hần kích động bao nhiêu mới khiến hần đánh mất bản năng cảnh giác đã luyện thành nhiều năm qua.

Hạ Ngụy Văn không buông mình xuống, hơi híp mắt tiếp tục nhìn biểu tình đã bắt đầu vặn vẹo đến giống như muốn ăn thịt người của Hừ Thanh Thừa.

"Thanh Nhượng! Tại sao muội có thể như vậy?! Muội đây là đang muốn bức tử cả nhà sao? Hà?!"

Thanh Nhượng?

Cái tên này Hạ Ngụy Văn không xa lạ, là Hoàng Hậu hai tháng sau, người được chọn mà hần định, nửa tháng trước đã phái người đến Hừ gia dạy nàng quy củ, chờ một tháng sau hần sẽ kiểm tra thành quả.

Không nghĩ tới, bây giờ đã gặp rồi.

Cô nàng đưa lưng về phía hần dường như không chút nào bị cảm xúc của Hừ Thanh Thừa ảnh hưởng, móm mém lỗ tai, "Không thể nói chuyện bình thường sao? Rõng cái gì nha?" Giọng điệu lười biếng có vài phần tùy ý pha chút không kiên nhẫn, lại bởi vì thanh âm ngọt dịu mà khiến tâm tình người nghe vui sướng.

Hừ Thanh Thừa lại muốn phát cuồng, Thanh Nhượng cúi người đến gần trước khi hần kịp mở miệng, vỗ vỗ bờ vai hần, nàng lùn hơn Hừ Thanh Thừa không ít, hơi nhón chân lên lười biếng nói nhỏ bên tai Hừ Thanh Thừa, "Nè, tướng quân của huynh đã nhìn huynh thật lâu nha ~"

Hừ Thanh Thừa đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía giao lộ, quả nhiên có xe ngựa tiêu chí của Hạ phủ dừng ở đó, một bàn tay Hạ Ngụy Văn vén màn lên một nửa, thân ảnh ẩn bên trong chỗ tối của xe ngựa, ánh sáng chỉ chiếu đến một góc trên gương mặt.

Nhìn qua cả bóng dáng người trong xe ngựa đều phi thường mơ hồ.

Giữa trưa tháng sáu, một đợt ón lạnh từ lòng bàn tay Hừ Thanh Thừa len lỏi thẳng lên đỉnh đầu, mồ hôi từ thái dương dọc theo sườn mặt lăn xuống, rồi đi cảm, nhỏ giọt.

Thanh Nhượng nói xong câu đó liền lướt qua Hừ Thanh Thừa đi mất, từ đầu đến cuối, Hạ Ngụy Văn cũng chưa trông thấy gương mặt và biểu tình của nàng.

Hừ Thanh Thừa cứng nhắc quay lại đến cạnh xe ngựa thỉnh an, "Gặp, gặp qua tướng quân."

Ngay cả nói cũng nói không mạch lạc.

Tầm mắt Hạ Ngụy Văn dừng lại ở chỗ rẽ nơi thân ảnh nàng biến mất, thanh âm thanh lạnh mà nhạt nhẽo, không chứa bất kì cảm xúc nào, "Đứng lên đi."

Hần buông màn, phu xe hiểu ý, xe ngựa tiếp tục đi về phía trước, Hừ Thanh Thừa cứng đờ người đứng bên cạnh.

Xe đi ngang qua hần, thanh âm Hạ Ngụy Văn truyền đến, "Đuổi theo."

"Vâng, tướng quân."

Hạ Ngụy Văn có phòng riêng ở Lầu Cảnh Tương, căn phòng lớn nhất tốt nhất ở lầu ba, là chỗ hần chuyên dùng, cho dù hần không tới cũng sẽ không có người tới. Lầu Cảnh Tương mỗi ngày sẽ cho người quét tước ba lần, chỉ để hầu hần mỗi khi tới ăn một bữa cơm.

Đồ ăn được mang lên với tốc độ rất nhanh, gã sai vặt chuyên môn đứng ở cửa bị yêu cầu, trong phòng chỉ có Hạ Ngụy Văn và Hừ Thanh Thừa.

Hạ Ngụy Văn ăn cơm không nhanh không chậm, động tác văn nhã, không có điểm nào giống một võ tướng.

Ăn được một nửa, cửa phòng lại đột nhiên bị đẩy ra.

Nàng đi phía sau mấy tướng sĩ hắc y, mặt đầy buồn bực nhìn hần. Một người quỳ gối ở cửa thỉnh tội, "Tướng quân, đã mời Hừ tiểu thư tới."

Hừ Thanh Thừa đen mặt đứng lên giáo huấn Thanh Nhượng, "Lẽ nghĩa trong nhà dạy muội đâu?"

Lúc Hạ Ngụy Văn mới từ biên quan trở về cũng không ít lần bị một đám toan nhô trên triều đình mắng hần hoang dã mắng phu không hiểu lễ nghĩa.

Từ mấy năm trước, lễ nghĩa của Hạ Ngụy Văn đã sớm chu toàn, nói hoàn mỹ cũng không quá, ngày thường cũng chú trọng nhất là giáo dưỡng lễ nghi.

Thanh Nhượng kéo kéo khoe miệng, mái tóc dài mà nhu thuận xoắn ở phía sau, gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo non mịn của nàng hoàn toàn lộ ra, có vài phần uyển chuyển tú nữ trẻ trung lại có khí thế đường hoàng bá đạo, kết hợp với biểu tình cười như không cười, thêm một đôi mắt đen bóng mà rực rỡ lấp lánh, khiến nàng vừa tà khí vừa linh khí, giống như một con Hắc Tri Chu* thành tinh vừa hóa hình người, duy ngã độc tôn**, đường hoàng bá đạo, căn bản không hiểu khiêm nhường lễ phép là gì.

*Hắc Tri Chu: một loài động vật phân bố ở rất ít nơi, được phát hiện tại vùng nhiệt đới và ôn đới, toàn thân màu đen, dưới bụng có hoa văn màu hồng.

**Duy ngã độc tôn: tự đề cao mình, cho rằng chỉ có mình là đáng tôn quý.

Thanh Nhược đi đến mép bàn, vỗ mạnh lên đó một cái, chén đĩa đặt trên bàn rung lên. Cánh tay nàng chống ở trên bàn, biểu tình không kiên nhẫn từ trên cao nhìn xuống hỏi hần, "Gọi ta đến làm gì?"

Tầm mắt Hạ Ngụy Văn dừng trên ngọc điệp màu trắng tinh xảo trên mặt bàn, bên tai là tiếng hút khí liên tục, còn có hơi thở thô nặng giống như muốn trực tiếp ngắt xiu của Hử Thanh Thừa bên cạnh.

Rõ ràng, người hần phái qua dạy quy củ cho nàng mỗi ngày đều truyền tin tức nói là vô cùng thuận lợi, nàng rất ngoan, cũng rất nghe lời.

Rất ngoan, rất nghe lời? Là cái dạng này?

Hạ Ngụy Văn nâng mắt nhìn nàng, cong cong môi, trong bao dung có ôn nhuận.

Hai ám vệ đột nhiên hiện thân trong chớp mắt đã đè lại hai cánh tay nàng, người mới vừa rồi vô cùng kiêu ngạo ngay lập tức bị bắt quỳ gối cách đó không xa, một cây đao của ám vệ đặt ngay cổ nàng.

Cửa phòng không biết bị đóng lại từ bao giờ, Hử Thanh Thừa nhanh chóng quỳ xuống, cúi đầu không nói một lời.

Hạ Ngụy Văn nhẹ nhàng nhìn sang phía nàng.

Nàng đang cười, môi hồng răng trắng, lúc khẽ nhếch miệng còn hơi lộ răng, còn có đầu lưỡi tươi mới.

Đôi mắt sáng long lanh càng thêm lộng lẫy, tựa như ánh mặt trời xuyên thấu qua hắc thủy tinh, lấp lánh bốn phía, chói chang đến nỗi khiến trái tim rung động.

Nàng dường như không cảm giác được thanh đao ngay cổ tùy thời đều muốn mạng mình, tùy ý quay qua nhìn Hử Thanh Thừa đang cúi đầu không nói lời nào, "Ồ ~ ca ca tốt của muội, muội lại một lần nữa được kiến thức."

Thanh đao sắc bén cắt qua làn da trắng nõn của nàng, máu tươi chói mắt trào ra, chỉ chốc lát cổ nàng liền nhiễm một vòng đỏ.

Nàng quay đầu lại liếm liếm miệng mình, hoàn toàn là một con yêu tinh bị trấn áp còn không hề có ý hối cải, "Hạ tướng quân, không cho ta nói chuyện còn gọi ta đến làm gì? Đừng xem người ăn cơm sao?"

Ba chữ Hạ tướng quân qua ngữ điệu châm chọc kỳ quái của nàng nghe rất giống một câu mắng chửi người thô tục.

Chiếc đũa trong tay Hạ Ngụy Văn nhanh như chớp đánh rớt thanh đao sắp chạm vào cánh tay nàng.

Đao và đũa cùng nhau rơi xuống sàn nhà, tiếng vang thanh thúy.

Ám vệ vừa cầm đao muốn cắt tay nàng lập tức quỳ xuống thỉnh tội, một người khác cũng không kiềm chế tay nàng nữa.

Thanh Nhược đứng lên, lắc lắc cánh tay có chút cứng đờ và đầu gối đã đau đến chết lặng, vừa rồi đột nhiên bị ấn quỳ xuống, nói không đau tuyệt đối là giả.

Nàng mỉm cười kiêu ngạo, không hề sợ chọc giận người khác, ánh mắt giống một con dã thú săn mồi thất bại, càng thêm phần máu tanh nồng đậm và khiêu khích, "Hạ tướng quân còn muốn dằn dò gì chẳng?" Tất cả đều là cuồng vọng không biết trời cao đất dày, giống như người vừa mới bị ấn quỳ xuống, thanh đao đặt ngay cổ, thiếu chút nữa bị cắt bỏ một bàn tay không phải nàng.

Hạ Ngụy Văn không nhìn nàng mà quay đầu về phía Hử Thanh Thừa đang quỳ gối cúi thấp đầu, "Mang về."

Hử Thanh Thừa lĩnh mệnh dập đầu tạ ơn, lại tạ giúp Thanh Nhược, cảm ơn Hạ Ngụy Văn vừa rồi đã buông tha.

"Xi." Nàng lại hủy đài của Hử Thanh Thừa, giờ tay lau máu ở cổ, cọ thẳng vào trên quần áo, trên màu vàng nhạt bỗng nhiễm sắc đỏ.

Thanh Nhược đột ngột kéo ra cửa phòng, quay đầu nhìn thoáng qua Hử Thanh Thừa, lời nói ác độc, "Hử Thanh Thừa, sao huynh không cầu hần ban cho huynh một cái họ Hạ rồi làm cháu nội hần luôn đi?"

"Phanh!" Cửa phòng đập mạnh đến vang dội.

Hử Thanh Thừa kinh sợ lập tức cáo lui sau khi Hạ Ngụy Văn xua tay, đã tới cửa phòng, lại nghe thấy Hạ Ngụy Văn mở miệng, "Lần sau....." Hần đợi nửa ngày, cũng không nghe được lời tiếp theo. Tâm tư của Hạ Ngụy Văn, từ rất nhiều năm trước những cấp dưới như bọn họ đã không thể nào đoán được, hần không nói, cũng coi như trước giờ chưa từng nghe qua.

Thật ra Hạ Ngụy Văn cũng không biết mình muốn nói gì, nói quản cho tốt, lần sau không có chuyện như vậy nữa sao? Nàng sẽ nghe lời Hử Thanh Thừa

ư? Hiển nhiên là không rồi, vậy lời này liền không có ý nghĩa gì.

Như vậy, còn có thể nói cái gì đây.

**

Bởi vì đôi mắt nàng,

Ta buông tha cho nàng một bàn tay.

Nàng có một đôi mắt xinh đẹp,

Tràn đầy sức sống,

..... Làm trái tim ta rung động.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 2: Hạ Ngụy Văn (2)

Buổi tối Hạ Ngụy Văn ở thư phòng gặp được người hắc đưa qua đây quy củ cho nàng, bốn lão ma ma trong hoàng cung, vốn dĩ đáng người to lớn, hiện tại lại tròn thêm một vòng.

Mặc quần áo lấp lánh kim quang, rất giống lão Phật gia vừa mới quy y.

Thoạt nhìn, cuộc sống không tồi. Mà đâu chỉ không tồi, hẳn là vô cùng tốt.

Nhìn thấy hắc liên hành lễ, hắc ngòi phía sau án thư, tay mới nâng đến một nửa, bốn cái ma ma đã đứng lên.

Hắn còn chưa mở miệng hỏi, đã giống như bập rang bùm bùm bắt đầu nói nàng các kiểu tốt, bốn người phối hợp đến không chê vào đâu được, hoàn toàn không có tạm dừng, còn lưu loát hơn cả hát tuồng, từ đầu tới đuôi không cho bất luận kẻ nào có cơ hội ngắt lời.

Liền thoáng khoảng thời gian một nén nhang, bốn người dừng miệng, cơ hồ trên đời này có bao nhiêu từ hình dung tốt đẹp đều dành cho nàng, khen đến độ không có dưới mặt đất chỉ có ở trên trời.

Hạ Ngụy Văn nâng chén trà lên, nhẹ hất hất vài lá trà, mấy cái ma ma, lần trước nhìn thấy hắn, run run rẩy rẩy, lúc hắn giơ tay lấy chén trà đều sợ tới mức căng chặt thân thể giống như lúc nào cũng có thể quỵ xuống.

Chẳng qua chỉ là nửa tháng, làm sao hiện tại lại thành dáng vẻ này?

Hạ Ngụy Văn nhấp hai ngụm trà, dựa người ra sau, thoáng ngẩng đầu lên, vẫy vẫy tay, ám vệ trong thư phòng lập tức phi thân mà xuống, chưa kịp để bốn cái ma ma có thời gian mở miệng thét chói tai đã điểm á huyết dẫn đi hình phòng.

Bốn cái ma ma là do Hừ Thanh Thừa mang lại, lúc trước Hừ Thanh Thừa đứng bên cạnh, sau khi bốn cái ma ma bị dẫn đi, Hạ Ngụy Văn vẫy vẫy tay ý bảo hắn lại đây nói chuyện.

Hạ Ngụy Văn buông chén trà, khủy tay đặt trên tay vịn ghế dựa nghiêng đầu chống cằm, cong ngón tay gõ xuống bàn hai cái.

Hừ Thanh Thừa cả thân thể lẫn thần kinh đều căng thẳng, nghe được giọng điệu ôn hòa tùy ý của hắn, "Thanh Thừa, nếu không muội muội của ngươi liền thôi đi, nàng như thế này vào cung phải theo quy củ dễ dàng chịu ủy khuất."

Hừ Thanh Thừa cúi đầu, nhìn những viên ngọc gạch lóng lánh sóng nước tựa hồ phản quang, "Làm sao bằng được mệnh lệnh của tướng quân."

Hạ Ngụy Văn cười khế, nói đùa một chút, "Án điển này là phụ thân ngươi tự mình đến trước mặt gia cầu, hẳn là trường bối đã gần sáu mươi, ba quý chín lay với gia, gia suy nghĩ đến lòng thành của hắn. Như thế nào, ở nhà các ngươi không hỏi trước đến ý nguyện của muội muội ngươi?"

Về mặt Hừ Thanh Thừa cứng đờ, không dám nói dối trước mặt hắn, đối cách nơi hơi chút uyển chuyển, "Thanh Nhượng từ nhỏ rất nghe lời cha mẹ nói, chỉ là lần này chưa nghĩ được thông suốt, có chút tùy hứng."

"Tùy hứng?" Hạ Ngụy Văn lẩm bẩm, thanh âm thực nhẹ, chỉ lượn quanh bên môi chứ không ra tiếng. Hừ Thanh Thừa như có như không nghe được hắn nói chuyện, chỉ là nghe không rõ ràng nên không có lên tiếng.

Bốn cái ma ma phải chịu hình trong hình phòng của phủ tướng quân, lúc tới mỗi người đều tỉnh thần phấn chấn, lúc về hít vào thì nhiều thở ra thì ít, Hạ Ngụy Văn cung cấp cho ba chiếc xe ngựa, thêm một chiếc lúc tới, mỗi người nằm một chiếc đi trở về.

Hạ Ngụy Văn tự mình đến cửa an bài xe ngựa, bốn cái ma ma vốn đau đến ý thức mơ hồ nghe thấy thanh âm ôn nhuận của hắn dần dần đến gần, rốt cuộc đã thành công ngắt xiềng.

Hừ Thanh Thừa tới Hừ phủ, ra lệnh cho gã sai vặt trực tiếp nâng bốn cái ma ma hôn mê đến trong viện của Thanh Nhượng, bốn người đầy máu nhỏ giọt một đường từ cửa đến tận sân Thanh Nhượng, xe ngựa xóc nảy, tay chân gã sai vặt bị thảm trạng của bốn người dọa sợ đến mức cứng đờ, mùi máu tươi tận trời dọc theo đường đi.

Tất cả gã sai vặt và nha hoàn trong phủ đều sắc mặt tái nhợt tránh đi.

Hừ Thanh Thừa an bài thị vệ vây kín sân Thanh Nhượng, tự mình vịn bội kiếm bên hông đi vào.

Nàng ngồi ở cửa, trên bậc thang của nhà chính, thay một thân váy áo màu đỏ, cái trán dán hoa tể đồ tươi, thấy hắn tới thì nghiêng đầu cười cười, cười đến xinh đẹp vô cùng.

"Ca ca, ta ở nhà tổ phụ đợi đến mười hai tuổi, vừa trở về hai năm, huynh với phụ thân đã đính hôn cho ta, gả cho Hoàng Thượng, sau này sẽ trở thành nhất quốc chi mẫu."

Hừ Thanh Thừa dừng bước, hắn hàng năm đều ở quân doanh, ngẫu nhiên về nhà cũng rất ít khi gặp nàng, phụ thân nói nàng tính cách quái đản, thô bạo, không hề có phong phạm của tiểu thư khuê các.

Mẫu thân nói nàng ở tổ phụ gia học không giỏi, nữ hồng* không biết, nữ giới* không xem, suốt ngày chỉ nghịch xấu, kém khá xa so với mấy tỷ tỷ muội muội khác.

*Nữ hồng, nữ giới: các việc xã hội phong kiến xưa yêu cầu phụ nữ phải làm được, chẳng hạn khâu thêu may vá, nấu nướng, cắm hoa,... (ngày nay gọi là nữ công gia chánh).

Cho nên, phụ thân tìm Hạ Ngụy Văn cầu được một ân điển, khiến nàng gả cho tiểu hoàng đế.

Hai người cùng ngồi xuống bậc thang, ở giữa cách vài nấc, bậc thang có một đường vết máu nhỏ giọt lúc vừa rồi nàng ma ma đi lên, nàng ngồi trên bậc thang, váy cũng nhiễm không ít, chỉ là màu váy đỏ tươi, Hừ Thanh Thừa khi này không nhìn kỹ nên không phát hiện.

Thanh Nhượng đứng lên, hơi cúi đầu sửa sang lại váy mình, nghiêm túc chăm chú.

"Hừ Thanh Thừa, huynh đoán xem, sau khi hắn soạn vị thành công, sẽ cho cái muội muội bán thân của phó tướng này chức vị gì đây?"

Gân xanh trên bàn tay nắm chuỗi kiếm của Hừ Thanh Thừa nổi lên, trên trán căng thẳng, nghiêng răng nghiêng lợi âm trầm mở miệng, "Hừ Thanh Nhượng, họa là từ miệng mà ra."

Thanh Nhượng kéo kéo khóe miệng không thêm để ý cười cười, "Dám làm mà không dám cho người ta nói?" Giọng điệu tò mò hỏi hắn, giống một đứa trẻ ngây thơ đơn thuần.

Nàng xoay người rời đi, phất phất tay với hắn, bóng dáng tiêu sái dường như sẽ mang đến một cơn gió thu, "Muội không muốn gả, hiện tại xem huynh, ca ca!"

Muội ấy không muốn gả? Hừ Thanh Thừa nhìn bóng dáng nàng biến mất, kéo kéo khóe miệng. Hắn xoay người rời đi, "Bảo vệ sân cho tốt."

Quần giáo ma ma bên phụ thân tìm đang trên đường đi, ngày mai liền đến, đó chính là quần giáo ma ma có tiếng ở đất Thục, càn hung ác và nghiêm khắc hơn nhiều so với trong hoàng cung.

Thật sự không được, Hừ Thanh Thừa mím môi, nhớ tới phương pháp lúc trước thương lượng với phụ thân, hạ thuốc nàng, trở thành kẻ ngốc là xong, kẻ ngốc tương đối tốt, không cần nàng thông minh hỗ trợ, chỉ cần dễ khống chế là được.

Tóm lại là người được chọn mà Hạ Ngụy Văn đưa lên, tiểu hoàng đế hiện tại cho dù không muốn cũng không dám dẫm lên mặt mũi Hạ Ngụy Văn.

Thiên hạ này, kỳ thực đã nằm trong khống chế của Hạ Ngụy Văn, thiên tai ở Giang Nam mấy năm trước lại cho hắn cơ hội tốt, mẫu tộc Thái Hậu hiện tại không còn khả năng đối nghịch với hắn. Bây giờ cái Hạ Ngụy Văn muốn, chẳng qua chỉ là cơ hội thích hợp, lý do thích hợp, khiến tất cả thuận lý thành chương.

Ngôi vị hoàng đế, sớm đã là vật trong lòng bàn tay Hạ Ngụy Văn. Nếu bỏ lỡ lúc này đây, cơ hội tiếp theo có thể đến với Hạ Ngụy Văn còn không biết ở nơi nào.

Hừ gia, không thể đánh cược.

Hạ Ngụy Văn không nghĩ tới sẽ nhìn thấy người vốn nên bị giam lỏng.

Cấp dưới tới bẩm báo, Hừ Thanh Nhược lên vào phủ tướng quân, không biết đích đến là nơi nào, nhưng mà hình như đang lạc đường, đang đảo quanh ở trung viện bên kia, xin chỉ thị Hạ Ngụy Văn nên xử lý như thế nào.

Xử lý như thế nào? Trong lòng Hạ Ngụy Văn âm thầm dán một cái nhãn vô năng cho Hừ Thanh Thừa, giọng điệu nhẹ nhàng chậm chạp mang theo ý cười, "Dẫn đi hình phòng."

Hình phòng của phủ tướng quân, vẫn luôn là thánh địa tiên tu của bọn quan viên Đại Lý Tự.

Lúc Hạ Ngụy Văn tiến vào, nàng đang đứng dựa lưng về phía vách tường của hình phòng mà phát ngốc.

Hình phòng của phủ tướng quân ánh sáng sáng ngời, bốn phía đều thấp nển, sạch sẽ sẽ sẽ, tất cả đồ vật đều bày biện hợp quy tắc, không có chút vết máu hoặc dơ bẩn, nếu xem nhẹ mùi máu tươi nồng đậm đến nỗi khiến người ta buồn nôn, thì thật sự rất giống một gian phòng mới chừa được đặt vào các dụng cụ gia đình.

Cửa sổ phía trên hình phòng mở ra, ánh trắng thanh lãnh chiếu vào, bên trong ánh nền ấm áp lẫn một loại sắc thái không nóng không lạnh, lạc vào trên người Hạ Ngụy Văn đang dạo bước đến.

Chung quanh có thanh âm hành lễ thỉnh an, Thanh Nhược xoay người lại, hần dần dần đi ra nơi ánh trắng có thể chiếu đến, trên người như thấm đượm sự ấm áp từ ánh nền, hòa hợp với gương mặt ôn hòa của hần khiến người nhìn tâm tình thả lỏng.

Tay Thanh Nhược chặt chẽ giấu sau lưng, cánh tay phát run, nàng mặc y phục dạ hành, vải che mặt màu đen che khuất cánh môi tái nhợt đang mím chặt, chỉ có đôi mắt lộ ra cùng một đoạn làn da trắng nõn.

Hạ Ngụy Văn nhẹ nhàng cười, chấp tay chào hỏi với nàng, chu đáo mà ôn nhuận thỏa đáng, "Hừ tiểu thư, là lạc đường sao?"

Hần hỏi thực nhẹ, tựa như những cành trúc được thêu trên quần áo xanh nhạt của hần, thanh nhã cao quý.

Thanh Nhược cắn môi dưới vài lần mới mở miệng, thanh âm run run, nhưng nội dung lại kiêu ngạo ương ngạnh, giọng điệu thậm chí mang theo mệnh lệnh, "Hạ Ngụy Văn! Ta không muốn gả cho hoàng đế, ngươi hủy bỏ cái hôn ước này đi."

Hạ Ngụy Văn? Đã có bao lâu, không ai dám gọi cả tên lẫn họ hần như vậy, lại còn mang giọng điệu ra lệnh.

Mẫu tộc Thái Hậu, sau lưng hần không thể lộ da ăn thịt hần, ngoài mặt vẫn phải khách khí cung kính với hần.

Đầu lưỡi Hạ Ngụy Văn chạm chạm vào hàm răng, trong lòng cuộn cuộn sát ý tàn nhẫn thô bạo, trên mặt lại càng cười đến ôn tồn lễ độ, "Ồ? Làm Hoàng Hậu không tuyệt sao? Hoàng Thượng sẽ đối tốt với ngươi."

"Xi." Cách lớp mạng đen che mặt, một tiếng xì này của nàng mang theo âm thanh ma sát vào vải, vang lên rõ ràng trong phòng giam trống trải.

Lúc Thanh Nhược bị dẫn vào đây, nàng tránh ở một góc, một hồi hành hình vừa mới kết thúc, ở đó có ba người, hoặc là, ba đồng thịt, đã không nên gọi là người nữa.

Hạ Ngụy Văn đối với bốn cái ma ma, thật đúng là thủ hạ lưu tình.

Không đến một nén nhang, người ở hình phòng đã rửa sạch sẽ thịt nát và vết máu, biểu tình lạnh nhạt, tựa hồ bàn chải trong tay họ không phải đang chà máu, cánh tay hữu lực mà động tác thành thạo, giống như ở khách điểm, quét tước vệ sinh mỗi ngày một lần.

Thanh Nhược khẽ hít vào một hơi, đôi mắt sáng trong ẩn chứa vài phần sợ hãi, nhưng nhiều hơn cả vẫn là lấy mình làm trung tâm không biết trời cao đất dày, tay giấu ở phía sau vò lưng áo, gắt gao nắm.

Dường như động tác như thế cho nàng dừng khí, nàng mở miệng, thanh âm kiên định mà vang dội, mỗi một chữ đều rất rõ ràng, vừa nói đã đi thẳng vào vấn đề, "Ngươi đã sớm hạ đoạn tử dược* cho hoàng đế, ngươi muốn ngôi vị hoàng đế, ta chẳng qua là bị đưa đi làm bia đỡ đạn, hần đối với ta tốt hay không tốt có gì hữu dụng sao?"

*Đoạn tử dược: thuốc triệt sản:3

Hạ Ngụy Văn không trả lời nàng, nghiêng đầu nhìn thoáng qua cấp dưới, bên kia lập tức nâng một cái ghế đến, ở hình phòng hần có ghế dựa chuyên dùng.

Hai người cấp dưới thật cẩn thận nâng lại phía sau hần, động tác đặt ghế rất nhẹ, ghế dựa dày nặng rơi xuống đất không có bất luận tiếng vang nào.

Thanh Nhược trừng lớn mắt nhìn trên mặt ghế khắc long vân, biểu tình kích động giờ tay chỉ vào hần, "Ngươi..... Ngươi....." Ngươi cả nửa ngày vẫn không nói được một câu hoàn chỉnh, không biết là sợ đến thất ngữ hay là thật sự không tìm được từ nào để hình dung.

Hạ Ngụy Văn tiếp nhận chén trà cấp dưới đưa qua, hơi nâng tay với nàng, "Có muốn uống trà không? Hừ tiểu thư."

Tầm mắt Thanh Nhược từ trên long vân dịch tới gò má hần, lại chuyển về chén trà, tiện đà nhìn hần, tự cổ vũ mình, "Muốn, còn muốn ghế dựa, dựa vào cái gì ta phải đứng uống trà?"

Hồi đến đứng lý hợp tình.

Hạ Ngụy Văn bảo cấp dưới nâng ghế mang trà lên cho nàng, đột nhiên có chút đau đầu hít vào một hơi, cúi đầu uống trà che khuất động tác nhú mày.

Bỗng dưng cảm thấy hơi buồn bực, Hừ gia ngu xuẩn như vậy bảo nàng chờ lệnh làm Hoàng Hậu, thật sự không phải là cố ý châm chọc hấn ư?

**

Thật là,

Không biết tốt xấu.

Ngu ngốc đến..... Không muốn hình dung.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 3: Hạ Ngụy Văn (3)

Ghế dựa tới, trà tới, Thanh Nhượng nâng chén trà, thấy Hạ Ngụy Văn uống đến tự nhiên ưu nhã, chén đã sắp chạm môi, bẹp bẹp miệng lại buông xuống.

Hạ Ngụy Văn cong cong môi, "Hừ tiểu thư không thích trà này?"

Thanh Nhượng ngữ khí khó khăn khó chịu, "Mùi máu tươi nồng như vậy, ta không thêm uống." Đây vẻ ghét bỏ.

Hạ Ngụy Văn không hiểu được, quý nữ nhà quan viên ở Tần Đô làm sao có thể ngu ngốc đến vậy.

Hắn kéo kéo khóe miệng, còn chưa nói lời nào, người ngồi trên ghế bên kia đã cầm chén trà đứng lên, đi đến bên cạnh hạ nhân đang chờ trước mặt, đưa chén trà qua, "Trà lại cho các người."

Hạ nhân mặt cứng đờ nhận lấy, hai tay nàng chà chà vành tai của mình, hơi bĩu môi, "Bông chết ta."

Nàng quay đầu, vẻ mặt kỳ quái nhìn Hạ Ngụy Văn, "Người không cảm thấy mùi máu tươi rất nồng sao?" Giọng điệu kia giống như muốn hỏi, mũi người có vấn đề phải không?

"....." Hạ Ngụy Văn lại nhấp một ngụm trà, động tác tự nhiên đưa chén trà cho người hầu phía sau, đứng lên đi ra ngoài, "Đưa Hừ tiểu thư trở về phủ."

"Ta không quay về." Nàng trả lời còn nhanh hơn người hầu, gấp gấp tiến lên hai bước, trực tiếp duỗi tay bắt được cánh tay hắn, nàng vừa cầm chén trà, lòng bàn tay thực nóng, còn hơi ẩm ẩm, nắm lấy cánh tay Hạ Ngụy Văn.

Hắn xoay người lại, cúi đầu nhìn nàng, tầm mắt dừng trên cái miệng nhỏ lúc đóng lúc mở của nàng, nghĩ lần trước để lại bàn tay cho nàng có thể là một quyết định sai lầm.

"Hạ Ngụy Văn, ta không quay về, ta nghe thấy bọn họ nói sẽ hạ thuốc ta, ta không muốn biến thành kẻ ngốc."

Ánh mắt nàng lộng lẫy sáng ngời, người ta đều nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, nhìn đôi mắt nàng, nàng chắc hẳn có một trái tim ấm áp lung linh.

Hạ Ngụy Văn hơi giật cánh tay, dùng sức không lớn, nàng siết rất chặt, rút không ra, nàng lại bỏ thêm một bàn tay, hai tay như động tác con khỉ ôm nhánh cây một trên một dưới lôi kéo cánh tay hắn.

"Bọn họ sẽ không đâu, người đã đủ ngốc rồi." Lại hạ thuốc sẽ hữu dụng ư?

Đôi mắt lấp lánh bùng lên ngọn lửa, tuy nhỏ mà lại sáng ngời, "Này!" Thanh âm nàng tràn đầy nhựa sống, nửa giận nửa gấp như là ánh lửa lập lòe trên thảo nguyên, sáng hồng lên tựa đóa hoa tươi đang nở rộ.

"Ta không có ngốc."

Hạ Ngụy Văn vừa định rút tay ra thì cả người nàng đã thò qua, khoảng cách rất gần, ngẩng đầu nhìn hắn, "Hạ Ngụy Văn, ta không muốn trở về, được không?"

Lời nói hơi mềm lại, không còn không coi ai ra gì như trước.

Hạ Ngụy Văn thở dài, Hoàng Hậu tương lai như vậy, cũng không biết là phiên toái của tiểu hoàng đế hay là của hân, hân lên tiếng nhắc nhở, có chút không kiên nhẫn, xem như lời cảnh cáo cuối cùng, "Hừ tiểu thư, ngươi là Hoàng Hậu tương lai, tốt hơn hết vẫn là nên tự giữ thân phận một chút."

Hân nghĩ nếu nàng lại không biết tốt xấu dây dưa như vậy thì hai cánh tay kia đều không cần để lại.

Thanh Nhược buông tay, không phải buông, mà là ném văng cánh tay hân ra, thân mình đột ngột nhào tới đụng vào nửa bả vai hân, Hạ Ngụy Văn không phòng bị, bản thân nàng đã nhẹ hơn hân, cú va chạm này hai người đều bị buộc phải lui về phía sau một bước.

Thanh Nhược đi thẳng ra ngoài, đi được hai bước lại quay đầu, đứng ở cửa hình phòng chống nạnh, một bàn tay chỉ vào hân, "Được, các ngươi đều khiến ta gả cho hoàng đế, ta gả, ta gả cho hân giúp đỡ hân đối phó ngươi!"

Lại còn buông lời hung ác, Hạ Ngụy Văn cảm thấy cực kỳ có ý tứ nhìn nàng giống một vai hề nhảy nhót, ngốc đến trình độ này, hân đều muốn thương cho nàng để cổ vũ một chút.

Vì thế hân cười gật gật đầu, tay đặt sau lưng vuron ra làm tư thế mời với nàng, "Gia rửa mắt mong chờ."

Thanh Nhược lại tức đến thờ hồng học, đôi mắt mờ lớn, nghĩ không ra nên phản bác thế nào, cái miệng nhỏ khê khê, vương một hơi ngay chỗ yết hầu, gần đến má phỉm hồng.

Nàng bình tĩnh nhìn người nào đó cười đến ôn nhuận sẵn sốc một hồi lâu, vung tay áo, "Hừ, bốn cung phải về phủ."

Nàng mặc y phục dạ hành, tay áo tinh giản kẻ sít vào cánh tay, cái vung kia không hề có một chút khí thế nào, chẳng qua quá tức hân tự xưng là "gia", nên tự kiểm cho mình một chữ "bốn cung".

Hạ Ngụy Văn nghe tiếng bước chân dừng sức đi xa dần, ý cười trong mắt nhanh chóng tan đi, tràn đầy tối tăm giết chóc máu tanh.

Giọng điệu hân thanh lãnh mang theo sương gió vùng địa cực, "Truyền lời cho Hừ Thanh Thừa, bớt làm chuyện ngu xuẩn."

Đại thọ sáu mươi của Tả tướng, mở tiệc chiêu đãi văn võ cả triều, ngay cả hoàng đế cũng tự mình trình diện mừng thọ.

Hạ Ngụy Văn năm nay hai mươi chín, vẫn chưa thành thân, nguyên nhân là lúc trước trở về từ biên quan luôn phải nâng đỡ hoàng đế. Thật ra một nhà Hạ gia không phải là tướng trấn giữ biên quan, mà là trước kia phụ thân hân bại trận, khi đó tiên đế nhận ra quyết sách của mình có chút vấn đề, nhưng hoàng đế sẽ không phạm sai lầm, vì thế sai lầm này chỉ có thể để Hạ gia gánh, phạt toàn bộ hậu đại đóng giữ ở biên quan, không được trở về.

Chẳng qua lúc trước tình huống khẩn cấp, thực lực của tiểu hoàng đế căn bản không thoát được Hạ Ngụy Văn, chính hân còn xuất ra hai mươi vạn binh, không ai dám nói không, nhắc đến thánh chỉ tiên đế cũng chỉ là qua loa, sau đó Hạ Ngụy Văn liền thuận lý thành chương được giữ lại.

Hiện tại gần đến việc hôn nhân của hoàng đế, Hạ Ngụy Văn tuy rằng tuổi lớn chút, nhưng bao nhiêu người để ý hân có thể còn tích cực hơn cả để ý ngôi vị hoàng hậu.

Cháu nội đích tôn của tả thừa tướng hiện giờ còn chưa thi đậu công danh, cố ý kết giao cùng Hạ Ngụy Văn, hai người không gặp mặt ở trên triều đình, nhưng có thể tạm xem như nói được vài câu với Hạ Ngụy Văn.

Ở sảnh ngoài là rượu quá ba tuần, tiểu hoàng đế đã sớm hồi cung, hân chẳng qua là tới kính một chén rượu, ban thưởng vài đồ vật làm kỷ hoàng ân, tuổi còn nhỏ, không dám đương nổi việc gì, trường hợp thân cận với quần thần như vậy, trong lòng tiểu hoàng đế không tránh khỏi lo lắng, Hạ Ngụy Văn để hân nói hai câu rồi ra lệnh cho thị vệ hộ tống hồi cung.

Cháu nội đích tôn của tả thừa tướng mời Hạ Ngụy Văn đến thiên viện hoa viên chơi cờ, uống chút rượu thanh, Hạ Ngụy Văn đại khái biết hân có ý tứ gì. Tả thừa tướng có đứa cháu nội gái, năm nay đã mười tám, rất nhiều người đến cửa cầu hôn cũng không gật đầu, hiển nhiên là có ý với hân.

Thật đúng là quyết tâm kiếm lại tiền vốn, Hạ Ngụy Văn chưa từng tỏ vẻ gì, nàng ta lại nhẫn tâm chờ đến mười tám tuổi.

Quần thần kính rượu, lại không ít võ tướng, đều là tư thế chén lớn mà uống rượu, Hạ Ngụy Văn là võ tướng, chẳng sợ thân ở địa vị cao cũng lười làm hồng quy củ, nâng chén có qua có lại cùng bọn họ uống không ít rượu.

Bây giờ lại đi theo cháu đích tôn đến thiên viện hoa viên, nghe hân cố ý vô tình kể muội muội của mình như thế nào như thế nào, đàn cổ một tay biểu diễn đến xuất thần nhập hóa.

Tay Hạ Ngụy Văn đặt sau lưng cọ cọ chiếc nhẫn trên ngón tay cái, có chút phiền muộn lắng nghe, kỹ thuật khen người của tên cháu đích tôn này không mấy khả quan, hiển nhiên chẳng bằng một nửa bốn cái ma ma tháng trước.

"Vậy thì không biết có được may mắn nghe tiểu thư đàn một khúc hay không?"

Hạ Ngụy Văn không có kiên nhẫn nghe, lên tiếng cắt ngang, có chút mạo phạm chần chờ mở miệng hỏi.

Cháu đích tôn một bụng vừa kinh ngạc vừa vui sướng, trên mặt lại vẫn bình thường, giả vờ trấn định hành lễ với hân, "Đương nhiên có thể, là vinh hạnh của xá muội, ta đây liền bảo người đi mời."

Mời? Hạ Ngụy Văn khẽ nhếch môi cười nhạt, không tiếp tục khách sáo, quay đầu chán đến chết nhìn hoa tươi nở rộ một đường.

Có ý cầu Hạ Ngụy Văn hẳn, lại dám tự mình dùng từ "mời". Những văn thần gia quyền đó chính là như vậy, rõ ràng là da mặt mỏng muốn nhờ còn muốn bày ra một bộ dáng thanh cao.

Đình giữa hồ nước trong sân đã được bố trí thỏa đáng, vừa thấy liền biết tiêu tốn không ít tâm tư, cầu gỗ đi thông ra đình có khắc hoa văn cây trúc hẳn thường dùng, gã sai vặt vừa dọn dẹp đến sạch sẽ thỏa đáng đang pha trà.

Vì sao không phải là thị nữ pha trà? Hạ Ngụy Văn một đường tiến vào chưa thấy được một người thị nữ, tất cả đều là gã sai vặt.

Đứa cháu gái này chắc hẳn là không mấy tin tưởng vào dung mạo của mình mới cần dùng nhiều nam nhân như vậy phụ trợ cho nàng ta.

Bất quá, mười tám tuổi, đúng thật là già đến có chút không gả đi được, chẳng trách Tả tướng lại như vậy.

Thời gian nửa nén nhang, cháu gái Tả tướng tên là Khanh Văn tự mình ôm đàn chậm rãi đi đến, mang khăn che mặt, chỉ lộ ra cái trán trắng nõn và một đôi mắt ngập nước, nhìn qua tràn đầy nhu tình, lòng mi lay động lúc chớp mắt mềm mại tựa như cánh bướm khiêu vũ.

Nàng ta hành lễ với hai người, đối với ca ca của nàng thì hơi thân mật hơn, đối với hẳn lại thỏa đáng quy củ, lại đọng đầy nét dịu dàng của thiếu nữ.

Hạ Ngụy Văn một đường đi vào giữa đình, ngồi xuống ghé dựa, một tay làm một cái thế miễn lễ, "Nghe nói tài năng đánh đàn của quý nữ lợi hại, Hạ mỗ hôm nay thế nhưng lại may mắn được thưởng thức."

Nàng ta mềm nhẹ cười, khăn che mặt che khuất gò má, nhưng mắt mày cong cong khiến người ta cảm giác được nụ cười ôn nhu, hành lễ với hẳn, mái tóc dài nhu thuận vén lên phía trước, một nửa rũ trước người, váy hồng phấn nhiều lớp nhưng không hề hỗn độn, "Là vinh hạnh của Khanh Văn."

Hai chữ Khanh Văn, vang lên chậm chạp mà uyển chuyển.

Vốn dĩ nàng ta không phải gọi là Khanh Văn, Khanh Văn là cái tên được sửa lại ba năm trước.

Hạ Ngụy Văn nhìn nàng ta bắt đầu gảy đàn, lười biếng nghĩ, tại sao lại không trực tiếp gọi là Thân Văn, ý nghĩa sâu xa thế, một cái võ tướng xuất thân quê mùa như hẳn, Tả tướng không sợ hẳn căn bản không hiểu sao?

Kết thúc một khúc, Khanh Văn đưa đôi mắt ngập nước nhu nhu nhìn qua, Hạ Ngụy Văn lười biếng ngồi dậy, vỗ tay cổ vũ, nói hai câu dễ nghe.

Ánh mắt nàng ta càng ngày càng ôn nhuận, dường như một đôi mắt cũng đủ quyến rũ người khác cõi quần áo.

Đứa cháu đích tôn kia sớm đã rời khỏi đình không bao lâu sau khi nàng ta bắt đầu đàn.

Bốn phía đình đều là màn sa, nàng ta buông đàn trong tay xuống, quay đầu nhìn nhìn, không có người hầu, cũng không có gã sai vặt, "Hạ gia, uống thêm chút trà đi ~"

Lời nói điệu đà uyển chuyển còn chưa dứt, người đối diện đã đứng lên, nâng bình trà nhỏ, một bàn tay mềm nhẹ giữ lại ống tay áo, cánh tay mảnh khảnh trắng nõn lộ ra một đoạn, khom lưng cúi người tới trước mặt hẳn rót thêm trà.

Chiếc cổ non mềm, xương quai xanh xinh đẹp, xuống chút nữa là một góc yếm được thêu uyển ương cùng màu váy như ẩn như hiện.

Một ly trà, rót đến thông thả, cho hẳn đủ thời gian thưởng thức nét đẹp của nàng.

Vừa rời khoảng cách hai người khá gần, hiện tại quanh hơi thở hẳn đều là mùi hương trên thân thể nàng ta, huân hương hoa lan, dịu nhẹ thoải mái.

Hạ Ngụy Văn nâng chén trà, trà bên trong ấm vừa, không nóng không lạnh nhưng không ngửi đến hương trà, chỉ có mùi huân hương quanh quẩn.

Hắn hé môi, nhưng cuối cùng vẫn không uống. Hạ Ngụy Văn đặt lại chén trà lên bàn, đứng dậy đi thẳng ra ngoài, "Gia có việc, đi trước."

Cũng không quay đầu lại nhìn sắc mặt Khanh Văn, bước chân Hạ Ngụy Văn rất kiên định, vài bước đã đi đến trên cầu gỗ, lại nghiêng đầu nhìn thoáng qua hoa văn cây trúc được khắc trên đó, không khỏi cười khê, "A."

Có lẽ là hẳn biểu hiện quá mức chân thật, nên tất cả mọi người đều cho rằng hẳn thích.

Hắn văn nhạ, lẽ nghĩa chu toàn, ai cũng cảm thấy hẳn trọng quy củ lễ tiết; hẳn thường dùng đồ vật có hoa văn thanh trúc hoặc hoặc hoa lan, tất cả mọi người cho rằng hẳn thích hai loài thực vật này.

Chính những người đó, phải chăng đã quên mất, hẳn đã từng chỉ là một tên biên quan hoang dã mắng phu, lời này, ngay cả Tả tướng cũng nói qua.

**

Ta đột nhiên muốn gặp cô nàng ngu xuẩn kia.

Cái cô nàng mà cũng ngu xuẩn giống ta.

Chúng ta đều không hợp với chốn cung đình,

Chỉ là, ta đã học được cách ngu trang.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 4: Hạ Ngụy Văn (4)

Hạ Ngụy Văn từ Tả tướng phủ đến Hủ phủ, quan viên Tần Đô phần lớn ở tại một khu vực thống nhất, khoảng cách rất gần, hẳn đến Hủ phủ, một đường hạ nhân thỉnh an cũng không ai dám hỏi gì, càng đừng nói ngăn cản.

Hủ Thanh Thừa và Hủ lão hôm nay đều ở Tả tướng phủ, người có thể làm chủ sự trong nhà chỉ có chủ mẫu, Hạ Ngụy Văn vừa đến đã đi thẳng vào sân Thanh Nhược, ở cửa có người hầu tuân lệnh Hạ Ngụy Văn canh giữ, không ai được phép vào.

Ma ma mà Hủ lão tìm đến từ đất Thục đang dạy nàng quy củ.

Thanh Nhược bắt chéo chân ngồi trên ghế, tay bóc quả nho trên bàn, ném từng quả lên cao, ngẩng đầu hứng, nghiêng qua nghiêng lại.

Hai cái ma ma một trái một phải, mỗi người trong tay cầm gậy gộc thô, nhưng cho dù mặt đều tức đến đỏ cũng không dám đánh nàng.

"Thẳng lưng lên, luyện tập dáng ngồi." Mặt ma ma bắt đầu xanh lè.

Thanh Nhược giật giật mũi chân, chân mang giày thêu, thêu hoa sen, lá sen theo nhịp chân của nàng rung đến hoa mắt.

"Ta ngồi thế này không phải là tốt lắm rồi sao."

Còn lười biếng uy hiếp ma ma, "Cầm chắc gậy gộc trong tay đó, hôm nay mà bị đánh thì phụ thân và huynh trưởng đều không có ở đây đâu ~"

Hai cái ma ma quả nhiên nắm thật chặt gậy gộc trong tay, xem ra là đã lĩnh giáo qua sự dã man của nàng.

Có thể lên vào tướng quân phủ của hân, ít nhất là có thể hoa chân múa tay một chút.

Hạ Ngụy Văn đứng ở cửa nhìn một hồi, giơ tay lên gõ gõ.

Một tay để sau lưng, một tay sau khi gõ gõ lên cửa vài cái thì đặt ở trước người.

"Quấy rầy." Giọng nói ôn hòa khách khí.

Hai cái ma ma hơi kinh ngạc, ngang nhiên xuất hiện ở chỗ này, chắc chắn không phải người có thân phận đơn giản, huống chi nhìn khí thế và cách ăn mặc cũng đủ hù người. Bất quá tạm thời vẫn chưa biết là ai, hai người chỉ là bỏ gậy gộc ra đáp lại một cái hành lễ.

Thanh Nhược liếc hân một cái, nhai nhai quả nho trong miệng, giọng điệu hơi thối, "Ngươi đến làm gì?"

Hạ Ngụy Văn nhắc chân bước vào trong phòng, cả biểu tình lẫn khí chất đều ôn nhuận, nhưng khí thế quanh người đều lộ ra sự bá đạo không cho phép cự tuyệt.

Hân tiến lên đi vài bước, hai cái ma ma theo bản năng lùi về sau một bước.

"Có chuyện cần nói với Hủ tiểu thư, hai vị ma ma có thể đi ra ngoài một hồi được không?"

Ở trong khuê phòng tiểu thư nhà người ta, còn hỏi cái này làm gì?

Hai cái ma ma có chút chần chờ, rốt cuộc đây là Hoàng Hậu tương lai, nếu thanh danh nàng xảy ra vấn đề thì đầu tiên không tha cho hai người chính là Hủ gia.

Thanh Nhược trợn trắng mắt, "Mệnh lệnh của Hạ Đại tướng quân, các ngươi không sợ roi đầu sao?"

Hai cái ma ma lại hành đại lễ quỳ lạy với hân, lúc này mới lui ra ngoài.

"Ngươi tới làm gì?"

Thanh Nhượng hỏi, hắn cũng không trả lời, lập tức đến ghế dựa bên cạnh nàng vén quần áo ngồi xuống, còn vươn tay lướt qua cái bàn ở giữa lấy quả nho từ cái mâm trong tay nàng.

Người đầy mùi rượu, Thanh Nhượng ghét bỏ tấm tắc hai tiếng ôm mâm lùi về sau, "Hỏi người tới làm gì? Người cầm hả?"

Hạ Ngụy Văn ăn nho, có hai cái hạt, quay đầu nhìn một chút, trên bàn trước mặt nàng có cái đĩa nhỏ, liền khom lưng qua nhả vào.

Thanh Nhượng nhìn hắn, cả khuôn mặt nhăn tít khó coi.

Hạ Ngụy Văn ngồi dậy, cong ngón tay gõ gõ mặt bàn, "Đưa nho qua đây." Ánh mắt nhìn cái mâm nàng ôm trong lòng ngực, khi nói chuyện ánh mắt như có như không liếc nàng một cái, âm u tựa sỏi khát máu, hấp dẫn con mồi vô tri.

Thanh Nhượng chần chờ nhìn hắn, rõ ràng không muốn cho.

Hạ Ngụy Văn nhẹ nhàng lên tiếng, "Về chuyện giả hay không này ~" nói đến đây lại dừng.

Chẳng qua vậy là đủ rồi, người ngu xuẩn đã đem mâm để vào tầm tay hắn, tặng kèm một nụ cười lấy lòng, nhưng lại không muốn, làm cho cả khuôn mặt cứng đờ.

Hạ Ngụy Văn uống không ít rượu, vừa mới uống thêm chút trà, hiện tại thuận tiện ăn nho, hai phần ba nho còn dư lại đều bị hắn dần dần ăn hết, để lại một đồng hạt nho.

Thanh Nhượng đã sớm không kiên nhẫn, vài lần muốn lên tiếng, hắn nhẹ tênh liếc lại đây một cái, nàng lại ngậm miệng, ngồi trên ghế dường như có trùng cắn, cái chân bắt chéo đã buông lâu rồi, đặt trên mặt đất không tài nào để yên cứ lộc cộc lộc cộc mà dẫm giẫm hết mấy may.

Hạ Ngụy Văn nhả ra một cái hạt nho cuối cùng, ánh mắt quan tâm nhìn nàng, "Muốn đi nhà xí?"

Nàng dừng một chút, vẻ mặt như gặp sét đánh, mắt tròn trắng, lúc sau mới tận lực ôn hòa hỏi hắn, "Có phải ta không cần giả đi hay không?"

Một mâm nho đổi lấy một việc hôn nhân?

Hạ Ngụy Văn cười cười, đứng lên vuốt vuốt vạt áo vừa ngồi xuống, ôn hòa hiền lành mở miệng, "Thế nào lại ngu như vậy? Ta chỉ là thuận miệng vừa nói giả hay không, lại chưa nói người có thể không giả, không cần nghĩ quá nhiều."

Thân mình nàng cứng ngắc tại chỗ, Hạ Ngụy Văn đã bắt đầu bước đi, "Sẽ giả thôi, không cần nóng vội, chỉ có một tháng, thời gian thực mau."

"Hạ Ngụy Văn! Tên khốn kiếp này!"

Trong tiếng cười khê của Hạ Ngụy Văn hỗn loạn thanh âm bùm bùm đập phá đồ vật, hắn vốn dĩ muốn xoay người nói với nàng, con gái đừng nói lời thô tục, bất quá ngẫm lại những đồ vật vô tội, vẫn là thôi đi.

Buổi tối, Thanh Nhượng nhận được quà đưa đến từ tướng quân phủ, đồ vật giữa trưa nàng đập phá không thiếu một món, hơn nữa còn chất lượng tốt gấp mấy lần.

Người mang quà tới truyền lời, tướng quân nói đây là tiền nho, nho nơi này của Hừ tiểu thư không tồi.

"....."

Hạ nhân trở về tướng quân phủ báo cáo, Hạ Ngụy Văn ở thư phòng, Hừ Thanh Thừa cũng có mặt.

Hạ Ngụy Văn không bảo người tránh đi, hạ nhân cũng liền nói thẳng, "Hỏi bẩm tướng quân, Hừ tiểu thư đập phá hết tất cả đồ vật, cảm xúc rất kích động, còn mắng thô tục." Lão nhân ở tướng quân phủ đã nhiều năm, hội báo chuyện này thanh âm không chút phập phồng, hoàn toàn là giọng điệu trần thuật.

Hừ Thanh Thừa nghe được, mồ hôi lạnh túa ra.

"Ừ." Hạ Ngụy Văn lên tiếng, cúi đầu kiểm tra công văn đang phê, ngữ điệu tùy ý, "Ngày mai lại đưa."

"Vâng."

Hừ Thanh Thừa có chút không đoán được thái độ hiện tại của Hạ Ngụy Văn đối với Thanh Nhượng rốt cuộc là loại nào, ở trong trí nhớ hắn, ngoại trừ tiểu hoàng đế, Hạ Ngụy Văn chưa từng kiên nhẫn như vậy với bất luận kẻ nào, huống hồ là người tùy ý quét mặt mũi hắn.

Đối với hoàng đế, hắn có điều mưu đồ, mục đích còn không nhỏ, vậy thì hiện tại đối với Thanh Nhượng là cái gì?

Hừ Thanh Thừa không dám hỏi Hạ Ngụy Văn, sau khi trở về phủ lập tức đi đến sân Thanh Nhượng.

Thanh Nhượng đã ngủ, hẳn sai nha hoàn trong phủ đi vào kéo cả giường lẫn người ra giữa sân.

Thanh Nhượng lửa giận đầy mặt, nhìn thấy hẳn liền cời trâm cài vòng ngọc các thứ chơi qua, miệng mắng vừa dữ vừa dơ, đã gần nửa đêm, chung quanh sân đều là tiếng nằng.

Hừ Thanh Thừa nghiêng đầu tránh thoát trang sức nằng liên tục ném đến, có chút không kiên nhẫn, quăng một cái ám khí sang, không chế lực đạo, đánh vào trên cổ chân nằng.

Thanh Nhượng lập tức ngã ngồi trên mặt đất, mông đập mạnh, tuy rằng không nghiêm trọng, nhưng trong lúc nhất thời đau đến mặt trắng bệch, nói không nên lời.

Hừ Thanh Thừa đã bắt đầu đánh giá nằng từ lúc nằng vừa xuất hiện, bây giờ trong lòng hiện lên rất nhiều ý niệm, nhưng vẫn đoán không được tâm tư Hạ Ngụy Văn, "Tốt nhất là nên ở yên trong viện, nếu không đừng trách ta không màng thân tình."

Thanh Nhượng đau đến nhột nhột một khuôn mặt, siết chặt nắm tay nhìn hẳn rồi đi lại không nói được lời nào.

Hừ Thanh Thừa ở cửa lạnh giọng ra lệnh cho thị vệ thủ sân, "Xem trọng, về sau Hạ tướng quân tới phải đúng lúc thông báo cho ta."

"Vâng."

Buổi tối hôm sau, Hạ Ngụy Văn bảo người đưa đồ vật sang, Thanh Nhượng không đáp, ngược lại còn để người mang đáp lễ cho hẳn.

Hạ nhân mang về đưa hẳn, hẳn thật ra có chút ngoài ý muốn, nằng ngốc như vậy, hẳn thực sự không cảm thấy chỉ mấy ngày nằng có thể thông minh lên được.

Chẳng qua hạ nhân bẩm báo, nguyên văn lời nói của Thanh Nhượng xác thật là đáp lễ cho Hạ tướng quân.

Một vòng hương an thần, Hạ Ngụy Văn còn làm việc ở thư phòng, thuận tay đưa cho gã sai vặt đang chờ phía sau để hẳn đốt lên.

Mùi hương nồng đậm lại bá đạo, nhưng vì là hương an thần cho nên không gay mũi, so sánh với hương liệu hoa lan linh tinh thì quả thật kiêu ngạo hết như con người nằng.

Hẳn là có rất ít người thích hương an thần như vậy, mùi quá nặng, cảm giác hô hấp đều trì trệ một chút.

Bất quá Hạ Ngụy Văn rất thích.

Từ thư phòng ra tới là lúc trăng đã lên cao.

Hẳn đứng ở cửa thư phòng do dự một hồi, "Đi Hừ phủ."

Hẳn đương nhiên biết nằng ngốc, đáp lễ cho hẳn, chẳng qua là bởi vì chịu ủy khuất.

Chịu ủy khuất, sao lại nghĩ đến tìm hẳn?

Hạ Ngụy Văn không rõ, rất nhiều người muốn nịnh bợ hẳn, không sai, nhưng đầu óc nằng hiển nhiên không đủ để suy xét đến vấn đề này, lúc nằng chịu ủy khuất sẽ tìm ai đó, nhất định là người nằng tin tưởng, tin tưởng có thể ra mặt giúp nằng.

Là hẳn sao?

Nửa đêm, Hừ phủ thật an tĩnh, đầu sư tử huyền đồng trên cửa lớn dày nặng đóng chặt lại.

Hạ Ngụy Văn chán đến chết bước xuống từ trên xe ngựa, thanh âm nhẹ hẫng, "Bảo người Hừ phủ ra."

Hẳn nói như vậy, chính là muốn họ nghênh đón chính thức.

Hơn nửa đêm, Hừ phủ chiêng trống tuyên bố rõ ràng, đèn dầu thấp sáng cả một sân, ồn ào náo nhiệt.

Người hầu nâng ghế dựa từ trên xe ngựa xuống, Hạ Ngụy Văn an vị ở cổng lớn tay chống trán chờ.

Cửa phủ đã mở rộng ra, người Hừ gia đến đông đủ sau ba mươi phút chuẩn bị vội vàng, Hừ lão cùng chủ mẫu đem cả nhà đến cửa ba quỳ chín lạy nghênh hẳn vào cửa.

Hạ Ngụy Văn từ trên ghế đứng lên đi vào phía trong, lướt qua Hừ lão đang chờ miễn lễ xin đứng lên, cúi đầu tìm một vòng trong những người quỳ ở cửa Hừ gia, chưa thấy được nằng.

Cũng không biết là không ai gọi nằng hay là nằng không muốn đến. Nằng hiện giờ có điều cầu hẳn, hẳn là không có người gọi rồi.

Hạ Ngụy Văn nhắc chân đi thẳng về phía sân nằng, hai người hầu đi theo ngăn cản người Hừ gia, "Hừ lão thái khách khí, thật là vất vả một nhà đến

ngheh đón tướng quân, mau trở về ngủ đi."

Người Hử gia một câu cũng chưa nói được, từ đầu tới đuôi lẫn lộn một canh giờ, rửa mặt chải đầu mặc quần áo tới cửa quỳ một chút, hô hai câu cung nghênh Hạ tướng quân. Sau đó lại rửa mặt chải đầu tiếp tục ngủ.....

Hạ Ngụy Văn ở nửa đường gặp được Thanh Nhượng đang gấp gấp đến, quần áo một bên chạy một bên cố gắng mặc cho chỉnh tề, tóc rối tung ở phía sau, vội vàng vàng chạy ra ngoài, cũng chưa chú ý cách chỗ nàng không xa có người tới.

Nha hoàn đi theo ngẩng đầu nhìn thấy người, kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, vươn tay kéo người phía trước lại, "Tiểu thư!"

Thanh Nhượng cúi đầu gài vạt áo, chuẩn bị đi tiếp, lại bị nha hoàn giữ chặt, bực bội quay đầu rống, "Làm gì nha?"

Nha hoàn bị một câu sư tử gào của nàng làm giật mình đến đầu quơ quơ, nhưng không dám giờ tay chỉ hấn, liền kéo áo nàng hai cái, "Tiểu thư, Hạ, Hạ tướng quân."

Thanh Nhượng vén lên tóc che khuất mắt, "Ta đương nhiên biết Hạ tướng quân đến, cho nên đi nhanh lên một chút, một hồi nữa đồ đáng chết kia lại đi mất."

Nha hoàn mặt trắng bệch, tay không có sức lực, bị nàng thành công tránh thoát.

Thanh Nhượng buồn bực lại chạy về phía trước.

Hạ Ngụy Văn nhấp nhấp môi, dịch một bước ra giữa đường

"Bịch."

Một âm thanh vang lên trước ngực Hạ Ngụy Văn.

Thanh Nhượng bị đâm phải lùi hai bước, che lại cái trán mở miệng muốn mắng, "Muốn chết....."

"Hạ Ngụy Văn?!"

Hạ Ngụy Văn bị đâm đến nhất thời ngừng thở, hít sâu hỏi nàng, "Cứ gấp như vậy làm gì?"

Thanh Nhượng cố gắng không dời ánh mắt, "Ha hả, hạ nhân nói Hạ tướng quân tới, chạy đến cửa nghênh đón."

Hạ tướng quân, đồ đáng chết, cách xưng hô thay đổi thật tự nhiên.

Hạ Ngụy Văn tiến lên một bước, từ trên cao nhìn xuống, hơi thở dừng ở đỉnh đầu nàng, tóc nàng lộn xộn.

Hạ Ngụy Văn mở miệng, "Chịu ủy khuất gì?" Hấn khom lưng cúi đầu, hô hấp dính bên lỗ tai nàng, thanh âm mềm nhẹ mà ma mị, "Hử?"

**

Đầu cứng như vậy, đâm cho trái tim ta đều đau,

Ai còn dám để nàng chịu ủy khuất?

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thạo Chung Có Chủ (Tinh Thạo)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 5: Hạ Ngụy Văn (5)

"Hử?"

Thanh Nhượng một tay che lại trán, ngẩng đầu tròn to mắt nhìn hấn, trong đôi mắt sáng như sao trời của nàng tràn đầy sự không thể tưởng tượng, xinh đẹp, xinh đẹp cực hạn.

Hạ Ngụy Văn cúi đầu nhìn kỹ, cảm thấy vẫn thiếu thứ gì đó, khóe miệng mang theo một chút ý cười, thanh âm nhu hòa, "Ai khi dễ người, gia chống lưng cho người."

Quả nhiên, sâu thẳm trong mắt nàng in lại sự vui sướng, như chu sa nhỏ giọt trên giấy Tuyên Thành, dần dần khuếch tán.

Tay che trán để xuống nắm được một cánh tay hần, nửa đêm bật dậy chạy ra ngoài, lòng bàn tay nàng sền sệt mồ hôi, quần áo hần mỏng, bị bàn tay đầm mồ hôi của nàng cầm, dấu vết rõ ràng.

"Hạ Ngụy Văn, ca ta đánh ta!"

Đây là cáo trạng.

Hạ Ngụy Văn gật gật đầu, nàng khề rừ mi, "Huỳnh ấy còn cho người nửa đêm kéo ta đi."

Hần nhin cười, bộ dáng vô cùng kiên nhẫn chờ nàng tiếp tục.

Nhưng mà nàng hiển nhiên không nghĩ ra nữa, nắm tay hần thật chặt, rất vất vả ra được một câu cuối cùng, "Huỳnh ấy còn uy hiếp ta!"

Tội danh không đủ cũng không sao, giọng nói nàng thanh thúy, cảm xúc khẳng khái trào dâng.

Hừ Thanh Thừa đường đường một người trưởng thành, chỉ biết bạo lực mà không biết dỗ dành, xứng đáng bị cáo trạng.

"Ừm." Hạ Ngụy Văn lên tiếng, nhắc chân đi về phía sân nàng, thanh âm lười nhác mang theo chút ừ rừ, "Đi rửa vài quả nho mang tới."

"Ta không....." Nàng há mồm muốn cự tuyệt, nói được một nửa.

Hạ Ngụy Văn xoay người nghiêng đầu nhìn nàng, hơi hơi mỉm cười, "Không cái gì?"

Thanh Nhượng cười hí hí, "Được, bây giờ ta đi ngay, ngươi vào trong ngồi chờ một lát."

Trong phòng nàng đốt hương an thần, cùng loại với cái đưa cho hần, mùi hương nồng hậu bá đạo, Hạ Ngụy Văn đã lâu không ngủ, ngồi trên ghế tay chống cằm có chút lười biếng buồn ngủ.

"Rằm." Mâm đặt lên bàn thật mạnh.

Hạ Ngụy Văn nâng mắt, nàng hơi chột dạ, khụ một cái, "Nho rửa xong rồi." Thấy sắc mặt hần âm u, lại quay đầu đi, nhỏ giọng bổ sung, "Trên tay dính nước, hơi trơn."

Nàng ấy rửa sao? Hạ Ngụy Văn nhìn cái tay sạch sẽ của nàng và nha hoàn đi theo phía sau, lười vạch trần lời nói dối vụng về của nàng.

Hơn nửa đêm, hần thật không có hứng thú ăn nho gì đấy, thấy nàng ngồi xuống ở đối diện, đầu ngón tay xoay xoay quả nho hai cái lại thả xuống mâm.

"Hừ Thanh Thừa uy hiếp ngươi thế nào?"

Thanh Nhượng ngáp một cái, cũng không có dùng tay che, khoe mắt lộ ra chút nước mắt, "Hần bảo ta phải ngoan ngoãn đợi, bằng không sẽ không màng thân tình."

"Xi." Con buồn ngủ tan đi, thanh âm nàng lại hăng hái, "Nói cứ như là lúc trước đối với ta có nhớ đến thân tình vậy."

Đại khái con gái nói xấu người khác đều sẽ càng nói càng hăng, Thanh Nhượng ngồi thẳng lưng nhích lại gần hần một chút, mở miệng bắt đầu đếm kỹ các loại tính xấu của Hừ Thanh Thừa, ngay cả hành vi đâm chết một con trùng, chặt mấy cái cây nàng đều dùng giọng điệu như thể tội ác tày trời mà kể ra.

Nói đến miệng khô, hơi kéo cái mâm trước mặt hần, vừa ăn nho vừa nói, khi nói chuyện quay đầu nhả hạt nho, trái phải nhả loạn hết cả lên, động tác phốc phốc một chút cũng không ảnh hưởng đến lời nói lưu loát.

Hạ Ngụy Văn không biết từ lúc nào cũng bắt đầu cùng ăn nho, tâm tư không đặt trên tội ác của Hừ Thanh Thừa, nhớ tới bốn cái ma ma diễn như thật với hần, lại nhìn nàng bây giờ, hóa ra là nàng dạy dỗ tốt, quả nhiên danh sư xuất cao đồ*.

*Danh sư xuất cao đồ: thầy giỏi sẽ đào tạo ra trò giỏi.

Ăn xong nho, hơi phủ rửa mặt chải đầu một chút là có thể đi thượng triều.

Hạ Ngụy Văn đứng lên, lười biếng vờn vai một cái, "Gia đi đây."

Thanh Nhượng ngồi trên ghế phát ngốc mà nhìn, cho đến khi hần gần đi đến cửa mới đột nhiên giống như búng tỉnh nhảy dựng lên hô to, "Hạ Ngụy Văn!"

Hạ Ngụy Văn xoay người, nửa bên mặt được nắng sớm sưởi ấm, khoe mắt đuôi lông mày đều sáng như ngọc, "Làm sao vậy?"

"Không phải ngươi nói chống lưng cho ta sao?"

Hạ Ngụy Văn cười rộ lên, vẩy vẩy tay với người hầu đứng ở cửa, người hầu lại đây, hần cầm lấy trường kiếm bên hông người hầu, xoay người đi về phía Thanh Nhượng.

Thanh Nhực cau mày, "Làm gì?"

Hạ Ngự Văn mặt đầy nhu hòa, "Lại đây, gia chống lưng cho người."

Tư thế như vậy, lại là do Hạ tướng quân bày ra, phàm là người có đầu óc bình thường đều cảm thấy hẳn muốn ban kiếm cho Thanh Nhực, để về sau nàng có thứ dựa vào.

Trong lòng Thanh Nhực vui rạo rức.

Vừa đi đến gần hẳn đã vươn hai tay chuẩn bị tiếp kiếm.

"Xoay người lại." Hạ Ngự Văn mở miệng.

Thanh Nhực có chút nghi hoặc, nhưng vẫn làm theo.

Phía trên eo bỗng chạm phải một thứ vừa cứng vừa lạnh lẽo, cả người Thanh Nhực co rụt lại, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

Bao kiếm trong tay Hạ Ngự Văn ướm vào eo nàng, lại nâng lên trên một chút, "Ừm? Có muốn căng thêm một chút không?"

"....."

"Mẹ nó..... Hạ Ngự Văn..... Người!"

Hạ Ngự Văn thu hồi kiếm, đưa cho người hầu đi theo phía sau, vung tay áo to rộng, lễ phép mà quan tâm, "Nếu eo vẫn không thoải mái, sai người đến truyền lời, gia triệu ngự y tới xem cho người."

Thanh Nhực nghiêng răng nghiêng lợi, gợn tay lên định đánh hẳn, Hạ Ngự Văn lui về sau một bước, khoe miệng còn mang theo nụ cười ôn hòa.

Thanh Nhực tiếp tục đá ra một chân, Hạ Ngự Văn không trốn, vươn tay nắm lấy mắt cá chân của nàng, ngón tay còn cách một lớp vớ không nặng không nhẹ bóp hai cái.

"Buông ra!" Ánh mắt nàng đã muốn phun lửa.

"Được." Hạ Ngự Văn gật gật đầu, hơi dùng sức gợn tay ném một cái, Thanh Nhực chỉ cảm thấy mắt trọng tâm, cả người liền ngã về phía hẳn.

Hạ Ngự Văn đứng thẳng tắp, mở cánh tay đón được người đang ngã đến, đầu cứng cứng lại đâm vào ngực hẳn vang lên một tiếng.

Hắn cúi đầu, ý cười đã lan tràn đến không khí đều nhiễm sự vui vẻ, "Eo đã không thoải mái đến không đứng được sao? Xem ra là có chút nghiêm trọng."

"Hạ! Ngự! Văn!" Thanh Nhực nghiêng răng ngẩng đầu, cả người bị hẳn vây khốn liền nhào lên há mồm cắn.

"Ừ." Hẳn tốt tính đáp lại, ôn hòa hiền hậu dùng bàn tay ấm áp cách lớp quần áo xoa xoa eo nàng, "Đừng tức giận, eo con gái không thoải mái cũng không phải chuyện gì khó coi, một lát nữa gia khiến ngự y lại đây xem cho người, thực mau liền sẽ ổn thôi."

"....." Thanh Nhực từ bỏ chống cự, một khuôn mặt khó chịu nhăn tít, không muốn giãy giụa, há miệng cắn một miếng lên ngực hẳn làm sự trả thù cuối cùng, "Được, người đi đi."

Hạ Ngự Văn buông nàng ra, gợn tay xoa xoa đầu tóc lộn xộn của nàng, "Ngoan, đừng lo lắng." Nói rồi tràn đầy ý cười xoay người.

Thanh Nhực nghiêng răng, cuối cùng tức không chịu được, vòng tay mới vừa mang lại tháo ra ném tới ọt hẳn.

Hạ Ngự Văn như là có mắt sau lưng, đầu cũng không thèm quay lại chuẩn xác bắt lấy vòng tay nàng, cầm lên phía trước quơ quơ, "Vòng tay xấu như vậy, cũng nên đập đi."

"....."

Mãi cho đến khi hẳn mang theo người hầu đi ra khỏi sân, Thanh Nhực cũng chưa nói được lời nào.

Từ sau nửa đêm vẫn luôn thức, Thanh Nhực tùy ý rửa mặt chải đầu một chút lại bỏ nhào lên giường ngủ, lúc tỉnh dậy đã gần đến giờ ăn tối.

Tiểu nha hoàn vận vẹo khuôn mặt nhỏ nói với nàng, "Tiểu thư, tất cả ngự y trong cung hiện giờ đang ở trong phủ."

Thanh Nhực ngồi dậy mặc quần áo, mới vừa tỉnh ngủ nên đầu óc còn hơi mờ mịt, "Ừm? Ở trong phủ làm gì?"

Tiểu nha hoàn méo miệng, "Hạ tướng quân nói eo người không tốt, sai ngự y đến trị cho người, nhất định phải kịp chữa hết tật xấu này trước đại hôn."

"..... Người đi đi, ta muốn ở một mình."

Toàn bộ ngự y bị Hủ tiểu thư táo bạo đuổi hết ra ngoài.

Hạ tướng quân lo lắng cho thân thể Hủ tiểu thư, buổi tối sau khi xong công vụ liền đến thăm.

Thanh Nhượng ở trong khuê phòng, cửa phòng đóng chặt, người hầu Hạ Ngụy Văn đi gõ cửa, "Hủ tiểu thư."

Đáp lại hần, là sự lãnh đạm không kiên nhẫn, "Cút!"

Người hầu sắc mặt khó coi quay đầu lại nhìn Hạ Ngụy Văn một cái, Hạ Ngụy Văn không thèm để ý vẫy vẫy tay bảo hần lui về.

Hạ Ngụy Văn thông thả ung dung đi đến, một chân đá lên cửa.

"Bành!" Nơi bị chân hần đá trực tiếp bắn ra vụn gỗ, cuối cùng hai khối ván cửa dày nặng đều ngã xuống trên mặt đất.

Người nằm trên giường bất chèo chân đọc truyện* trợn mắt há hốc mồm nhìn Hạ Ngụy Văn ôn nhuận như ngọc, miếng táo cầm trong tay bởi vì kinh hách mà rớt xuống, lịch bạch lân thẳng đến giữa đường.

*Nguyên văn là tiểu thoại bản.

Hạ Ngụy Văn mặt mày ôn hòa, mang theo ý cười mềm nhẹ bước vào cửa, bước từng bước một, miếng táo bị hần dẫm lên vỡ vụn trên mặt đất.

Hai nha hoàn vốn nên ở bên cạnh nàng đã sớm cúi đầu men theo góc tường không chút do dự nhanh chóng rời khỏi.

Chỉ có Thanh Nhượng trợn mắt há hốc mồm nhìn bóng dáng cao lớn của hần từ từ tiến lại, rốt cuộc nghẹn ra được một câu, "Mẹ kiếp!"

Hạ Ngụy Văn, thật sự là một cái thổ phi không hơn không kém.

Bóng râm nhanh chóng đổ lại đây, Hạ Ngụy Văn cong eo cúi người thò qua, ngón tay vẽ cầm nàng, một tay rút quyển truyện trong tay nàng ra, nhìn cũng chưa nhìn liền ném thẳng ra xa, lời nói quý mị, toàn bộ hô hấp cực nóng phả vào trên mặt nàng, "Bảo ta cút*, hử?"

*Nguyên văn là "lăn", có hai nghĩa: 1, cút đi; 2, lăn lên giường. Ở đây Hạ ca sử dụng nghĩa thứ hai nhé:">

Thanh Nhượng bị kẹp giữa thân thể hần và giường, cảm bị giữ chặt, không thể động đậy, chỉ có thể nhìn vào đôi mắt ôn hòa cực hạn lại xen lẫn máu tanh thô bạo của hần.

"Hạ Ngụy Văn!"

Mỗi một chữ nàng nói, hần lại nâng cầm nàng lên một chút, cổ căng thành một đường thẳng tắp, dài mà đẹp, đến một chữ "Văn" cuối cùng, nàng đã nói rất gian nan.

Đôi mắt vẫn sáng như trước, tươi đẹp đến từng cái chớp mắt, không có sợ hãi, như cũ ngốc ngốc cao cao tại thượng lấy chính mình làm trung tâm.

"Ừm~" Hạ Ngụy Văn dường như từ sâu trong yết hầu đáp một tiếng, thanh âm triền miên mà thuần hậu, hô hấp của hai người gần trong gang tấc, liên tục thời gian dài, hô hấp hòa quyện vào nhau, hần giống như có thể ngửi được hương vị nàng từ giữa hơi thở, còn mang theo hương thơm ngọt thanh của táo.

Ngón tay đặt trên cầm nàng chậm rãi di chuyển, vết chai trên tay hần ma sát làn da non mềm của nàng, từng chút từng chút một, độ ẩm ngày càng tăng cao.

Hạ Ngụy Văn lại áp sát, cơ hồ chỉ cần hần há mồm nói chuyện, một động tác môi rất nhỏ cũng có thể dán lên đôi môi phàn hồng của nàng.

"Gia chống lưng cho người, có muốn hay không?"

Thanh Nhượng trợn trắng mắt, hiển nhiên là nghĩ tới tính xấu tối qua của hần.

Nàng không nói gì, hần liền tiếp tục nâng cầm nàng, mặc kệ nàng gật đầu, lắc đầu hay là mở miệng nói chuyện, chắc chắn sẽ đụng vào môi hần.

"Hử?" Hạ Ngụy Văn cong eo, ngoài mặt đầy vẻ lười biếng, nội tâm lại cuộn cuộn sóng biển. Hần chậm rãi mở miệng hỏi lại một lần, "Chống lưng, muốn hay không?"

"Muốn!"

Chạm phải môi hần.

**

Một mâm nho liền muốn ta chống lưng cho nàng?

Ngu xuẩn.

Làm sao đủ được.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 6: Hạ Ngụy Văn (6)

Hạ Ngụy Văn vươn đầu lưỡi liếm môi nàng một chút, ngồi dậy chép chép miệng giống như nhớ lại hương vị vừa rồi, mặt mày đều là ý cười ôn nhu, từ trong quần áo lấy ra một cái vòng ngọc.

Chất lượng tốt nhất, sáng lấp lánh trong màn đêm tối tăm

Hắn tùy tay đặt trên ngăn tủ đầu giường của nàng, tiếng vang thanh thúy, Hạ Ngụy Văn cong ngón tay gõ đầu nàng hai cái, "Về sau viện này do nàng định đoạt."

Hắn nhướn mày liếc vòng tay nằm trên ngăn tủ một cái, "Còn cái này nếu dám đập....." Híp híp mắt, ánh mắt hắn xuất hiện vài tia hung dữ, "Gia lột da của nàng."

Thanh Nhượng hừ hừ hai cái với hắn, mu bàn tay lau sạch nơi môi hắn mới vừa liếm qua, đuổi chân đá hắn, "Viện này ta định đoạt, bây giờ ngươi rút đi."

Đã mạn lại khờ khạo không nói lí lẽ.

Hạ Ngụy Văn vững chắc ăn một cú đá của nàng, trên quần áo màu nhạt in rõ dấu chân, hắn cúi đầu nhìn kỹ nàng, hàm răng cọ vào nhau, thôi, nàng ngốc như vậy còn trông cậy vào nàng như thế nào.

Thị vệ thủ ngoài sân tất cả đều được thay bằng người Hạ Ngụy Văn an bài lại đây, toàn bộ sân thoát nhìn so với trước càng thêm đề phòng nghiêm ngặt, hơi thở trầm trọng đến đáng sợ.

Chẳng qua lời Hạ Ngụy Văn nói vẫn là sự thật, viện này Thanh Nhượng định đoạt, nàng muốn vào liền vào muốn ra liền ra, ngược lại những người khác ở Hủ gia phải có sự đồng ý của nàng mới được vào sân.

Đại hôn của hoàng đế vốn dĩ an bài vừa cẩn thận vừa long trọng, nhưng cuối cùng không biết quốc khó xảy ra vấn đề hay là tiểu hoàng đế không hài lòng đối với hôn sự này, trở thành đơn giản đến không thể đơn giản hơn được nữa.

Khu vực chùa Kinh Giao gần đây bị thổ phỉ quấy phá, chúng rất xảo trá, quan binh bao vây hòng diệt trừ rất nhiều lần vẫn không bắt được, ba ngày trước Hạ Ngụy Văn tự mình mang theo quân đội tiến đến.

Không có thập lí hồng trang*, cũng không có đội ngũ đón dâu kéo dài.

*Thập lí hồng trang: áo đỏ mười dặm.

Mười hòm của hồi môn có vẻ có chút keo kiệt.

Sáng sớm Thanh Nhượng bị hí ma ma trong cung phái ra kéo đi trang điểm chải chuốt, áo cưới đã làm xong hai ngày trước được đưa tới, dày nặng đè lên người nàng, nàng căng chặt khuôn mặt nhỏ, hí ma ma cũng không nhiều lời, giống như chỉ là hoàn thành một quá trình, không nói lời cát tường, mặc cho nàng cười hay khóc.

Một khẩu lệnh một động tác, khuê phòng đỏ tươi trước mắt giống một xưởng sản xuất dây chuyền hơn là một hồi hôn lễ vui mừng.

Hoàng đế không có ra cung tự mình đến đón, Thanh Nhượng được Hủ Thanh Thừa đưa từ khuê phòng đến cửa Hủ phủ, quan viên tới chúc mừng rất nhiều, tất cả mọi người đều hí khí dương dương, tươi cười đầy mặt, như vậy ngược lại trông không khí Hủ gia có vẻ nặng nề.

Hai huynh muội dọc theo đường đi chẳng nói câu nào, Hủ Thanh Thừa mặc giáp sắt khải nhưng, quần áo Thanh Nhượng hơi mỏng nên bị va chạm đến toàn thân đều đau, ghé vào trên lưng hắn thở hổn hển.

Lúc sắp lên kiệu, Hủ Thanh Thừa mím môi, lên tiếng dặn dò, "Đêm nay mặc kệ bên ngoài có bất luận tiếng vang gì cũng không được bước ra tân phòng, nghe không?"

Thanh Nhượng hừ một tiếng không quan tâm.

Sự khinh thường trong miệng lưỡi nàng hoàn toàn không thềm che dấu, đáy mắt Hủ Thanh Thừa âm trầm, há miệng thở dốc, cuối cùng vẫn không nói gì đưa nàng lên kiệu hoa.

Khua chiếu gỗ trống suốt một đường, đội ngũ đón đầu ở bên trong, bốn phía là đội hộ vệ đeo huyền kiếm bên hông khí thế ngút trời.

Dân chúng xem náo nhiệt thấy vậy trốn đến rất xa.

Bốn phía không có tiếng người âm ỉ, chỉ có âm thanh thiết kỵ của đội hộ vệ và tấu nhạc của đội ngũ đón đầu hòa lẫn vào nhau.

Thanh Nhượng vừa mới sáng sớm ra đã phải rời giường, chưa kịp ăn gì, lẫn lộn cả ngày, tân phòng bố trí còn tạm được, nhưng không có dựa theo quy cách Đế hậu mà làm, Thanh Nhượng xúc mĩ mắt nhìn hai cái liền không có hứng thú.

Trên bàn không có quả cát tường như đậu phộng linh tinh, mà tất cả đều là điểm tâm, còn có một mâm hoa quả, nho, táo, quýt, dâu tây, trình bày vừa đẹp vừa độc đáo.

Điểm tâm làm rất đáng yêu tinh xảo, đồ vật trên cái bàn này hiển nhiên còn phí tâm tư chuẩn bị hơn cả toàn bộ tân phòng.

Thanh Nhượng cong cong môi, ngồi ở cạnh bàn từ từ nhàn nhàn ăn vài thứ, trong lòng nghĩ tiểu hoàng đế đêm nay hẳn là không có cơ hội nhập động phòng rồi.

Trang sức trên đầu nặng lại còn rườm rà, nha hoàn ma ma đều chờ ngoài phòng, Thanh Nhượng vừa ăn vừa lấy chúng đặt lên một bên mặt bàn.

Ăn uống no đủ xong thì cởi áo khoác, nằm thẳng lên giường ngủ.

Không biết qua bao lâu, Thanh Nhượng bị âm thanh ồn ào kịch liệt đánh thức, bên ngoài tiếng người sôi trào, hỗn loạn tiếng vũ khí va chạm cùng tiếng hét chói tai, ầm ầm có người kêu la khẩu hiệu đại loại như loạn thần tặc tử.

Bên ngoài thật đỉnh tai nhức óc, Thanh Nhượng ngủ đến mơ hồ, trở mình, kéo chăn lên trùm đầu lại tiếp tục ngủ.

Hạ Ngụy Văn một thân phong trần quần áo đầy máu đi đến.

Hôm nay hắn mặc quần áo màu xanh biển, vết máu gần như che kín toàn bộ áo khoác, không cần thận phân biệt căn bản nhìn không ra màu sắc nguyên bản.

Thị vệ thủ bên ngoài tân phòng vừa thấy hắn liền quỳ xuống van an, "Tướng quân."

Nha hoàn cùng ma ma run run chen chúc quỳ gối ở một bên, mới vừa rồi bên ngoài đánh nhau bọn họ có thể nghe rõ ràng hơn nhiều so với Thanh Nhượng trong phòng.

Hiện tại Hạ Ngụy Văn đến đây.....

"Đứng lên đi." Hạ Ngụy Văn khi nói chuyện trực tiếp lướt qua một đám người đang quỳ đi tới cửa tân phòng.

Tay vươn ra ngừng ở trên ván cửa, trong phòng có ánh sáng ảm áp, hương thơm khê truyền ra qua khe cửa.

Thoạt nhìn an tường lại êm dịu, so với bên ngoài máu tanh hỗn độn dường như là hai thế giới tách biệt.

Đầu ngón tay Hạ Ngụy Văn run lên một chút, cuối cùng vẫn đẩy cửa ra.

Lọt vào trong tầm mắt là bàn tròn thật lớn, thức ăn hắn phân phó người làm, đáng vẻ thoạt nhìn là đã bị ăn qua, mũ phượng của nàng nằm ở một góc trên bàn, chiếc đĩa đã dùng đặt trên cái chén không, nho trong mâm hoa quả đã được ăn hết, ngược lại quýt không chạm vào bao nhiêu.

Hạ Ngụy Văn xoay người nhẹ nhàng đóng cửa, quay đầu nhìn kỹ trong phòng, nhấc chân muốn đi, lại cúi đầu nhìn quần áo của mình, sau đó cởi áo khoác đầy máu tùy ý ném xuống đất.

Trên tay hắn cũng dính không ít vết máu, đi đến cạnh bàn dùng ấm nước rửa sơ qua, lau thẳng lên khăn trải bàn.

Thoạt nhìn, nàng đã ngủ rồi.

Màn giường không buông xuống, trên chiếc giường đồ tươi chỉ có thể trông thấy mái tóc nhu thuận đen nhánh của nàng.

Trong lòng Hạ Ngụy Văn dâng lên chút ôn nhu, bước chân nhẹ nhàng mà kiên cố, đi đến mép giường khom lưng xuống nhìn nàng.

Ngủ thật rồi, lớp trang điểm trên mặt còn chưa tẩy, hẳn là ăn xong lại ngủ nên bị cọ tới, hiện tại khuôn mặt nhỏ có chút lộn xộn.

Hạ Ngụy Văn giơ tay sờ sờ tóc nàng, cúi người nhẹ nhàng hôn hôn lên mặt.

Ngủ ngon như vậy, hẳn quấy rầy thế nàng cũng không có chút cảm giác nào.

Hạ Ngụy Văn khe khẽ thở dài, dang hai cánh tay ôm lấy nàng, lại hôn hôn cái trán.

Hắn đứng dậy thổi tắt nến trong phòng, nhặt áo khoác ở cửa rồi đi, ra cửa hạ giọng ra lệnh cho thị vệ, "Bảo vệ tốt." Lại nhìn về phía nha hoàn và ma ma đang run run rầy rầy, "Hầu hạ Hoàng Hậu nương nương cho tốt biết không?"

"Vâng, vâng....."

Ở cửa sớm đã có người hầu thường đi theo hắn đứng chờ, khay trong tay đặt áo khoác của hắn, Hạ Ngụy Văn đổi một cái mới, mang theo người hầu đi về hướng Càn Thanh cung, "Thái y đều tới rồi sao?"

"Tới rồi thưa tướng quân." Người hầu mỉm cười, tiếp tục nói, "Thoạt nhìn bề hạ có vẻ đã chịu kích thích, hiện tại cảm xúc có chút không ổn định."

Hạ Ngụy Văn dừng bước chân, ánh mắt nhẹ như không liếc hắn một cái.

Người hầu toát một thân mồ hôi lạnh, trực tiếp quỳ xuống, đầu gối đập trên mặt đất phát ra tiếng vang, "Tướng quân tha mạng."

Hạ Ngụy Văn kéo kéo khoe miệng chưa nói gì, nhấc chân đi mất, những người hầu khác lập tức đuổi theo, chẳng qua lúc này đây tất cả mọi người đều xem nhẹ xưng hô bề hạ này.

Lúc Hạ Ngụy Văn đến, bên ngoài quỳ đầy người, cửa phòng đóng chặt, ngự y quỳ gối trước cửa, ở trong vọng ra âm thanh đập đồ vật và tiếng la hét táo bạo.

Thái giám nhẹ giọng hô Hạ tướng quân đến, toàn bộ người hướng về phía cung mà quỳ đều quay lại, động tác biểu tình đúng mực, hành đại lễ với hắn, trong miệng gọi Hạ tướng quân mà cảm giác như đang kêu bề hạ.

Tiếng đập đồ vật trong phòng ngừng lại, Hạ Ngụy Văn thay áo khoác nhạt màu, khí chất ôn nhuận như ngọc, khắp người đầy mùi máu tươi khiến hắn tựa như Đức Phật bước ra từ địa ngục.

"Thời gian không còn sớm, các vị đại nhân mau về trước nghỉ ngơi đi, tình huống cụ thể ngày mai lâm triều lại cùng các vị đại nhân thương nghị."

Thương nghị, thật đúng là một cách dùng từ đầy khách khí.

Đại thần triều đình quỳ đầy đất lại dập đầu, các ngự y còn quỳ gối ở cửa chờ Hạ Ngụy Văn lên tiếng, Hạ Ngụy Văn xua xua tay bảo bọn họ đi về.

Hắn đẩy cửa, khóa trái, không mở được.

Hạ Ngụy Văn lui về phía sau hai bước, người hầu đi theo bên người hắn trực tiếp rút kiếm chém, chỉ hai nhát cửa đã bị phá hỏng.

Hoàng đế mặc hi phục đại hôn ngồi bên trong một mảnh hỗn độn, hắn đập hư không ít đồ vật, quần áo cũng bị rách nhiều chỗ.

Nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu liền nhìn thấy Hạ Ngụy Văn ôn nhuận chậm rãi đi đến, biểu tình trên mặt như buồn như vui, quá nhiều cảm xúc hiện lên trên đôi gò má non nớt, cuối cùng nước mắt ào ào rơi xuống, hắn lại trở nên vô biểu tình.

"Vì cái gì?" Hắn mở miệng hỏi Hạ Ngụy Văn, thanh âm nghẹn ngào.

Tam hoàng tử Ngũ hoàng tử lúc trước có ý đồ soán vị bị cả đời ở thiên lao, lúc này đây nhân cơ hội đại hôn muốn ám sát hoàng đế, thổ phi bên chùa Kinh Giao hẳn là do bọn họ cố ý thiết kế dẫn Hạ Ngụy Văn qua.

Tam hoàng tử Ngũ hoàng tử hiện giờ ôm suy nghĩ cá chết lưới rách, thủ vệ hoàng cung lại không có chuẩn bị. Hạ Ngụy Văn nhận được tin tức lập tức trở về cứu giá đúng lúc, nhưng mà, hoàng đế tuy rằng không bị nguy hiểm đến tính mạng, lại ở trong ám sát thiếu mất hai ngón tay.

Mới vừa rồi băng bó đơn giản, hiện tại, bàn tay kia của hắn đã một mảnh máu tươi đầm đìa.

Hạ Ngụy Văn thở dài, người hầu nâng thuốc mỡ và băng gạc ở phía sau tiến lên, quỳ gối bên người hoàng đế, "Bề hạ, để nô tài băng bó cho người."

"Bề hạ?" Hoàng đế trẻ trào phúng hỏi lại, từ xưa đến nay, người có thân thể khuyết tật đều không có tư cách làm hoàng đế, huống chi là bộ vị rõ ràng như vậy, hai đầu ngón tay.

Người hầu kéo qua tay hắn, hắn không phản kháng, chỉ là cố chấp ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Ngụy Văn, "Hết thấy đều là kế hoạch của người đứng không? Người muốn làm hoàng đế, đúng không?"

Hạ Ngụy Văn cười khẽ lắc lắc đầu, ngồi xuống một cái ghế bên cạnh, "Đã từng muốn."

Hoàng đế hồng mắt cười to, "Quả nhiên! Ha ha! Một trăm tự hào, có thần tử vừa trung thành vừa tài giỏi như Hạ tướng quân....." Hoàng đế đã bắt đầu điên cuồng.

Hạ Ngụy Văn tiếp chén trà hạ nhân đưa qua, nhấp hai ngụm, giọng điệu có chút nghi hoặc, "Thần rất hiếu kì, bề hạ cảm thấy, thần vì cái gì phải trung thành và tận tâm vì người bán mạng?"

Vị đế vương trẻ trả lời theo phản xạ có điều kiện, "Vua muốn thần chết, thần không thể không chết, ngại vì trăm bán mạng là đạo lý hiển nhiên."

"Chắc chắc." Hạ Ngụy Văn lại nhấp hai ngụm trà, thanh âm chứa ý cười, "Bệ hạ nói đúng." Lời này hẳn nói đầy thành ý, đế vương trẻ hôm nay đã trải qua quá nhiều đã kích, tinh thần sớm đã hồng mắt, trên mặt phân không rõ là nước mắt hay là máu từ nơi nào bắn lại đây, "Hạ Ngụy Văn! Tên loạn thần tặc tử như ngươi, không thể nào chết từ từ được!"

Người hầu băng bó cánh tay giúp hắn xong, đứng lên hành lễ với Hạ Ngụy Văn chờ hắn phân phó.

Hạ Ngụy Văn uống trà, tư thái nhàn nhàn, "Loạn thần tặc tử? Nếu không nhờ có thần, thì thế bệ hạ khả năng đều không toàn vẹn."

"Ngươi đó là muốn oán vị!" Hoàng đế hồng mắt kêu to, bất kỳ thứ gì trong tầm tay đều ném về phía Hạ Ngụy Văn, cũng không màng tay của mình, hẳn đã đau đến chết lặng.

Hạ Ngụy Văn nghiêng đầu tránh thoát, đáy mắt lạnh lẽo, thanh âm vẫn ôn hòa như cũ, "Ách, đây thật là muốn Tần gia lâu đời các ngươi tuyệt dòng?"

Thân mình hoàng đế cứng đờ, tầm mắt Hạ Ngụy Văn cố ý vô tình lướt qua giữa hai chân hắn.

Hoàng đế cả người lạnh toát, thật sự chưa từng hoài nghi Hạ Ngụy Văn, nhưng hiện tại, lần đầu là khi hắn mười hai tuổi, đến giờ đã hai năm, trong cung nhiều nữ nhân như vậy, vẫn chưa có một người nào mang thai, vốn tự cảm thấy do hắn tuổi còn nhỏ, nhưng giờ ngẫm lại, Hạ Ngụy Văn!

Hoàng đế nhe răng trợn mắt, cầm lấy một mảnh vỡ lớn, tiến lên muốn cùng Hạ Ngụy Văn đồng quy vu tận. Nhưng cuối cùng, hắn chẳng làm gì cả, buông mảnh vỡ trong tay ra, cúi đầu. Hắn không thể chết được, Tần gia, hắn muốn kéo dài huyết mạch Tần gia.

Hạ Ngụy Văn kéo kéo khóe miệng, nhẹ nhàng ách một tiếng.

Tính cách tưng quẫn này cũng không phải do hắn dưỡng ra, nếu hoàng đế có chút tâm huyết, hắn còn sẽ để mất hai phần.

Thật không biết Tiên đế nuôi dạy Thái tử thế nào, từ cái nhìn đầu tiên của hắn, hoàng đế này chính xác là cái tính tình được chăng hay chớ* còn sẽ tự an ủi mình.

*Được chăng hay chớ: vì thái độ thiếu trách nhiệm, không cố gắng, kết quả ra sao cũng được.

**

Vua muốn thần chết, thần không thể không chết?

A.

Vậy thì cũng phải xem vị vua kia có thể khiến ta cam tâm tình nguyện hay không đã.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 7: Hạ Ngụy Văn (7)

Đại điển đăng cơ của Tần đế, ba ngày sau.

Thời gian thực gấp rút, với đại điển thoái vị bình thường chắc chắn là không đủ thời gian chuẩn bị, nhưng trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ ràng, Hạ Ngụy Văn đã mưu toan nhiều năm, mấy thứ này hẳn đều sớm chuẩn bị tốt. Ba ngày, không những đủ mà còn quá dài.

Tần Bội tự mình đọc thánh chỉ thoái vị, từ lúc đứng trên Kim Loan điện sắc mặt hắn đã cứng đờ như đá, quần thần đủ loại quan lại cũng có thể hiểu được, ai nấy đều có vẻ an tĩnh mà quy củ. Cùng một nhịp quỹ xuống hành lễ hô bệ hạ vạn vạn tuế, đây hẳn là lần cuối cùng bọn họ gọi Tần Bội như thế. Nếu không phải Hạ Ngụy Văn muốn danh chính ngôn thuận khiến hắn thoái vị, Tần Bội căn bản ngay cả mạng sống cũng không giữ nổi.

Tần Bội lùi hô bình thân, mở ra thánh chỉ ánh mắt khô khan, lưu loát đọc bằng phẳng như nước, trong thanh âm không có bất kỳ cảm xúc nào.

Quan viên phía dưới vẫn là có chút khổ sở, thời gian vô tình, Hạ Ngụy Văn cũng rất vô tình. Thủ đoạn của Hạ Ngụy Văn, tiểu hoàng đế không thể nào so sánh được. Kết quả như vậy, có lẽ cũng tốt. Ít nhất Hạ Ngụy Văn cảm quyền mấy năm nay, cuộc sống của bá tánh Tần Quốc không hề khó khăn.

Tần Bội cuối cùng đọc ra tên người kế vị, Hoàng Hậu: Hừ Thanh Nhược.

Toàn bộ triều đình an tĩnh đến nỗi tựa hồ ai nấy đều ngừng hô hấp.

Hoàng Hậu!

Đúng rồi, hôm qua đại hôn Hoàng Hậu, Tần Bội không có hoàng tử, nếu thoái vị, nàng hoàn toàn có thể lấy thân phận Hoàng Hậu kế vị. Gần như tất cả mọi người đều xem nhẹ nàng. Trận sét đánh này kinh hoàng đến quần thần toàn triều đình đều không thể phục hồi tinh thần trong chốc lát được.

Hạ Ngụy Văn đứng đằng trước quần thần, những người đang quỳ ngẩng đầu cũng không thể nhìn về mặt của hắn, chỉ thấy hắn khom lưng, lời nói mang theo ý cười nhẹ nhàng chậm chạp lại hết sức kiên định, "Thần chờ lệnh chỉ."

Trong đầu mọi người đều ong ong mà vang, nhưng hắn có phản ứng, đều theo hắn lệnh chỉ, thanh âm chính tề pha lẫn cảm xúc quý dị, "Thần chờ lệnh chỉ. Ngõ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

Tần Bội vẫn chưa có phản ứng gì, đưa thánh chỉ trong tay cho người Hạ Ngụy Văn an bài phía sau, xoay người đi ra Kim Loan điện, không có người cản hắn, thậm chí sự chú ý của bọn họ đều không ở trên người hắn.

Bên ngoài có người hầu chờ, xe ngựa đã chuẩn bị xong, mấy phi tử hắn thích cũng đang chờ, Hạ Ngụy Văn thủ hạ lưu tình, không muốn mạng hắn, đưa hắn đi Giang Nam, cũng có thể cả đời không lo cơm áo.

Thấy đủ rồi đi, Tần Bội, hắn tự nói với mình, ít nhất còn sống, về sau còn có thể có huyết mạch của mình.

Tần Bội dừng bước, xoay người nhìn lại phía sau, lọt vào trong tầm mắt là Hạ Ngụy Văn cùng người hầu đi về hướng tân phòng hôm qua.

Hắn từ trước đến nay bề ngoài ôn hòa có lễ, nội tâm lại âm ngoan tàn bạo, phần lớn thời điểm Tần Bội nhìn thấy thì hắn đều cười, không giống võ tướng mà như một vị quan văn tràn đầy nhu tình, chỉ cần phát vật áo là có thể vẽ lên cả một bức tranh sơn thủy tuyệt đẹp. Cho nên nụ cười của hắn cũng vừa bao dung vừa xa cách.

Khoảng cách hơi xa, Tần Bội nhìn không rõ ràng lắm, nhưng mà sự sung sướng lộ ra quanh thân Hạ Ngụy Văn không cần nhìn cũng có thể cảm giác được.

Ngôi vị hoàng đế tới tay lại dâng lên tặng người, là ai, mà có thể khiến cho một Hạ Ngụy Văn vì quyền thế không từ thủ đoạn lại chấp tay nhường cả thiên hạ, còn cam tâm tình nguyện tràn đầy ý cười.

Tần Bội dừng bước, người hầu đi theo cũng đứng lại, nhẹ giọng dò hỏi, "Bệ hạ?"

Tần Bội thu hồi suy nghĩ, mỉm cười trào phúng lại thoải mái, "Đừng gọi ta là bệ hạ." Nói rồi nhắc chân tiếp tục đi, nhìn thấy bội kiếm bên hông hắn lại đột nhiên nhớ tới, "Hử gia đâu?"

Người hầu nhấp nhấp môi không trả lời ngay, tựa hồ đang suy xét xem có nên nói cho hắn không.

Tần Bội nhún nhún vai, "Hạ Ngụy Văn không cho nói sao?"

"Không có." Người hầu đáp, trả lời vấn đề của hắn, "Hôm qua Hừ phó tướng cùng thủ vệ bất lực, tướng quân đưa họ đi sung quân ở Nam Vực."

"Ồ." Tần Bội kéo dài một tiếng, rồi sau đó một đường không nói chuyện.

Nam Vực là nơi nào, cổ độc vu thuật, kỳ môn độn giáp, chỉ cần hơi vô ý một chút là sẽ sống không bằng chết. Hừ Thanh Thừa đã từng là thủ hạ rất được Hạ Ngụy Văn xem trọng. Bằng không người được chọn làm Hoàng Hậu cũng không từ Hừ gia. Tần Bội đột nhiên có chút không hiểu Hạ Ngụy Văn, mưu toan nhiều năm, kết quả như bây giờ, hắn thực sự vui về sao.

Hôm nay lâm triều chỉ tuyên bố việc thoái vị, hạ triều rất sớm, bên phía quần thần đã bị bọn thị vệ của Hạ Ngụy Văn mời đi, về đại điển đăng cơ, còn có chút phượng hướng cần bọn họ chỉ thị tốt.

Hạ Ngụy Văn đến cửa tử điện, nha hoàn và ma ma canh giữ ở cửa đứng thẳng tắp, chuẩn bị hành lễ với hắn, Hạ Ngụy Văn giơ tay ngăn lại, thấp giọng hỏi, "Thanh Nhược đâu?"

"Hồi tướng quân, tiểu thư hắn là vẫn chưa tỉnh, trong phòng không hề có tiếng động nào." Bọn họ..... Không dám đi vào xem.

Một câu cuối cùng chưa nói ra miệng, Hạ Ngụy Văn hiếm khi đối với bọn họ có chút tán thưởng. Hắn tự mình đẩy cửa vào phòng.

Trước mắt sáng ngời, ánh mặt trời bị khúc xạ lấp lánh bảy sắc màu, vui mừng tươi đẹp.

Hạ Ngụy Văn nhẹ nhàng đi đến mép giường.

Nàng đã tỉnh.

Nằm ở trên giường, mở to đôi mắt đen nhánh sáng trong, hai chân có chút lưu manh gập chéo lại, lắc tới lắc lui.

Trên mặt tiếp tục bị cọ qua, sạch sẽ hơn nhiều so với tối hôm qua, nhưng gối đầu bên cạnh lại thật bẩn.

Nhìn thấy hân chân còn hươ hươ trong không trung, thanh âm lười biếng hỏi hân, "Lên làm hoàng đế?"

Hạ Ngụy Văn đứng ở mép giường, cười gật gật đầu, vươn một bàn tay về phía nàng, "Dậy."

Hai tay nàng đều gối dưới đầu, "Không muốn dậy." Mái tóc xõa tung khắp giường.

Hạ Ngụy Văn ngồi xuống mép giường, nàng duỗi chân đá văng ra, miệng còn mắng chửi người, "Người cái loạn thần tặc tử."

"Ủm?" Một tay hân bắt được chân nàng, nàng lung lay bên ngoài nửa ngày, chân có chút lạnh, Hạ Ngụy Văn nhíu nhíu mày, vốn muốn khom lưng áp xuống chọc nàng, lại đổi thành kéo chân nàng lên bụng mình, từ phía sau lấy chân qua đắp cho nàng.

Nàng không cảm kích, lại đạp hân hai cái, "Không cần, nóng."

Hạ Ngụy Văn cau mày, giọng nói nhảy mắt trầm xuống, đôi mắt sâu thẳm nhìn nàng, "Hừ Thanh Nhượng." Cảnh cáo nguy hiểm.

Thanh Nhượng lại đá hân một cái, trực tiếp tránh khỏi tay hân, xốc ra chần trên người đứng lên.

Trên bàn có nước, Thanh Nhượng đi hai bước về phía cái bàn, Hạ Ngụy Văn mím chặt môi đứng lên giữ lại cánh tay nàng.

Thanh Nhượng nâng ly uống nước, trong tầm tay là hoa quả trên bàn, khoe miệng treo nụ cười đắc ý lại tùy hứng, lấy đại một quả quýt trong mâm ném về phía hân.

Hạ Ngụy Văn không né, quả quýt đập vào trán hân.

Nàng còn cười, cười đến làm càn mà tùy ý, đôi chân trắng nõn dẫm trên mặt đất, đầu ngón chân nhúc nhích kiêu ngạo hết chủ nó.

Hạ Ngụy Văn tiến lên một bước, một tay gạt mạnh khăn trải bàn, tiếng vang loảng xoảng, toàn bộ đồ vật trên bàn rớt xuống đất, cả điểm tâm và hoa quả nằm lẫn trong những mảnh mâm vỡ vụn. Cái ly trong tay nàng bị hân cầm lấy ném ra. Hạ Ngụy Văn hành động chớp nhoáng, Thanh Nhượng nhảy mắt đã bị hân đè ở trên bàn.

Đôi mắt hân u ám, nhìn chằm chằm đôi môi đẹp để đỏ tươi vừa uống nước xong của nàng, thanh âm trầm thấp từ tính, "Đã biết sai chưa?"

Thanh Nhượng khẽ hừ nhẹ một tiếng, không hề sợ hãi đối diện với hân, tia lửa từ ánh mắt nổi lên bốn phía, "Đột nhiên đề ta làm gì, đầu óc người có bệnh hả....."

"Bịch!" Cả người đột nhiên bị ném tới trên giường.

Bởi vì là giường tân hôn, vừa lớn vừa mềm, Thanh Nhượng bị ném lên không đau, chỉ là đầu óc quay mòng mòng.

Hạ Ngụy Văn như là trong nháy mắt rút đi tất cả nguy trang, gương mặt tuấn mỹ không hề có một dấu vết ôn hòa nào, đôi mắt thô bạo tà khí, bá đạo mà hung hãn, cả người nhào lên trên cổ định thân thể nàng, lời nói âm trầm mà ngang ngược, "Dám cứng đầu với lão tử?"

Thanh Nhượng còn chưa kịp trả lời, nửa người dưới đã bị cánh tay hân vòng qua eo nâng lên, động tác Hạ Ngụy Văn vừa nhanh vừa tàn nhẫn, một tay khác bạch bạch đánh thật mạnh vào mông nàng hai cái, "Người cứng đầu với lão tử cái gì?"

Tựa như dã thú không hiểu nhân tình không nói đạo lý.

Hai người nằm ngang trên giường, chân nàng bị hân đè lên, cả người không thể động đậy, Hạ Ngụy Văn dùng sức đánh vào trên mông nàng, thân thể nhanh chóng phản ứng trước tình cảm.

Vành mắt lập tức liền đỏ lên, nàng duỗi tay đánh hân, giọng nói khàn khàn, "Mẹ kiếp! Hạ Ngụy Văn! Người đánh ta làm gì?!"

Máu tanh thô bạo tạt trời trong mắt Hạ Ngụy Văn nhanh chóng lan tràn, cúi đầu cắn môi nàng, không thể gọi là hôn, chính xác là hung hãn bá đạo muốn ăn sống nàng.

Thanh Nhượng bị hân lấn lộn đến không thở nổi, Hạ Ngụy Văn nhóm dậy nửa người trên, tay giữ cằm nàng, từng câu từng chữ rõ ràng nói với nàng, "Người lại dám ngang bướng với lão tử, lão tử cho người chết."

Đây không phải uy hiếp, mà là sự thật.

Hạ Ngụy Văn ngồi dậy, tay cũng buông nàng ra, một bên chỉnh lại quần áo hỗn độn của mình một bên xoay người đi về phía cửa, hân cần bình tĩnh một chút.

Vừa mới kéo cửa ra, Thanh Nhượng còn thở hổn hển lập tức xoay người nhặt một quả táo lớn ném qua.

Hạ Ngụy Văn do dự một giây đồng hồ giữa né hay không né, quả táo đã đập lên ót hân, nàng dùng đủ lực, hân cũng đủ đau.

Hạ Ngụy Văn xoay người, thân ảnh cao lớn nghịch sáng nhìn qua, vành mắt lan tràn sát ý.

Thanh Nhược chống nạnh, ngẩng đầu nhìn hấn không chút nhận thua, "Hạ Ngụy Văn, ngươi là tên thổ phỉ lưu manh chết tiệt."

"Phụt." Hạ Ngụy Văn thế nhưng không nhin được, bật cười. Hấn cúi đầu tay nắm lại để bên môi, nhún vai xoay người, "Nhanh đi rửa mặt một chút, để ghèn đầy mắt không thấy ảnh hưởng tầm nhìn sao?"

"..... Mẹ nó....."

Hạ Ngụy Văn ra ngoài cửa, nha hoàn nâng khay hành lễ với hấn sau đó nói đuôi đi vào.

Quần áo màu vàng tươi, mỗi một món đều làm tinh tế mà đẹp đẽ, nha hoàn sợ hãi dạ thưa cẩn thận hầu hạ nàng.

Thanh Nhược đến bây giờ mới phát hiện, quần áo từ trong ra ngoài đều có kích cỡ vừa vặn, chi tiết thiết kế không chỗ nào nàng không quen thuộc hoặc không thích.

Thanh Nhược ngồi ở trước gương, nha hoàn trang điểm cho nàng.

Thanh Nhược nghiêng đầu ngo ra ngoài cửa, Hạ Ngụy Văn đứng đến thẳng thẳng tắp ở đó, một tay đặt sau người, tựa như một cây đại thụ che trời vừa cao lớn vừa kiên cố.

"Hạ Ngụy Văn!"

Thanh Nhược mở miệng gọi hấn.

Hạ Ngụy Văn xoay người lại, không nói gì, ánh mắt chuyên chú mà nghiêm túc nhìn nàng, đang chờ nàng lên tiếng tiếp.

Thanh Nhược kéo kéo quần áo trên người hỏi hấn, "Vì sao ta phải mặc màu vàng tươi?"

Đuôi lông mày khóe mắt Hạ Ngụy Văn đều nhiễm sự ôn hòa, thấy nha hoàn đã trang điểm cho nàng gần xong, từ cái khay trong tay người hầu lấy mũi miện kim sắc tinh xảo, rồng bay được khắc lên sinh động như thật, đôi mắt khảm đá quý màu đỏ.

Hạ Ngụy Văn từng bước một đi đến bên người nàng, vòng ra phía sau cúi đầu mang mũi miện cho nàng, ôn nhu cẩn thận, nhẹ giọng dò hỏi, "Cho nàng làm người đứng trên vạn người, muốn không?"

Thanh Nhược ngấm mình trong gương, khóe mắt ẩn chứa sự vui vẻ và chút đắc ý nhỏ, xoay người lại ngẩng đầu hỏi hấn, "Vậy có phải dưới một người nào không?"

Hạ Ngụy Văn bật cười, nghiêm túc nghiêng đầu nghĩ nghĩ, kiên định nói với nàng, "Không có."

Sau đó hấn nắm tay nàng, quỳ gối trước mặt nàng, "Ba ngày sau chính là đại điển đăng cơ của bệ hạ. Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Hấn vừa quỳ, toàn bộ người trong tầm điện cùng thị vệ bên ngoài đều quỳ xuống, Hạ Ngụy Văn vừa dứt lời, lập tức vang lên thanh âm chỉnh tề mà vang dội, "Chúc mừng bệ hạ. Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Chỉ có một mình Thanh Nhược ngồi trên ghế, cao hơn tất cả mọi người một đoạn, vẻ mặt sừng sốt, tay được Hạ Ngụy Văn giữ chặt cứng đờ.

Hạ Ngụy Văn xoa nhẹ bàn tay nàng trấn an, thanh âm ôn nhu kiên nhẫn, như là thầy giáo dạy học sinh vỡ lòng của mình, "Hô bình thân."

Cả người nàng căng thẳng, nhắm mắt nhìn Hạ Ngụy Văn, "Hạ Ngụy Văn! Ta....."

"Hừ." Hạ Ngụy Văn ngăn lại, cười cười, giọng điệu thực tùy ý, "Không sợ, ngoan, nói bình thân."

Thanh Nhược căng da đầu quay lại, hít thật sâu hai cái, "Bình thân."

Hạ Ngụy Văn nghe được bật cười, dẫn đầu tạ ơn.

Hai chữ vừa nói ra, từ đây nàng chính là nữ hoàng cao cao tại thượng.

Hạ Ngụy Văn nắm tay kéo nàng đứng dậy, "Bệ hạ, đã chuẩn bị tốt tẩm cung cho người, hiện tại đi giá qua sao?"

Thanh Nhược nắm chặt tay hấn, hấn lại bình tĩnh nhìn nàng, sự bất an và hoang mang nơi đáy mắt nàng dần dần rút đi, thay vào đó là cái kiêu ngạo mà hấn quen thuộc.

Nàng đột nhiên cười rộ lên, vẫn ngốc ngốc tự cho mình là đúng, "Hạ Ngụy Văn, trầm đối bụng, trầm mệnh lệnh cho chàng, trầm muốn ăn đồ ăn sáng."

Học được rất mau.

Khóe miệng Hạ Ngụy Văn mang theo ý cười, buông tay nàng, khom lưng nhận lệnh, "Thần tuân chỉ."

**

Thế giới này ngàn vạn người.

Chỉ có nàng, ta quý, ta cam tâm tình nguyện vì nàng bán mạng.

Ngô hoàng, vạn tuế.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 8: Hạ Ngụy Văn (Ngoại truyện)

Đại điển đăng cơ rườm rà mà long trọng, quần thần nhìn tân đế đi tới, mặc kệ là ngoài mặt hay trong lòng đều cảm thấy chấn động.

Trên long bào kim sắc là rồng bay quần quanh từ dưới lên trên sinh động như thật, mỗi một chỗ đều vô cùng tinh tế, chỉ tơ vàng thêu rồng lập thể với quần áo, khí thế ngút trời tựa như giấy tiếp theo sẽ uốn lượn bay thẳng lên không trung.

Kích cỡ vừa vặn, mọi thiết kế đều phù hợp với dáng người nàng, không rõ là long bào rườm rà lại uy nghiêm trên người cho nàng thêm vài phần khí thế lẫm nhẫm hay là gương mặt nàng đường hoàng tự nhiên đã phụ trợ cho long bào thêm bá đạo.

Long bào như vậy, trong thời gian ngắn cho dù có nhiều thợ thêu cùng làm cũng không thể hoàn thành được, có thể nghĩ, ý tưởng để nàng xưng đế không phải là hứng thú nhất thời của Hạ Ngụy Văn.

Thanh Nhượng không phải huyết mạch Tần gia, lấy thân phận Hoàng Hậu kế vị, sửa lại quốc hiệu, có thể nói hoàng thất Tần Quốc đã phải dừng lại ở đây.

Không có tông miếu cần bái, không cần cáo tổ.

Tể trời, cầu phúc, sau đó như lệ thường là tân đế đăng cơ, đại xá thiên hạ.

Mấy ngày nay Tả tướng đều vô cùng không vui, cháu ngoại nữ giữ đến mười tám, cuối cùng ích lợi đôi lấy được so với trong suy nghĩ của hắn lúc trước khác biệt như trời với đất, tạm thời không đề cập tới chương khí mù mịt trong nhà, triều đình này theo tân đế đăng cơ lại phải nghênh đón một trận mưa gió.

Tả tướng tiến lên một bước khom lưng chấp tay, "Khởi tấu bệ hạ, lão thần cho rằng, bệ hạ vừa mới kế vị, đúng là thời cơ tốt để bắt đầu chấn hưng con đường cải cách....."

Hạ Ngụy Văn hơi hí mắt, hắn không đứng cùng một bên với Tả tướng, triều đình rất an tĩnh, chỉ có âm thanh rõ ràng từng câu chữ của Tả tướng.

Lão thần? Lão già chết tiệt này, hắn thầm mắng một câu trong lòng, trực tiếp tiến lên cắt ngang lời thao thao bất tuyệt của Tả tướng, tư thái vẫn tự nhiên ôn hòa, "Khởi bẩm bệ hạ, thần cho rằng, bệ hạ vừa mới đăng cơ, việc cải cách nên bàn bạc kỹ hơn, cải cách cần xây dựng quy mô lớn, quốc khố tuy không thiếu, nhưng yêu cầu an bài nơi tuần phủ chuyên môn giám sát....."

Mũ rồng trên đầu Thanh Nhượng quá nặng, một tay đặt trên tay vịn long ý chống cằm, vốn lười biếng nghe Tả tướng nói chuyện, thấy Hạ Ngụy Văn cắt ngang, liền ngược mắt nhìn hắn một cái, lời nên nói hắn đều đã nói, hai phần ba quần thần bàn lại, Thanh Nhượng lười nhác giơ tay ý bảo bọn họ an tĩnh, liếc Hạ Ngụy Văn, ngạo mạn lại cao cao tại thượng, "Trẫm biết nên làm như thế nào."

Khóe miệng nàng cong lên mang theo ý cười lười biếng mà lười nhác, "Tuy rằng đề nghị của Hạ tướng quân không đủ hoàn chỉnh, nhưng trẫm thấy trình độ tối cao của các người cũng chỉ được như vậy, nên cứ theo lời Hạ tướng quân nói mà làm đi."

Không tình nguyện, giống như vô cùng ghét bỏ người phía dưới.

Quần thần đồng loạt quỳ xuống, hô to vạn tuế thánh minh gì đó, trong lòng lại cảm thấy Thanh Nhượng có chút không biết tốt xấu, suy nghĩ xem Hạ Ngụy Văn sẽ nổi giận ra sao, thái độ của tiểu hoàng đế đối với Hạ Ngụy Văn cũng không phải thế này.

Hạ Ngụy Văn ý cười tràn đầy đứng dậy.

Thanh Nhượng hí hí mắt nhìn dáng vẻ nhàn nhả của hắn, vỗ lên tay vịn một cái, úi, lực mạnh, tay đau.

Nhưng mà phải nhin, tay thu về giấu sau lưng lắc lắc, thanh âm nàng vốn dĩ đã kiêu ngạo càng thêm hai phần nghiêng ngã nghiêng ngã, "Như thế nào? Hạ tướng quân có ý kiến với thánh chỉ của trẫm?"

Thị lực Hạ Ngụy Văn, dễ dàng nhìn ra hành động mờ ám vừa rồi của nàng, hai tay chấp sau lưng chà xát hai ngón tay cái, khom lưng cười đến mười phần cung kính, "Thần không có ý kiến, bệ hạ thánh minh."

Hạ triều, tấm cung đã chuẩn bị xong đồ ăn sáng, Thanh Nhượng vào tấm cung liền lập tức đi thay quần áo, bây giờ quần áo của nàng đều là màu vàng tươi được thêu họa tiết rồng, chỉ khác nhau ở chỗ hình thái, kích thước và thêu ở chỗ nào.

Khi nàng thay xong quần áo đi ra thì Hạ Ngụy Văn đã ngồi xuống bên cạnh bàn ăn, cung nữ dâng nước lại đây, Thanh Nhượng rửa tay, có vẻ không kiên nhẫn hỏi hắn, "Tướng quân phủ nghèo đến đói sao?"

Hạ Ngụy Văn ngược mắt nhìn nàng một cái, không trả lời, đáy mắt xuất hiện vài tia nguy hiểm.

Thanh Nhượng ngồi xuống ở chủ vị, tay áo hơi rộng, một tay nàng giữ tay áo bắt đầu ăn cơm, Hạ Ngụy Văn đã sớm động đũa, nàng mới ăn được một nửa hắn đã ăn xong rồi.

Tấu chương, đều do Hạ Ngụy Văn xử lý, Thanh Nhượng ngay cả viết thay cũng không cần, cho nên nếu hắn không trở về tướng quân phủ, thì chính là ở tấm cung của nàng.

Thanh Nhượng không làm gì được hắn, đáng vẻ như là mặc kệ hắn, nhưng khuôn mặt nhỏ lúc nào cũng là không kiên nhẫn.

Thanh Nhượng đi vào ngủ trưa, không cần biết là buổi tối hay giữa trưa, ngủ đã thành thói quen, nếu không phải là động tác mạnh hay tiếng vang rất lớn nàng sẽ không tỉnh.

Hạ Ngụy Văn phê duyệt mấy phần tấu chương, đánh giá thời gian cũng đã đến lúc, đứng dậy đi vào bên trong.

Long sàng có màn che, bóng người bên trong rất mờ hồ, Hạ Ngụy Văn đứng đó, loáng thoáng nhìn hình dáng nàng một lúc lâu mới vén màn lên.

Vốn không muốn ngủ, chỉ là mấy ngày nay xảy ra nhiều chuyện, Hạ Ngụy Văn nằm bên người nàng, quần quanh trong hơi thở là hương vị nàng, hô hấp nàng đều đều mà mang theo sự tươi mát, chung quanh vô cùng an tĩnh, tiếng hít thở rất nhỏ của nàng vang lên tựa như khúc hát ru mềm mại bên tai hắn.

Hạ Ngụy Văn nhắm hai mắt muốn nghỉ ngơi một chút, vậy mà lại ngủ mất.

Bị người ta bóp mũi cho tỉnh.

Hắn cau mày mờ mắt, thấy nàng trần đầy ý cười nhìn hắn từ phía trên, thấy hắn tỉnh cũng không buông cái mũi ra, ngược lại còn quơ quơ trái phải.

Lúc thân thể mệt mỏi ngủ trưa sẽ ngủ thật sự sâu, vừa mới tỉnh cả người còn ở trạng thái ngủ đông, toàn thân Hạ Ngụy Văn cũng chưa có sức lực gì.

Hắn nhìn đôi mắt cười đến sáng rỡ động lòng người của nàng, dung túng cong cong môi, giờ tay ôm nàng, trực tiếp đem người kéo vào trên ngực.

Lại vang lên một thanh âm va chạm, nàng bực, buông cái mũi đánh vào ngực hắn một chút, giọng nói ngang ngược kiêu ngạo gọi hắn, "Hạ Ngụy Văn!"

"Ừm." Hạ Ngụy Văn đáp lại, cúi xuống hôn lên đỉnh đầu nàng, "Đừng quậy, ngủ với ta một lát."

Nàng không chịu, các loại lẩn lộn trong lòng hắn muốn ngồi dậy.

Cánh tay Hạ Ngụy Văn ôm chặt nàng, nhắm hai mắt thư giãn tùy ý để nàng náo loạn, đột nhiên mở mắt ra, thanh âm khàn khàn nguy hiểm, "Ngoan ngoan nằm xuống."

"Hừ ~" Nàng khinh thường đáp bằng giọng mũi, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, "Không thèm."

Hạ Ngụy Văn không cho nàng nhúc nhích, nhắc chân lên, hai đùi vững chắc giữ lại nửa người dưới của nàng, "Không cần quậy, ta cương."

"....." Lúc hắn nói đến chữ cương, vật cực nóng nào đó lại đứng lên một chút.

Thanh Nhượng cứng đờ, trong nháy mắt biểu tình trên mặt chỉ còn lại có góc ghêch, tránh khỏi ánh mắt hắn, thanh âm khô cằn, "Ồ..... Chẳng không nói sớm."

Còn trách hắn. Nói sớm? Chuyện này còn có thể nói sớm? Hạ Ngụy Văn dờ khóc dờ cười, thân thể vừa nóng vừa trướng trướng, ôm nàng khó chịu nhưng lại muốn thân cận.

Hắn ách một tiếng chịu thua, "Được, lần sau ta nói sớm."

Tay Thanh Nhượng chống lên ngực hắn, lòng bàn tay có mồ hôi.

Thanh âm Hạ Ngụy Văn ôn hòa mà dỗ dành, "Không sợ, dựa xuống."

Thanh Nhượng ừm một tiếng, thật sự ngoan ngoãn làm theo lời hắn, gương mặt dán lên ngực hắn, quần áo có chút hơi ẩm, là xúc cảm mồ hôi nơi lòng bàn tay nàng vừa mới dính lên. Hai cánh tay nàng không có chỗ đặt, dịch lên một chút ôm cổ hắn.

Thật ngoan.

Hạ Ngụy Văn thoải mái thở ra một hơi, buông chân nàng ra, ôm nàng xoay lại, hai người nằm đối diện nhau, Thanh Nhượng ôm cổ hắn, một bàn tay bị hắn đè lên gối đầu, hắn kéo tay nàng ra nhẹ nhàng nắm lấy.

"Thích ta không?" Hạ Ngụy Văn thò lại gần hôn lên trán nàng một cái, thân mình nàng còn hơi cứng đờ, hắn vừa tới gần liền căng lên.

Hạ Ngụy Văn vờ như không phát hiện, tầm mắt nhìn chăm chăm cái tay nhỏ, dòng tai chờ nàng trả lời.

Hai người nằm chung một cái gối, nàng lắc đầu, gối dao động, thanh âm nhỏ nhỏ, "Không thích."

Hắn kéo tay nàng qua hôn một cái lên xương ngón tay, "Ồ?" Giọng điệu vô cùng ôn nhu, không hề tức giận.

Thanh Nhượng ngược mắt nhìn hắn, thanh âm tự tin, "Không thích, nhưng mà ta không muốn gả cho tiểu hoàng đế, không muốn bị trở thành công cụ, chỉ có thể tìm chàng."

Hạ Ngụy Văn cười cười, "Vậy sao ~ Đầu óc không tệ." Thông minh hơn một chút so với trong tưởng tượng của hắn, nhưng cũng chỉ được một chút như thế.

"Hiện tại thì sao? Ở trên vạn người."

Thanh Nhượng thờ dài, tay đặt trên cổ hắn dịch lên chạm vào mặt hắn, xúc cảm thật tốt, nhưng giọng điệu nàng vẫn là vô cùng ưu thương, "Tên quý xui xẻo Tần Bội từ đầu tới đuôi chẳng được gặp qua tần nương, ngay cả hoàng đế chàng cũng không màng, ta cảm giác đời này ngoại trừ chàng ta có lẽ cũng không thể có nam nhân nào khác nữa."

Hạ Ngụy Văn nhướng mày, quay đầu vron đầu lưỡi liếm lòng bàn tay nàng một chút, rồi sau đó đẩy tay nàng ra, thò mặt qua hôn nàng, nụ hôn ôn nhu tình tứ kéo dài dần dần mạnh mẽ, thanh âm có chút mơ hồ, "Ta cũng nghĩ có lẽ là vậy, ngoại trừ ta, ai còn có bản lĩnh để nàng kiêu ngạo nhìn xuống người trong thiên hạ?"

Hạ Ngụy Văn buông môi nàng ra, nàng dựa vào lồng ngực hắn thở dốc, hắn tiến đến bên tai nàng, hô hấp cũng trầm trọng gấp rút, "Hử?"

Chỉ một chữ, âm cuối từ từ theo vành tai mềm mại uốn lượn một vòng vào thẳng trong tim, nhẹ nhàng tô lên một mảnh ngứa.

Một ngày nọ Thanh Nhượng hỏi Hạ Ngụy Văn, để con trai hay con gái kế thừa ngôi vị hoàng đế, Hạ Ngụy Văn nói sao cũng được.

Thanh Nhượng không cao hứng.

Hạ Ngụy Văn đang luyện chữ, nàng lôi kéo cánh tay hắn đến cả người hắn đều run lên, bút lông trên tay nhỏ vài giọt mực lên giấy Tuyên Thành, dần lan ra, một tờ giấy thật dài hắn viết đã lâu toàn bộ bị hủy trong một buổi.

Thanh Nhượng không tự biết, còn đang hăng say giặt tay hắn, "Hạ Ngụy Văn! Chàng nói nhanh, con trai hay là con gái?"

Người hầu đi theo Hạ Ngụy Văn đã lâu và cung nhân hầu hạ Thanh Nhượng đều ngậm miệng, chỉ ước sao trong nháy mắt trở nên vô hình, toàn bộ cúi đầu đột nhiên bỏ chạy ra ngoài điện.

Hạ Ngụy Văn buông bút lông, hít sau một hơi, xoay lại trực tiếp khiêng người lướt qua tấm cung tới sau điện, đem cô nàng không an phận ném lên trên giường, "Hử Thanh Nhượng! Nàng chính là vẫn chưa học được bài học!" Một bên nói một bên cởi quần áo.

Đầu óc Thanh Nhượng hơi quay cuồng, lật người ngồi dậy ngơ ngác nhìn hành động của hắn, "Chàng lại đột nhiên phát điên cái gì đấy?"

Hạ Ngụy Văn cười gần hết, khom lưng duỗi tay nắm chân nàng kéo ra ngoài một cái, xé cổ áo nàng, ừm, nàng sạch sẽ hơn hắn.

Thanh Nhượng cau mày duỗi chân liền đá hắn, "Mẹ kiếp, Hạ Ngụy Văn, chàng có bệnh nha! Ban ngày ban mặt."

Hạ Ngụy Văn bắt lấy chân nàng trực tiếp nhào lên, dùng chân giữ chặt nửa người dưới của nàng, một tay nắm cằm nàng thò mặt lên gặm.

Thanh Nhượng không thể hiểu được, một chút cũng không phối hợp.

Hạ Ngụy Văn rút cuộc sợ làm đau nàng, đè lên người nàng thở hổn hển, "Chữ ta viết nửa tháng, vừa mới bị nàng hủy hoại."

Thanh Nhượng tròn mắt, cao cao tại thượng khinh thường, "Giữ chứ, không phải chỉ là một tờ giấy viết chữ thôi sao, mới nửa tháng ~"

Tiếp tục đuổi hắn một phen, "Cút ngay đừng đè ta, chàng lại viết một bức là được rồi."

Tự nhiên lại đúng lý hợp tình giống như hô hấp hoặc ăn cơm uống nước.

Hạ Ngụy Văn nhìn đôi mắt vì tức giận mà sáng rực lên của nàng, ngọn lửa trong lòng tiêu tán không còn một mảnh, tự nghĩ mình thật là có bệnh, cúi đầu

ôn nhu tình tế hôn trán nàng, khóe mắt, chớp mũi, một đường thẳng xuống.

Nhẹ giọng dỗ dành, "Ừ, ta lại viết, bây giờ chiều ta được không?"

Nam nhân ăn uống no đủ không cần ăn cơm, ngủ qua bữa tối, lúc hấn tỉnh lại thì tấm điện đã sáng đèn, bên cạnh không có người.

Hạ Ngụy Văn nhủ mảy, ngồi dậy mặc quần áo, ra cửa liền hỏi cung nhân, "Bệ hạ đâu?"

"Bệ hạ đang viết chữ."

Viết chữ?

Hạ Ngụy Văn nhủ mảy càng chặt, nàng trước đây không thích những việc này, bước chân lại rộng hơn một chút, vài bước lướt qua tấm cung ở giữa.

Nàng đứng cạnh án thư, tay áo bên phải vén cao lên, cầm bút lông hơi lớn thoát nhìn có vẻ lao碌, mặt banh, môi nhấp, cúi đầu nhìn giấy Tuyên Thành, đáng vẻ rất nghiêm túc.

Động tác Hạ Ngụy Văn hơi ngừng lại, rồi sau đó nhẹ nhàng đi qua, vì để không quấy rầy nàng mà thậm chí dùng tới nội lực.

Tờ giấy bị hồng lúc sáng của hấn đặt ở phía trước, giấy nàng trải ra phía sau, tay cầm chặt bút, đang nhìn theo từng chữ một mà viết.

Chữ nàng từ trước đến nay không đẹp, bắt chước chữ hấn chỉ miễn cưỡng tạm được, càng đừng nói gì đến khí khái.

Đuôi lông mày khóe mắt Hạ Ngụy Văn đều mang nét ôn nhu, một tay ôm eo nàng từ phía sau, một tay nắm lấy tay cầm bút của nàng.

Thanh Nhượng quay đầu lại mở miệng, căng thẳng thời gian dài, thanh âm có chút khàn khàn, "Hạ Ngụy Văn, ta viết không có đẹp như chàng."

Hạ Ngụy Văn nghiêng đầu hôn hôn lên mặt nàng, "Bút nặng như vậy, tay có mỏi không?"

Hấn vừa hỏi, nàng liền nhõng nhẽo, lưng vẫn cố giữ thẳng từ nãy đến giờ lập tức mềm xuống dựa vào ngực hấn, cất giọng nhỏ xiu vô cùng đáng thương, "Mỏi lắm."

Hạ Ngụy Văn cười khẽ, tiếng cười có chút run, chính hấn cũng không rõ là đau lòng nhiều hay là buồn cười nhiều.

Hấn nắm tay nàng cùng đặt bút, "Chúng ta cùng nhau viết?"

Nàng ngoan ngoãn gật đầu, tóc hơi cọ vào cổ hấn, "Được."

Vốn dĩ đây là một chuỗi từ dài, Hạ Ngụy Văn kéo tay nàng, từng nét bút viết đến phá lệ nghiêm túc.

Ba chữ rơi xuống, có sự bá đạo của chữ hấn, cũng có nét thanh tú của nàng.

"Ta yêu nàng"

Thanh Nhượng nở nụ cười ngọt ngào, quay đầu hôn hấn một ngụm, "Ta cũng vậy."

Hạ Ngụy Văn cúi đầu dán trán mình lên trán nàng, mềm nhẹ hôn lên môi nàng. Không cần nhìn, cầm tay nàng vừa ôn nhu vừa kiên định viết tiếp hai chữ sau: Cả đời.

**

Ngoại trừ ta,

Ai còn có bản lĩnh để nàng cao cao tại thượng nhìn xuống người trong thiên hạ?

Bao gồm ta.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 1: Thế giới 5: Tề Thịnh Quang (1)

Khó có thể quên lần đầu gặp anh

Một đôi mắt mê người

Ở trong tâm trí em, hình bóng của anh

Mãi chẳng thể phai nhòa

.....

Đèn truy quang trên lễ đường sáng đến có chút chói mắt, người con gái ôm đàn ghi-ta màu gỗ nhạt, mặc áo thun trắng quần jean, ống quần cuốn lên hai vòng, giày thể thao trắng thất nơ gọn gàng.

Cô ngồi trên ghế cao, một chân chạm đất, một chân đặt giữa ghế dựa, giọng ca rất mỏng, nhưng mà âm sắc ấm áp.

Cô nghiêng đầu, nhẹ nhàng híp mắt, âm điệu không chuẩn lắm, tùy tính mà uyển chuyển.

Mái tóc vàng nhạt mềm mại rũ xuống, lọn tóc hơi uốn lên, càng thêm vài phần lười biếng.

Hát một lúc, một bên đai của quần yếm trượt xuống cánh tay.

Làn da rất trắng, môi nhỏ hồng nhạt, dưới ánh đèn truy quang tựa như một nàng tinh linh ham chơi vào nhăm nhăm gian, hái một mảnh lá cây là có thể biến thành một chiếc đàn ghi-ta, tùy ý mà đàn, tùy ý mà hát.

Người phía dưới đều treo trên môi nụ cười dịu dàng, không ít bạn nam hợp lại cùng nhau huyết sáo, gọi nữ thần.

Mà nữ sinh, rất nhiều người đã nhẹ nhàng nhắm hai mắt, từ từ hát nhắm theo cô.

Không khí dạ hội vô cùng tốt.

Trong một năm làm trao đổi sinh, đêm nay là dạ hội đầu tiên từ khi bọn họ đến ngôi trường mới, cũng là buổi tiệc nhỏ được tổ chức để hoan nghênh bọn họ.

Tề Thịnh Quang dừng bước, đứng cạnh tay vịn tầng hai nhìn một lúc, xoay người vào văn phòng Hội Học Sinh.

Hắn không phải thành viên của Hội Học Sinh, nhưng bởi vì những hoạt động của Hội Học Sinh thường xuyên cần tìm hắn hỗ trợ chụp ảnh, cho nên đối với người ở Hội Học Sinh cũng tạm tính là quen thuộc.

Rất dễ dàng có được tên các tiết mục ở dạ hội.

《Tinh phi đắc dĩ》Người biểu diễn: Thanh Nhục, trao đổi sinh với Hoa Hạ đến từ Anh quốc.

Lúc Tề Thịnh Quang từ văn phòng ra tới thì tiết mục đã kết thúc, hắn đứng ở tầng hai, từ trên cao nhìn xuống tìm một hồi trong đám người đen nghìn nghịt cũng chưa thấy được người mới vừa rồi kia, tay ở trong túi quần siết chặt, đầu ngón tay có chút ngứa cọ cọ lẫn nhau, bước chân thông dong trở về ký túc xá.

Cả một đêm trong mơ đều là người nọ, môi hồng khẽ nhếch, tựa vui thích tựa thống khổ, hắn đứng một bên cầm máy ảnh, chụp được các loại dáng vẻ của cô.

Ban đêm mơ nhiều dễ dàng mệt mỏi, sáng sớm thức dậy lại có chút khốn đốn, Tề Thịnh Quang dùng nước lạnh rửa mặt, hơi thanh tỉnh được một ít, cầm lấy máy ảnh bỏ vào trong túi chuẩn bị đi học.

Cô cùng một bạn nữ khác đi ra từ nhà ăn, đang đi về phía khu dạy học, trong tay mỗi người cầm một túi nylon, một tay khác cầm cái ly màu vàng nhạt hình như là sữa đậu nành.

Đại học không thiếu nhất là mỹ nhân, hướng chỉ là đại học thiên về nghệ thuật, sinh viên lui tới xung quanh, ăn mặc các loại quần áo đủ màu sắc, trang điểm ngăn nắp sáng rực.

Tề Thịnh Quang lướt qua đám người, liếc mắt một cái liền thấy được cô.

Dáng vẻ cô tựa hồ cũng có chút khốn đốn, đôi mắt hơi mơ màng, vừa ăn vừa đi về hướng khu dạy học, mang cặp sách, màu cặp hơi hỗn loạn, hôm nay trang điểm theo kiểu hip-hop Âu Mỹ, trên đầu còn đội mũ phản quang.

Hắn học nhiếp ảnh, chuyên ngành trao đổi của cô là thiết kế trang phục, đều sẽ có lúc gặp mặt giao tiếp.

Hai tiết đầu buổi sáng là hai bài khai giảng chuyên ngành, phòng học thật lớn nằm bên cầu thang, Tề Thịnh Quang cùng bạn học đi vào từ cửa sau.

Cô vừa lúc quay đầu đùa giỡn với nữ sinh bên cạnh, đối diện cửa sau, mi mắt cong cong, môi hồng da trắng.

Vị trí của họ ở giữa phòng, người phía trước hơi nhiều, chỗ ngồi phía sau lại thừa thớt, Tề Thịnh Quang và bạn cùng phòng ngồi xuống phía sau họ.

Hắn ngồi sau cô, nghe thanh âm mềm mại của cô khi tiếng Anh khi tiếng Trung nói với bạn nữ bên cạnh cả một tiết.

Tiếng chuông tan học vừa vang lên, trong phòng học liền bắt đầu ồn ào, bút của Tề Thịnh Quang từ giữa sách rơi ra, đập vào lưng cô, rồi sau đó lăn thẳng xuống đất.

Thanh Nhượng khom lưng nhặt bút hắn, xoay người đưa qua, "Bạn học, bút của cậu."

Tề Thịnh Quang đang cúi đầu thu dọn sách, tựa hồ không chú ý tới bút rơi, trong tầm mắt chợt thấy bút của mình được một bàn tay trắng nõn tình tế cầm, bên tai là tiếng nói mềm nhẹ ngọt ngào của cô.

Hắn ngẩng đầu, mặt mày nhiễm sắc thái hoa mỹ, Tề Thịnh Quang cười rộ lên, gió xuân hiện ra, sức sống ấm áp từ nụ cười của hắn lan tràn.

Đáy mắt đen nhánh sáng trong của cô hiện lên một tia kinh diễm, có chút ngốc ngốc hơi há miệng nhỏ.

Tề Thịnh Quang đứng lên, cao hơn cô rất nhiều, cô khẽ nhếch môi, bên trong là đầu lưỡi hồng hồng.

Tề Thịnh Quang hí hóp mắt, duỗi tay nhận lấy bút trên tay cô, giọng nói từ tính thanh mát tựa trà xanh, "Cảm ơn cậu."

Bạn cùng phòng bên cạnh kinh ngạc ủa một tiếng, rồi sau đó hứng thú bưng bưng chen vào nói, "Ồ! Cậu là cái người hát "Tình phi đặc đi" tối hôm qua nè! Nữ thần nha!"

Cậu ta vừa gào lên lập tức có không ít người đang thu dọn sách đều nhìn sang, cô cười cười với cậu, có chút ngượng ngừng cắn môi, gò má hơi đỏ lên, "Minh, mình đi trước....."

Tề Thịnh Quang gật gật đầu, thấy cô cúi đầu có chút hoảng loạn, nhẹ giọng mở miệng, dịu dàng, săn sóc lại chu đáo, "Chậm một chút, nhớ cẩn thận."

Đầu cô càng thấp, vành tai nổi lên màu hồng nhạt đáng yêu hết như kẹo bông gòn mềm mềm xốp xốp chờ người ta há miệng cắn một ngậm.

Ngành thiết kế trang phục liên hệ hắn rất nhiều lần, muốn hắn hỗ trợ chụp vài bức, là trang phục họ thiết kế, cần chụp ảnh tuyên truyền, nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp bên ngoài đối với sinh viên bọn họ không chỉ có giá cả cao, mà còn khó mời.

Người duy nhất trong trường có kỹ thuật hoàn toàn có thể nghiền áp dân chuyên nghiệp chính là Tề Thịnh Quang.

Người mẫu có thể mời sinh viên trong trường, cũng có thể mời bên ngoài, chỉ cần Tề Thịnh Quang nhận lời làm thợ chụp thì những yêu cầu khác bọn họ đều đồng ý.

Tề Thịnh Quang cảm thấy trang phục của bọn họ quá xấu, cũng không có muốn chụp người, vẫn luôn từ chối, lần này lại tự mình đi tìm người thuộc ngành thiết kế trang phục ở Hội Học Sinh tò vò đồng ý, nhưng chỉ chụp mười bộ trang phục.

Ngành thiết kế trang phục đương nhiên cao hứng, mặc dù hắn chỉ đáp ứng chụp mười bộ, nhưng cũng lửa nóng đầy trời bắt đầu chuẩn bị.

Mười bộ trang phục, số lượng có hạn, không có khả năng tác phẩm của người nào cũng được chụp, Tề Thịnh Quang lại nói tốt nhất là cuối tuần này hắn có thời gian, cuối cùng mọi người đành phải bỏ phiếu quyết định.

Ngành thiết kế trang phục mỗi năm có một ban, năm tư đã đi ra ngoài thực tập, ba ban còn lại tổng cộng là một trăm năm mươi người, chỉ hai ngày đã chọn xong trang phục được chụp ảnh tuyên truyền.

Xong khâu trang phục, kế tiếp chính là người mẫu, Tề Thịnh Quang không có yêu cầu đối với người mẫu, nhưng thật vất vả hắn mới nhận lời hỗ trợ chụp, đương nhiên không thể để lại ấn tượng xấu, như vậy mới có khả năng mời được lần thứ hai.

Vì thế lại bắt đầu tổng tuyển cử mỹ nhân, đây tới bốn người mẫu, hai nam hai nữ, trao đổi sinh mới tới, chỉ kém đẹp đến kinh động thần tiên, đương nhiên cũng ở trong đó.

Ngành trang phục xin Hội Học Sinh được dùng tiểu lễ đường một lần vào cuối tuần, đến thứ sáu liền bắt đầu tiến hành các loại chuẩn bị.

Tề Thịnh Quang có thể được gọi là yêu nghiệt thiên phú chụp ảnh, hắn không cần bố cảnh bố cục, chỉ cần hắn chỉ huy, bạn ở đó đóng đưa theo, bố cảnh không cần biết là cái dạng gì, ảnh chụp của hắn vĩnh viễn chỉ cần bạn liếc mắt một cái liền có thể bắt lấy trái tim bạn.

Bốn người mẫu thay xong bộ quần áo thứ nhất, bạn học từ ngành trang điểm được mời đến hỗ trợ đang làm tóc cho bọn họ.

Tề Thịnh Quang một tay cầm máy ảnh, nhẹ nhấn nút chụp hai cái.

Vì phải dọn trống để làm phòng trang điểm và phòng thay đồ, bên ngoài đồ vật bày rất hỗn độn, bên cạnh là bàn học chồng lên, cửa phòng cũng mở ra.

Mấy sinh viên phụ trách quay đầu nhìn qua, vừa thấy hắn đến đều cười rộ lên, "Thịnh Quang, cậu đã đến rồi." Sau đó lại có chút xấu hổ, "Ngại quá, có khả năng cậu phải chờ một lát, bên tụi mình còn chưa trang điểm xong."

Tề Thịnh Quang gật gật đầu, cười đến ôn hòa, không chút nào để ý.

Phòng quá loạn, mấy sinh viên mời hần hần chưa vào, chỉ là nói, "Mình đi qua bên lề đường trước bố trí một chút."

Vài người liên tục nói được.

Thật ra bọn họ đã hẹn là 9 giờ bắt đầu, lúc này mới 8 giờ, Tề Thịnh Quang đã từng chụp cho Hội Học Sinh không ít ảnh, tuy rằng không đến muộn, nhưng cũng chưa từng có tình huống đến sớm, sinh viên phụ trách hoàn toàn không nghĩ đến trường hợp này.

Da Thanh Nhượng vốn đã đẹp, gương mặt trắng nõn không cần trang điểm gì nhiều, chỉ là cô quá trắng, làm tóc xong lại đánh má hồng.

Bạn học trang điểm cho cô cầm lấy cây chuốt mi lại bỏ xuống, hăm mộ thờ dài, "Không cần chuốt nữa, lông mi cậu như vậy là đủ rồi, lông mi cao quá lại không đẹp."

Thanh Nhượng mở mắt ra, quay đầu ngắm mình trong gương, trên má có phấn hồng, trên môi thoa son cũng tươi đẹp lên, cô cười đến thiệt tình, "Cảm ơn."

Thanh Nhượng trang điểm nhanh nhất, hai nam sinh cũng đơn giản, chỉ là còn hơi khó chịu chỗ cổ. Cô đã xong rồi bên nữ sinh kia mới hoàn thành được một nửa.

Mấy sinh viên phụ trách nhìn đồng hồ, vẫn chưa đến 8 giờ rưỡi, nhưng mà Tề Thịnh Quang đã qua tới nên đến báo Thanh Nhượng, "Cậu hãy đi chụp trước đi."

"Ừm." Thanh Nhượng gật gật đầu, kéo làn váy giẫm giày cao gót đi về phía lề đường.

Cô mặc một bộ váy dạ hội, màu lam chủ đạo, kết hợp với vài trang sức sáng màu, phần lưng xẻ kiểu tam giác ngược, làn váy rất dài, tầng tầng lớp lớp vài dẹt uốn lượn bắt đầu từ bắp chân.

Tựa như người cá cất tiếng hát trên mặt biển, từng nốt từng nốt dần dần thấm vào sâu tận đáy lòng, khiến con tim người ta rung động.

Tề Thịnh Quang đặt xong giá đỡ, đang khom lưng điều chỉnh máy ảnh.

Cô chậm rãi lọt vào trong ống kính, nụ cười trên khóe miệng gài đúng chỗ ngựa, tự phụ lại xinh đẹp, một tay kéo làn váy, chậm rãi đi từng bước một giống như đang đi vào ánh đèn ở đại sảnh yến hội, nhất cử nhất động đều mang theo sự hồn nhiên quý khí.

Tề Thịnh Quang nhấn nút chụp, tùy ý nhìn lướt qua váy trên người cô, tầm mắt dừng trên xương quai xanh tinh xảo, nơi đó loáng thoáng nhìn thấy có dây áo trong suốt dần lên.

Hần cong cong môi, mấy bộ quần áo bỏ đi của ngành trang phục làm hóa ra cũng có lúc có thể xem được.

Tề Thịnh Quang đứng thẳng dậy, gương mặt từ sau máy ảnh xuất hiện.

Vị trí Thanh Nhượng vừa mới ngồi trang điểm nhìn không tới cửa, lúc này thấy hần liền hơi trừng mắt, đi giày cao gót vững vàng tùy ý hệt như giày thể thao.

Cô đi rất nhanh, làn váy dài tựa hồ mang theo gió, cái tươi cười từ khóe miệng lan tràn đến trong không khí.

Sự vui sướng cơ hồ bao phủ xung quanh cô, không xa không gần nhìn thấy, người cá lại muốn cất tiếng hát.

"Là cậu nha! Nhiếp ảnh gia đại danh鼎鼎鼎鼎 trong trường."

Thanh Nhượng nghiêng nghiêng đầu, cười đến nghịch ngợm động lòng người, vươn tay với hần, "Lại gặp mặt rồi ~ Mình là Thanh Nhượng, chào cậu!"

Tề Thịnh Quang cúi đầu nhìn tay cô, móng tay không có nước son, ngón tay tinh tế, cả bàn tay rất đẹp, đầu ngón tay mượt mà no đủ, sạch sẽ mang theo một chút cảm giác đáng yêu.

Những ngón tay đặt sau lưng cọ cọ lẫn nhau, Tề Thịnh Quang khẽ nhấp môi, vươn tay nắm lấy tay cô, "Chào Thanh Nhượng, mình là Tề Thịnh Quang."

Cô cười rộ lên, lắc tay hần hai cái, buông tay ra duyên dáng yêu kiều đứng bên cạnh ngẩng đầu nhìn hần, ánh mắt sáng rực chờ mong, "Tề Thịnh Quang, tên thật là dễ nghe." Không đợi hần trả lời, cô đã tiếp tục mở miệng, "Nhớ chụp mình thật đẹp nha ~"

Con gái ai cũng đều yêu cái đẹp cả.

Tề Thịnh Quang dung túng nở nụ cười, gật gật đầu, cả người đều là hơi thở dịu dàng ôn hòa.

Hai tay chắp sau lưng, một tay cầm khăn giấy xoa xoa cái tay mới bắt tay với cô.

Chỉ là động tác mang tính thói quen, bởi vì vừa rồi hẳn cũng không có cảm giác ghê tởm, trong lòng cũng không dâng lên cảm xúc thô bạo.

Tay cô rất lạnh, lạnh đến nỗi lúc nắm tay cô hẳn gần như không cảm giác được là đang tiếp xúc với làn da người khác.

Hơn nữa tinh tế đến không có xúc cảm chạm vào vân tay, giống như nắm một khối ngọc mà không phải một bàn tay.

Lúc những người khác lại đây hai người họ đã chụp được rất nhiều ảnh, Tề Thịnh Quang phát hiện, độ mềm dẻo của cô tuyệt hơn nhiều so với trong suy nghĩ của hắn, chỉ cần hắn hướng dẫn động tác, cô đều có thể làm được không sai một chút.

Biểu tình nhu mì, đậm mực, nhẹ tênh, một đôi mắt trong veo, ở trong ống kính đẹp không thể nào miêu tả được.

Nhìn ba người mẫu khác đi tới, trong lòng Tề Thịnh Quang có chút xúc động muốn giết người.

Hắn thoáng hít mắt đánh giá vài người đi tới, hấp? Chiên dầu? Hay là thịt kho tàu.

Thanh Nhượng kéo làn váy giẫm giày cao gót đến bên cạnh hắn, động tác tự nhiên cứ vậy thò qua, ánh mắt cô nhìn vào màn hình máy ảnh, trong lúc khom lưng tóc từ phía sau rũ đến trước người, cọ qua ngực hắn.

Lời cô nói mang theo sự chờ mong nho nhỏ, "Mình muốn xem ảnh chụp một chút."

Tề Thịnh Quang cúi đầu, trước mặt chính là đỉnh đầu mềm mại của cô, có một vài lọn tóc ngắn ngắn thò ra, tựa như mấy sợi lông mèo. Xuống dưới, là chiếc cổ non mềm mảnh khảnh, phần lưng trắng nõn màu sữa bò, gập người cong eo như vậy dễ dàng khiến người ta bị hấp dẫn.

Hắn giơ tay, mở ra ảnh chụp vừa rồi cho cô xem

"Oa!" Kinh ngạc, kinh hô.

Ngón tay Tề Thịnh Quang đặt trên nút bấm của máy ảnh, chuẩn bị chờ cô đánh giá xong sẽ lật sang tấm tiếp theo.

"Sao mình lại có thể đẹp như thế này nhỉ!"

"....." Câu này, cô nói vô cùng thực lòng lại đúng lý hợp tình.

Tề Thịnh Quang gật gật đầu với một đám người đã đi đến gần, "Nam sinh đến đây trước đi."

Thanh Nhượng có lẽ còn muốn xem, nhưng biết hắn lại phải chụp ảnh, ngoan ngoãn thối lui. Người phụ trách hỏi Tề Thịnh Quang, "Mình dẫn cô ấy đi thay quần áo?"

Tề Thịnh Quang lắc đầu, "Lát nữa chụp mấy tấm hai bộ trang phục dạ hội chung."

"Được."

Cuối cùng lại không chụp ảnh chung, Thanh Nhượng và một bạn nữ khác đứng chung một chỗ, hai người thực hiện tư thế theo lời Tề Thịnh Quang, hắn khom lưng nhìn vào ống kính, nửa ngày sau đứng thẳng dậy nói với mấy sinh viên phụ trách, "Ngại quá, lúc này mình suy xét không chu toàn rồi, trang phục dạ hội chụp với nhau hình như không có hiệu quả tốt như chụp đơn mỗi bộ."

Hắn là người chụp ảnh, là người có quyền lên tiếng nhất.

Mấy sinh viên phụ trách vì mời hắn đến hỗ trợ, nghe hắn nói như vậy chỉ gật gật đầu đáp, được, vậy không cần.

Thanh Nhượng đi tới, cau mày có chút không vui, "Vì cái gì nha?"

Cô ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt sạch sẽ, hơi buồn bực.

Cũng đúng, cô mặc cái váy phiến toái này đợi cả buổi, thật vất vả chụp xong cho ba người kia, kết quả lại nói với cô rằng không cần chụp nữa.

Tề Thịnh Quang hơi cúi đầu, khóe miệng ẩn chứa ý cười, khẽ nhướn mày, trong dáng vẻ ôn nhuận lan tràn ra sự giảo hoạt, "Thật muốn biết?"

Thanh Nhượng gật gật đầu, chớp chớp đôi mắt to chờ mong nhìn hắn.

Tề Thịnh Quang ngoắc ngón tay một cái, cô kề sát vào, hắn khom lưng xuống, thanh âm thông thả lại mềm nhẹ, hơi thở nóng ẩm tiến vào vành tai cô, theo máu thấm vào tim, vén lên một mảnh mềm mại.

"Cô ấy xuất hiện cùng khung hình với cậu, quả thật là một câu chuyện bi thương."

Thanh Nhượng che miệng cười khẽ lên, liếc hắn một cái, tựa hồ đang kiêu kỳ mắng hắn hư, làm sao có thể nói con gái người ta như vậy.

Tề Thịnh Quang đứng thẳng lên, vô cùng ôn nhuận văn nhã, "Vậy mọi người thay quần áo ăn cơm trước đi, buổi chiều lại chụp tiếp."

Đã có người đi mua com hộp về, chỗ ngồi ở tiểu lễ đường rất nhiều, bận việc từ sáng sớm nên đến lúc ăn com thì đặc biệt an tĩnh.

Com hộp của Tề Thịnh Quang là phần tốt nhất, bạn học đi mua com cố ý chọn loại xa hoa.

Tề Thịnh Quang nói cảm ơn, vẫy vẫy tay với Thanh Nhượng.

"Thanh Nhượng."

"Ồi." Thanh Nhượng thay quần áo thoải mái lúc sáng mặc, bây giờ tóc cột hết ra sau, vừa cầm com hộp lên tiếng đáp lại vừa đi đến chỗ ngồi bên cạnh hắn ngồi xuống.

Tề Thịnh Quang nhìn thoáng qua com hộp của cô, đưa phần của mình qua, "Đôi? Hay là chọn thứ cậu thích đi."

Cô ngước mắt nhìn hắn một cái, không có chút ý tứ khách khí nào, vờn đùa lại đây gấp hết cà chua trong hộp hắn.

Tề Thịnh Quang kiên nhẫn chờ cô từng miếng từng miếng gấp xong, "Còn thứ gì nữa không?"

Thanh Nhượng lắc đầu, nhét một miếng cà chua vào miệng, dựa vào ghế nhai đến lười biếng.

Tề Thịnh Quang ừ một tiếng cúi đầu ăn com, hắn ăn một lúc ngẩng đầu nhìn cô, cà chua ăn được một nửa, những thứ khác không động đến.

Cả người cô lười biếng dựa ra sau, hộp com đặt trên đùi, một tay đỡ, một tay cầm đũa đặt lên tay vịn bên kia, hắn nhìn, sắp ngủ rồi.

Tề Thịnh Quang nhú nhú mày, nhẹ nhàng mở miệng, "Ăn com."

Ánh mắt Thanh Nhượng đảo qua, hơi híp đôi mắt đã được trang điểm, có loại cảm giác sắc bén, giọng điệu lười biếng, lời nói mang theo cơn buồn ngủ nồng đậm, "Không phải đang ăn sao."

Còn có chút vô lại.

Tề Thịnh Quang gật gật đầu, dáng vẻ cậu nói sao thì là thế, cúi đầu tiếp tục ăn com không bận tâm đến cô nữa.

Hắn ăn com xong cô cũng ăn hết cà chua, đưa hộp com còn đầy cùng đôi đũa qua cho hắn, "Cậu vứt chung luôn đi."

Tề Thịnh Quang vừa lúc đứng lên, cong môi, từ trên cao nhìn xuống xem dáng vẻ tùy ý lười biếng của cô, nhận lấy đặt com hộp của mình và của cô cùng nhau, ngón tay nâng cằm cô khiến cô phải ngẩng đầu lên nhìn hắn, "Không nói nhờ sao?"

"Ồ ~" Cô hất tay hắn ra, "Nhờ cậu vứt giúp mình một chút." Không hề có một chút thành ý, nói xong liền ngáp một cái, quay mặt đi dựa vào ghế không nhìn hắn, "Mình mệt lắm, mình ngủ một lát, chợp cho bọn họ trước nhé."

Tề Thịnh Quang cười cười, đưa mắt nhìn cái tay bị hất văng ra của mình.

**

Mệt lắm?

Chú mèo hoang nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 2: Tề Thịnh Quang (2)

Tề Thịnh Quang rửa ảnh ở phòng làm việc công cộng trong trường, tiếng chuông báo tin nhắn di động vang lên, hắn đã cài đặt riêng, chỉ có tin nhắn của cô thì di động mới có tiếng chuông nhắc nhở.

"Hội Học Sinh bảo mình đến tìm hiểu tin tức. Ảnh chụp đã rửa xong chưa?"

Thật đúng là, không biết khách sáo.

Khỏe miệng Tề Thịnh Quang cong lên, buông đồ vật trong tay nhắn tin trả lời cho cô, "Mình đang ở phòng làm việc, cậu có thể tự đến đây xem."

Cô nhấn lại ngắn gọn rõ ràng: Được.

Phòng làm việc là nơi chuyên dùng của ngành nhiếp ảnh, sinh viên ngành nhiếp ảnh ra vào bằng thẻ sinh viên, Thanh Nhượng tới cửa, bị quản lý viên cản lại.

Cô gọi điện thoại cho hắn.

"Ủm?" Tề Thịnh Quang nhận điện thoại, một âm tiết mang chút giọng mũi, không hiểu sao lại khiến lỗ tai ngứa ngáy.

Thanh Nhượng đối mặt với quản lý viên, tươi cười hữu hảo ngoan ngoãn, lời nói lại nghiêng răng nghiêng lợi, "Minh ở cửa, vào không được, cậu ra đây."

"Ha ~" Tề Thịnh Quang tùy ý cười một chút, "Ngại quá, quên mất, cậu không phải ngành nhiếp ảnh." Câu giải thích này một chút thành ý cũng không có.

Quên? Sao có thể quên, hiển nhiên chính là cố ý.

Tề Thịnh Quang vào phòng làm việc này đều là nhờ quen mặt, thiên tài nổi danh ngành nhiếp ảnh, chỉ mới năm ba, ở bên ngoài đã có chút danh khí, nếu có đơn đặt hàng trong trường, thì người đầu tiên được nghĩ đến là hắn, bên ngoài cũng có không ít đơn tìm hắn.

Quản lý viên cười trêu chọc Tề Thịnh Quang, "Nếu biết là tới tìm cậu tôi đã để cho cô ấy vào."

Tề Thịnh Quang ôn tồn lễ độ, đi tới cầm lấy sổ đăng ký trên bàn, làm như không thấy vẻ mặt muốn tám chuyện của quản lý viên, nói đùa, "Lần sau tôi đưa thẻ của đệ tử cho cô ấy."

Thanh Nhượng ở bên cạnh nghe hai người mỗi người một câu mà xấu hổ.

Hắn đăng ký xong dẫn cô đi vào bên trong, Thanh Nhượng giờ tay nhéo eo hắn, từng câu từng chữ gọi hắn, giọng nói tóe lửa, "Tề Thịnh Quang!"

"Ừ." Tề Thịnh Quang rũ mắt, trở tay ra sau cầm bàn tay cô đặt trên eo hắn.

Cô định rút ra, hắn nắm chặt hơn nữa, tay còn lại lấy thẻ sinh viên từ trong túi ra đưa cho cô, "Đây này, lần sau đến có thể dùng của mình."

Trên má cô nổi lên một tầng đỏ ửng, quay đầu đi không nhận thẻ sinh viên của hắn, nhỏ giọng nói không mấy tự tin, "Xi, ai lần sau còn muốn tới."

Tề Thịnh Quang mỉm cười, tay cô còn bị hắn nắm, hắn mở lòng bàn tay cô ra, nhét thẻ sinh viên vào, thuận theo lời cô bao dung đáp, "Được, lần sau không tới, vậy có thể trước giữ giúp mình được không?"

Thanh Nhượng nhấp môi quay đầu lại nhìn hắn, đôi mắt sâu thẳm của hắn mang theo ý cười dịu dàng cũng nhìn cô, môi cong lên, trên đỉnh đầu có ánh đèn ấm áp tỏa xuống.

Tựa như, sẽ tỏa sáng.

Ảnh hắn rửa chia làm hai phần, một phần là chụp ba người họ, một phần là chụp cô.

Kết quả một phần chụp cô còn muốn nhiều hơn ba người họ.

Tề Thịnh Quang đứng ở cạnh bàn chọn ảnh, lựa mười mấy tấm ảnh cô bỏ vào phần kia.

Hắn cất vào trong túi đưa cho cô, "Có thể đem về đưa bọn họ."

Thanh Nhượng về mặt phát ngốc nhìn hắn, theo bản năng vươn tay ra tiếp nhận, chỉ chỉ mình lại chỉ chỉ ảnh chụp hắn còn cầm trong tay, há miệng thở dốc không nói nên lời.

Tề Thịnh Quang lấy túi của mình, bỏ xấp ảnh trong tay vào trong túi, "Đi thôi."

Thanh Nhượng nuốt một ngụm nước miếng, rốt cuộc cũng tìm lại được giọng nói, "Nè, cậu muốn đem mấy tấm ảnh chụp mình kia đi đâu, hơn nữa mấy bức cậu vừa chọn thật khó coi."

Tề Thịnh Quang đưa tay xoa xoa tóc cô, khóe mắt cong lên có chút tà khí, không trả lời mà hỏi lại, "Ủm? Cậu cảm thấy mình muốn mang đi đâu?"

Thanh Nhượng lại nuốt một ngụm nước miếng, lùi về sau cách hắn xa một chút, "Áy..... Mình làm sao biết được....." Thanh âm càng nói càng nhỏ, nói đến sau cùng liền quay mặt đi.

Hắn vươn tay kéo tay cô, cô muốn rút tay lại, hắn nắm hơi chặt, lòng bàn tay hắn có mồ hôi, dính vào trên bàn tay lạnh lạnh của cô hình thành cảm giác kỳ quái.

Giọng hắn có chút run, lại nhìn thẳng phía trước nỗ lực để bản thân bình tĩnh, "Đi thôi, thời gian không còn sớm, một lát nữa ký túc xá đóng cửa."

"Ủm ~" Cô thấp giọng lên tiếng, cúi đầu đi theo hắn ra ngoài.

Tới cửa, quản lý viên nhìn thấy hai người nắm tay ra tới, ồ một tiếng thật dài, ản chứa ý cười rõ ràng.

Thanh Nhượng cúi đầu bước nhanh hơn, Tề Thịnh Quang nhìn nhân viên quản lý cười cười, nhìn thì có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng bàn tay lại tràn ra càng nhiều mồ hôi nóng.

Ký túc xá nam và ký túc xá nữ không cùng đường, đến giao lộ, Thanh Nhượng huơ huơ tay hất, không ném ra được, cúi đầu nhìn mũi chân mình, "Mình, mình đi trở về....."

"Ừ." Tề Thịnh Quang lên tiếng, kéo cô đi về phía ký túc xá nữ, "Mình biết, mình đưa cậu đi."

Thanh Nhượng nghiêng đầu nhanh chóng nhìn hất một cái, sắc mặt hất thông dong, nụ cười vừa ôn hòa vừa bao dung, nhìn vẫn nhã nhặn đáng, có điều, vành tai hồng hồng.

"Đến rồi....."

Thanh Nhượng mở miệng, dừng bước chân.

Tề Thịnh Quang cũng đứng lại, "Mình biết." Hất nhìn cửa ký túc xá sau lưng cô, có chút tiếc nuối, "Trường này không thể lớn hơn một chút ư?"

Thanh Nhượng cười trộm, ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt sáng lấp lánh liếc hất một cái, "Cậu muốn đi bao lâu nữa đây."

Tề Thịnh Quang cười, không trả lời.

Cô rút tay ra, đầy mồ hôi, đều là của hất, nóng nóng ảm ảm, thuận tay liền lau trên áo somi hất.

"Nóng chết đi được." Vừa chà vừa bĩu môi oán giận.

Tề Thịnh Quang cúi đầu nhìn cô, cái miệng nhỏ lúc đóng lúc mở.....

Cô cầm theo túi ảnh chụp, xoay người muốn đi, Tề Thịnh Quang vươn tay giữ chặt cánh tay cô.

Thanh Nhượng nghiêng người, "Mình phải đi về."

"Mình biết." Hất mím môi, thò ra một cái như là hạ quyết tâm mở miệng, "Mình giúp cậu chụp nhiều ảnh như vậy, không có quà cảm ơn gì sao?"

Thanh Nhượng trừng mắt liếc hất một cái, dậm dậm chân, "Đây là ngành tội mình ở Hội Học Sinh nhờ cậu chụp, nói nữa bọn họ không phải đã cho cậu quà cảm ơn rồi sao."

Tề Thịnh Quang nâng túi trong tay lên, quơ quơ, "Đó là bọn họ cho, còn của cậu đâu?"

Trong cái túi kia, bây giờ toàn là ảnh chụp của cô.

Tầm mắt Thanh Nhượng dừng ở trên cái túi đang đong đưa, trong nháy mắt đỏ mặt, "Ai nha ~"

Tề Thịnh Quang cười rộ lên, "Cảm ơn một chút có được không?"

Thanh Nhượng xoay người lại mặt đối mặt với hất, cúi đầu nhìn mũi chân hất, "Vậy cậu nói đi, cảm ơn thế nào."

"Ừm....." Một chữ kéo dài, những gì hất muốn nói lại dừng ở yết hầu.

Đôi mắt đột nhiên trừng lớn.

Người trước mặt vừa nhón mũi chân lên hôn trán hất một chút đã lạch bạch chạy xa, góc váy đong đưa tựa hồ treo lên trái tim hất, lắc lư trong không trung.

Tề Thịnh Quang sững sờ đứng tại chỗ, vẫn không hề nhúc nhích.

Thanh âm cô truyền đến từ tầng hai ký túc xá, "Tề Thịnh Quang! Cậu nhanh trở về đi!"

Kiều kỳ, có chút thẹn thùng tức giận.

Rồi sau đó lộc cộc lên cầu thang chạy mất.

Tề Thịnh Quang hoàn hồn, giơ tay sờ sờ trán mình.

Môi cô cũng lạnh lạnh, giống như khối băng đột nhiên dán lên, mang theo hơi thở sạch sẽ đến mức tận cùng, hất một chút đều không cách ứng, dường như còn có chút vui mừng như có như không.

Tề Thịnh Quang hơi hoảng hốt trở về ký túc xá, sau đó hoảng hốt đổi màn hình điện thoại, màn hình máy tính, toàn bộ đổi thành ảnh của cô.

Ảnh chụp trong túi, đặt phía dưới gối đầu.

Phía dưới gối đầu.

Ừm, Tề Thịnh Quang rửa mặt xong lại nằm trên giường sờ sờ trán mình, không nóng, không có bệnh, vậy thì chỉ có thể là trúng tà rồi.

Ảnh chụp lần này cho ngành trang phục, hần bỏ tâm huyết, ngành trang phục cũng đủ sức lực mãnh liệt tuyên truyền một đợt, trong lúc nhất thời ngành trang phục ồn ào đến bốc lửa.

Vài nhà và đơn vị xí nghiệp có hợp tác thực tập cùng trường học đều tỏ thái độ, số lượng thực tập sang năm có thể tăng thêm một ít.

Bộ váy dạ hội mà Thanh Nhược mặc đã được bán, giá không thể nói là cao, nhưng cũng là một chuyện khiến người ta vô cùng cao hứng.

Người thiết kế bộ váy kia là một nam sinh, sau khi có được tiền lại thêm vào một khoản của mình, chuẩn bị mời bạn bè ăn com ca hát.

Người phụ trách của Hội Học Sinh gọi điện thoại cho Tề Thịnh Quang, mời hần cùng đi.

Tề Thịnh Quang nghe thấy loại tụ tập này liền theo bản năng muốn từ chối, lại nhớ tới sắp nửa tháng rồi không được gặp người ta, mím môi đem lời cự tuyệt nuốt ngược vào, "Khi nào?"

"Thứ Bảy, com chiều hẹn nhau lúc 5 giờ."

Hần không trả lời, người phụ trách Hội Học Sinh vẫn có vài lần nghe nói về vị Tề Thịnh Quang đại danh đình đình trong trường này, có chút thói ở sạch, hơn nữa trong khoảng thời gian này nhận đơn hàng, theo một nhóm mình tinh, đi nơi khác chụp chân dung.

"Thịnh Quang, nếu ngày đó cậu có việc thì có thể đổi một ngày khác....."

Tề Thịnh Quang cười rộ lên, "Đừng nói vậy chứ." Hần nhớ lại bảng giờ giấc của mình, "Có khả năng mình không đến kịp com chiều, tận lực đến tham gia hoạt động buổi tối vậy, đến lúc đó mình gọi điện thoại cho cậu."

Người phụ trách nghe hần nói thiệt tình, cảm thấy Tề Thịnh Quang không chỉ thoát nhìn là công tử nhẹ nhàng, trên thực tế cũng là một người biết thông cảm dễ ở chung.

"Được, vậy đến lúc đó lại liên hệ."

Sắp đến lúc phải cúp điện thoại, Tề Thịnh Quang mới mở miệng, nhẹ nhàng khụ một tiếng, "Thanh Nhược sẽ đi phải không?"

Đều là nam nhân, nháy mắt hiểu rõ, người phụ trách cười ha hả, "Cần thiết phải đi, mình đảm bảo lúc cậu tới có thể nhìn thấy cô ấy."

Tề Thịnh Quang nuốt một ngụm nước miếng, cũng không giải thích, chỉ là nhẹ giọng nói cảm ơn, "Được, vậy đến lúc đó phiền cậu rồi."

Sau khi Tề Thịnh Quang kết thúc công việc thì ngay lập tức chạy thẳng đến sân bay, trở lại kinh đô không chờ xe buýt ở sân bay mà trực tiếp đi taxi đến trường học.

Hần gọi điện thoại cho bạn học ở Hội Học Sinh, vừa mới trở lại ký túc xá đẹp hành lý, thờ hỏn hỏn hỏi, "Các cậu ở đâu, bây giờ mình đến có tiện không?"

Bên kia tiếng nhạc đình tai nhức óc, dần dần nhỏ lại, "Tiện chứ tiện chứ, tụi mình đều đang chờ cậu, đến đây đi."

Tề Thịnh Quang thay quần áo, đi tới cửa lại lui về ký túc xá soi gương xử lý tóc một chút.

Bạn cùng phòng từ lúc khai giảng đến giờ đã vô cùng quen thuộc với gương mặt kính động thần tiên kia của Tề Thịnh Quang, nhưng vẫn là lần đầu tiên thấy hần thái độ nghiêm túc như vậy muốn ra cửa mà lẫn lộn chính mình, giống như là đi hẹn hò.

Cậu ta một bên xem diễn một bên cầm sáp chải tóc lại đây quơ quơ trước mặt hần, "Nha ~ Cô nương nhà ai mà có thể làm thầy Tề của chúng ta không tự tin như vậy."

Tề Thịnh Quang nhìn sáp chải tóc do dự hai giây, nhận lấy, sau đó tay chân vụng về bắt đầu vuốt lên tóc, cẩn thận nhìn chăm chăm gương, lời nói hơi đứt quãng, "Người ca hát trên sân khấu lần trước, Thanh Nhược."

Bạn cùng phòng lập tức kêu quá quác, "Trời ơi! Nữ thần nha!" Nháy mắt chạy lại từ bắt đầu tìm quần áo, "Không phải nói là tụ hội của ngành trang phục sao? Mang mình theo mang mình theo!"

Tề Thịnh Quang liền đen mặt.

Bạn cùng phòng đã thay áo somi, đang cởi quần, "Không hy vọng có được nữ thần, làm tình dịch với cậu quá khổ, trở thành bạn với nữ thần cũng được! Đi đi đi!"

Thì thôi..... Cũng có thể.

Tề Thịnh Quang rửa sạch tay, lau khô, ung dung thông thả đi ra, mở cửa ký túc xá, bạn cùng phòng mới mặc quần được một nửa, một ống quần còn ở bên ngoài, ngữ khí của hắn thật hữu hảo, "Ừ, vậy cùng đi."

"Rầm." Cửa ký túc xá đóng lại.

"Mẹ kiếp!" Tiếp sau đó là tiếng vang luống cuống tay chân.

Bạn cùng phòng thờ hồng học xuống cầu thang đuổi theo Tề Thịnh Quang phong độ nhẹ nhàng, dựng ngón giữa với bóng dáng hắn.

Địa điểm tụ hội cách trường học không xa, hai người ra cổng trường gọi taxi, không tới năm phút đồng hồ đã đến.

Người phụ trách của Hội Học Sinh lúc này gọi điện thoại nói xuống dưới cửa chờ hắn, kết quả Tề Thịnh Quang xuống xe liền nhìn thấy, tiểu cô nương duyên dáng yêu kiều, là cái cô nàng mà nửa tháng qua mỗi ngày trước khi ngủ sau khi tỉnh dậy hắn đều nghĩ đến kia.

Cô đang cúi đầu chơi điện thoại, có lẽ là nghe được tiếng xe taxi, ngẩng đầu nhìn qua.

Trông thấy hắn liền mí mắt cong cong cười rộ lên, cô bỏ điện thoại vào túi xách vừa đi về phía hắn, vừa mở miệng gọi, "Tề Thịnh Quang ~"

Tề Thịnh Quang phát hiện, tên của hắn thật sự rất êm tai.

"Nữ thần!"

Thật mẹ nó gây mất hứng.

Tề Thịnh Quang bước rộng hơn, hai bước đã bỏ đũa bạn cùng phòng gây mất hứng ở sau lưng, đi thẳng qua lập tức dang hai tay ôm lấy cô.

"!!!"

"!!!"

Không cho cô thời gian kinh ngạc, Tề Thịnh Quang trực tiếp cúi đầu, hôn lên môi cô.

"....." Bạn cùng phòng vô cùng ngờ ngác.....

Cô cũng là đáng vẻ quay cuồng chẳng hiểu gì, Tề Thịnh Quang buong môi cô ra, lại hôn lên trán, ôm chặt người trong lòng, lời lúc này muốn nói đều nuốt xuống, cau mày hỏi cô, "Sao nhiệt độ cơ thể lại thấp như vậy?"

Đầu tháng chín, cô mặc váy, cả người đều lạnh, ngay cả môi cũng lạnh nốt.

Thanh Nhượng cắn răng ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt long lanh, hai tay nắm hai sườn áo hắn.

Tề Thịnh Quang nhìn đáng vẻ không trả lời được gì của cô, thờ dài, xoa đầu cô, "Số phòng là bao nhiêu?"

Thanh Nhượng chớp mắt, còn ở trạng thái quay cuồng.

Tề Thịnh Quang chột chột chớp mắt cô, một tay ôm eo cô một tay lấy điện thoại gọi cho người phụ trách Hội Học Sinh.

"Ừ, mình tới rồi, gặp được Thanh Nhượng, cậu xuống dưới một lát, mình còn có một bạn học, cậu giúp mình dẫn cậu ấy lên trước đi."

Bạn cùng phòng ngờ ngác lúc này mới đi đến, chỉ vào Tề Thịnh Quang, "Cậu....."

Tề Thịnh Quang cúp điện thoại, ánh mắt ôn hòa nhìn qua, "Hả?"

Bạn cùng phòng ngậm miệng.

Người phụ trách Hội Học Sinh vừa xuống dưới liền bắt gặp hình ảnh bông hoa ngành bọn họ bị Tề Thịnh Quang ôm trọn vào trong lòng.

"Ồ!" Tuy rằng anh ta muốn có quan hệ tốt với Tề Thịnh Quang, sau này giúp bọn họ chụp ảnh, nhưng không có nghĩa, điều kiện để có mối quan hệ tốt là bọn họ bị mất bông hoa xinh đẹp của ngành.

Một tay Tề Thịnh Quang ôm eo cô, nửa người Thanh Nhượng dán sát vào hắn, dục vọng chiếm hữu nồng đậm ập vào trước mắt, hoàn toàn là tư thái tuyên bố chủ quyền vô cùng chân thật đáng tin.

Ngoài mặt hấn vẫn khách khí lễ phép gật gật đầu giới thiệu bạn cùng phòng với anh ta một chút, "Cậu dẫn cậu ấy đi lên trước, mình cùng Tiểu Nhược đi mua vài thứ, một lát nữa lại đây."

Ông trời ơi! Sao đã gọi là Tiểu Nhược rồi! Mẹ kiếp, từ nãy đến giờ mới vài phút, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.

Người phụ trách Hội Học Sinh về mặt ngây ngốc gật gật đầu, dẫn bạn cùng phòng của Tề Thịnh Quang đi lên, đến cầu thang đột nhiên nhớ tới, "Bọn họ ở bên nhau khi nào?"

Bạn cùng phòng nhìn anh ta, ngây ngô cười hai tiếng, "Mình nghĩ, là năm phút trước, tên cầm thú Tề Thịnh Quang kia vừa xuống xe liền tiến lên cưỡng hôn nữ thân của mình!"

"....." Nội tâm người phụ trách Hội Học Sinh đã hỏng mất, anh ta không nên để Thanh Nhược đi xuống chờ hấn.

Đây không phải là thả dê vào miệng cọp sao.

Cầu độc thân nam của toàn ngành, mình vô cùng xin lỗi các cậu.

**

Lúc gặp em,

Tôi đột nhiên hiểu được cảm xúc kỳ lạ mỗi ngày kia gọi là gì.

Nhớ nhưng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 3: Tề Thịnh Quang (3)

Một con phố này gần như đều là quán karaoke, gần khu vực trường học, lại là cuối tuần, mỗi nhà mỗi tiệm đều ồn ào náo nhiệt.

Tề Thịnh Quang nửa ôm nửa dìu, dắt cô ra khỏi khu phố ẩm ỉ, cách đó không xa có khu thương nghiệp, hấn dẫn cô đi trên lối đi bộ, cúi đầu nhìn thoáng qua về mặt cô.

"Khụ....."

Ho nhẹ, không ai đáp lại hấn.

Thật ra trong lòng Tề Thịnh Quang cũng không chắc chắn lắm, nhưng càng là lúc như vậy, càng phải tự mình giữ vững sự bình tĩnh, tốt nhất là trấn trụ cô trước, chờ đến khi đầu óc cô tỉnh táo lại, muốn phản đối đã không còn kịp nữa rồi, lúc đó hấn liền có thể mặt dày mày dạn hơn nữa dùng nhan sắc dụ hoặc.

Tề Thịnh Quang vỗ vỗ eo cô, dịu dàng hỏi, "Tại sao không mặc nhiều hơn, có lạnh hay không?"

Thanh Nhược lắc lắc đầu, "Không lạnh."

Hấn còn đang suy nghĩ câu nói tiếp theo, cô đột nhiên giơ tay sờ sờ tóc hấn, sau đó lại lau tay trên quần áo hấn, "Anh lại còn vuốt sáp chải tóc."

"Khụ ~" Xấu hổ viết hoa.

"Com chiều ăn no chưa?" Hấn nói lảng sang chuyện khác.

Bên đường có một tiệm tạp hóa bán đồ ăn vặt, Tề Thịnh Quang chỉ chỉ ý bảo cô nhìn xem, "Thức ăn ở chỗ đó cũng tạm được, có muốn ăn hay không?"

"Ăn no rồi."

Tề Thịnh Quang lại bắt đầu xấu hổ.

Hai người trầm mặc, nhưng mà hấn vẫn không muốn buông tay trên eo cô ra.

Tối thứ Bảy người nhiều, hấn nửa ôm cô tránh khỏi những người sốt ruột đi nhanh hay mãi chơi điện thoại không nhìn đường.

Vào khu thương nghiệp, hắn tìm một cửa hàng trang phục nữ, rút cuộc buông eo cô ra giờ tay xoa đầu cô, "Chọn một cái quần, còn có áo khoác."

Nhân viên cửa hàng đã nhiệt tình chào đón, "Xin hỏi tiên sinh cùng tiểu thư cần xem cái gì?"

Thanh Nhượng bị cách nói chuyện nghiêm trang như vậy của hắn chọc cười, ngẩng đầu nhìn hắn lắc lắc đầu, "Không cần đâu, em không lạnh."

Bàn tay Tề Thịnh Quang đặt lên trán cô, lạnh lạnh, độ ẩm rất thấp, cau mày không trả lời cô, trực tiếp quay đầu nói với nhân viên cửa hàng, "Làm phiền tìm một cái quần dài cho cô ấy, cả áo khoác nữa."

"Vâng, mời tiểu thư đi theo tôi."

Hắn cúi đầu hôn tiểu cô nương không cao hứng một cái, "Em không lạnh, nhưng mà anh cảm thấy lo lắng."

Hắn ngẩng đầu ôm eo cô đuổi theo nhân viên cửa hàng, nửa dỗ dành nửa thỏa hiệp, "Hay chúng ta mặc thử trước, không thích thì không cần nữa, được không?"

Cuối cùng vẫn mua, Tề Thịnh Quang thanh toán tiền, xách túi đứng vẫy mà cô nhân viên cửa hàng đưa qua, cười đến lấy lòng với cái người mà trên mặt viết hai chữ không vui, "Em mặc bộ này thật sự rất đẹp."

Nhân viên cửa hàng giới thiệu quần và áo khoác cho cô đứng bên cạnh nhanh chóng nói tiếp, "Đúng vậy đó, đáng chân tiểu thư mặc quần jean vô cùng đẹp, có thể nói đều muốn cho cô làm người phát ngôn cho quần jean của cửa hàng chúng tôi."

Thanh Nhượng được vuốt lông, sự không cao hứng tan đi một chút, ngẩng đầu nhìn hắn khẽ hừ nhẹ, "Thôi được rồi."

Tề Thịnh Quang tự nhiên tiến lên nắm lấy tay cô.

Bàn tay to lớn ấm áp bao bọc lấy cái tay nhỏ lạnh lạnh của cô.

Hai người trở lại phòng, bên trong đã chơi đã đời, thấy bọn họ đi vào, một nam sinh đã uống không ít chỉ vào Tề Thịnh Quang bắt đầu lên án.

Lại còn kéo bạn cùng phòng của hắn cùng lên án theo.

Bạn cùng phòng túi hờn rúc vào một góc, Tề Thịnh Quang ôm Thanh Nhượng trong lòng ngực, ung dung thông thả ngồi trên sofa, tùy ý để bọn họ cầm micro mỗi người một câu nói hắn, tư thái ngồi ngay ngắn, vẻ mặt mỉm cười ôn hòa hết như đang dự một buổi tọa đàm.

Sau lại không biết là ai bày đầu vụ sáu ly bìa, nói hai người không chỉ đến muộn mà còn lén lút làm bên nhau, phải phạt rượu, mỗi người ba ly.

Làm? Tề Thịnh Quang suy nghĩ cái từ này, tốt tính cười gật gật đầu, "Được, mình nhận phạt."

Một tay ôm eo Thanh Nhượng, nửa người cô ở trên ngực hắn, hắn đặt toàn bộ sáu ly được tách ra trước mặt mình, "Mình uống thôi là được."

"Ngao ngao a!" Các loại âm thanh ồn ào, Tề Thịnh Quang chỉ là quay đầu nhìn cô một cái.

Cô cũng nhìn hắn, ánh mắt sáng trong, ở phòng tối với ánh đèn đủ màu sắc như là một chiếc cầu vồng hoa mỹ.

Tề Thịnh Quang cong cong môi, sự dịu dàng nơi đáy mắt dường như muốn tràn ra, quay đầu mỗi ly một ngụm, mỗi lần uống xong một ly sẽ nghiêng cái ly ý bảo, một giọt rượu cũng không còn.

Hắn uống xong sáu ly, một đám người làm âm ỉ rốt cuộc không la hét nữa.

Không khí trong phòng náo nhiệt, bởi vì nhiều người, bọn họ đều chơi điên cuồng đến mức không dừng lại được. Tề Thịnh Quang nghiêng đầu dựa vào bả vai cô, giọng nói có chút mềm mại làm nũng, "Nhượng Nhượng, đầu anh choáng váng, khó chịu, em xoa xoa cho anh đi."

Thanh Nhượng giật giật khóe miệng, không chút khách khí ném bay đầu hắn ra, "Anh ba tuổi hả, sáu ly bìa mà dám giả say."

Tề Thịnh Quang bị ném bay cười đến ngực đều rung lên, hắn lại tiếp tục thò mặt qua, hơi thở ấm áp hòa lẫn hương vị lạnh lạnh trên người hắn, mang theo chút mùi rượu thực nhẹ thực đậm, "Ừ, không giả say làm sao chơi lưu manh với em được." Vừa dứt lời đã tiến đến sát má cô bẹp một cái hôn lên.

Hắn thối lui một chút liếm liếm môi mình, ánh mắt và động tác đầy vẻ trêu đùa, "Nhượng Nhượng, ngọt lắm nha ~"

"....."

Từ sau khi thiên chi kiều tử của ngành nhiếp ảnh có bạn gái, hắn đã trở thành một nửa người của ngành trang phục.

"Thịnh Quang, ngày mai có thời gian không? Giúp tui mình chụp hai bức ảnh với."

"Ngại quá, ngày mai có chút việc."

"Ồ ~ Là như vậy sao, ngày mai Thanh Nhượng cần phải cùng tụi mình thực hiện tiểu tác nghiệp của tổ tháng này đó."

"Việc không vội, có thể dành cho các cậu vài giờ ngày mai."

Ha hả. Ngành trang phục tỏ vẻ, cảm giác có nhiếp ảnh gia riêng không cần quá sung sướng, bông hoa của ngành gì đó, nên bán liền phải bán thôi.

"Đại ca, cậu có thể che giấu sự si mê của cậu một chút được không hả?"

Bạn cùng phòng quay đầu lại, Tề Thịnh Quang đang sửa ảnh chụp Thanh Nhượng, chụp lén, Thanh Nhượng đang học bài, một tay chống cằm, ánh mắt lơ đãng nhìn phía trước, một tay kẹp bút, bút của Tề Thịnh Quang mua.

Tề Thịnh Quang một ánh mắt cũng chưa cho cậu ta, tiếp tục chỉnh sửa, sau đó lưu lại.

Báo thức di động vang lên, hần ngừng động tác trong tay, cầm điện thoại lên tắt báo thức, đi đến ban công gọi điện thoại.

"Nhượng Nhượng."

Người bên kia rất không kiên nhẫn, "Ừm....."

Thanh âm Tề Thịnh Quang tức khắc úy khuất, "Một tiếng rồi."

Thanh Nhượng tròn trĩnh mắt, "Làm ơn, trong khoảng một tiếng, tắm rửa xong em lại giặt quần áo, giặt sạch quần áo xong lại đi làm chuyện khác có được chưa?"

Tề Thịnh Quang nghiêm túc nghe, khoe mắt đuôi lông mày đều là ý cười, thanh âm lại tràn đầy úy khuất làm nũng, "Được rồi, anh xin lỗi, anh không biết."

Hần thoái nhượng trước, "Vậy em làm gì thì làm tiếp đi, lát nữa lúc muốn ngủ nhắn tin cho anh, anh lại gọi điện thoại cho em."

Thanh Nhượng bị giọng điệu đáng thương của hần chọc cho nổi da gà, ào ào lật ngăn tủ tìm tai nghe, "Thôi đi, không cần, em mang tai nghe cũng được."

Người nào đó được thỏa ý muốn mà cười, vẫn rộng lượng hỏi, "Mang tai nghe có tiện không?"

"Tiện mà."

Một cuộc gọi, lại kéo dài cho đến khi cô ngủ.

Tề Thịnh Quang từ ban công trở lại ký túc xá, bên trong đã tắt đèn, màn hình máy tính sáng lên, hất lên một góc trên cái bàn nhỏ, phía trên là ảnh chụp cô, bối cảnh cũng vậy.

Trong bóng tối, mỗi góc độ trên gò má cô đều hoàn mỹ tựa như đứa con được cưng chiều nhất của Chúa sáng thế.

Bạn cùng phòng đã nằm trên giường, đang chơi game trên điện thoại, thanh âm bùm bùm, nhìn thấy hần tiến vào liền cất giọng chua lèm, "Cô vợ nhỏ nhà cậu ngủ rồi?"

"Ừ." Tề Thịnh Quang nhẹ nhàng lên tiếng, dọn dẹp ở dưới một lúc rồi rửa mặt lên giường.

Bạn cùng phòng vẫn đang chơi game, Tề Thịnh Quang bật di động vào trang web công cụ xã giao của cô nhìn nhìn, hôm nay cô không trả lời tin nhắn nào, cũng không có dấu vết giao lưu của người xa lạ, rất tốt, hần nhắn lại, rời khỏi trang web.

Bên kia bạn cùng phòng bị chết trong game, tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết.

Tề Thịnh Quang không khách khí cười rộ lên.

Bạn cùng phòng quá tức giận, xoay người ngồi dậy thờ hần chuẩn bị tái chiến, trong bóng đêm liếc mắt một cái về phía hần, "Ai da ~ trao đổi sinh hình như chỉ trao đổi một học kỳ liền phải trở về rồi, nhà ở Anh quốc ~ có khi nào người bên kia tìm đến Hoa Hạ hay không ta."

"....." Không nói lời nào không ai nghĩ cậu cầm đầu.

Đêm nay Tề Thịnh Quang ngủ rất muộn, giấc mơ kỳ quái, địa cầu trở nên rất nhỏ, hần đứng ở một nơi xa xôi, nhìn mảnh Anh quốc trên địa cầu, cô đứng trên đó, dáng vẻ tràn đầy ý cười mà hần quen thuộc nhất động tâm nhất, phía sau có đủ loại nam nhân đua vẹo tảo nát đi theo, qua nhiều nơi, tìm đến cả Hoa Hạ.

Tề Thịnh Quang tỉnh lại lúc nửa đêm, bốn phía đều là an tĩnh, hần theo phản xạ có điều kiện cầm lấy di động gọi điện thoại cho cô.

Ánh sáng màn hình đâm vào mắt hần, đầu óc hỗn loạn lập tức thanh tỉnh, nhanh chóng cắt đứt cuộc gọi.

Hần thả lỏng tinh thần ngồi dậy, Tề Thịnh Quang ở trên giường nhìn về hướng bạn cùng phòng phía đối diện, suy xét xem lúc hủy thi diệt tích cần công cụ gì, thời điểm nào động thủ tương đối tốt.

Ánh mắt hần âm trầm, hơi thở quý dị tràn ngập quanh thân, bạn cùng phòng đang ngủ say hất xi một cái, trở mình quăn chặt chắn.

Tiếng chuông di động vang lên.

Sau khi qua 12 giờ, chỉ có cô có thể gọi hần.

Tề Thịnh Quang sừng sốt một lúc, động tác hơi chậm chạp cầm lấy điện thoại.

Ghi chú cuộc gọi: Nhược Nhược.

Vừa nãy điện thoại là hần gọi qua, nhưng còn chưa kịp nói mấy hần đã cúp rồi.

Trong lòng Tề Thịnh Quang nhất thời xuất hiện vô số ý nghĩ, cô ấy có phải không thoải mái, mắc bệnh hay không, hay là thế nào.

Hần nhần nghe xong liền chuẩn bị xuống giường.

"Thịnh Quang ~"

Trong giọng nói mềm mại của cô pha chút mộng lung diu diu.

"Ừ, ngoan." Tề Thịnh Quang ngồi ở trên giường, hô hấp rất nhẹ, tập trung tất cả tinh lực vào tai, nghe tiếng vang phía bên cô.

"Em vừa mới mơ thấy anh, sau đó liền tỉnh."

Nói được hai câu, cô thanh tỉnh thêm một chút, thanh âm cũng rõ ràng hơn.

Không phải mắc bệnh, cũng không phải không thoải mái, Tề Thịnh Quang thở ra một hơi, cười cười, "Ừ, mơ thấy anh làm gì?"

Thanh Nhược dường như hơi ngượng ngùng, "Mơ thấy anh hôn em, sau đó nhớ anh, nên mới gọi điện thoại cho anh."

Hần mơ thấy đội ngũ theo đuổi cô khí thế vùn vụt, thiếu chút nữa tức chết, cô lại mơ thấy hần hôn cô, ừm, cũng được, không uất ức như vậy nữa.

Tề Thịnh Quang cầm điện thoại bẹp một tiếng, "Ng Sloan, anh cũng nhớ em, giờ ngủ trước đã, sáng mai anh đến dưới lầu chờ em."

"Được." Cô Sloan ngoan ngoãn lên tiếng, lại giống áo bông nhỏ tri kỷ* dặn dò hần, "Anh cũng phải ngủ nhanh đi."

*Áo bông nhỏ tri kỷ: là từ các bà mẹ Trung Quốc hay gọi con mình.

"Được, anh biết rồi."

Tề Thịnh Quang đã nghĩ ra được một phương án hoàn mỹ, trước bữa cô đi ra ngoài chơi, sau đó đem người chuốc say, rồi hoàn toàn dán lên dấu hiệu của hần.

Đương nhiên, nếu có thể làm cho cô mang thai càng tốt, sau khi kết hôn rồi, còn quan tâm trao đổi sinh hay cái quý gì, dù sao cô tuyệt đối không thể rời đi.

Nửa đầu của kế hoạch đều thi hành thật sự hoàn mỹ, bữa tối có ánh nến ở nhà hàng đầy lãng mạn, cô uống rất nhiều rượu vang đỏ mà hần gọi, say chệnh choạng gần như ngất đi bị hần ôm vào phòng khách sạn.

Nhưng mà, vấn đề hiện tại là.

Hần bị Thanh Nhược đè ở dưới thân, hoàn toàn không thể động đậy.

.....! Cái quý gì?!

Mái tóc dài của Thanh Nhược từ phía trên rũ xuống, một phần chạm vào mặt hần, một phần dừng ở cổ hần, cả ngực cũng có.

Cô chống tay, từ trên cao nhìn xuống hần, ánh mắt ngập nước tràn đầy dụ hoặc, đầu lưỡi hồng hồng liếm môi mình một chút, mở miệng tà mị quyến rũ, "Anh muốn, "làm" em?"

"....." Thật ra không cần hỏi trực tiếp đến vậy đâu.

Tề Thịnh Quang thành thật gật gật đầu, một tay cô ôm eo hần, uống không ít rượu nên ánh mắt cô đã mộng lung tự do, nhưng tay vẫn lạnh lẽo như cũ.

Đối lập hoàn toàn với cơ thể nóng bỏng của Tề Thịnh Quang.

Thanh Nhược cười khê lên, nắm lấy cổ áo hần, trực tiếp kéo hần nhôm dậy, lưng hần dựa vào tủ đầu giường, cô ngồi trên đùi hần, thò đến gần cổ hần.

Cô há miệng, có vật gì nhòn nhọn cọ vào chỗ mạch máu ở cổ hần, không trầy da, nhưng khiến cả người hần ngứa ngáy tê dại, hần nhẹ nhàng mở miệng, thanh âm có chút hốt hoảng, "Nhược Nhược ~"

"Ừm ~" Cô lười nhác dùng giọng mũi lên tiếng, ngẩng đầu, một tay giữ lấy cằm hần, "Lão nhân nói với em rằng đến Hoa Hạ có thể tìm được chân mệnh thiên tử của mình ~ Xem ra vu thuật vĩnh viễn cũng không linh của ông ấy cũng có lúc linh thật."

Cô dán sát vào hần, nhìn thẳng mắt hần, "Anh nói đi? Thịnh Quang?"

Hai tiếng, được cô gọi đến ái muội lại lay động tình tứ.

Tề Thịnh Quang không hề chớp mắt nhìn cô chăm chăm, đôi mắt màu đen của cô lại dần biến thành đỏ như máu.

Đỏ như máu. Tầm mắt hần dịch xuống, dừng ở trên môi cô. Cô rất phối hợp, khe khẽ héch miệng ra, hàm răng vốn dĩ tinh xảo đáng yêu lại xuất hiện bốn cái răng nanh.

Cô lại thò qua chạm răng nanh vào cổ hần, "Có còn muốn "làm" em không? Hử?"

Phản ứng đầu tiên trong đầu Tề Thịnh Quang chính là một câu thơ tục: Mẹ kiếp, là vị giảng viên ngu ngốc nào nói với mình rằng phải tin vào khoa học.

Tiếp đó cả người hần đều run, không phải sợ, mà là hưng phấn.

Đột nhiên hần liền hiểu rõ vì sao cô ấy đối với mình có lực hấp dẫn trí mạng, từ cái nhìn đầu tiên đã thật giống như rơi vào một cái vòng lẩn quẩn, rất muốn rời xa nhưng lại không không chế được mà đến gần, một khi đến gần lại hết như cả thể xác lẫn linh hồn đều bị cô bắt lấy.

Mặc kệ bề ngoài thế nào, quan trọng là trong xương cốt cô có loại cảm giác máu tanh ưu nhã, hần luôn không hiểu, nhưng vẫn bị hấp dẫn.

Cô tự nhiên đã vậy, mang theo sự ưu nhã xuất sắc do thời gian ban tặng, quý khí mà lại máu tanh tàn bạo, sự kết hợp hoàn mỹ nhất.

Tề Thịnh Quang hơi híp mắt nhìn đôi mắt đỏ tươi của cô, chẳng biết sức lực từ đâu trào tới, trực tiếp xoay người một cái ấn cô dưới thân.

Hiện tại không cần lo lắng khiến cô đau.

Hần cúi đầu hung ác găm lên môi cô, "'Làm" chứ, sao lại không."

**

Nữ nhân của tôi.

Vì cái gì không "làm".

Cần thiết "làm".

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 4: Tề Thịnh Quang (4)

Bạn học nữ không cần thận chạm vào tay Thanh Nhược, kinh ngạc la lên, "Trời ơi ~ tay cậu lạnh thật đấy." Rồi cúi đầu nhìn nhìn quần áo trên người Thanh Nhược, một cái áo lông mỏng, một cái áo gió, phía dưới là váy và tất chân, tức khắc nghi hoặc, "Sao cậu không mặc nhiều một xít, tay lạnh như vậy."

Thanh Nhược lắc đầu, nửa bất đắc dĩ nửa giải thích, "Người kia nhà mình nói mình mặc nhiều nhìn béo." Hâm ý là, anh ấy thích mình mặc ít, nhìn đáng đẹp.

Bạn học nữ chép chép miệng, "Không thể nào, Tề Thịnh Quang cưng chiều cậu như vậy."

Thanh Nhược bày ra vẻ mặt cậu không hiểu được đâu.

Bạn học nữ nháy mắt đã hiểu, nhà nào cũng có một quyền kinh khó niệm, tình yêu cũng vậy, tất cả mọi người đều có nỗi khổ riêng, an ủi vỗ vỗ bả vai Thanh Nhược, cũng không biết nói gì, hồi lâu sau mới nghẹn ra được một câu, "Trông anh ấy đối với cậu khá tốt, không ngờ....."

Tề Thịnh Quang ở phía sau hai người nghe hết từ đầu tới đuôi nhẹ nhàng khụ một tiếng.

Nói xấu sau lưng người ta, kết quả lại bị chính chủ nghe được. Bạn học nữ xấu hổ cười cười, sau khi cho Thanh Nhượng một ánh mắt an ủi liền lui đi mất.

Đã là tháng mười hai, Tề Thịnh Quang bên trong mặc áo lông trắng cao cổ, bên ngoài là áo khoác màu xám nhạt, nụ cười ở khóe miệng bất đắc dĩ lại dung túng, đi tới rút tay ra khỏi túi gỗ gõ lên trán cô, "Em nha ~" Rồi sau đó cầm lấy bàn tay nhỏ lạnh băng của cô.

Cánh tay phản xạ có điều kiện mà căng thẳng, hần vẫn kiên định nắm tay cô, kéo vào túi áo khoác.

Thanh Nhượng thuận tiện ôm lấy cánh tay hần, lúc này vừa mới tan học, người xuống cầu thang rất nhiều, hai người đứng ở cửa phòng học chờ một lúc đến khi ít người mới đi xuống dưới.

Một đường đến nhà ăn có không ít người nhìn bọn họ khe khẽ nói nhỏ.

Đương nhiên, nội dung đã từ chuyện ngược cầu hai tháng trước biến thành nói xấu Tề Thịnh Quang.

Cảnh tượng như lúc này gần đây thường xuyên diễn ra.

Tề Thịnh Quang đã từ nam thần trở thành nam thần kinh bị bệnh, bạn gái tốt như vậy, lại còn ghét bỏ người ta mặc nhiều, khiến cho em gái nhỏ ngày mùa đông chỉ dám mặc một chút quần áo.

Thanh Nhượng một đường mi mắt cong cong nghe được rất vui vẻ.

Cô gần như không ăn cơm, chỉ thích ăn cà chua, còn thích ăn sòng.

Nếu hai người ăn cơm ở nhà ăn, cảnh tượng hần ăn cơm, Thanh Nhượng ăn cà chua quá kỳ quái, nói vậy phỏng chừng Tề Thịnh Quang ngay cả nam thần kinh bị bệnh cũng không phải, chắc chắn có người muốn báo cảnh sát nói hần ngược đãi.

Tề Thịnh Quang thuê một căn phòng nhỏ gần trường, mua cơm và cà chua đi ra ngoài trường.

Thanh Nhượng kéo cánh tay hần dẫm một đường dấu chân trên tuyết, "Em nói anh như vậy anh có tức giận không?"

Tề Thịnh Quang nghi hoặc há một tiếng, quay đầu liếc cô một cái, cười rộ lên, "Vì sao phải tức giận?"

"Em chửi bới danh dự anh mà."

Tề Thịnh Quang cười lắc lắc đầu, thò qua hôn lên gương mặt lạnh lẽo của cô một cái, "Danh dự không quan trọng bằng sự vui vẻ của em."

"Ui ~ Anh thật buồn nôn ~"

"Ha ha ~" Tề Thịnh Quang bật cười, ôm eo cô tránh vũng nước, thổi hơi nóng bên vành tai cô, "Như vậy đã buồn nôn rồi? Vậy, bảo bối, anh rất thích em, mãi mãi yêu em, đối tốt với em thì sao?"

Khoảng cách đến căn phòng thuê không xa, nhưng thời tiết quá lạnh, cơm hộp đã nguội, Tề Thịnh Quang bỏ nó vào lò vi sóng, trở lại phòng khách thì thấy cô đang ngồi trên sofa gặm cà chua.

Ở nhà gần như đã không thêm che dấu, bốn cái răng nhòn nhọn lộ ra, cắn một ngụm trên cà chua làm nước sốt màu đỏ chảy ra, lại bị cô liếm vào.

Tề Thịnh Quang ngồi xuống bên cạnh cô, thò lại gần cắn một miếng cà chua, đầu lưỡi thuận tiện vờn ra liếm cái răng nhòn nhọn của cô một chút.

"Ngao ô!" Cô quay đầu giương răng nanh hù dọa hần, "Dám giành đồ ăn với em, không sợ em hút khô anh hả?"

Tề Thịnh Quang áp sát vào một chút, nhướn mày, ngữ khí hào hứng, "Ồ? Hút khô chỗ nào của anh nha?"

"Xì ~" Thanh Nhượng trợn trắng mắt với hần, cắn hai cái xong quả cà chua, nhào đến ngồi trên đùi hần, răng nanh nhòn nhọn thò lại gần ma xát cổ hần hai cái, "Ngay từ đầu em cố tình tiếp cận anh là muốn để anh làm lương thực dự trữ, máu của anh rất hấp dẫn đối với em."

Tề Thịnh Quang ôm eo cô, tư thế thoải mái ngồi ở trên sofa, tùy ý cho cô gặm.

Lò vi sóng ding một tiếng nhắc nhở, hần điều chỉnh hai chân cô vòng lấy eo mình, ôm cô đứng dậy đi vào phòng bếp, "Ngay từ đầu anh cố tình tiếp cận em là muốn dụ dỗ để em làm người mẫu."

Hai người đều đồng lòng mang mục đích tiếp cận đối phương, khó trách lúc trước bọn họ lại có duyên phận như vậy.

Thật đúng là duyên trời tác hợp, tâm linh tương thông.

Thanh Nhượng cười rộ lên, hôn khóe miệng hần một chút, "Hiện tại cũng có thể làm người mẫu của anh nha."

Tề Thịnh Quang đặt cô lên bàn, lấy đồ ăn đã hâm nóng từ lò vi sóng, đứng bên cạnh cô ăn hai miếng lại mang tính cường chế hôn lên đút cho cô một ít.

Nhìn mặt cô nhăn như bánh bao, hần đường như cảm thấy toàn thân thoải mái, "Không cần."

"Vì sao?" Thanh Nhược khó hiểu hỏi lại.

Hần không trả lời, ăn cơm xong dọn dẹp một chút rồi vứt rác, rửa tay xong lại đến ôm cô trở về sô pha.

Giữa trưa là đoạn thời gian cô không muốn làm gì nhất, Tề Thịnh Quang ôm cô, cầm Thanh Nhược gác lên vai hắn, lười nhác ngáp một cái.

Hắn vỗ lưng cô, giọng điệu như dỗ dành trẻ nhỏ, "Ngoan, ngủ đi."

Buổi chiều hai người đều không có tiết, lúc Thanh Nhược tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trên sô pha, đầu gối lên đùi hắn, Tề Thịnh Quang đang dùng di động lướt web, Thanh Nhược nhìn lướt qua, đều là về phát triển dịch vụ.

Cô vừa động dậy hắn liền có cảm giác, đặt điện thoại qua một bên, khom lưng cúi đầu hôn cô, "Tĩnh ~"

"Ừm ~" Thanh Nhược lười nhác lên tiếng, thanh âm mang theo chút giọng mũi, chọc cho trong lòng hắn ngứa ngứa, áp môi xuống ngậm lấy môi cô, nụ hôn lâu dài dịu dàng triền triền miên miên.

Hô hấp của cô gấp gáp, Tề Thịnh Quang buông môi cô ngồi dậy, ngón tay cuốn tóc cô buồn cười hỏi, "Quý hút máu không phải không cần ngủ hay hô hấp sao?"

Thanh Nhược bị chọc đến chỗ đau, mặc kệ hắn, xoay người ngồi dậy.

Tề Thịnh Quang càng thêm tò mò, ôm cô cào cào eo chọc lét, "Nói nói đi ~ ngoan ~"

Thanh Nhược đẩy tay hắn ra, nghiêm trang nhìn hắn, "Biết càng nhiều, chết càng nhanh."

"Phi."

Hiển nhiên là trình độ da mặt dày của Thanh Nhược không có cách nào so với Tề Thịnh Quang, cuối cùng cô không tình nguyện học ra nguyên nhân, "Lão cha nói phần đầu sinh mệnh vô tận của quý hút máu không trải qua sự buồn bã hay bị thương, khi còn nhỏ em ở vườn trẻ cùng nhau lớn lên với một đám tiểu quý."

Có thể tưởng tượng, một con quý hút máu cao quý ưu nhã, lúc bé lại ở giữa một đám củ cải nhỏ thờ hèn hèn giành giật đồ chơi, cướp thức ăn ngon, còn chảy nước mũi.....

Kết quả bỏ não chính là Tề Thịnh Quang cười đến không dừng lại được, ôm cô cười đến cả người đều run.

Thanh Nhược cũng đang run, vì tức giận. Đôi mắt khôi phục màu đỏ như máu, bốn cái răng nanh xuất hiện, đáng vẻ khủng bố như muốn hút cạn máu hắn uy hiếp, "Không được cười."

Tề Thịnh Quang gian nan ngưng cười, "Thanh Nhược, sau này anh không muốn chụp ảnh nữa."

"A! Tại sao?"

Tề Thịnh Quang cười cười, ôm cô chậm rãi mở miệng, "Thật ra anh vô cùng chán ghét chụp ảnh, không đúng. Hắn là anh chán ghét tất cả mọi thứ." Hắn dừng lại một chút, "Mọi người."

"Nhìn bọn họ anh căn bản không muốn cười, nhưng lại quen rồi, cười có thể khiến cuộc sống của mình tốt hơn một chút, cho nên mới cười."

Cô im lặng lắng nghe, hắn vuốt mái tóc dài mềm mại của cô, tiếp tục kể, "Hiện tại anh thích em, cũng có lúc thật sự muốn cười, nhưng vẫn không muốn chụp ảnh, muốn làm chuyện khác, để bản thân sống lâu hơn một chút, có được em lâu hơn một chút."

Thanh Nhược dùng đôi mắt sáng lấp lánh nhìn hắn, hiển nhiên là nóng lòng có điều muốn nói, nhưng lại không muốn ngắt lời hắn.

Giáo đường của quý hút máu thật tốt, Tề Thịnh Quang trong lúc nhất thời suy nghĩ bay xa, nhéo mũi cô, "Muốn nói gì, nói đi."

"Rõ ràng là em có được anh, không phải anh có được em"

Về vấn đề sở hữu sao?

Dục vọng chiếm hữu và dục vọng khống chế của hắn, trước nay đều khủng bố đến mức nào chính hắn cũng không biết được.

Giờ đây, hắn nguyện ý thoái nhượng.

Tề Thịnh Quang gật gật đầu, "Ừ. Là em có được anh."

Vì sao lại chán ghét chụp ảnh?

Tề Thịnh Quang cho cô xem vài tấm ảnh. Thời gian đã rất lâu, ảnh đã ố vàng, hương vị có chút cổ xưa lan tràn trong không khí.

"Mẹ ruột của anh làm việc trong vũ trường, cha ruột không rõ, cha nuôi là người phục vụ nam làm cùng hộp đêm, bị người ta bạo hành mà chết."

"Ông ta thích người phụ nữ sinh ra anh, nhưng thân thể người phụ nữ ấy không tốt, cuối cùng không thể sống được đến lúc họ có khả năng ở bên nhau. Từ khi anh bắt đầu có ký ức, ông ta vẫn luôn nuôi anh, từ nhỏ đến lớn. Lúc anh mười hai tuổi, ông ta chọc tới một tên lưu manh, dẫn đến xảy ra một ít tranh cãi. Thủ lĩnh lưu manh liền mang theo người tìm tới trong nhà."

"Khi đó vừa mới thi hành chính sách cải cách, pháp chế gặp phải sự đẩy mạnh cải cách toàn diện, lưu manh hơi nhiều, ý thức pháp chế của mọi người tại thời điểm đó cũng không được đầy đủ như hiện tại. Bởi vì lúc ông ta dây dưa có đánh trúng tên lưu manh kia, khiến hắn vô cùng kích động."

Ông ta bị những người đó đánh chết khi đang sống sờ sờ, khắp phòng đều là máu, anh vẫn luôn đứng bên cạnh nhìn, sau khi ông ta chết thì những người đó liền bắt đầu tra tấn anh.

Hàng xóm xung quanh báo cảnh sát, khi cảnh sát đến nơi thì cũng là lúc anh đã sắp chết."

"Cảnh sát không chế những tên lưu manh đó, tiến hành chụp ảnh hiện trường, chụp ông ta, và anh."

Từ trạng của ông ta rất thảm. Lúc ấy anh cũng rất không xong, anh muốn bảo bọn họ đừng chụp, nhưng lại đau đến không nói nổi."

"Khi đó anh ở cục cảnh sát một đoạn thời gian, vì muốn hoàn toàn đá kích thể lực của những tên lưu manh kiểu ngạo kia, cảnh sát quyết định lấy sự kiện ấy làm điển hình, tăng lực đá kích."

Bọn họ công khai ảnh chụp hiện trường lúc ấy, dân chúng vô cùng phẫn nộ, cũng rất chú ý sự phát triển của vụ việc.

Vì để chiếm được ưu thế tuyệt đối trên tòa án, bọn họ yêu cầu anh cùng ra tòa chỉ chứng."

"Anh không muốn, nhưng mà không thể không đi."

Lúc mở phiên tòa, có rất nhiều phóng viên đến sẵn tin tức, điên cuồng hướng ống kính vào anh, đèn flash nhấp nháy liên tục khiến anh gần như không mở mắt ra được."

"Mấy tên lưu manh kia bị phán án vô cùng nặng, sau khi kết án, cảnh sát mang anh đến cô nhi viện, trong thành phố có rất nhiều người, kể cả người địa phương khác cũng quên tiền quên quà cho anh, ngày cảnh sát đưa đến cô nhi viện anh đã thay quần áo mới, choàng khăn quàng đỏ và cắt tóc."

Anh ta nói, một lúc nữa sẽ có truyền thông đến, phải phối hợp thật tốt, hãy cười lên."

"Sau đó, sau đó anh biết cần phải cười, bởi vì ở trong cô nhi viện, anh lớn lên đẹp nhất, cười hay nói đều ngọt ngào, cho nên sẽ được người phụ trách chiếu cố nhiều hơn, có thể ăn no mặc ấm."

Ở trong trường, anh hay cười, anh khiêm tốn lễ phép, thầy cô thích anh nhất, mỗi năm anh đều có thể giành được học bổng.

Một nụ cười đơn giản, lại có thể khiến anh sống dễ dàng hơn rất nhiều."

Tề Thịnh Quang cúi đầu hôn hôn đôi mắt cô, nước mắt lấp lánh chạm vào môi hắn, mẫn mẫn ở đầu lưỡi.

"Sau này việc vui sướng nhất chính là chụp ảnh, thì ra cảm giác làm người ghi lại những khoảnh khắc trong sinh mệnh là như vậy, trong ống kính, bọn họ cười, bọn họ khóc, đủ loại đáng yêu ghê tởm của bọn họ."

Giọng Tề Thịnh Quang bắt đầu trầm xuống, hắn thở ra một hơi, "Anh biết trạng thái đi xuống như vậy thật đáng sợ, tuy rằng trong lòng anh vẫn luôn là một kẻ điên, nhưng mà hiện tại, anh không muốn thả nó ra."

Thanh Nhược kéo tay hắn, mười ngón tay đan vào nhau, "Vậy sau này anh muốn làm gì?"

"À." Tề Thịnh Quang nghiêng đầu, nghiêm túc mở miệng, "Đang suy xét mở dịch vụ thiết kế đồ họa, tuy rằng không muốn chụp ảnh, nhưng anh quen thuộc nhất vẫn là những thứ có quan hệ với chụp ảnh."

Hắn cười rộ lên, cúi đầu ngậm lấy môi cô, khẽ liếm, "Phải khiến bản thân quen thuộc, mới có thể nổi danh, mới có thể kiếm thật nhiều tiền." Giọng hắn nghiêm túc bất đắc dĩ, "Tuy rằng em có vẻ như không cần gì cả, nhưng mà anh muốn nuôi em nha, em muốn mua cái gì cho em mua cái đấy."

"Ồ ~" Thanh Nhược chép chép miệng, tùy ý nói, "Em rất có tiền, tùy tiện lấy một thứ trong nhà ra, người bên ngoài cũng có thể đầu giá cả ngày để mua nó." Cô xoay người ngồi dậy bắt đầu đếm ngón tay, "Hơn nữa, em vừa nhớ ra, nhà em có tám hoặc chín kho ngầm chôn đầy vàng."

"....." Đột nhiên hắn hiểu vì sao người phương Tây lại dùng kính và ngưỡng mộ quý hút máu như vậy.

Tề Thịnh Quang đứng lên bế cô đi về hướng phòng ngủ, "Vậy thì sinh một đứa nhóc trước, anh nuôi cả hai mẹ con."

"..... Ách, thật ra về vấn đề này em cũng không chắc hai chúng ta có khả năng hay không, rốt cuộc chưa từng có tiền lệ....."

"..... Bảo bối." Tề Thịnh Quang ném người lên trên giường, nhào tới đè lên, nghiêng rặng nghiêng lợi mở miệng, "Thật ra em có thể không nói lời nào."

Cô cong cong khóe miệng, vẻ mặt em cứ thế anh làm gì được em, "Thứ lỗi, em chính là một cái ngay thẳng girl như vậy đấy ~"

**

Nhưng mà, tôi muốn cười cho em xem,

Tôi muốn nuôi em nha ~

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 5: Tề Thịnh Quang (5)

Học kỳ kết thúc, học trình của trao đổi sinh cũng kết thúc.

Điều này có nghĩa, rất nhiều mỹ nữ trong trường phải đi.

Bạn cùng phòng đứng một bên nhìn Tề Thịnh Quang thu thập đồ vật, có chút kinh ngạc lại hâm mộ, "Thật sự suy xét kỹ rồi?"

Tề Thịnh Quang sửa sang lại rương hành lý, trong đó hơn phân nửa đều là ảnh chụp, ảnh của một người, "Ừ, sau này mình muốn làm thiết kế đồ họa, vừa lúc đi làm trao đổi sinh học kỳ sau có thể xem các công ty thiết kế đồ họa trừ danh bên ấy."

Bạn cùng phòng chặc chặc hai tiếng, đây chính là thiên chi kiều tử của trường nha.

Cứ như vậy không chút do dự từ bỏ lại còn xuất ngoại, quả nhiên là sức mạnh của tình yêu.

Máy ảnh của Tề Thịnh Quang đều đặt ở trên bàn, hắn nói với bạn cùng phòng, "Có ba cái là học kỳ một mới mua, cậu dùng được cái nào cứ lấy đi."

Bạn cùng phòng cả kinh, thật cẩn thận dịch đến cạnh cái bàn của hắn, tay đặt trên máy ảnh.

Tề Thịnh Quang vẫn cúi đầu thu thập đồ vật.

"Ồ ~ mình tin là cậu đang nghiêm túc." Tề Thịnh Quang có thói ở sạch, hơn nữa rất nghiêm trọng, đặc biệt là đối với đồ vật cá nhân, máy ảnh đã từng của hắn, là không cho phép bất cứ người nào chạm vào.

Tề Thịnh Quang lười nhác lên tiếng, những thứ không cần đều đặt riêng ra chuẩn bị một lát nữa vứt đi.

Máy bay qua đại dương, Thanh Nhược dựa vào vai Tề Thịnh Quang ngủ đến mơ mơ màng màng bỗng dừng lại hơi khó chịu hừ hừ hai tiếng, "Có chút buồn nôn."

Tề Thịnh Quang tức khắc nhíu mày muốn gọi bác sĩ khẩn cấp trên máy bay, nhưng mà hiển nhiên cô không thích hợp.

"Nhược Nhược?"

Trái tim hắn thỉnh thoảng thỉnh thoảng đập liên hồi.

Thanh Nhược đột nhiên mở to mắt nhìn hắn, giọng điệu rất thanh tỉnh mở miệng, "Em sẽ không thật sự có chứ?!"

Nói xong nghiêng đầu lại dựa vào hắn tiếp tục ngủ.

Đề lại một mình Tề Thịnh Quang trong lòng sóng to gió lớn cả người cứng đờ.

Ông ấy được gọi là James tiên sinh, là thân sĩ Anh quốc tiêu chuẩn, nhìn qua khoảng bốn mươi tuổi.

Cha của Thanh Nhược.

Cho cô một cái ôm thật chặt, lúc muốn hôn môi cô thì Tề Thịnh Quang lại tiến lên lôi cô từ trong lòng ông ra.

James tiên sinh tức khắc nhíu đôi mày anh tuấn, "Ôi ~ cái cậu này thật không tốt, tôi cần hôn mỗi con bé để biểu đạt tình yêu."

Tề Thịnh Quang nhấp môi, đem người nhét vào trong lồng ngực, lắc lắc đầu, thái độ vô cùng kiên định.

James tiên sinh cũng không thoái nhượng, "Đây là lễ tiết Anh quốc, vị tiên sinh trẻ tuổi, cậu cần quen thuộc và thích ứng đi."

"Cho nên sau khi tốt nghiệp chúng tôi sẽ định cư ở Hoa Hạ."

"....." Thanh Nhượng bị kẹp ở giữa cạ lời nhìn hai người ăn miếng trả miếng, yếu ớt mở miệng, "Con thật sự, có chút buồn nôn."

Tốt, lực chú ý của hai người nam nhân đều đã trở lại.

James tiên sinh lái xe, lái nhái, "Ông trời ơi, bảo bối, con như thế nào sẽ cảm thấy buồn nôn, chúng ta cần phải lập tức đi đến chỗ cô mẫu Emilia, để cô ấy kiểm tra thân thể con một chút."

Tề Thịnh Quang ôm cô vào lòng, trong lòng đau như lửa đốt, lại có hơi chút chờ mong, vì câu nói lúc trên máy bay kia của cô.

Cửa lớn phòng khám nhìn rất cổ xưa cũ nát, Tề Thịnh Quang nhìn cánh cửa phòng khám giống như không có giấy phép kinh doanh, cảm giác người có đầu óc hẳn là sẽ không vào đây khám bệnh.

Hắn ôm Thanh Nhượng, không đuổi theo James tiên sinh.

James còn ở phía trước lái nhái quay đầu lại, "Ông trời ơi, cậu còn ôm con bé đứng đó làm gì? Mau tới đây, nếu không phải vu thuật nói rằng cậu là chân mệnh thiên tử của con bé, tôi thật muốn ăn tên nhân loại ngu xuẩn như cậu....."

Sau đó thân thể Tề Thịnh Quang liền không chịu khống chế mà bay hướng vào trong.

Cửa phòng khám mở ra giữa giọng nói oán giận của James.

Mỹ nữ tóc vàng đáng người gọi cảm khiến trang phục hộ sĩ mang cảm giác dụ hoặc lười nhác cuốn tóc, "James, anh đừng lớn tiếng ồn ào ở cửa phòng khám chứ."

"A, xin lỗi ~" James bẹp bẹp miệng, xin lỗi trước, "Cô mau nhìn xem Thanh Nhượng, bảo bối của ta mắc bệnh, con bé mà lại nói buồn nôn."

Nữ nhân một giây trước còn lười nhác đột nhiên như là hóa thành một con gió, tiếng kêu bén nhọn thiếu chút nữa chấn động đến bảng hiệu cửa phòng khám vốn đã cũ nát ở trên rơi xuống, "Ông trời ơi! Tiểu Nhượng bảo bối, con làm sao vậy. Mau tiến vào!"

Vào phòng khám, có các loại người kỳ lạ đồng thời nhìn qua, "Emilia, cô hãy thực nữ một chút đi."

Emilia đã hóa thành một con gió cuốn cả Tề Thịnh Quang và Thanh Nhượng vào phía trong phòng khám.

Bên ngoài rất cũ nát, nhưng bên trong nhìn thật đáng tin cậy, Emilia cuốn hai người đến trên giường bệnh, rốt cuộc cũng phát hiện ra một người xa lạ.

"Úi? Cậu là ai?"

Thanh Nhượng tròn trắng mắt, kéo tay hắn nói với Emilia, "Cô nẫu thân ái, đây là người yêu của con."

"Ồ ~" Emilia có chút cảm giác choáng váng, "Cậu xuống dưới trước, tôi phải kiểm tra cho Tiểu Nhượng bảo bối."

Tề Thịnh Quang nhấp môi, thật cẩn thận đặt cô lên trên giường, đứng qua một bên.

James tiên sinh và những người kỳ quái khác cũng vào được, đang từng người một dò hỏi Thanh Nhượng làm sao vậy.

Lại bị Emilia sur từ rống một trận làm cho an tĩnh.

Biểu tình của Emilia trở nên rất kỳ quái.

James tiên sinh thiếu kiên nhẫn trước, "Ông trời ơi! Bảo bối của tôi rốt cuộc làm sao vậy?!"

Emilia xoay người lại, Tề Thịnh Quang cũng khẩn trương đến nỗi cảm giác tim như ngừng đập.

Cô thở ra một hơi, buông tay, "Tin tức tốt! Tiểu Nhượng bảo bối hình như có tiểu bảo bảo! Con bé sắp làm mẹ." Cô nhìn James tiên sinh đang sốt ruột muốn chết, "Anh sẽ làm ông ngoại."

Mà Tề Thịnh Quang đã tiến lên ôm lấy cô, "Thanh Nhượng, em có nghe được không? Em có bảo bảo?!"

"Chúng ta có bảo bảo."

Thanh Nhực cười hi hi ôm cổ hắn, "Ừm, nghe được nha ~"

Một mảnh não nhiệt vui mừng.

Emilia dùng ánh mắt quý dị nhìn Tề Thịnh Quang, "Đây là chân mệnh thiên tử của Tiểu Nhực bảo bối?" James tiên sinh còn chưa trở về từ trong hưng phấn, "Đúng vậy đó, là Vu thần chi bảo."

Đối với việc một con quỷ hút máu lại thờ phụng vu thuật, mọi người đều là bất đắc dĩ lại cạn lời.

Chẳng qua lúc này đây, Emilia lại sờ sờ cằm, "Vu thuật của anh lại cũng có lúc linh, nhân loại cùng quỷ hút máu đều có thể có bảo bối, người nam này rất mạnh nha ~"

James tiên sinh ưỡn ngực tự hào vì vu thuật vĩ đại của mình, Emilia vỗ vỗ bờ vai ông, "Không tồi không tồi, anh cuối cùng cũng trở thành một người cha thành công, không có lại kéo chân sau của Tiểu Nhực bảo bối."

Á này, cái gì gọi là không có lại kéo, là vẫn luôn không có kéo có được không?!

Giống như Emilia là hộ sĩ, James tiên sinh cũng có nghề nghiệp, ông chính là một vị nam sĩ tài chính ưu nhĩ.

Gần đây nam sĩ tài chính ưu nhĩ nghỉ làm, cả ngày trốn trong nhà.

"Ồi ~ bảo bối, con nên rời giường. Thời điểm này thích hợp cho con vận động, hít thở bầu không khí mới mẻ....." Blah blah.

Tề Thịnh Quang ngăn chặn lệ khí tàn bạo nơi khoe mắt, xoay người ngồi dậy vỗ nhẹ bả vai cô, "Nhực Nhực, dậy, chúng ta đi ra ngoài một chút."

Bây giờ là 11 giờ bốn mươi phút tối, còn hai mươi phút nữa là thời điểm nửa đêm bọn họ thích nhất.

Cô hiện tại đặc biệt thích ngủ, chưa từng có tiền lệ quỷ hút máu mang thai với người, cô mẫu Emilia chỉ có thể bảo cô duy trì tâm tính và trạng thái tốt, cụ thể mang thai bao lâu sẽ sinh bảo bối cũng chưa xác định được, thật là..... hổ cha.

Cũng may thân thể cô khỏe mạnh, chỉ là ngẫu nhiên sẽ có chút phản ứng buồn nôn rất nhỏ, Tề Thịnh Quang vẫn khá bình tĩnh.

James tiên sinh ngoài cửa vẫn đang nhắc mãi, Tề Thịnh Quang đột nhiên kéo cửa phòng ra, "Năm phút đồng hồ sau chúng tôi sẽ xuất phát."

James tiên sinh bẹp bẹp miệng, buông cánh tay, "Vị tiên sinh trẻ tuổi, cậu có thể ở nhà nghỉ ngơi, là nhân loại thì lúc này nên ngủ, tôi có thể cùng bảo bối đi du lịch trong đêm."

Tề Thịnh Quang nhìn ông một cái, không nói một lời quay đầu đi thẳng tới bên chân Thanh Nhực, cầm một chiếc giày ngồi xỏ thay dép lê trên chân cho cô.

Thái độ rất rõ ràng, cái gì ông có thể cùng cô ấy đi du lịch, cút sang một bên đi.

Thanh Nhực nắm tay Tề Thịnh Quang ra cửa, cười phát phát tay với James tiên sinh đang buồn bực, "Hẹn gặp lại lão nhân ~"

James tiên sinh nhìn hình bóng hai người tay trong tay rời đi mà không chế không được sự âm u nhỏ nhỏ trong lòng mình, chuẩn bị trở về phòng tính toán lại, xem Vu thần có thể chỉ ra một vị chân mệnh thiên tử khác cho bảo bối hay không.

Vị này, thật sự vô cùng làm người ta chán ghét, à, không đúng, làm quỷ hút máu chán ghét.

Nơi bọn họ ở bên cạnh thành phố lớn, giờ này trên đường rất an tĩnh, ngẫu nhiên có một chiếc ô tô đi ngang qua, hoặc là đi một đoạn sẽ gặp một cửa hàng mở cửa 24 giờ.

Đèn đường Anh quốc tựa như cũng mang khí chất của đất nước này, thân sĩ phong độ anh tuấn ưu nhĩ, mỗi nơi trên đường đều được ánh đèn màu cam ấm áp chiếu sáng, mặt đất rất sạch sẽ, bên cạnh lối đi bộ trồng các loại hoa, hiện tại đã xấp cánh, rơi vào trạng thái ngủ đông của thực vật.

Hắn ôm eo cô, cùng cô chậm rãi bước đi trên đường phố dị quốc, xung quanh ngẫu nhiên lướt qua những câu chữ hắn không hề quen thuộc, đại não không có phản xạ có điều kiện, muốn đọc hiểu cần phải trải qua quá trình tự hỏi từ trong đầu ý nghĩa được thể hiện, sau đó sắp xếp thành lời hắn có thể hiểu.

Nhưng mà, lại có lòng trung thành hơn bất kì thời điểm nào khác.

"Thịnh Quang, có phải anh không thích lão nhân và cô mẫu không?" Thanh Nhực mở miệng hỏi hắn, ra bên ngoài, trên người cô dường như phủ một tầng ánh trắng nhu hòa, trong không khí tràn ngập hương vị ban đêm, vẻ mặt vốn có chút khổ đốn của cô trở nên sáng láng có tinh thần, ánh mắt rực rỡ trong ban đêm tựa như một giây sau sẽ chiếu chiếu chiếu phóng ra ánh sáng.

Tề Thịnh Quang cười lắc lắc đầu, nghiêng người sang hôn đỉnh đầu cô, "Không có nha."

Thanh Nhực ngẩng đầu, cũng thò qua sờ cằm hắn một chút.

Tề Thịnh Quang thoải mái hí hóp mắt, cô tiếp tục hỏi hấn, "Em thấy mỗi lần anh đối mặt với bọn họ thì thường nhấp nháp môi, biểu tình nghiêm túc."

Tề Thịnh Quang suy nghĩ một lúc, sau khi sắp xếp từ ngữ tốt mới trả lời, "Không thể không nghiêm túc, phải duy trì cảnh giác, anh cảm thấy anh chỉ cần ngây người một giây thôi là bọn họ có thể lôi em từ trong lòng ngực anh ra."

"Phi." Thanh Nhượng bị chọc cười, mi mắt cong cong nhìn hấn, vẻ mặt giống như đang nói hấn ầu trĩ, nhưng ánh mắt tựa hồ lộ ra một cô gái nhỏ ngang ngược kiêu kỳ đang làm nũng với hấn.

Tề Thịnh Quang siết chặt cánh tay ôm cô, bước chân càng chậm hơn, "Không có không thích, chỉ là bọn họ đều rất thích em, đều đối tốt với em, anh không thể tiếp thu được người khác đối với em thật tốt." Hấn dừng một chút, nghiêm túc bổ sung một câu, "Hơn nữa bọn họ lại là quý có quan hệ huyết thống với em"

"Này!" Thanh Nhượng không cao hứng mở miệng, tay捏 hống hấn, "Hình dung như thế nào hả?"

"He he." Hấn quay đầu lại cười đến như lấy lòng lại như chơi xấu, "Quý hút máu nha, anh tiết kiệm xưng hô một chút thôi mà."

"Hừ ~" Cô nhấn khuôn mặt nhỏ khê hừ nhẹ một cái.

Thời gian đã khuya, trên đường ngẫu nhiên sẽ có người về muộn, bước chân vội vàng, cũng sẽ có những thanh niên uống say, tốp năm tốp ba lao đảo lác lác bước đến.

Cách đó không xa truyền đến thanh âm la hét ầm ĩ, Tề Thịnh Quang nhíu nhíu mày, ôm cô chuẩn bị qua đường cái đi bên kia để tránh đám người say rượu.

Thanh Nhượng cười hi hi, "Đừng lo lắng, một đám này không ai dám chọc em cả."

Tề Thịnh Quang kéo kéo khóe miệng, vẫn kiên trì ôm cô qua đường cái, tới lối đi bộ bên kia mới cười, mở miệng ghẹo cô, "Ồ ~ Hóa ra em là đại tỷ của cả bọn họ?"

Thanh Nhượng cho hấn một ánh mắt nhân loại ngu xuẩn.

Dáng vẻ kiêu căng đến không được, Tề Thịnh Quang bật cười, cào cào chỗ ngứa của cô, "Sao em lại khoe khoang đến thế được chứ?"

Thanh Nhượng cười hi hi tránh né tay hấn, "Không có nha, khi còn nhỏ em ra tản bộ buổi tối, có mấy tiểu lưu manh muốn khi dễ em, sau đó em hô to ba tiếng cứu mạng với ~"

"Phi." Tề Thịnh Quang lại bật cười, "Sau đó thì sao? Bọn họ có phải hay không nói với em, kêu khẩn giọng cũng vô dụng, vì thế em quyết định tự cứu, hấp bọn họ thành nhân bánh bao hết?"

"....." Cô trưng ra vẻ mặt lại không muốn nói chuyện với hấn.

Tề Thịnh Quang đành phải ôm người dễ dàng, "Anh sai rồi, về sau anh sẽ không nói bậy như vậy nữa, em tiếp tục kể đi, anh tò mò ~"

Cô nhẹ như không liếc mắt một cái, "Thật sự tò mò?"

Hấn kiên định gật đầu, "Thật sự tò mò."

Bánh bao nhỏ kiêu ngạo lại hừ một tiếng, "Huyết tộc chúng em có tần sóng truyền âm đặc thù nha ~ sau đó lão nhân, cô mẫu, chú, dượng, bác, dì, một đồng người hấp tấp vọt tới."

"Đám tiểu lưu manh kia, bị đánh đến kêu cứu mạng."

Nụ cười của cô ẩn chứa sự nghịch ngợm lại sung sướng, "Hừ hừ ~ Kêu khẩn giọng cũng vô dụng rõ ràng là lời em nói với bọn họ."

Tề Thịnh Quang cúi đầu hôn cái miệng nhếch lên của cô, hòa theo phổi hợp, "Oa ~ lợi hại như vậy, về sau bọn họ cũng không dám chọc em nữa ~"

"Đúng vậy đó ~" Thanh Nhượng nhướn mày, "Khu vực này em hoàn toàn có thể ngang nhiên đi qua."

Hấn yêu cái dáng vẻ trong thiên hạ ông đây kiêu căng nhất này của cô chết đi được.

Khai giảng học kỳ mới, James tiên sinh làm đơn xin tạm nghỉ học cho Thanh Nhượng.

Trường học cách nhà hơi xa, James tiên sinh trời đất vui vẻ đưa Tề Thịnh Quang đến trường, "Chúc mừng khai giảng, về sau bảo bố tử tản bộ buổi tối đi cùng tôi là được."

"....." Tề Thịnh Quang trong lòng yên lặng nhớ lại tuyến đường về nhà, thấy dáng vẻ khoe khoang của ông có thể có có thể không tùy ý gật gật đầu.

Tối đó James tiên sinh vui sướng đi về nhà, cửa chính trong nhà mở ra.

James tiên sinh trong lòng lộp bộp một chút, phóng đại năm giác quan, nghe được trong phòng có âm thanh trò chuyện.

"....." Ông cứng ngắc đi vào nhà, quả nhiên, Tề Thịnh Quang đang ngồi xổm đôi giày cho cô, nghe thấy tiếng bước chân thì quay đầu cười ôn hòa, như vẫn bồi chăm sóc chu đáo, "Ngài nghỉ ngơi, tôi đi ra ngoài tản bộ với cô ấy là được."

"....."

"Cô mẫu Emilia, Thanh Nhượng đại khái khoảng bao lâu thì sinh?"

"Không biết nha, gia tộc chúng tôi đã thật lâu không có thêm sinh mệnh mới, hơn nữa con bé vẫn là lấy phương thức mang thai, trước cứ thử xem sao, lúc muốn sinh thì cứ sinh ra là được rồi."

"....."

Lúc học kỳ của Tề Thịnh Quang kết thúc thì bụng Thanh Nhượng đã tròn trịa tựa như một quả cầu nhỏ.

Bọn họ muốn dọn đến nơi cách xa thành phố, một thôn trang gần rừng rậm.

Vốn dĩ chính là nơi tụ cư của gia tộc bọn họ, cũng còn có rất nhiều người trong gia tộc ở tại nơi đó.

Sinh mệnh mới được ban tặng, đối với bọn họ là chuyện vô cùng đáng giá để cao hứng chúc mừng, cho nên với vị công thần một nửa Tề Thịnh Quang này, người trong gia tộc trước nay đều rất lễ phép, đối đãi hữu hảo.

Mặc dù James tiên sinh luôn xem hấn không vừa mắt cũng chỉ là trên miệng luôn la lối không buông tha người, nhưng cũng không hề gây thương tổn thật sự cho hấn.

**

Lòng trung thành.

Ba chữ này kỳ thực cùng cấp độ với hai chữ khác.

Lòng trung thành = Thanh Nhượng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoi Chung Có Chủ (Tình Thoi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 6: Tề Thịnh Quang (6)

Cô mẫu Emilia tạm thời đóng cửa phòng khám cùng nhau đi về nơi tụ cư của gia tộc để chiếu cố cô.

James tiên sinh lái xe, cô mẫu Emilia ngồi ở ghế phụ.

Thanh Nhượng cùng Tề Thịnh Quang ngồi phía sau.

Cô mẫu Emilia lật xem ký lục gia tộc dày nặng cổ xưa trên đùi, ý đồ tìm được tình huống như Thanh Nhượng bây giờ, với cả đứa nhỏ kia lúc mới sinh ra là hình thái người hay là hình thái của quỷ hút máu.

"Nói như vậy, về sau các con có thể sinh thật nhiều tiểu bảo bảo, dù sao thời gian dài lâu, có thể sinh cả một trang gia phả hoàn chỉnh."

"....."

"....."

Hai người ngồi sau liếc nhau, quyết định coi như không nghe thấy.

James tiên sinh gật đầu phụ họa, "Là như thế, không cần lo lắng mang thai mệt mỏi, toàn gia tộc đều rất vui lòng giúp các con nuôi nấng mấy đứa nhỏ."

"..... Con lo lắng sẽ không dễ sinh." Thanh Nhượng cạ lời lên tiếng.

"Làm sao như vậy được?!" Emilia và James tiên sinh trầm miệng một lời, tầm mắt Emilia từ trong sách dịch đến trên người hai bọn họ, cô quay đầu nhìn

về ghế sau, cò dài ra gấp hai lần bình thường, tóc vàng xoắn tán loạn trong không trung. "Lần đầu tiên các con "làm" là khi nào? Dù sao từ lần đầu tiên đến khi mang thai không quá nửa năm, điều đó nói lên rằng xác suất trứng rất cao nha."

"....." Tề Thịnh Quang vươn tay che mắt cô, ôn hòa mở miệng kiến nghị, "Cô mẫu Emilia, cô có thể đổi một cái từ hình dung khác."

Emilia vẫy vẫy tay, "Không cần đề ý tiểu tiết, trọng điểm là xác suất trứng của các con rất cao, chứng tỏ thân thể và linh hồn đều rất ăn ý, cho nên không cần lo lắng vấn đề không dễ sinh."

Thanh Nhượng và Tề Thịnh Quang đều từ bỏ lựa chọn phản bác, rốt cuộc cô ấy nói rất có đạo lý, hai người cảm thấy không còn lời nào để nói.

Sao cũng được, bọn họ vui vẻ là tốt rồi.

Xe đến nơi tụ cư của gia tộc, Emilia đột nhiên hét lên một tiếng, "Ông trời ơi, hai người nói cho cậu ấy tình huống trong nhà chưa?"

James tiên sinh ngơ ngác há to miệng a một tiếng.

Thanh Nhượng từ trên người Tề Thịnh Quang ngồi dậy, "Quên mất." Cô quay đầu nhìn Tề Thịnh Quang, vô cùng biết lỗi, "Thịnh Quang, trong nhà có một vài thứ kỳ quái, anh cần phải bình tĩnh, bình tĩnh."

Tề Thịnh Quang đại khái biết lãnh địa của những gia tộc không phải nhân loại bọn họ chắc chắn sẽ không bình thường, khá trấn định gật gật đầu.

Cửa lớn trong nhà mở ra, lọt vào tầm mắt là một căn phòng tối đen lạnh lẽo đặt hai cái quan tài đen tuyền thật lớn.

Tề Thịnh Quang giật giật khoe miệng, chẳng qua trong phòng ngủ của James tiên sinh cũng đặt quan tài, cho nên gặp nhiều không sợ.

"Các bảo bối ~ bọn ta đã trở lại." Emilia đứng ở cửa, giờ tay gõ gõ ván cửa, thanh âm truyền ra rất xa trong phòng, cảm giác như có thể vọng lại.

"Phạch phạch phạch ~" Quan tài bắt đầu phát ra tiếng vang, nắp quan tài bật ra, vô số con dơi nhỏ tranh nhau bay tới, tiếng vang riu rít nháy mắt khiến cho không khí trở nên náo nhiệt sôi trào.

James tiên sinh đóng cửa lại, phòng rất tối, nhưng ngoại trừ Tề Thịnh Quang, tất cả đôi mắt còn lại đều phát ra ánh sáng trong bóng đêm.

Tề Thịnh Quang ôm eo Thanh Nhượng, khoe miệng cứ giật, cũng may hấn vốn dĩ chính là một kẻ biến thái, bằng không cảnh tượng như vậy, nếu là một người bình thường nhìn thấy, xác thật có chút khó tiếp thu.

Con dơi bay múa vây quanh bốn người. James và Emilia nghiêm túc dặn dò bọn chúng, "Bọn mi cách Tiểu Nhượng bảo bối cùng chồng con bé xa một chút, Tiểu Nhượng bảo bối mang thai."

Đám dơi nhỏ có vẻ càng ngạc nhiên, vừa riu rít vừa bay xa bọn họ ra một chút.

Thanh Nhượng cười rộ lên, tay vịn cái bụng tròn trịa của mình, "Đúng vậy, bên trong có tiểu bảo bối đó."

Cô ấy lại có thể nghe hiểu ngôn ngữ của những con chim đó, khoe miệng Tề Thịnh Quang cong lên, sờ sờ tóc nàng, thật đúng là tìm được báu vật vô giá.

Lúc đám dơi bay ra thì nắp quan tài chỉ mở một phần ba, sau đó lại có u linh quanh thân lam quang xuất hiện, tổng cộng ba con u linh, có một con trong lam quang còn nhiễm một chút bạch quang, giống râu?

Đúng vậy, nó mở miệng, thanh âm giả nua lại rất dịu dàng từ ái, "Chủ nhân, Emilia tiểu thư, tiểu chủ nhân, mọi người đã trở lại."

Ngay cả u linh cũng có, Tề Thịnh Quang bây giờ nhìn thấy trong quan tài xuất hiện các loại sinh linh hiếm lạ cò quái đã vô cùng bình tĩnh.

Thật giống như, tiến vào một thế giới ma pháp.

Sau khi làm quen với các loại đồ vật kỳ kỳ quái quái nhà bọn họ, James tiên sinh mang hai người lên tầng hai, ánh sáng trên tầng hai tốt hơn một chút, chỉ là toàn bộ cửa sổ đều khóa lại, hơn nữa còn bị đóng ván màu đen để niêm phong.

Ông dẫn bọn họ đi khắp tầng hai rộng rãi, "Thực xin lỗi, sinh mệnh của bọn chúng không giống như huyết tộc không sợ ánh sáng mặt trời, cho nên trong nhà rất tối tăm, cậu có thể ở tầng hai, gỡ niêm phong xuống."

Tề Thịnh Quang gật gật đầu, James tiên sinh tiếp tục nói, "Bảo bối nói với tôi rằng cậu có một chút thói ờ sạch và ý thức lãnh địa riêng tư, nên nơi cậu chọn ngoài bảo bối ra, những người khác sẽ không tùy ý tiến vào."

James tiên sinh rời khỏi tầng hai, "Một lát nữa cậu và bảo bối phải đi bãi phòng trường bối của các gia tộc khác một chút."

Tề Thịnh Quang lại gật gật đầu, dáng vẻ rất ngoan ngoãn nghe lời, "Vâng, con biết rồi."

Tề Thịnh Quang không gỡ ván gỗ chắn cửa sổ xuống, tối đen thôi mà, trước giờ hấn đều đã quen, chỉ là đã từng không cam lòng cùng oán niệm, hiện tại lại là cam tâm tình nguyện.

Đám doi nhỏ có vẻ đối với hắn rất hiếu kì, luôn múa may đôi cánh nhỏ không xa không gần đi theo hắn, cặp mắt tròn xoe đen nhánh nhìn hắn chăm chăm.

Thanh Nhựt ở trong phòng bếp đặt đồ ăn lên khay cho đám doi nhỏ, bên chân có hai con vật giống sói lại giống mèo đang chơi đùa, cái đuôi quăn lấy chân cô, hoàn toàn là dáng vẻ vật nuôi nhỏ làm nũng với chủ nhân.

Cô nhìn thấy hắn thì ngẩng đầu lên cười cười, chỉ vào mấy con doi bảo trì khoảng cách bay theo cạnh hắn, "Bọn chúng nói anh trông thật đẹp mắt, thì ra cũng có con người lớn lên rất giống quý hút máu."

Tề Thịnh Quang cong cong môi, cái này rốt cuộc là khen hắn hay là quanh co tự khen cô. Hắn tiến tới đón lấy đồ vật trong tay cô, bàn tay dán lên bụng cô sờ sờ, "Cảm giác thế nào?"

Thanh Nhựt nghiêng nghiêng đầu, "Không có cảm giác gì."

Bụng đã rất lớn, nhìn giống như nhân loại mang thai khoảng bảy tháng. Tề Thịnh Quang đọc không ít sách về phương diện này, lúc này nhẹ nhàng nhún mẩy, "Không cảm giác được thai động hay gì sao?"

Thanh Nhựt giơ tay vỗ lên bụng một cái, bị Tề Thịnh Quang nhanh tay giữ chặt, cau mày cầm tay cô, giọng điệu có chút nghiêm khắc, "Làm gì đó?"

"Hi hi." Thanh Nhựt cười cười, dựa vào ngực hắn cọ cọ, "Em thuận tay thôi mà. Không có cảm giác nha."

Sau đó, người mới buổi sáng nói không có cảm giác với hắn, buổi tối lại nói có khả năng sắp sinh.

Tề Thịnh Quang ngần ngừ đứng tại chỗ, kéo cánh tay cô, "Gi? Em nói cái gì?"

Thanh Nhựt đỡ bụng, cúi đầu chỉ chỉ trên đùi, quần ướt, "Em cảm giác sắp sinh rồi."

Ngữ điệu vô cùng bình đạm.

Đầu óc Tề Thịnh Quang âm vang một tiếng thiếu chút nữa nổ tung, chỉ có một ý niệm mà bé cô lên, "Bệnh viện! Bệnh viện!"

Bịch bịch chạy xuống lầu, James tiên sinh bước ra từ trong quan tài, "Làm sao vậy?"

Tề Thịnh Quang không rảnh lo để ý đến ông, một tay Thanh Nhựt nắm áo hắn, một tay vẫy vẫy với James tiên sinh, "Lão nhân, con hình như sắp sinh rồi."

"A!" Một tiếng thét chói tai vang lên! James tiên sinh lập tức bay qua cướp người với Tề Thịnh Quang, hắn ôm thật chặt, hai người chen lấn ngay tại cửa.

Bước chân Tề Thịnh Quang dừng lại, sát ý âm trầm từ khóe mắt tràn ra, "Cút ngay."

James tiên sinh còn đang trong giai đoạn thét chói tai, "Mau! Mau! Đặt bảo bối lên trên giường, Emilia! Emilia đâu!"

Đám doi nhỏ đã sớm bay ra cửa sổ tìm Emilia ở cách vách.

Tề Thịnh Quang cũng bị tiếng hét này làm cho hoàn hồn, không thể đi bệnh viện, đi bệnh viện vô dụng, thật cẩn thận ôm cô lên trên lầu.

Quần áo hắn đã ướt, không biết là chất lỏng gì, hơi dính dính khiến quần áo dán lên da.

Vành mắt Tề Thịnh Quang đỏ lên, cúi đầu hôn hôn lên trán cô, đôi môi khô ráo chạm vào vầng trán lạnh lẽo, vốn dĩ trước nay đều thấy xúc cảm lạnh lạnh của cô thật thoải mái, lúc này đột nhiên lại cảm thấy tràn đầy đau lòng, "Ngoan, có đau hay không?"

Thanh Nhựt chớp đôi mắt to, lắc lắc đầu, thanh âm mềm mại, "Thịnh Quang, đi nhanh một chút."

Tề Thịnh Quang hai bước gộp thành một bước lên tầng hai, nhẹ nhàng đặt cô lên trên giường. Thanh Nhựt kéo chăn qua, tự mình bỏ quần ra.

Emilia đã tới cửa, đôi mắt cũng có chút kinh hoàng, nhưng vẫn mạnh mẽ giả vờ bình tĩnh, "Tiểu Nhựt bảo bối không sợ, cô mẫu tới rồi!"

Thanh Nhựt nuốt một ngụm nước miếng, liếm liếm môi, "Con không sợ, con chỉ muốn nói....."

"Oa oa oa....." Tiếng khóc vang lên, tầm mắt mọi người cũng không biết đặt nơi nào, Thanh Nhựt càn lời nói tiếp nửa câu sau, "Con chỉ muốn nói, hình như nó ra tới rồi."

"....."

Tề Thịnh Quang chưa từng thấy cảnh phụ nữ sinh con, nhưng mà cũng biết chút kiến thức thông thường, đó là một việc vô cùng vất vả, cũng rất thống khổ.

Sau đó thì sao..... Cứ như vậy?

Emilia đột nhiên cười to, hóa thành một trận gió cuốn Tề Thịnh Quang ra ngoài cửa, cả James tiên sinh còn sững sờ đều nhót bên ngoài.

Cô xóc chân bẻ lên cậu nhóc còn khóc oa oa oa, vỗ nhẹ lưng nó dỗ dành.

Trong phòng này, tất cả đồ vật mà Thanh Nhược có thể sử dụng khi sinh sản đều được chuẩn bị tốt, chỉ là có vẻ như cô không cần.

Emilia ôm cậu nhóc có chút dơ dáy sang một bên rửa sạch, Thanh Nhược xử lý cơ thể mình cho sạch sẽ, đứng lên thay một cái quần khác.

Xong xuôi, cô đi tới mở cửa, "Vào đi."

"....." Tề Thịnh Quang tiến lên, không rảnh lo nhìn vật nhỏ bên kia, động tác cứng đờ ôm lấy cô, bản thân đều có chút không tin, "Ngoan, em..... không đau?"

Thanh Nhược gật gật đầu, đôi mắt trong veo nhìn hắn, cong cong môi nở nụ cười, nhón chân thò mặt qua hôn hắn một chút, "Không đau nha ~ thật đó, một chút cảm giác cũng không có."

James tiên sinh bế cháu ngoại mới ra lò, cùng Emilia mặc quần áo cho nó, "Ha ha ha ~ tốt tốt tốt, tiểu bảo bảo để cha chăm cho, các con phụ trách sinh ra là được rồi."

Emilia trông quần nhỏ cho cậu nhóc, trước đó cúi đầu hôn lên cái mông như tiểu màn thầu, "Ừ ừ, đúng vậy đúng vậy, bảo bảo giao cho bọn cô, các con an tâm sinh."

"....."

Năm phút đồng hồ sau, bánh bao nhỏ mới ra lò có nhũ danh* của mình.

*Nhũ danh: là tên gọi thân mật hoặc yêu quý mà người nhà hoặc bạn bè gọi trẻ từ lúc chúng còn nhỏ đến trước khi trưởng thành. Khi đã trưởng thành, đa số những nhũ danh này được "gác lại" không được dùng nữa, đôi lúc chỉ dùng giữa những người thân. Nhiều khi chúng ta hay gọi quen là tên ở nhà.

Chiêu Tài Tiến Bảo.

Thật là một nhũ danh đầy chất văn lại giàu tính nghệ thuật.

Chiêu Tài chỉ là nhân tiện, trọng điểm là Tiến Bảo, hy vọng cha mẹ nó tiếp tục sinh thật nhiều tiểu bảo bảo.

**

Tôi bắt đầu thừa nhận bản thân thật giống một câu mình đã từng cười nhạo.

Tĩnh sâu như biển.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 7: Tề Thịnh Quang (Ngoại truyện)

Khi Tần Tam đến cửa Jazz thì bên ngoài đã có người phục vụ đứng chờ, áo bành tô màu đen khiến người thanh niên khí chất thượng thừa càng thêm ưu nhã như ngọc.

Lúc này cả một đám người đang xếp hàng dài bên ngoài.

Hắn xoay xoay chìa khóa xe trong tay, lười biếng đi qua, "Nha ~ làm gì ở đây đây?"

Người phụ trách bên kia nghe thấy thanh âm quen thuộc liền ngẩng đầu nhìn sang, tức khắc như thấy được cứu tinh, chỉ kém một phen nước mắt một phen nước mũi nhào lại.

"Tam gia, ngài đã tới. Mau đi vào khuyên nhủ Cửu gia đi."

Khóe miệng Tần Tam cong lên một nụ cười lười biếng, tùy tay ném chìa khóa xe qua, "Lão Cửu lại làm gì?"

Từ "lại", có thể nghiền ngẫm ý vị trong đó.

Người phụ trách mặt ủ mày ê, không tiện nói rõ, "Tâm trạng Cửu gia hôm nay không phải thật tốt."

Anh ta còn muốn mở miệng, Tần Tam đã không kiên nhẫn nghe, vẫy vẫy tay lướt qua một loạt người phục vụ bị đuổi ra khỏi Jazz đi vào cửa chính.

Cái tên Jazz là do Phó Nhất lấy, tên của hội sở này, từ trang hoàng đến khí chất đều là lễ nghi ưu nhã lại có phong phạm thông dong cao quý của thân sĩ.

Mà lão Cửu, mỗi lần đều phải ở trong này nổi điên mới chịu.

Mấy người thường đi theo lão Cửu bị đuổi ra đứng ở cửa phòng, thân thuộc hơn một chút, không giống mấy người phục vụ không dám nói gì.

Một đám người đáng về tui thân giống như cô vợ nhỏ khóc sụt sướt, "Tam gia, Cửu gia hôm nay bị người ta gạt mặt mũi, bây giờ đang trút giận ở bên trong."

"Ồi?" Tần Tam kinh ngạc thốt lên một tiếng, nhướn mày, cảm thấy hứng thú, "Sao vậy, ai lợi hại như thế dám bỏ qua mặt mũi Cửu gia?"

Một đám nam nhân xoắn xít rồi rầm, thật cẩn thận mở miệng, "Tam gia, gần đây ngài tốt nhất đừng ở trước mặt ngài ấy gọi là Cửu gia."

"Ồ?" Tần Tam vươn tay muốn đẩy cửa phòng, bị người chặn lại một chút, người chặn cửa nhanh chóng lên tiếng, "Một đứa con gái mới vừa lên năm nhất, bởi vì cách gọi này mà hôm nay đã cười nhạo Cửu gia một phen."

"....." Thật là, nghe con mới sinh không sợ cộp nha.

Kỷ Lương Phong chỉ kém đập cả căn phòng.

Anh ta từ nhỏ gọi gió được gió hô mưa có mưa, hơn mười tuổi bắt đầu kẻ trước người sau gọi anh ta là gia, hôm nay đi trêu ghẹo một đứa con gái, không những không thành mà còn bị người ta cười nhạo xưng hô của anh ta một phen, sao lại không bực cho được.

Tần Tam vào phòng, người bên kia nhìn cũng không thèm nhìn cầm ly rượu chơi tới, "Cút."

Tần Tam nghiêng đầu, gờ tay bắt lấy ly rượu bay qua, "Chắc chắn, Cửu gia của chúng ta xin hãy bớt giận nào."

Kỷ Cửu là một kẻ không sợ trời không sợ đất, mấy người anh ngoại trừ lão Đại có thể đè nặng anh ta một chút, những người khác thật đúng là ai cũng không được cho mặt mũi.

Anh ta nghe thấy lời Tần Tam liền phi nhõ, "Cút xa ra một chút, không muốn thấy cái bản mặt xấu xí của anh."

Tần Tam tùy tay thả ly rượu lại trên bàn, không sao cả cười cười, gương mặt trời sinh yêu nghiệt kia của Kỷ Cửu xác thật có tư cách trào phúng hấn lớn lên xấu.

Hắn ngồi trên sofa lưng dựa lưng ra sau, sờ soạn bài trên bàn lật qua lật lại chơi trong tay, "Nói đi, anh trả thù cho cậu."

Kỷ Lương Phong tức tới nửa ngày, lúc này lửa giận đã tiêu gần hết, châm điếu thuốc dựa vào sofa nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng, "Lão Lục nhắc em mãi, cái gì ngoan ngoãn dễ lừa, dễ lừa em gái anh ta."

Tần Tam bật cười, lão Lục này thật thích gây chuyện, mỗi lần đều chọc Kỷ Cửu dựng hết cả lông lên.

Hắn từ từ nhàn nhàn không để ý lắm, "Đứa con gái năm nhất, chọc tức đến cậu? Nói với hiệu trưởng một tiếng là được rồi, sao phải tự mình gánh cục tức?"

Anh ta tuổi nhỏ nhất, mấy người quây chung với anh ta từ nhỏ đều rất nghe lời, hiện tại đã hai mươi tuổi rồi, trước mặt người ngoài còn biết lúc lắc giả vờ ngoan ngoãn, còn đối với mấy người bạn họ, vẫn là không hề thu liễm tính tình của mình một chút nào.

Ngón tay Kỷ Cửu kẹp điếu thuốc, nhả khói xì một tiếng khinh miệt, "Chủ ý tôi tệ gì đấy."

Tần Tam nhướn mày, nha, Tiểu Cửu đây là trưởng thành, cái chủ ý tôi tệ này vậy mà chính anh ta đã từng dùng không ít lần.

"Vậy cậu nói đi, cậu muốn như thế nào?"

Kỷ Cửu không trả lời, hút xong một điếu thì nhóm dậy bỏ tàn thuốc vào gạt tàn, ánh mắt nhìn thẳng qua, bên trong dường như có ngón lửa nhỏ bùng lên, "Em muốn cô ấy!"

Một nửa là lửa giận, còn một nửa kia.

Tần Tam dù sao cũng là một người từng trải, đáng về này, một người nam nhân đối với một nữ nhân, chỉ có một loại tình huống, động tâm.

Tần Tam cười rộ lên, cô nhóc này, vừa nghe mấy lời miêu tả bên ngoài, tiểu cô nương có vẻ như rất khinh thường Kỷ Cửu.

Kỷ Cửu, phải bắt đầu lĩnh hội những cay đắng ngọt bùi của thế gian rồi.

Thật là, chúc mừng.

Tần Tam thuận miệng cho mấy cái kiến nghị, hần cũng từng động tâm, cũng từng chơi đùa, theo đuổi con gái đơn giản là vài giờ như vậy, huống chi Kỷ Cửu ở ngoài kia, gia thế thân phận cao cao tại thượng, muốn một đứa con gái, chỉ là khó hơn việc ngoắc ngoắc ngón tay một chút, cong hai ngón tay.

Nếu người ta vẫn không thích, vậy, cong ba ngón tay.

Vài lần gặp mặt sau đó, Tần Tam giống như chê cười nói với mấy người anh.

Tiểu Cửu nhà bọn họ bắt đầu thích một đứa con gái.

Vài người sôi nổi gọi điện thoại chúc mừng, những người khác thì đưa ra một ít chủ ý lung tung rối loạn, chúc anh ta sớm ngày ôm được mỹ nhân về, đến lúc đó bọn anh sẽ cùng nhau khánh công cho cậu.

Sau khi bọn họ gọi điện thoại xong liền bắt đầu dẫn dò cấp dưới, chọn quà gặp mặt, không cần biết là thích thật hay là hứng thú nhất thời, có thể kéo dài trong bao lâu, dù sao cũng là nữ nhân đầu tiên của Tiểu Cửu, bọn họ vẫn phải cho một phần quà gặp mặt.

Một lần này, liền đợi một năm.

Tần Tam thật là muốn quý với Kỷ Cửu.

Hơn nữa, Kỷ Cửu, kẻ nhàn nhất trong mấy người bọn họ, lại có thể bắt đầu vội, bọn họ gọi điện thoại hẹn gặp anh ta rất nhiều lần, nếu không phải bận công tác bên ngoài thì là đang mở họp.

Má ơi, đáng sợ lắm có biết không?

Quý mới biết Kỷ Cửu đã từng ngoại trừ một lần họp định kỳ hằng năm thì sẽ không đi công ty một lần.

Tần Tam thật vất vả gặp lại Kỷ Cửu.

Kỷ Cửu mang theo trợ lý bí thư đến chỗ hần nói chuyện họp đồng.

Đã lâu không gặp, cái tên này bây giờ một thân tây trang thỏa đáng, trên cổ tay đeo đồng hồ tinh xảo lại không khoa trương, cả vạt thắt đến chỉnh chỉnh tề tề.

Tóc ngắn nhẹ nhàng khiến anh ta trông thật trẻ trung lại có tinh thần.

Xa xa có đoàn đội trợ lý bí thư đi theo phía sau, quả nhiên là tuổi trẻ tài cao vững chắc lại ẩn ẩn dâng lên khí chất mạnh mẽ tỏa sáng.

Tần Tam ngồi phía sau bàn làm việc, quên cả uống cà phê trong tay, gần như nhận không ra mà nhìn anh ta.

Hai bên ngồi trong phòng hội nghị nhỏ bàn chi tiết sửa chữa cuối cùng của dự án họp tác khai phá, Tần Tam nhắc chân đá ghế dựa anh ta một cái.

Kỷ Cửu quay đầu nhìn hần, ánh mắt có chút nghi hoặc dò hỏi.

Tần Tam giật giật khoe miệng, nếu là trước đây, có ai đá ghế dựa Kỷ Cửu như vậy, anh ta đã sớm phát hỏa đánh người.

"Tôi vẫn phòng ngồi đi."

"Ừm....." Kỷ Cửu nâng cánh tay xem đồng hồ, hình như đang tính toán thời gian, sau đó mới gật gật đầu, "Được." Anh ta đứng dậy đưa tài liệu cho trợ lý, dặn dò, "Một lát nữa các anh đưa thẳng đến công ty là được."

"Vâng, Kỷ tổng."

Kỷ tổng, mà không phải Cửu gia.

Tần Tam mang theo người về văn phòng của mình, hai người ngồi xuống sofa đôi, bí thư nhẹ giọng hỏi, "Cửu gia, trà hay là cà phê?"

Kỷ Cửu nâng mắt nhìn cô ta, "Nước ấm là được rồi, cảm ơn."

Khoe miệng Tần Tam vẫn luôn giật, thật là, không thể tưởng tượng.

"Quà gặp mặt của anh mua cũng một năm rồi, em đâu đâu?"

Kỷ Cửu cười rộ lên, cười đến ôn hòa bao dung lại có chút nhớ nhung quyến luyến, "Còn chưa theo đuổi được, đang dùng một thời gian ngắn."

"....." Tần Tam ngẩng đầu nghiêm túc nhìn anh ta, Kỳ Cửu cũng tùy ý để hấn đánh giá, đưa mắt nhìn lại, nghiêm túc lại thẳng thắn thành khẩn.

Tần Tam nở nụ cười, "Có chút không ngờ, Tiểu Cửu không sợ trời không sợ đất bây giờ lại có thể trở thành một người đàn ông tốt."

Kỳ Cửu cũng cười, đôi mắt long lanh vẫn ẩn chứa ánh sáng mà Tần Tam quen thuộc, nhưng sự kiêu ngạo tùy hứng trên mặt đã bị sự dịu dàng thỏa đáng che mất, có lẽ vẫn còn, chỉ là, bị hấn giấu đi rồi.

Hai người lại trò chuyện một hồi, Kỳ Cửu đứng lên chỉ chỉ đồng hồ trên cổ tay mình, "Em đi đây, Tam ca, đi đón cô ấy tan học."

Tần Tam bị một tiếng Tam ca của hấn làm cho sững sốt, ngoại trừ khi còn nhỏ, cái tên này sau khi lớn lên vẫn luôn gọi hấn bằng cả tên lẫn họ, Tam ca, thời gian tựa hồ quay lại thật lâu trước kia.

Lúc hấn gật đầu thì Kỳ Cửu đã muốn chạy tới cửa, Tần Tam vội vàng đứng lên, "Từ từ, anh cũng đi."

Hấn tò mò, chính là muốn gặp.

Kỳ Cửu đứng yên ở cửa, xoay người, hơi cau mày dường như có chút rối rắm.

Anh ta suy nghĩ rồi gật đầu lấy điện thoại ra, "Đi thôi."

Hai người đi thang máy xuống bãi đỗ xe, Kỳ Cửu nhấn tin xong thì đặt điện thoại vào cái hộp giữa chỗ ngồi. Anh ta một mình lái xe đến, Tần Tam cũng không đi xe của mình, lên ghế phụ.

Ra khỏi bãi đỗ xe, tin nhắn vang lên, Kỳ Cửu lái xe không tiện, Tần Tam không ngần ngại cầm lấy điện thoại anh ta.

Hấn nhìn thoáng qua liền nhướn mày, trêu chọc, "À ~ Tiểu Bảo trả lời tin nhắn cho cậu, cô ấy nói được, lái xe chậm một chút."

Kỳ Cửu cong môi cười cười, Tần Tam mở khóa điện thoại anh ta, "Có muốn trả lời hay không đây?"

"Không nhắn lại, cô ấy còn đang học mà."

Tần Tam chắc chắn hai tiếng.

Hình nền điện thoại là mặt nghiêng của một cô gái.

Hấn gặp qua quá nhiều người, cho nên cũng không phải mỹ nhân xinh đẹp nhất kinh điển nhất, nhưng cũng là vô cùng đẹp, ít nhất đứng chung một chỗ với tên yêu nghiệt Kỳ Cửu kia cũng đủ cảnh đẹp ý vui.

Màn hình điện thoại Kỳ Cửu rất trống trải, ba tệp ứng dụng, trong đó có một tệp phía dưới là một cái tên, có ba chữ: Tề Tiểu Bảo.

Tần Tam bị khoe ân ái, yên lặng tắt màn hình điện thoại anh ta thả lại hộp.

Hấn lấy điện thoại của mình gọi cho mấy người anh.

Đại khái là, hấn sắp được diện kiến thánh nhan của công chúa, có lời gì cần hấn chuyển đạt hay không.

Mặt khác: "Lời khuyên hữu nghị của em, em nghĩ có lẽ các anh đều nên đổi một phần quà gặp mặt khác, nếu không Tiểu Cửu của chúng ta có khả năng sẽ không nhận chúng ta là anh đâu."

Tần Tam tuy rằng thường xuyên không đáng tin cậy, nhưng ngẫu nhiên vẫn vô cùng đáng tin, ví dụ như lúc nói vài vấn đề trước mặt anh em.

Kỳ Cửu nghe hấn gọi điện thoại cười ngặt nghẽo, cuối cùng còn bổ sung thêm một câu: Đúng vậy, quà gặp mặt có thể đổi thì đổi đi, bằng không nếu công chúa điện hạ nhà anh ta chứng mất thì anh ta sẽ thật mất mặt.

Sắp đến giờ cao điểm, tuyến đường chính xe nhiều, Kỳ Cửu lái không nhanh, rất ổn định.

Tần Tam bắt đầu nhiều chuyện, "Sao mà theo đuổi một năm vẫn chưa được?"

Kỳ Cửu thờ dãi, "Cô ấy nói phải đợi người nhà gặp qua rồi đồng ý thì mới chấp nhận."

Tần Tam nghĩ nghĩ, "Vậy thì đơn giản rồi, tìm một cơ hội hẹn gặp mặt một lần là xong thôi." Đây là kinh đô của Hoa Hạ, có thể nói, Kỳ Cửu hoàn toàn là người mà tất cả cha mẹ có con gái muốn gả cho nhất. Nơi kinh đô này, dán nhãn Kỳ Cửu lên, cô ấy có nằm lăn ra giữa đường cũng không có một chút vấn đề nào cả.

Kỳ Cửu phì cười lắc lắc đầu, "Anh không hiểu, cha mẹ cô ấy vẫn luôn không xuất hiện, em đã cho người tìm rất lâu rồi, chỉ kém đào cả tâm Trái Đất lên xem."

Kỳ Cửu tìm không thấy người, Tần Tam có chút phỏng đoán không tốt, "Hay có thể là?"

"Không phải." Anh ta kiên định gạt qua, cô ấy nói lúc trước cũng vậy, cứ ném bọn họ một hai năm, dù sao cha mẹ nhớ tới bọn họ sẽ lập tức chạy ra, không cần tìm.

"....." Cái quỷ gì. Sau đó Tần Tam bắt được từ trọng điểm, "Bọn họ?"

"Ừm~" Kỳ Cửu chẹp chẹp miệng, "Con trai nhà họ tương đối nhiều, cô ấy là nhỏ nhất, đứa em gái duy nhất."

"Ồ." Vậy thì thật đúng là, có chút khó thu phục.

Sau đó, Tần Tam không chỉ gặp được công chúa điện hạ của Kỳ Lương Phong ở cổng trường, mà còn thấy một chiếc siêu xe dài, chủ nhân xe đều là mấy mỹ nam cao một mét tám mươi trở lên, một hàng các loại phong cách không giống nhau đứng chung một chỗ, nhưng mà, khí thế kia quả thật có hiệu quả không kém gì các lễ trao giải quốc tế.

Tiểu cô nương bị vây ở giữa, cười đến ngọt ngào giới thiệu, "Đây là các anh của em, ngại quá, còn có mấy người gần đây không ở kinh đô, lần sau có cơ hội sẽ gặp nhé."

"....." Tần Tam yên lặng đếm nhân viên phía đối phương, năm người, thêm tiểu cô nương nữa, là sáu.

Sau đó không chịu lép vế nhanh tay lẹ chân gọi điện thoại cho các anh em tới.

Không thể không nói, mặc dù hần là người từng trải thật, nhưng nhìn thấy một chuỗi người kia, cũng có chút hoảng loạn.

Khó trách Kỳ Cửu lại biến hóa lớn như vậy trong một năm, người nhà bạn gái quá cường đại, không nỗ lực thay đổi thì ngay cả dũng khí nói chuyện cũng không có, nói gì đến theo đuổi giai nhân.

Com chiều đặt ở Jazz, mấy anh em bọn họ lần đầu tiên tề tựu từ sau đại hội kinh mật* ở Hoa Hạ lần trước, hơn nữa thêm các anh bên tiểu cô nương, bãi đỗ xe ở Jazz lập tức có đủ loại siêu xe.

*Đại hội kinh mật: ta không tra được nó là gì, nàng nào biết thì nói cho ta với nhé:"<

Cũng may các anh của tiểu cô nương khá hài lòng về Kỳ Cửu, rốt cuộc Kỳ Cửu đã tiếp xúc với bọn họ gần một năm.

Ăn xong một bữa com, Tần Tam cảm thấy, quả gặp mặt của hần có đôi thế nào cũng không dám lấy ra.

Các anh của tiểu cô nương, các ngành các nghề, ai cũng đều là tinh anh nhân sĩ.

Cô nhóc này từ cử chỉ hành vi đến khí chất, vừa thấy liền biết là trưởng thành trong sự cung chiều vô hạn, cảm giác thậm chí không thua gì Kỳ Cửu.

Kỳ Cửu bởi vì thích cô ấy, ở trước mặt cô cũng là cúi đầu khom lưng.

Không hề ngang ngược kiêu ngạo một chút nào.

Sau lại, tiểu cô nương nói cha mẹ đến, bảo Kỳ Cửu đi gặp một lần.

Kỳ Cửu, một người đàn ông đã thành thực ôn trọng có thể một mình đảm đương một phía, lại vô cùng luống cuống, muốn lôi tất cả anh em ra để trấn áp, ổn định tinh thần.

Ngồi ở ghế sau tay đều run run.

Tần Tam ngồi bên cạnh vỗ vỗ lưng anh ta, "Bình tĩnh một chút, không phải đại ca đang ở đây sao? Không phải sợ."

Vài người mỗi người một câu, có điều một chút cũng không an ủi được Kỳ Cửu.

Lại gặp mặt một lần nữa, rõ ràng không liên quan đến mình lắm, nhưng Tần Tam ngay cả bản thân cũng không tự trấn định được.

Gặp mặt ở trong đại viện Kinh Giao.

Nghe tiểu cô nương nói, cha mẹ cô trở về bảo cả nhà sẽ ở nơi này, bởi vì con cái trong nhà quá nhiều, bên này không gian lớn, phòng ở lớn, như vậy mới tạm xem như đủ.

Cha mẹ cô ấy đã trở lại, các anh cô mặc kệ đang ở nơi nào trên thế giới, toàn bộ đều gấp rút đi về.

Cả bọn Kỳ Cửu vào cửa nhà, đập vào mắt chính là từng hàng từng hàng mỹ nam.

Hai bên đều khí thế cường đại, ngồi trên sofa nói chuyện.

Công nhân thật vất vả từ trên xe dỡ xuống lễ vật mà Kỳ Cửu chuyển đến, đây cả một phần ba sân viện. Tần Tam cười cười, kề tai nói nhỏ với Phó Nhất,

có phải lão Cửu lên ông nội cống tất cả thứ tốt của Kỳ gia ra không.

"Hai bác đâu?" Kỳ Cửu chào hỏi với các anh xong, quay lại hỏi bạn gái tương lai.

Cha mẹ vợ tương lai, anh ta chưa từng được nhìn thấy ảnh chụp, bởi vì nghe nói hai người đều không thích chụp ảnh, ảnh chụp chung của cả gia đình cũng rất ít.

"Cha mẹ mới đi máy bay đến lúc sáng, đang nghỉ ngơi ở trên lầu, một lát nữa sẽ xuống."

Dưới bếp có người giúp việc đang nấu cơm, bởi vì quá nhiều người, cho nên hôm nay thuê đến vài người.

Trong phòng bếp khí thế ngất trời, phòng khách cũng không quanh quệ, nếu là đến để trấn an Kỳ Cửu và lấy lòng cha mẹ vợ tương lai, mấy người anh em cũng đều rất vui vẻ. Lúc bọn họ muốn cùng người khác nói chuyện phiếm vẫn là vô cùng dễ dàng tìm được đề tài.

Vừa vặn đối phương cũng đều là người kiến thức uyên bác, càng nói càng hăng.

"Ồ ~" Thanh âm mềm nhẹ truyền đến từ cầu thang, mang theo chút lười biếng mới vừa tỉnh ngủ.

Giọng nói rất nhỏ, lọt vào phòng khách náo nhiệt trong nháy mắt đã bị che lấp, nhưng dường như tất cả mọi người đều nghe thấy được.

undefined

Đầu cầu thang có chỗ rẽ đi thông sang phòng khác, bóng người vẫn chưa xuất hiện.

Một tiếng cười khê nam tính vang lên, giọng nói trầm thấp dịu dàng chọc cho vành tai ngứa ngáy tê dại.

"Ngoan, không ngủ đủ sao?"

"Ngủ đủ rồi nha." Tiếng động giống như vượn vai dài hơn so với thanh âm lười biếng vừa rồi kia, cũng đủ để cho người khác nghe rõ.

Kỳ Cửu siết chặt nắm tay, mồ hôi nóng không chịu khổng chế cứ toát ra.

Bóng người xuất hiện, nữ nhân với mái tóc vàng kim óng ả, dáng vẻ lười nhác, trên khuôn mặt xinh đẹp đều là sự thoải mái, mặc một cái váy trắng tinh, bên ngoài khoác áo choàng, hai tay đặt trên áo, mười ngón nhỏ dài.

Váy dài rộng thùng thình đong đưa dưới chân, rung rinh nhẹ nhàng theo từng bước chân, tựa như cỏ cây vượn lá cành, lười biếng tùy ý lại thoải mái.

Nam nhân ôm eo cô thoáng nghiêng đầu nhìn cô, sự dịu dàng đong đầy trong ánh mắt gần như ngưng tụ được thành nước, bên trong là quần áo cùng màu với cô, bên ngoài mặc áo khoác, cánh tay ôm chặt eo cô vừa bảo hộ vừa tuyên thệ chủ quyền chiếm hữu.

Một phòng mỹ nam đều đứng dậy hô, "Cha, mẹ."

Tần Tam hưng hăng nuốt một ngụm nước miếng, có chút không thể lịch sự thấp giọng nói với Phó Nhất, "Lại có thể trẻ như vậy." Nhìn một đàn con cái này, trong lòng hẳn tưởng tượng đến một đôi vợ chồng già từ ái dịu dàng tóc bạc trắng cơ.

Mấy anh em cũng đứng lên ngoan ngoãn gọi, "Chúng con chào chú, chào dì."

Kỳ Cửu hít sâu rất nhiều lần, "Con chào hai bác."

Có cảm giác giống như ngày đầu tiên khai giảng hồi tiểu học, sau khi lớp trưởng hô nghiêm, cả lớp cùng đứng dậy nói chúng con chào cô ạ.

Thanh Nhược quay đầu nhìn qua, đứng hơi cao, tầm mắt hạ xuống, nụ cười tựa như gió xuân dịu dàng thoảng qua, "Hi ~ Chào các con."

Tề Thịnh Quang ôm eo cô, ánh mắt lướt qua đôi mắt tràn đầy ý cười và khoe miệng cong lên của cô trước, sau đó mới ôn hòa mỉm cười, nhìn người phía dưới gật gật đầu, "Chào các con."

Kết quả gặp mặt là hai bên đều vui mừng.

Kỳ Cửu phát hiện, thật ra phải đợi cha mẹ gật đầu chỉ là sự tôn kính của cô đối với cha mẹ, bởi vì rất rõ ràng, tuy rằng những giây phút ở chung không kéo dài bao lâu, nhưng mà thái độ của cha mẹ cô đối với bọn họ đều là triu mến, xuất phát từ sự che chở và yêu quý của bậc phụ huynh, lại vô cùng tôn trọng suy nghĩ và lựa chọn của bọn họ, chỉ cần không phải sai lầm thì sẽ không can thiệp.

Mà cha bọn họ, dường như tâm tư đều đặt trên người mẹ.

Kỳ Cửu vốn dĩ cảm thấy gia thế thân phận của mình như vậy, lại đối với Tề Tiểu Bảo làm được những điều đó đã là vô cùng vô cùng tốt.

Từ sau ngày hôm đó, phát hiện là không đúng.

Không phải như thế, trong đoạn tình cảm này, anh ta theo bản năng đặt mình ở vị trí cao hơn, lại đi so sánh sự trả giá giữa hai người, bởi vì anh ta cảm thấy mình đứng cao hơn nhiều, cho nên trả giá một phần, lập tức sẽ cảm thấy bản thân thiệt hai phần.

Quả gặp mặt ngày hôm đó anh ta mang qua cho cha mẹ cô, người mẹ vui vui về về nhận lấy, cuối cùng người cha đáp lễ cho hân.

Chỉ là một món đồ, giá trị không thấp, nhưng cũng không tính cao. Cha cô ấy nói, "Nghe con bé bảo, cậu thích thứ này."

Kỷ Cửu khi đó thật sự cảm thấy mặt có chút đau.

Anh ta nhận lấy lễ vật bằng cả hai tay, nghiêm túc nói cảm ơn.

Sau đó mấy người anh của cô đưa bọn họ ra cửa, anh cả nói với Kỷ Cửu, "Mẹ gửi lời cảm ơn đến các cậu, chúng tôi chỉ có một cô em gái, có lẽ đã quen chiều chuộng từ nhỏ, đã phiền cậu chiều cô trong khoảng thời gian này, và cảm ơn cậu đã bao dung với con bé."

Kỷ Cửu cười gật gật đầu, anh ta nhận lời cảm ơn này, bởi vì về sau, anh ta xác định và khẳng định, về sau sẽ không bao giờ nhận nổi những lời như thế này nữa.

Trong lúc hoảng hốt nhớ đến, có một lần cùng nhau trò chuyện về cha mẹ cô, giọng điệu của tiểu cô nương tràn đầy sự yêu mến còn mang theo chút hâm mộ.

"Kỷ Lương Phong, em kể cho anh nghe, khi còn nhỏ em ở nhà xem TV, cha em đột nhiên mở miệng hỏi, "Bảo bối, có một cái công viên giải trí vừa mới được xây dựng, có muốn đi chơi không?" Trái tim nhỏ của em vô cùng kích động nha, lập tức quay đầu giòn tan trả lời, "Muốn đi muốn đi.""

Cô tạm dừng một chút, nụ cười mang nét buồn lại có chút tủi thân.

"Ừ." Kỷ Lương Phong nghiêm túc lắng nghe, chờ mong mở miệng hỏi cô, "Sau đó thì sao?"

"Sau đó....." Tiểu cô nương bẹp bẹp miệng, "Cha em liếc xéo em một cái, đứng lên đi thẳng về phía ban công bên kia, "Cha đang hỏi mẹ con, cầm miệng vào làm gì.""

"....."

"Anh có thể tưởng tượng tâm trạng lúc ấy của em không? Từ ca còn ở bên cạnh chê cười em, "Em có ngốc hay không vậy, em cảm thấy cha sẽ dò hỏi ý kiến của ai ngoại trừ mẹ đây.""

Khi đó, Kỷ Lương Phong nghĩ rằng đó là một câu chuyện thú vị nhỏ.

Bây giờ, anh ta đã hiểu, câu chuyện mà tiểu cô nương đã kể với hân có một cái tên rất dịu dàng êm tai.

Tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 6 - Chương 1: Thế giới 6: Lương Kha (1)

Thành phố C nước Z, bệnh viện tư nhân dưới trướng Lương thị.

Bên trong phòng bệnh ở tầng cao nhất.

Lương Kha ngồi trên xe lăn, rất dễ dàng nhìn đến cảnh tượng trên đường phố cách đó không xa qua cửa sổ sát đất thật lớn.

Ô tô tông nhau phát ra tiếng vang bén nhọn chói tai, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, liên tiếp những vụ va chạm dẫn đến nổ mạnh.

Ánh lửa bùng lên trên đường phố không biết tên.

Tiếng la hét kinh hoàng sợ hãi.

Sẽ không thể làm những kẻ sẵn mỗi dừng bước.

Khoảng cách quá xa, thấy không rõ lắm trên mặt đất có bao nhiêu tứ chi rải rác, tang thi vô lý trí không hề biết mệt mỏi, không sợ đau đớn, chỉ biết cắn nuốt, cắn nuốt.....

Bốn người bảo tiêu ở phòng bệnh cướp đi hết thấy những đồ vật hữu dụng, bốn nam nhân ngày thường trầm mặc nghiêm túc đáng tin cậy hiện tại vì quyền sở hữu một chai nước khoáng mà thậm chí chửi bậy, vung tay đánh nhau.

Lương Kha điều khiển xe lăn quay người lại, tai nạn giao thông ba tháng trước khiến hắn mất đi sự khống chế hai chân, và cả vị trí tổng tài chấp hành của Lương thị.

Ở phòng bệnh ba tháng, nam nhân vốn lạnh nhạt cường thế trở nên càng lạnh băng, tựa như một thanh huyền kiếm bị đóng băng, một khi được rút ra khỏi vỏ chính là băng sương hàn khí nhập vào cơ thể.

Bốn người bảo tiêu đã sắp đánh mất lý trí cảm nhận được ánh mắt âm trầm bên cạnh, lập tức dừng tranh đoạt, trên tay mỗi người đều cầm khăn trải giường hoặc một thứ gì khác có thể gói vật dụng để tận khả năng mang đi đồ ăn trong phòng bệnh.

Sáng sớm hôm nay, vào thời điểm những tia nắng mặt trời đầu tiên xuyên thấu tầng mây bao phủ các lục địa, thì mặt đất ngênh đón không phải sự ấm áp chan hòa, mà là những tiếng kêu thê lương.

Như một tín hiệu của sự bất đầu, ngày càng nhiều âm thanh thảm thiết vang lên ở khắp các thành phố.

Nguy cơ sinh hóa đã trở thành hiện thực.

Bốn người bảo tiêu là hắn thuê sau khi nằm viện, đều đã vượt qua những đợt huấn luyện chuyên nghiệp, tố chất tâm lý và năng lực phản ứng đều vô cùng nhanh chóng. Tuy rằng kinh hoàng, nhưng họ cũng biết, hiện tại vấn đề hàng đầu chắc chắn là thức ăn, đứng ở phòng bệnh cao cao nhìn xuống cho cảm giác trực quan nhất, chẳng sợ có xe cảnh sát hú còi, có quân đội bắn lung tung bốn phía trên đường.

Nhưng, xã hội vẫn rối loạn.

Lương Kha chỉ là nhìn bọn họ như vậy, đôi mắt lạnh băng thâm trầm không gợn sóng.

Ba người bảo tiêu chưa kịp nói gì đã vội vàng đi mất.

Lúc trước hắn là tổng tài chấp hành của Lương thị, tuy rằng gặp tai nạn giao thông tạm thời bị thay đổi, nhưng bảo tiêu hắn mời đến là đã được chính phủ thông qua cho phép mang theo súng. Hiện tại có thể nhìn ra được tang thi có khả năng gặm nuốt vô hạn, có điều hành động vô cùng chậm chạp. Bản thân những người này còn có võ công làm nền tảng, sống sót dễ dàng hơn so với rất nhiều người.

Một người bảo tiêu cuối cùng ôm khăn trải bàn đã gói ghém các thứ đứng cách đó không xa, ánh mắt có chút áy náy, "Lương tổng, xin lỗi."

Tầm mắt anh ta hơi trốn tránh dừng trên thâm lông móng che lại đầu gối hắn, há miệng thở dốc không nói thêm được lời nào nữa, lấy từ khăn trải bàn trong tay ra một chai nước khoáng, một hộp sữa bò, đặt trên ngăn tủ dọc hành lang rồi rời đi.

Phòng bệnh của hắn ở tầng trên cùng của bệnh viện, toàn bộ không gian ở đây chỉ có hai phòng bệnh, căn phòng kia vẫn đang bỏ trống, muốn lên tầng cao nhất phải vượt qua một cánh cửa có thiết lập mật mã, tuy không được chế tạo tinh vi, nhưng xét theo tình huống hiện tại của tang thi, ít nhất còn có chút tác dụng.

Lương Kha nhìn một cái cũng không thèm nhìn nước khoáng và sữa bò bảo tiêu để lại, bàn tay đặt trên tay vịn xe lăn, đầu ngón tay gõ gõ, tự hỏi tiếp theo nên làm gì bây giờ.

Thật ra, cũng không có gì để tự hỏi. Tình huống hiện tại, đã không phải trạng huống có thể sử dụng tiền hay địa vị để có thể sử dụng người khác làm việc.

Hai mươi tuổi hắn tiếp nhận vị trí của chức vụ tổng tài chấp hành Lương thị, vì muốn tiến thêm một bước khai thác thị trường mà sấm rền gió cuốn thực hiện các thủ đoạn tàn nhẫn, ngay cả chính hắn cũng không nhớ rõ mình đã đắc tội bao nhiêu người.

Từ trước đến nay hắn lúc nào cũng vô cùng cẩn thận, thỉnh thoảng có người dám trêu chọc hắn một lần, hắn thông thường đều trả về gấp mười lần.

Chỉ là lúc này đây, lại phải đối mặt với mẹ và em hắn.

Em trai cùng mẹ khác cha, trong mắt ngoài xem thường hắn chính là sự hâm mộ ghen ghét và nổi hận, hận hắn cao cao tại thượng, bản thân lại phải cẩn thận cẩn thận mà lấy lòng.

Nhưng đây là quy tắc của trò chơi nhân sinh, trước nay Lương Kha đều không cảm thấy có gì không đúng.

Hắn cũng phòng bị mẹ và em, chỉ là trước sau vẫn không thể quyết tuyệt được như đối với người ngoài, không ngờ lá gan bọn họ lại lớn đến thế.

Một vụ tai nạn giao thông, nhưng tai họa ngàn năm Lương Kha hắn lại không chết.

Đôi chân tạm thời mất đi tri giác, hắn cần thời gian trị liệu. Trong tay hắn nắm gần như toàn bộ cổ phiếu Lương thị, mặc dù lui ra khỏi vị trí tổng tài chấp hành, cũng có thể ngầm khống chế được Lương thị, hắn chưa bao giờ lo lắng.

Chẳng qua là muốn cho những vai hề nhay nhót đó một chút thời gian biểu diễn. Rốt cuộc bò lên càng cao, ngã xuống mới có thể càng đau, không phải sao?

Chỉ là lúc này đây, sự việc có chút thoát ly khống chế, mặt thế xảy ra hiển nhiên quấy rầy toàn bộ kế hoạch của hắn.

Lương Kha siết chặt nắm tay, đáng tiếc, hắn vốn dĩ muốn tự mình đẩy những người đó xuống địa ngục.

Đồng hồ treo tường nhắc nhở thời gian trôi đi, hỗn loạn bốn phía trên đường phố lúc sáng không hề theo thời gian mà bị khống chế, tuy hiện tại ít người còn sống trên đường phố, tiếng hét chói tai cũng ít, nhưng tình thế ngày càng nghiêm trọng.

"Cốc cốc cốc."

Ba tiếng gõ cửa vang lên.

Ở trong thời khắc như vậy, tiếng gõ cửa lễ phép ôn hòa cũng không thể khiến người ta cảm thấy thả lỏng.

Lương Kha ngồi trên xe lăn, nâng mắt nhìn về phía cửa, liếm liếm đôi môi khô khốc, thanh âm lạnh băng trầm ổn, "Vào đi."

Cửa bị đẩy ra, phòng bệnh trải thảm lông dày, cửa di chuyển không có bất kỳ tiếng động nào.

Một khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lộ ra, nụ cười tươi tắn sáng ngời, cô bước vào phòng bệnh, mặc váy hộ sĩ, bên ngoài khoác áo gió màu đen, vừa thấy hắn thì ánh mắt trước tiên từ trên xuống dưới quét qua người hắn.

Giống như tiến hành một đợt kiểm tra toàn thân cho hắn, rồi sau đó khẽ thở phào, giọng nói ôn hòa mang theo ý cười, "Lương tiên sinh, anh có khỏe không?"

Có khỏe không? Phải trả lời thế nào đây.

Lương Kha nhìn cô, ánh mắt phủ một tầng băng sương, lời nói không biết là trào phúng hay tiếu nuối, "Chúc mừng cô không bị biến thành tang thi." Một chút cũng không có ý tứ chúc mừng.

Cô cười cười không thêm để ý, nhắc chân đi vào, lướt qua buồng vệ sinh nhỏ trên hành lang và phòng bếp tiến vào trong phòng bệnh.

Ngăn tủ vốn chất đầy thực phẩm dinh dưỡng giờ đã bị dọn sạch, chỉ có tầng dưới chót còn dư lại một chai nước khoáng và một hộp sữa bò, nhìn thật cô tịch đầy châm chọc.

Khăn trải giường và túi chữ nhật trên giường bệnh đều không còn, chăn hỗn độn, gối đầu rơi trên mặt đất.

Đồng tử cô mở to một chút giống như thật kinh ngạc, hé miệng nhưng chưa nói lời nào, chỉ là sau khi nhấp nhấp môi thì dừng ở khoảng cách không xa không gần với hắn, chỉ chỉ đồng hồ trên tường, "Sáng nay anh có ăn cơm không?"

Lương Kha ngược mắt nhìn cô, không nói gì.

Thanh Nhược khe khẽ thở dài, đến cạnh máy nước nóng lạnh cầm ly nước chuyên dụng của hắn, hệ thống cấp nước của thành phố đã dừng lại, nhưng bệnh viện dùng hồ nước độc lập, hiện tại vẫn còn cấp nước bình thường.

Cô vào phòng bếp rửa sạch ly, sau đó lôi tất cả xô và thùng trong phòng bếp nhỏ ra, hứng nước sạch.

Thanh Nhược trở lại phòng bệnh, nguồn điện máy nước nóng lạnh còn vận hành bình thường, cô rót một ly nước ấm cho hắn, đi đến cái bàn bên cạnh hắn xé nửa tờ giấy lau khô nước bên ngoài ly, nửa kia bỏ vào trong túi.

Cô đưa cái ly qua, "Uống trước chút nước cho ấm bụng, cơ thể anh còn đang trong quá trình hồi phục, bị đói sẽ không tốt đâu. Tôi đi tìm chút gì ăn đã."

Lương Kha không nói một lời nhận lấy cái ly ấm áp, bên ngoài ly hơi nóng, hắn cầm ly đặt lên đùi mình.

Hắn là công tử ngậm thìa vàng lớn lên, khi tiếp quản Lương thị tuy rằng công việc vất vả, nhưng lúc nào bên cạnh cũng có người chiều cổ trong ngoài, chưa từng phải trải qua đói khát, thế mà bây giờ dạ dày đã sớm đói đến chết lặng.

Thanh Nhược thấy hắn không nói lời nào, cũng không có miễn cưỡng, chỉ là xoay người đi về phía cửa.

Cả người cô đều vô cùng sạch sẽ, hoàn toàn đối lập với đường phố dơ bẩn hỗn độn bên ngoài, lông mi còn mang theo hơi ẩm, trên mặt đầy ý cười sáng ngời, như là trạng thái mới tắm xong lúc nghỉ phép trở về.

Thanh Nhược đi ra ngoài, tầm mắt Lương Kha dừng ở phần lưng cô.

Dưới mép áo gió lộ ra một đoạn váy hộ sĩ màu trắng, nơi đó, có vết máu còn rất mới.

Hắn mím môi, mở miệng gọi lại cô, "Nhìn tủ lạnh trong phòng bếp một cái xem."

Hắn không thích ăn cơm hộp, cho nên từ lúc bắt đầu nằm viện mỗi ngày đều có người giúp việc đến nấu cơm, diện tích phòng bệnh rất lớn, bố cục hoàn

chính, còn có một cái thư phòng.

Vừa rồi những người đó cho dù có bình tĩnh đi chăng nữa, có người nhà lại vướng bận người nhà, không còn người nhà lại vướng bận thế giới đột nhiên hỗn loạn, chỉ lấy đồ vật đặt trên bếp, trong tủ lạnh còn chưa xem qua.

Thanh Nhượng quay lại mỉm cười, gật gật đầu với hắn, mi mắt cong cong trông thật lộng lẫy.

Cô trở về đi đến bên người hắn, từ phía sau đẩy xe lăn về hướng phòng bếp.

Trước hôm nay, mỗi ngày đều có người giúp việc đến nấu cơm, nhưng trước giờ Lương Kha chỉ trả phí phục vụ chứ chưa hề đi vào phòng bếp.

Lương Kha biết ý tứ của cô, cô muốn để hắn cùng xem tủ lạnh có thứ gì, có nhiều hay không. Hắn cũng không ra tiếng ngăn cản.

Cô vừa dùng cái thùng lớn nhất hứng nước trước, cạnh vòi nước còn đặt rất nhiều thùng xô rỗng.

Lương Kha híp mắt, ánh quang chợt lóe lên trong đầu.

Thùng chỉ mới hứng được một nửa, tủ lạnh đặt bên cạnh tủ bát, Thanh Nhượng dùng xe lăn cách tủ lạnh khoảng một thước, tiến lên mở cả hai cánh cửa ra.

Cô cao hứng nở nụ cười, quay đầu lại nhìn hắn bằng đôi mắt sáng lấp lánh, "Lương tiên sinh, đồ ăn trong tủ lạnh không ít đâu nha ~"

Lương Kha hình như tựa có tựa không gật đầu, thanh âm lạnh lẽo mở miệng ra lệnh, "Trong buồng vệ sinh cũng có vòi nước, đi hứng nước."

Hắn hất hất cằm về phía cái thùng rỗng trên mặt đất.

Thanh Nhượng ồ một tiếng, thật sự ngoan ngoãn đi qua xách thùng vào buồng vệ sinh.

Cửa tủ lạnh còn mở ra, không có thân ảnh cô chắn phía trước, Lương Kha vô cùng dễ dàng nhìn thấy tất cả đồ vật bên trong.

Rau dưa, hoa quả, các loại thịt, còn có hai chai rượu vang đỏ. Không có nhét đầy tủ lạnh, nhưng với hai người trưởng thành, nếu không lãng phí, hẳn là ăn được một tuần. Còn với một người..... Lương Kha quay đầu nhìn thoáng qua hướng buồng vệ sinh, khoảng cách hơi xa, ánh mắt hắn chỉ có thể nhìn đến vách tường và hành lang ở giữa, phía bên đó có tiếng nước truyền ra, dần dần giao hòa cùng thanh âm của vòi nước trong phòng bếp.

Thanh Nhượng xuất hiện trong tầm nhìn, khóe miệng treo nụ cười dịu dàng thuần khiết, rất hợp với váy hộ sĩ trắng tinh trên người.

Cô chạy đến gần, nhẹ nhàng nhíu mày, bước rộng hơn đi tới trước tủ lạnh đóng cửa lại, sau đó kéo xe lăn hắn lùi về phía sau hai bước, tiến lên sờ sờ thăm lòng mòng trên đùi hắn, có chút lạnh lẽo, vì vừa rồi cách tủ lạnh hơi gần, cái lạnh lẽo tràn qua ngưỡng tự thành những hạt nước nhỏ li ti.

Cô cũng không nói gì, chỉ là đi gian đồ dự trữ cầm một cái thảm khác lại đây.

Lương Kha nâng ly nước lên tránh tay ra, mặc cho động tác của cô. Thanh Nhượng đôi thăm lòng mòng xong, vừa lúc thùng hứng nước đầy, ai nha một tiếng nhét thăm lòng vào khuỷu tay hắn, "Lương tiên sinh, anh cầm đỡ một lúc nhé."

Nói rồi vội vàng đi qua cạnh vòi nước đổi thùng.

Lương Kha cúi đầu nhìn thăm lòng trong khuỷu tay, vừa nãy lúc cô nhét vào, tay chạm phải tay hắn, cách lớp áo sơ mi mỏng, hắn rất dễ dàng cảm giác được làn da mịn như ngọc xẹt nhanh qua.

Thanh Nhượng đổi một cái thùng khác hứng nước, đi tới cầm lấy thăm lòng, ở bên cạnh gấp gọn gàng rồi tự mình ôm, đẩy hắn ra khỏi phòng bếp, nhẹ nhàng hỏi hắn, "Anh muốn ăn gì?"

Lương Kha lạnh nhạt, không có ý trả lời, Thanh Nhượng đẩy hắn đến phòng bệnh, tùy tay đặt thăm lòng vào ngăn tủ trống rỗng, "Tôi đi nấu cơm." Cô chỉ chỉ cái ly trong tay hắn, "Chắc là nguội hơn một chút rồi, anh uống miếng nước trước đi."

Lương Kha nhớ tới ngày hôm sau khi vừa tỉnh lại, hộ sĩ đến truyền dịch cho hắn, sau khi treo xong nước thuốc vẫn luôn không chịu đi mà cứ đứng bên cạnh cúi đầu ngắm gương mặt hắn.

Lương Kha không kiên nhẫn, ngẩng đầu muốn mở miệng.

Ánh mắt cô sáng trong, nói rất nhanh, thanh âm trong trẻo tràn đầy thành ý, "Chào Lương tiên sinh, tôi là Thanh Nhượng, hình như tôi đối với anh là nhất kiến chung tình*, liệu có thể làm bạn gái anh không?"

*Nhất kiến chung tình: vừa thấy đã yêu, tình yêu sét đánh đó:">

"....." Đồ ngốc, Lương Kha thầm mắng một câu trong lòng, trực tiếp xua tay để bảo tiêu ném người ra ngoài, cảm giác những người này thật là buồn cười, thấy hắn không phải là tổng tài chấp hành của Lương thị nữa thì tiêu chuẩn giảm xuống nên con chó con mèo nào cũng có thể tới thử một lần đứng không.

Còn vì nhất kiến chung tình nên muốn làm bạn gái, làm như hấn gặp tai nạn giao thông bị thương đến đầu ấy?

Đồ ngốc trước khi bị bảo tiêu ném ra phòng bệnh còn rống to vào trong, "Lương tiên sinh, tôi sẽ không từ bỏ đâu, tôi muốn theo đuổi anh....."

Lương Kha lúc ấy thật muốn giết người, chỉ là hấn chuẩn bị ở bệnh viện trị liệu một đoạn thời gian, cũng muốn ngủ đông một chút, cho nên cô mới không bị bệnh viện đuổi thẳng.

Nhất kiến chung tình?

Lương Kha kéo kéo khóe miệng, mang ra một nụ cười lạnh băng chết lặng.

Ánh mắt hấn âm trầm, nâng ly nước lên uống một ngụm.

Độ ẩm rất vừa vặn.

Hấn có một đứa em trai cùng mẹ khác cha, có một người anh trai cùng cha khác mẹ, kết quả cha cưng anh, mẹ cưng em. Bọn họ đều muốn Lương thị, nhưng Lương thị là của hấn, cho nên năm đó cha vì anh mà ở trên hội đồng quản trị trực tiếp tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ cha con với hấn, tám năm sau, mẹ lại bắt tay với em thiết kế tai nạn giao thông suýt nữa hại hấn chết.

Tình thân, huyết thống? Nhất kiến chung tình, tình yêu?

Xi.

**

Nghe lời, tỉnh tã.

Cho nên, có thể lợi dụng.

Công cụ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 6 - Chương 2: Lương Kha (2)

Thật giống như là thiên nhiên rút cuộc không thể chịu nổi hành vi của nhân loại, tự khởi động chương trình bảo hộ mình.

Chỉ trong chưa đến một đêm, hoa cỏ gieo trồng để trang trí ven đường đã cao lên hơn nửa thước, những hàng cây vượn cành lá che khuất hơn nửa mặt đường.

Trên nhánh cây có mấy con mèo không biết từ nơi nào đến, mềm nhẹ ưu nhã đập lên cành, nhắc một móng vuốt dùng đầu lưỡi hồng hồng lưỡi biếng liếm láp.

Tang thi vẫn đang tìm kiếm những người còn sống, mà nhân loại, cũng đã kích phát đủ loại dị năng.

Thanh Nhược mở cửa mật mã trên tầng cao nhất nghênh đón một đợt khách không mời mà đến.

Gần hai mươi người, có cả nam lẫn nữ, đều là nhân viên công tác của tòa nhà này.

Bệnh viện tư nhân của Lương thị, chỉ cần chất lượng không cần số lượng, bệnh viện thật lớn cao chót vót rất ít phòng bệnh, bệnh nhân được nhận vào cũng rất ít, bác sĩ hộ sĩ đều là lựa chọn những người tinh anh nhất.

Đã trải qua luyện ngục nhân gian hôm qua, những người có thể lên đến tầng cao nhất hiện giờ đều không phải kẻ ngu xuẩn.

Thanh Nhược cười đến vô cùng hữu hảo, tay trái cầm hai thanh gậy sắt mà cô lấy ra từ khung giường.

"Đã đến lúc này rồi, hy vọng mọi người chăm sóc lẫn nhau, một phòng bệnh còn lại cũng đủ lớn, bên trong hấn là có lương thực dự trữ." Thanh Nhược dừng một chút, tầm mắt dừng trên những cái túi trong tay mỗi người hoặc khăn trải giường thay cho túi, "Thức ăn của phòng bệnh phía dưới, mọi người đều lấy xong hết rồi đúng không?"

Lúc này, thức ăn là điểm mẫn cảm.

Mười mấy người này, dẫn đầu chính là ba nam hai nữ, mà một người nam trong đó đã hiển nhiên trở thành người phát ngôn hoặc người đi đầu được mọi người thừa nhận.

Anh ta gật gù gật đầu, ánh mắt cũng rất thản nhiên, "Lấy hết rồi."

Thanh Nhượng cũng gật đầu, "Mặc kệ hiện tại có bao nhiêu thức ăn, đều không phải kể lâu dài." Cô chỉ chỉ về hướng phía sau phòng bệnh Lương Kha, "Hôm qua bốn người bảo tiêu những gì có thể lấy đi đều lấy hết rồi, chúng ta chỉ còn đồ vật trong tủ lạnh. Nếu muốn ở chỗ này một đoạn thời gian, sau khi nghỉ ngơi chỉnh đốn ăn cơm trưa xong mọi người vẫn cần tìm khắp tầng trệt tranh thức ăn và đồ dùng với tang thi."

Tầm mắt của nam nhân dẫn đầu đối diện dừng trên khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp của cô, ánh mắt cô thực thanh đạm, nói chuyện cũng không nhanh không chậm, đối lập hoàn toàn với mấy người phụ nữ sắp hóng mắt tinh thần rúc ở phía sau.

Nam nhân hữu hảo cười cười, vươn tay, "Được, hợp tác vui vẻ. Đương nhiên....." Anh ta nghiêng nghiêng đầu, ánh mắt có chút chờ mong, "Bất kỳ lúc nào cũng hoan nghênh cô gia nhập đội ngũ chúng tôi."

Thanh Nhượng cười bắt tay với hắn, không nói gì thêm.

Phòng bệnh đối diện lớn hơn phòng của Lương Kha một chút, có phòng khách, phòng bệnh, phòng cho khách, thư phòng, buồng vệ sinh, phòng bếp, hơn nữa không gian rất lớn, chứa một đám người bọn họ hoàn toàn không là vấn đề.

Hôm qua, tang thi đột nhiên bùng nổ nửa tiếng trước giờ đi làm, khi đó vẫn còn vài đồng nghiệp chưa tới, số người ở bệnh viện ít hơn bình thường một chút, ngay sau đó mọi người đều vì có thể tiếp tục tồn tại mà nỗ lực hết sức.

Quy tắc tự nhiên cũng không trực tiếp đẩy nhân loại vào con đường chết, vài người kích phát dị năng.

Mà Thanh Nhượng thuộc về loại sức lực, sau khi dọn sạch tang thi dưới văn phòng, chuyện đầu tiên cô muốn làm chính là đi lên tầng cao nhất tìm Lương Kha.

Lương Kha, trước mặt thế, Lương tổng, nam nhân làm mưa làm gió. Sau mặt thế, một người què.

Thanh Nhượng cầm thanh sắt trở về phòng bệnh, khóa cửa lại.

Lương Kha ngồi trên xe lăn, sau lưng là cửa sổ sát đất thật lớn, hôm nay ánh mặt trời vô cùng tươi đẹp, chậu cây cảnh vốn được đặt trong phòng bệnh đã sắp cao đến nóc nhà, Thanh Nhượng xếp chúng thành một hàng cạnh tủ, có lẽ vì tác dụng quang hợp của thực vật, cảm giác không khí lan tỏa một loại hương vị ngọt thanh.

Cô tùy tay đặt thanh sắt lên trên ngăn tủ, phát ra tiếng vang thanh thúy, sau đó nói với hắn, "Chúng ta sẽ ở chỗ này khoảng một tuần, thu thập một ít vật dụng cần thiết trên đường đi. Một tuần sau hắn là một ít nơi tụ cư loại nhỏ bước đầu hình thành. Chúng ta đi tìm một chỗ dừng lại trước đã."

Ngăn tủ phía dưới đặt thuốc và dụng cụ trị liệu của hắn, Thanh Nhượng đi qua mở cửa tủ, lấy đồ vật bên trong ra.

Cắm dụng cụ vào ổ điện, kéo đến cạnh xe lăn của hắn.

Thanh Nhượng ngồi xổm xuống từ từ cuộn cao ống quần hắn lên đến ngang đầu gối, bôi thuốc rồi dùng túi trị liệu từng vòng cột lên cho hắn.

Cô làm việc từ trước đến nay đều tinh tế lại nghiêm túc, sau khi chuẩn bị tốt thì nhẹ nhàng thở ra một hơi, ngẩng đầu nhìn hắn, "Sinh mệnh lực của thực vật và động vật đều được nâng cao lên rất nhiều lần, tang thi có khả năng ăn thịt người vô hạn, nhân loại thức tỉnh dị năng." Cô nhìn hắn cười cười, "Tôi nghĩ, sau này cho dù không trị liệu nữa, chân của anh cũng có hy vọng phục hồi rất lớn."

Lương Kha tựa có tựa không gật đầu, ánh mắt dừng trên gương mặt cô, giọng nói lạnh lạnh pha chút nghi hoặc, "Dị năng?"

"Ừm~" Thanh Nhượng gật gù gật đầu, đứng lên đi đến mép bàn, một tay nhấc lên cả cái bàn dày nặng.

"Ngày hôm qua tôi thiếu chút nữa bị tang thi bắt được, đột nhiên cảm giác trong thân thể mình trào ra một dòng khí mạnh mẽ." Cô vừa nhấc lại vừa nở nụ cười, "Giống như trong tiểu thuyết huyền huyền miêu tả vậy. Rất tự nhiên, nó như là một bộ phận thân thể tôi ấy."

Lương Kha gật gù gật đầu, đám người từ phía dưới đi lên sáng nay hắn chưa từng gặp qua, nhưng vẫn đại khái nghe được cuộc đối thoại, "Những người khác thì sao?"

"Ba người nam, một người dị năng hỏa, một người dị năng thổ, một người dị năng băng, hai nữ nhân, một người dị năng hỏa, một người có thể làm làn da trở nên cứng thật cứng."

Thanh Nhượng nhìn hắn, tuy rằng cô đang đứng, tầm mắt phải hạ xuống mới có thể nhìn thẳng vào mắt hắn, nhưng cô cũng đủ tôn trọng và chú ý, khiến người ta hoàn toàn không có cảm giác bị khinh thường.

"Tạm thời gọi là hỏa thổ băng linh tinh vì là hệ tự nhiên, mà loại của tôi thuộc về thân thể biến dị. Hệ tự nhiên hiện tại rất yếu, hơn nữa sau mỗi lần dùng dị năng liền sẽ thật mệt mỏi. Nhưng mà, về sau dị năng như vậy mới là chủ đạo trong xã hội."

Thanh Nhực đặt bàn xuống, cúi đầu chỉnh lại vị trí cho ngay ngắn, "Cho nên, một tuần sau chúng ta sẽ xuất phát, một tuần đối với bọn họ mà nói hẳn là thời gian rất dài để phát triển dự năng."

Không thể không thừa nhận, cô vô cùng thông minh. Người như vậy, không cần biết là xã hội hài hòa trước mặt thế, hay là xã hội dần dần hỗn loạn sau mặt thế, đều có thể sống thật tốt, cho dù cô không có dự năng hay chỉ là nữ nhân. Trong trường hợp có dự năng thì chắc chắn đã tốt lại càng tốt hơn.

Máy trị liệu cột trên đùi cuộn cuộn không ngừng truyền hơi nóng qua làn da vào chân, Lương Kha muốn di chuyển chân, cúi đầu nhìn thoáng qua, vẫn là không hề phản ứng.

"Thanh Nhực."

"Ừ." Lần đầu tiên hắn gọi cô bằng giọng điệu nghiêm túc như vậy, Thanh Nhực đáp lại, nhân tiện ngồi xuống sofa sau bàn, ngang tầm mắt với hắn.

"Cô hẳn là....."

Thanh Nhực cười ngắt lời hắn, "Ngày hôm qua hình như tôi nhìn thấy trong ngăn tủ ở phòng bếp có mì sợi, lát nữa chúng ta ăn mì đi."

Lương Kha nhìn cô, ánh mắt lạnh băng, bởi vì không vui mà gần như ngưng tụ thành sương mù mờ mịt, mím môi mở miệng, "Được."

Thanh Nhực đứng dậy đi vào bếp làm thức ăn, đi đến nửa đường hình như lại nghĩ tới điều gì, quay đầu nói với hắn, "Căn cứ theo quy luật thông thường, thứ đạt được dễ dàng không hẳn là tốt nhất. Giống như tôi là người đầu tiên thức tỉnh dự năng trong văn phòng, người hệ băng kia sau khi tôi đi lên anh ta vẫn chưa thức tỉnh, chắc là đêm qua rồi. Thức tỉnh càng muộn thì hẳn là tiềm năng càng lớn."

Dứt lời cũng không đợi hắn trả lời đã xoay người đi mất.

Nói với hắn cái này làm gì? An ủi hắn? Hay là cổ vũ hắn?

Lương Kha kéo kéo khóe miệng, cúi đầu nhìn đôi chân đầy hơi nóng mà có vẻ mơ hồ, hắn đã từng cho rằng không gì là mình không làm được, chỉ cần hắn muốn, chỉ cần thứ đó có trên thế giới này đều sẽ có lúc tới tay hắn.

Mà hiện tại, mới một ngày sau mặt thế mà thôi, hắn đã bị một nữ nhân an ủi cổ vũ.

A ~

Rau dưa tươi mới xanh biếc thêm thịt nạc, sạch sẽ bốc khói, được làm trong cái chén xinh đẹp, một chén mì trông thật đơn giản lại tinh xảo.

Phía trên có hai cái trứng.

Đùi còn phải trị liệu, Thanh Nhực một tay bưng chén, một tay trực tiếp nhấc cái bàn đến trước mặt hắn, đặt chén lên trên bàn, gác thêm một đôi đũa.

Cô đi vào phòng bếp bưng một cái chén khác ra, ngồi cách đó không xa, hắn nhìn lướt qua chén cô, thật ra Lương Kha không thích ăn trứng gà, nhưng cũng không nói lời ngu ngốc nào, trầm mặc cúi xuống bắt đầu ăn.

"Chiều nay chúng tôi sẽ xuống dưới tầng trệt quét sạch tang thi để tìm vật dụng."

"Ừ." Lương Kha lên tiếng, trứng gà cứng đến nỗi giọng hắn cũng không thoải mái, trong chén không có muối, đã không phải lúc làm ra vẻ, hắn trực tiếp nâng chén lên uống hai ngụm nước mì trơn miệng nuốt trứng gà xuống.

Hắn buông chén liền thấy cô mi mắt cong cong nhìn sang bên này, ăn cái gì dường như cũng không để tâm lắm, cắn một chiếc đũa trong miệng, ánh mắt lại không rời đi, "Người bên kia chắc là sẽ không đi xuống toàn bộ, nếu có gõ cửa anh đừng để ý là được, chúng tôi sẽ không đi lâu đâu."

Tầm mắt Lương Kha nằm ở trong chén, nhẹ giọng đáp lại.

Chỗ eo hắn có một thứ vô cùng cứng, kim loại lạnh lẽo cách lớp áo trong đều có hàn ý, ngày lên làm tổng tài chấp hành của Lương thị năm hai mươi tuổi hắn liền bắt đầu mang theo súng lục đặc chế phòng thân.

Tay hắn vòng ra sau eo, khi đã chạm đến nó vẫn do dự một chút, rồi sau đó rút ra trượt qua mặt bàn bóng loáng.

Mặt ngoài phản quang mang theo ánh sáng chói mắt.

"Trong đó có sáu viên đạn."

Thanh Nhực gật gật đầu khẽ ừ một tiếng.

Buổi chiều quả nhiên có người đến gõ cửa, Lương Kha hoàn toàn không để ý đến, ngồi trên xe lăn từ cửa sổ sát đất nhìn đường phố phía dưới.

Động vật nuôi trong nhà hình như chạy cả ra ngoài, tang thi du dương đối với chúng nó làm như không thấy.

Đã không có dòng xe cộ chen chúc đông đúc, trời đất như bắt đầu rộng ra, thực vật tùy ý sinh trưởng cho chúng nó sân chơi, các con vật thật vui vẻ chạy nhảy.

Xe cảnh sát và quân đội đã rất ít xuất hiện, thỉnh thoảng có một loạt xe tư gia đi ngang qua, phía sau có một đồng lớn tang thi huỳnh huých đuổi theo.

Cửa lớn siêu thị không phải đóng chặt che giấu người ẩn nấp bên trong thì chính là đã hoàn toàn bị tang thi chiếm lĩnh, có lẽ không lâu lúc sau lại sẽ bị tiểu đội dị năng giả trưởng thành càn quét.

Dị năng giả trưởng thành?

Lương Kha cúi đầu nhìn đôi tay đặt trên đùi của mình, nơi đó dường như có một dòng khí màu xám đang lưu động.

Có vẻ, chỉ có hân mới có thể nhìn thấy.

Thanh Nhược trước khi ra cửa có nói nhanh chân đến xem trong đầu tang thi có phải sẽ có tinh hạch giống trong giả tưởng hay không, không ngừng cuộn cuộn cung cấp cho chúng nó dục vọng tìm kiếm thức ăn và khả năng gặm nuốt. Thậm chí sinh mệnh siêu việt sẽ có được cảm giác đau đớn.

Trên đường có không ít tang thi thiếu tay thiếu chân, một khi ngửi được khí vị của người sống, vẫn di chuyển về phía phương hướng đó.

Nếu thật sự có, thật đúng là nguồn năng lượng khủng bố, không bao giờ cạn kiệt.

Mà nhân loại đã thức tỉnh dị năng, về sau lại sẽ phát triển thành cảnh tượng như thế nào đây.

Tiếng đập cửa vang lên một lúc lâu, có lẽ là vì không được để ý tới, hiện tại có vẻ nóng nảy mà mãnh liệt.

"Liên ca, thôi bỏ đi, không mở thì đừng gõ nữa. Quần áo lấy hôm nào cũng được mà, phía dưới cũng còn rất nhiều." Giọng nữ, ngữ điệu nửa khuyên nửa mặc kệ.

"Xi. Một tên què mắc dịch, làm như anh ta còn là Lương tổng vậy?!" Giọng nam đầy ác ý mà châm chọc.

"Rầm." Lại là một tiếng đập cửa thật lớn.

Đáy mắt Lương Kha sâu thẳm, ngón tay gõ nhẹ hai cái, chuẩn bị điều khiển xe lăn qua mở cửa.

"Thôi, một lát nữa Thanh Nhược sẽ trở lại, ngày hôm qua tình huống như vậy cũng nhất quyết đi lên tìm anh ta, chút nữa cô ấy quay về đừng làm ầm lên, dị năng của cô ấy trông thể nhưng lợi hại. Anh muốn quần áo thì phía dưới cũng có mà, một hai cứ phải anh ta làm gì." Một nữ nhân khác cũng tham gia khuyên bảo, lời Thanh Nhược ra.

Có lẽ còn thấy có lý, nam nhân lại thấp giọng mắng hai câu thì không có động tĩnh gì nữa.

Tiếng bước chân dần dần rời đi.

Lúc Thanh Nhược trở về thì xe lăn Lương Kha đang dừng ở giữa lối đi nhỏ.

Cô ôm không ít thứ, đặt xuống chân lấy chìa khóa ra mở cửa.

Đẩy cửa ra liền thấy hân ngồi giữa lối đi nhỏ, ánh mắt lạnh lùng.

Thanh Nhược ngẩng ra một lúc, cười rộ lên với hân, "Sao lại ở đây?" Mặt đầy vết bẩn, đầu tóc rối tung, quần áo cũng dính máu, bên chân là một đồng đồ vật có vết máu và một ít hạt sắt, trong không khí lan tràn mùi máu tươi mang theo sự thối rữa tanh tưởi.

Người bên kia đi trở về cùng cô, mỗi người đều ôm không ít thứ, nghe thấy cô mở miệng, nhiều người quay đầu lại, Thanh Nhược chắn ở cửa, bọn họ chỉ nhìn thấy được một góc xe lăn.

Cửa ở phòng bệnh đối diện mở ra, người trong phòng vừa lúc đi đến phụ ô đồ vật, tầm mắt Lương Kha từ eo cô nhìn qua, nam nhân bên kia hôm nay không đi ra ngoài chỉ có một.

Ngón tay giật giật, một dòng khí màu xám nhạt từ đầu ngón tay hân bay ra, như là một liều thuốc đang bốc khói, nhẹ nhàng phiêu đảng trong không khí, cuối cùng dừng ở trên người nam nhân kia, biến mất không thấy nữa.

"Không có việc gì." Lương Kha lắc lắc đầu.

Cô đã ôm đồ vật trên mặt đất lên đồng cửa phòng lại.

"Ừm." Thanh Nhược lên tiếng, trực tiếp đem các thứ vào cửa buồng vệ sinh, "Tôi đi rửa sạch một chút. Xin lỗi, mùi vị có chút khó ngửi."

Thanh Nhược xử lý xong đồ vật vừa mang về, nói đại khái với hân tình huống bên ngoài hiện tại, hôm nay bọn họ tìm được một cái radio, hiện giờ

internet đã bị cắt đứt, quốc gia, hay chính xác hơn là căn cứ loại nhỏ được thành lập về sau chỉ có thể truyền tin tức qua phương thức như vậy.

Radio chỉ có một, Thanh Nhược không muốn quan hệ với bên kia trở nên căng thẳng, nói thẳng đặt ở bọn họ, tin tức thì chia sẻ với nhau là được.

Cô nói đi qua bên kia hỏi một chút xem radio có thể dùng được hay không.

Lương Kha không thể không thừa nhận, năm giác quan của hắn hiện tại, được nâng lên vài lần giống như sinh mệnh lực của động thực vật vậy. Ngoại trừ sự không chế hai chân, trạng thái toàn thân hắn bây giờ không thể tốt hơn được nữa.

Cách hai lớp cửa và hành lang không tính rộng bên ngoài.

Lương Kha nghe thấy cô chất vấn ở bên kia.

Ngữ khí lạnh băng mang đến cho hắn cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc, xa lạ là do cô nói chuyện với hắn lúc nào cũng mềm nhẹ ngọt ngào, còn quen thuộc, bởi vì giống như hắn.

"Những người không đi ra ngoài hôm nay có người đi qua gõ cửa?"

Không chỉ có lạnh băng và sự tức giận được kìm nén, còn có một loại cảm xúc hắn không hiểu được, lo lắng, hay là đau lòng?

Sau đó là một hồi trầm mặc kéo dài, Lương Kha dường như nghe thấy thanh âm thứ gì đó bị biến dạng.

"Rầm." Đồ vật nặng nề nện trên mặt đất.

"Không được đi gọi anh ấy, nếu không đừng trách tôi trở mặt vô tình."

Cửa phòng bị đẩy ra, khuôn mặt nhỏ tinh xảo tràn đầy ý cười, vui vẻ bước nhanh lại đây nói với hắn, "Lương tiên sinh, radio có thể sử dụng."

Đi ngang qua phòng bếp, cô nghiêng đầu nhìn thoáng qua, "Tối nay anh muốn ăn gì?"

"Ăn gì cũng được." Lương Kha hơi hơi híp mắt, tầm mắt dừng trên đôi môi hồng nhạt lúc đóng lúc mở của cô.

Hắn mở miệng hỏi, cố tình đè ép cho giọng nói lạnh lẽo hơn, "Trong đầu tang thi có tính hạch không?"

"Không có rồi ~" Thanh Nhược có chút tiếc nuối, chẳng qua nghĩ nghĩ lại buông tay, "Có thể là thời gian chưa đủ, vẫn chưa hình thành, hơn nữa hôm nay chúng tôi gặp được là cái loại hành động chậm chạp ấy."

"Ừ." Lương Kha gật gật đầu không nói nữa, bàn tay sờ vào eo.

Súng đã trở về sau eo hắn, lại cứng rắn dán lên làn da.

Có phải hay không bởi vì, đỉnh phải nhiệt độ cơ thể của hai người, xúc cảm lạnh lẽo lúc trước, lại dường như trở nên ấm hơn?

**

Tôi muốn, ăn thịt người.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thạo Chung Có Chủ (Tinh Thạo)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 3: Lương Kha (3)

Mặt trời ngày thứ tư, những cực đoan của nhân tính đã hiển lộ vô cùng rõ ràng.

Lương Kha nằm trên giường lớn mềm mại thoải mái, nghiêng đầu nhìn người đang ngủ say ở giường nhỏ bên cạnh, bức rèm tối màu ngăn cản ánh sáng bên ngoài, trong phòng một mảnh tối đen.

Phòng bệnh đối diện, có thanh âm phụ nữ tựa thống khổ tựa vui thích, còn nam, trừ một hai người ngoại lệ, đã ở trong thế giới như vậy buông thả bản thân, giống như dã thú không thèm che dấu.

Phòng bệnh cách âm không tồi, Thanh Nhược ngủ rất ngon không hề bị ảnh hưởng, nhưng mà Lương Kha lại nghe thấy vô cùng rõ ràng.

Hắn thật nhẹ nhàng ngồi dậy, dịch thân mình một chút dựa vào vách tường, Lương Kha thử động đậy, cúi theo mệnh lệnh từ đại não nhắc lên khỏi mặt

giường, có chút khó khăn, độ cao nâng được cũng rất thấp.

Nhưng, vậy là đủ rồi.

Quyền không chế thân thể đang dần dần khôi phục, cảm giác không chế càng ngày càng rõ ràng.

Lương Kha hí híp mắt, ngày hôm qua Thanh Nhược ở phòng đối diện nghe được quảng bá, cạnh thành phố C gần đây có một cái căn cứ được thiết lập dựa lưng vào dãy núi tỉnh K, vốn chỉ là một thôn trang, nhưng sau lưng có một dãy núi, ba hướng còn lại thì hai hướng được nước bao quanh, ở mặt thể thật sự là hoàn cảnh có thể phòng ngự tang thi được trời ưu ái.

Mẹ yêu và em trai thân ái của hắn, khả năng sống sót rất lớn, hơn nữa 90% sẽ tiến vào cái căn cứ kia.

Có chút chờ mong, được gặp lại người nhà.

Ba ngày sau bọn họ sẽ xuất phát, đích đến chính là nơi đó.

Hô hấp của cô thay đổi, hơi thở nhẹ nhàng bỗng dưng có chút phập phồng.

Lương Kha khe khẽ nằm xuống, không có bất kì tiếng động nào.

Thanh Nhược mộng lung tỉnh lại, đây là thói quen gần đây cần có, nửa đêm phải lên kiểm tra cửa mật mã ở ngoài kia.

Cô lấy lại tinh táo, động tác thật nhẹ rồi giường khoác thêm một lớp áo ngoài.

Bởi vì là dị năng giả, thị lực trong đêm của cô tốt lên không ít, đi hai bước đến mép giường Lương Kha, kiểm tra chân trên đùi hắn có lộn xộn hay không, lại dịch dịch góc chân cho hắn.

Rồi sau đó nhẹ nhàng cột tóc lên, mở cửa ra ngoài.

Đứng trên hành lang giữa hai căn phòng bệnh thật dễ dàng nghe được các loại âm thanh phát ra từ phòng đối diện, Thanh Nhược nhìn chăm chăm vào cửa một lúc, khe khẽ thở dài.

Xã hội như vậy, mấy người phụ nữ kia ngay từ đầu nên biết kết cục của việc phụ thuộc vào người khác chứ.

Hai ngày trước đi xuống quét sạch tang thi và thu thập vật dụng, từ đầu tới đuôi cho dù có dị năng hay không, chỉ có ba nữ nhân cự tuyệt, họ không muốn mạo hiểm.

Cho nên hiện tại.....

Kiểm tra xong cửa mật mã, Thanh Nhược trở về phòng bệnh, khóa cửa lại.

Hệ thống cấp điện của thành phố đã hoàn toàn ngừng lại, cũng may bệnh viện có máy phát điện dự phòng dùng năng lượng mặt trời, hai ngày trước bọn họ nâng hai cái lên, mỗi phòng bệnh một cái.

Ngủ thêm hai giờ, phải rời giường kéo rèm ra để máy phát điện năng lượng mặt trời hấp thụ ánh nắng, rồi sau đó duy trì điện năng cần thiết cho sinh hoạt của hai người trong một ngày.

Thanh Nhược kéo ra một bên rèm để máy phát điện nạp điện, phần còn lại vẫn che bóng râm cho giường Lương Kha.

Cô đi vào buồng vệ sinh rửa mặt chải đầu đơn giản.

Ba tiếng gõ cửa vang lên, có vẻ dịu dàng mà nhẹ nhàng chậm chạp.

Thanh Nhược túm hết tóc về phía sau cột một cái đuôi ngựa, ra mở cửa.

"Thanh Nhược."

"Ừ." Thanh Nhược hữu hảo cười cười với người đang đứng trước cửa, nhỏ giọng gọi, "Tư Ngữ."

Hiển nhiên, người bên trong vẫn chưa tỉnh, cho nên cô mới đề thấp thanh âm.

Hứa Tư Ngữ nhàn nhạt cười cười, đưa đồ vật trong tay ra.

Một hộp sữa bò, cũng bất chúc cô thì thảo, "Đây là tôi tìm được lúc thu thập đồ vật phía dưới hôm qua." Hiện tại sữa bò chính là thứ quý giá.

Thanh Nhược ngược mắt bình tĩnh nhìn cô vài giây, rồi sau đó nhận lấy sữa bò, tránh cửa ra một chút, "Vào trong nói đi."

Từ cửa đến phòng bếp không xa, hai người vào phòng bếp.

Bên trong có không ít thùng xô hứng nước đã trống rỗng, Thanh Nhượng dọn chúng sang một góc, đặt vào đó các thứ thu thập được hai ngày nay.

Hứa Tư Ngự ngây người nhìn phòng bếp được dọn dẹp sạch sẽ sẽ một hai giây, rồi sau đó giọng điệu kiên định hỏi cô, "Thanh Nhượng, tôi có thể đi cùng hai người được không?"

Thanh Nhượng đặt sữa bò lên bếp, nhìn cô không trả lời.

Hứa Tư Ngự cười khỏ một chút, "Thanh âm tôi qua, cô có nghe thấy không?"

Thanh Nhượng hơi chần chừ, gật gật đầu.

"Trước đó chúng tôi đi xuống thu thập đồ vật, lúc về cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng bọn họ cũng không trắng trợn táo bạo quá phận như vậy, tình huống giống tôi qua, là lần đầu tiên. Có điều tôi biết, đây chỉ là sự khởi đầu."

Hứa Tư Ngự không có dị năng, nhưng mấy ngày nay đều đi theo xuống dưới, có hai lần suýt chút nữa bị tang thi cào, may mắn đều được Thanh Nhượng cứu.

Thanh Nhượng không nói gì, Hứa Tư Ngự cắn chặt răng, "Thanh Nhượng, tôi thức tỉnh dị năng không gian, tuy rằng hiện tại không gian rất nhỏ, nhưng mà tôi biết hai người cần. Thức tỉnh ngày hôm qua, tôi vẫn chưa nói với bọn họ."

Ánh mắt Thanh Nhượng thay đổi, chẳng qua vẫn không đáp ứng, chỉ là lặp lại một sự thật, "Đi theo bọn họ thì khả năng giữ được mạng sống lớn hơn." Cô không thể nào bỏ Lương Kha lại, mà Lương Kha không có dị năng, hai chân hiện tại vẫn còn ở trạng thái tàn tật.

Hứa Tư Ngự lắc đầu, "Nhưng tôi sợ, dị năng không gian hẳn là không có lực công kích gì, tôi sợ sau này sẽ trở thành công cụ." Đôi mắt cô có chút khủng hoảng, lại rất quyết đoán, nhìn Thanh Nhượng thông thả mà kiên định cất tiếng, "Tôi tin tưởng cô."

Thanh Nhượng cười cười, tin tưởng cô cái gì, thế giới này, ngoại trừ Lương Kha, bất cứ ai cô cũng có khả năng bỏ lại, người mà bọn họ không nên tin tưởng nhất là cô.

Chẳng qua dị năng không gian cô thật sự rất cần.

Thanh Nhượng gật gật đầu, "Tôi thương lượng với Lương tiên sinh một chút."

Hứa Tư Ngự mím môi, hiển nhiên là không hài lòng đáp án như vậy, nhưng nhìn cô không có ý tứ muốn nói nữa, vẫn là thôi vậy.

Lúc Thanh Nhượng trở lại phòng thì Lương Kha đã tỉnh.

Cô cười đến lại ngọt lại mềm với hắn, "Tỉnh."

"Ừm." Lương Kha gật gật đầu, trong tay cô cầm ly nước của hắn đi đến đặt trên tủ đầu giường, trong không khí có hương vị sữa bò nhàn nhạt, Thanh Nhượng đẩy xe lăn tới mép giường, nâng hắn dậy, rồi sau đó khom lưng bế hắn đặt lên xe lăn.

Động tác như vậy, gần đây rất thường có, hô hấp Lương Kha nhẹ nhàng mang theo một chút lạnh lẽo đặc trưng của hắn, ánh mắt dừng trên vành tai cô, mỗi lần ôm hắn đều có vẻ vô cùng bình tĩnh, tâm mắt cũng không nhìn hắn, nhưng lần nào cũng vậy, vành tai đều bán đứng cô sạch sẽ.

Lương Kha ngồi trên xe lăn, người phía sau chà xát mấy đầu ngón tay với nhau, tựa quẩn luyến lại tựa hoài niệm, rồi sau đó đẩy xe lăn đi về phía buồng vệ sinh, "Hứa Tư Ngự mới vừa đến, nói muốn đi cùng chúng ta, cô ấy thức tỉnh dị năng không gian. Anh thấy thế nào, Lương tiên sinh?"

Lương Kha lúc này đã nghe sạch sẽ đoạn đối thoại của hai người, bây giờ tâm tư hoàn toàn không đặt trên nội dung câu nói của cô.

Lương tiên sinh? Gọi nghiêm trang như vậy, tràn đầy hương vị chính nhân quân tử.

Buổi tối mỗi ngày là ai nửa đêm sau khi đi kiểm tra về lại ngồi ở mép giường nhìn hắn chăm chăm những ba mươi phút rồi mới ngủ tiếp?

Đừng nói năm giác quan hiện tại của hắn siêu việt như dị năng giả, cho dù là trước mặt thế, ánh mắt nóng rực đến muốn ăn thịt người như vậy, nhìn chăm chăm nửa giây hắn đã có cảm giác rồi.

Không biết lúc gọi ba chữ Lương tiên sinh này, xưng hô mà cô định cho hắn trong lòng là gì?

Chẳng qua chắc cũng là một vài từ phù hợp với tính cách muộn tao* của cô. Không phải anh yêu thì chính là chồng yêu linh tinh ~

*Muộn tao: tiếng anh là Manshow. Lần đầu tiên xuất hiện là ở khu vực Hồng Kông, Macao. Dần dần trở thành từ ngữ phổ biến trong giới trẻ. Muộn tao thường chỉ những người có vẻ bề ngoài nhàm chán nhưng nội tâm tràn đầy điên cuồng, sẽ không dễ dàng thể hiện cảm xúc cá nhân đối với mọi người, nhưng sẽ thường bộc lộ vào những trường hợp/hoàn cảnh đặc biệt mà mọi người không lường được.

Lương Kha hơi cong khóe miệng, ngón tay nhẹ gõ trên tay vịn xe lăn hai cái, giọng nói thanh lãnh đáp lời cô, "Dị năng không gian hiện tại rất hữu dụng."

"Ừm." Thanh Nhượng lên tiếng, tới buồng vệ sinh trét kem đánh răng, rót đầy ly nước đưa cho hắn.

Lương Kha nghe tiếng động lấy nước súc miệng làm nước uống ở phòng đối diện, cúi đầu nhìn đồ vật cô đưa qua.

Thật đúng là lãng phí đến nhân thân cộng phần*.

*Nhân thân cộng phần: người và thân đều phần nộ.

Thanh Nhượng ở một bên nhìn hắn rửa mặt, ngón tay hắn thon dài, khớp xương rõ ràng, đầu ngón tay có vài vết chai mờ nhạt, bởi vì ở phòng bệnh vài tháng, làn da rất trắng, lông tơ thật nhỏ phía trên đỉnh phải nước, ngoan ngoãn dán sát vào da.

"Bất quá có thể sẽ hơi phiền phức, ba người, lại có hai nữ nhân ở trên đường, không an toàn, gặp được....." Lương Kha siết chặt khăn lông, vài giọt nước chảy ra từ khe hở ngón tay, Thanh Nhượng nhìn chăm chăm tay hắn.

Sau đó hoàn toàn quên mất muốn nói cái gì.

Lương Kha khe khẽ thở dài trong lòng, cô biểu hiện rõ ràng như vậy, hắn còn phải làm như không phát hiện mà phối hợp, như vậy sẽ có vẻ chỉ số thông minh của hắn rất thấp.

Lương Kha dùng khăn lông lau khô nước trên tay, không nhìn cô, "Ừ, là không an toàn, trong tòa nhà này còn có ai sống sót không? Tìm thêm một hai người nữa."

Thanh Nhượng bị tiếng nói thanh lãnh của hắn làm cho hoàn hồn, đỏ mặt xấu hổ quay đầu về phía khác, ngữ điệu không tự nhiên, "Tòa nhà này không có, nhưng cái bên cạnh có, chiều nay tôi sẽ đi tiếp xúc thử xem có thích hợp hay không."

"Được."

Chai nước khoáng và hộp sữa bò bảo tiêu để lại vẫn luôn đặt ở vị trí kia, Lương Kha không mở miệng nhắc, Thanh Nhượng giống như không nhìn thấy hai đồ vật khác biệt kia. Không hỏi qua, cũng không lấy ra.

Thanh Nhượng rót một nửa sữa bò lúc sáng Hứa Tư Ngữ mang lại đây vào ly nước của hắn, sau khi máy phát điện vận hành được thì hâm nóng để hắn uống cho bữa sáng với bánh quy.

Có người, cầm cái ly của hắn, ở trong phòng bếp, môi dừng ở chỗ dấu vết hắn vừa uống qua. Đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm, sâu trong yết hầu phát ra tiếng than thở mãi như chú mèo được vuốt lông.

Lương Kha ở trong phòng bên này đỡ trán, giác quan quá nhạy có đôi khi thật sự vô cùng không tốt.

Hắn phải giả bộ vất vả như vậy, Nhượng nữ sĩ, cô có thể không cần biểu hiện rõ ràng thế có được không?

Thanh Nhượng sau khi thu thập thứ tốt thì mang theo nụ cười thanh đạm trở lại phòng bệnh, lấy máy trị liệu từ trong ngăn tủ ra, ngồi xổm bên chân hắn, ngoại trừ ống quần, cô không tiếp xúc đến bất kì chỗ nào trên thân thể hắn, tôn kính bảo trì khoảng cách an toàn đúng đắn đến làm người ta ngửa ngáy, sẽ không hề sinh ra ý tưởng không an phận nào.

Cô gói kỹ lưỡng dụng cụ mang trên đùi hắn, lùi xa hai bước hỏi, "Mấy ngày nay có cảm giác tốt hơn chút nào không?"

Lương Kha vẻ mặt lạnh nhạt, tầm mắt không nhìn cô, tựa có tựa không gật đầu.

Buổi chiều Thanh Nhượng ra cửa, như cũ vẫn dặn dò hắn nếu có người gõ cửa thì không cần để ý là được rồi.

Thật ra từ sau ngày đầu tiên liền không có người lại đây gõ cửa nữa.

Lương Kha ngồi trên xe lăn đọc quyển sách mà cô đưa cho hắn trước khi đi, sách gì mà quản lý đầu tư tài chính linh tinh, bên trong thư phòng. Tất cả đều là một đồng lý luận suông, vừa nhàm chán vừa vô dụng.

Kể cả không nhàm chán, hiện tại với xã hội này, đề cập đến đầu tư quản lý các thứ, ít nhất phải là năm năm sau.

Lương Kha không thể không nói, có chút nhàm chán không có việc gì để làm.

Vậy thì, tốt hơn hết là luyện tập dị năng của mình một chút.

Hắn gấp sách lại đặt trên đùi, đầu ngón tay ần ần bay ra dòng khí màu xám nhạt, thoát nhìn dày đặc hơn so với mấy ngày trước, chẳng qua có vẻ là do cảm giác của hắn thôi, bởi vì chỉ có hắn mới có thể nhìn thấy.

Lương Kha búng búng đầu ngón tay, dòng khí bay về phía cửa, từ khe cửa chui ra.

Lúc cô vừa ra cửa, hắn nghe được động tĩnh, cái anh Liên gì đó qua gõ cửa hai ngày trước, hôm nay không ra ngoài.

Phòng bệnh đối diện cách biệt một trời với phòng của hắn, dơ bẩn lại hỗn loạn trên mặt đất là vết máu pha các loại vật chất kỳ quái, trong không khí lộ ra mùi vị quỷ dị, đến từ thân thể và cả tang thi thối rữa.

Đám sương màu xám nhạt chuẩn xác không làm rơi xuống trên người anh Liên, dễ dàng hơn lúc trước rất nhiều, bây giờ gần như là trong chớp mắt đã thấm vào da anh ta.

Vài giây sau, anh Liên vốn đang đùa giỡn nữ nhân bỗng hơi ngậy người, lại đột nhiên đứng lên, một chân đá vào trên bàn.

"Rầm." Cái bàn ngã xuống đất phát ra tiếng vang kịch liệt, trong phòng còn có một nam nhân khác ở lại để coi chừng, hơn nữa, là một dị năng giả hệ hỏa.

"Mày mẹ nó có phải ở sau lưng chê cười ông đây không có dị năng phải không?!"

".....!!" Những người còn lại trong phòng ngơ ngác nhìn anh ta.

"Xi, mày là cái quái gì, chờ ông đây thức tỉnh dị năng rồi, những nữ nhân này đều là của tao, đem toàn bộ bọn mày đi chặt tay chân ném cho tang thi."

"Ông đây nhìn bọn mày lâu lắm rồi, có dị năng thì ghé góp nha, dựa vào cái gì mà đồ vật cùng tìm được, bọn mày muốn phần nhiều hơn? Dựa vào cái gì tính hạch tang thi chỉ có phần bọn mày mà không chia cho ông đây?!"

"Chờ ông đây thức tỉnh dị năng rồi....."

Anh ta bị đánh hôn mê.

Vài người trong phòng hai mặt nhìn nhau, nữ nhân vừa mới bị anh ta đùa giỡn sắc mặt nhợt nhạt, dịch tới trên một cái xô pha khác, nhìn khuôn mặt âm trầm đáng sợ của dị năng giả hệ hỏa, giọng nói nức nở nghẹn ngào, "Tôi không biết anh ta biến thái như vậy....."

Đây không phải là biến thái, đây chỉ là suy nghĩ chân thật nhất trong lòng anh ta mà thôi.

Lương Kha cong cong môi, trong thân thể nam nhân trào ra sương mù màu xám nhạt, lại ở trước mắt nhiều người bay ra khỏi phòng, trở lại trước mặt Lương Kha, hắn khoát tay, dòng khí tan biến sạch sẽ.

Nam nhân kia chỉ là mắng hắn một câu người què sắp chết mà thôi, mặt thể này, sống sót không phải là chuyện dễ dàng, không thể bởi vì bị mắng một câu mà hắn lấy mạng người ta.

Tùy tiện cho chút giáo huấn nho nhỏ là được rồi.

Lương Kha nhẹ nhàng kéo kéo khóe miệng, mang ra một nụ cười tươi có vẻ hữu hảo. Nhóm người này có lẽ cũng sẽ đi đến căn cứ ở tỉnh K kia, cũng không biết về sau có cơ hội chúc mừng nam nhân này được thức tỉnh dị năng như ý nguyện hay không nữa.

Nếu đồng ý để Hứa Tư Ngữ đi cùng, buổi chiều lúc ra cửa thu thập vật tư Thanh Nhược liền nói với Hứa Tư Ngữ, hai người cùng nhau truyền đạt cho vài người ở phòng đối diện.

Một nữ nhân, không có dị năng, như xã hội bây giờ thật sự rất đơn giản.

Thanh Nhược tuy rằng chỉ là biến dị giả loại sức lực, nhưng tốc độ phát triển của cô hiển nhiên nhanh hơn so với những biến dị giả thân thể khác, mỗi ngày cảm giác sức lực đều lớn hơn một chút, với giai đoạn hiện tại của bọn họ thì bất kỳ ai cũng không phải là đối thủ của cô.

Vì không muốn làm hỏng quan hệ, bên kia rất dễ dàng liền đồng ý, điều kiện chính là vật tư thuộc về Hứa Tư Ngữ chỉ có thể mang đi một phần ba.

Trong không gian của Hứa Tư Ngữ cất giấu vài thứ, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng vẫn hạ quyết định muốn thoát ly nhóm người này, khề cần mỗi đồng ý.

Thanh Nhược thì lại chẳng sao cả, còn an ủi cô hai câu, khiến Hứa Tư Ngữ cảm thấy lựa chọn của mình là đúng.

Trên đường trở về hai người đi chung, một nữ dị năng giả hệ hỏa đi ngang qua nói với người bên cạnh, "Nha nha nha ~ ba nữ nhân, đến lúc đó mong là đừng khóc trở về cầu xin chúng ta."

Quan hệ giữa Hứa Tư Ngữ và nữ nhân kia không tốt ngay từ đầu, nghe thấy lời này liền siết chặt nắm tay.

Thanh Nhược kéo cô sát lại một chút, híp mắt nhìn bóng dáng người vừa nói, giọng điệu thanh lãnh mờ mờ với Hứa Tư Ngữ, "Hiện tại không phải lúc."

Thanh Nhược từ trước đến nay đều tương đối dễ ở chung, kể cả lúc phân chia vật tư không công bằng với cô, cô cũng chưa từng tức giận, thế mà ngữ khí như bây giờ?

Hứa Tư Ngữ có chút kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn cô một cái, đột nhiên nhớ đến đoạn lời nói của Thanh Nhược sau ngày đầu tiên ra cửa.

Cô tức giận, chắc là bởi vì người kia châm chọc Lương Kha cũng là nữ nhân.

Thang máy đã dừng hoạt động, hai người đi thang bộ, Thanh Nhượng đi đến nấc cuối cùng mới nhẹ giọng mở miệng, "Cô muốn vật tư của mình đặt cùng chúng tôi hay là tách ra?"

Hứa Tư Ngừ nghiêng đầu nhìn cô, Thanh Nhượng và Lương Kha là hai người, Lương Kha lại là một nam nhân, nhưng thu thập vật tư chỉ có Thanh Nhượng, nếu đặt chung chắc chắn bất lợi sẽ đối với cô.

Chẳng qua, Hứa Tư Ngừ gật gật đầu, "Nếu mọi người muốn cùng nhau thì cứ như vậy đi."

Thanh Nhượng cong cong môi, "Được, có điều thực phẩm dinh dưỡng như trứng gà linh tinh tôi hy vọng có thể ưu tiên anh ấy một chút, thân thể anh ấy không tốt."

Thanh Nhượng nói lời này với dáng vẻ rất đương nhiên, Hứa Tư Ngừ nghe được cảm thấy trong lòng hơi mệt, do dự một chút cuối cùng vẫn đồng ý, muốn đánh cược cũng đừng hèn nhất.

"Phòng cho khách tôi đã dọn xong rồi, cô sẽ ngủ ở đó nhé."

"Được." Còn không phải là không được quấy rầy thế giới hai người bọn họ sao.

"Phòng bệnh vẫn còn đồ dùng sinh hoạt mới, cô có thể dùng. Của anh ấy sẽ được đặt riêng ra, cô đừng lấy nhầm đó."

"..... Được." Một câu cũng không rời Lương Kha, đại tỷ, cô thắng.

Hứa Tư Ngừ quay đầu nhìn kỹ Thanh Nhượng một lần nữa, cảm giác, có phải mình tự lên thuyền cướp biển hay không, thấy Thanh Nhượng lại muốn mở miệng, nội tâm liền sắp hỏng mất, xin đừng nói nữa mà, nói nữa tôi sẽ hối hận đấy.

"Cuối cùng ~" Thanh Nhượng quay đầu lại, cười đến mi mắt cong cong, vô cùng tươi đẹp, "Hoan nghênh cô nhập bọn với chúng tôi."

Hứa Tư Ngừ cũng cười rộ lên, "Cảm ơn." Thật ra, điều cô hướng tới nhất, chính là nụ cười của Thanh Nhượng, nếu cứ tiếp tục những ngày như vậy, rất nhiều người đều thay đổi, bao gồm cả cô, Hứa Tư Ngừ không biết những người này sẽ trở thành cái dạng gì, bản thân cô cũng thế, liệu có giống họ hay không, cô hơi sợ hãi, sợ rằng cuối cùng sẽ không nhận ra chính mình nữa.

Thấy Thanh Nhượng, hăm mộ ghen ghét, lại muốn hướng tới.

Đánh cược một phen đi, thế giới như vậy, đơn giản là bỏ một đường đến nơi càng cao hơn ngắm phong cảnh, hoặc là đắm chìm trong vũng bùn để rồi vì tồn tại mà bán đứng linh hồn.

**

Lương tiên sinh?

Thật ra em có thể gọi thẳng là anh yêu mà,

Kẻ làm chồng tôi đây miễn cưỡng miễn cưỡng bản thân cũng có thể tiếp thu.

Không cần cứ uyển chuyển như vậy.

Tôi phối hợp thật sự rất mệt.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 4: Lương Kha (4)

Hứa Tư Ngừ lần đầu tiên chân chính được gặp Lương Kha.

Trước mặt thế chỉ nhìn thấy trên các loại tạp chí hoặc tiết mục kinh tế và tài chính.

Nam nhân khi đó khí chất mạnh mẽ mà lạnh nhạt xa xôi không thể với tới, hiện tại dường như cũng không thay đổi bao nhiêu.

Áo somi màu đen thỏa đáng, cúc áo cài đến chiếc cuối cùng, ngồi trên xe lăn, trên đùi đắp thảm lông mỏng, phía dưới lộ ra một đôi giày da đen.

Ánh mắt hần liếc qua, băng sương lạnh lẽo.

Hứa Tư Ngừ theo phản xạ có điều kiện hơi rụt người lại, gần như không dám nhìn thẳng vào hắn.

Thanh Nhựt nhận lấy các thứ trong tay cô, cô dọn từ đối diện đến, vật tư không nhiều lắm, chỉ ôm một lần là xong. "Lại đây đi, phòng cho khách ở phía này."

"Ừm ừm." Tầm mắt Hứa Tư Ngừ hướng xuống chân hai người, gật đầu lung tung đi theo Thanh Nhựt vào trong.

Đi đến nửa đường lại khẽ cắn môi quay đầu chào hỏi, "Chào Lương tiên sinh." Cảm thấy mình thật là ngốc đến không thể diễn tả được.

Lương Kha đã cúi đầu đọc sách trong tay, hơi hơi gật đầu, chưa đáp lại gì khác.

Thanh Nhựt cười khẽ, đi đến ôm lấy cánh tay cô.

Phòng cho khách rất sạch sẽ, cơ bản là không có dấu vết người khác, chăn nệm chỉnh chỉnh tề tề đặt ở một góc.

Hứa Tư Ngừ trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt, đột nhiên có cảm giác được trở về căn nhà nửa tháng trước.

Nhắc tới về nhà, lại nghĩ đến cha mẹ.....

Thanh Nhựt đặt đồ vật của cô lên trên giường, chợt thấy vành mắt cô hồng hồng, vỗ vỗ bả vai cô, "Hai ngày sau chúng ta sẽ xuất phát, tới căn cứ dàn xếp ổn định trước đã, tiếp đó nếu muốn tìm người lại lên kế hoạch bàn bạc, hiện tại việc tìm kiếm rất khó khăn."

"Ừm." Hứa Tư Ngừ rầu rĩ gật gật đầu, cẩn thận cảm ơn Thanh Nhựt.

"Cô dọn dẹp đồ vật một chút, tôi đi chuẩn bị cơm chiều."

"Được."

Thanh Nhựt ra cửa, động tác mềm nhẹ đóng lại cửa phòng.

Bây giờ dù rất muốn nhưng lại luyến tiếc dùng thứ quý giá như giấy, Hứa Tư Ngừ lấy tay áo lau nước mắt, tự cổ vũ bản thân rồi đứng dậy bắt đầu thu thập đồ vật.

Từ phòng cho khách đi ra, không thể tránh khỏi phải đi qua chỗ Lương Kha mới có thể đến được phòng bếp, Hứa Tư Ngừ hơi dừng bước chân, tận lực khiến chính mình tự nhiên một chút, chuẩn bị lướt qua căn phòng lớn kia đến phòng bếp tìm Thanh Nhựt.

"Lại đây."

Lương Kha mở miệng, thanh âm lạnh nhạt, giọng nói không chút phập phồng lại vô cớ khiến người ta cảm thấy áp lực.

Hứa Tư Ngừ dừng bước, gọi một câu Lương tiên sinh rồi sờ sờ ột đi về phía hắn.

Tầm mắt Lương Kha còn đặt trên sách, cô đến gần tầm hai mét thì dừng lại.

Hắn chậm rì rì mở miệng, không chút để ý, "Tòa nhà bên cạnh, một cặp anh em song sinh, đã gặp chưa?"

"Gặp rồi." Tầm mắt Hứa Tư Ngừ dừng trên ngón tay hắn.

Làn da hắn rất trắng, tay còn trắng hơn cả mặt, lúc vừa vào nhà Hứa Tư Ngừ chỉ nhìn hắn một cái, còn chưa nhìn rõ đã bị khí thế ép cho phải dời tầm mắt, bây giờ cũng không dám nhìn.

Rõ ràng đã mặt thế, chỉ có thể nói không hổ là tổng tài chấp hành của Lương thị đã từng làm mưa làm gió.

Lương Kha lật một trang sách, "Ngày mai cô ấy ra cửa, cô ở lại, sau đó đi tiếp xúc với cặp anh em song sinh kia một chút, có thể đề cho bọn họ đi cùng chúng ta."

Lương Kha ngẩng đầu, ánh mắt nhìn cô có gọn sóng lưu chuyển khó hiểu, "Chỉ là cô đã tiếp xúc qua, cảm thấy nhân phẩm hai anh em kia không tồi, biết không?"

Hứa Tư Ngừ cố gắng hoạt động đầu óc, nhận thấy Lương Kha nhất định không phải người thường, nhưng trong lòng tạm thời lại không dám xác định hắn là dị năng giả, tóm lại, cảm giác vô cùng nguy hiểm. Sóng lưng lạnh toát, giống như có sự uy hiếp khi bị kẻ săn mồi tập trung vào cổ.

"Đã biết."

"Ừ." Lương Kha cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Hứa Tư Ngừ thờ phào một hơi, xoay người chuẩn bị đi về phía phòng bếp.

Lại nghe thấy giọng nói càng thêm trầm thấp của Lương Kha, "Cô ấy hình như rất thích cô, đừng làm chuyện ngu xuẩn, tôi sẽ không để cô chết."

"..... Đã biết."

Gần cả ngày nay, Hứa Tư Ngữ bị hai người khoe ân ái đầy mặt, toàn bộ đầu óc đều quay mòng mòng, chẳng qua nhìn com chiều Thanh Nhượng làm, đột nhiên cảm thấy lên nhăm thuyền cướp biển cũng chẳng sao.

Vốn dĩ cô cho rằng lúc ăn com cũng sẽ bị khoe ân ái.

Kết quả.....

Từ phòng bếp bung thức ăn lên bàn, Hứa Tư Ngữ cảm chén đĩa, Thanh Nhượng đẩy Lương Kha đến cạnh mép bàn, xe lăn của hắn dừng ở vị trí chủ tọa, nơi đó không hề có cái ghế nào.

Thanh Nhượng bới com cho hắn, đưa một đôi đũa qua, Lương Kha trầm mặc tiếp nhận bắt đầu ăn.

Giữa chừng thì trứng gà luộc cho Lương Kha chín, Thanh Nhượng đem đến, đưa thêm một cái muỗng nhỏ, hắn cũng im lặng cầm lấy và ăn, hai người chẳng nói với nhau lời nào, ngay cả một ánh mắt giao lưu cũng không có.

Không hề giống trong tưởng tượng của Hứa Tư Ngữ.

Thanh Nhượng dọn dẹp chén đĩa vào phòng bếp, tài nguyên nước không nhiều lắm, chén bản trong đó rất nhiều, cô đã không rửa chén hai ngày nay, dù sao đến lúc đó cũng không mang theo, ăn xong toàn để vào trong ngăn tủ.

Hứa Tư Ngữ vừa lúc bỏ dụng cụ rửa mặt vào buồng vệ sinh rồi đi ra, lúc ngang qua phòng bếp thì liếc nhìn một cái.

Thanh Nhượng ôm cái chén Lương Kha ăn trứng gà khi nãy, đôi tay khép lại như là đang giữ lấy trái tim sắp nhảy vọt ra của mình, đặt gần ngực, nhắm hai mắt, hơi hơi nghiêng đầu, mặt đầy vẻ say mê, "Nha ~ hôm nay anh ấy ăn thật sạch sẽ ~"

"..... Mẹ nó!" Hứa Tư Ngữ tỏ vẻ bản thân đã phải chịu kinh hoàng, loạng choạng chạy về phía bên kia.

Tới cửa phòng lớn, lọt vào trong tầm mắt là Lương Kha đang ngồi trên xe lăn, tầm mắt nhìn về hướng phòng bếp, mỉm cười dịu dàng.

"....." Bây giờ đôi đôi có còn kịp không?

Có người xuất hiện, nụ cười nơi khóe miệng Lương tiên sinh biến mất, trở lại trạng thái lạnh băng mà hồ hững, ngừng đầu liếc cô một cái.

Hứa Tư Ngữ đột nhiên nhanh trí, hiểu ra, toàn thân thoải mái, lập tức làm động tác kéo khóa miệng.

Ánh mắt lạnh băng của Lương tiên sinh đảo qua chiếc cổ mảnh khảnh của cô, rồi sau đó nhẹ nhàng gật gật đầu.

Hứa Tư Ngữ nín thở về tới phòng, che cổ mình thở dốc từng hơi.

Rõ ràng lúc ăn com, khí thế Lương Kha không phải như vậy, một ánh mắt khiến cho toàn thân cô đều phát lạnh.

À, lúc đó có Thanh Nhượng ở đấy, Lương tiên sinh là một người thường ăn com mềm*.

*Ăn com mềm: cách nói châm biếm của giới trẻ Trung Quốc, chỉ người đàn ông dựa vào phụ nữ để sống.

À, Hứa Tư Ngữ cảm thấy mình lại một lần nữa biết thêm chân tướng.

Lương tiên sinh gõ gõ tay vịn xe lăn, Thanh Nhượng vốn ngồi dựa lưng về phía hắn hấp thu tình hạc, lập tức giống như mở điện, đình một tiếng ngồi thẳng thân mình, trên đầu tựa như có một cái bóng đèn đặc hiệu phát sáng.

Sau đó cả người tạm dừng một giây, rồi thông thả xoay người lại, nhìn hắn cười đến nhu hòa, "Lương tiên sinh?"

Lương Kha đang nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng, ngoài mặt lại thật bình tĩnh, gật gật đầu, "Phiền cô đẩy tôi đi vào buồng vệ sinh một chút."

Buồng vệ sinh, có một cái bậc nhỏ, tuy rằng không cao được bao nhiêu, nhưng mà hắn ngồi xe lăn nên rất không tiện, ngày đầu tiên Lương Kha thật sự không thể nói câu này ra miệng, tự mình điều khiển xe lăn rồi thiếu chút nữa lật ở cửa buồng vệ sinh. Một tay hắn bám vào cửa, một tay đỡ lên tường, sau đó Thanh Nhượng đi đến, ôm hắn trở về trên xe lăn, nụ cười vô cùng thuần khiết, "Có thể gọi tôi mà."

Lương Kha tự giác ném mặt, không muốn nói gì nữa.

Đáy mắt Thanh Nhượng dường như có ánh sáng, trong nháy mắt bóng đèn sáng đến tựa hồ sẽ nổ tung, Lương Kha không thể không dời tầm mắt, thật sự là bị đâm vào không chịu nổi.

Cô đứng dậy đi tới, như một vị hộ công làm hết phận sự, tươi cười đầy tôn trọng, "Được."

Đẩy hẳn vào phòng vệ sinh, bên trong có bồn cầu mà hẳn lúc trước chuyên môn định chế để thích hợp cho mình, Thanh Nhược lui ra ngoài, đóng cửa, "Lương tiên sinh, tôi đi qua phòng bên kia, một lát nữa anh xong thì gõ cửa gọi tôi."

Đây là sợ hẳn xấu hổ, thật là một vị hộ công ưu tú.

Lương Kha gật gật đầu, đóng cửa lại, không chút do dự khóa trái.

Tiếng bước chân ngoài cửa lộc cộc xa dần, Lương Kha tròn trắng mắt với cái trần nhà. Lỗ tai nhanh nhạy dị thường của hẳn đã nghe thấy tiếng người nào đó đi đến khoảng cách nhất định lại rón ra rón rén nhón chân đi trở về cạnh cửa buồng vệ sinh.

Không cần nhìn hẳn cũng biết, về mặt bây giờ của cô, có bao nhiêu đáng khinh, khoe miệng có cả nước miếng, thật ra có thể chùi đi mà.

Người nào đó chấp tay trước ngực dỏng tai lên, cẩn thận lắng nghe động tĩnh trong buồng vệ sinh, không buông tha bất kì tiếng vang nào.

Sau khi nghe thấy tiếng rửa tay lại rón ra rón rén về phòng, nhanh chóng dùng tay áo xoa xoa mặt mình.

Tiếng gõ cửa ở buồng vệ sinh vang lên, cô hết sức bình tĩnh đi trở lại.

"....." Lương Kha không biết nên có vẻ mặt gì, "Phiền cô rồi."

"Không có không có. Không phiền." Cười đến ngoan ngoãn đáng yêu.

Hứa Tư Ngừ ra khỏi phòng chuẩn bị cùng Thanh Nhược thương lượng xem cần đặt thứ gì trong không gian vì thế thấy được toàn bộ hành trình, "....." Thật ra nội tâm là, "Mẹ kiếp! Bà đây sắp chết rồi sao! Biết quá nhiều cũng không phải lỗi của tôi đâu!!!"

Lương Kha ngẩng đầu, ánh mắt lạnh băng.

Hứa Tư Ngừ thật sự, nhìn thấy sát ý bên trong.

Cô run rẩy, "Ha ha, Thanh Nhược nha, tôi muốn thảo luận với cô một chút vấn đề tu luyện dị năng."

Thanh Nhược vừa hữu hảo vừa thần nhiên, "Được thôi."

Hai nữ nhân đi vào phòng, Hứa Tư Ngừ vừa mới thức tỉnh dị năng hai ngày, hơn nữa bản thân hệ không gian liền rất khó nắm giữ. Xem tình hình, có lẽ là một chốc một lát nói không xong.

Xe lăn của Lương Kha dừng ở cạnh cửa sổ sát đất, đây là vị trí mà hẳn thích nhất.

Bây giờ là khoảng sáu giờ, hoàng hôn đang buông xuống thành phố xanh biếc màu thực vật, từ nơi cao nhìn xuống, rất khó trông thấy tang thi ẩn dưới tán cây, ven đường đều là những đóa hoa nở rộ, chim bướm lượn quanh, có cả vài chú mèo chú chó nhỏ nghịch ngợm đuổi theo phía sau.

Khung cảnh thật đẹp.

Lương Kha lấy thăm lông mỏng trên đùi ra, từ trên xe lăn đứng lên, đứng bên cửa sổ lắc lắc chân hai cái. Cơ thể khôi phục cảm giác khổng chế thật nhanh chóng, vô cùng tốt.

Tòa nhà bệnh viện Lương thị tổng cộng có tám tầng, vị trí hiện tại của bọn họ là tầng tám, Lương Kha đưa mắt nhìn xuống, hẳn có thể nhìn thấy rõ ràng những con tang thi đang nấp giữa các nhánh cây kia.

Lương Kha đẩy cửa sổ ra, một tay chống lên thanh chắn cửa sổ, một tay búng búng về phía dưới, sương mù màu xám nhạt bay thẳng xuống, chui vào trong cơ thể một con tang thi đang lao đảo lắt lư phía dưới.

Lương Kha ngoắc nhẹ đầu ngón tay, khổng chế đám sương chỉ hẳn mới có thể thấy được lượn quanh trong cơ thể tang thi, có chút nhàm chán, đặt sát ngón giữa và ngón trỏ lại, sau đó tách ra.

Sương mù khiến đầu tang thi đang du đãng đột nhiên nổ tung, tinh hạch và thân mình ngã xuống trên mặt đất.

Một con tang thi khác lượn lờ xung quanh ngây thơ mờ mịt, bản năng gặm nuốt khiến nó cảm lên viên tinh hạch sáng trong kia, nhét vào miệng.

Hai nữ nhân thảo luận xong về dị năng, lại nói sang chuyện sinh hoạt.

"Thanh Nhược, hay là ngày mai để tôi ở nhà phơi khô thịt đi."

Thanh Nhược gật gật đầu, "Được đó, như vậy hẳn là có thể giữ rất lâu."

"Đúng vậy, cũng may động vật chỉ là biến dị chứ không phải tang thi hóa, nếu không thì nhân loại không còn đường sống."

Sao có thể không còn đường sống, khả năng thích nghi của con người cao hơn tất cả các loài động vật, chỉ cần có một chút hy vọng, con người sẽ sống sót, tang thì không thể sinh sôi nảy nở, nhưng con người thì có thể, qua một thời gian dài nữa, chỉ cần nhân loại không bị giết hết, tang thì chắc chắn sẽ có lúc diệt vong. Hiện tại chẳng qua là thời kỳ đẩy mạnh công nghiệp hóa, ý thức bảo hộ mình của địa cầu bắt đầu cực tuyệt gánh nặng.

Hai nữ nhân thương lượng chuyện mai sau, có người đề có thể nói chuyện, có thể tin tưởng, tinh thần của Hứa Tư Ngữ tốt lên rất nhiều, đột nhiên nhớ đến hai ngày sau sẽ xuất phát, cả chuyện cặp anh em song sinh ở tòa nhà bên cạnh kia.

Cô cắn cắn môi hỏi Thanh Nhượng, "Thanh Nhượng, chỉ có ba người chúng ta lên đường sao?"

Thanh Nhượng cũng hiểu nỗi lo của cô, "Tìm thêm hai người nữa, nếu tìm không được thì có thể dời lại thêm một hai ngày nữa hẵng xuất phát, dù sao cũng là đồng đội, tốt hơn hết là tìm ai đáng tin cậy một chút."

"Ừm..... Tòa nhà bên cạnh có hai anh em, là sinh đôi, tôi đã tiếp xúc rồi, cảm giác, cũng được....."

"Hả?" Thanh Nhượng nghiêng nghiêng đầu, có chút nghi hoặc, "Sinh đôi? Hình như tôi chưa nghe qua thì phải?"

Hứa Tư Ngữ đột nhiên trừng lớn mắt, thân thể cứng đờ.

Thanh Nhượng vỗ nhẹ lên tay cô, "Tư Ngữ, làm sao vậy?"

"Áy..... Không có gì..... Chỉ là....." Hứa Tư Ngữ không nói nên lời, cố gắng tiếp tục đề tài lúc này, "Ừ, hai người bọn họ cũng không tệ lắm, có thể thử xem"

"Ồ ~ Nếu vậy, để mai tôi đi gặp xem sao."

"Được."

Thanh Nhượng ra khỏi phòng, Hứa Tư Ngữ ngồi ở trên giường, quán chần vẫn cảm thấy cả người lạnh toát.

Cặp anh em song sinh kia cô thật sự đã tiếp xúc qua, lúc mặt thể bùng nổ hai người họ vừa lúc ở siêu thị, sau khi tránh được một kiếp thì cùng nhau chạy đến tòa nhà bên cạnh kia, cùng với một vài người khác.

Vốn dĩ Lương Kha nói, cô phải nhắc qua với Thanh Nhượng.

Thanh Nhượng nói cô ấy chưa gặp. Vậy thì chân Lương Kha có vấn đề, sau mặt thể còn chưa từng ra khỏi phòng bệnh, làm sao mà biết được.....

Lúc Thanh Nhượng ở trong phòng bếp, Lương Kha nhìn về hướng ấy mỉm cười.

Lương Kha nói, đừng làm chuyện ngu xuẩn, sẽ không để cho cô chết.

Lúc trước bởi vì khí thế của Lương Kha quá mạnh mẽ, cô theo bản năng xem nhẹ rất nhiều vấn đề, Hứa Tư Ngữ cảm thấy cả người run rẩy đến dầy dầy đều hơi nhiễm lạnh.

"Cộc cộc cộc ~"

"Ài?" Ý thức được mình phản ứng thái quá, Hứa Tư Ngữ nhanh chóng điều chỉnh lại trạng thái, "Vào đi."

Thanh Nhượng mở cửa tiến vào, trong tay cầm một cái ly, đi đến gần, vị sữa bò đã lan ra trong không khí.

"Đây, sữa bò lúc sáng cô mang đến, anh ấy uống một nửa rồi, một nửa này cô uống đi."

Hứa Tư Ngữ cười cười, sắc mặt còn hơi trắng, "Không cần đâu, tôi không muốn uống."

Thanh Nhượng kéo tay cô qua nhét cái ly vào, ấm áp, "Tôi xem cô có vẻ không thoải mái, đừng lo lắng nhiều quá, uống xong thì nghỉ ngơi đi, ngày mai còn có việc phải làm"

Hứa Tư Ngữ cảm thấy độ ấm từ tay theo máu thấm vào tận đáy lòng, "Ừm, tôi uống."

Thanh Nhượng cười rộ lên, đột nhiên thò qua nói nhỏ, "Thật ra anh ấy không thích sữa bò, cũng không thích trứng gà, hôm nay đã để cho anh ấy uống sữa bò lại còn ăn trứng gà."

"....." Có một số người, làm bạn cảm động chẳng quá ba giây, hóa ra là Lương tiên sinh không thích, dư lại, mới đến lượt tôi?

Hứa Tư Ngữ vẫn cười gật gật đầu, như vậy cũng đúng.

Thanh Nhượng ra khỏi phòng, loáng thoáng có thanh âm Lương Kha và cô nói chuyện, đã thức tỉnh dị năng, thính lực cũng tốt lên không ít, nhưng vẫn nghe thật sự rất mơ hồ, Hứa Tư Ngữ chỉ có thể nhận ra giọng nói Thanh Nhượng nhu hòa lại tràn đầy ý cười, thanh âm Lương Kha tuy rằng có vẻ đậm

mặc, nhưng nếu so sánh với lúc cùng cô nói chuyện hôm nay, thật sự, ả chứa nét dịu dàng.

Cô cong cong môi, uống xong sữa bò rồi đi ngủ, nghĩ nhiều như vậy làm gì, Lương tiên sinh nói, Thanh Nhục hình như rất thích cô, đừng làm chuyện ngu xuẩn, tôi sẽ không để cô chết.

Hai người kia, thật là..... Ăn ý đến nỗi cô cũng phải chịu phục.

**

Có thể không ăn sạch sẽ sao?

Nhờ đâu em ôm cái chén còn dư lại mà liếm

Tôi nên tiếp tục làm bộ không biết hay là.....

Vấn đề này thật khó.

Nên tôi lựa chọn ăn sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 6 - Chương 5: Lương Kha (5)

Hai anh em song sinh đều cao một mét tám mươi mấy, tuy rằng diện mạo tương tự nhau mười phần, nhưng cảm giác mang đến cho người ta lại khác nhau hoàn toàn, sẽ không thể nào nhận lầm được.

Người anh Đại Dịch tóc rất ngắn, nói chuyện hay làm việc đều không quá linh hoạt, nhưng được cái tính cách thành thật, có chút cảm giác ngây ngô lương thiện. Người em Tiểu Dịch thích cười, thường xuyên là một dáng vẻ cười tủm tỉm, tâm tư kín đáo, làm việc gì cũng sẽ chừa một lối thoát, nói tóm lại, Tiểu Diện Hồ*.

*Tiểu Diện Hồ: ngoại hiệu của nhân vật Chu Phú trong tiểu thuyết văn học cổ điển Trung Hoa Thủy Hử. Chu Phú có một người anh là Chu Quý, hai anh em là một trong 108 anh hùng Lương Sơn Bạc, cùng các lực lượng khác chống đối triều đình nhà Tống.

Hôm Hứa Tư Ngữ đi qua tiếp xúc, cũng không giấu diếm điều gì, nói toàn bộ tình huống bên này, Đại Dịch trước mặt thế đã tương đối nghe theo Tiểu Dịch, sau mặt thế thì mọi chuyện đều giao cho cậu quyết định, không có ý kiến gì.

Tiểu Dịch đi theo Hứa Tư Ngữ đến đây, đầu tiên là tiếp xúc với Lương Kha, sau đó gặp Thanh Nhục vừa đi ra ngoài trở về, cậu tự cân nhắc trong lòng, cuối cùng đồng ý.

Một hàng năm người chuẩn bị lên đường.

Hai anh em dọn đồ vật từ tòa nhà bên cạnh sang, người anh thức tỉnh dị năng hệ mộc, em là dị năng hệ hỏa, mấy ngày nay góp nhặt được không ít thứ, gom lại cũng được vài cái túi lớn.

Hai bên cố gắng hòa hợp với nhau, hiện tại Hứa Tư Ngữ ở trạng thái phải được bảo vệ, cho nên đồ vật đặt trong không gian cô rất ít, cơ bản mọi người đều để bên ngoài, chuẩn bị chờ dị năng giả không gian lộ diện nhiều thêm một ít mới quang minh chính đại*.

*Quang minh chính đại: đường hoàng chính đáng, không có gì phải giấu diếm.

Thức ăn chia làm ba phần, một phần bỏ vào không gian, một phần đặt trong xe, một phần còn lại mỗi người mang theo một ít phòng thân để có thể ứng phó với những tình huống khẩn cấp.

Phần của Lương Kha thì Thanh Nhục bỏ thẳng vào ba lô của mình.

Đại Dịch cười hí hí, sờ sờ trán mình, "Thanh Nhục, cô giữ hết cho Lương Kha rồi, nhờ đâu lúc khẩn cấp hai người lạc nhau thì sao?"

Tiểu Dịch đứng ở một bên, không nói gì.

Hiện tại mọi người vây quanh vật tư thu thập để chuẩn bị xuất phát, Hứa Tư Ngữ đang ngồi xỏm sửa sang lại nghe vậy thì ngẩng đầu nhìn Đại Dịch, cong cong đôi mắt, thật ra cô muốn xem vẻ mặt của Thanh Nhục và Lương Kha hơn, nhưng hai người lại ở phía sau cô, quay đầu nhìn thì quá rõ ràng, cô cũng muốn biết Thanh Nhục sẽ trả lời thế nào.

Thanh Nhượng nắm tay đẩy xe lăn Lương Kha, lắc lắc đầu, giọng điệu vô cùng kiên định, "Tôi và Lương tiên sinh sẽ không rời nhau."

Đại Dịch hiển nhiên không chấp nhận đáp án này, còn muốn nói chuyện, Tiểu Dịch vươn tay kéo áo anh ta một cái, Đại Dịch ngậm miệng, khó hiểu quay đầu nhìn em trai đứng bên cạnh, Tiểu Dịch lại không để ý, cong cong môi nhìn Thanh Nhượng và Lương Kha.

Lúc này để cho Đại Dịch hỏi, chỉ là cậu muốn xem thái độ của hai người này ra sao mà thôi.

Rất rõ ràng, tuy họ không nói chuyện nhiều với nhau, nhưng thái độ Thanh Nhượng đã vô cùng hiển nhiên, sẽ không từ bỏ Lương Kha.

Mà Lương Kha..... Sở dĩ Tiểu Dịch đồng ý đi cùng hai nữ nhân, và cả một người xem như tàn tật, một bộ phận nguyên nhân rất lớn là bởi vì Lương Kha.

Lương Kha chắc chắn không phải loại người hay do dự không quyết đoán, hẳn đã không muốn, cho dù tình huống như thế nào cũng không có người nào có thể ép hắn. Vừa rồi tuy rằng không hề mở miệng, nhưng chỉ cần như vậy cũng đủ cho thấy thái độ của hắn, Thanh Nhượng nói, hắn nhận.

Dọn dẹp xong các thứ, mọi người chuẩn bị xuống cầu thang, Đại Dịch trông Thanh Nhượng tay nhỏ chân nhỏ, đưa cái túi lớn mà Hứa Tư Ngừ cho anh ta cầm tới trước mặt Thanh Nhượng, "Thanh Nhượng, cô xách cái này đi, để tôi ôm Lương Kha đi xuống."

Lương Kha ngẩng đầu, hơi híp mắt nhìn anh ta một cái.

Người anh em này chẳng hay biết gì cả, về mặt ngây ngô hữu hảo chờ Thanh Nhượng đồng ý.

Trên trán Thanh Nhượng xuất hiện mấy vạch đen, trực tiếp ổn định vững chắc ôm cả người lăn xe lăn lên, đi lướt qua Đại Dịch, "Không cần, tôi có thể." Trong tay còn cầm thêm một cái túi lớn.

Đại Dịch tuy rằng biết Thanh Nhượng là biến dị loại sức lực, nhưng nhìn một em gái liễu yếu đào tơ mà lại mạnh thế này vẫn cảm thấy hơi khiếp sợ.

Thanh Nhượng cùng Lương Kha đi rồi, Tiểu Dịch mới kéo Đại Dịch còn đang ngẩn ngơ, "Xách túi đuổi theo mau, bớt tỏ ra ngu ngốc đi."

Đại Dịch ngây ngô gãi gãi đầu, "Lại hung dữ với anh làm gì?"

Tiểu Dịch liếc mắt xem thường mặc kệ anh ta, Hứa Tư Ngừ che miệng khẽ cười, Đại Dịch bị cô cười đến đỏ cả mặt.

Lương Kha có gara chuyên dụng của mình hẳn dưới bãi đỗ xe ngầm, chìa khóa chỉ có hắn giữ, hơn nữa trước đó do hắn xuất phát từ an toàn của bản thân mà suy xét, chiếc xe đã trở thành một chiếc Hummer* hung mãnh được gia cố tăng thêm nhiều tính năng.

*Xe Hummer (hay còn gọi là xe 2 cầu, xe truyền động 4 bánh, xe 4 bánh phát động, xe tứ luân vận, xe 4X4, 4WD): là loại xe có bề ngoài hầm hố, được thiết kế để có thể vượt qua đủ loại địa hình, từ treo núi đồ đèo đến lội sông lội suối, đặc biệt có thể được trang bị kính chống đạn.

Thang máy đã hỏng rồi, cả đội cùng đi thang bộ xuống, Thanh Nhượng ôm Lương Kha ở phía trước, hai anh em và Hứa Tư Ngừ theo sau.

Tòa nhà này vốn dĩ đã rất ít tang thi, mấy ngày này gần như đã được dọn sạch sẽ, đi cầu thang ngày thường rất ít dùng làm con đường an toàn, thuận tiện lợi đến được bãi đỗ xe.

Hummer đã cải tạo nhìn bá đạo dã man, toàn thân xe đều được gia cố, cửa kính trong suốt vô cùng rắn chắc.

Nam nhân đều thích lái xe, Đại Dịch biểu hiện rõ ràng nhất, Tiểu Dịch thì thu liễm một chút, hai người vây quanh thân xe cẩn thận kiểm tra một vòng, lấy cớ là xem coi có nơi nào có vấn đề hay không.

Trước đó mọi người đã bàn bạc quyết định xong chỗ ngồi, Hứa Tư Ngừ lái xe, Tiểu Dịch ngồi ghế phụ, Lương Kha ngồi giữa ghế sau, Thanh Nhượng và Đại Dịch một trái một phải.

Thanh Nhượng cong eo bế Lương Kha lên, xe lăn còn ở dưới chân, cô nhanh tay lẹ mắt cảm thâm lòng mong trên đó trước khi Đại Dịch kịp dọn đi, lại khom lưng cúi người vào xe đặt lên đùi Lương Kha.

Trên xe có một cái gối dựa duy nhất, Thanh Nhượng lót sau lưng Lương Kha, động tác không rõ ràng giúp hắn vuốt thẳng quần áo hơi lộn xộn, thoáng nghiêng đầu hỏi hắn, "Có chỗ nào không thoải mái không?"

Lương Kha lắc đầu, cảm giác được người bên cạnh nhẹ nhàng thở phào một cái.

Không khí ở bãi đỗ xe ngầm vốn dĩ rất ít lưu thông, hơi thở của cô giống như một làn gió ấm, cách lớp áo somi, hắn cảm giác làn da trước ngực đều có chút nóng lên.

Kỹ thuật lái xe của Hứa Tư Ngừ không giỏi cũng không tệ, nhưng với tình huống bây giờ, trên đường còn đầy những chiếc ô tô hỏng do va chạm, kỹ thuật ra sao đã không còn quan trọng.

Tiểu Dịch ngồi ở ghế phụ, dĩ năng hệ hóa có chút hung mãnh bá đạo, tang thi cấp thấp hiện tại hành động vẫn còn chậm chạp, tuy rằng bị âm thanh hấp dẫn nhưng không theo kịp tốc độ xe, ngẫu nhiên có một hai con đụng vào, nếu Hứa Tư Ngừ không thể tông thẳng xông ra thì cậu sẽ ra tay giải quyết.

Thanh Nhượng nghiêng đầu nhìn khuôn mặt vô biểu tình của Lương Kha, lấy ra một cái bịt mắt cho hắn, "Lương tiên sinh, có muốn ngủ một lát hay không?"

Lương Kha quay đầu lại nhìn cô, Thanh Nhượng đột nhiên cảm giác có thứ gì đó đập vào cửa kính phía sau, tiếng động cũng nổi tiếp vang lên.

Phản ứng đầu tiên không phải là quay đầu lại xem, mà là nháy mắt ngồi thẳng lưng nhích ra một chút che cửa kính.

Đã đi được một đoạn, tốc độ xe không nhanh không chậm, tình huống tang thi đựng vào trên cửa kính như vậy đã rất bình thường, hiện tại xe đối với tang thi cấp thấp mà nói là vô cùng chắc chắn, nhưng về ngoài như vậy dán sát vào pha lê, hình ảnh ấy thật sự ghê tởm người ta.

Sau động tác bản năng thì thân thể cô liền căng thẳng, ánh mắt nhìn chăm chăm Lương Kha, hô hấp nhẹ lại, không định buông tha bất kỳ một phản ứng nào của hắn.

Trong lòng Lương Kha cười đắc ý, những người khác đều đã tập mãi mà quen, nhưng trong nhận thức của cô, hắn chưa từng tiếp xúc với tang thi, Thanh Nhượng thể này là sợ hắn nhìn ghê tởm hay là sợ hắn không muốn cứ bị truy đuổi mãi, hắn chỉ cảm thấy buồn cười..... và mềm mại trong tim.

Ánh mắt Lương Kha nhìn cô, không có dời đến bên ngoài cửa kính, như là tiếng va chạm vừa rồi không hề khiến cho hắn chú ý, đáy mắt có ý cười dịu dàng ẩn sâu, gật gật đầu, "Được."

Cô cười rộ lên, độ cong của khoe miệng là nét đẹp mà hắn quen thuộc nhất, dựa lại gần một chút đeo bịt mắt cho hắn, khoảng cách thân thể duy trì rất tốt, tay thậm chí còn không đụng tới lỗ tai hắn.

Đại Dịch quay đầu lại, "Thanh Nhượng, cô còn mang theo bịt mắt nữa hả?" Thật không thể tưởng tượng.

Thanh Nhượng gật gật đầu, đôi mắt tràn đầy ý cười, sau đó ra dấu im lặng, chỉ chỉ vào Lương Kha đã đeo bịt mắt dựa ra sau ghế ngồi.

Đi cả một buổi sáng, xe vẫn chưa ra khỏi thành phố, nhưng cũng gần đến ngoại ô, cả đội tìm một cái siêu thị đã trở thành cứ điểm chuẩn bị ăn chút gì đó.

Siêu thị đã bị dọn sạch, lâu hai có một đám người, Tiểu Dịch đi vào dò hỏi, chỉ muốn mượn một chỗ ngồi ăn rồi sẽ tiếp tục lên đường.

Bọn họ được đồng ý nghỉ ngơi ở tầng một.

Xe ngừng trước cửa. Cả đội không lấy thêm thức ăn gì khác, mỗi người chỉ cầm vài miếng bánh quy và chút nước.

Lương Kha còn đang đeo bịt mắt nghỉ ngơi, Đại Dịch muốn gọi hắn, Thanh Nhượng lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói để hắn nghỉ ngơi thêm lát nữa.

Trên lầu có dãy nâng giả hệ thủy, Tiểu Dịch đi lên dùng tính hạch trao đổi một ít nước sạch. Bọn họ không mang nhiều nước lắm, chẳng qua trên đường nếu gặp được dãy nâng giả thì có thể trao đổi, cũng không phải vấn đề to tát.

Cả đội tùy tiện ăn chút bánh quy lại lên đường.

Thanh Nhượng cầm theo một ít gạo và rau củ trở lại trong xe, bỏ vào một cái nồi nhỏ, bật đèn cồn, sau đó vẫn luôn nâng nồi nấu cháo.

Toàn bộ quá trình Đại Dịch đều dùng vẻ mặt báo động cấp độ cao nhìn cô nấu xong một chén cháo nhỏ, sau đó vỗ nhẹ lên cánh tay Lương Kha, "Lương tiên sinh."

"Ừm." Lương Kha từ từ tỉnh lại, thanh âm vừa tỉnh ngủ trầm thấp lại từ tính.

Hắn mở bịt mắt ra, Thanh Nhượng ý cười mềm nhẹ đưa cháo trong tay qua, nấu được rất ít, chỉ vừa vặn một chén nhỏ.

Lương Kha nhận lấy, Thanh Nhượng thuận tay cầm bịt mắt trong tay hắn, sau khi gấp nhỏ thì động tác lưu loát bỏ lại chỗ lúc trước.

"Cẩn thận một chút, nóng."

Lương Kha tựa có tựa không gật gật đầu.

Hai người lại không nói lời nào.

Hắn ăn cháo xong, cô nhận lại chén. Đương nhiên ngay cả Đại Dịch vài lần muốn mở miệng cũng không tìm được lúc thích hợp.

Tạm thời không có nước để rửa, chỉ có thể đặt một bên chờ buổi tối tìm nơi nghỉ ngơi lại xử lý.

May mà không gian trong xe đủ lớn, bên chân cô liên tiếp nhét vài thứ cũng không cảm thấy chật.

Ban đêm mệt mỏi là thiên hạ của những kẻ săn mồi, đến khoảng ba giờ trưa thì bọn họ ra khỏi thành phố, chuẩn bị tìm nơi nghỉ ngơi, đường trong thành phố có hòng cũng không sao, bởi vì mọi người đều quen thuộc, có thể tìm được con đường thay thế. Nhưng bây giờ thì khác, chỉ cần không chú ý một chút là sẽ bị dẫn tang thi bao vây ngay.

Hứa Tư Ngừ lái xe, Tiểu Dịch cầm một tấm bản đồ có chút rách nát, thật cẩn thận xem xét. Lương Kha lặng lẽ nhìn người bên cạnh một chút, giọng nói thanh lãnh mở miệng, "Hai mươi mét nữa quẹo trái."

Lương Kha rất ít lên tiếng, còn lúc nói chuyện thì gần như đều là Thanh Nhược hỏi hần trả lời, bỗng dưng nghe thấy hần mở miệng, Hứa Tư Ngừ sau khi hơi ngần ra thì không chút do dự làm theo.

Tiểu Dịch nhìn thoáng qua bằng kính chiếu hậu, không nói gì, lại tiếp tục cúi đầu xem bản đồ.

Hứa Tư Ngừ lái xe, Lương Kha chỉ huy, trong xe chỉ có chất giọng lạnh lùng của hần, tựa như một hệ thống máy móc không có bất cứ loại tình cảm nào dẫn dắt chiếc xe đi về phía trước.

Xe ngừng ở trong sân một nhà nông.

Đại Dịch kinh ngạc nhìn Lương Kha, "Người anh em, cậu đây là dị năng gì đấy?!" Đừng nói còn có cả dị năng là radar dò xét nữa nhé?!

Tiểu Dịch đã xuống xe, trong tay cầm gậy sắt, phạm vi trong tầm mắt tạm thời không có tang thi, cậu mở cửa sau xe, cau mày nhìn Đại Dịch về mặt đầy ngạc nhiên, nói chuyện rất đơn giản thô bạo, "Đi xuống đây nhanh."

Tiểu Dịch chỉ có lúc đối mặt với Đại Dịch mới nóng nảy như vậy, Đại Dịch a một tiếng xuống xe, vừa bước một chân xuống lại bị mắg, "Cầm gậy sắt."

"À." Đại Dịch lại vội vàng rút chân lên lấy gậy sắt. Anh ta xuống xe đóng cửa lại, đáng vẻ đáng thương đi theo Tiểu Dịch.

Lương Kha hạ cửa sổ xuống, "Trong nhà, hai con tang thi."

Tiểu Dịch cứng đờ cả người, túm lấy Đại Dịch đang muốn chạy về, "Được."

Hứa Tư Ngừ ngồi trong xe đương nhiên là nhanh chóng đi trốn, cười hi hi hai tiếng không nói lời nào lập tức xuống xe chạy, ngay cả chìa khóa xe cũng không thèm rút.

Lương Kha mím nhẹ môi, lấy thăm lông mống trên đùi ra, trực tiếp đứng dậy khom lưng vươn tay tới rút chìa khóa xe.

Thật ra lúc làm vậy hần có chút thấp thỏm.

Nhưng vẫn mạnh mẽ tự trấn định, cắn chặt môi, ánh mắt sắc bén khiến khí thế càng thêm cường đại chèn ép người khác.

Hần quay đầu lại, có chút không tưởng tượng ra cô sẽ phản ứng thế nào.

Giận dữ? Phẫn nộ?

Thanh Nhược nhẹ nhàng cười cười, duỗi tay đến cách lớp vải quần sờ sờ đầu gối hần, thủ pháp hoàn toàn xuất phát từ thái độ y học chuyên nghiệp, ngữ khí thiết tình thực lòng cao hứng, "Thật sự khỏi rồi? Cảm giác thế nào?"

Ánh mắt Lương Kha nhìn chằm chằm khoe miệng cong lên khi nói chuyện của cô, nhẹ nhàng chậm chạp mà cười, "Vừa mới khôi phục được một chút, có thể tự đứng lên một khoảng thời gian ngắn, nhưng mà vẫn chưa đi được."

Thanh Nhược a một tiếng, "Không sao cả, từ từ sẽ khỏi thôi, bây giờ anh đã thức tỉnh dị năng rồi, trạng thái cơ thể sẽ tốt hơn rất nhiều."

Lương Kha gật gật đầu, giọng điệu nghiêm trang, "Mới vừa thức tỉnh, vẫn chưa quen thuộc được. Lúc này dường như dùng nhiều, đầu hơi đau."

Hai con tang thi bên trong đã bị giết, Thanh Nhược xuống xe, lấy xe lăn hần trong cốp xe đặt ở một bên. Cô khom lưng tiến vào ôm hần, động tác tinh tế cẩn thận đặt hần lên xe lăn, Lương Kha cảm thấy lòng mòng trong tay, Thanh Nhược mở ra đắp lên cho hần, "Không quen thì sử dụng nhiều sẽ quen thôi, nhưng mà mỗi lần vẫn không cần cố quá sức."

Tầm mắt hần dừng ở đôi tay đang hoạt động trên đùi mình, gần đây hình như cô gầy đi một chút, áo màu đen khiến cánh tay cô càng thêm tinh tế, biến dị loại sức lực, làm sao lại gầy đi thế này?

Hần trả lời thật sự nghiêm túc, "Được, tôi biết rồi, sẽ nhớ kỹ."

Nhờ vào mặt thể mấy ngày nay mà rèn luyện được tốc độ, Đại Dịch nhanh chóng dọn dẹp xong nơi nghỉ ngơi đêm nay, Thanh Nhược cùng Hứa Tư Ngừ làm cơm chiều cho mọi người.

Cơm nước xong, Hứa Tư Ngừ chuẩn bị giường đệm tối nay sẽ ngủ, Thanh Nhược đi rửa chén.

Đại Dịch đi ngang qua phòng bếp bỗng nói thật vang dội, "Thanh Nhược, cô ăn chưa no thì chỗ tôi có bánh quy đây."

Trong phòng bếp vang lên tiếng chén vỡ tan, Tiểu Dịch về mặt bất đắc dĩ kết thúc cuộc nói chuyện với Lương Kha chuẩn bị đi xem người anh ngốc của cậu, Đại Dịch lại ha ha cười to, "Cô là biến dị loại sức lực, ăn chưa no thì đừng ngại nói nha." Anh ta quay đầu, vui vẻ nói với Tiểu Dịch đang đi tới, "Thanh Nhược đáng vẻ rất dối om cái chén của Lương Kha, cô ấy chắc chắn là vẫn ăn chưa no."

Bởi vì Thanh Nhượng vẫn luôn đặt riêng chén của Lương Kha ra, kiểu dáng cũng không hề giống chén của mọi người, cho nên, Đại Định đối với chén của hắn đặc biệt khắc sâu ấn tượng.

"Loảng xoảng....." Trong phòng bếp lần này, có lẽ là không phải chỉ nát một cái chén.

"....." Tiểu Định đỡ trán, tiến lên đi nhanh không dám nhìn vào phòng bếp, mở miệng nói, "Thanh Nhượng, thật ngại quá, xin lỗi cô." Cậu kéo cả Đại Định đi ra ngoài, lúc đi ngang qua Lương Kha lại dừng một chút, "Lương tiên sinh, anh trai tôi anh ấy..... Anh đừng nóng giận."

Đại Định vô cùng mờ mịt, "Anh có nói sai đâu, tại vì Thanh Nhượng ôm chén của Lương Kha còn đặt trước ngực nhắm hai mắt, nên anh mới cảm thấy cô ấy rất đói bụng....."

"Câm miệng!" Tiểu Định quay đầu lại, bịt miệng anh ta kéo thẳng ra ngoài.

Hứa Tư Ngừ vừa muốn cười vừa cảm thấy lo lắng, nhưng mà mạng nhỏ của mình quan trọng nhất, nên phải chạy thôi.

Trong phòng bếp đã an tĩnh lại, không còn vang lên tiếng động gì nữa.

Lương Kha điều khiển xe lăn đi tới cửa, cô đang đứng đưa lưng về phía hắn, bên chân là một đồng mảnh nhỏ lung tung hỗn độn.

Lương Kha nhẹ giọng cất tiếng, ngữ khí mang theo ý cười, "Lại đây."

Cơ thể Thanh Nhượng cứng nhắc một chút, động tác thông thả xoay người.

Hắn ngồi trên xe lăn ngừng ở cửa, ánh mắt nhìn dưới chân cô, lời nói thực nhẹ, "Đừng dẫm lên."

"Ừm." Thanh Nhượng mím môi, lướt qua mảnh vỡ đi về phía hắn.

"Ăn chưa no?" Thanh Nhượng rất nhanh tiến đến trước mặt hắn, Lương Kha mở miệng hỏi cô.

Cô cắn cắn môi, tầm mắt cũng không biết đặt nơi nào, lắc lắc đầu thanh âm rất nhỏ, "Không phải."

Ngón tay Lương Kha gõ nhẹ lên tay vịn xe lăn.

Thanh Nhượng bước lên, muốn đi đẩy xe lăn hắn.

Lương Kha cúi đầu, khụ một cái, thanh âm nhẹ nhàng mở miệng, "Thanh Nhượng, bây giờ chính là thời cơ tốt, nếu bỏ lỡ..... Lần sau có lẽ hơi xa."

Thanh Nhượng cúi đầu nhìn hắn, hắn cũng cúi đầu, nhìn không thấy mặt, cũng không rõ biểu tình, chỉ có đỉnh đầu đen nhánh mềm mại.

Cô cố gắng đè nén sự run rẩy trong giọng mình, "Lương tiên sinh, đây là có ý tứ gì?"

Lương Kha nắm tay đặt bên môi, "Khụ, cô cảm thấy sao?"

"Tôi cảm thấy!" Cô đột nhiên ngồi xuống, tầm mắt hai người lập tức giao nhau, trong mắt cô bùng lên ngọn lửa, mạnh mẽ đến nỗi cảm giác ánh lửa bắn ra bốn phía, cánh tay siết chặt hai bên tay vịn xe lăn hắn, có một bên, đặt tới trên tay hắn.

Lòng bàn tay cô, nóng, mồ hôi cực nóng.

Mu bàn tay hắn, nóng, lửa tình cực nóng.

Chạm vào nhau, cơ thể hai người đều có chút cứng nhắc, lại không thể được tầm mắt không dời đi.

Lương Kha nhìn vào đôi mắt sáng đến đáng sợ của cô, trong lòng ngày càng ngứa ngáy, đến nỗi toàn bộ cơ thể hắn đều bắt đầu căng cứng.

Đã thế cô còn có sự khắc chế vào thời khắc cuối cùng, "Tôi..... Tôi không biết, anh nói cho tôi đi."

Đề ông đây nói cho mẹ nó! Lương Kha đột nhiên đứng dậy, hận sự khắc chế của cô chết đi được, cảm thấy nữ nhân lý trí thật mẹ nó là điều vô nghĩa nhất trên thế giới.

Xe lăn lật ở sau người, hắn kéo cánh tay cô đem người nhấc lên, khóa chặt eo cô, ôm cô lùi về sau hai bước ép lên trên ván cửa phòng bếp. Hô hấp cực nóng đã bắt đầu rối loạn.

Môi cô bị cắn, hôn đến hung ác lại vội vàng, lời nói hung tợn của hắn vừa thô bỉ vừa hùng hục lửa nóng, "Nói cho em cái gì, nói cho em là ông đây muốn ngủ với em sao."

Đầu lưỡi mang theo khí thể công thành đoạt đất chuyển đến vành tai cô, hô hấp nóng ẩm, giọng điệu tựa như dã thú sắc bén dữ tợn, "Thanh Nhượng, Lương tiên sinh muốn ngủ với em." Cơ thể hắn áp xuống, thân hình cao lớn giữ chặt cô trên ván cửa không thể động đậy, "Không biết ý của em như thế

nào?"

"Vụt." Thanh âm dây lưng hần còi ra.

**

Chờ cô nàng muộn tao này làm rõ?

Shit, đây thật là quyết định ngu xuẩn nhất của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 6: Lương Kha (6)

Đại Dịch sau khi bị Tiểu Dịch mắng một trận, lại nghe xong tiền căn hậu quả thì cũng thấy mình hơi có lỗi với Thanh Nhược, tuy rằng cảm giác có chút quái quái, nhưng hần là, vẫn nên tiến vào giải thích một chút.

Đại Dịch cau mày nhìn Tiểu Dịch, "Anh đi vào giải thích với Thanh Nhược và Lương Kha."

Tiểu Dịch kéo cánh tay anh ta lại, nghiêng răng nghiêng lợi, "Anh bớt đi làm phiền là tốt lắm rồi."

"Không được." Đại Dịch lời lẽ chính đáng, muốn rút cánh tay ra, "Nhờ đâu Lương Kha hiểu lầm Thanh Nhược....."

Tay Lương Kha đặt ở trên dây lưng, thấp giọng ở bên tai cô mắng một câu. Cởi dây lưng ra, trực tiếp đem người bế công chúa lên.

Thanh Nhược ôm lấy cổ hần, nhấp nhấp môi, thanh âm thật nhẹ, cũng thật dịu dàng, "Lương tiên sinh, anh đặt tôi xuống đi."

Lương Kha nhẹ nhàng nhún mày, cúi đầu nhìn cô, không nói gì, ánh mắt dò hỏi, có phải không muốn hay không.

Gương mặt Thanh Nhược dâng lên một tầng đỏ ửng, "Tôi, tôi tự đi được....."

Cô nhớ thương chân hần, đau lòng hần dấy mà.

Lương Kha cong cong môi, thả người xuống, thò lại gần cắn lỗ tai cô một chút, "Lương tiên sinh, hử?" Trong lòng lại thầm bổ sung một câu, một lát nữa sẽ không để em gọi được ba chữ này.

Hần ôm eo Thanh Nhược, gấp gấp bước nhanh, lời nói dè trong cổ họng, "Trưởng."

Mặt Thanh Nhược càng đỏ hơn, tầm mắt dán trên mặt đất, nhanh chóng lướt qua chiếc xe lăn lật ở phía sau cũng không rảnh để nâng nó dậy.

Đại Dịch và Tiểu Dịch một trước một sau từ cửa tiến vào, Đại Dịch vô cùng sốt ruột, Tiểu Dịch vẫn như cũ ở phía sau kéo cánh tay hần, biểu tình đầy vẻ bất đắc dĩ.

Hai người kinh ngạc đến ngẩn ngơ khi nhìn thấy hần đột nhiên đứng lên đi đường, Lương Kha một ánh mắt cũng không thèm cho, giọng nói như nhiệm băng sương vùng địa cực, "Lại đến làm hư chuyện tốt của tôi nữa xem."

Cái từ "lại", hoàn toàn là buột miệng theo bản năng, ngay cả Lương Kha nói xong cũng có chút sùng sốt.

Chẳng qua lúc này Thanh Nhược đang đỏ mặt rúc vào trong lòng hần, hai anh em đứng ở cửa thì còn ngạc nhiên với việc hần đột nhiên đứng lên, không ai chú ý tới.

Lương Kha ôm lấy Thanh Nhược lên tầng hai, trực tiếp khóa trái cửa phòng lại.

Hai anh em ngây người ở cửa nửa ngày, Hứa Tư Ngữ vừa mới bỏ chạy ló đầu ra từ phòng trên tầng một, nhìn hai người họ, lại nhìn chiếc xe lăn lật ngay cạnh đó, nhẹ nhàng khụ một tiếng, thử lên tiếng nhắc nhở, "Hay là, tu luyện dị năng một chút đi?"

"....." Hai anh em hoàn hồn quay đầu lại nhìn cô, Đại Dịch còn ở trạng thái mơ màng, chỉ có Tiểu Dịch khôi phục nhanh hơn một chút, gật gật đầu, "Được."

Hứa Tư Ngữ đi qua đờ xe lăn nằm trên mặt đất lên, Tiểu Dịch thì hỗ trợ quét tước chén vỡ.

Ngày mai lại phải đi, mấy mảnh vỡ thật ra không cần quan tâm. Chỉ là hiện giờ muốn tìm chút chuyện để làm mà thôi.

Ba người vô cùng yên lặng làm chuyện của mình, trên tầng hai bỗng truyền đến giọng nói của Lương Kha, "Ừm? Lương tiên sinh, còn muốn gọi anh như vậy sao?" Tà mị, rung động, cùng với áp lực đã ám sắc động tình.

"....."

Tiểu Dịch quay sang nhìn Hứa Tư Ngữ, không nói nên lời.

Hứa Tư Ngữ ngoảnh mặt đi, một lát sau mới quay đầu lại, ho khan hai tiếng, "Thật ra, từ từ tập quen dần đi là được thôi."

Cô cũng có chút hoảng sợ mà. Nhưng lúc này, cần phải giả bộ mình rất quen thuộc, nếu không thì có vẻ người già nhập trước như cô lại không hề thân chút nào với mấy người Thanh Nhược mất.

Hai giờ sau, Lương tiên sinh tinh thần khoan khoái mở cửa ra.

Chỉ có một mình hắn bước ra từ trong phòng.

Áo somi đen vừa vặn thoải mái, quần tây cắt may khéo léo lộ ra đôi chân thon dài.

Ánh mắt Lương tiên sinh thanh đậm mà sắc bén, đứng cạnh lan can tầng hai, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng đặt trên tay vịn, tầm mắt như có như không rơi xuống phía dưới.

Một cái liếc mắt khiến không khí trong phòng đều thay đổi, căng thẳng lại có chút áp lực.

Người đàn ông không chút che giấu khí thế cường đại của mình, bá đạo áp chế.

Hắn thông thả đi xuống cầu thang, bước chân ổn định mà kiên cố, chỗ theo chìm trên áo somi tựa hồ có ánh sáng rất nhỏ đang đưa theo từng nấc thang, làm ánh mắt người khác chỉ dám rơi xuống cổ áo mà không thể nào nhìn thẳng.

Ba người ngồi ở trên sô pha, Hứa Tư Ngữ không phải lần đầu tiên lĩnh hội khí thế của Lương Kha, mím môi lui người về phía sau dựa vào lưng ghế sô pha.

Đại Dịch nhích lại gần Tiểu Dịch một chút.

Tiểu Dịch ngẩng đầu nhìn hắn, tầm mắt Lương Kha chưa đến nhưng người đã đi tới gần, lúc hắn đến cạnh lại thấy ánh mắt hắn vẫn vô cùng ổn định, giống như dã thú lúc di động trên cao vẫn có thể khóa chặt con mồi, máu tanh hung ác đến nỗi khiến người ta giật thót.

Lương Kha thật tự nhiên một mình ngồi trên sô pha đơn, một tay đặt lên tay vịn gỗ nhẹ, giọng nói không lớn không nhỏ, lại rất vừa vặn trong căn phòng yên tĩnh.

"Trước tìm một dị năng giả hệ thủy."

Một khi mở miệng, chính là phong phạm của tổng tài chấp hành Lương thị lúc trước.

Ngay cả Tiểu Dịch còn cảm thấy áp lực, đừng nói tới Đại Dịch và Hứa Tư Ngữ không có bao nhiêu kinh nghiệm xã hội, hai người chỉ biết rầu rĩ gật đầu.

Tiểu Dịch cố gắng đỡ lấy hàm răng đang muốn run cầm cập, "Lương tiên sinh, chúng ta sẽ tập hợp một tiểu đội dị năng giả sao?"

Lương Kha nhìn hắn hơi gật gật đầu, thuận miệng lại nhẹ giọng tiếp một câu, "Chẳng qua tùy tiện, cô ấy không thích thì thôi."

Lời nói rất nhẹ, nhưng ba người còn lại đều biết, câu này mới là nghiêm túc.

Lúc trước khi lấy tòa nhà cao tầng phía sau bệnh viện làm cứ điểm, Tiểu Dịch ít nhiều cũng nghe đồn về vị Lương Kha đã từng đại danh đình đình, lời đồn đơn giản là sau mặt thể đã không còn nhìn thấy nữa, hình như là được một nữ nhân bảo hộ.

Khi đó tuy rằng cậu không có suy nghĩ ác ý gì, nhưng cũng cảm thấy cuộc đời không gì lường trước được, có một câu nói đúng chính là núi không đòi thì nước trôi*.

*Câu gốc: son không chuyển thủy chuyển.

Nhưng mà hiện tại, không thể không thừa nhận, có vài người từ lúc mới vừa sinh ra đã dán nhãn con cưng của Thượng Đế, hắn cảm thấy Thanh Nhược là như thế, Lương Kha, lại càng không thể nghi ngờ.

Lương Kha ngoéo ngón tay một cái, ở trong mắt ba người, hắn chỉ là giật giật ngón tay, chỉ có Lương Kha mới có thể nhìn thấy sương mù màu xám từ đầu ngón tay hắn bay ra, vòng đến bên xe lăn ven tường, xe lăn lập tức di chuyển tới trước mặt hắn.

Trên xe lăn có dấu vết của những người khác, Lương Kha điều khiển đám sương đẩy xe lăn sang một bên, "Dị năng sử dụng tinh thần lực*."'

*Câu gốc: dĩ năng sử dụng tận lực tính mà duệ, cái này ta không hiểu nên đành edit như vậy, ai biết thì chỉ ta với nhé!."<

Tiểu Địch đã hơi hiểu được, Hứa Tư Ngữ và Đại Địch bây giờ cho dù không hiểu cũng không dám mở miệng hỏi, ngoan ngoãn ngồi nhìn hấn, hoàn toàn là đáng về học sinh lớp một sùng kính thầy giáo.

Lương Kha nói đại khái một số thứ, đứng dậy đi lên cầu thang, liếc mắt nhìn Tiểu Địch một cái, "Những chuyện khác cậu chăm lo một chút."

"Vâng." Tiểu Địch đáp một tiếng, biết mình vừa lòi Đại Địch cùng lên thuyền cướp biển, nhưng cũng không hấn là như vậy, rốt cuộc cậu cam tâm tình nguyện lên, còn ôm côi lòng đầy chờ mong.

Lương Kha nhẹ nhàng mở cửa phòng ra.

Nơi này đã lâu không ai ở, có chút mùi tro bụi, nhưng giường đệm vừa rồi Hứa Tư Ngữ đã sửa sang lại, thay khăn trải giường chăn đệm sạch sẽ.

Cô ngủ rồi, một tay còn nắm gối đầu của hấn.

Gương mặt hồng hồng non mịn, khóe mắt có chút nước mắt sáng lấp lánh dường như sắp tràn ra.

Lương Kha cởi quần áo rón rén xốc chăn nằm vào, người nằm cạnh tựa hồ cảm giác được hấn đến, tay níu gối bỗng dịch đến trên cánh tay hấn, nhẹ nhàng nắm lấy, thân mình vốn cuộn lại mà ngủ thoải mái vươn ra một chút, tất cả đều là sự an tâm và ý lại.

Lương Kha duỗi một cánh tay ôm lấy cô, không nhúc nhích người bên cạnh mà tự mình dịch qua dán sát da thịt, hấn đi xuống dưới một chốc, nhiệt độ cơ thể thấp hơn, hơi thở ấm áp của cô truyền đến khắp người, thoải mái đến nỗi hấn thở ra một hơi thật dài.

Mặt thế, dường như cũng không có gì không tốt. Tích lũy tài sản và kinh nghiệm, không cần biết là bối cảnh xã hội dạng gì, chỉ cần có người là có thể.

Nếu mặt thế không xảy ra, cô làm sao đến bên cạnh hấn được.

Lúc Thanh Nhược tỉnh lại thì Lương Kha đã dậy, cả người nằm gọn trong lòng hấn, động tĩnh thật nhỏ hấn cũng có thể cảm giác được rõ ràng chính xác.

Người nào đó từ lúc mở mắt ra vẫn luôn nhìn hấn, tay rút ra khỏi chăn thông thả tới gần, đến khi sắp rơi xuống trên gò má hấn bỗng dừng lại, khoảng cách không xa không gần, cách một tầng không khí mỏng, miêu tả hình dáng hấn.

Cô cười rộ lên, đề thấp thanh âm, chỉ có thân mình hơi run rẩy trong tiếng cười rất nhỏ, Lương Kha cảm thấy đầu ngón tay ngựa ngựa, muốn vuốt ve khóe môi cô, muốn, đầu ngón tay cảm giác độ cong của nụ cười cô một chút.

Đầu ngón tay hấn giật giật, người trong lòng lập tức an phận, tay cũng thả lại vào trong chăn, giả bộ như vẫn còn ngủ say. Chỉ là, hô hấp rối loạn.

Cánh tay hấn nhẹ nhàng dán lên lưng cô, rồi sau đó không hề có động tác gì nữa, như là một hành động vô ý thức trong lúc ngủ.

Một hồi lâu sau, cô nín thở mở mắt.

Ba tiếng gõ cửa thật nhẹ vang lên, theo sau là thanh âm của Hứa Tư Ngữ, "Thanh Nhược, dậy chưa?"

Cô sợ đánh thức hấn, không nói gì, Hứa Tư Ngữ cũng chỉ hỏi một câu, tiếng bước chân dần dần rời xa.

Thanh Nhược nhìn ngũ quan tinh xảo của hấn, tay lại nâng lên một lần nữa, nhưng lúc này đây khi ngừng ở giữa không trung lại bị người ta bắt lấy.

Lương Kha nắm cái tay nhỏ của cô, không mở mắt, cô hơi hoảng sợ, cơ thể căng thẳng.

Hấn cầm tay cô đặt lên trên gò má mình, thò mặt lại gần, dựa vào cảm quan nhạy bén mà chuẩn xác không lầm hèn lên đôi môi bởi vì khăn trang mà hơi hé ra của cô.

"Sớm an ~ bé ngoan ~"

Thanh âm sáng sớm của người đàn ông khàn khàn gọi cảm đến tận đỉnh, sự dịu dàng ẩn chứa bên trong dễ dàng khiến người ta cam tâm tình nguyện sa vào.

Thanh Nhược mỉm cười, đôi mắt tròn xoe cứ như vậy nhìn hấn, tay Lương Kha đã lấy ra, nhưng tay cô vẫn còn dán lên mặt hấn, độ cong chân thật, mềm mại lại no đủ.

Lương Kha mở to mắt, đáy mắt có tinh tú lộng lẫy, cũng cùng một vị trí xoa gương mặt cô, "Ngủ đủ chưa?"

Thanh Nhược gật gật đầu, đáng về ngoan ngoãn đến nỗi khiến cho trái tim Lương Kha tràn đầy dịu dàng, động tác nhẹ nhàng xoa xung quanh đôi mắt vì mới tỉnh ngủ nên có chút dơ của cô.

Thanh Nhược đỏ mặt, muốn cúi đầu né tránh, hấn thò qua ngậm lấy môi cô, giọng nói vừa mềm mại vừa dung túng, "Có cái gì phải thẹn thùng, tất cả đáng về của em anh đều thích."

Trong lòng giống như có dòng điện chạy qua, hòa vào độ ẩm từ giữa môi truyền tới, Thanh Nhược giờ tay, ôm lấy cổ hân, cọ cọ vào ngực hân, "Lương Kha ~"

"Ừ. Làm sao vậy?"

"Không có gì." Thanh Nhược lắc đầu, giọng nói vừa êm ái vừa mềm mại, mang theo ý cười ngọt ngào nũng nịu, "Chỉ là cảm thấy thật vui vẻ nên muốn gọi anh thôi."

"Được." Hân sờ sờ đầu cô, thanh âm nhẹ đến gần như chỉ bản thân mới có thể nghe thấy, "Đều được hết."

**

Đều được,

Em nói gì cũng đều được hết.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 6 - Chương 7: Lương Kha (Ngoại truyện)

Binh đoàn lang bạt có một cái tên vô cùng văn nhã, "Thần Lộ*", mỗi người bên trong binh đoàn đều hung tàn, tiếng tăm lừng lẫy.

*Thần Lộ: dịch sang thuần Việt thì nghĩa là Con đường của Thần:3

Mỗi binh đoàn lang bạt, hoặc là hội nghị ở căn cứ nào đó, bất kỳ một cái tên được báo ra, không phải rỗng thì là hồ, thức dậy mạnh mẽ oai phong, cái tên "Thần Lộ" này đặt trong đó thật giống như chú dê non giữa một bầy sói hoang.

Có điều, đây hiển nhiên là một con dê non ăn thịt sói.

Tiểu Địch mang theo cháu gái đi mở đại hội binh đoàn lang bạt, mặt thể đã bảy năm, khu vực nên quét sạch cũng đã quét sạch hết, tinh hạch trở thành căn nguyên phát nguồn năng lượng mới, thúc đẩy thế giới phát triển theo phương hướng ít ô nhiễm lại hiệu suất cao, thậm chí vật động vật hiện tại có được hoàn cảnh sinh tồn vô cùng tốt, bước phát triển tiếp theo của xã hội cơ bản là hướng tới khám phá vũ trụ mà nhân loại đã từng ảo tưởng rất nhiều năm trước.

Cháu gái nhỏ thức tỉnh dị năng phục chế, cho cô bé một viên kẹo là lập tức có thể chuyển các nguyên tử trong không khí làm ra một đồng kẹo, Tiểu Địch phải thời thời khắc khắc chú ý cái tay nhỏ giấu trong túi của cô bé, phòng ngừa nó bỏ đường vào miệng ăn.

Người phụ trách đứng trên đài chủ trì hội nghị lưu loát nói một buổi, những người ngồi hàng đầu phía dưới đều không mấy hứng thú, chỉ có đại biểu của những binh đoàn lang bạt nhỏ phía dưới kích động đến khóe mắt đỏ lên, đáng vẻ tựa hồ một giây sau sẽ lập tức khoát tay áo ra đi vì cống hiến cho nhân loại.

Tiểu Địch ngồi ở bàn đầu tiên, vị trí bên cạnh là bên phụ trách có ý dành cho cháu gái nhỏ, trợ lý ngồi ở phía sau, thỉnh thoảng ghi lại một vài câu nói tạm cho là không vô nghĩa.

Chuyện xưa kể được một nửa, người phụ trách nhờ hân lên đài phát biểu, Tiểu Địch cười nhạo trong lòng, trấn an cháu gái nhỏ rồi lên đài, phía dưới vỗ tay như sấm, cậu hơi cúi người chào, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt nóng rực nhìn cậu.

Tiểu Địch ý tứ nói vài câu, chuẩn bị ưu nhã cảm ơn rồi xuống đài. Người phụ trách đứng một bên có chút không kiềm chế nổi, "Xin hỏi một chút, gần đây Lương tiên sinh có thời gian không ạ?"

Lương tiên sinh? Tiểu Địch nhìn vô số cặp mắt lập lòe như sói đói phía dưới, lời nói ổn định vững chắc, "Tôi cũng không rõ lắm, nhưng có lẽ là không có thời gian, hình như phu nhân chúng tôi lại mang thai rồi."

"....."

Cái từ "lại" này, thật là khiến người ta cảm thấy tiều tụy.

Ba năm sinh ba đứa, hai người còn muốn như thế nào nữa, không phải nói xác suất thụ thai của dị năng giả rất thấp sao? Toàn đối trả thôi.

Cô nhóc vừa rồi nghiêm túc nghe chuyện xưa mắt sáng lấp lánh nhìn cậu, quên cả kẹo trong túi, cậu vừa ngồi xuống liền kéo tay áo cậu, bò thẳng lên đùi người ta ngồi, "Cậu nhỏ, sau đó thì sao? Sau đó ba Lương và mẹ Tiểu Nhược làm sao ở bên nhau?"

Tiểu Dịch nhìn gương mặt tròn trĩnh của cô bé mà buồn cười, chẳng lẽ nói cho nó sau đó thì ba Lương và mẹ Tiểu Nhược yêu quý của nó trực tiếp đóng cửa phòng, ba Lương rủ rê mẹ Tiểu Nhược đa dạng 360 độ mà ngủ, sau đó ở bên nhau?

Thôi vậy, Hứa Tư Ngữ bây giờ tính tình thô bạo lắm, không thể giáo huấn tư tưởng như vậy cho bé gái của cô, bà điền kia sẽ chém người mất.

"Sau đó ~" Tiểu Dịch sờ sờ đầu cô nhóc, "Sau đó thì đoàn trưởng cầu hôn phu nhân nha, bọn họ kết hôn, trở thành vợ chồng, tự nhiên liền ở bên nhau."

Cô nhóc nghe không hiểu, nhưng chẳng sao cả, dù sao chuyện xưa của Lương Kha và Thanh Nhược, kể một trăm lần cô vẫn còn thấy hứng thú.

Thành phố C là do Lương Kha sau này mang theo binh đoàn lang bạt quay về quét sạch, người của "Thần Lộ" còn muốn hung tàn hơn cả tang thi, một thành phố bị tang thi hoàn toàn xâm chiếm, bọn họ chỉ tồn tại gian bốn tháng.

Bệnh viện tư nhân Lương thị trước kia hiện tại trở thành cứ điểm của "Thần Lộ", việc kinh doanh của bệnh viện từ từ bị hủy đi, trên tòa nhà cao lớn nguy nga chỉ còn lại một cái biển hiệu, "Lương". Kiều ngạo đến tột đỉnh.

Ba đứa nhỏ dựa vào mép giường, đôi mắt vừa tròn vừa sáng nhìn chăm chăm bụng Thanh Nhược, muốn vuron tay sờ sờ lại bản khoả Lương Kha ngồi bên cạnh, ba anh em liếc nhau, trong không khí đều là sự không chào đón đối với Lương Kha.

Thời gian thăm hỏi kết thúc, Lương Kha gấp lại sách trên đùi, nhẹ nhàng khụ một tiếng.

Con trai lớn quay sang đầu tiên, ý đồ thương lượng, nhỏ giọng mở miệng, hai ngón tay so so một khoảng cách nho nhỏ, "Ba ba, bọn con có thể ở lại một chút không ạ ~"

Ánh mắt Lương Kha nhẹ tênh, lời nói cũng thật dịu dàng, "Không thể."

Ba cái bánh bao nhỏ xụ mặt, ba ba thật là người không đáng yêu nhất trên thế giới.

Lương Kha sử dụng dị năng, thân thể ba cái bánh bao bắt đầu di chuyển ra bên ngoài, đứa nhóc nhỏ nhất vuron cánh tay ngăn ngừa bị bấm giữ chặt chần, bẹp miệng ngẩng đầu muốn một lần chứng thực cuối cùng từ Lương Kha, "Ba ba, trong bụng mẹ là em gái nhỏ thật sao ạ?"

Lương Kha nhìn thoáng qua người đang ngủ say trên giường, ánh mắt đầy dịu dàng, tầm mắt dừng trên gương mặt nhỏ của con trai, gật gật đầu.

Ba cái bánh bao rốt cuộc bị nửa cưỡng bách nửa dịu dàng buộc rời khỏi phòng.

Bọn họ không trở về nhà chính Lương gia, trực tiếp ở tại tầng cao nhất bệnh viện, hai căn phòng bệnh hiện giờ là Lương Kha cùng Thanh Nhược ở một căn, căn còn lại là chỗ ở của ba cái bánh bao nhỏ.

Lương Kha ở trong phòng bếp nấu cháo, tâm tư đều đặt cả trong phòng, cô vừa tỉnh hẳn sẽ lập tức buông đồ vật trong tay đi lại.

Sắp tỉnh rồi, lúc hẳn đi đến mép giường ngồi xuống thì cô cũng mở to mắt, vừa trông thấy hẳn, trong đáy mắt liền gọn lên từng đợt ý cười.

Đôi mắt ngập nước, rút tay ra khỏi chần vuron tới kéo hẳn, "Các con đâu?"

Hắn không thích cô mở miệng liền hỏi đến con, nhưng vẫn dịu dàng đỡ cô từ trên giường dậy, "Vừa mới đến đây, em đang ngủ trưa nên anh không gọi, bây giờ nên xuống giường rồi."

"Ừm." Thanh Nhược dựa vào hẳn ngồi dậy, một tay đỡ cái bụng tròn trịa, chớp mũi ngửi ngửi mùi hương trong không khí, "Anh đang nấu cháo hả?"

Lương Kha tự mình ngồi xổm xuống xò giày cho cô, "Ừ, ngày hôm qua em nói muốn ăn cháo hải sản mà? Sắp chín rồi đấy."

Thanh Nhược cười rộ lên, vuron tay chạm vào đầu hẳn, đầu ngón tay nghịch nghịch mấy sợi tóc, "Tối hôm qua anh ra ngoài?"

Thành phố C gần bờ biển, lộ trình nửa giờ trước mặt thể, hiện tại có thể là hai, ba tiếng đồng hồ, trong trường hợp Lương Kha có thể làm lơ những con tang thi chặn xe dọc đường.

Động vật biến dị trong mặt thể, tuy rằng không tang thi hóa, nhưng phần lớn những bộ phận đặc thù đều được cường hóa hơn so với lúc trước.

Biển cả xưa nay là thiên hạ của loài cá, hiện tại càng khó bắt hải sản hơn trước mặt thể nhiều.

Lương Kha nhẹ nhàng ừ một tiếng, mang giày cho cô xong thì cong eo nửa ôm cô đứng lên, đã là lần thứ tư, phản ứng mang thai của cô đã giảm đến vô cùng nhỏ, lúc này đây ngay cả nôn nghén cũng rất ít.

Bởi vì có dị năng giả hệ mộc, rau dưa cũng không phải là vấn đề khó khăn, mỗi người ở binh đoàn lang bạt đều được ăn rau quả tươi mới, sau đó việc nuôi một số gia cầm gia súc cũng trở nên dễ dàng.

Tối hôm qua Lương Kha dẫn theo vài người đi ra ngoài một chuyến, lúc về nhét đầy xe, trong sân trên lầu đều náo nhiệt hẳn lên, cả nam lẫn nữ bận trước bận sau chuẩn bị cho bữa tiệc hải sản phong phú tối nay.

Hứa Tư Ngừ đi lên gõ cửa, Thanh Nhược đang ở trong phòng vệ sinh rửa mặt chải đầu.

Lương Kha ra mở cửa.

"Lương tiên sinh, phía dưới đã xử lý tốt các loại nguyên liệu, anh hỏi xem Thanh Nhược muốn ăn gì?"

"Được."

Lương Kha mở rộng cửa ra, nhưng biết thói quen của hắn, Hứa Tư Ngừ cũng không đi vào phòng mà chỉ đứng ở cửa chờ.

"Bé ngoan. Tôi nay muốn ăn gì?"

Lương Kha vào buồng vệ sinh, cô đang chải đầu, hắn đi qua lấy cây lược trong tay cô, giúp cô tiếp tục chải, Thanh Nhược cúi đầu tìm thun buộc tóc đưa cho hắn, "Không muốn ăn, chỉ muốn húp cháo thôi."

"Được."

Lương Kha trả lời cho Hứa Tư Ngừ, Hứa Tư Ngừ gật gật đầu, tỏ vẻ nếu muốn ăn thì cứ xuống dưới báo bọn họ một tiếng là được.

Lương Kha đóng cửa thật kỹ, Thanh Nhược đã vệ sinh cá nhân xong đi ra, hơi dựa lưng vào tường, khuôn mặt vừa rửa còn mang theo chút ẩm ướt, chớp chớp mắt thanh âm ngọt ngào gọi hắn, "Lương tiên sinh ~"

Lương Kha cong môi xoay người, hai bước đi nhanh tới bên cạnh ôm cô vào lòng, cổ ký bụng cô nên động tác hắn rất dịu dàng, cúi đầu chạm trán với cô, "Lương tiên sinh, hử? Có còn nhớ cái xưng hô này là bỏ thể nào không?"

Đương nhiên là, khóc lóc bỏ.

Thanh Nhược duỗi tay nheo eo hắn, lại bị hắn giữ chặt tay nhỏ, cháo đã bắt đầu bốc khói, hắn kéo cô đi về phía phòng bếp, hôn tay cô một cái, "Ng Sloan, nên gọi là ông xã."

Thanh Nhược nhướn mày nhìn hắn không nói gì, cô bây giờ chính là thai phụ đứng trên đỉnh của chuỗi thực vật, không có gì phải sợ cả.

Lương Kha cũng xác thật không thể làm gì được cô.

Buổi tối ngồi xem cô ăn cháo, hải sản là do hắn tự xử lý, sau khi lược bỏ mùi tanh chỉ còn lại cái tươi roi rói của thịt cá. Thanh Nhược ăn ba chén nhỏ, một miếng cuối cùng nâng muỗng lên đút cho hắn.

Lương Kha ngoan ngoãn há miệng thò qua.

Cô hơi nâng tay lên, chút cháo độ ẩm vừa vụn từ trên muỗng chảy vào giữa răng môi hắn, cười đến mi mắt cong cong, "Ông xã ~"

Miệng ngậm muỗng của cô, không tiện nói, trái tim Lương Kha đập liên hồi, thỉnh thoảng thỉnh thoảng thỉnh thoảng, ngọt ngào đến cả người mềm nhũn không còn sức lực.

Buổi tối đi dạo rồi dỗ cô ngủ, Lương Kha ra cửa tìm ba đứa nhỏ còn chơi đùa ở dưới.

Trẻ con trong binh đoàn lang bạt nhiều, xung quanh sân thường xuyên có người bảo vệ, một đám con nít lại không phải loại tay trói gà không chặt, cũng đủ yên tâm để cho bọn chúng chơi ở trong sân.

Một đường xuống dưới rất nhiều người chào hỏi hắn, Lương Kha bởi vì hai chữ lúc này mà khoe miệng vẫn luôn treo nụ cười, nhìn thấy ba đứa nhỏ chơi đến bản cả người tâm tình cũng vô cùng tốt.

Hắn mở miệng gọi một tiếng, một đám bánh bao nhỏ đều nhìn hắn bằng ánh mắt sáng lấp lánh, ba cái bánh bao lạch bạch chạy tới, không màng tay bản ôm đùi hắn, "Ba ba ~"

"Ừ." Lương Kha khom lưng bế đứa nhỏ nhất lên, nắm tay đứa con thứ hai, con trai lớn đi bên cạnh kéo vạt áo hắn, "Tối giờ đi ngủ rồi, ma ma bảo ba ba xuống dưới đón các con."

Cả bọn vẫn còn chơi rất vui, có chút chưa đã thèm, nhưng mà hai chữ ma ma này cũng đủ dễ nghe, cậu nhóc bé nhất ngoan ngoãn đáng yêu chớp đôi mắt to gật gật đầu, thò qua hôn lên mặt hắn một cái, "Vâng, đi ngủ thôi ~ nếu không ma ma sẽ không vui lắm."

Con trai lớn xoay người nói với các bạn khác nên đi ngủ rồi, người lớn cũng bắt đầu đến đón con về.

Đoàn có giáo viên chuyên môn được tìm đến để dạy bọn nhỏ học, trong tòa nhà bên cạnh có phòng học, mỗi ngày đều phải phân ra một số lượng lớn dị năng giả đến đảm bảo an toàn cho phòng học, không ít trẻ xung quanh căn cứ cũng tới đây học.

Vừa đi lên trên Lương Kha vừa hỏi xem hôm nay các con học được gì, đến tầng cao nhất, hắn không nói lời nào, ba đứa nhỏ cũng yên tĩnh lại.

Lương Kha mở cửa, ba cái bánh bao nhỏ nắm tay nhau nhẹ nhàng đi vào, tới trong phòng dùng cái miệng hơi bần nhào lên hôn Thanh Nhược, chất giọng non nớt thì thảo hệt như kẹo sữa bọc đường khiến trái tim người ta ấm áp, "Ma ma ngủ ngon."

Sau khi Thanh Nhược mang thai thì một mình Lương Kha nhận việc chăm sóc con, cũng may mấy đứa con trai cũng khá hiểu chuyện, rất ít khi làm âm ỉ, hơn nữa căn cứ vào kết quả đáng sợ lúc hấn dùng vũ lực trấn áp, ba đứa nhỏ vẫn rất ngoan ngoãn nghe lời hấn.

Con trai lớn miễn cưỡng có thể tự cời đồ dơ ra, còn hai đứa kia cời hay mặc đều phải cần Lương Kha giúp.

Một hàng bánh bao nhỏ rửa mặt đi ngủ, Lương Kha vừa nhớ lại vừa bịa đặt một số chi tiết trong truyện cổ tích nhớ được kể cho bọn chúng nghe.

Trình độ kể chuyện xưa của hấn tất nhiên không thể nào bằng Thanh Nhược, vốn dĩ đã từng bị mấy cái bánh bao nhỏ kháng nghị, Lương Kha giảng đạo lý cộng thêm trấn áp bằng vũ lực, bây giờ bọn chúng đã quen được câu chuyện kể một lúc lại dùng một lúc như vậy trước khi ngủ.

Nửa câu chuyện, ba cậu nhóc đã ngủ say.

Đoàn còn có chuyện chờ xử lý, Lương Kha từ tầng cao nhất xuống văn phòng phía dưới, Tiêu Dịch và trợ lý cũng ở đó.

Hôm nay cậu đi ra ngoài mở hộp, đến giờ cơm chiều thì về, ăn cơm xong lại bắt đầu sửa sang các hạng mục công việc của hội nghị và hướng phát triển về sau của đoàn.

Lương Kha xuống dưới, Tiêu Dịch đẩy những chuyện quan trọng đến chờ hấn quyết định, trợ lý Tiêu Dịch chỉ ở một lát rồi đi mất.

Hai người đàn ông làm xong công việc, Tiêu Dịch rót hai ly nước, cho mình một ly Lương Kha một ly, nói với hấn chuyện lúc mở hộp ban sáng, "Hôm nay em nói phu nhân của chúng ta lại mang thai, về mặt của những người đó thật sự rất đặc sắc."

Lương Kha cong cong môi không nói tiếp, nâng ly nước uống một ngụm, "Đi xem có còn gì ăn không." Cơm chiều ngồi nhìn cô ăn cháo, vừa rồi lại đi dỗ ba đứa nhỏ ngủ, hấn đói bụng.

"Vâng." Tiêu Dịch xuống phòng bếp của đoàn, thức ăn lúc chiều vẫn còn thừa, có điều cái suy nghĩ để Lương Kha ăn đồ thừa này nên dẹp ngay đi, vừa vặn trong phòng bếp còn người, bảo bọn họ làm thêm chút thức ăn.

Lương Kha thích ăn cay, phần ăn khuya của hấn bỏ không ít ỏi.

Mọi chuyện làm xong, hai người xuống sảnh tiệc lúc này ăn khuya.

"Cậu về ngủ trước đi." Lương Kha dặn dò một tiếng, một mình ra cửa.

"Vâng." Tiêu Dịch thật sự mệt mỏi, gật gật đầu đi lên lầu. Căn bản không cần hỏi Lương Kha muốn ra ngoài làm gì, đã từng hỏi qua, hấn không hề trả lời, nhưng nếu Thanh Nhược đã ngủ, Lương Kha ăn khuya xong nhất định phải ra cửa, chờ cho mùi vị trên người bay hết mới có thể trở về nghỉ ngơi, hấn sợ cô nghĩ thấy sẽ không thoải mái.

Lúc đàn ông tỉnh tở lên, so với phụ nữ càng dịu dàng đến nỗi khiến trái tim người ta tràn đầy ấm áp.

Không cần những câu âu yếm, mỗi hành động của hấn đều mang theo một tình yêu dịu dàng, đều là ý nguyện muốn được cưng chiều người trong lòng hấn.

Lúc Lương Kha về phòng thì cô đang ngủ rất say, một tay lót giữa mặt và gối, tóc suôn dài xoa sau người, ngoan ngoãn tựa như chú mèo con.

Sau khi hấn nằm xuống thì cánh tay cô tự động tìm eo hấn ôm lấy.

Nửa đêm cô hơi chuột rút, ý thức朦朧 mơ hồ vì buồn ngủ, đau đớn khiến nước mắt lợc cộc rơi, gương mặt dựa vào ngực hấn, mềm mại gọi, "Chồng ơi ~ đau....."

Lương Kha ôm cô, cũng không đánh thức cô, nhẹ giọng mở miệng vỗ về, bàn tay chuyên nghiệp xoa xoa đùi cô.

Cô dần dần lại chìm vào giấc ngủ, hấn hôn lên nước mắt mặn mặn trên má cô, cũng tiến vào mộng đẹp. Ngày mai còn phải chăm sóc cô và ba đứa nhỏ, hấn không được quyền mất ngủ.

Một ngày nọ con gái hỏi hấn, rằng năm đó rốt cuộc là ai yêu đối phương trước.

Hấn nói là hấn.

Con gái về mặt nhiều chuyện nhìn hấn, dùng sức lôi kéo áo hấn lắc lư, một chút cũng không khách khí, "Ba, con hỏi mẹ thì mẹ lại nói là mẹ, hai người rốt cuộc có thể cho con một đáp án chính xác được không?"

Lương Kha lười để ý đến con bé, đẩy tay nó ra trực tiếp đứng lên chuẩn bị lên lầu tìm Thanh Nhược, đi đến nửa đường lại dừng ở đầu cầu thang, khó có lúc nghiêm túc trả lời vấn đề này, "Nếu là thích, thì là mẹ của con trước, nhưng mà nói yêu, là ba."

"Chặc." Người hỏi chuyện đáng vẻ bị ghê tởm, bặm mặt dựa vào trên sô pha xua xua tay, "Con biết rồi biết rồi, ba mau đi tìm mẹ con đi."

**

Màu sắc rực rỡ, đen trắng,

Thế giới.

Là em

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thoại Chung Có Chủ (Tinh Thoại)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 7 - Chương 1: Thế giới 7: Long Tứ (1)

Vực thăm Bắc Minh, biển sâu không thấy ánh sáng.

Đã từ rất lâu, hô hấp chậm lại, yếu đi, rồi dừng hẳn.

Một thời gian dài không hề xuất hiện hơi thở nào nữa, nước biển dao động dường như không thể nào cảm giác được, trong bóng tối, tất cả rồi cũng trở thành quá khứ.

Đỉnh núi phía nam có tinh linh, chúng biết thuật thông linh truyền ánh sáng, ngàn vạn dặm cũng có thể biến ảo lưu quang*.

*Nghĩa là tạo ra một cơ thể ảo từ ánh sáng ở cách đó rất xa.

Trong lòng biển tối đen có ánh sáng xuất hiện, ngày càng hội tụ lại ở nơi đáy biển thăm thẳm, một dáng hình dần dần rõ ràng. Tinh linh khi lên sân khấu tựa hồ đều mang theo vô số tia sáng, vành tai chúng như ngọc, mái tóc dài màu bạc óng ả, mặc dù chỉ là ảnh ảo, giữa những gợn sóng lưu động, vẫn đẹp đến nỗi khiến người ta bất giác nín thở mà không dám nhìn thẳng.

"Ủi?" Biển sâu yên lặng ngàn vạn năm, lần đầu tiên có tiếng vang. Nếu ai đã từng nghe qua thanh âm khiêu vũ, liền sẽ hiểu ngữ điệu này có thể khiến người ta say mê đến nhường nào, mang theo lực lượng của tự nhiên, dịu dàng đến thế, tươi mát đến thế, truyền thẳng vào trong tim, tựa như giọng nói của tạo hóa.

Bóng đêm, trải dài không có điểm dừng. Có nước biển, nhưng dường như không hề lưu động, không có bất kỳ loài cá nào.

Hô hấp rất nhẹ chậm rãi xuất hiện, không hề phập phồng, như là hơi thở từ đại dương bao la.

"Có người sao?" Thanh Nhược nhẹ giọng mở miệng hỏi, đầu ngón tay non mịn như ngọc quần lấy một lọn tóc màu bạc của mình, hình dạng ảo, tuy không thể di chuyển vị trí một lần nữa, nhưng có thể nhìn có thể nghe.

Nàng hỏi xong những lời này, dường như bị chính mình chọc cười, những gợn sóng đưa tiếng cười trong trẻo truyền xa, cả chút giận dữ của nàng. "Ta hỏi sai rồi, là có ai ở kia sao?"

Làm sao mà có người được? Nàng cảm thấy mình ngốc thật.

Không có tiếng trả lời.

Thật lâu sau đó, sau một khoảng thời gian bình tĩnh thật dài thì hô hấp thông thả lại truyền đến.

Thanh Nhược ngồi giữa biển sâu, sinh mệnh kỳ diệu luôn có điều thần kỳ của mình, sinh vật biển, tinh linh, đều là đứa con cưng của thiên nhiên, giữa bọn họ, dường như có hàng ngàn sợi tơ liên kết cảm ứng.

Nước biển vây quanh ảnh ảo của nàng, mái tóc dài bồng bềnh giữa biển cả đen kịt, tỏa sáng lung linh, khuếch tán ra xa thật xa theo từng làn sóng.

Không có bất kỳ tiếng vang đáp lại nào, giọng nói của tinh linh có thể chạm vào sâu trong tâm hồn, Thanh Nhược cất tiếng hát, giai điệu nhẹ nhàng, ngữ khí dịu dàng, nước biển đen kịt cảm giác vui thích, dao động xung quanh nàng tựa vuốt ve, tựa hòa nhịp cùng nhau phối hợp.

"Áy! Tinh Lăng bảo ta đi thu thập hoa linh với nàng ấy, ta phải đi về."

Nàng sốt ruột gấp gấp đứng lên, ảnh ảo dần dần tiêu tán trong lòng biển, hình dáng dần dần trong suốt, đột nhiên giống như nhớ tới điều gì, bỗng dưng cười đến lộng lẫy lóa mắt, những hạt sáng li ti từ nụ cười tươi tắn của nàng lan tràn theo sóng biển, "Gặp lại sau nha ~ người bạn không nói lời nào ~"

Nàng đi mất rồi.

Nước biển dần dần bình tĩnh trở lại, thật lâu sau, hô hấp thông thả lại đến.

Hắc ám, hắc ám. Hắc ám dường như không có giới hạn. Không biết ánh sáng tiếp theo, sẽ xuất hiện vào khoảnh khắc nào trong thời gian vô tận.

Ánh sáng hội tụ biến ảo, cả sức sống tươi đẹp trên người và làn váy đóng đưa đều được tạo thành từ vô vàn tia sáng, có thể biến hóa ra đa dạng sắc thái, nhẹ nhàng tinh tế tựa như một chú cá thật nhỏ ùa vào trong lòng biển, đáng vẻ vừa vui sướng vừa dịu dàng.

"Xin chào. Ta lại tới nữa đây ~" Vẫn là vị trí như ngày hôm qua, lúc này đây Thanh Nhược không đợi trả lời, trực tiếp ngồi xuống, lơ lửng trong nước biển.

"Nha ~ cũng không biết người ở nơi nào? Ngày hôm qua nếu cách người gần hơn một chút thì tốt rồi." Thuật thông linh truyền ánh sáng của tinh linh, cũng có hạn chế, phạm vi vị trí như vậy, chỉ có thể làm được một lần, trừ khi để lại dấu hiệu của mình, nếu không lần thứ hai sẽ là nơi rất xa khác.

Giai điệu thật nhẹ, cũng thật êm, không phải ca khúc ngày hôm qua, nhưng đều dễ nghe như nhau.

Nước biển quanh quần bên nàng, làn sóng có những sợi dây rất nhỏ, đó là sợi dây không thể nhìn được bằng mắt thường, chỉ có các sinh linh tâm linh tương thông trong hải dương mới có thể thấy, chúng tung tăng nhảy ra từ những gợn sóng, xếp thành một vòng tròn, nhảy nhót trên mái tóc ảo của nàng, mái tóc suôn dài mượt mà đến cực điểm, cuộn dây tròn tròn lăn thẳng xuống dưới.

Nàng bị chọc cười, "Ha ha ~" Bài hát bị cắt ngang, nàng cười vui sướng lại tùy ý, không điệu đà không gượng gạo.

Thật là, dễ nghe đến nỗi khiến trái tim người ta xao xuyến.

Biển sâu thăm thẳm không biên giới, không có thời gian, cũng không có điểm dừng, ca khúc của nàng dần dần kết thúc, hô hấp bí ẩn truyền đến vài lần, sóng biển dao động vui sướng vì ca khúc êm tai của nàng.

Lại đến lúc phải đứng lên chào tạm biệt rồi.

"Người bạn không nói lời nào, ta đi đây, hôm nay phải cùng mọi người đi tìm hoan linh cho cây tinh linh mẹ."

Thân ảnh lộng lẫy sáng lòa dần dần biến mất, "Ngày mai ta lại đến tìm người nha ~ hẹn gặp lại ~"

Vui vẻ, lời hứa hẹn dịu dàng, thật là, tinh linh.

Dường như có một thời gian nhất định và giới hạn, mỗi ngày nàng đều tới, mỗi lần đều nói xin chào, mỗi lần đều nói hẹn gặp lại.

Càng ngày càng nhiều bài hát được cất lên, có lẽ từ lúc bắt đầu liền vô cùng dễ nghe.

Vùng biển đen kịt này, thích nàng.

Ánh sáng biến ảo của nàng vừa xuất hiện, nước biển đã rất nhanh ùa tới, những sợi dây lưu li lấp lánh tụ tập thành vài đứa bé lớn bằng bàn tay, tay nắm tay vừa chờ đợi vừa hoan nghênh nhảy nhót xung quanh vị trí nàng thường xuyên biến ảo.

"Ta lại tới rồi đây ~" Nàng xuất hiện, thân ảnh vừa mới biến ảo một nửa, mấy đứa bé gấp không chờ nổi đã lạch bạch nhảy hết lên người nàng, cơ thể nàng ngưng tụ từ vô vàn tia sáng, chúng cứ nhảy lên lại trượt xuống, nhưng vẫn lặp đi lặp lại mãi không hề biết mệt, chọc nàng cười ha ha, ngón tay ngọc ngà khảy khảy thân mình bị bám của chúng, ánh sáng tựa hồ từ đầu ngón tay nàng tràn ra, cũng có vẻ như bắt nguồn từ trong sâu thẳm biển khơi.

Sóng biển truyền đến dao động, động tĩnh rất lớn, những sợi dây ngưng tụ thành thân hình mấy đứa bé lung lay không giữ nổi, từng cái một tan đi, vì được tạo thành từ ánh sáng, dường như nhìn nàng cũng rất mất mát.

Nàng cười dịu dàng trấn an, nước biển dao động càng lúc càng mạnh, mái tóc màu bạc thật dài của nàng tung bay, làn váy ngưng tụ từ ánh sáng cũng bị phát ra sau.

Thân ảnh biến ảo của nàng nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, lòng biển tựa hồ mang đến sóng gió rất lớn.

Nơi biển sâu, một đôi mắt thật lớn mở ra.

Thật lớn.

Mỗi một con mắt đều lớn gấp bốn lần thân hình nàng.

Và đỏ như máu.

Bình tĩnh không gợn sóng, mở ra trong vùng biển tối om, như là một con quái thú thật lớn, thức tỉnh sau một giấc ngủ say.

Nàng hơi hoảng sợ, giật mình há to miệng, cặp mắt kia cách nàng rất xa, nhưng bởi vì cách xa đến thế, nhìn nàng như vậy, ở giữa chỉ có nước biển đen nhánh như trống rỗng.

Thật sự rất đáng sợ.

Sóng biển dường như có thể phản ánh lại từng nhịp tim đập liên hồi của nàng.

Nàng chớp chớp mắt, vẫy vẫy tay, "Hi ~"

Đột nhiên nở nụ cười, tươi đẹp như thời khắc mặt trời soi sáng khắp nơi vào ngày đầu tiên của mùa xuân, mặt đất vừa trải qua mùa đông giá rét, bỗng được sự ấm áp tràn về làm kinh hoàng đến lúc nào cũng có thể ngắt đi.

"Người bạn không nói lời nào, là người sao?"

Nàng nghiêng nghiêng đầu, vừa chờ mong, vừa thân thiện.

Đôi mắt thật lớn đỏ như máu không gọn sóng, nhìn nàng, bình tĩnh đến như là hai khối trang sức làm bằng ngọc thạch, không có tình cảm, không hề dao động.

Thanh Nhượng chẹp chẹp miệng, cười đến ngoan ngoãn lại đáng yêu, "Không nói lời nào cũng không sao cả, ha ha, chào người, ta là Thanh Nhượng, rất vui được biết người nha ~"

Vẫn không có trả lời.

Nàng lại ngồi xuống, bởi vì sự xuất hiện của đôi mắt mà nước biển dao động thật lớn cũng dần dần khôi phục bình tĩnh, những sợi dây từ sóng biển ngưng tụ thành mây đưa bé bụ bẫm vừa nẩy, chúng sợ hãi, rúc thân mình nhỏ xíu mập mập vào trong lòng Thanh Nhượng, vào giữa vạt áo, tự thể nghiệm nói cho nàng, cái tên hai mắt này đáng sợ biết bao nhiêu.

Thanh Nhượng khẽ vuốt ve trấn an chúng, đối diện với đôi mắt đỏ tươi mà cất tiếng hát.

Nàng nhẹ nhàng nhắm hai mắt, đóng đưa theo nhịp, cơ thể chậm rãi lay động.

Mây đưa bé bụ bẫm được trấn an, chạy đến trên đùi nàng ngồi, cái đầu nhỏ tròn xoe cũng lắc lư hòa nhịp cùng nàng.

Đây không phải một ca khúc nhẹ nhàng, nhưng vẫn dịu dàng, ấm áp, tựa như gió xuân êm ái.

Biển sâu, có sự ấm áp, đến từ gió xuân.

"Ồi ~ ta lại phải đi rồi, hôm nay cha muốn đi ra ngoài, ta phải trở về trông các em một chút."

Mây đưa bé nín vạt áo nàng, nàng đứng lên, chúng bám vào, quyết không buông ra, ánh sáng ngưng tụ thành trang phục, chúng kéo như vậy một hồi vẫn lẫn hết xuống, nước biển chính là chúng, nhưng nàng vẫn dang hai tay dịu dàng đón lấy, như sợ chúng sẽ ngã đau vậy.

Nàng vẫy vẫy tay với đôi mắt to huyết sắc, "Ngày mai ta lại đến chơi với người nha."

Mùa xuân, mùa hè, mùa thu, mùa đông.

Đôi mắt cùng hô hấp chậm chạp, ở biển sâu mỗi ngày chờ đợi một cô nàng tinh linh xuất hiện.

Nàng nói, ngày mai phải đi vào sơn cốc, có lẽ tối muộn mới đến được.

Sóng biển dâng lên, còn muốn lớn như lúc trước, dường như mang theo khí thế của sóng thần cuồng phong, thân hình nàng cơ hồ không ổn định được.

"Thanh, Nhượng." Biển sâu cất tiếng.

Thanh âm tựa như đến từ bên ngoài hàng ngàn năm ánh sáng, trầm thấp vượt qua hải dương, ngàn ngàn, sau khi chạy dài vạn dặm, cuối cùng đến được bên tai nàng.

Biển sâu, hẳn mở miệng.

Thanh Nhượng vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn qua, lúc hẳn nói, biển cuộn sóng mãnh liệt, thân ảnh biến ảo của nàng không cùng cố được, theo sự đóng đưa của sóng biển, thanh âm cũng run run lắc lắc không ổn định.

"Người nói chuyện đấy ư ~ đúng vậy đúng vậy, ta là Thanh Nhượng."

"Thanh Nhượng." Hẳn lại mở miệng gọi tên nàng, lúc này rõ ràng, thuần thực hơn nhiều so với lần trước. Thật giống như, đã trầm lắng đi lại trong lòng ngàn vạn lần.

Thanh Nhượng nở nụ cười, gật gật đầu, thân ảnh đọng đưa trong lòng biển tối đen phát ra ánh sáng bảy màu lấp lánh, từng chỗ đều xuất hiện cầu vòng nhỏ nhỏ. Mái tóc dài màu bạc tung bay sau người, khoe mắt đuôi lông mày đều nhuộm ý cười lộng lẫy sáng ngời.

"Ừ, ta ở đây."

**

Thanh, Nhượng.

Thanh Nhượng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 7 - Chương 2: Long Tứ (2)

"Mái tóc của Tình Lăng là màu xanh biếc đỏ ~ còn muốn xinh đẹp hơn cả tiên thảo xanh non." Nàng ngồi trong lòng biển, hai chân lác qua lác lại, đầu ngón tay từ từ vòng lấy mây lộn tóc màu bạc.

Đôi mắt đỏ như máu từ xa nhìn nàng, không tỏ thái độ cũng không cất ngang, hồ hấp vững vàng lặn vào biển sâu tối đen an tĩnh, chỉ có thanh âm trong trẻo của nàng, từ từ vang vọng ra xa.

Thanh Nhượng nói với hắn một hồi bỗng dùng tay chống cằm nhìn qua, ánh mắt thuần khiết lại dịu dàng, "Người có mệt không? Vẫn luôn tròn tròn như vậy. Hay là nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút đi."

Từ sau lần mở mắt trước, đôi mắt thật lớn này vẫn chưa lúc nào khép lại.

Bên kia không trả lời, nàng cũng không tiếp tục đề tài này, lười biếng mà ngồi, bày ra tư thế dựa vào sóng biển, dưới làn váy ngưng tụ từ tia sáng lộ ra một đoạn chân mịn màng trắng nõn, tựa hồ có ánh sáng năm màu lưu chuyển theo từng nhịp đọng đưa.

Thanh Nhượng đứng dậy rồi đi, phát phát tay tạm biệt, thanh âm mềm như gạo nếp vừa chín còn bốc khói thơm ngào ngạt, "Ta đi về đây, nếu mệt thì người nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lúc nhé."

Hắn nhìn nàng từ từ biến mất, trong biển sâu đen nhánh vô biên vô hạn tựa trống rỗng chỉ còn lại một đôi mắt đỏ tươi của hắn.

Nơi này là một góc bị thế giới lãng quên.

Vực thẳm Bắc Minh dưới đáy biển sâu, hắn cũng đã quên mình bị giam giữ ở đây từ khi nào, hình như đã lâu lắm lâu lắm rồi.

Hắn đã từng là một Long Tử thiên phú kinh người pháp lực vô biên, hưởng thụ đủ mọi sự tôn sùng và phồn hoa của thế gian, mỗi khi ra vào đều có hải linh đi theo.

Những phần nô, những oán hận khi mới vừa bị giam giữ đều theo thời gian trôi đi mà tan biến theo. Sinh linh ở vùng biển này, bởi vì sự tức giận cực độ lúc đó của hắn, cho dù có vô tội hay không, tất cả đều táng thân trong bụng hắn, biển xanh mất đi toàn bộ sinh linh mình nuôi nấng, chỉ còn lại một kẻ thô bạo đang bị giam giữ, màu lam phai nhạt, sự tối tăm dần dần xâm nhập.

Sau khi những cảm xúc táo bạo qua đi rồi, hắn bắt đầu khủng hoảng, bắt đầu mong mỗi thời gian trôi đi chậm một chút, bởi vì sự cô độc tột cùng này khiến người ta sợ hãi đến tận đáy lòng, lại ước gì thời gian trôi nhanh một chút, khát vọng được giải thoát, mong muốn được một lần nữa nhìn thấy trời xanh, mây trắng, biển khơi xanh thẳm, và cả các sinh linh khác.

Nhưng mà, không có.

Sau đó nữa, thời gian ngày càng lâu, hết thấy mọi cảm xúc đều nhạt nhòa, tuổi thọ vô cùng và vinh quang vô biên mà hắn đã từng kiêu ngạo, trở nên buồn cười mà đáng sợ, pháp lực mạnh mẽ mà hắn đã từng tự hào, biến thành gông xiềng cuối cùng giam cầm chính mình.

Hắn nhắm hai mắt lại.

Ở giữa biển đen trống rỗng, lặng im.

Hôm nay nàng nói màu xanh biếc, màu xanh biếc là màu như thế nào nhỉ?

A, nhan sắc của tiên thảo. Xinh đẹp ư?

Làm sao có thể đẹp bằng tóc nàng được.

Nàng là sự vui tươi, là nét dịu dàng.

Có rất nhiều rất nhiều người bạn tinh linh đủ mọi vẻ ngoài, có người cha hơi chút nghiêm khắc, có người mẹ cẩn thận bao dung, có em trai em gái hoạt bát đáng yêu. Còn có, những bạn bướm xinh đẹp, cả các loài động vật nhỏ nữa.

Cùng với, cây tinh linh mẹ đầy tín ngưỡng.

Trong lòng nàng, có muôn vàn điều thú vị của trời đất.

Lại đến cuối mùa xuân, nàng nói, bên chỗ tộc Tinh Linh nở rất rất nhiều hoa, đủ mọi màu sắc, mẹ của nàng hái không biết bao nhiêu hoa tươi, dệt quần áo mới cho mấy chị em họ.

Xoáy nước nổi lên, thân ảnh biến ảo của cô xoay tròn giữa sóng biển, đóa hoa trên làn váy vừa tinh xảo vừa chân thật, bị nước cuốn đi lượn quanh đến bên cạnh hắn.

"Thanh Nhược."

Hắn mở miệng gọi nàng.

Đã vài tháng rồi, hắn mới lên tiếng.

Thanh Nhược dừng xoay tròn, bàn tay xinh xắn non mềm vuốt thẳng làn váy lộ ra những tia sáng mỏng manh, cùng với đôi mắt long lanh khiến nàng tựa như thiên sứ được cung chiều nhất.

"Sau này đừng tới nữa." Hắn chậm rãi nói, bằng phẳng mà nghiêm túc.

Hắn mở miệng, đáy biển cuộn sóng ngầm dữ dội, thân ảnh của nàng không ổn định được, phiêu dang theo từng làn sóng, mái tóc dài màu bạc tung bay như ở trước gió, trong biển dường như dâng lên một tầng vị ngọt nhẹ ảm, có lẽ đến từ mùi hương thân thể nàng, hoặc cũng có lẽ đến từ hoa tươi trên váy.

Không đợi nàng trả lời, hắn nhắm mắt.

Đôi mắt đỏ như máu ở nơi xa trong biển sâu khép lại, xung quanh chỉ còn một mảnh tối đen, vô cùng vô tận, cất giấu những câu chuyện xưa không ai biết và những điều bí ẩn trong quá khứ.

Biển đen lại êm đềm, thân ảnh Thanh Nhược ổn định được, cái tay giữ váy của nàng buông ra, giọng nói mềm mại hơi hạ xuống.

"Ừm, bởi vì, người không thích làm bạn với ta sao?"

Không có tiếng trả lời.

Thật lâu sau đó, trong biển không hề truyền đến một hơi thở nào nữa.

"Ồ." Nàng nhỏ giọng lên tiếng, dường như đang tự trả lời, lại dường như là đáp lại khoảng không gian yên tĩnh không tiếng động này.

Thân ảnh của nàng từ từ biến mất giữa lòng biển, một chút điểm sáng cuối cùng tối dần, chậm rãi hòa vào bóng tối.

Hô hấp bí ẩn lại kéo dài, vượt qua sóng biển mạnh mẽ truyền ra mọi phía.

Biển sâu, lại trở về với sự yên tĩnh.

Thanh Nhược một lần nữa biến ảo mà đến, tay chấp sau lưng, cúi đầu gõ gõ mũi chân lên nước biển.

Đôi mắt bên kia không mở, cả một mảnh biển sâu tối om chỉ có thân ảnh nàng tỏa sáng lung linh.

Trong biển không có ánh sáng, cũng không phản chiếu bóng dáng nàng.

Thanh Nhược đứng một lúc lâu, khóe miệng hơi cong lên, tay vẫn để sau người, ngẩng đầu nhìn về hướng hắn, nhẹ nhàng cất tiếng hát.

Giọng nàng rất nhỏ, nhưng nơi này thật sự tĩnh lặng, chỉ cần một chút thanh âm, sóng biển liền sẽ truyền nó ra xa, quanh quẩn trong vùng nước biển đen nhánh này.

Giọng ca của tinh linh vô cùng truyền cảm, nàng không hát to, chỉ ngân nga khe khẽ, tinh tế mà êm dịu, nước biển vốn có chút áp lực xung quanh dần dần bình thản lại.

Phía xa không có bất kỳ sự đáp lại nào, hô hấp kéo dài, hơi dừng lại, ngẫu nhiên truyền ra rất xa, rồi lại lượn quẩn xung quanh.

Nơi này, giống như một cái không gian màu đen bị phong bế, chỉ có hắc, sau khi nàng tới lại có thêm nàng.

Dựa theo thời gian nhất định mỗi ngày, hôm nay nàng không nói gì, sau khi hát xong thì đứng giữa lòng biển nhìn về phía hắc, ánh mắt thuần tịnh sáng trong.

Rồi sau đó thân ảnh biến ảo dần dần tan đi.

Cuối mùa hè, Thanh Nhượng mặc chiếc váy dệt từ hoa sen, còn vương vấn hương thơm thanh mát sạch sẽ.

Thanh Nhượng đứng trên những gợn sóng, đã một năm rồi, vị trí này, nàng vén váy ngồi xuống, hoa sen trên làn váy như nở rộ giữa biển sâu, khiến nàng càng thêm duyên dáng yêu kiều tựa một nàng tiên hoa.

Thanh Nhượng nghiêng nghiêng đầu, "Mùa hè sắp đi rồi, phải rất lâu nữa mới có thể nhìn thấy hạ phong tỷ tỷ."

Giọng điệu có chút phiền muộn.

Có phải hay không trong thế giới tinh linh, vạn vật trên thế gian đều đối đãi nhau bằng tất cả dịu dàng.

Biển sâu nổi sóng, làm loạn làn váy nàng, một cánh hoa theo sóng biển trôi đi rất xa.

Hắc không có mở mắt ra, chỉ là thờ dài, rồi sau đó hỏi nàng, "Thanh Nhượng, tại sao ngươi lại đến đây rồi?"

Thanh Nhượng cười rộ lên, không trả lời vấn đề hắc, hai chân tinh nghịch lắc qua lắc lại, ngay cả ngón chân mượt mà như ngọc đều mang theo sự thích thú mà đong đưa, tựa giọng nói trong trẻo hiện tại của nàng, "Ngươi lại nói chuyện nha ~"

Nàng vỗ cổ tay mình, hiển nhiên vô cùng vui vẻ, "Hi ~ đã lâu không được nghe ngươi nói chuyện."

Không phải đã lâu không gặp, bởi vì bọn họ mỗi ngày đều gặp nhau, cho dù hắc không mở mắt, nàng nhìn không thấy hắc.

Tiếng cười nhẹ nhàng chậm chạp trầm thấp truyền đến, "A ~" Dường như cả sóng biển đều nhiễm sự thích thú nồng đậm, độ cung dao động mang theo sự vui vẻ, hắc mở miệng như giáo huấn lại như thương tiếc, "Ngu ngốc."

Thanh âm của Thanh Nhượng đong đưa theo những gợn sóng, truyền ra trên dưới trái phải, nhưng nàng vẫn như xinh đẹp đến nỗi khiến người ta phải nín thở mới dám nhìn chăm chú.

Tiếng cười giòn tan của nàng làm hắc mở mắt, hắc nhìn rất rõ ràng chính xác độ cong nơi khoe miệng nàng.

Đôi mắt long lanh hơn tất cả những vì tinh tú hắc từng gặp, thuần tịnh không dính bụi trần lại dường như hội tụ sự dịu dàng bao dung ở muôn vàn thế giới, "Ngươi vui vẻ là được, gọi ta là ngu ngốc cũng không sao hết."

Hắc nặng nề mỉm cười, đôi mắt đỏ tươi thật lớn hơi cong lên, tựa như có một làn gió biển dịu dàng thổi qua khi hắc nói chuyện, "Ừ, ngu ngốc."

Hai chữ, vang lên thật mềm nhẹ, tràn đầy, là cung chiều là yêu thương.

Thanh Nhượng nhìn hắc mi mắt cong cong cười rộ lên, không nói gì cũng không phản bác, đáng vẻ tùy theo ý hắc.

"Thật ra mùa thu cũng rất tốt, mùa thu có trái chín ngọt ngào, có lá vàng xào xạc rơi, rải rác cả một sân đẹp cực kỳ."

Đề tài của nàng lại trở về với các mùa, mùa mấy tay chân từng chút từng chút một kể với hắc về cảnh sắc mỹ lệ của mùa thu, những vụ thu hoạch trái cây, thậm chí nàng còn lên chạy đến nhìn, thế gian vui thích, mọi người thật thỏa mãn ở trên đồng ruộng thu hoạch.

Hắc cho rằng mình đã quên thế gian này trông ra sao rồi.

Nhưng mà nghe nàng chậm rãi nói, hắc cũng bắt đầu nghĩ tới.

Tóc nàng màu ngân bạch, hơi nước cũng là màu sắc này.

Váy nàng màu hồng phấn, hoa đào cũng giống vậy.

Làn da nàng trắng nõn, hết như gạo nếp chẳng?

Hắc nghiêm túc nghe nàng miêu tả, giống như tín đồ nghe vị thần của mình chúc phúc, mỗi một tế bào đều đong đầy sự thành kính và chăm chú.

"Thanh Nhượng, ta thích màu ngân bạch." Hắc chậm rãi mở miệng, tận lực đè nặng sự dao động của nước biển.

Thân ảnh nàng đong đưa trong sóng biển, mái tóc thật dài phát phơ, ánh sáng theo làn sóng, truyền khắp xa xa.

Thanh Nhượng giữ chặt mái tóc của mình, quơ quơ, "Mau như thế này sao?"

"Ừm."

"Tình Lãng tỷ tỷ muốn sinh tiểu bảo bảo, chắc chắn sẽ là một đứa nhóc xinh đẹp đáng yêu. Ta và Tình Lãng đang thu thập phúc linh, bọn ta phải làm cho con bé một túi phúc thật lớn."

"Tuyệt rồi rồi, năm nay mùa đông đến hơi sớm, tiểu bảo bảo đã chào đời, thật sự vô cùng vô cùng xinh đẹp, lại qua mấy tháng nữa, bọn ta sẽ có thể mang con bé đi động hoa chơi với đàn bướm ở đó."

Nàng thay một chiếc váy dệt từ lá cây, màu xanh biếc khiến gương mặt nàng càng trẻ trung non mịn, lấp lánh đứng giữa lòng biển trông thật động lòng người.

"Ừ?" Thanh Nhượng kinh ngạc thở nhẹ, vươn tay đón lấy mấy đứa bé nhảy lên, ngạc nhiên lại vui mừng chớp chớp mắt nhìn về phía hắc hủi, "Chúng có mắt có mũi này!"

Mấy đứa bé ngưng tụ từ sợi dây hải linh từ sóng biển lại có thể có mắt mũi.

Nơi biển sâu truyền đến tiếng cười dịu dàng của hắc hủi.

Hắc hủi đã không chế sóng biển thuần thực, hiện tại dao động khi nói chuyện đã vô cùng nhỏ.

"Thanh Nhượng, ngươi không phát hiện, nước biển không còn là màu đen tuyền nữa sao?"

"Nha!" Thanh Nhượng ôm mấy đứa bé nhảy nhót trong tay, quay đầu nhìn nhìn bên cạnh, "Hình như là vậy, trước kia đen nhánh đến không nhìn thấy gì cả."

Nàng cẩn thận nhìn về phía hắc hủi một cách chăm chú, đôi mắt đỏ tươi thật lớn có chút khẩn trương nhìn lại nàng.

Thanh Nhượng mỉm cười, nàng chỉ có thể nhìn thấy một thân ảnh mơ mơ hồ hồ, cảm giác bị vô số thứ trói buộc, "Ngươi là rồng sao? Thật lớn nha."

Long Tứ đột nhiên cảm thấy buồn cười, hắc hủi có thể có lúc khẩn trương.

"Ừ, ta là rồng, một con rồng bị tuyên án vĩnh viễn giam cầm."

Hai chữ vĩnh viễn này, đặt ở trước từ giam cầm như vậy, thật sự khiến người ta cảm thấy bi thương.

Thanh Nhượng gật gật đầu, ngón tay chạm chạm vào cái mũi của tên nhóc trong tay, mềm mại, nhưng mà không có bất kỳ độ ấm nào, thật lạnh.

Giọng điệu nàng không thêm để ý, nhưng vô cùng nhẹ nhàng và chân thành, "Không sao cả, ta có thể đến chơi cùng ngươi mà."

"Ai." Hắc hủi khe khẽ thở dài, "Ta biết, ngu ngốc."

**

Vì sao lại còn muốn đến nữa?

Nàng không nên xuất hiện ở nơi hoang vu đến chỉ còn lại bóng tối như vậy.

Thanh Nhượng, nàng là tinh linh nha.

Nàng hắc hủi là nên đứng dưới cây tinh linh mẹ xinh đẹp,

Cười đến dịu dàng động lòng người.

Ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 7 - Chương 3: Long Tứ (3)

Gần đây Thanh Nhượng đến hơi ít, hơn nữa chỉ một lát rồi lại đi.

Nàng mỗi lần biến ảo tới, nói với hắn vài chuyện vụn vặt linh tinh trong sinh hoạt, đầu ngón tay sáng lấp lờ giấu ở sau người, một chút một chút, thả ra hoan linh nàng thu thập được tại thế gian.

Vùng biển này đã yên tĩnh trầm mặc lâu lắm lâu lắm rồi, tất cả sinh linh đều đã rời đi từ xưa kia, nước biển đen nhánh mặc dù có hoan linh nàng thả ra mỗi ngày, ngoại trừ sự tối đen mờ mịt, không có bất kỳ sinh linh khác đến.

Nàng cho rằng mình cũng đủ kín kẽ, nhưng mà..... Long Tứ khe khẽ thở dài, hắn là rồng nha, từng giọt từng giọt nước trong biển này, hắn đều biết đến rõ ràng sáng tỏ.

Tinh linh và hoan linh, bởi vì cây tinh linh mẹ sinh sản không ngừng dựa vào hoan linh mà các tinh linh trên thế gian bắt được, nên hoan linh đối với tinh linh có ý nghĩa hoàn toàn không thua gì biển cả đối với sinh vật thủy sinh.

"Thanh Nhượng." Long Tứ nhẹ nhàng cất tiếng gọi nàng.

Nàng đang nói chuyện với hắn, nghe thấy hắn mở miệng, ngoan ngoãn yên tĩnh lại, đôi mắt sáng như sao trời chuyên chú mà nghiêm túc xa xa nhìn hắn.

"Ta đã quen nơi này chỉ có mình ta rồi, nếu có sinh linh nào khác, ta sẽ cảm thấy thật ồn ào." Hắn thông thả nói, tất cả vuốt rồng thật lớn đều bị xích sắt phong ấn trời buộc, chỉ có thể nhẹ nhàng nện ra một cái pháp thuật thật nhỏ, ở trong nước biển một đường đi thẳng về phía nàng, hoan linh được thả ra hôm nay lại lộc cộc chạy về đầu ngón tay nàng.

Điều mờ ám đã bị hắn biết, Thanh Nhượng cười đến ngọt ngào lại có chút thẹn thùng xấu hổ, tay giấu ở sau lưng vòng đến trước người, hai đầu ngón tay chọc chọc vào nhau, thanh âm mềm mại, "Thực xin lỗi, ta cho rằng ngươi hy vọng nơi này nào nhiệt một chút."

Ánh mắt hắn nhu hòa, giọng nói dịu dàng, "Đừng nói xin lỗi có được không, ta đã quen yên tĩnh, chỉ cần ngươi đến là đủ rồi."

Thanh Nhượng nhìn hắn cười đến mi mắt cong cong, nghiêng nghiêng đầu đáp ứng, "Ừ, được, về sau mỗi ngày ta đều tới."

Long Tứ cũng nhẹ nhàng cười theo, "Ngu ngốc, không cần mỗi ngày đều tới, ngươi thỉnh thoảng đến là ta đã rất vui rồi."

Thanh Nhượng ngồi giữa lòng biển, dựa lưng vào những làn sóng, lười biếng đuổi người, gần đây vội vàng đi khắp nơi thu thập hoan linh, đúng là có hơi mệt, nửa híp mắt nhàn nhàn hỏi hắn, "Ngươi đã ở chỗ này bao lâu nha?"

Đã bao lâu?

Long Tứ nhớ lại một chút, thành thật trả lời, "Lâu lắm, quên rồi."

Nàng kinh ngạc, miệng mở ra một vòng tròn nhỏ nhỏ, ánh mắt sáng trong nhìn qua, không phải đồng tình, cũng không phải tiếc nuối, chỉ đơn giản là nhìn hắn như vậy.

Long Tứ nhìn lại, không hình dung được, nhưng cảm thấy ngay lúc này bản thân lại mềm lòng đến rối tinh rối mù, dường như khoảng thời gian trống trải dài thật dài đều trở nên có ý nghĩa, vì chờ nàng đến, khoảnh khắc mà nàng xuất hiện, tất cả những điều trong quá khứ đều có ý nghĩa.

Sự dịu dàng triển miên.

"Vốn dĩ vùng biển này rất đẹp." Long Tứ nhìn nàng, ánh mắt bao dung nhu hòa, đôi mắt đỏ như máu ở biển sâu tựa như trái tim hồng hồng, chứa đầy sự dịu dàng của hắn.

Mềm nhẹ lên tiếng, hắn đã không chế được sóng biển mang theo khi nói chuyện, chỉ có những gợn sóng như gió nhẹ lượn đến, thổi tung mái tóc màu bạc sáng ngời của nàng, từ từ phát pho phía sau.

"Có từng đàn cá, có san hô, có rất rất nhiều sinh linh." Giọng Long Tứ dần chậm rãi, "Khi đó ta mới vừa bị giam giữ, oán khí quá nặng, lòng tràn đầy thù hận, bọn họ, đều bị ta nuốt....."

Thanh Nhượng đứng thẳng người, khóe mắt dường như lấp lánh nước mắt sắp rơi xuống.

Hắn nhẹ nhàng mở miệng, giọng nói mang theo ý cười, "Sợ hãi ta sao?" Hỏi đến nhu tình lại ẩn chứa sự chua xót nhỏ nhỏ.

Nàng làm thế nào lại sẽ xuất hiện tại đây, gặp được hắn, thật là dấu vết không nên có trong sinh mệnh tốt đẹp của nàng.

Nàng nhẹ nhàng gật đầu, ngoan ngoãn thành thật, rồi lại lắc đầu, ngón tay đặt ở bên môi, lời nói mềm mại, "Thế linh hồn bọn họ đâu?"

"Linh hồn?" Long Tứ lặp lại hai chữ này, đôi mắt đỏ tươi nhìn xuống biển sâu không thấy bất kỳ thứ gì, "Oán khí của họ rất nặng, linh hồn cũng giống như ta, đều bị giam giữ tại vùng biển này."

Thanh Nhượng làm một cái tư thế ôm, "Nếu chỉ là giam giữ, vậy thì có phải hay không, linh hồn họ còn có thể được chuyển thế?"

Long Tứ nhẹ nhàng ừ một tiếng, có lẽ biết nàng muốn làm gì, không khỏi cười rộ lên, "Ngu ngốc, ngươi có biết nơi này cất giấu bao nhiêu oán linh

không? Có biết muốn để một oán linh chuyển thế khó như thế nào không?"

Buông bỏ mong muốn lúc còn sống, cần phải nhất nhất dẫn đường, muốn họ cam tâm tình nguyện, muốn họ bỏ qua những chuyện cũ đã qua trong quá khứ, hướng tới một tương lai mới, đối với những oán linh đã bị giam giữ một thời gian thật dài, nói dễ hơn làm.

Thanh Nhược lắc lắc đầu, đôi mắt ngốc ngốc có chút mờ mịt, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, siết chặt nắm tay, giọng nói đáng yêu trong trẻo tràn đầy nguyên khí, "Chẳng qua không sao hết nha, ta có thể sống thật lâu thật lâu ~ chắc chắn sẽ có một ngày như vậy."

Long Tứ bật cười, trong khoảng thời gian này, hẳn sao lại thích cười như thế, hẳn nhẹ nhàng thờ dài, như là hỏi nàng, cũng như là hỏi chính mình, nói rõ ràng từng câu từng chữ, "Ngu ngốc, ngươi nghĩ kỹ rồi sao?"

Tầm mắt nàng thẳng tắp nhìn qua, thuần tịnh sáng trong rồi lại xen lẫn phồn hoa xán lạn đã qua của muôn vàn thế giới, gật gật đầu, "Nghĩ kỹ rồi nha."

Long Tứ thâm ừ một tiếng trong đáy lòng, không chế thân thể đã lâu không di chuyển, thi triển một cái pháp thuật thật dài, biển đen trống rỗng trước mặt bắt đầu dao động, thật giống như đột nhiên xuất hiện một con đường nhỏ, tuy rằng vẫn là nước, nhưng đó là con đường mà thân ảnh biển ảo của nàng có thể đi qua.

Hắn có chút mờ mịt, ánh mắt vẫn dịu dàng, chuyên chú cẩn thận nhìn nàng, "Ngu ngốc, lại đây."

"Được." Thanh Nhược đáp, gật gật đầu, không hề do dự bước lên con đường hắn tạo ra.

Từng bước từng bước một, nàng đi thật vững vàng, nhìn hẳn nhẹ nhàng cười, đôi mắt đỏ tươi thật lớn cách nàng ngày càng gần.

Long Tứ cũng nhìn nàng, mỗi một chỗ trên người nàng bắt đầu rõ ràng lên, làn da không hề tì vết, lỗ tai nhón nhọn tỏa sáng, gương mặt nhỏ tinh xảo, đây là sinh linh được yêu thương nhất, tất cả từ ngữ ca ngợi trên thế gian đều được dành cho họ.

Khoảng cách kéo gần lại rất nhiều, trong thân thể to lớn của hắn nhả ra một món tuyệt thế trân bảo.

Đàn cổ trong suốt, từ thân đàn đến dây đàn, tất cả mọi nơi đều trong suốt, dường như đã có ý thức thông linh của mình, ở trong nước biển đen nhánh lộ ra ánh sáng trắng li ti, bao vây lấy mỗi một chỗ trên thân đàn, chậm rãi di chuyển đến gần Thanh Nhược, dừng ở chỗ cách nàng không xa.

Thanh Nhược kinh ngạc mở to đôi mắt.

Long Tứ lên tiếng hỏi nàng, "Ngu ngốc, biết đánh đàn không?"

"A?!" Nàng có chút không kịp phản ứng, hoàn toàn không chú ý nghe hắn nói gì, nhìn hắn lại cúi đầu nhìn cây đàn lơ lửng trước người.

Đây là một đồ vật trong truyền thuyết.

Tên gọi là "cầm".

Bởi vì tất cả tân ngữ tựa hồ đều không xứng được thêm trước nó.

Trong lời đồn, sóng âm của nó có thể dẫn cửu thiên chi thủy, cho nên mới có biển cả, có thể tạo ra rừng rậm, cho nên mới có cây tinh linh mẹ, tiện đà có tộc Tinh Linh.

Hiện tại, xuất hiện trước mặt nàng, đây chính là thứ thần thánh nhất trong lòng tinh linh, giọng điệu hẳn lại nhẹ nhàng băng quơ như vậy, sao có thể bảo nàng đừng kinh ngạc.

Hắn chờ nàng ngắm nghía một lúc, mới chậm rãi mở miệng, "Lần sau đến, có thể sử dụng cây đàn này, sóng âm của nó có thể dẫn linh, rất hữu dụng đối với việc đuổi oán."

"A?!" Thanh Nhược chớp chớp mắt nhìn hắn, ngốc ngốc đáp một câu, "Ừm."

Long Tứ tiếp tục nói, "Cái này ngươi có thể mang về, nó cũng truyền ánh sáng được, có thể biến ảo theo ngươi."

Nàng nói không nên lời, nhìn hắn chớp mắt một cái, lại chớp một cái, sau khi sừng sốt nửa ngày, cây đàn lơ lửng chậm rãi tới gần, chạm vào thân ảnh biển ảo của nàng, xúc cảm lạnh băng băng, bên trong lại ẩn chứa sự ấm áp cuộn cuộn không ngừng.

Cảm giác mâu thuẫn kỳ quái lại khiến người ta thấy thoải mái.

Ngón tay non mềm của Thanh Nhược chậm rãi đặt lên, gảy dây đàn một chút, hình như không nhìn thấy bất kỳ dao động nào, tiếng đàn lại vọt tới từ bốn phương tám hướng, đủ lớn để mỗi tế bào đều cảm giác được mà lại không hề ảm ỉ.

Cây đàn này, tựa hồ có thể hình dung bằng sự thông minh sắc sảo.

Tiếng đàn nàng tùy tiện gảy ra đều mang theo cảm giác của nàng, duyên dáng ảm áp.

"Được thôi." Thanh Nhược cười rộ lên, nhẹ nhàng cắn mỗi một cái, ôm cây đàn lên, dáng vẻ vô cùng quý trọng, "Ta sẽ nỗ lực đàn thật tốt."

Long Tứ cười cười, dịu dàng nhắc nhở nàng, "Trở về đi, hôm nay đã ở lại đây lâu rồi."

"Ừm." Thanh Nhược gật gật đầu, "Hình như là vậy, phải về đi hái hoa linh với mẹ."

"Ừ, đi đi." Long Tứ nghĩ nghĩ, vẫn là có chút không yên tâm dặn dò, "Phải cẩn thận trông chừng cây đàn, không thể không đề phòng kẻ khác."

Nàng mỉm cười ngọt ngào, ngoan ngoãn gật đầu, rồi sau đó thân ảnh biến ảo dần dần tan đi, cuối cùng một tay ôm đàn, một tay vẫy vẫy với hắn, "Ngày mai gặp nha ~ long long."

Long long?

Long Tứ bật cười với biển đen trống rỗng, đây là cái tên gì thế.

Nhưng mà cũng đúng, hắn hình như chưa nói tên của mình cho nàng.

Tên? Đã lâu lắm rồi không có người kêu tên, ngay cả chính hắn cũng sắp quên mất, long long? Nàng thích gọi là gì cũng được.

Mà hình như cũng chưa nói với nàng tại sao hắn lại bị giam giữ ở đây.

Hắn đoạt "cầm" khiến tất cả sinh linh bất mãn, rất lâu về trước, sự cuồng vọng của hắn đã đắc tội với rất nhiều chủng tộc sinh linh, họ nhện, bởi vì không thể tìm thấy lý do để có thể quang minh chính đại áp chế hắn, mà pháp lực vô biên của hắn cũng làm cho họ bó tay, không có cách nào làm gì được.

Sau đó, hình như là vào năm rồng thì phải? Hay là năm nào khác nữa, đã lâu rồi nên không nhớ rõ, bọn họ nhắc đến "cầm" với hắn. Dùng tất cả từ hình dung trên bảo trên thế gian, hơn nữa còn đặt rất nhiều tiền cược.

Hắn từ trước đến nay đều không kiêng nể gì, không có chỗ nào phải cố kỵ, nếu có hứng thú, vậy đi đoạt lấy là được thôi.

Dẫn tới vô số bất mãn, nhưng pháp thuật của hắn như cũ có thể cho phép hắn miệt thị mọi người, tùy ý làm bậy.

Cuối cùng kẻ quyết định giam cầm hắn vẫn là Thiên Đạo, oán khí của tất cả sinh linh, kinh động đến Thiên Đạo.

Khi đó họ vẫn vô cùng muốn lấy lại "cầm", vô số người chống lại hắn, cao cao tại thượng nhìn hắn bị phong ấn của Thiên Đạo áp chế phải phủ phục, vênh váo tự đắc giống như là ban ân, "chỉ cần ngươi giao đàn ra đây, bọn ta sẽ tạm tha cho ngươi."

A, xì.

Thật ra hắn cũng không thật sự hiếm lạ món trân bảo mà tất cả sinh linh đều hướng tới này, chỉ là lúc ấy rất mạnh, trước giờ đôi mắt đều đặt trên đỉnh đầu mà nhìn người khác, hắn là Long Tứ, trong những người họ không có ai làm gì được hắn, mặc dù Thiên Đạo ra mặt, cũng chỉ có thể giam hắn lại.

Hắn sao có thể cúi đầu.

Giam giữ tại đây, hắn quá oán hận, quá khủng hoảng, quá sợ hãi, cho đến cuối cùng lặng im, nhưng vẫn chưa từng hối hận.

Đồ vật chính là hắn đoạt, kết quả chính là hắn chọn.

Cho dù thật sự là vĩnh sinh giam cầm, hắn cũng không hối hận.

Thế nên hắn chưa từng nghĩ đến việc giao "cầm" ra để đổi lấy tự do.

Hôm nay, lại cho nàng dễ dàng như vậy. Nàng ngoài ý muốn, chính hắn cũng thật ngoài ý muốn.

**

Nàng đã đến rồi.

Tất cả mọi chuyện trong quá khứ đều trở thành sự dịu dàng triền miên.

Thanh Nhược.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thoại Chung Có Chủ (Tinh Thoại)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 7 - Chương 4: Long Tứ (4)

Thanh Nhực đánh đàn, thỉnh thoảng cũng sẽ khe khẽ nhẹ nhàng hát, Long Tứ đứng xa xa nhìn nàng, oán linh đến từ những sinh linh trong biển, nàng không nhận thấy rõ ràng, hẳn lại có thể cảm giác được dao động linh hồn mỗi lần nàng đánh đàn.

Sóng âm của "cầm" tràn đầy những xúc cảm từ nội tâm nàng, toàn bộ hải dương rõ ràng oán linh cuộn cuộn, rồi lại nhu hòa mà dịu dàng.

Sự âm ỉ náo nhiệt đã lâu không thấy.

Bài nàng thường hát hình như là ca khúc của tộc Tinh Linh, Long Tứ không hiểu lắm, chẳng qua mỗi lần đều nghiêm túc lắng nghe, nghiêm túc ghi nhớ.

Sau đó có một ngày, Thanh Nhực lại đàn hát ca khúc kia, giai điệu uyển chuyển lại có chút hương vị triền miên của thời gian, Long Tứ mở miệng, nhẹ nhàng hát theo.

Thanh Nhực vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn qua, tay gảy đàn không dừng, ca khúc cũng không dừng, chỉ là cứ mi mắt cong cong như vậy nhìn hắn.

Đôi mắt sáng lấp lánh dường như biết nói, truyền đạt toàn bộ sự vui sướng của nàng với hắn.

Một năm, một năm..... Lại một năm nữa. Khái niệm thời gian đối với sinh linh có sinh mệnh dài đằng đặc rất mơ hồ, họ không cần lo lắng sẽ già, cũng không nghĩ đến cái chết, chỉ cảm thấy sự cô độc dài lâu.

Nhưng mà nàng, mỗi mùa đều thay một màu váy mới, tỏa sáng lung linh giữa lòng biển, nhìn về phía hắn cười tươi đến ngoan ngoãn lại đáng yêu.

Sau đó, các em trai em gái của nàng đều trưởng thành, bọn họ đều có gia đình, có tiểu tinh linh bảo bảo.

Nàng là trưởng bối, mỗi một lần đều nghiêm túc thu thập rất nhiều phúc linh làm thành một cái túi phúc thật lớn cho mấy đứa nhóc, hy vọng bọn chúng bình an hi nhạ.

Vậy nàng thì sao?

Nàng chưa bao giờ nói, Long Tứ cũng không hỏi.

Hắn không biết phải mở miệng như thế nào.

Bảo nàng lập gia đình mới, trở thành người thân của một tinh linh tốt đẹp khác, vậy sau đó nàng sẽ tiếp tục đến đây ư? Hắn là không đâu, nàng trước nay làm việc gì cũng toàn tâm toàn ý, có gia đình mới, chắc chắn tấm lòng tràn đầy sự dịu dàng đều đặt ở gia đình.

Nhưng mà, cứ kéo dài mãi như vậy, cứ không có điểm dừng mà chiếm lấy sinh mệnh nàng như vậy, khiến nàng mỗi ngày biến ảo đến.

Thật ích kỷ biết bao nhiêu, thật đáng sợ biết bao nhiêu.

Nước biển đen đã biến thành màu xám nhạt, ở giữa hai người dường như cách một tầng sương mù mênh mông, nhìn nàng đều có chút cảm giác mơ hồ thoáng ẩn thoáng hiện.

Mỗi lần nhìn nàng như vậy, trong lòng Long Tứ đầy khủng hoảng.

Rõ ràng nàng cách đó không xa, lại không thể nào với tới được.

Lại một oán linh buông bỏ tất cả thù hận lúc còn sống rồi đi đầu ngón tay nàng vào thông đạo luân hồi.

Khóe miệng Thanh Nhực treo lên ý cười nhẹ nhàng. Mái tóc màu bạc dài đến cổ chân lại cắt ngắn đến bên hông, cứ lặp đi lặp lại như thế, lúc này đây đã sắp dài tới đầu gối, nàng ngồi trên sóng biển, mái tóc thật dài rũ xuống, dao động theo từng gợn sóng, tựa như tung bay giữa gió xuân.

Long Tứ thất thần nhìn chăm chăm tóc nàng, hình như lần đầu gặp gỡ, tóc cũng dài cỡ đấy, cho đến bây giờ không biết đã cắt bao nhiêu lần.

Cổ rồng thật lớn cũng bị trói buộc, không có cổ đóng đũa, toàn bộ phần đầu hắn đều có chút cứng đờ.

Hắn thở dài một hơi, ôn hòa mở miệng, "Thanh Nhực, "cầm" đâu?"

"Hả?" Thanh Nhực dừng động tác, quay đầu nhìn hắn, đôi tay bắt đầu biến ảo, "cầm" ở tộc Tinh Linh chỉ trong chớp lát đã hoàn chỉnh xuất hiện, đôi tay nàng đặt lên dây đàn mát lạnh, "Muốn nghe gì?"

"Đàn khúc nhạc người thường chơi đi."

"Được." Thanh Nhực gật gù đầu, tầm mắt dừng trên dây đàn, cổ hơi rũ xuống, chuyên chú mà nghiêm túc.

Âm điệu duyên dáng lưu chuyển trong biển, một lúc sau nàng cất tiếng hát theo, đây là ca khúc hắn đã hát cùng vô số lần, mỗi lần nàng trở về rồi hắn lại

yên lặng ngâm nga trong lòng, quen thuộc đến nỗi giống như một bộ phận thân thể mình vậy.

Hắn không có hát theo, chỉ là chờ nàng kết thúc một khúc, vuốt rồng thật lớn nặn ra pháp thuật, cây đàn sáng trong từ trước người nàng bay lên, hắn há to miệng, nuốt đàn trở lại nơi đã từng đặt nó.

Thanh Nhượng không có bất kì sự phản kháng nào, ánh mắt cũng không có không buông tha, chỉ là mờ to mắt nhìn hắn, thuần túy là khó hiểu, "Sao lại thu hồi đi?"

Hồ hấp Long Tử dừng lại một chút, tận lực ổn định tâm tình của mình, "Thanh Nhượng, cha mẹ ngươi có nói với ngươi về chuyện lập gia đình không?"

Thanh Nhượng trầm mặc một hồi, gật gật đầu.

Long Tử cảm thấy trong lòng vô cùng khổ sở, giọng nói vẫn mang theo ý cười, "Vậy ngươi nghĩ như thế nào?"

Thanh Nhượng mím môi trả lời, "Đã nói với ta rất nhiều lần, nhưng ta đều cự tuyệt, ta không muốn."

Trái tim hắn đập thình thịch, có cảm giác muốn nhảy ra ngoài, vừa khó chịu vừa cất giấu vô số chờ mong.

Hắn nhìn chằm chằm nàng hỏi, "Vì sao? Vì sao lại không muốn?"

Thanh Nhượng cười rộ lên, nghịch ngợm chớp chớp mắt hỏi lại hắn, "Ngươi cảm thấy vì sao?"

Long Tử hừ một tiếng bằng giọng mũi, vừa trầm vừa nặng, cảm giác toàn bộ sâu biển đều run lên theo, cắn răng, thanh âm tàn nhẫn mở miệng gọi nàng, "Con bé chết tiệt này, nói mau."

Thanh Nhượng đứng lên, vẫn cười đến ngọt ngào, nhưng mà không nói gì, ánh mắt sáng lấp lánh nghiêng nghiêng đầu nhìn hắn.

"Chắc." Long Tử ách một tiếng, dáng vẻ như không làm gì được nàng, đầu ngón tay thi triển pháp thuật, mở một con đường để nàng đi tới, "Lại đây đi, con bé chết tiệt."

Nàng được tiện nghi còn khoe khoang, thông thả ung dung bước lên con đường hắn tạo ra, chep chep miệng, đầy sự thoải mái tự đắc, "Ta rõ ràng rất ngoan mà, có chỗ nào hư đâu?"

Chỗ nào không hư? Hắn thật muốn đánh mông nàng.

Long Tử hừ hừ trong lòng, nàng đã sắp đi được nửa đường, hắn lười mở miệng đáp lại, bằng không nàng có lẽ phải chậm rì rì cả nửa ngày mới tới đây.

Nước biển không còn đen nhánh nữa, khoảng cách gần, thân hình lớn đến nỗi gần như là vô biên xuất hiện, Thanh Nhượng ở trước mặt hắn có vẻ thật nhỏ bé, thân thể hắn mỗi một đoạn ngắn đều bị xích sắt thô trời chặt, trên xích dán phù văn màu vàng tươi lóe sáng, tất cả đều là ngôn ngữ nàng đọc không hiểu.

Thân ảnh biến ảo của nàng từng bước một đến gần, Long Tử nín thở, Thanh Nhượng cũng nín thở, khoe miệng mang theo ý cười.

Dang rộng hai cánh tay, ôm lấy hắn.

Nàng thậm chí ôm không được hết móng vuốt của hắn, thân hình nhỏ nhỏ dán lên, thật nỗ lực ôm.

Thân ảnh biến ảo không có độ ẩm, cũng không có xúc cảm, nàng không thể chạm được thân thể của mình, làn da dán sát nhưng không có ló vào thân thể hắn.

Long Tử cúi đầu nhìn nàng, một sinh linh nhỏ nhỏ như vậy dùng sức mở cánh tay ra, muốn cho hắn một cái ôm.

Thanh Nhượng ngẩng đầu, cánh tay vẫn duy trì tư thế ôm, cười đến tươi đẹp xán lạn, "Nếu không phải chàng, ta không muốn ở bên ai khác."

Long Tử cười rộ lên, móng vuốt thật lớn cũng run rẩy theo, một bộ phận thân ảnh biến ảo của nàng lọt thẳng vào thân thể hắn, hắn nhìn mà cười đến thiếu chút nữa rơi nước mắt.

"Ngu ngốc, nàng là tinh linh, ta là rồng."

"Ừm." Thanh Nhượng gật đầu thật mạnh đồng ý, "Nhưng mà ta thích chàng nha, chàng là rồng ta cũng vô cùng thích chàng." Nói rất đương nhiên.

Long Tử phát hiện bản thân lại có lúc không nói được lời nào.

Hắn cười đến cả người đều đau, đặc biệt là chỗ trái tim, hiện tại biên độ nhịp đập rất lớn, tần suất vô cùng nhanh, mỗi một nhịp hắn đều cảm thấy đau.

Nàng vẫn còn ôm móng vuốt hắn, hắn không nỡ động dẩy dù chỉ một chút, thả lỏng hồ hấp kiềm chế sự run rẩy trong giọng nói, vui đùa hỏi nàng, "Ngu ngốc, nàng vẫn luôn như thế chẳng phải sẽ trở thành gái lơ thì sao?"

"Hừ ~" Nàng khẽ hừ một tiếng, "Ta đây thành gái lơ thì chàng còn thích ta sao?"

Long Tứ gật đầu, rất nghiêm túc, "Đương nhiên."

Thanh Nhượng thối lui vài bước, cách hắn xa một chút ngẩng đầu mới có thể nhìn đến đôi mắt hắn, giọng điệu vô cùng đắc ý, "Long long ~" Nàng chuyển giọng gọi hắn, ngọt ngọt ngào ngào, "Ta vừa mới dùng từ còn nha? Nghĩa là bây giờ chàng cũng thích đúng không?"

Lỗ tai hắn đều mềm, mơ màng hồ đồ nhảy vào hố nàng đào sẵn, lại còn cảm thấy mình nhảy vào một hang kho báu, lòng tràn đầy vui thích, không còn lời gì để nói.

Hắn có chút thẹn thùng, tầm mắt dời đi khuôn mặt nhỏ cười đến xinh đẹp tinh xảo của nàng, nhìn về phía biển rộng kéo dài vô hạn phía xa xa, thanh âm nhẹ nhàng, "Ừ ~"

Nàng nghe thấy được, ôm mặt mình, tự luyện* mở miệng khoe khoang, "Thì ra là vậy, ta xinh đẹp thế này, có biến thành gái lờ thì chàng cũng vẫn sẽ thích ta, chẳng sao cả ~"

*Tự luyện: là một dạng tính cách tin rằng mình giỏi giang, nổi bật hơn người khác và bị ám ảnh bởi chính bản thân mình.

Long Tứ đột nhiên nhớ tới một vấn đề mình vẫn luôn xem nhẹ, "tinh linh là sinh linh vô cùng tự luyện."

Ừm. Lời này đúng thật.

Có điều, hắn vẫn lo lắng.

Trong lòng hắn bực một tảng mặt ong, nhưng vẫn còn hơi chút đau, nhẹ giọng mở miệng hỏi nàng, "Ngu ngốc, vậy cha mẹ nàng thì sao?"

Những xích sắt trên người không lúc nào không nhắc nhở hắn, người không cho nàng được bất cứ thứ gì, cho dù chỉ là một cái ôm đơn giản nhất.

Hắn vừa muốn cười, vừa muốn khóc.

Đã từng không gì không làm được, bây giờ, hắn chỉ muốn cho nàng một cái ôm.

Thanh Nhượng nghiêng nghiêng đầu, giọng điệu cũng trở nên dịu dàng ngoan ngoãn hơn, "Cha mẹ nói rất nhiều lần với ta, ta cũng nghiêm túc nói với họ, họ vẫn là tương đối tôn trọng ta."

Long Tứ nghiêm túc nghe nàng nói xong, không nói gì, chỉ là trầm mặc gật gật đầu.

Đau lòng, lại tự hào.

Cảm xúc hắn hơi tụt xuống.

Thanh Nhượng đi đến bên cạnh vuốt rỗng thật lớn của hắn, dùng thân ảnh biến ảo sờ sờ giống như muốn trấn an, "Thời gian còn rất dài rất dài, chúng ta rồi sẽ có lúc tìm được biện pháp cởi bỏ trói buộc thôi."

Nàng vừa nói như vậy, Long Tứ cúi đầu nhìn nàng, thanh âm mang theo ý cười, "Ừ, có biện pháp, đem "cầm" trả lại. Đó là do ta đoạt lấy."

Thanh Nhượng không hề nghĩ ngợi liền xua tay cự tuyệt, "Không cần, ta rất thích nó, không cần giao nó ra, chúng ta tìm biện pháp khác."

Điều Long Tứ không nói là, giao ra, hắn xin lỗi, hắn nhận sai, hắn cúi đầu.

Kỳ thực hiện tại vì nàng, hắn nguyện ý, thậm chí là cam tâm tình nguyện làm như vậy.

Nhưng mà con nhóc này.

Long Tứ cười rộ lên, "Thích đến thế?"

Thanh Nhượng gật đầu thật mạnh, ngẩng đầu nhìn hắn, khoe mắt đuôi lông mày đều nhuộm ý cười tươi đẹp long lanh, "Cho nên không cần làm vậy có được không?"

"Được. Chúng ta cứ từ từ tìm, thời gian còn dài, sẽ có biện pháp thôi."

Nói với nàng, càng là nói với bản thân.

Thanh Nhượng cúi đầu nhìn hắn, hắn bị giam cầm rất lâu rồi, trên mỗi xích sắt đều dán phù văn phong ấn, nơi bị xích sắt trói lấy đều bị trầy da.

Thời gian đã lâu, đã không có miệng vết thương cũng không có mùi máu tươi, thân thể hắn thời gian dài vẫn luôn duy trì trạng thái không nhức nhích, rất nhiều xích sắt thật lớn đã khảm vào một bộ phận thân thể hắn.

Móng vuốt hắn cũng có vài nơi dính lấy xích sắt, làn da xung quanh đều có màu vừa giống gi sắt vừa giống than chì.

Nếu nàng không tới, thật lâu thật lâu về sau, hắn vẫn luôn ở đây không hề nhúc nhích, hắn không chết, nhưng mà thân thể hắn sẽ vĩnh viễn biến thành một con rồng cứng đờ không thể động đậy.

Thanh Nhượng đang hai cánh tay, ôm lấy móng vuốt lớn của hắn, toàn bộ cơ thể đều dán sát lên, giọng nói thuần khiết mà ngọt mềm, "Long long, chúng ta không nóng nảy, chúng ta trước làm oán linh trong biển này chuyển thể hết, rồi sau đó nhất định có thể tìm thấy biện pháp, chàng sẽ ra được."

"Ừ." Long Tứ chưa bao giờ biết, thì ra rồng cũng biết khóc.

Biển cả là thiên hạ của rồng, trong khoảnh khắc nước mắt chảy ra, hắn đã khổng chế nước biển dung hòa toàn bộ.

Rõ ràng nàng chỉ là thân ảnh biển ảo, nhưng mà hắn vẫn cảm giác được nhiệt độ cơ thể nàng, cái nóng ấm từ chỗ nàng ôm lấy dần dần lan tràn ra, nơi nụ hôn nàng rơi xuống, có lửa thiêu nóng hổi.

"Long long, chúng ta không vội, chúng ta từ từ tìm, thời gian còn dài."

**

Cảm tạ thời gian còn dài.

Ngủ ngon,

Ta muốn ôm nàng một cái.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thoại Chung Có Chủ (Tinh Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 7 - Chương 5: Long Tứ (5)

Màu mực tàu đen kịt của một vùng biển sâu này chậm rãi phai nhạt, thay vào đó là màu lam mềm nhẹ.

Hình dáng hắn càng ngày càng rõ ràng.

Thân rồng thật lớn bị xiềng xích kiềm chế, chạy dài như dây núi nhìn không tới cuối cùng. Chỉ có một đôi mắt đỏ như máu, ở trong nước biển dần dần thanh triệt càng có vẻ âm áp nhu hòa.

Thanh Nhượng ngồi giữa lòng biển xanh thẳm, trên đầu là sách cổ dày nặng hắn tìm ra được từ trong không gian, đang chống cằm tỉ mỉ lật xem.

Đột nhiên vui mừng kinh ngạc ngừng đầu gọi hắn, "Long long!"

"Ừm." Ánh mắt hắn vẫn luôn dừng trên người nàng, nhìn đôi mắt sáng rực của nàng đáp lại, ngữ khí dịu dàng mang theo ý cười.

"Ta tìm được rồi! Thật sự có biện pháp có thể giải những trói buộc đó."

"Nha?" Không thể không nói, Long Tứ thật sự có chút kinh ngạc, hắn đã từng ôm một lòng phần hận muốn đi ra ngoài khi đọc mấy cuốn sách cổ mà hắn có đó, có thể là do không nghiêm túc, cũng có thể là do trong tiềm thức in sâu rằng trói buộc của Thiên Đạo là không có cách giải, nên chưa từng tìm ra được.

Con bé ngọc này, quả nhiên là phúc tinh của hắn.

Thanh Nhượng ngồi dậy, sách cổ dày nặng gần như cao đến đầu gối nàng, mỗi một tờ đều vô cùng lớn, chữ viết trên đó đều là ngôn ngữ cổ xưa, nếu không phải sinh linh trường tồn cùng thời gian như tinh linh, có lẽ ngay cả chữ cũng đọc không hiểu.

"Đây." Nàng chỉ vào một chỗ, "Nước mắt thất tình của con người dung hợp, có thể đạt được sự tha thứ của Thiên Đạo."

Thị lực của hắn ở trong biển có thể nhìn đến nơi rất xa, vô cùng dễ dàng nhìn được chữ cũng không lớn trên trang sách, bật cười, "Con bé ngọc, số lượng cũng không ít đâu."

"Ừ ừ." Thanh Nhượng gật gật đầu, cả người sục sôi ý chí chiến đấu, "Không sao hết, số lượng nhiều thì có thể chậm rãi thu thập."

Nàng gấp quyển sách dày nặng lại, cười đến lộng lầy tươi đẹp, cách rất xa nhìn về phía hắn, "Long long, chàng sẽ ra được."

Phần đầu Long Tứ cũng bị giam cầm, không thể động đậy, chỉ là cong cong mắt, "Ngủ ngon, dùng 'cầm' đi tìm cây tinh linh mẹ đổi một đoạn linh mộc,

đều thành một con rối gỗ tới tìm ta."

Thanh Nhượng chớp chớp đôi mắt to tròn vẻ khó hiểu. Long Tử dịu dàng giải thích, "Nếu là linh mộc của cây tinh linh mẹ, linh hồn của ta có thể bám vào."

Long Tử nhìn nàng, trong mắt tràn đầy ý cười, "Đưa 'cầm' cho cây tinh linh mẹ, có nữ không, ngu ngốc."

Chỉ cần không phải hấn đi cúi đầu nhận sai thì không sao cả.

Lúc trước Thanh Nhượng từ chối đề nghị của hấn vốn dĩ không liên quan gì tới duyên kiếp, hấn biết, hấn không nói. Nàng biết, nàng cũng không nói.

"Được nha ~" Thanh Nhượng cười đến ngọt ngào, nghiêng đầu nhìn hấn, "Dù sao chỉ cần nó là đồ vật của nhà bọn ta là được thôi."

Long Tử bật cười, nàng thật là ngây biện, cây tinh linh mẹ và nhà các nàng, cũng chỉ là ý nghĩa trên lời nói mà thôi, sau khi giao cho cây tinh linh mẹ đã có thể không còn chút quan hệ nào với bọn họ.

Loại tuyệt thế trân bảo này, cô nhóc này còn làm như ai cũng giống hấn, tùy tùy tiện tiện liền dễ dàng ném cho nàng?

"Ừ." Hấn lên tiếng, thu hồi sách cổ dày nặng, "Trở về đi."

Hấn nhìn nàng biến ảo mà đi, mím môi, lại không yên tâm dặn dò, "Thanh Nhượng."

"Hả?" Nửa người dưới của Thanh Nhượng đã biến mất, để lại nửa người trên và cả mái tóc thật dài đang lay động theo sóng biển, tuy rằng tinh linh đúng là rất xinh đẹp, nhưng như vậy thoát nhìn vẫn có chút đáng sợ.

Long Tử nhẹ nhàng khụ một tiếng, tầm mắt rời khỏi người nàng, giọng hơi yếu, "Cái kia, rối gỗ, khác đẹp một chút."

"Ha ha ~" Thanh Nhượng cười rộ lên, đôi mắt thật lớn của hấn hung hăng trừng qua, nàng một chút cũng không sợ, nghịch ngợm thề lười với hấn, "Biết rồi, ta nhất định sẽ khác đẹp một chút."

Chữ đẹp, nhấn thật mạnh, hiển nhiên còn có nghĩa khác.

Long Tử trung ra vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Thanh Nhượng biến mất trong vùng biển xanh thẳm.

Biển xanh thẳm, đúng là lâu lắm rồi.

Bọn họ biết nhau đã bao lâu?

Từ lần đầu tiên nàng đến, một trăm năm? Hay là mấy trăm năm.

Khái niệm về thời gian ngày càng mơ hồ, nhưng mà mỗi lần nàng tới hay đi, mái tóc dài tung bay phía sau, trên mặt là nụ cười dịu dàng lại đáng yêu, thậm chí độ cong nhỏ nhỏ nơi khóe miệng hấn đều nhớ vô cùng rõ ràng.

Linh mộc của cây tinh linh mẹ, nếu không phải có 'cầm' để trao đổi, một chút cũng không lấy được.

Một đoạn không lớn hơn bàn tay bao nhiêu, Thanh Nhượng khắc thật tinh tế, mỗi một chỗ đều dùng toàn bộ sự nghiêm túc, thậm chí hoa văn trên tóc cũng rất rõ ràng.

Một anh chàng bé xíu mặc áo dài, bên hông thắt đai lưng kiểu dáng ngắn gọn hào phóng.

Long Tử lúc thấy nụ cười tinh ranh nghịch ngợm của nàng đúng là có chút khâm trọng, nhưng sau khi nhìn đến người gỗ nhỏ nàng lấy ra lại ngây ngốc cả nửa ngày.

"Như thế nào? Có phải là quá đẹp hay không? Khiến chàng nhìn mà choáng váng." Thanh Nhượng hươ hươ tay, anh chàng trên lòng bàn tay nàng nhẹ nhàng đong đưa, chú rối gỗ nhỏ tinh xảo có khóe miệng hơi cong lên, nhìn vào liền có cảm giác như ngọc tựa lan.

Trong lòng Long Tử ngứa ngáy, tầm mắt dừng ở xung quanh vành mắt nàng, tinh linh được xem như là sinh linh đẹp đẽ nhất trên thế gian, họ cũng đặc biệt chú ý đến vẻ ngoài của mình.

"Ngu ngốc, có phải nàng khắc suốt đêm qua hay không?"

Thanh Nhượng không trả lời vấn đề của hấn, tiếp tục hươ tay, "Long long ~ làm sao chàng tiến vào đây được?"

Nàng nghiêng đầu nhìn hấn, đôi mắt thuần tịnh sáng trong lóe lên vài tia giao hoạt, "Chàng lớn như vậy, linh hồn nhét nổi vào chú rối gỗ nhỏ xíu này sao?"

"....." Từ nhét, Long Tử không còn lời gì để nói.

Hấn điều khiển linh hồn của mình liên thông với rối gỗ trên tay nàng, truyền linh hồn, toàn bộ thân rỗng thật lớn cứng đờ bị giam cầm giữa lòng biển.

Chú rồi gõ nhỏ trong lòng bàn tay nàng dường như có độ ấm, đôi mắt có linh khí, vốn màu gỗ biến thành đỏ như máu, chớp một chút, thanh âm khi nói chuyện có lẽ vì linh hồn ở trong rồi gỗ nhỏ xú, mềm mại kéo dài, "Thanh Nhượng."

Hắn gọi nàng một tiếng rồi lăn lộn thân mình có chút cứng đờ trong lòng bàn tay nàng muốn ngồi dậy.

Hắn đã lâu lắm rồi không được nhúc nhích, cũng không quen đứng ở nơi mềm mại như lòng bàn tay nàng, hai tay chống xuống định đứng lên, kết quả lại té ngã, một cái rơi thẳng vào nước biển, "Ai da ~"

Thanh Nhượng ngờ ngác nhanh chóng vươn tay ôm hắn lại, rõ ràng là hình dáng chú rồi gỗ nhỏ, nhưng lại có thể cảm giác được hắn đang thẹn thùng, dường như gương mặt đều dâng lên một tầng phấn hồng.

Thanh Nhượng không nhịn được nữa, ha ha cười ra tiếng.

Cười đến toàn bộ thân mình đều run, Long Tử ở trong lòng bàn tay nàng bị tung lên liên hồi.

Long Tử cảm thấy mặt mũi bị ném mất tiêu, vốn dĩ mặt cứng đờ ánh mắt lạnh lùng, lại lúc lắc thân mình như vậy hắn càng mất mặt, nhấp nháp môi, vươn tay, ôm lấy một ngón tay của nàng muốn giữ vững cơ thể.

Thân mình đã đứng vững được rồi, mà sao lại cảm giác..... càng chán nản.

"Ha ha ~" Thanh Nhượng cười đến đau cả bụng, thật đáng yêu quá đi. Nàng khom lưng hôn lên đỉnh đầu chú rồi gỗ nhỏ mặt đầy chán nản, hắn quá nhỏ, cái hôn của nàng rơi xuống thật nhẹ.

Long Tử cảm giác được nàng đến gần, vốn dĩ nàng ở trước mặt hắn chỉ là một sinh linh nho nhỏ, nàng nỗ lực mở rộng hai tay mới có thể ôm lấy một cái móng vuốt của hắn, bây giờ hắn lại là một sinh linh nho nhỏ, đang hai cánh tay ôm lấy ngón tay nàng.

Tưởng tượng như vậy, có vẻ một chút cũng chẳng khó chịu, lòng tràn đầy dịu dàng, lúc thân ảnh của nàng khom lưng xuống thì toàn bộ bóng râm bao phủ lấy hắn.

Đối với Long Tử mà nói, lúc hình rồng, vạn vật trên thế gian ở trước mặt hắn đều trở nên nhỏ bé, mặc dù cũng có khi hóa thành hình người, hắn có pháp lực vô biên, cũng trước nay đều cao cao tại thượng nhìn xuống tất cả sinh linh.

Đây là lần đầu tiên, có một sinh linh không lờ như thế trước mặt hắn.

Cảm giác thật xa lạ, nhưng hắn chẳng thấy phản cảm chút nào cả.

Trong lòng tràn đầy thỏa mãn, hắn nhắm hai mắt lại, nụ hôn của nàng rơi xuống, Long Tử cong môi, đôi tay càng ôm chặt lấy ngón tay nàng.

Cảm giác ôm, còn muốn tuyệt vời hơn cả trong tưởng tượng.

Thanh Nhượng đứng dậy, một tay đỡ hắn đứng, vươn một đầu ngón tay của tay kia đến bên cạnh hắn, cười đến mi mắt cong cong, "Đây này."

Long Tử ngược mắt nhìn nàng một cái, kiêu ngạo hừ một tiếng nho nhỏ, vẫn vươn cánh tay giữ chặt ngón tay nàng đưa qua.

Thanh Nhượng kéo hắn đứng lên, ngạc nhiên sờ sờ quần áo được khắc ra trên người hắn, hiện tại đã trở nên mềm mại, giống như là thật sự mặc áo dài, thậm chí những lọn tóc hắn đã từ đỉnh đầu đen bóng xỏa ra, chậm rãi lay động trong nước biển.

"Rõ ràng thật sự rất thần kỳ."

Long Tử nắm ngón tay nàng đứng vững, đầu ngón tay nàng trắng mịn như ngọc, lạnh lạnh lại lộ ra độ ấm, hắn thiết tình trả lời, "Tinh linh cũng thật thần kỳ."

"Ha ha." Thanh Nhượng bật cười, không chế sức lực chạm chạm chớp mũi hắn, cảm giác vô cùng kỳ diệu, "Cho nên là, chúng ta hiện tại đang khen nhau sao?"

Long Tử dẫu môi, thần thái kiêu ngạo tự đắc, "Đây không gọi là khen nhau, đây chỉ là trần thuật lại sự thật mà thôi."

"Ừ." Thanh Nhượng gật gật đầu phụ họa, "Đúng vậy, trần thuật sự thật."

**

Khởi đầu một buổi sáng sớm.

Là đầu ngón tay nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thoại Chung Có Chủ (Tinh Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 7 - Chương 6: Long Tứ (6)

Thời gian đã trôi qua rất lâu, thế giới bên ngoài gần như đã không phải là đáng vẽ mà hân nhận thức.

Nhưng mà không sao cả, có Thanh Nhược ở bên người.

Vừa thu thập được một giọt nước mắt, Thanh Nhược thật cẩn thận cho vào bình thủy tinh. Bọn họ ra ngoài cũng lâu rồi, đi qua quá nhiều nơi, Long Tứ phát hiện, những người bạn cũ của hắn, hoặc là kẻ thù, hay là những sinh linh quen thuộc, tên của họ đã biến mất trên thế gian này.

Rất nhiều sự tích về họ đã trở thành những câu chuyện được truyền lưu, con người đã bắt đầu thêm vào hai chữ truyền thuyết trước chuyện xưa của họ.

Hai người dừng lại ở miếu thổ địa, công công thổ địa nhỏ nhắn trẻ tuổi có lẽ là lần đầu tiên được nhìn thấy giống loài thần kỳ như tinh linh, từ đầu tới đuôi vây quanh Thanh Nhược với đôi mắt sáng lấp lánh.

Long Tứ ngồi trong lòng bàn tay Thanh Nhược, nàng đưa tay đến cạnh mép bàn, Long Tứ nho nhỏ lại vênh vào tự đắc nhảy xuống bàn, đôi mắt thâm trầm nhìn đáng vẽ sắp chảy nước miếng của thổ địa.

"Khụ." Người quá nhỏ, giọng cũng bé, hoàn toàn không khiến tiểu thổ địa chú ý.

Thanh Nhược chỉ là bỏ hân xuống, vẫn tập trung nói chuyện với tiểu thổ địa, bọn họ vừa đến nơi này, dự tính còn phải dừng lại một thời gian rất dài thu thập nước mắt thất tình của con người, pháp thuật của tinh linh xinh đẹp cũng không cao cường, Long Tứ hiện tại chỉ là linh hồn tạm chuyển qua rồi gỗ, pháp lực còn không bằng Thanh Nhược, đương nhiên phải xây dựng quan hệ tốt với thổ địa công công.

Thanh Nhược ngồi trên ghế, thổ địa liền đứng bên chân nàng, đáng vẽ lùn lùn thật hòa ái, đầu và râu đều bạc trắng, chẳng qua so sánh với Thanh Nhược thì tuổi tác đúng là khá nhỏ. Tân thổ địa mới vừa nhậm chức còn chưa được trăm năm.

Long Tứ không cao hứng nhấp nhấp môi, đi đến bên người Thanh Nhược giờ tay kéo tóc nàng, hân sức lực nhỏ, có kéo Thanh Nhược cũng không đau.

Nàng bận nói chuyện, chỉ quay đầu nhìn hân một cái, "Làm sao vậy?"

Long Tứ nhấp nhấp môi không biết mở miệng như thế nào, đang suy nghĩ dùng từ, thấy hân không nói gì, Thanh Nhược cũng không để ý đến hân nữa, trực tiếp quay đầu lại nói chuyện phiếm với thổ địa.

Long Tứ tròn trĩnh mắt, nhìn hai người càng nói càng hăng, tức đến muốn nổ tung, lại giật tóc nàng.

Thanh Nhược tốt tính quay đầu một lần nữa, giờ tay vuốt tóc hân, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng sờ sờ trán hân một chút, "Hả?"

Long Tứ dùng ánh mắt hình viên đạn liếc thổ địa cao tầm cái bàn đang đứng bên cạnh, giận dữ mở miệng, "Nàng đừng nói chuyện với hân."

Tiểu thổ địa không biết Long Tứ, chỉ cảm thấy hân là một chú rồi gỗ nhỏ, hòa ái cười rộ lên, còn chuẩn bị vươn tay xoa đầu hân an ủi một chút, "Thì ra là cậu nhóc không cao hứng đề Thanh Nhược cùng ta nói chuyện nha ~"

Thanh Nhược nhìn cái tay càng ngày càng gần lại của thổ địa, nhanh nhẹn dùng hai tay ôm Long Tứ đến trước người mình né tránh, quả thật không dám tưởng tượng nếu thổ địa hòa ái sờ soạng đầu Long Tứ, tên nhóc này sau khi thoát được có khi nào sẽ cắt tiểu thổ địa vô tội thành khoai tây lát hay không.

Tiểu thổ địa khó hiểu nhìn qua, Thanh Nhược cười cười, miễn cưỡng giải thích, "Hai ngày nay nó không thoải mái, không thích người khác chạm vào trán nó."

Tiểu thổ địa rất ngây thơ, ngờ ngác hỏi Thanh Nhược, "Không thoải mái?! Rồi gỗ cũng biết không thoải mái á?"

"....." Long Tứ đã bắt đầu phun lửa trong lòng, trực tiếp lật người, vươn tay nắm lấy quần áo gần trong gang tấc của Thanh Nhược, nhảy dựng vào trong lòng ngực nàng, nơi đó có một cái túi nhỏ, là cố ý chuẩn bị cho hân.

Long Tứ kéo kéo quần áo Thanh Nhược, lời nói bá đạo, "Đi thôi, không cần vô nghĩa với hân."

Thanh Nhược xấu hổ, tiểu thổ địa còn đang ở trạng thái ngẩn ngơ.

Lúc này, ở trước cửa một căn nhà gần đó đột nhiên xuất hiện một công công thổ địa khác.

Ông ta chống gậy, mặc một thân quần áo trắng tinh, bước chân vẫn khá vững vàng, tiểu thổ địa quay đầu nhìn thấy ông ta thì thật kinh ngạc lại vui mừng, "Sur phụ! Sao người lại đến đây?"

"....." Thổ địa cũng có sự phụ, Thanh Nhượng cảm giác mình được bổ sung thêm kiến thức.

Long Tứ chôn mặt vào lồng ngực nàng nghe thấy được tiếng bước chân quen thuộc, còn có tiếng chống gậy, quay đầu nhìn thoáng qua, lập tức hừ lạnh, "Người còn chưa chết nha."

Một chút cũng không lễ phép.

Công công thổ địa ở đối diện đang đi tới lại không hề bức, cười tủm tỉm nhìn hắn lại ngẩng đầu ngo qua Thanh Nhượng, vuốt chòm râu bạc trắng thật dài của mình, "Nhờ phúc của người, lão nhân còn có thể sống thêm một trăm ngàn năm nữa."

Long Tứ lại hừ một tiếng, quay đầu nhìn chỗ khác.

Hiển nhiên, hai người này biết nhau, còn có chút sâu xa.

Tiểu thổ địa cho dù có ngại thẹn đến mấy thì lúc này cũng đã nhận ra Long Tứ không phải rồi gỗ gì cả, tức khắc sợ hãi trốn phía sau sự phụ không dám nói nữa.

Thanh Nhượng hữu hảo cười cười với họ.

"Thanh Nhượng, ta có thể nói chuyện một mình với hắn không?" Lão nhân nhìn Thanh Nhượng hỏi, lễ phép mà chân thành.

Thanh Nhượng cúi đầu nhìn Long Tứ, hắn tuy rằng mặt đầy khinh thường, nhưng lúc nghe thấy lời này lại không mở miệng cự tuyệt.

Nàng gật gật đầu, ôm Long Tứ vào lòng bàn tay đặt lên bàn, "Ta ra ngoài, một lát nữa lại vào."

Long Tứ đứng trên bàn, đôi tay nho nhỏ chấp sau lưng, ánh mắt nhìn nàng, tựa như vẫn là đáng vẻ cự long uy nghiêm mà nàng quen thuộc nhất, gật gật đầu, giọng điệu ôn hòa nói với nàng, "Đừng chạy loạn."

"Ừm, ta biết."

Thanh Nhượng và tiểu thổ địa cùng nhau ra cửa, tiểu thổ địa vừa rồi có chút hoảng sợ, khi đi cùng Thanh Nhượng thì không còn đáng vẻ riu rít lúc trước, một câu cũng không dám nói, Long Tứ nhìn thân ảnh hai người biến mất mới thu hồi tầm mắt.

"Nói đi, những tên chết tiệt đó chết hết rồi đúng không?"

Thanh Nhượng vừa đi, Long Tứ đứng ở trên bàn, ánh mắt đầy sự tàn bạo và ngoan tuyệt, lời nói có sự mềm mại của rồi gỗ, giọng điệu lại lạnh băng.

"Ai." Thổ địa thờ dài, đi đến mép bàn ngồi xuống, đặt gậy bên cạnh, "Long Tứ, sao phải như vậy, đến bây giờ đã bao lâu rồi."

Long Tứ nhìn sang, không nói lời nào.

Thổ địa nhẹ nhàng kéo kéo khóe miệng, "Kể cả người vẫn chưa hết giận, cũng phải nghĩ cho nàng có đúng không, pháp thuật của tộc Tinh Linh không được cao cường."

Long Tứ cười rộ lên, nụ cười trào phúng lại tà khí, "Nhỏ cô phải nhỏ tận gốc, sao ta có thể lại một lần nữa tái phạm sai lầm năm đó."

Thổ địa nhìn hắn, đôi mắt rất bé, thân mình cũng rất nhỏ, đứng ở trên bàn, khí thế lại cao ngất trời, "Người, người không sợ lại kinh động đến Thiên Đạo....."

Ông ta còn chưa dứt lời, Long Tứ đã cắt ngang, thanh âm rất bình thản, "Hiện tại trên thế gian này, Thiên Đạo còn có thể làm được gì?" Hắn quay đầu nhìn về hướng Thanh Nhượng vừa mới rời đi, "Sự tức giận của ta đã sớm tiêu tan, tất cả nỗi hận cũng đã biến mất ở nơi Biển Đen vô tận."

"Thế thì lại vì cái gì?"

Long Tứ quay đầu nhìn ông ta, nhẹ nhàng mỉm cười, "Cho dù có đến chết thì có lẽ người cũng không hiểu được. Bởi vì có yêu, cho nên lại có hận."

Hắn không nói thêm lời nào cả, xoay người không nhìn thổ địa nữa.

Thổ địa ở phía sau hắn trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng chỉ thờ dài nặng nề, lấy từ trong lồng ngực một thứ đặt lên bàn.

"Không ít người đều đã biết chuyện người sắp thoát ra, có người tìm ta nói chuyện tình nghĩa, nói ta và người tốt xấu còn có chút liên lụy."

"Nhưng mà....." Thổ địa mỉm cười, "Ta cũng chỉ là thử xem."

Ông ta đứng dậy đi ra ngoài, cuối cùng đến cửa lại xoay người lại, "Ta thấy cô bé kia là lương thiện thật lòng. Nếu người có để ý đến nàng, cũng là phúc phận của người, còn những chuyện đã rồi, có thể cho qua thì cho qua đi."

Thổ địa đi mất.

Long Tứ lại đứng một hồi lâu mới xoay người lại.

Một cái chai kích cỡ như thân hình hiện tại của hắn, chứa đầy nước mắt, nước mắt của con người, con người chỉ nhìn thấy một màu sắc như nhau, nhưng trong mắt bọn họ thì thật ra lại không giống nhau, mỗi một giọt nước mắt, có một màu sắc đại biểu cho cảm xúc của nó, tình cảm càng dày đặc, màu của nước mắt càng đậm.

Thổ địa này là năm đó hắn thuận tay cứu được, khi ấy cao cao tại thượng, tùy tiện ném một món linh vật cho ông ta, thế mà không chỉ không chết, mà còn kéo dài được rất nhiều thọ mệnh.

Hiện tại những việc này, không biết là báo ơn hay là vì muốn khuyên bảo mà lấy ra tâm ý.

Một lát sau Thanh Nhượng từ bên ngoài tiến vào, chỉ có một mình nàng, không có tiểu thổ địa ngốc nghếch kia.

Nàng thấy hắn đứng trên bàn, bên cạnh là một lọ nước mắt thất tình, ánh mắt trước tiên không phải vui sướng, mà là dịu dàng đầy lo lắng nhìn qua. Đong đầy trong mắt chỉ có hắn, đi đến trước bàn ngồi xổm xuống ngang tầm với hắn, vươn ngón tay tới, "Long long ~"

Mềm mại gọi hắn.

Long Tứ cảm giác cả thân mình rồi gổ đều mềm như bông, duỗi tay đặt lên ngón tay nàng.

Hắn dịu dàng cười cười, "Ngoan ~ năm đó ta có ơn với ông ta, đây là cảm tạ."

Lúc này nàng mới vui vẻ lên, "Nếu là như vậy, thì đủ rồi." Nàng lấy từ trong túi ra lọ nước mắt thất tình lúc trước bọn họ thu thập được, mấy cái bình thủy tinh đặt một loạt cạnh nhau, bên trong là nước mắt đủ mọi màu sắc sáng lấp lánh.

"Đủ rồi." Nàng nhìn mấy cái chai lấp lại một lần nữa, rồi sau đó gật đầu thật mạnh, "Đúng vậy."

Nước mắt nàng lộp bộp trượt xuống theo gương mặt tinh xảo, Long Tứ mở tay ra, đón lấy. Nước mắt của sự vui sướng, lộ ra ánh sáng như hồng ngọc, nhưng bên trong lại lẫn màu lam khô sở. Long Tứ cong cong môi, cúi đầu hôn lên nước mắt trong lòng bàn tay.

Đã từng tâm tâm niệm niệm đều là coi bỏ trôi buộc, thoát ra thoát ra, gần trở thành chấp niệm duy nhất của hắn.

Hiện tại lại đột nhiên không có cảm giác gì nữa.

Tất cả mọi thứ đã trở nên có thể có có thể không, pháp lực và sự tự do cũng chỉ là vật ngoài thân, thế giới của hắn đã ở tại bên người, giờ tay liền có thể với tới, mở mắt ra chính là nụ cười của nàng, tồn tại, chỉ cần như thế này, những thứ khác đều biến thành lựa chọn có thể thay đổi.

"Ngu ngốc."

Long Tứ bước tới, hai cánh tay nhỏ nhỏ giữ cằm nàng, nhón mũi chân hôn lên đôi môi mềm mại của nàng, "Tìm ta đau lắm, đừng khóc."

"Được."

Phù văn rườm rà nghiêm ngặt trên xích sắt dần dần tan rã trong nước mắt, ánh sáng vàng rực chói mắt từ từ biến mất, vùng biển xanh thẳm tràn ngập ánh vàng vụn vờ, đẹp đến gần như không chân thật, tựa như là cảnh trong mơ.

Trôi buộc tiêu trừ, xích sắt kiềm chế thân thể hắn bắt đầu rung động, Thanh Nhượng đứng ở nơi rất xa mà nhìn.

Hắn thả lỏng tinh thần, đong đưa thân rỗng thật lớn, sóng biển hung mãnh vọt tới lại cuộn đi, sóng to gió lớn khiến toàn bộ biển sâu đều đang kịch liệt run rẩy.

Phảng phất giống như sấm sét chấn động không gian, hùng hổ muốn đánh vỡ mọi thứ.

Xích sắt thô tráng bùm bùm vỡ vụn, thân mình hắn đong đưa trong biển sâu.

Nước biển dâng lên mang theo tầng tầng lớp lớp những ngọn sóng cuộn cuộn, không trung nổi lên hơi nước, biển sâu dao động kịch liệt dẫn tới toàn bộ hải dương đều dậy sóng, trên mặt biển cũng đang sóng gió âm ỉ, tiếng sấm và hơi thở của rồng giao điệp trên bầu trời, trong lúc nhất thời có loại cảm giác hoảng sợ khi thời không tan vỡ.

Long Tứ bay vọt lên, thân rỗng thật lớn gần như che trời.

Trong khoảnh khắc bay lên không trung, nơi bị xích sắt khảm sâu vào nháy mắt lạnh lại, vậy rồng kim quang lộng lẫy ngày càng rực rỡ lấp lánh.

Hắn lặn vào biển sâu, hóa thành hình người.

Thanh Nhượng của hắn còn đứng trong lòng biển mãnh liệt, ánh mắt nhìn chăm chăm nơi hắn bị giam cầm lúc trước.

Sóng biển cuộn cuộn ở giữa khiến nước biển biến thành một bức tường nước, cản trở tầm mắt khiến nàng nhìn không được rõ lắm. Nàng chỉ có thể thẳng tắp đưa mắt về phương hướng kia.

Long Tứ rón rén đến gần từ phía sau nàng.

Dang hai cánh tay, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn.

Biển sâu cuộn cuộn xung quanh dường như nháy mắt an tĩnh lại.

Hắn trời sinh là bá chủ hải dương, toàn bộ biển cả đều ngoan ngoãn yên lặng dưới sự khống chế của hắn.

Hắn cúi đầu, tựa cằm vào đầu vai nàng, hình người của hắn có một mái tóc dài màu ngân bạch, rũ xuống xen lẫn vào tóc nàng, phân không rõ là của ai.

Nàng mỉm cười, đặt tay lên bàn tay ôm ngang hông mình của hắn, "Long long."

"Ừ, ta đây."

**

Nàng rút cuộc,

Ở trong lòng ngực ta.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 8 - Chương 1: Thế giới 8: Dung Trì (1)

Dung Trì nghiêng người tựa vào cửa xe, khuỷu tay chống lên kính xe, đầu ngón tay thon dài kẹp điều thuốc, một tay khác cầm di động đặt bên tai.

Thân mình hắn dựa đến nghiêng nghiêng, một góc áo somi lọt ra khỏi eo, quần áo cắt may đẹp để hỗn độn lên mang đến một loại cảm giác bỉ nhả lười nhác.

Nhìn thấy tốp năm tốp ba người từ cửa quán bar đi ra, hắn khom lưng tùy tay ấn tắt điều thuốc ở bồn hoa bên cạnh, nửa điều còn lại lăn thẳng xuống bùn đất.

Hắn đứng thẳng dậy, giọng điệu nhàn nhàn kết thúc cuộc gọi, "Ừm, anh bận rồi, cúp đây."

Nói xong cũng không cho cô gái bên kia thời gian đáp lại, ngắt kết nối, đầu ngón tay lướt vài cái, dãy số vừa rồi đã vào danh sách đen.

Đám người Đoàn Lâm kẻ vai sát cánh đi tới trước mặt hắn, họ đều đã có men say, chẳng qua tụ hội đêm nay vẫn chưa chơi đã.

"Bây giờ đi đâu?" Dung Trì nhặt nhều hỏi, xoay người mở cửa xe.

Mọi người đứng bên cạnh xe, Đoàn Lâm kéo ra cửa xe ghế sau, sau khi ngồi lên còn rũ một chân bên ngoài, "Tìm chỗ nào ăn cái gì đi."

Bọn họ hẹn nhau giữa trưa, ăn vài món, đánh bài rồi lại uống chút rượu, com chiều cũng chẳng ăn đàng hoàng, sau đó đi hát karaoke, chơi một hồi có người đề nghị tới quán bar, lại chuyển sang quán bar.

Hiện tại đã tối, đứng là rất đói bụng.

"Ồ. Được." Đoàn người đều là bạn bè, thói quen sở thích cũng không khác nhau lắm, đáp một câu liền sôi nổi lên xe đi.

Chiếc xe hôm nay Dung Trì lái là bản định chế cao cấp trong nhà, trên tay lái ngoại trừ thương hiệu còn có một chữ "I" kim sắc, bá đạo kiêu ngạo đến tột đỉnh.

Xe này vốn là do lão cha của Dung Trì mang về, kết quả từ lúc đó đến bây giờ Dung Trì đều bá chiếm.

Đoàn Lâm ngồi ở ghế sau, trên đường nhìn Dung Trì thân nhiên vượt qua vô số đèn xanh đèn đỏ. Điện thoại Dung Trì kết nối Bluetooth với xe, thanh âm nhắc nhở tín hiệu vẫn luôn ting ting mà vang.

Dung Trì không kiên nhẫn nhặng một câu, ngắt Bluetooth, ném di động thẳng xuống ghế phụ bên cạnh, nhìn cũng chưa thèm nhìn một cái.

Đoạn Lâm cười khê, bật điện thoại của mình kết nối Bluetooth phát tiếp bài hát đang dang dở vừa rồi, "Lại chọc phải nợ nần?"

Dung Trì nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, lười biếng cong cong khóe miệng, một tay đặt lên tay lái, một tay gõ nhẹ lên tay vịn chỗ cửa xe, "Đều tại tôi lớn lên quá đẹp trai, phiền thật đó ~"

"Xi." Đoạn Lâm phun hắt một cái, vì hắt càng lớn càng không biết xấu hổ, Dung Trì đúng là đẹp mắt, cũng cao khoảng một mét tám, mắt thẩm mỹ chọn quần áo đều do một tay người chị làm nghề thiết kế trang phục bồi dưỡng, đi ra ngoài quả thật da người bụng chó, nhưng mà thế thì sao, "Cậu xác định là tại cậu quá đẹp trai mà không phải bởi vì cha cậu có tiền?"

Bạn bè là dùng để làm gì? Chắc chắn là để câu xé lẫn nhau rồi.

"A ~" Dung Trì cười khê, không đáp trả lại.

Bài hát thứ hai phát được phân nửa, Dung Trì đang hăng hái hát theo, điện thoại của Đoạn Lâm lại vang.

Tiếng nhạc đổi thành tiếng chuông di động, Dung Trì bị cắt ngang, khó chịu ách một tiếng, quay đầu nhìn màn hình trên xe.

Vừa nhìn đã thấy hai chữ "Thanh Nhục", hơn nửa đêm lại gọi điện thoại cho Đoạn Lâm, sự khó chịu nháy mắt bị tò mò không có ý tốt thay thế, Đoạn Lâm chính là người có bạn gái nha.

Hắn huyết sáo, "Đừng ngắt Bluetooth, nghe đi." Nói như đúng rồi lại còn mang theo chút mệnh lệnh.

Đoạn Lâm bắt đầu nhún vai, nhận cuộc gọi.

"Thanh Nhục."

"Đoạn tiểu béo." Giọng cô gái tràn đầy sức sống, một chút cũng không giống trạng thái mà ban đêm nên có.

Đoạn Lâm khụ một tiếng, Dung Trì nghe được cách gọi này lập tức bật cười ha ha.

"Anh ở đâu đó, ai kia?" Thanh âm truyền ra từ Bluetooth có chút tiếng ồn, nhưng ở trong xe lại thật trong trẻo nghe rất thoải mái.

Đoạn Lâm nâng điện thoại nói thẳng, "Đừng quan tâm cậu ta, bệnh tâm thần đấy."

Dung Trì cười đến hửu hảo mà thân sĩ, giọng nói ôn nhuận, "Chào người đẹp, tôi là Dung Trì."

Kết quả hắn lại hoàn toàn bị người kia xem nhẹ, Thanh Nhục chỉ là mở miệng hỏi Đoạn Lâm, "Cho tôi mượn nick game của anh dùng một chút đi."

Đoạn Lâm nhướn mày với Dung Trì đang quay đầu nhìn hắn, đồng ý với Thanh Nhục, "Được, tôi lên WeChat đưa cho cô." Tiếp tục hỏi lại một câu, "Bây giờ cô chưa ngủ mà còn chơi nữa hả?"

"Ừ. Máy tên kia không cho ngủ, kéo tôi lên game."

Đoạn Lâm cầm điện thoại thoát ra giao diện cuộc gọi, mở WeChat đưa nick của mình cho cô, tức khắc buồn cười, "Kéo cô đi trả thù xã hội sao?"

"Xi." Thanh Nhục không khách khí phun hắt, nhìn thấy tin nhắn gửi trên WeChat, liền thật sốt ruột ngắt điện thoại, "Tôi nhận được rồi, vậy nhé, cúp đây."

"Cúp." Ngay cả thời gian nói hẹn gặp lại cũng không có.

Dung Trì bị bỏ qua từ đầu tới đuôi, bóng ma tâm lý có hơi lớn.

Cuộc gọi kết thúc, bài hát phát được một nửa lại tiếp tục, Dung Trì đã không còn tâm trí hát theo.

Đoạn Lâm không khách khí cười rộ lên, "Em gái này rất là xinh đẹp đó."

Dung Trì không thèm quan tâm tới anh ta.

Đoạn Lâm cầm điện thoại vừa lật thư viện ảnh vừa cảm khái, "Ai, hơn nữa tính cách còn vô cùng tốt, không biết bao nhiêu người theo đuổi cô ấy nha ~"

Dung Trì nghiêng răng, "Đoạn tiểu béo."

Đoạn Lâm, "....."

Dung Trì vui vẻ.

Một đám người tìm được cửa tiệm ăn khuya, ăn vài món lại uống thêm chút rượu, cuối cùng ai về nhà thì về nhà, ai ở khách sạn lại ở khách sạn, gần như lẫn lộn đến sau nửa đêm mới xem như hoàn toàn tan cuộc.

Đang là nghỉ hè, Dung Trì cả ngày ăn không ngồi rồi, nếu không phải ăn nhậu chơi bời thì là làm ầm ĩ với bạn bè.

Mọi người trong nhà đều vội, giữa trưa tỉnh dậy lúc 12 giờ, dạ dày hơi hơi đau, phòng ốc trang hoàng tinh xảo không có một chút sinh khí.

Từ lúc lên cao trung liền thường xuyên uống rượu ở bên ngoài, dạ dày sớm đã rất không xong, Dung Trì dùng tay xoa xoa, vẫn đau, lười quan tâm nữa, nằm lẩn ra bắt đầu chơi điện thoại.

Một đồng thông báo WeChat chưa đọc, một đồng tin nhắn và cuộc gọi chưa nhận.

Trên cơ bản đều là con gái.

Dung Trì tùy tiện lướt lướt trên màn hình, chọn mấy cái cảm thấy hứng thú trả lời, còn lại trực tiếp mặc kệ.

Buổi chiều, lúc Đoạn Lâm gọi điện thoại đến thì Dung Trì vừa mới tắm rửa xong rồi ăn chút gì đó.

Đoạn Lâm hẹn hán cùng chơi game. Giọng điệu gian xảo, "Có mỹ nữ đó ~"

Dung Trì đứng bên cạnh máy nước nóng lạnh, trong tay cầm ly pha lê đựng thuốc, chẳng mấy hứng thú, "Không muốn chơi."

Hán nói chuyện, Đoạn Lâm bên kia cũng đang nói gì với ai khác, hán vừa nói xong, Đoạn Lâm hỏi lại, "Hả? Cậu mới nói gì đấy, không chú ý nghe."

Dung Trì nghiêng răng, "Cậu đang ở đâu?"

"Ở nhà nha."

"Vậy cậu nói chuyện với ai?"

"À." Đoạn Lâm đáp, "Bọn tôi đang chơi game, mở chức năng chat thoại."

Dung Trì rót nước ấm, quơ quơ cái ly, "Được rồi, chờ tôi."

"Nhanh lên." Đoạn Lâm hối thúc hán một câu, vừa nói chuyện với những người khác vừa ngắt cuộc gọi.

Dung Trì chậm rì rì ngồi xuống mở máy tính, Đoạn Lâm bên kia đã chờ đến có chút không kiên nhẫn, kéo hán vào chat thoại với vài người.

Bên trong game đã hết sức náo nhiệt, có năm người, một cô gái, còn lại đều là nam sinh.

Đoạn Lâm cười ha ha, "Đây đây, người anh em của tôi tới, bắt đầu đi Thanh Nhược."

Sao lại nghe có chút ý vị ngượng ngùng lấy lòng.

Dung Trì ở bên này nhàm chán kéo kéo khóa miệng.

Cô gái lên tiếng chào hỏi với hán, "Hello ~ chào tiểu đồng bọn của Đoạn Lâm ~"

Tiểu đồng bọn của Đoạn Lâm, Dung Trì nghe cách gọi này thì cười, thuận miệng đáp một câu, không nói gì nữa.

Bắt đầu vào game, ngoại trừ Thanh Nhược, bốn nam sinh khác đều là cao thủ, tuy rằng kỹ thuật Thanh Nhược hơi kém hơn một chút, còn may là vẫn chưa phải bó tay, những người khác cũng đều là cao thủ, bật chat thoại, có thể trao đổi tin tức đúng lúc, đúng là khá thú vị.

Hướng chỉ mọi người vẫn luôn nói cười vô cùng náo nhiệt, đặc biệt là Thanh Nhược và Đoạn Lâm, hai người nói nhiều đến nỗi khiến Dung Trì có chút hoảng sợ.

Dung Trì với Đoạn Lâm không có gì đáng nói, không thân với những người khác nên cũng không trò chuyện được, có điều chơi game, cảm giác cũng không tệ lắm.

Có một người bạn hẹn ăn cơm, rủ cả Dung Trì và Đoạn Lâm, hai người đi cùng nhau, Thanh Nhược ngoan ngoãn nói tạm biệt với bọn họ.

Dung Trì đứng lên chuẩn bị thay quần áo tìm bóp tiền, chat thoại còn chưa đóng, cô gái vừa mới tạm biệt hai người đã nháy mắt gọi tiếp, "Tôi chơi game đi, nhanh lên, chờ anh."

Hán cong cong khóa miệng, mở miệng hỏi một câu, "Em gái, em rút cuộc là có bao nhiêu tiểu đồng bọn đang chơi game này?"

Thanh Nhược cười thật hào sảng, trả lời hán, "Thật nhiều nha ~" Giọng điệu khoe khoang đầy sức sống.

Dung Trì trực tiếp tắt chat thoại đi ra cửa.

Buổi tối đang ăn cơm, hôm nay Dung Trì cứ bị đau dạ dày không muốn uống rượu, ngồi ở một bên nghịch điện thoại, Đoạn Lâm an vị cạnh hắn, nhận một cuộc gọi, mơ mơ hồ hồ nghe được về chơi game. Dung Trì thế mà lại nghĩ đến, em gái lúc này cùng chơi là người tối hôm qua gọi cho Đoạn Lâm, nghe nói là một mỹ nữ?

Dung Trì vỗ vai Đoạn Lâm, "Có ảnh chụp của cô gái cùng chơi game hôm nay không?"

Đoạn Lâm cười đến đáng khinh nhường này nhìn hắn, "Sao? Cậu muốn làm gì tiểu đồng bọn của tôi hả?"

Dung Trì lười trả lời vấn đề ngu ngốc này của anh ta, "Nhanh lên."

Đoạn Lâm méo miệng nhưng vẫn bắt đầu tìm trong thư viện ảnh.

"Đây."

Dung Trì cầm lấy điện thoại anh ta, phóng to ảnh chụp, bỏ qua quần áo chỉ nhìn mặt, "Là khá xinh đẹp." Vừa dứt lời lại ách một tiếng, "Nhưng mà ảnh chụp niên đại này, lớn lên đẹp không bằng một cái phôi mỹ nhân."

Đoạn Lâm vì tiểu đồng bọn của mình mà bênh vực kẻ yếu, mở ra một tấm ảnh chụp chứng minh nhân dân, "Cô ấy thật sự xinh đẹp mà."

"Cứ cho là vậy đi." Dung Trì nhún nhún vai, xem như thừa nhận.

Tối đó Dung Trì về nhà, dạ dày đỡ hơn một chút, không tiếp tục uống thuốc nữa. Ngày hôm sau lại bị đau mà tỉnh, đưa thẳng vào bệnh viện.

Các anh em hắn sôi nổi nhắn tin chúc mừng, Dung Trì cười nhận lấy.

Các em gái thi nhau nấu canh, nấu cháo, còn gọi điện thoại an ủi này nọ, Dung Trì không kiên nhẫn nhận lấy.

Nằm bệnh viện một tuần, lúc về nhà chỉ còn nửa tháng nữa là khai giảng, Dung Trì lập tức cảm thấy thật mệt mỏi.

"Nhanh. Chơi game." Đoạn Lâm gọi điện thoại đến, vừa đơn giản vừa thô bạo.

Dung Trì vừa mới đi đánh mặt chược với bạn trở về, trong nhà chẳng có một ai, hắn cũng không bật đèn, gần 8 giờ rồi, mặt trời đã khuất núi, phòng khách tối tăm, hắn nằm vật ra sofa, chỉ có điện thoại đang đưa trong tay hắn là đang phát sáng.

Ánh sáng di động xanh biếc chiếu lên giấy dán tường sau lưng sofa, có chút quý dị lại mang theo một loại mỹ cảm.

"Có ai?" Dung Trì lười biếng hỏi một câu.

"Em gái lần trước chơi cùng chúng ta, và hai tiểu đồng bọn khác của cô ấy."

Dung Trì kéo kéo khoe miệng, cảm thấy tên Đoạn Lâm này càng sống càng thật lười, "Được, tôi tới."

Ít nhất những người cùng chơi đều là cao thủ, còn khá hứng thú.

Gần đây Đoạn Lâm và Thanh Nhục thường xuyên chơi game cùng nhau, anh ta cũng biết được vài người, lúc vào chơi thì hỏi Thanh Nhục, "Ừ, Tiểu Thần đâu?"

Giọng điệu Thanh Nhục rất tùy ý, "Quá phiền, chặn rồi."

"....." Đoạn Lâm quả thật hết chỗ nói, "Sao lại phiền? Hai ngày trước cô còn nói rất thích người ta kia mà?"

Thanh Nhục nhẹ nhàng hừ một cái, "Thích thì thích thật, đại khái là hai ngày trước thường xuyên nói chuyện phiếm, nói quá nhiều, cảm giác thật ngấy."

"..... Thế là cô liền chặn người ta?"

"Ừm." Cô đáp, cứ như theo lẽ thường hắn là vậy.

Dung Trì cười khê lên, "Vậy cũng được sao em gái, em đây là kéo tới quần lại giả vờ không quen biết nha."

"..... Cậu cũng chẳng khác gì đâu, còn có mặt mũi nói." Đoạn Lâm không chút khách khí hù dọa hắn, hơn nữa còn nói thêm chuyện khác, "Cũng không biết gây họa cho bao nhiêu cô nàng rồi, chơi ngán rồi lại chặn mất."

"Ha ha." Thanh Nhục bật cười, "Sự thật là thế mà, mọi người tụ tập tốt giải tán vui vẻ, hứng thú thì chơi với nhau, không có hứng thú thì dây dưa chỉ cho thêm phiền."

Đoạn Lâm lại không còn lời gì để nói.

Dung Trì ném một cái kỹ năng qua, người vốn sắp bị Thanh Nhục giết lại chết dưới tay hắn, "A! Đoạn tiểu béo, tiểu đồng bọn này của anh quả thật là

một tên boy tâm cơ."

Đoạn tiểu béo một lần nữa vô tội nằm cũng trúng đạn.

Dung Trì lại vui tươi hơn hờ đáp, "Đừng như vậy, không phải chỉ là một cái đầu người sao."

Trong thế giới game, đầu người không chỉ là tiền, mà còn từ từ thỏa mãn cảm giác vinh dự.

Thanh Nhược điều khiển nhân vật quay đầu đi, "Hừ, tôi lười chẳng thèm đứng chung một chỗ với anh."

Thật kiêu kỳ.

Số lần cùng nhau chơi nhiều, xưng hô của Dung Trì rốt cuộc đã từ tiểu đồng bọn của Đoạn Lâm biến thành Dung Trì, Dung Trì cũng phát hiện đám bạn trong game của em gái này quả thật đã sắp bằng số lượng em gái hắn đã tán tỉnh.

"Đoạn Lâm, cậu biết Thanh Nhược từ khi nào?" Một đám người hẹn nhau chơi mạt chược, Dung Trì vừa mới nhận xong điện thoại của một cô gái, ý tứ vòng quanh trong ngoài của cô ta đều là khiến hắn đi tìm mình, Dung Trì đánh mạt chược, bây giờ còn thắng tiền, một chút cũng không muốn đi, thuận miệng có lẽ hai câu cúp điện thoại lại đột nhiên nhớ tới Thanh Nhược. Em gái kia có vẻ như chẳng biết uyên duyên là gì, có gì nói vậy, cười cũng thật hào phóng.

Đoạn Lâm là anh em của hắn, thế mà khi nào lại quen người như thế hắn cũng không biết. Hơn nữa thoát nhìn hai người thì có vẻ quan hệ cũng không tệ lắm.

"Bạn học sơ trung." Đoạn Lâm thuận miệng trả lời một câu, "Đã lâu không liên hệ, có lần thấy cô ấy đăng bài nói về game, hẹn cùng nhau chơi lại bắt đầu liên hệ."

"....." Bạn học sơ trung, vừa vặn hắn và Đoạn Lâm biết nhau từ hồi cao trung.

Điều kiện gia đình của một mấy người bọn họ đều khá giả, trong đó nhà Dung Trì thuộc loại tốt nhất, trên Dung Trì có một người chị lớn hơn hắn sáu tuổi, trong nhà từ nhỏ lúc nào cũng cưng chiều hắn, vì thế nên Dung Trì cũng nhiều tật xấu nhất, cho dù ở cùng đám bạn giàu có này đôi khi cũng là đáng về cao cao tại thượng dùng lỗ mũi nhìn người. Mọi người gần như đều đã quen.

Nhà Dung Trì có tiền, đối với hắn trên phương diện kinh tế cũng hào phóng, ra ngoài chưa bao giờ thiếu tiền tiêu, người trước ngã xuống, người sau tiến lên, chỉ cần hắn ngoắc ngoắc tay thì các loại mỹ nữ thì nhau nhào lên người hắn, hiện tại gần như đã là trạng thái chơi đến chết lặng.

Nghe hắn đột nhiên hỏi Thanh Nhược, Đoạn Lâm đang đánh mạt chược lại nhìn hắn vài lần, chỉ mong hắn không phải là hứng thú với Thanh Nhược, anh ta sợ Thanh Nhược rơi vào hố sâu của Dung Trì.

Đúng là sợ cái gì thì cái đó tới.

Điện thoại vang, Thanh Nhược gọi đến.

Khoảng giờ này, có lẽ lại là rủ chơi game.

Đoạn Lâm cầm điện thoại, muốn nghe lại không dám nghe, cầm mạt chược không đánh, Dung Trì dựa lưng vào ghế, nhắc chân lười biếng đá ghế anh ta một cái, "Đánh nhanh lên, chần chừ cái gì."

Đoạn Lâm đánh ra một quân bài, nhấn nghe, "Ừm Thanh Nhược, đang chơi mạt chược đây."

Dung Trì đứng dậy vươn tay lại giật lấy điện thoại anh ta đặt bên tai mình, tươi cười, "Hello, Thanh Nhược, tới chơi mạt chược."

"..... Nhà tôi không ở thành phố A."

Dung Trì đúng là không biết thật, nghe Đoạn Lâm nói bạn học sơ trung còn tưởng rằng ở thành phố A.

Người đột nhiên muốn thấy lại không gặp được, Dung Trì có chút bức bối, khom lưng sờ soạng mấy quân bài rất không có tâm đánh ra một cái, "Ừ, vậy nhà cô ở đâu?"

Bên kia cái cọ ồn ào, ngữ tốc của cô cũng rất nhanh, "Thành phố Q, tôi đang cùng tiểu đồng bọn ở tiệm net, cúp trước ha."

"Cúp." Cuộc gọi lại bị ngắt.

Dung Trì khó chịu ném điện thoại trả cho Đoạn Lâm, "Em gái này tính tình rất lớn nha."

Đoạn Lâm cười cười không trả lời.

Hai người cùng chơi mạt chược về mặt nhiều chuyện, "Làm sao vậy, mặt Dung Trì thối cứ như ăn phân."

"Mẹ nó." Dung Trì cảm hai cái mặt chược đánh qua, hai người giờ tay bắt được, sau đó cả bọn cười đến nghiêng ngả.

Dung Trì ách một tiếng, lời nói nhẹ tênh, "Xem ra rất nhiều lúc xe của ba tôi là Thần Khí tán gái nha. Tôi vẫn chưa gặp qua em gái nào thấy được chiếc xe đó rồi mà còn dám cúp điện thoại."

Hai người cười đáp lại, tỏ vẻ bọn họ cũng thấy thế.

Đoạn Lâm nhìn khoe miệng tà khí của Dung Trì, có một loại dự cảm chẳng lành.

Cả bọn đánh mặt chược xong, Dung Trì thắng tiền, mời khách ăn vài món gì đó, lại gọi thêm mấy đĩa bạn đến, ăn xong lại bắt đầu uống rượu.

Ai cũng kêu bạn gái lại đây, tức khắc ầm ĩ náo nhiệt lên.

Em gái mà Dung Trì gọi tới là mới quen biết, đáng vẻ cô vợ nhỏ cành vàng lá ngọc đi theo bên cạnh Dung Trì, rót trà nâng giấy, thấy hắn uống rượu còn kéo vạt áo hắn nhẹ nhàng quơ quơ, "Dung Trì, anh uống ít một chút đi." Xinh xắn mềm mại đáng yêu.

Dung Trì để sát vào tai cô ta nhẹ nhàng thổi một cái, cánh tay thuận thế ôm eo cô ta, cũng không biết nhẹ giọng nói gì, chọc cho em gái xấu hổ tựa vào cánh tay hắn đỏ mặt mắng hắn hư.

"....." Tình hình như vậy Đoạn Lâm đã thấy nhiều, nhưng hôm nay nhìn đến không biết vì sao trong lòng luôn có loại cảm giác quái quái.

Tai họa mang tên Dung Trì này, thật đúng là một cái hồ.

**

Kéo tới quần lại già vờ không quen biết.

A, tụ tập tốt giải tán vui vẻ.

Em gái là người đồng đạo sao.

--- □ ---

Tên gốc mà tác giả đặt cho thể giới này là...">

"Cao thủ tán gái VS cao thủ của trai"

Nàng nào mạng yếu không biết được thì bài trên đó tên là Đáp án (Phuong Vũ Kiệt) nha.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 8 - Chương 2: Dung trì (2)

Khai giảng năm ba của Thanh Nhược, Đoạn Lâm và Dung Trì đều đã lên năm tư.

Vốn dĩ Thanh Nhược và Đoạn Lâm đã hẹn nhau lúc khai giảng Thanh Nhược đến thành phố A, Đoạn Lâm đi đón cô, kết quả bên nhà bạn gái Đoạn Lâm có một người em họ kết hôn, ngày đó phải kéo Đoạn Lâm qua phụ giúp.

Mọi người bật chat thoại trong game, Thanh Nhược ngữ điệu lạnh lạnh, "Đoạn tiểu béo, cho nên anh đây là đang lừa dối tôi sao?"

Mấy người thường chơi cùng đều ồn ào nhốn nháo lên, "Đứng đứng đứng, cậu ta lừa dối cô đấy, chặn cậu ta đi."

Đèn đỏ trong lòng Đoạn Lâm đing một cái sáng lên, Thanh Nhược cũng là thể loại nói chặn thì lập tức chặn thật, không một giây do dự, tức khắc ăn nói khấp nấp hồng đồ dành, "Không không không, không lừa cô đâu, tôi bảo người anh em tôi đi đón cô, hành lý của cô nhiều cứ bảo tên đó xách giúp."

Thanh Nhược lòi qua kéo lại nửa ngày với anh ta, mới "miễn cưỡng" đáp ứng.

Tối đó Đoạn Lâm có hơi rối rắm, rốt cuộc vẫn gọi điện thoại cho Dung Trì, không còn cách nào hết, một đám bạn bè chỉ còn anh ta và Dung Trì vẫn chưa tốt nghiệp, Dung Trì lại là kẻ nhàn nhát.

Dung Trì vừa nghe từ đầu đến cuối sự tình, cười gian xảo, ngồi trên sô pha trong nhà trực tiếp gác chân lên bàn, "Nha ~ đây là muốn để tôi đi cứu vớt?"

"Ủm." Đoạn Lâm nhấp nhấp môi, "Hôm nào mời cậu đi ăn cơm để cảm ơn."

Dung Trì ngửa đầu nhìn trần nhà, trong trí nhớ hồi tưởng lại bức ảnh ngày đó Đoạn Lâm cho hắn xem, "Ừ, được thôi, nhắn cô ấy tới rồi gọi điện thoại cho tôi."

Buổi tối trước khai giảng một ngày, Dung Trì cố ý đi làm tóc, chọn bộ quần áo mà chị hắn thiết kế, theo lời chị ấy, xa xỉ mà không khoa trương.

Chìa khóa của chiếc xe kia hai ngày nay chẳng lúc nào rời hắn, lão cha của Dung Trì mỗi lần muốn lái xe mới của mình đi thi Dung Trì đều chơi xấu cự tuyệt.

Em gái sao, kịch bản hắn đều hiểu, hắn muốn cô ấy tự mình nhào lên.

Thanh Nhượng bước ra từ nhà ga, một tay kéo vali, trên vali còn cột thêm một cái bọc nhỏ, cặp sách mang sau lưng, một đường ngồi xe lại đây hành lý hơi nhiều, nhìn qua có chút phong trần mệt mỏi, có điều cả tinh thần lẫn khí chất đều tuyệt hảo.

Ở cửa gọi điện thoại cho Dung Trì.

Dung Trì tùy tiện dừng xe trên con đường đối diện cửa, chiếc xe mới rửa thật sạch sẽ còn chưa có giấy phép, thân xe màu đen phản quang đến gần như khiến người ta không dám nhìn thẳng, taxi kiểm khách xung quanh đều cách nó một khoảng, chỉ sợ không cẩn thận chạm vào một chút, quả thật là cảm giác kiêu ngạo đến trời cao.

"Này." Một tay Dung Trì đặt trên tay lái, giọng điệu lười biếng, đầu dựa vào ghế, khước mắt nhìn ra cửa kính xe, người ở cửa nhà ga hơi nhiều, hôm nay lại là khai giảng, học sinh cũng rất nhiều, hắn nhìn các loại vali đủ mọi màu sắc muốn phân biệt xem Thanh Nhượng là ai.

"Dung Trì phải không?" Ngừ khí Thanh Nhượng mang theo ý cười, trạng thái rất tốt, dường như hoàn toàn không có cảm giác mệt mỏi sau khi ngồi xe.

Thật là một âm điệu tràn đầy nhựa sống thanh xuân khiến người ta vui sướng.

"Ừ." Thanh âm hắn hòa hoãn một chút, "Cô đến rồi sao?"

Hắn đóng cửa sổ xe lại, chiếc xe đầy tính năng tốt ngăn cách cái ồn ào ngoài kia, bên hắn rất an tĩnh, bên cô lại hết sức náo nhiệt.

"Ủm, tôi đến rồi, đang ở cửa nhà ga đây."

Dung Trì cong cong môi, thật ra cũng có chút chờ mong. Cũng không biết là chờ mong cái gì nữa.

"Tôi ở đường cái đối diện, chiếc xe không có biển số ấy."

Cố ý không nói hãng xe, dù sao hắn vừa mới quan sát một chút, chỉ có mình xe hắn không có biển số thôi, gương nanh múa vuốt, tóm lại là thật kiêu ngạo.

"À, được, để tôi đến đó, phiền anh rồi." Giọng điệu cô rất ngoan cũng rất ngọt, có lẽ là cảm thấy hắn tới đón cô nên thiếu chút nhân tình, không cứng đầu ương ngạnh giống lúc chơi game, rõ ràng biết mình là hổ còn mạnh mẽ đẩy cho tiểu đồng bọn khác.

Có điều khi đó cô vẫn luôn cười, ngừ khí cũng chỉ là đùa giỡn, miệng lưỡi hài hước, không chỉ những người khác phải gục dưới tác phong này của cô, ngay cả Dung Trì bị cô nói hai lần cũng không có chút cảm giác bức bối nào.

Dung Trì lại nhìn ra ngoài cửa kính xe, nghĩ cô có vali phải đặt lên, đơn giản đi xuống đứng cạnh xe.

Hắn ở đây chờ hồi lâu, người xung quanh hoặc nhiều hoặc ít đều đánh giá qua chiếc xe, hiện tại lại bắt gặp hắn xuống, tần suất chú mục lại bắt đầu dịch lên người hắn.

Thanh Nhượng mặc váy liền ngắn tay, phía dưới là giày thể thao, tràn đầy cảm giác thoải mái lại có thể làm nổi bật đôi chân thon dài trắng nõn.

Ngó ngó qua phía bên ngoài, dứt khoát kéo vali đứng ở bên đường, lại gọi điện thoại cho hắn.

Dung Trì vừa nhìn thấy cô, trong khoảng thời gian ngắn đã cân nhắc ra tiêu chuẩn, không trang điểm, nhan sắc dựa theo tiêu chuẩn cao của hắn có thể cho hơn 90 điểm, là một cái phối mỹ nhân, khí chất vô cùng tốt, đáng đi đẹp, chân vừa dài vừa trắng vừa thẳng, ngực hơi nhỏ một chút.

Thanh Nhượng cầm di động có vẻ như đang gọi ai đó, tiếng chuông điện thoại vang lên trong tay hắn, Dung Trì cong cong môi, trực tiếp mở miệng gọi cô.

"Thanh Nhượng."

Xung quanh rất ồn ào, giữa bọn họ cách một khoảng cỡ một, hai chiếc xe taxi, giọng hắn không lớn, cô không nghe thấy, chuyên tâm gọi điện thoại, ánh mắt không có nhìn trái nhìn phải.

Dung Trì nghe máy, "Queo trái, tôi ở bên trái cô."

"Ồ." Cô lên tiếng, xoay người lại.

Lọt vào trong tầm mắt là một vị công tử ưu nhã, cả dáng người lẫn khuôn mặt đều thuộc phong phạm nam thần, chiếc xe bên cạnh càng tỏ rõ tài đại khí thô.

Dung Trì cúp máy, cầm điện thoại quơ quơ, ý bảo hẩn ở đây.

Cô hơi kinh ngạc hé miệng, thành một vòng tròn hình chữ o nhỏ nhỏ, rồi sau đó nở nụ cười xán lạn, cất điện thoại kéo vali đi đến.

Dung Trì mở cốp xe, Thanh Nhượng tới bên cạnh, hẩn rất ga lăng phong độ vươn tay ra lấy, cô cũng không khách khí, chỉ là cầm bọc nhỏ đứng cạnh nhìn hẩn cất vali vào, ngọt ngào cất tiếng, "Cảm ơn."

Dung Trì không thêm để ý cười cười.

Hẩn trở vào ghế điều khiển, Thanh Nhượng kéo ra cửa sau, Dung Trì quay lại, "Ngồi trước đi."

Thanh Nhượng xoay người ý bảo đang mang cặp, bởi vì khai giảng, nhét đủ thứ đến phình phình, "Đồ nhiều, phía sau rộng rãi hơn."

"Ừ." Hẩn cũng không rỗi rảnh.

"Đại học A đúng không?"

"Đúng rồi." Cô nằng ngồi sau động tác tự nhiên bỏ cặp ra đặt sang một bên, Dung Trì nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, cô không hề câu nệ.

"Lúc tôi đến liền nhìn thấy xe anh, nhưng mà có chút hoảng sợ, cho nên không chắc chắn." Thanh Nhượng mở miệng, lời nói tràn đầy ý cười.

Dung Trì cười rộ lên, "Sao lại hoảng sợ?"

Thanh Nhượng làm cái thủ thế, "Bị biển số xe dọa đến."

Đại học A không xa lắm, nhưng bởi vì hôm nay là ngày khai giảng của nhiều trường, giao thông hơi tắc nghẽn.

"Một lát nữa anh sẽ về trường sao?" Thanh Nhượng hỏi hẩn, lấy từ trong túi chai nước của mình uống một ngụm, nghiêng đầu nhìn bên cạnh ghế điều khiển hẩn, có nước khoáng.

"Không muốn đi nha ~ chút nữa lại tỉnh, dù sao trường cũng mặc kệ tôi." Dung Trì giọng điệu nhàn nhàn trả lời, không chút để ý, trường mặc kệ hẩn.

"Ừm." Điện thoại Thanh Nhượng vang, chỉ là đáp lại hẩn một tiếng liền vội vàng nghe.

"Ừ đúng rồi, tôi sắp đến trường, được, tối gặp."

Thanh Nhượng cúp máy, Dung Trì nhìn kính chiếu hậu, cô nàng này lại tươi cười, giống như là lúc nào cũng cười vậy, "Sao đấy? Đã bắt đầu hẹn chơi game?"

"Không có nha, mới vừa khai giảng, tiểu đồng bọn hẹn tối nay ra ngoài chơi."

Trong xe rất an tĩnh, lúc cô gọi điện thoại Dung Trì tuy rằng không nghe rõ, nhưng vẫn biết đó là giọng nam sinh. Cô nói vậy hẩn cũng chưa nói gì khác, trong lòng cân nhắc một chút, quả nhiên là đáng về thật mê chơi.

Hai người một đường tán gẫu, đều là cao thủ nói chuyện phiếm, không khí vô cùng tốt, Thanh Nhượng vừa trò chuyện với hẩn vừa trả lời WeChat, trên đường Dung Trì nhận mấy cuộc điện thoại, có hai cô gái gọi tới, giọng Dung Trì dịu dàng, có thể đáp ứng đều nói được.

Thanh Nhượng nghe thấy bật cười, "Đại ca, anh đây là có mấy bạn gái?"

"Cô cảm thấy bao nhiêu?" Hẩn nhướn mày hỏi lại.

"Khụ." Thanh Nhượng nghiêm trang khụ một tiếng, "Tôi cảm thấy số lượng bạn gái ít, có rất nhiều bia đỡ đạn....."

Dung Trì cười rộ lên, Thanh Nhượng cũng cười theo, đáng về xấu xa hỏi hẩn, "Có phải hay không?"

Dung Trì cười mà không trả lời, cũng không phủ nhận.

Đoạn Lâm không yên tâm Dung Trì với Thanh Nhượng, gọi điện thoại đến.

Thanh Nhượng nhần nghe, làm trò trước mặt Dung Trì, giọng điệu chẳng tốt lành gì, "Này. Người bạn rợn."

Đoạn Lâm oan uổng, "Em gái, cô bình tĩnh chút, tôi chẳng phải đã nói là không đi được rồi mà? Hơn nữa tiểu đồng bọn của tôi cũng rất đẹp trai đấy."

Thanh Nhượng hừ một tiếng, "Đúng thế, rất đẹp trai."

Dung Trì nhướn mày, vừa lái xe vừa dỏng tai nghe đằng sau.

"Thế là được rồi."

Ngờ khi Thanh Nhượng chẳng thể nào tốt được, "Đã hẹn nhau là anh tới đón tôi, kết quả anh lại để tiểu đồng bọn của anh đến, tôi và anh ấy chẳng thân nhau, sau đó liền thiếu người ta nhân tình nha."

Đoạn Lâm, "....." Suy nghĩ một chút lại hỏi Thanh Nhượng, "Dung Trì đâu?"

"Đang lái xe."

"Khụ." Đoạn Lâm ho nhẹ một tiếng, mặt mày nhăn nhó, "À thì, soái ca tuy rằng nhiều người theo đuổi, nhưng mà các em gái đều thích soái ca....." Huống chi Dung Trì còn có tiền, những lời này Đoạn Lâm nghĩ nghĩ vẫn không nói ra.

"Ừ, tôi biết rồi." Thanh Nhượng lại nói với anh ta vài câu, cúp điện thoại.

Dung Trì mới vừa rồi nghe cô nói cảm giác thiếu mình nhân tình, thấy cô ngắt cuộc gọi, Dung Trì mang theo ý cười mở miệng, "Không cần cảm thấy thiếu tôi nhân tình, cô xem tôi như tiểu đồng bọn của cô là được, không cần khách khí như vậy."

Thanh Nhượng do dự một hồi, gật gật đầu, "Được nha."

Tới cửa trường học, Dung Trì định lái xe vào đưa cô đến phía dưới ký túc xá, Thanh Nhượng kêu dừng, "Đến đây là được rồi, đi vào còn phải đăng ký, quá phiền toái."

"Không sao cả."

"Không cần không cần." Thanh Nhượng xua tay từ chối, nói rất thiết tình thật lòng.

Dung Trì nhìn cô một cái, hẳn chưa bao giờ thích miễn cưỡng người khác, huống chi là loại chuyện tốn công vô ích này, gật đầu dừng xe.

Hắn muốn xuống xe, Thanh Nhượng đã nhảy ra, một tay kéo quai cặp đeo trên lưng, "Tôi tự lấy là được rồi."

Dung Trì hơi không vui, cảm giác cô nàng này có chút không biết tốt xấu, gật gật đầu không nói gì.

Thanh Nhượng lấy vali của mình trong cốp xe ra, cầm đặc sản mang từ thành phố Q đến, một vài món ăn vặt, chỉ là trang trí thật sự tinh xảo, đưa cho hắn qua cửa sổ bên ghế điều khiển.

"Cảm ơn anh ~ đây là tôi đem lên từ thành phố Q, ăn rất ngon."

Dung Trì xua xua tay, "Không cần, tôi không thích ăn mấy thứ này."

Thanh Nhượng ép hắn nhận, "Ai nha, anh cầm đi, nếu không tôi ngượng lắm."

Cô cười đến ngọt ngào, cả giọng nói cũng vậy, Dung Trì đành phải vươn tay nhận lấy, thuận tay đặt trên ghế điều khiển phụ.

Thanh Nhượng vẫy vẫy tay với hắn, "Vây chào nhé, anh lái xe cẩn thận một chút."

Không thêm WeChat hay gì đó sao? Dung Trì nhìn cô nghĩ thầm.

Thôi kệ đi, "Tạm biệt."

Hai người tách ra ở cửa trường học, hắn quay đầu xe, cô kéo vali đi trực tiếp chạy lấy người.

Trên đường Dung Trì về nhà, Đoạn Lâm gọi điện thoại cho hắn.

"Tiểu đồng bọn của tôi đâu?"

"Đưa đến trường học." Đối với mấy người bọn họ, miệng lưỡi Dung Trì trước giờ đều thối thối, Đoạn Lâm cũng đã quen rồi, "Cậu đưa đến dưới ký túc xá?"

"Không."

"Chết tiệt..... Cậu....." Đoạn Lâm vừa lên tiếng, Dung Trì đã không khách khí ngắt lời, "Tôi nói đưa cô ấy đi vào, cô ấy bảo không cần, tôi làm sao bây giờ? Tôi phải cầu xin được đưa cô ấy sao?"

Giọng điệu hắn đã vội vàng, Đoạn Lâm nghe ra hẳn có chút không cao hứng, trong lúc nhất thời cũng không biết nói gì nữa, "Thôi được, vậy trước cứ

như thế đi."

Dung Trì đã kết thúc luôn cuộc gọi.

**

Tán hay là không tán đây?

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 8 - Chương 3: Dung Trì (3)

Năm tư bắt đầu thực tập, trước đó Dung Trì đã bị Dung lão cha bắt ép phải đến công ty hỗ trợ làm việc, chỉ là hần lười, vẫn luôn lấy có bận học từ chối không muốn đi, thực tập hay không thật ra cũng chẳng có quan hệ lớn lao gì với hần.

Ở trường học không thoải mái bằng ở nhà, một ngày hẹn bạn bè chơi đủ thứ trò.

Mới vừa đánh mặt chược về nhà, điện thoại vang, tên người gọi là Thanh Nhược.

Dung Trì chắc chắn hai tiếng, không có nghe ngay, em gái này từ sau ngày đó đến bây giờ đã một tuần, hai người cũng chưa liên hệ nhau.

Hần đổi dép lê, lại đi đến sô pha ngồi xuống mới bắt máy.

"Dung Trì ~" Giọng nói dường như vẫn luôn tràn đầy nguyên khí của cô lại mang ý cười.

"Ừm."

"Lên chơi game." Vừa mở miệng đã vào vấn đề ngay.

Dung Trì mím môi hỏi cô, "Mấy người?"

"Bốn người, thêm anh nữa là năm."

"Được, để tôi mở máy tính."

"Ừm, bọn tôi chờ anh, anh cứ từ từ không phải nóng nảy."

Những lời này khiến Dung Trì vui vẻ, khóe miệng treo lên một nụ cười.

Vào chat thoại trong game liền biết em gái này tại sao lại gọi điện thoại cho hần, không đủ người, các bạn nhỏ của cô hôm nay hình như đều bận việc, không có ai, nhớ tới hần.

Dung Trì ách hai tiếng trong lòng.

Bên kia cô đột nhiên cười đến vui vẻ, những người khác hỏi cô có chuyện gì thế, "Nhìn thấy một thứ rất buồn cười trên trang cá nhân của một người bạn, để tôi chia sẻ cho mọi người xem."

"Ồ, được."

Dung Trì nhấp nhấp môi, "Tôi cũng muốn xem."

"Được thôi." Cô có vẻ không thêm đề ý, "Đưa số WeChat của anh cho tôi, tôi thêm anh."

Dung Trì đọc số WeChat, nhận được lời mời kết bạn, ở trong chat thoại đọc tên WeChat kia hỏi có phải của cô không, cô nói đúng hần mới chọn đồng ý.

Xem bài chia sẻ của cô xong nề tính nói một câu khá buồn cười.

Sau khi thêm WeChat, hai người thường xuyên nói chuyện phiếm. Đoạn Lâm cãi nhau với bạn gái, vẫn đang chiến tranh lạnh, mỗi ngày không có việc gì làm liền rủ Thanh Nhược và Dung Trì cùng chơi game.

Đột nhiên phát hiện, hai người này có vẻ càng ngày càng thân, "!!!"

Đoạn Lâm cảm thấy bất ổn trong lòng, buổi tối gọi điện thoại cho Thanh Nhượng, "Thanh Nhượng, cô đừng thấy cậu ta đẹp trai một chút, có tiền một chút liền nhảy vào hố, Dung Trì không phải loại người tốt đẹp gì đâu, cậu ta đã thương quá nhiều em gái."

Thanh Nhượng tốt tính, lại là bạn học, cũng thoải mái hào phóng, có đôi khi nói đùa hoặc là nói cái gì chưa bao giờ để ý, Đoạn Lâm rất thích tính cách của cô, khó tránh khỏi sẽ chiều cố nhiều hơn, huống chi nguyên nhân Thanh Nhượng quen biết Dung Trì tính ra có một phần do hắn.

"Ừ. Tôi biết mà." Thanh Nhượng đáp, giọng tràn đầy ý cười, "Anh suy nghĩ nhiều rồi, hai ngày nay tôi đang của một anh ở cạnh trường. Dung Trì cũng biết, anh ấy còn dạy tôi phương pháp."

"....." Đoạn Lâm lại đột nhiên phát hiện có chút không hiểu hai người kia, "Các người vì sao ngày nào cũng chơi kịch bản, không thể chân thành hơn một chút sao?"

Thanh Nhượng cười to, "Ai nha, anh không hiểu đâu, vì thế này vui mà thôi."

Đoạn Lâm bị lý do cơ trí này làm nghẹn họng.

Dung Trì chơi ở bên ngoài, lúc về nhà thì đã muộn, nhấn qua WeChat cho Thanh Nhượng nói đã đến nhà, Thanh Nhượng gọi điện thoại đến, câu nói đầu tiên chính là, "Cây thông Noel, tôi chọn số 4."

Dung Trì trong lúc nhất thời vẫn chưa phản ứng kịp, điện thoại bật loa ngoài ném trên giường, đứng một bên thay quần áo, "Lễ Giáng Sinh còn chưa đến mà cây thông Noel cái gì?"

Thanh Nhượng cười nghiêng ngửa, "Trang cá nhân của anh không phải có mấy cây thông Noel đánh số 1 đến 20 sao, nói là tặng cho bạn bè, mỗi người chọn một cây."

Dung Trì nhớ lại, đó là bài đăng thật lâu thật lâu trước kia, gần như là mấy bài đầu tiên trên trang cá nhân của hắn.

Nói tóm lại, cô nàng này đã xem xong cả trang cá nhân của hắn rồi?

Khỏe miệng Dung Trì cong lên, "Quên mất, nhưng mà là chia sẻ của người khác thôi, chẳng qua đều là chút chuyện không tốt."

Thanh Nhượng lên tiếng, "Không tốt thì thôi vậy, tôi còn tưởng đâu có quà để lấy chứ."

Trong lòng Dung Trì xoay chuyển, thay đồ ngủ xốc chăn lên nằm vào, "Cô muốn quà gì?"

Thanh Nhượng không có ý tốt chẹp chẹp hai cái, "Chắc chắn là phải ăn ngon nha."

"Được, muốn gì thì cứ mua, ghi nợ cho tôi, tự cô đưa tiền." Dung Trì nói chậm rì rì lại đúng lý hợp tình.

Thanh Nhượng vừa tức vừa cười đến đau bụng, kể với hắn, "Tôi nói anh nghe, hôm nay Đoạn Lâm gọi điện thoại cho tôi, rất nghiêm túc hỏi tình huống tôi với anh là thế nào, tôi nói không có nha, cậu ấy lại nghiêm túc nói tôi không cần phát sinh một ít quan hệ kỳ quái với anh."

"Nha?" Dung Trì nhướn mày, "Cậu ta chính là miệng chó không thể mọc được ngà voi*." Ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng ngữ khí lại không có vẻ gì là tức giận.

*Miệng chó không thể mọc được ngà voi: kẻ xấu không thể nói ra lời tử tế.

Thanh Nhượng không tiếp tục đề tài này, nói thêm vài câu rồi cúp.

Buổi sáng sau khi Dung Trì thức dậy thì nhắn tin cho Thanh Nhượng, Thanh Nhượng thấy được, nhưng không trả lời, gần 10 giờ mới nhắn lại.

Dung Trì đáp rất nhanh, "Mới vừa dậy?"

Thanh Nhượng nhìn thoáng qua, đặt điện thoại sang một bên làm chuyện khác.

Lại gần đến giờ cơm mới trả lời hắn, "Lúc sáng phải đi học, anh ăn cơm chưa?"

Dung Trì cùng bạn bè ăn cơm ở ngoài, điện thoại vẫn luôn đặt bên cạnh, không thèm để ý những người khác, trong lòng luôn nhớ đến cô nàng kia, trông thấy tin nhắn, nhìn thoáng qua liền ném điện thoại sang một bên, dù sao chính là không trả lời.

Thanh Nhượng gọi điện thoại cho hắn lúc ăn cơm trưa.

Điện thoại Dung Trì đặt trên bàn, thấy được tên người gọi, thờ ơ.

Người bạn bên cạnh chạm chạm khuỷu tay hắn, "Điện thoại reo."

Dung Trì vuốt màn hình một cái, chuyển sang chế độ im lặng.

Bởi vì hắn thường xuyên tán gái nên mắc nợ mỹ nhân, không nghe điện thoại cũng là trạng thái thường có, mấy người bên cạnh không nói gì cả, tiếp tục ăn tiếp tục chơi.

Thanh Nhược gọi một cuộc hắn không nghe, cũng không gọi nữa, WeChat cũng không nhắn, ngủ trưa xong lại rời giường đi học.

Buổi chiều Dung Trì kiểm tra điện thoại, ừm, cuộc gọi nhớ chỉ có một, WeChat không có.

Nhắn lại một tin cho cô, "Giữa trưa ở bên ngoài, không chú ý điện thoại."

Bên kia không trả lời.

Buổi tối lúc đang chơi mạt chược thì cô gọi đến.

Dung Trì cầm điện thoại, chờ vang ba tiếng mới nhấn nghe.

"Ừm?" Bên hắn hỗn loạn thanh âm mạt chược, tiểu cô nương vừa đầy sức sống vừa ngọt mềm, "Dung Trì, anh đang chơi mạt chược sao?"

Dung Trì lên tiếng, nhấp nhấp môi thái độ rất ngoan ngoãn bổ sung một câu, "Cùng mấy người bạn, một lát nữa sẽ về."

Thanh Nhược giọng ngọt ngào, không nói gì khác, không hỏi hắn giữa trưa làm gì mà không nghe điện thoại, cũng không giải thích vì sao đến bây giờ mới trả lời hắn, "Ừ, vậy anh chơi đi."

Cô đã nói như vậy rồi, Dung Trì chỉ có thể, "Được." Hắn còn chưa nói tạm biệt, Thanh Nhược đã cúp điện thoại.

Có chút ghen trong lòng, chẳng qua tiểu đồng bọn cùng đánh mạt chược đang ở bên cạnh, Dung Trì nhiều lắm buồn bực nửa phút cũng liền quẳng ra sau đầu.

Mạt chược tan cuộc mới hơn 8 giờ, có người rủ đi ca hát, Dung Trì vốn muốn về nhà, ngẫm lại vẫn là đi theo.

Karaoke tiếng nhạc ồn ào, hắn ở karaoke ghi âm gửi cho cô, nói mình muốn về nhà, lại bị bạn bè kéo đi chơi.

Cô trả lời thật nhanh, "Ăn cơm chiều chưa?"

Không liên quan nhau, hơn nữa đã gần 9 giờ.

Dung Trì đặt một tay lên bụng, nhẹ nhàng xoa xoa, khoe miệng mang theo ý cười đáp lại, "Ăn rồi."

"Ừ, vậy anh uống ít rượu một chút, lần trước còn nghe nói anh uống rượu đến đau dạ dày phải nằm viện."

Dung Trì nhìn tin nhắn, không lập tức trả lời, hát với bạn một lúc, "Được, cô đang làm gì thế?"

Bên kia trực tiếp không có đáp lại, một giờ sau cô mới nhắn, "Đang cùng các bạn nhỏ chơi game."

Dung Trì kéo kéo khoe miệng, đứng thế, tiểu đồng bọn của cô nhiều như vậy, hắn không có ở đó cô cùng người khác chơi đến vô cùng vui sướng. Điện thoại ném qua một bên, không hề nhìn không hề quan tâm.

Dung Trì về đến nhà đã rạng sáng, nằm ở trên giường cầm điện thoại rồi rầm một chút, cuối cùng vẫn nhấn một cái icon khôi hài qua.

Hắn còn chưa đặt điện thoại xuống cô đã trả lời, "Về nhà?"

"Ừ."

"Dạ dày có đau không?"

Bia mà thôi, Đoạn Lâm có lần đã nói, anh ta trước giờ chưa thấy Dung Trì say, mấy tiểu đồng bọn cùng nhậu cũng chưa thấy.

Dung Trì cong cong môi, cảm giác trong lòng có chút ngứa ngáy, "Không đau, chỉ là trường trường khó chịu, đau đầu."

Cô trực tiếp gọi điện thoại qua.

Dung Trì háng giọng, lúc nhắc máy thì giọng nói mềm mại, vừa nghe chính là yếu ớt mang theo cảm giác say, "Này."

Cô ách một tiếng, chỉ là ngữ khí mà thôi, Dung Trì đã có thể cảm nhận được sự quan tâm lo lắng bên trong.

"Rất khó chịu hả?" Giọng Thanh Nhược cũng mềm mại, khác hoàn toàn so với sự hào phóng lúc bình thường.

"Trong nhà có thuốc không, lấy uống một chút đi."

Giọng điệu Dung Trì vô cùng đáng thương, "Không biết có hay không, đã nằm không muốn động, đau đầu."

Thanh Nhượng khe khẽ thở dài, "Trong nhà có người không?"

Có, cha mẹ đều ở đây, nhưng mà, Dung Trì không thèm để ý trả lời, "Không có, hình như họ đều đi công tác cả rồi."

Thanh Nhượng nghĩ nghĩ, giọng điệu thương lượng, "Hay là, gọi một cú nhờ Đoạn Lâm đến đi? Mang thuốc qua cho anh, anh như vậy một mình vào buổi tối nếu đặc biệt khó chịu thì phải làm sao bây giờ?"

Khóe miệng Dung Trì đầy ý cười, giọng nói lại nghiêm túc, "Không cần, tôi không thích thiếu nhân tình người ta."

Thanh Nhượng cười khẽ lên, miệng lưỡi không nhẹ không nặng, "Tùy hứng." Sau đó như là nghĩ vấn lại như là kiên định hỏi hần, "Cho nên đây là tính nết của đàn ông con trai hả? Không thích thiếu nhân tình?"

Dung Trì cảm giác toàn bộ lỗ tai đều mềm nhũn, chẳng qua không trả lời vấn đề này của cô, đáp án trong lòng là chắc chắn rồi, hỏi ngược lại, "Cô đang làm gì thế?"

"Nằm nha."

"Vậy sao vẫn chưa ngủ?"

Thanh Nhượng không hề do dự, ngữ điệu cứ như theo lẽ thường hần là vậy, "Chờ anh về nhà đó."

Dung Trì cười cười, "À ~ cảm ơn cô."

Cô cũng đầy ý cười, "Không có chi."

Hai người trò chuyện một lát, Dung Trì mệt nhọc, thanh âm lười nhác, Thanh Nhượng mở miệng hỏi hần, "Mệt rồi sao?"

"Mệt lắm." Giọng hần mềm mại, nửa là buồn ngủ, nửa là cố ý làm nũng mà ra.

"Vậy ngủ đi." Thanh Nhượng cười khẽ, lại không yên tâm dặn dò, "Lát nữa nếu không thoải mái thì dậy uống thuốc." Giọng điệu cô nhẹ nhàng, chỉ là xuất phát từ sự quan tâm chứ không phải là yêu cầu.

Dung Trì cười, điều chỉnh một tư thế thoải mái, "Không cúp, vẫn chưa muốn ngủ."

"Được." Thanh Nhượng đáp ứng, tiếp tục nói chuyện với hần.

Dung Trì giảm âm lượng, dần dần ngủ khi cô đang nói.

Thanh Nhượng nhẹ nhàng gọi hai tiếng, không đáp lại, chỉ có tiếng hít thở dần dần rõ ràng, rồi khỏi giao diện trò chuyện, nhấn một câu chúc ngủ ngon trên WeChat cho hần, lại qua mười mấy phút, sau khi chắc chắn hần đã ngủ thật rồi mới kết thúc cuộc gọi.

Dung Trì nửa đêm đề lên điện thoại, chỗ bả vai không thoải mái mới mơ mơ màng màng tỉnh lại, thấy được tin nhắn ngủ ngon của cô, cười cười đặt điện thoại sang một bên lại tiếp tục ngủ.

Buổi sáng theo lệ thường, sau khi thức dậy thì nhắn tin cho cô, "Rời giường."

Thời gian cô trả lời vĩnh viễn duy trì sau 10 giờ.

Dung Trì không ngủ nướng, thỉnh thoảng công ty có việc vẫn phải dậy sớm đi đến, hần họp xong Thanh Nhượng mới nhắn lại.

Hần ghi âm qua, "Quý lười, lúc này cô mới tỉnh sao?" Giọng điệu dịu dàng, ngữ khí mang theo ý cười, tràn đầy sự dung túng.

Cô cũng ghi âm trả lời, giọng nói vừa lười biếng vừa mềm mại vì mới tỉnh ngủ, cảm giác như chú mèo nằm trên đùi người ta thoải mái đuối mình, "Đúng vậy ~ thế thì sao nào?"

Dung Trì đánh chữ gửi lại, "Không sao cả, ngủ đến cô vui vẻ là được."

**

Kỳ phùng địch thủ.

Ừm, cảm giác này tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 8 - Chương 4: Dung Trì (4)

Dung Trì rủ Đoạn Lâm chơi game, sau đó hỏi Đoạn Lâm một câu, còn có tiểu đồng bọn khác hay không.

Hai người chơi với nhau nhiều năm như vậy, niếu tính của Dung Trì, Đoạn Lâm đã vô cùng hiểu.

Anh ta mím môi, "Chờ tôi gọi điện thoại kêu Thanh Nhượng."

Dung Trì mỉm cười, "Được."

Thật ra Đoạn Lâm có chút ghen, con sói Dung Trì này, hiện tại hiển nhiên là coi trọng chú dê non bé bỏng ngoan ngoãn vô tội nhà anh ta.

Gọi điện thoại cho Thanh Nhượng, Thanh Nhượng nhấc máy rất nhanh.

Đoạn Lâm cũng hỏi thẳng, "Cô đang làm gì đó? Muốn chơi game không?"

Giọng Thanh Nhượng hơi táo bạo, "Chơi, tôi muốn đi trả thù xã hội."

"Ha ha, tôi."

Thanh Nhượng cũng không rủ những người khác, chỉ ba người bọn họ, bật chat thoại, Thanh Nhượng thật sự có vẻ rất bức bối.

Đoạn Lâm kỳ quái hỏi cô, "Em gái, làm sao đây? Ai chọc cô?"

Thanh Nhượng méo miệng, giọng yếu xìu, "Thì cái anh chàng cạnh trường học kia đó, của sắp dính rồi, anh ta hẹn cùng nhau đi ăn cơm, kết quả ai cũng tốt, chỉ có các bạn nhỏ của anh ta quá âm ỉ. Anh ta vừa mới rủ tôi ngày mai ra ngoài chơi, tôi không muốn đi."

Đoạn Lâm lắng nghe, hai tròng mắt có hai khoanh nhang muỗi đang xoay xoay, "Ồ ~ cho nên sao?"

"Tôi muốn chặn anh ta nha, có điều anh ta vô cùng đẹp trai, hơi luyến tiếc chút."

Dung Trì nghe xong kéo kéo khóe miệng, làm như hấn chết rồi ấy?

"Ngày mai không được đi, ở ký túc xá chơi game với tôi, hoặc là tôi đến đón cô, chúng ta đi tiệm net chơi cũng được."

Thanh Nhượng nhẹ nhàng xì một tiếng khinh miệt, căn bản không thèm để ý lời hấn nói.

Dung Trì ghen hòng. Hấn đã nói rõ ràng như vậy, cô nàng này rốt cuộc có định nhảy hố hay không đây.

Đoạn Lâm nghe thấy thì hết cả hồn, nhanh chóng kéo đề tài trở lại trên người nam đồng bào cạnh trường học, "Thanh Nhượng, không phải, cô nghe tôi nói, cô không cần ngày nào cũng phải của của của, tuổi này, vẫn chưa thể chín chắn được, cô chỉ là muốn chơi đùa, nhưng nam sinh sẽ nghĩ tương đối nhiều."

"Ừm." Thanh Nhượng nghiêm túc lắng nghe, "Cho nên không chơi đùa được thì cứ chặn thôi."

"....."

Dung Trì cuối cùng cảm thấy đỡ tức hơn một chút, "Đúng vậy, chặn anh ta đi, hủy luôn kế hoạch, không cần đi ra ngoài với anh ta, anh ta sẽ chơi kịch bản với cô."

Dung Trì đột nhiên có chút không chắc chắn, Thanh Nhượng rốt cuộc là đang nghĩ thế nào, có muốn của hấn không.

Lúc trước nghe cô quan tâm, lại xem trang cá nhân, cảm giác là định của nha, sao bây giờ lại thấy, hình như là mình tự suy nghĩ nhiều thôi?

Hay là, lạt mềm buộc chặt?

Không phải đâu.....

Lần đầu tiên Dung Trì rối rắm vì một em gái.

Tối đó Thanh Nhượng gọi điện thoại cho hấn, vô cùng không muốn nghe.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn không thắng nổi sự ngứa ngáy trong lòng mà nhấc máy.

Kết quả câu nói đầu tiên của Thanh Nhượng chính là, "Chết tiệt, cái anh kia thật phiền quá."

"....." Dung Trì cười cười, giọng điệu tron tru, "Làm sao vậy?"

"Đã nói với anh ta là không rồi. Còn một hai đời cùng nhau đi."

Một đàn quạ đen kêu quác quác bay ngang qua Dung Trì, hẳn thật là muốn cốc đầu cô. Sau đó quanh co lòng vòng phân tích cho cô nửa ngày, ý tứ trong ngoài đều là, cái tên đó chắc chắn không có ý tốt.

Kết quả ngày hôm sau, giữa trưa hẳn gọi điện thoại cho Thanh Nhượng, cũng chỉ là muốn xem thử cô đang ở đâu.

Giọng nói ở đầu dây bên kia dịu dàng đến sắp ngưng tụ được thành nước, "Này."

Dung Trì nổi hết da gà lên, "..... Cô, cô đang ở bên ngoài?"

"Ừm..... Đang ở bên ngoài đây, đợi tôi về lại nói chuyện với anh sau."

Dung Trì bên này còn chưa nghĩ ra phải nói gì tiếp theo, bên kia Thanh Nhượng đã cúp máy.

"....."

Dung Trì suy nghĩ một vạn lý do làm thế nào để kêu Đoạn Lâm lại đây trút giận, gọi điện thoại cho anh ta, hôm nay cuối tuần, Đoạn Lâm phải đi chơi với bạn gái, sống chết không qua.

"....."

Hắn chỉ muốn tán tỉnh, nhưng không muốn thích cũng không muốn nhận thua.

Thôi vậy.

Dung Trì hẹn bạn bè chơi ở bên ngoài, đang chuẩn bị tối đó không say không về, mới vừa ăn cơm chiều xong định đổi chỗ quây, ở cửa lại nhận được điện thoại của Thanh Nhượng.

Trong lòng hắn buồn bực, nhìn đến là không cao hứng, không muốn nghe, làm bộ như không hay không biết.

Tiếng chuông kết thúc, Dung Trì đang đợi cuộc gọi thứ hai.

Cô không gọi nữa.

"....."

Một đám người đứng ở cửa tiệm cơm, đều là hắn rủ đến chơi, lúc trước đã hẹn nhau cùng đi tiếp, Dung Trì rất ít khi thất tín với bạn bè, chỉ có thể trước lên xe đưa người đi.

Không gọi điện thoại, WeChat cũng không có tin nhắn mới. Dung Trì nhìn điện thoại lần thứ ba mươi, cả người bức rức khó chịu, những người xung quanh đến mời hắn uống rượu cũng không từ chối ai cả, hắn chơi game tạm xem là lợi hại, nhưng bốn người vây quanh một mình hắn, rõ ràng muốn chuốc say hắn, Dung Trì cũng không chịu nổi.

Lúc Thanh Nhượng lại gọi điện thoại đến, Dung Trì ra hiệu cho người bên cạnh ngừng một chút đã, nhận cuộc gọi, trong nháy mắt giọng nói trở nên thật tội nghiệp đáng yêu, "Em yêu ~" Ngấy đến người bên cạnh trực tiếp làm động tác nôn mửa.

Dung Trì trừng mắt liếc người nọ một cái, cũng mặc kệ bọn họ cười, chờ Thanh Nhượng trả lời.

Cô cũng đang cười, cười đến nghiêng ngả, "Anh yêu ~ anh lại đang uống rượu sao?"

Giọng điệu hẳn vừa rồi, đã có men say.

Dung Trì cong cong môi, "Đúng vậy đó em yêu ~"

"Ha ha ~ sao lại đáng yêu như vậy chứ?" Thanh Nhượng hỏi hắn, cũng không chờ hắn trả lời, "Dạ dày có đau hay không?"

"Không đau." Dung Trì chém đinh chặt sắt mà nói, trong lòng đã ập ủ xong tiết mục đau dạ dày tối nay, lúc này bỗng lại nghiêm túc lên, "Không đúng! Cô không phải đi hẹn hò với anh chàng mà cô của hay sao? Gọi điện thoại cho tôi làm gì cơ chứ?"

Thanh Nhượng vẫn cười, "Đã về nha. Không đau cũng ít uống một chút."

"Biết rồi." Dung Trì ngoan ngoãn đồng ý, cũng không tiếp tục hỏi cô gì nữa.

"Khi nào về nhà?"

"Vẫn chưa biết, nhiều người quá."

"Ừm. Lúc về cẩn thận một chút."

Dung Trì cong cong môi, dù sao cũng đã giả say, không kiêng nể gì hỏi cô, "Vậy cô sẽ chờ tôi về nhà chứ?"

Giọng nói Thanh Nhượng tràn đầy ý cười, cũng không biết có phải là thật sự cảm thấy hắn say nên đang逗hắn vui về hay không, "Sẽ nha."

Thanh âm ngọt ngào của cô lướt qua tim hắn, giọng nói cũng mềm xuống, "Vậy cô chờ tôi về nhà, tôi gọi điện thoại cho cô."

"Được." Một chữ, đột nhiên lại khiến lỗ tai Dung Trì nóng lên.

Dung Trì bỗng dưng có một sự chờ mong không thể giải thích được đối với việc về nhà, bình thường lúc này hắn chắc chắn là kẻ quậy tung bưng nhát, hôm nay Dung Trì làm ông chủ, không thể đuổi người khác đi, chỉ có thể không chơi nữa, hy vọng bọn họ cảm thấy nhàm chán sẽ giải tán.

Dung Trì mong trái mong phải, rốt cuộc có người nói tan cuộc, kết quả đến cửa karaoke, một nửa số người đã đi rồi, Dung Trì cũng chuẩn bị lên xe chạy lấy người, một tiểu đồng bọn đột nhiên mở miệng, "Có chút đói, hay là chúng ta đi ăn gì đó đi?"

Nội tâm Dung Trì thật ra đã hồng mắt, nhưng mà đêm nay là hắn hẹn mọi người ra, ông chủ là hắn, có người không muốn tan Dung Trì chỉ có thể chiều theo, "Ừ, tùy tiện nha."

Lời này hắn nói rất vân đạm phong khinh*, trong lòng lại là: Đại ca, đói bụng không thể về nhà ăn mì ư?

*Vân đạm phong khinh: nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi, không màng đến điều gì.

Dung Trì đưa người đi ăn xong, một giây cũng không chậm trễ lập tức về nhà.

Nằm trên giường đã sắp 1 giờ rồi.

Chắc là ngủ rồi?

Nghĩ nghĩ vẫn nhấn một tin WeChat qua.

Thanh Nhượng gọi điện thoại sang rất nhanh, đôi mắt có chút men say của Dung Trì ở trong đêm tối sáng đến kinh người.

"Về nhà?" Giọng cô lười nhác, có lẽ bận tâm bạn cùng phòng đang ngủ mà nói rất khế.

Sàn sạt vào ban đêm, tựa tiếng gió nhẹ phát qua lá cây, nghe thật thoải mái.

Dung Trì cong cong khóe miệng, dù sao đêm nay hắn là người uống say, "Đúng vậy, đã về rồi."

Cô còn chưa trả lời, hắn lại có chút tủi thân mở miệng, "Cô không phải là không cần tôi sao? Không phải là đi hẹn hò với người khác vứt bỏ tôi sao? Còn gọi điện thoại cho tôi làm gì nữa."

Sức mạnh vô cớ gây rối tới, Thanh Nhượng cười khế, không bức cũng không vội chờ hắn lên án xong, giọng điệu thật ôn hòa, "Buổi chiều là đã ra về, không có đi hẹn hò."

Dung Trì hừ một tiếng, "Sao lại không đi hẹn hò?"

Hắn đã ám chỉ rõ ràng như vậy, hắn đang chờ, cô lên tiếng, cô chủ động.

Thanh Nhượng cười đến tùy ý, "Không muốn đi nha, cảm thấy chơi với anh ta không vui."

Dung Trì chán nản, không nói gì nữa, một hồi lâu sau cũng không mở miệng.

Cô nhu hòa hỏi hắn, "Dạ dày đau không?"

"Đau. Đầu cũng đau, toàn thân đều không thoải mái."

Cô thở dài, "Lúc nào cũng thế, dạ dày đau là chính anh khó chịu, uống ít một chút đi mà."

Dung Trì kéo kéo khóe miệng, đôi mắt sáng rực, trong đêm tối tựa sỏi hoang phát ra ánh sáng lục, "Cô đang quan tâm tôi sao?"

Cô lại cười rộ lên, hình như vẫn luôn cười, cười vui vẻ, cười tùy ý, cười trên người, giọng điệu dung túng trả lười hắn, "Đúng đó, đang quan tâm anh."

Dung Trì nhẹ nhàng cắn cắn môi, trong lòng có chút đắc ý, nhưng mà cô lại cười hì hì như thế, nếu hấn nghiêm túc, kết quả cô nói đùa, vậy mặt Dung Trì hấn chắc phải ném đến thành phố Q. Chỉ có thể đổi đề tài khác.

Kết quả chính là Dung Trì gọi điện thoại thế nào lại ngủ mất.

Sáng hôm sau cô có tiết, lúc Dung Trì thức dậy gọi điện thoại cho cô, Thanh Nhược vô cùng mơ màng, giọng đầy sự lười biếng, "Quá mệt, tối hôm qua ngủ rất muộn."

Ừm, chờ hấn mà, hấn biết, nhưng nếu là khoảng 2 giờ ngủ, ngủ đến 8 giờ sáng nay cũng sáu tiếng đồng hồ rồi.

Dung Trì cười chọc cô hai câu, "Bé heo hả? Cả ngày chỉ muốn ngủ."

Thanh Nhược mặt mũi, thì thào, thanh âm rất nhẹ, "Gần 4 giờ tôi mới ngủ."

"Sao thế? Mất ngủ hả?" Dung Trì bị cô nói một câu, kéo cho lòng có chút ngứa.

"Cũng không biết là ai nói dạ dày đau đầu cũng đau, tôi sợ anh ấy ngủ một lúc lại đột nhiên tỉnh dậy. Trong nhà chỉ có một mình anh ấy."

Ừm, lời âu yếm em gái cho hấn này lấp đầy trái tim, mới sáng sớm Dung Trì đột nhiên cảm thấy tay chân nhũn ra, không có sức lực.

Hấn cảm giác mặt mình hơi nóng lên, quay mặt đi nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu còn đang suy nghĩ tiếp theo phải nói gì.

Cô đã lười nhác ngáp một cái, "Không nói nữa, mệt quá đi, tôi ngủ tiếp một lúc nữa."

"Tiết học của cô....." Dung Trì nói đến một nửa, nghĩ lại thấy thôi vậy, để cô ngủ đi.

Thanh Nhược cũng đã cúp điện thoại.

Dung Trì nghe thanh âm ngắt kết nối mà trong lòng ngứa ngáy như bị kiến gặm, nói một câu thích anh, chúng ta hãy ở bên nhau thì thế nào chứ?

Đây là đang cua hấn hay chỉ là sự quan tâm theo kiểu bạn bè?

Mẹ nó.....

Dung Trì ngồi yên nửa ngày, đột nhiên phấn chấn tinh thần, không nói hả, tôi càng muốn cô nói mới thôi.

Ba chữ em thích anh này, khó đến như vậy sao? Nói cho tôi nghe một chút để tôi đắc ý đào dạt đáp một câu ở bên nhau sẽ chết sao. Thật là.

**

Tôi giống như..... một tên ngốc?

--- □ ---

Hứ hứ, cho dù anh cao tay thế nào cũng chẳng bằng Nhược tỷ đã sống không biết bao nhiêu đời rồi đâu =3=

□ Mau Nói Yêu Em - Hạ Tử Linh

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 8 - Chương 5: Dung trì (5)

Lúc Thanh Nhược nhắn tin cho Dung Trì thì hấn đang ngồi họp trong công ty, Dung lão cha ngồi ở chủ tọa, đang mắng chửi người, chức vụ của Dung Trì ở công ty hiện tại là thực tập sinh, tuy rằng tất cả mọi người đều biết hấn là thiếu đồng gia*, nhưng chỗ ngồi vẫn được xếp phía sau bàn thứ hai, cách Dung lão cha rất xa.

*Đồng gia: ông chủ; thiếu đồng gia: ông chủ nhỏ.

Dung Trì đang chơi điện thoại, giao diện bỗng xuất hiện tin nhắn WeChat.

Thanh Nhược: Anh thích mèo hay chó?

Dung Trì nhấn vào, trực tiếp tạch tạch tạch đánh ra mấy chữ: Tôi thích cô.

Trước khi gửi đi lại xóa mất chữ cô, đổi thành tôi thích người.

Thanh Nhược trả lời: Mèo hay là chó, trước chọn một cái đi.

Dung Trì khe khẽ thở dài trong lòng, em gái này lại muốn gài bẫy hửn: Chó.

"À", cô nhấn lại, sau đó là một icon cười to.

Chẳng sợ đã biết mình là thẳng ngốc, Dung Trì vẫn không khống chế được ý cười nơi khóe miệng, cong môi vẽ mặt dịu dàng, chân đang bắt chéo cũng thả xuống, đánh mấy chữ thật nghiêm túc mà thông thả, "Ừ, tôi thích cô."

Bên kia không trả lời.

Nhưng mà Dung Trì cả ngày đều vui vẻ. Hộp xong lại bị Dung lão cha dắt đi dạo một đồng chuyện, Dung Trì cũng không phản kháng quá độ, nghe bí thư của Dung lão cha blah blah blah nói, gật gật đầu xem như đồng ý.

Tối đó Đoạn Lâm rủ hửn chơi game, Dung Trì mở máy tính, bật chat thoại, phát hiện chỉ có hửn và Đoạn Lâm, tâm tình nháy mắt chẳng đẹp tí nào, "Thanh Nhược đâu?"

"À, có vẻ đã tìm được mục tiêu mới, đang cưa trai rồi."

Dung Trì lập tức kéo tai nghe xuống ném lên bàn, gọi điện thoại cho cô.

"Cô đang ở đâu?"

Bên kia kêu loạn âm ỉ, hình như là karaoke, giọng cô có chút không rõ, "Tiểu đồng bọn thất tình, dẫn cô ấy đi ca hát."

Dung Trì lên lút thở dài nhẹ nhõm, thay đổi thành ngữ điệu không chút để ý, "Ồ ~ bọn tôi đang chơi game đây, cô chừng nào thì về?"

"Đêm nay chắc là không chơi được rồi, mấy người chơi đi."

"Được."

Dung Trì cùng Đoạn Lâm chơi game, cả một đêm đều không tập trung lắm, có đôi khi Đoạn Lâm nói chuyện với mình hửn cũng không hay, giữa chừng có hai em gái gọi điện thoại cho hửn, Dung Trì vừa nghe điện thoại vang ngay lập tức nhìn sang, phát hiện không phải người mình đang muốn chờ, nhảm chán thờ dài một cái rồi không do dự từ chối cuộc gọi.

Đến tận 11 giờ tối, không có điện thoại không có WeChat. Trong lòng Dung Trì có một loại tư vị nói không nên lời, tóm lại là không hề dễ chịu.

Đoạn Lâm nghe điện thoại, bởi vì đang bật chat thoại, Dung Trì nghe thấy rành mạch, anh ta gọi tên Thanh Nhược, bên kia Thanh Nhược không biết nói với Đoạn Lâm cái gì, Đoạn Lâm cười không ngừng. Lực chú ý không ở trong trò chơi, nhân vật của Đoạn Lâm bị giết chết, Dung Trì bực bội đập lên bàn phím, "Đoạn Lâm, muốn gọi điện thoại thì nghỉ chơi đi, đừng làm ảnh hưởng tới tôi."

Khẩu khí hửn quá kém, Đoạn Lâm méo miệng, nói với Thanh Nhược hai câu thì ngắt máy, kỳ quái hỏi hửn, "Làm sao vậy? Chỉ là chết một lần thôi mà."

Dung Trì lười trả lời, điện thoại đặt ngay trước mặt, vẫn luôn không hề vang lên, chơi xong một ván, lười nói tạm biệt trực tiếp nghỉ.

Gần 12 giờ Thanh Nhược mới gọi điện thoại đến, Dung Trì đã nằm ở trên giường, giọng cô tràn đầy ý cười, hỏi hửn, "Tối nay anh không ra ngoài chơi sao?"

"Ừm, không đi."

Thanh Nhược đáp một tiếng, cũng chưa nói gì khác, Dung Trì không hiểu lắm, hửn ngoan như vậy, phải khen ngợi hửn một chút chứ?

Khẩu khí hửn thối thối, cô cũng không so đo, vẫn luôn ôn tồn nói chuyện với hửn, ngẫu nhiên còn khen khen hửn giỏi cái này hay cái kia.

Nói đến vấn đề ca hát, Thanh Nhược đột nhiên hỏi hửn có thể hát một bài hay không.

Ca khúc đã rất cũ rồi, Dung Trì vốn từng nghe, cũng hát được, nhưng mấy năm nay đã rất ít tiếp xúc, lời bài hát đã quên gần hết, "Thuộc giai điệu, nhưng quên lời mất rồi."

Cô muốn nghe, giọng điệu mềm mại bảo hửn hát, Dung Trì mím môi, "Cô đánh lời qua WeChat cho tôi, tôi hát cho cô nghe."

"Được."

Dung Trì nhìn WeChat, lời bài hát từng câu từng câu được gửi qua, cô đánh chữ nhanh, hân hân xong câu nào liền có câu tiếp theo hiện lên, vừa lúc có thể tiếp tục không phải ngắt quãng.

Hân hân, cô yên yên lặng lặng lắng nghe, sau khi hát xong thì khen thật dễ nghe.

Dung Trì mỗi một, không muốn cúp điện thoại, lại là hân ngủ trong lúc Thanh Nhượng nói chuyện.

Buổi sáng thức dậy thấy tối hôm qua cô có gửi tin WeChat, một tấm ảnh chụp màn hình, nội dung là đoạn ghi âm cuộc điện thoại vừa rồi, nhìn thời gian, hẳn là lúc hân hát bài kia.

Chỉ có một bức hình như vậy, cô chẳng nói gì khác cả, Dung Trì bị cô chọc đến lòng đầy ngứa ngáy, hận không thể đi thẳng qua đại học A hỏi người ra hỏi cô rốt cuộc có chịu mở miệng nói thích hân hay không.

Thật ra trong lòng Dung Trì có chút hoảng hốt, loại cảm giác này thật giống như, hân biết mình là một người chơi cao cấp, hơn nữa lại có trang bị tuyệt hảo, gặp được một người chơi cao cấp khác, trang bị không hề tốt như mình, vốn dĩ cho rằng bản thân có thể thắng, đột nhiên phát hiện thao tác của đối phương rất nhanh nhẹn, ý thức siêu mạnh, kỹ năng của hân cơ bản không thể gây thương tổn, mà đối phương chiêu nào cũng trí mạng.

Dung Trì gọi cho cô, cô bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, giọng mềm mại sần sật, không hề có ý tức giận nào, hình như trước giờ cũng chưa từng tức giận, sự quan tâm dành cho hân cũng đều giải đúng chỗ ngứa, thỉnh thoảng nhắc tới việc hân thích tán gái hoặc là em gái nào hân đã từng giao lưu cũng chỉ là giọng điệu cười đùa.

Dung Trì bẹp bẹp miệng, "Thanh Nhượng, tôi phát hiện tôi không phải đối thủ của cô."

Hân có ý nhận thua, cô nghe được bật cười, "Ài da ~ ý anh là da mặt anh không được dày như tôi sao?"

"Không không không, tôi nói các phương diện luôn, cô quá đỉnh."

Cô không tiếp chiêu, nói sang chuyện khác đổi đề tài. Dung Trì nghẹn, cảm thấy mình giống hết một cô vợ nhỏ đầy tủi thân.

Ngày hôm qua ở công ty đáp ứng một đồng chuyện của Dung lão cha, Dung Trì nói chuyện điện thoại với cô một lúc liền chuẩn bị ra cửa đến công ty làm việc.

Giữa trưa dành thời gian nhắn hai tin trên WeChat cho cô, sau khi cô trả lời thì hân không nhắn lại.

Dung Trì tắt mạng, không chắc chắn mà nghĩ, như vậy cô có thể tức giận chút nào không nhỉ? Hỏi hân vì sao lại không trả lời.

Tối đó mọi người trong công ty cùng nhau ăn cơm, lại uống không ít rượu, làm âm ỉ đến gần 11 giờ mới tan cuộc, Dung Trì về đến nhà bật mạng lên, ừm, rất ít, cô cũng không nhắn gì qua.

Thanh Nhượng lúc 7 giờ kém đăng một bài, lại cùng tiểu đồng bọn đi ra ngoài chơi.

Trong nháy mắt Dung Trì bỗng nhiên muốn bỏ cuộc, chỉ là một em gái hơi đẹp xúu thôi mà, tán đến hân một mối quá.

Nhưng mà đêm đó Thanh Nhượng lại gọi điện thoại cho hân.

Dung Trì nghe giọng nói mềm mại mang theo ý cười của cô, cảm thấy có chút không cam lòng, hân một hai phải bắt được cô.

Nương theo cảm giác say, Dung Trì nói đông nói tây, rồi sau đó đột nhiên không vui thờ dài một hơi, "Thanh Nhượng, tôi không thích cô."

"Hả?" Thanh Nhượng kỳ quái ư một tiếng, "Vì sao vậy?"

Giọng Dung Trì trầm thấp, mang theo chút ủy khuất khổ sở, "Tôi muốn chặn cả WeChat lẫn số điện thoại của cô, sau này chúng ta đừng liên hệ nữa."

"A?" Thanh Nhượng hơi giật mình, sau đó vẫn cười, miệng lưỡi dung tưng, "Tôi đây ít nhất muốn được biết rõ trước khi chết nha? Tại sao chứ?"

Dung Trì kéo kéo khóe miệng, "Vốn dĩ tôi cảm thấy rất thích cô, nhưng tôi lại phát hiện tôi không thể nào tiến vào thế giới của cô, hình như không có tôi cô cũng sống thật vui vui sướng sướng, tôi không thêm thích cô."

Thanh Nhượng không chút khách khí cười rộ lên, phối hợp lời kịch khổ tình của hân, "Ôi! Không, anh đừng rời em đi mà, anh là tim là phổi của em, anh là ba phần tư sinh mệnh của em. Anh bỏ rơi em như thế này là muốn em chết có phải không? A!"

"....." Nội tâm Dung Trì..... Đã không muốn diễn nội tâm nữa. Dù sao kịch bản mỗi lần đều chẳng giống trong suy nghĩ của hân, hân đã quen rồi.

Thanh Nhượng quần lấy muốn nghe hân hát, Dung Trì thường xuyên ra vào những nơi như karaoke, giọng hát tuy rằng không được rất êm tai, nhưng tuyệt đối không khó nghe. Dung Trì tự luyện với bản thân một chút, cảm thấy vẫn tạm được, chẳng qua Thanh Nhượng lại khen hân hát rất hay, hơn nữa còn có vẻ, cô là thiệt tình thấy như vậy, là cái dạng hân đột nhiên hứng thú khê hát hai câu cô cũng có thể ghi âm lại.

Dung Trì không thể không nói, cảm giác thỏa mãn đã sắp tràn cả ra, chỉ cần không phải thân thể đặc biệt không thoải mái, cô muốn thì hân đều nguyện ý

hát, cho dù nhiều hay ít, cô đều rất vui lòng.

Tối hôm sau Dung Trì chơi ở bên ngoài, bỗng nhiên nhận được yêu cầu kết bạn của một em gái trên WeChat, bởi vì là người không quen biết, cũng không ghi chú tên, Dung Trì chẳng thèm để ý.

Một lát sau Thanh Nhượng ghi âm gửi qua, "Dung Trì, có thấy tiểu đồng bọn của tôi kết bạn với anh chưa? Là mỹ nữ đó ~"

Giọng điệu vô cùng nhộn nhạo, y hết bà mai.

Dung Trì nghe xong, tìm lại lời mời kết bạn lúc nãy xem nhẹ, chọn đồng ý.

Em gái cũng đang online, rất nhanh liền hỏi hấn, "Thanh Nhượng nói anh là soái ca, còn hát rất êm tai."

Dung Trì tỉ mỉ đọc những lời này hai lần, "Cô là bạn của cô ấy?"

Bên kia nói đúng, Dung Trì không nhần gì nữa.

Đêm đó Dung Trì gọi điện thoại cho cô, Thanh Nhượng ý cười nồng đậm, "Tiểu đồng bọn của tôi định của anh, nói anh thật cao lãnh, chẳng thèm trả lời tin nhắn."

Dung Trì cười khẽ, "Cô cho rằng tôi đối với ai cũng hữu hảo giống như với cô sao?"

Thanh Nhượng kỳ quái ui một tiếng.

Hắn đổi một tư thế thoải mái, lúc trước là Đoạn Lâm cho hấn xem ảnh Thanh Nhượng, hiện tại là cảnh tượng hai người nói chuyện phiếm, giọng hấn rất ôn hòa, "Tôi thật sự đối với cô xem như hữu hảo nhất, bằng không với cái đức hạnh kia của cô, tôi đã sớm chặn mất."

Thanh Nhượng cười rộ lên, "Đoạn Lâm cũng nói tính tình anh không tốt, tôi còn trả lời không cảm thấy vậy, khá tốt mà. Thì ra là như thế này đó ~ cảm ơn anh nha ~"

Khỏe miệng Dung Trì treo lên một nụ cười, cảm ơn, hấn một chút cũng không muốn nghe cảm ơn, nhưng mà cô cười khiến hấn thoải mái, "Không có gì."

Thanh Nhượng gửi hai bức ảnh đến, "Đây, ảnh chụp tiểu đồng bọn của tôi, anh nhìn xem, đáng người rất đẹp."

Dung Trì không mấy hứng thú, "Em gái muốn của tôi nhiều lắm, cô này chỉ tạm được."

Thanh Nhượng cười to, "Ừ, cô ấy thích nam sinh có giọng hát dễ nghe."

Dung Trì chắc chắn hai tiếng, "Tôi không chỉ có giọng hát dễ nghe, tôi còn có tiền."

Thanh Nhượng không có một giây do dự, "Cô ấy cũng rất có tiền."

Câu nói kia của Dung Trì vốn chính là muốn trêu cô, kết quả không ngờ cô cũng đáp một câu như thế, tức khắc cảm thấy có lửa bốc lên đầu, "Phải không? Thế thì xem ra rất thích hợp."

Thanh Nhượng cũng không có vẻ gì, cười đến nhọt nhọt, "Ừ, tính cách cô ấy cũng khá tốt."

Dung Trì lần này là giận thật, "A, được rồi, ngày mai tôi đây thử tâm sự xem."

"Được."

**

Là tại hạ thua.

--- □ ---

Các tình yêu ơi, hai người này làm ta mệt tim quá TvT

□ Lạc Lối Trong Ánh Mắt Anh - Ân Sủng

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 8 - Chương 6: Dung trì (6)

Sáng hôm sau, lúc Dung Trì thức dậy thì nhận được tin nhắn trên WeChat của em gái mới kết bạn ngày hôm qua, chào buổi sáng với hấn, lại giới thiệu tên của mình: Uyển Du.

Dung Trì phải đến công ty, thuận tay trả lời một câu chào, sau khi trở ra WeChat Thanh Nhượng nhắn cho cô một tin thì ném điện thoại sang một bên, rồi giũ rửa mặt chải đầu.

Đến tối Dung Trì mới phát hiện mình bị Thanh Nhượng chặn, cả ngày cô cũng chưa trả lời, hấn uống rượu lúc ăn cơm chiều, về đến nhà tay đã không chịu nổi chế click mở WeChat của cô, kết quả hệ thống thông báo rằng đối phương đã hủy bỏ kết bạn, muốn gửi lời mời một lần nữa không.

Tức giận, mờ mịt, còn có thất bại không biết tên, rất nhiều cảm xúc đồng thời ập đến khiến Dung Trì thật đau đầu.

Hấn gọi điện thoại cho Đoạn Lâm, "Đang làm gì vậy?"

"Đang chơi game đây, cậu muốn tới hay không, có cả Thanh Nhượng nữa."

Dung Trì chẳng nói chẳng rằng cúp máy, ngã xuống giường.

Đoạn Lâm không thể hiểu được, Thanh Nhượng cười trộm trong chat thoại, "Quên nói với anh, tiểu đồng bọn của tôi muốn của anh ấy, tôi thấy Dung Trì cũng cảm thấy rất hứng thú, nên tôi xóa anh ấy, để cho hai người bọn họ phát huy."

"....." Trách sao Dung Trì lại bốc lửa, Đoạn Lâm suy nghĩ hồi lâu cũng không biết có thể nói cái gì, Dung Trì có thể là lần đầu tiên, bị em gái xóa? Tức đến chết rồi.

Tối hôm sau Dung Trì đi karaoke với bạn bè, lúc uống rượu đột nhiên nhớ tới bài hát Thanh Nhượng thích kia, hấn từ trước đến nay là loại người nhớ tới liền làm, bảo người chọn bài đó, gọi điện thoại cho Thanh Nhượng.

Thanh Nhượng nghe, cô đang cùng Đoạn Lâm và mấy tiểu đồng bọn khác chơi trò chơi, di động bật loa ngoài đặt trên bàn, bối cảnh ồn ào và giọng hát của Dung Trì từ bên kia truyền tới.

Đoạn Lâm nghe mà cả người đều say, không nói trong chat thoại mà nhắn tin cho Thanh Nhượng, "Dung Trì có phải có ý với cô hay không?"

Thanh Nhượng trực tiếp trả lời anh ta trong chat thoại, "Không có đâu, chỉ là đùa chơi chút mà thôi."

Đoạn Lâm không trả lời, dù sao anh ta cảm giác không phải thế, Dung Trì từ nhỏ tính tình đã hơi cao ngạo, nếu là lúc trước, Thanh Nhượng không thể hiểu được mà xóa hấn như vậy, không tức giận thì là hấn không thèm để ý, nơi nào còn sẽ có ý gọi điện thoại lại đây để hát.

Dung Trì hát xong một bài, Thanh Nhượng bên này không có nói chuyện, chỉ có tiếng gõ bàn phím và âm thanh trong trò chơi, Dung Trì cũng không nói chuyện gì, kết thúc cuộc gọi.

Sau khi tốt nghiệp sơ trung, Đoạn Lâm và Thanh Nhượng gần như chưa từng gặp lại, trong khoảng thời gian này thường xuyên chơi game với nhau, quan hệ của hai người rất tốt, hai ngày sau chính là sinh nhật Đoạn Lâm, mời Thanh Nhượng đến dự.

"Cũng kêu Dung Trì chứ?"

Đoạn Lâm ừ một tiếng, "Chúng ta một vòng bạn bè như vậy, chắc chắn là phải mời cậu ta rồi? Cô không muốn gặp cậu ta?"

"Không có nha." Thanh Nhượng có vẻ không thèm để ý, "Nếu kêu anh ấy thì nói tôi, để chút nữa tôi gọi một cuộc cho anh ấy, nếu không ăn cơm cùng nhau xấu hổ."

Đoạn Lâm nghĩ nghĩ, cảm thấy hai người kia hấn cũng không hiểu được, "Ừ, tùy cô."

Thanh Nhượng gọi điện thoại cho Dung Trì, câu đầu tiên của hấn chính là khẩu khí thật thối chất vấn, "Xóa tôi còn dám gọi cho tôi hả?"

Thanh Nhượng cười hi hi, "Tôi thấy anh cũng có ý phát triển một chút với tiểu đồng bọn của tôi, cho nên mới tạo không gian cho hai người đấy chứ."

Dung Trì nghiêng răng, biết mình hiện tại không nên giải thích, rõ ràng là hấn có lý, nhưng mà miệng đã không chịu nổi chế, "Tôi có ý khi nào chứ? Nói chuyện với cô ta tổng cộng chưa được hai mươi chữ."

Thanh Nhượng không tiếp tục đề tài này nữa, "Hai ngày nữa là sinh nhật Đoạn Lâm, nói muốn ăn cơm cùng nhau, cho nên tôi gọi điện thoại cho anh, nếu không đến lúc đó lại xấu hổ."

Dung Trì nhin không được nắng cô, "Cái cô nàng vô ơn bạc nghĩa này, hóa ra là vì để lúc đó không xấu hổ nên mới gọi điện thoại cho tôi?"

Cô cười đến ngọt ngào, giọng điệu cứ như theo lẽ thường hấn là vậy, "Đúng rồi ~"

Dung Trì bị câu này chọc tức đến cảm giác giận sôi máu, thầm mắng cô ngu ngốc.

Hai người đã gần hai ngày không liên hệ, Thanh Nhượng cười hi hi kể với hân chuyện thú vị hai ngày nay, Dung Trì lắng nghe, đột nhiên có chút hoảng hốt, thật sự không giống tính cách hân.

Một cuộc gọi lại là kéo dài đến gần một tiếng mới kết thúc.

Đoạn Lâm nhắn tin qua nhiều chuyện, "Gọi điện thoại chưa?"

"Gọi rồi."

"Dung Trì nói sao?"

Thanh Nhượng gọi thẳng qua cho anh ta, nói đại khái với anh ta một chút, Đoạn Lâm nghe xong sững sốt hỏi cô, "Cậu ta cũng chưa tức giận?"

"Không có nha."

Đoạn Lâm thở dài, "Tiểu đồng bọn của tôi, tôi nói thật với cô, Dung Trì chắc chắn là có ý với cô đấy, cậu ta là cái hổ sâu, tự cô xem mà quyết định đi."

Thanh Nhượng cười cười không thêm đề ý, không tiếp tục đề tài này.

Sinh nhật của Đoạn Lâm, mời toàn một vòng luân quản bọn họ, ngoại trừ Đoạn Lâm, Thanh Nhượng chỉ quen mình Dung Trì, bạn gái Đoạn Lâm cũng ở đây, Dung Trì xung phong nhận việc đến đón Thanh Nhượng.

Vừa vận thứ Bảy, trên đường có chút kẹt xe, Dung Trì gọi điện thoại cho cô, nghe thấy bên kia leng keng loảng xoảng cũng không biết là đang làm cái gì.

"Tôi sắp đến rồi."

"Được, tôi xuống dưới." Thanh Nhượng đáp, giọng nói mềm mại vô cùng ngoan ngoãn, sau đó ngắt máy.

Dung Trì vốn dĩ muốn đi thẳng vào trường đón cô, nhưng Thanh Nhượng lại không cho, nhớ tới lần trước đón cô, Dung Trì cũng không kiên trì, cô nói cô ra trước cổng trường chờ hân.

Từ lần đầu tiên gặp nhau, đến nay đã khoảng một tháng. Dung Trì nhìn cô nâng đến cạnh đường cái, khoe miệng cong lên một nụ cười, ngẫm nghĩ như vậy mới đột nhiên phát hiện bọn họ chỉ biết nhau một tháng, hân còn tưởng rằng đã quen thật lâu.

Trong tay cô cầm một cái hộp, mới nhìn thấy xe hân đã quay đầu cười thật tươi, vẫn như cũ là đáng vẻ dung nhan sạch sẽ, thoải mái lại tràn đầy sức sống thanh xuân.

"Dung Trì."

Xe Dung Trì dừng lại bên người cô, thanh âm cô mềm mại truyền vào từ cửa sổ xe, Dung Trì cười, nhẹ giọng đáp một tiếng, khom lưng qua mở cửa xe.

Thanh Nhượng một tay cầm hộp bước lên xe, quay lại đóng cửa.

Ánh mắt hân dừng trên người cô, giọng nói ôn hòa, "Dây an toàn."

"Ừm." Thanh Nhượng đưa cái hộp trong tay qua, Dung Trì vươn tay nhận lấy, cô quay đầu thắt dây an toàn, giọng truyền tới từ một hướng khác, "Salad hoa quả, bên trong có cái muỗng, anh ăn một chút đi."

Cổng trường rất lớn, xe đỗ ở nơi này cũng sẽ không cản đường hay chặn xe khác, Dung Trì không sốt ruột lái xe, mở hộp ra.

Salad hoa quả trộn sữa chua, mỗi loại hoa quả đều có một chút, màu sắc rất tươi đẹp.

Dung Trì không thích ăn rau dưa, cũng không thích ăn trái cây, nhưng mà cô mang theo một đường từ ký túc xá đến đây cho hân, hân vẫn là cầm muỗng lên bắt đầu ăn.

Thanh Nhượng thắt dây an toàn xong, mỉm cười nhìn qua, giọng nói rất dịu dàng, "Tôi nhớ rõ anh nói không thích ăn trái cây, dạ dày anh lại không tốt, rau củ này nọ có thể ăn nhiều một chút."

"Được." Dung Trì khó có khi ngoan ngoãn đồng ý.

Mỗi loại hoa quả đều có một ít, trộn với sữa chua hương vị rất ngon, Thanh Nhượng cũng không làm nhiều lắm, cho dù chẳng thích mấy, nhưng dưới ánh mắt mềm dịu của cô, Dung Trì vẫn ăn hết cả hộp salad.

Cô vươn tay đến nhận lại, bỏ cái muỗng hân vừa dùng rồi đóng nắp, trên xe có giấy, rút hai tờ giấy xử lý cái hộp một chút, đặt ở trên đùi.

Dung Trì khởi động xe, quay đầu nhìn thoáng qua, "Đặt lên trước đi, cầm phiền toái."

"Ừm." Thanh Nhượng ngó nghiêng, quyết định đặt lên sườn cạnh cửa xe.

"Biết uống rượu không?" Dung Trì vừa lái xe vừa hỏi cô, sinh nhật của Đoạn Lâm, đêm nay chắc chắn không thể thiếu rượu.

"Mới chỉ nếm vài lần, bia thì có biết, nhưng mà không uống được nhiều."

Dung Trì nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, giọng điệu trêu đùa, "Không phải hay đi lung tung bên ngoài sao? Từ lượng cao mới đứng chứ."

Thanh Nhượng tròn mắt, chẳng có chút hình tượng thực nữ nào, "Tôi ở bên ngoài rất ít uống rượu."

"Ừ." Giọng Dung Trì ôn hòa lại, "Một lát nữa bọn họ rủ cô cùng chơi bài hay là trò nào khác thì cô cứ chơi đi, rượu của cô tôi sẽ uống giúp."

Thanh Nhượng chống tay lên cửa sổ xe, nghiêng đầu nhìn hắn, nhướn mày, "Cho nên anh là uống được rất nhiều hả?"

Dung Trì hỏi lại, "Cô nói thử xem?"

Thanh Nhượng nhún nhún vai, "Tôi không biết, có điều Đoạn Lâm nói chưa từng thấy anh say."

Dung Trì cười rộ lên, "Có say mà, bọn họ chưa thấy là bởi vì trước khi tôi say đã kịp chuốc say hết bọn họ, cho nên mới không biết tôi say."

Thanh Nhượng cười khẽ, "À ~ chẳng qua không cần anh uống giúp đâu."

Dung Trì quay đầu nhìn cô, mím môi, "Bạn gái Đoạn Lâm cũng có ở đó, cậu ta phải uống rượu của cô ấy."

Thanh Nhượng cong cong môi, "Nhưng mà dạ dày anh sẽ đau nha ~ uống ít một chút."

Khóe mắt đuôi lông mày Dung Trì đều nhuộm ý cười dịu dàng, không tiếp tục đề tài này nữa.

Lúc hai người đến nơi thì bên trong đã bắt đầu chơi, bởi vì Thanh Nhượng không quen biết những người khác, cho nên Đoạn Lâm vô cùng tận chức tận trách kéo Thanh Nhượng đi giới thiệu với bạn bè.

Dung Trì ngồi ở trên sofa nhìn hai người, híp híp mắt, trong lòng cân nhắc nếu hắn mang người đi giới thiệu, nhất định tốt hơn tên ngốc Đoạn Lâm kia rất nhiều.

Trước khi ăn cơm đánh bài thì uống rượu trắng, sau khi cơm nước xong đi karaoke lại bắt đầu uống bia, Đoạn Lâm hôm nay là đối tượng chú ý trọng điểm, ở karaoke đã ôm bạn gái mình không tỉnh táo mà quậy tung lên.

Một đám người các loại ồn ào làm âm ỉ, chuẩn bị chuốc say anh ta hoàn toàn.

Thanh Nhượng chẳng uống chút rượu nào, toàn bộ đều được Dung Trì che phía trước giúp cô uống hết.

Theo lời của vài người khác, gặp được em gái muốn tán tỉnh, Dung Trì biết mười tám ban võ nghệ tinh thông mọi thứ, chỉ là chán rượu mà thôi, tất cả mọi người đều đã rất quen rồi.

Bạn cùng phòng gọi điện thoại đến, Thanh Nhượng ra ngoài nghe.

Dung Trì đi theo, chỉ đứng phía sau cô, cách hành lang nhìn cô gọi điện thoại.

Cả ngày hôm nay trừ việc hắn giúp cô chán rượu, những lúc còn lại hai người cơ bản không nói chuyện, Thanh Nhượng đều bận tâm với mấy em gái khác.

Thanh Nhượng cúp điện thoại xong, xoay người liền thấy hắn, hai tay đặt trong túi quần, dựa lưng vào tường.

Uống rất nhiều rượu, nhưng ánh mắt Dung Trì vẫn trong trẻo như cũ, ngay cả tần suất hô hấp cũng chẳng có gì thay đổi.

Thanh Nhượng nhìn hắn cười cười, "Sao lại ra đây?"

"Thấy cô ra khỏi phòng nên cũng đi theo." Dung Trì nhìn cô, cách hành lang không đến hai mét, nụ cười của cô, ngay cả độ cong nơi khóe miệng hắn cũng có thể trông thấy rõ ràng.

Thanh Nhượng bỏ lại điện thoại vào ba lô nhỏ tùy thân, nghiêng nghiêng đầu, "Đi vào thôi."

Dung Trì bất động, chỉ bình tĩnh nhìn cô như vậy.

Thanh Nhượng thở dài, "Làm sao vậy?"

Hắn bước tới dẫm lên mũi chân cô một chút, dẫm thật sự rất nhẹ, giọng điệu rầu rĩ, "Cô có ý kiến đối với tôi có đúng không?"

"Không có nha." Thanh Nhượng nghiêng đầu chớp chớp mắt, cười đến ngọt ngào, "Tôi thấy có một em gái thích anh, đứng gần anh quá sợ cô ấy khổ sở."

"Sao cô biết được?"

Thanh Nhượng đắc ý nhướn mày, "Có cảm giác nha, lúc ăn cơm cô ấy ngồi bên cạnh tôi, ba câu chẳng rời tên anh. Sau đó tôi hỏi Đoàn Lâm một chút, anh ấy nói hai người là bạn bè, người ta thích anh đã nhiều năm rồi."

Dung Trì bẹp bẹp miệng, lười trả lời.

Thanh Nhượng biếng nhác dựa vào tay vịn hành lang phía sau, có chút nghi hoặc hỏi hần, "Em gái kia rất đẹp nha, cảm giác tính cách cũng thân thiện, sao anh lại không thích cô ấy?"

Dung Trì trừng cô, "Ý là người khác thích tôi thì tôi liền phải thích lại sao? Tôi mệt lắm, không rảnh đâu."

"Ha ha ~" Thanh Nhượng cười rộ lên, "Cũng đúng, rốt cuộc là cao phú soái*, em gái thích anh rất nhiều."

*Cao phú soái: dịch ra thuần Việt nghĩa là "cao to, giàu có, đẹp trai", cụm từ này chuyên dùng để chỉ mấy anh chàng đại gia vừa trẻ đẹp, vừa giàu có, lại vừa trí thức.

Dung Trì nhìn đáng vẻ của cô mà ngứa ngứa trong lòng, muốn hỏi cô, bên trong cái rất nhiều đó có bao gồm cô không?

Đoàn Lâm ôm bạn gái đi ra, gương mặt đỏ bừng đã sắp phân biệt không rõ đông tây nam bắc, vừa thấy hai người đứng đối diện trên hành lang liền hô to, "Thanh Nhượng mau mang Dung Trì vào đi, để hần trở về uống và mặt mấy tên kia kìa ~"

Thanh Nhượng xoay người tay làm thành cái loa, ý cười tràn đầy đáp lại anh ta, "Không được, dạ dày anh ấy đau, không thể uống nhiều."

Đoàn Lâm bẹp bẹp miệng, "Cô thật là trọng sắc khinh bạn."

Dung Trì lười nhác mỉm cười, xoay người nhìn về phía Đoàn Lâm, nhún vai, "Không phải tôi không muốn giúp cậu người anh em à, cậu nói với Thanh Nhượng đi, cô ấy bảo tôi uống, tôi không nói hai lời đi vào giúp cậu uống và mặt bọn họ."

Hần nghiêng đầu vui vẻ nhìn Thanh Nhượng, "Nếu cô ấy không cho, xin lỗi, tôi không dám."

**

Tôi không cần gì nhiều cả.

Tôi chỉ muốn một mình em thôi.

--- □ ---

Òa, cần mỗi mình em thôi kìa, Nhượng tỷ lại thành công vang dội rồi:3

□ Ai La La - Hải Nam

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 8 - Chương 7: Dung trì (7)

Thanh Nhượng chưa nói đồng ý, cũng chưa nói không cho.

Dung Trì trở lại phòng, không uống thêm một ngụm rượu nào nữa, chọn bài hát mà cô thích kìa, tự mình nghiêm túc cầm micro đứng một bên.

Thanh Nhượng bật ghi âm, Dung Trì cách một đám người quay đầu nhìn cô, khóe miệng cô mang theo ý cười nhàn nhạt, gương mặt tinh xảo dưới ánh đèn có chút tối tăm của căn phòng, vừa mơ hồ vừa đáng yêu.

Đoàn Lâm đã gần như say đến bất tỉnh nhân sự, Thanh Nhượng giao quà sinh nhật mình mang đến cho bạn gái Đoàn Lâm.

Tan cuộc, những người không thân lắm đi trước, Đoàn Lâm say, bạn gái anh ta vội vàng chăm sóc, mấy người anh em của Dung Trì tự giác giúp anh ta tiễn những người đó.

Cuối cùng chỉ còn lại vài người bọn họ, bạn gái Đoàn Lâm, và cả Thanh Nhượng.

Đoạn Lâm dựa vào trên vai bạn gái, cầm điện thoại, đang dặn dò tài xế trong nhà đưa những người kia đến nhà an toàn, sau đó nói với Thanh Nhượng, "Đợi tài xế đưa bọn họ về trước sẽ quay lại chờ cô."

Dung Trì ấn tắt thuốc trong tay, hần mới cầm thẻ của Đoạn Lâm đi trả tiền, lúc này vừa vịn đi đến cửa karaoke, hần đứng trên cầu thang, Thanh Nhượng đưa lưng về phía hần ở cách đó không xa, hần nghe được lời Đoạn Lâm nói với Thanh Nhượng.

Thanh Nhượng cười cười, còn chưa kịp trả lời, Dung Trì đã gọi cô từ đằng sau, "Thanh Nhượng."

Hần uống rượu xong lại hút thuốc, thanh âm sần sật vào ban đêm, đan xen cái ồn ào trước cửa karaoke lẫn chút ý tứ khác.

"Ừm." Thanh Nhượng vừa đáp vừa xoay người, Dung Trì đứng trên cầu thang, tầm mắt dừng ở gương mặt cô, cẩn thận mà chăm chú, ánh mắt ôn hòa mà triền miên, "Lại đây."

Thanh Nhượng nghiêng nghiêng đầu, đi về phía hần.

Dung Trì vốn dĩ cao hơn Thanh Nhượng nửa cái đầu, lúc này lại đứng trên cầu thang, gần như chênh lệch một cái đầu, Thanh Nhượng đến gần, ngẩng lên nhìn hần.

Tay phải trong túi quần hần vươn tới, giữ lấy cằm cô, khiến cho cô lại ngưỡng cao cổ hơn, nhắm mắt áp môi xuống.

Hương vị của hần xông vào giữa cánh mũi, mùi rượu mát lạnh xen lẫn nhiệt độ cực nóng trên cơ thể, mang theo mùi thuốc lá, vào tối tháng Mười hình thành từng vòng tròn quấn lấy xung quanh cô.

Bên tai là tiếng thét chói tai mơ hồ lúc gần lúc xa của các anh em hần.

Một tay kia của Dung Trì ôm eo cô, bàn tay vô cùng nóng cách lớp áo sơ mi có chút mồ hôi dính lên làn da cô, tay hần đặt bên hông không hề lộn xộn, chỉ là ôm cô, khiến hai người càng ngày càng gần nhau.

Thanh Nhượng mở to hai mắt, bốn phía xung quanh nổi lên tiếng thét chói tai, còn có tiếng kinh hô không thể tin tưởng của Đoạn Lâm, "Mẹ kiếp!"

Dung Trì mở mắt, cười rộ lên, ngậm lấy môi cô có chút vô lại hỏi, "Có muốn làm bạn gái anh không? Dám trả lời không thì anh sẽ hôn đến khi nào em nói muốn mới thôi."

Thanh Nhượng chưa kịp nói gì, hần lại cuốn lấy môi cô, hô hấp hai người trong nháy mắt hòa quyện lẫn vào nhau, trong đôi mắt đang tròn to của cô phản chiếu ánh sáng lộng lẫy từ mắt Dung Trì.

Hần hơi thâm nhập vào môi cô, cô nín thở, gương mặt vì thiếu dưỡng khí bắt đầu đỏ lên, Dung Trì cảm thấy những vì sao trên trời đêm nay đặc biệt sáng, toàn bộ hình ảnh đều loang loáng sắc thái của bối cảnh bên kia.

Tay đặt bên hông kéo cô ôm sát lại gần, tiếng thét chói tai không hề dừng lại, ngược lại bởi vì như vậy, không ít người trong đại sảnh karaoke đều chạy ra xem náo nhiệt, hiện tại xung quanh đầy người vỗ tay chúc mừng.

Dung Trì thường đến nơi này, nhân viên công tác gần như ai cũng biết hần, một đám người không chút khách khí làm ầm ĩ lên.

Dung Trì buông môi cô ra, tay nắm cằm trượt xuống giữ chặt tay cô, nhẹ nhàng kéo lên trên, cô nàng vẫn chưa kịp phục hồi tinh thần thuận theo bước thêm một nấc thang nữa.

Dung Trì lui về phía sau, nắm tay cô tư thế nửa quỳ, ngẩng đầu nhìn cô, "Bảo bối, làm bạn gái anh đi?"

Chàng trai trẻ tuổi soái khí tràn đầy ý cười, khí thế quanh thân là sự tự tin vô hạn, tuy rằng đường hoàng đến có chút kiêu ngạo, nhưng vào độ tuổi như thế, mang theo tất cả những điều tốt đẹp nhất trong sinh mệnh, sự đường hoàng của hần khiến cho người ta cảm nhận được một sức sống tươi trẻ thoải mái.

Một đám bạn của Dung Trì thật sự rất kinh ngạc, dựa theo tính tình có chút kiêu ngạo từ trước đến nay của Dung Trì, khi nào làm ra được chuyện như vậy.

Mọi người sùng sốt một hồi, sau đó cũng vỗ tay theo những người xem náo nhiệt xung quanh la to, "Đồng ý đi, đồng ý đi."

Thanh Nhượng bình tĩnh nhìn hần, hần cũng không hề yếu thế nhìn lại, tóm lại là đáng về kiên quyết đêm nay không đồng ý thì không buông tha.

Thanh Nhượng phì cười, quanh khóe miệng còn vương hơi thở hần, cô nhẹ nhàng mím môi, "Lại không phải là cầu hôn, còn quỳ xuống nha?"

Dung Trì cười cười đứng lên, ôm eo cô thò lại gần lập tức ở trên mặt bẹp bẹp bẹp hôn ba cái thật vang dội, kéo cô vào trong lòng tùy tiện tuyên thệ chủ quyền, xua xua tay với mấy người ồn ào xung quanh, "Được được được, đêm nay tới đây thôi, bạn gái tôi đã đồng ý rồi, hôm nào tôi sẽ đến mời khách."

"Được ~ chúng tôi muốn ăn kẹo mừng nha ~"

Kiên nhẫn của hắn cực tốt, cứ ôm Thanh Nhược như vậy mà công khai đứng giữa đường lớn, đèn thủy tinh trên trần vừa vịn chiếu lên hai người, khúc xạ ra ánh sáng bảy màu vui tươi hết như tâm trạng Dung Trì, "Được, kẻo mừng và rượu mừng"

Tài xế nhà Dung Trì đang chờ, tài xế bên Đoàn Lâm đưa bạn bè anh ta còn chưa trở lại, Đoàn Lâm và bạn gái đi cùng nhau.

Bạn gái Đoàn Lâm ngồi ở ghế phụ, Dung Trì ngồi ở giữa ghế sau, ôm eo Thanh Nhược.

Đoàn Lâm say không nhẹ, đập lên vai Dung Trì hai cái thật mạnh, "Nha ~ cái tai họa như cậu mà cũng có ngày hôm nay cơ."

Dung Trì cũng không giận, nhắc chân đá Đoàn Lâm hai cái, giọng điệu lười biếng, "Ừ, tôi tài thế đấy, làm sao? Cậu có ý kiến?"

Đầu óc Đoàn Lâm đã mờ mịt, nghe Dung Trì nói xong thì cười hi hi, lướt qua hắn nhìn Thanh Nhược, "Thanh Nhược, tôi nói với cô nè, cô cứ cùng Dung Trì ở bên nhau đi."

Khỏe miệng Thanh Nhược giật nhẹ, "Không phải anh nói anh ấy là cái hổ sâu, bảo tôi cách xa một chút sao?"

Dung Trì giờ tay đánh vào lưng Đoàn Lâm một cái vang dội, Đoàn Lâm vừa uống rượu, không cảm giác được đau, có điều Dung Trì lại làm đau tay mình, buồn bã bẹp bẹp miệng.

"Không không không, tôi phát hiện cô cũng là cái hổ, hai người ở bên nhau tương đối tốt, không cần đi gây tai họa cho những người khác."

Tay Dung Trì đau, duỗi tới trước mặt Thanh Nhược ừ ừ khuất khuất bấu môi nhìn cô. Thanh Nhược vừa cười vừa kéo tay hắn đến bên miệng nhẹ nhàng thổi, "Cho nên chúng tôi yêu nhau, đó là vì dân trừ hại ấy hả?"

Đoàn Lâm sờ sờ đầu, "Đúng đó, chính là như vậy!" Nói như chém đinh chặt sắt, Dung Trì lại đánh anh ta một cái, bạn gái Đoàn Lâm ngồi ở ghế điều khiển phụ quay đầu lại, giọng mềm mại tràn đầy đau lòng, "Anh ấy say rồi, đừng đánh anh ấy."

Dung Trì giật giật khỏe miệng còn muốn đánh, bị Thanh Nhược kéo lại, lập tức ngoan.

Thật ra Dung Trì sau khi về nhà nghĩ lại thì có chút hối hận, quá xúc động, nhận thua thì thôi đi, rốt cuộc loại đồ vật như cảm tình này, đúng, hắn động tâm trước, hắn giả vờ không nổi trước, hắn nhận thua.

Chỉ là hắn sợ, trở thành bạn trai bạn gái rồi, cảm giác tốt đẹp như thế này sẽ thay đổi.

Tán tỉnh qua nhiều em gái, cho nên Dung Trì hiểu rõ một điều, rất nhiều lúc, tình cảm với em gái tăng cao, cũng đồng nghĩa sự tự do của bạn càng ngày càng ít đi, bạn sẽ có thêm một người quản đông quản tây, biết cô ấy là vì tốt cho mình, chính cô ấy cũng nói là vì tốt cho bạn, nhưng mà hắn rốt cuộc chỉ mới hơn hai mươi tuổi, tính tình tự do tàn mạn từ nhỏ, xin lỗi những người tôi là vì tốt cho anh, đối với hắn chẳng khác gì lời nói đùa.

Ngày hôm sau lúc Đoàn Lâm tỉnh rượu được nghe bạn gái kể lại chuyện tối qua, lập tức gọi điện thoại cho Dung Trì để chúc mừng.

"Người anh em à, không ngờ cậu còn có thể làm ra loại chuyện này, ha ha ~" Nghe thấy giọng điệu vui sướng khi người gặp họa của Đoàn Lâm, Dung Trì càng phiền thêm.

Dung Trì đang trên đường đến công ty, điện thoại bật loa ngoài đặt ở một bên, phía trước vừa lúc có một con đường cấm xe lưu thông, hắn không khách khí bóp còi vài cái rồi dẫm chân ga, miệng lười ác liệt đập lại Đoàn Lâm, "Cút, từ đâu tới lăn trở về nơi đó đi."

Đoàn Lâm chặc chặc hai tiếng, "Cậu đây là làm sao thế?"

Làm sao? Có thể làm sao được. Dung Trì cũng không biết hình dung cái cảm giác này của mình như thế nào, hắn đã từng chơi đùa quậy phá, hiện tại thật ra cũng không còn muốn tiếp tục chơi, cũng định cùng một người nào đó vun đắp một đoạn tình cảm nghiêm túc, nhưng mà hắn sợ, sợ con gái được một tác lại muốn tiến một thước, sau đó thử tình cảm mà hắn đã từng rất chờ mong cuối cùng sẽ biến mất, ngay cả những điều tốt đẹp ban đầu.

Chỉ là những lời này, với Đoàn Lâm thì chắc chắn không thể nói, với người khác cũng vậy.

"Không có gì, phải đi công ty có việc, chút nữa lại nói."

"Được, cậu cứ vội đi." Đoàn Lâm cúp điện thoại, Dung Trì cũng không nhìn đi động.

Sau khi đến bãi đỗ xe công ty, không biết xuất phát từ tâm lý gì, lúc xuống xe cố ý không cầm theo điện thoại, cứ như vậy đi lên.

Cả một buổi sáng bận rộn, Dung lão cha đã nghe tài xế kể về chuyện tối hôm qua, Dung Trì vì theo đuổi bạn gái mà ở cửa karaoke nào là cường hôn nào là quý một gói, nháo đến động tĩnh không nhỏ.

Dung lão cha cũng biết những chuyện hoang đường lúc trước của Dung Trì, tuy là tuổi còn nhỏ, vẫn chưa cần suy xét vấn đề hôn nhân, nhưng ông hy vọng hắn thu bớt tính tình lại.

"Khi nào thì dẫn về nhà ăn một bữa cơm?" Dung lão cha sau khi dặn dò Dung Trì chuyện công việc xong thì mở miệng thử hỏi.

Dung Trì nghĩ nghĩ, nhấp nhấp môi gật đầu đồng ý, "Điện thoại của con ở trong xe, con đi về trước."

Đã sắp 12 giờ trưa, Dung Trì đứng cạnh xe thờ dài mới mở cửa bước vào.

Màn hình di động tối đen, đèn nhắc nhở thông báo đang lập lòe.

Tin nhắn từ Thanh Nhược, chỉ có một cái. Không có cuộc gọi nhớ nào của cô.

Và một lời mời kết bạn trên WeChat.

Dung Trì tức khắc dờ khóc dờ cười, sao có thể quên mất chuyện này, click mở WeChat, cô nghiêm trang ghi chú thêm trong lời mời rằng mình rất ngốc, Dung Trì cong cong môi, nhấp đồng ý. Thuận tay nhấp một cái tin qua, "Bảo bối, ăn cơm chưa?"

"Ăn rồi, anh thì sao."

"Vẫn chưa."

Dung Trì trả lời xong, đặt điện thoại sang một bên, lái xe về nhà.

Tối đó Đoạn Lâm gọi cho Dung Trì, hần vừa mới tắm xong, bật loa ngoài ném điện thoại lên trên giường, ngồi bên cạnh cầm khăn lông lau tóc, còn hát nghêu ngao.

"Nha ~ tâm trạng tốt như vậy?"

"Đúng thế." Không phủ nhận, tâm trạng Dung Trì thật sự rất tốt, bởi vì người mà hần muốn đã được dán nhãn hần, nhưng hần lại không có thêm một bà quản gia nào, cảm giác này, không thể tuyệt vời hơn.

Hần vừa khoe khoang như vậy, Đoạn Lâm liền không vui, "À, bạn gái cậu chẳng thèm chơi game với tôi nữa."

Dung Trì nhất thời không phản ứng kịp, trong đầu xoay chuyển hai giây mới biết được anh ta đang nhắc tới Thanh Nhược, tức khắc bật cười, "Làm sao vậy? Cậu khi dễ cô ấy?"

Đoạn Lâm càng giận sôi máu, "Tôi sao có thể khi dễ cô ấy nha, cô ấy nói mình hiện giờ đang yêu đương, nên không chơi một mình với bọn tôi nữa, chờ đến lúc cậu muốn chơi lại cùng nhau chơi."

Dung Trì bỗng nhiên không biết nói gì, ngốc ngốc trả lời một câu, "Cô ấy có kêu tôi chơi đâu."

Đoạn Lâm thờ ngắn than dài, "Thì đó, cô ấy không kêu cậu, ý của người ta là hiện giờ đang yêu đương, cho nên không cùng nam sinh khác chơi game. Còn bảo tôi đừng nói với cậu."

Khóe mắt đuôi lông mày Dung Trì đều cong lên, miệng vẫn nghĩ một đằng nói một nẻo, "Có sao đâu chứ, chơi game thôi mà, tôi không ngại."

Đoạn Lâm xì hần một tiếng, lười đáp lại, nói là tìm những người khác chơi rồi kết thúc cuộc gọi.

Dung Trì cầm điện thoại, trước khi tắm rửa vừa cùng Thanh Nhược trò chuyện trên WeChat, lúc này rất muốn hỏi cô, nhưng lại cảm thấy hỏi thì làm ra vẻ quá, cuối cùng từ bỏ.

Buổi tối gọi điện thoại, Thanh Nhược cũng không nhắc qua chuyện đó với hần.

"Chiều nay em đã làm gì?"

Thanh Nhược bắt đầu đếm ngón tay kể với hần, "Nè, ăn cơm chiều với bạn cùng phòng rồi đi dạo, sau đó mua sắm vài thứ với tiểu đồng bọn, lại trở về đọc sách blah blah ~"

Dung Trì tỉ mỉ nghe xong, trong lòng từng tầng ngứa ngáy chọc cho toàn bộ cơ thể hần đều mềm mại, "Ủm, sao lại không chơi game?"

"Không muốn chơi nha." Giọng điệu cô cứ như theo lẽ thường hần là vậy, còn mang theo ý cười.

Dung Trì cười rộ lên, "Ừ."

**

Bạn gái.

Ủm, bạn gái của tôi.

Đây thật là cách gọi đáng yêu nhất trên thế giới.

Quyển 8 - Chương 8: Dung trì (8)

Dung Trì đánh giá rất cao Thanh Nhượng.

Hiện tại Dung Trì ở bên ngoài cùng bạn bè, cứ hễ nhắc tới bạn gái, đều là mặt mày lộng lẫy ngẩng cao đầu dáng vẻ như vừa mới trúng số độc đắc.

Thanh Nhượng ở trường học, lúc này đã 12 giờ đêm, cô nhắn tin cho Dung Trì, bảo hắn uống rượu ít thôi, về nhà sớm một chút.

Dung Trì thấy tin nhắn, bỏ qua một bàn người đang quây tung bùng ra ngoài gọi điện thoại cho cô.

Đã là giữa tháng mười hai, ban đêm gió lạnh buốt, Thanh Nhượng lúc nào cũng đợi hắn về nhà mới ngủ, trước giờ lại chưa từng oán giận, Dung Trì cũng không phải là cục đá, từng việc nhỏ nhặt, cô tuy không nói, nhưng mà hắn đều ghi tạc những điều ấy trong lòng.

"Bảo bối, em ngủ trước đi, một lát nữa về đến nhà anh sẽ nhắn tin báo em."

Thanh Nhượng nằm ở trên giường, bận tâm bạn cùng phòng, thanh âm rất nhẹ.

Giọng nói mềm mại mang theo ý cười thường trực, tiến vào lỗ tai cứ như từng cơn sóng ấm áp trào ra trong lòng, "Anh ở bên ngoài? Có lạnh không?"

Cả người Dung Trì đều thoải mái đến giãn ra, "Không lạnh. Vừa uống rượu." Sau đó lại cẩn thận bổ sung thêm một câu, "Rất ít, anh không uống nhiều."

"Ừm." Thanh Nhượng lên tiếng, mềm nhẹ dặn dò hắn, "Trở vào đi, về nhà sớm một chút."

"Vâng em ngủ trước đi."

"Vâng."

Kết quả Dung Trì về tới nhà nhắn tin cho cô, cô liền gọi điện thoại đến, Dung Trì muốn nói cô hai câu, nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui lại không làm sao mở miệng được. Cô ấy đang đợi mình, trời lạnh lẽo thế này, hắn có thể nói gì được nữa chứ.

Đoạn Lâm có lẽ là người biết được một ít nội tình, Thanh Nhượng bây giờ trên cơ bản không hề liên hệ với một nam sinh nào, chơi game thì chỉ chơi lúc có Dung Trì. Nhưng mà dưới tình huống như vậy cô lại còn chẳng dính người, nên đọc sách thì cứ đọc sách, Dung Trì chơi ở bên ngoài cũng chỉ là bảo hắn cẩn thận một chút, lo lắng thân thể hắn, buổi tối chờ Dung Trì về nhà, chưa từng có một câu oán hận.

Còn có một ít chuyện tuy khó nghe nhưng lại là sự thật, lúc Thanh Nhượng mới vừa cùng Dung Trì ở bên nhau, anh ta cũng nghĩ đến khả năng là bởi vì Dung Trì có tiền, có lẽ Dung Trì cũng tự ôm ý nghĩ như vậy trong lòng. Thế nhưng qua mấy tháng này, hiện tại anh ta nói gần với Dung Trì, cho dù đùa một câu Thanh Nhượng không tốt Dung Trì cũng muốn trở mặt.

"Dung Trì, đêm nay là sinh nhật Tĩnh Linh, anh có muốn đến đây không?"

Dung Trì đang ăn cơm với Thanh Nhượng ở một tiệm cạnh trường cô, bạn gái Đoạn Lâm gọi cho hắn.

Dung Trì ngồi cạnh Thanh Nhượng, nghe điện thoại cũng không tránh cô.

Tĩnh Linh là một cô bạn trong đám bạn họ, thích Dung Trì đã nhiều năm rồi, chỉ là Dung Trì không thích cô ta.

Dung Trì nghiêng đầu nhìn Thanh Nhượng, điện thoại lấy ra cách tai một đoạn, nhỏ giọng lặp lại một lần, "Sinh nhật Tĩnh Linh, bạn gái của Đoạn tiểu bèo hỏi anh có muốn đi hay không."

Thanh Nhượng cúi đầu ăn cơm, như có như không đáp một tiếng.

Dung Trì không hiểu ý cô cho lắm, người bên kia đầu dây không nghe được câu trả lời của hắn, lại hỏi một lần, "Dung Trì, anh có muốn tới không?"

Dung Trì háng giọng hỏi, "Đoạn Lâm đâu?"

"Ồ bên cạnh đây này."

Đoạn Lâm tiếp nhận điện thoại, trước mặt bạn gái, không dễ nói chuyện, Tĩnh Linh có quan hệ rất tốt với bạn gái anh ta, Tĩnh Linh chắc chắn là muốn Dung Trì đi, nhưng Thanh Nhượng lại là bạn học với anh ta, huống chi hiện tại quan hệ rất tốt, "Khụ, Dung Trì, ý cậu như thế nào?"

Dung Trì đối với Đoạn Lâm thì tự nhiên hơn nhiều, "Tôi đang ăn cơm với Thanh Nhượng, ý tôi như thế nào ư?"

"Bọn tôi một lát nữa chắc chắn là sẽ đi, cậu....." Đoạn Lâm nhìn sắc mặt bạn gái mình, "Cậu muốn đến thì cứ gọi điện thoại báo cho tôi."

Dung Trì cạ lời ách một tiếng, "Được rồi, cúp đây."

Dung Trì cất điện thoại nói với Thanh Nhượng, "Tình Linh tổ chức sinh nhật, tối nay Đoạn Lâm và bạn gái cậu ta đều đến. Hỏi anh có muốn đi hay không."

Thanh Nhượng cười cười, "Các anh là bạn bè nhiều năm rồi, vẫn nên đi một chút chứ."

Dung Trì kéo kéo khóe miệng, giọng không kiên nhẫn, "Năm nào cũng thế, sinh nhật nữ sinh lại phiền toái, đưa tiền để tự đi mua quà thì người ta không cao hứng."

Thanh Nhượng cười to, không trả lời hẳn.

Ăn cơm xong hai người tản bộ trở về trường, bên khu thương nghiệp xe đông người nhiều không dễ đỗ xe, Dung Trì đến đây đều lái thẳng vào trong trường.

Hai người trai tài gái sắc, Thanh Nhượng kéo cánh tay Dung Trì tươi cười ngọt ngào, Dung Trì nói chuyện luôn nghiêng đầu nhìn cô, gặp phải cầu thang đều vươn tay ôm eo đỡ cô, dọc theo đường đi quan sát vô cùng cẩn thận.

Dung Trì đưa cô đến dưới ký túc xá, xoa xoa đầu cô, "Tối nay không cần đợi anh, anh về nhà lại nhắn tin cho em, sáng mai phải đi học cho ngoan."

Gần đây cô hình như ngủ không đủ, xung quanh vành mắt có chút cảm giác mắt gấu trúc, tuy rằng khi cười tươi lên như cũ xinh đẹp, nhưng nhìn vẫn có vẻ trạng thái tinh thần không tốt.

Thanh Nhượng ngoan ngoãn gật đầu, vươn ngón tay nhỏ nhắn, Dung Trì hiểu rõ cười, vươn tay ngoắc lấy, "Anh biết rồi, anh hứa, anh sẽ uống ít một chút."

Dung Trì gọi điện thoại cho Đoạn Lâm, Đoạn Lâm chờ hẳn ở cửa karaoke, thấy chỉ có một mình hắn xuống xe, tức khắc sắc mặt trở nên hơi kỳ quái.

Dung Trì cũng không nghĩ nhiều, đến cạnh Đoạn Lâm liền cùng anh ta đi vào trong.

Tối trên hành lang, Đoạn Lâm không nhịn nổi nữa, quay đầu nhìn thoáng qua vẻ mặt nhàn nhạt của Dung Trì, "Thanh Nhượng đâu?"

"Ở trường nha." Dung Trì trả lời cứ như theo lẽ thường hẳn là vậy, ngược lại có chút kỳ quái liếc Đoạn Lâm một cái.

Đoạn Lâm giữ chặt không cho hắn tiếp tục đi về phía trước, nhíu nhíu mày hỏi hắn, "Cậu muốn đến đây nên cô ấy không cao hứng, cãi nhau?" Lời này vừa hỏi ra, chính Đoạn Lâm cũng tự cảm thấy có chút buồn cười, tính tình Thanh Nhượng như vậy, hẳn là sẽ không cãi nhau với Dung Trì, huống chi chỉ là một buổi tiệc sinh nhật mà thôi.

Dung Trì không vui nhíu mày, có chút phiền khi nghe thấy từ cãi nhau này, tựa lưng ra sau nhấc một chân chống lên tường, "Nói cái gì vậy?"

Đoạn Lâm gạt nhẹ khóe miệng, nhất thời trong lòng có một loại cảm giác không nói nên lời, "Vậy sao cậu lại không dẫn cô ấy theo?"

"Sáng mai cô ấy có tiết....." Nói được một nửa, Dung Trì bỗng dừng lại, cứ như vậy nhìn Đoạn Lâm.

Đoạn Lâm khe khẽ thở dài, "Luc tôi gọi điện thoại cho cậu thì cô ấy đang ở bên cạnh, khó mà nói rõ ràng, cậu cũng biết Tình Linh thích cậu nhiều năm như vậy, tối nay cô ấy cố ý muốn gọi cậu lại đây. Cậu lại không dẫn theo Thanh Nhượng đến....."

Dung Trì xoay người muốn đi, Đoạn Lâm vươn tay giữ chặt, "Đến cũng đã đến rồi, lại đi cái gì?"

"Phiền chết đi được." Dung Trì oán giận một câu, cũng không tiếp tục quay trở ra.

Không khí trong phòng đã vô cùng nóng nực, sinh nhật Tình Linh, không chỉ có một đám bạn bè bọn họ, còn có vài bạn nữ của Tình Linh, một đồng nữ sinh đang ngồi chụm lại tám chuyện rất khí thế, vừa thấy Đoạn Lâm và Dung Trì đẩy cửa tiến vào liền vỗ tay ồn ào, "Tối chậm phạt rượu, phạt rượu."

Uống rượu thì Dung Trì chưa từng sợ ai, gạt gạt đầu xem như nhận phạt.

Phòng lớn kê hai cái bàn, Tình Linh ngồi ở giữa vừa chơi vừa tiếp đón bạn bè, Dung Trì bị phạt ba ly rượu, một ly cuối cùng Tình Linh nâng ly của mình chạm ly hắn một chút, hai người đều là uống một hơi cạn sạch.

"Ồ ồ!" Tiếng thét chói tai nổi lên bốn phía.

Dung Trì không quan tâm, ngồi vào chỗ đám bạn quen thuộc bắt đầu chơi.

Bọn họ bên này không làm âm ỉ, nhưng mấy người nữ bên Tình Linh ồn ào lên. Chọn một bài tình ca dành cho đôi nam nữ, một người đưa micro cho

Tĩnh Linh, một người chạy đem micro tới chỗ Dung Trì.

Ba cô gái lên kế hoạch cùng đến đưa micro, đáng về bắt buộc hẳn phải hát, Dung Trì cười cười nhận lấy, sau đó lập tức chuyển micro qua cho người bên cạnh, ý vị cực tuyệt đã rõ ràng.

Ba người quyết tâm đêm nay muốn giúp bạn tốt của mình một phen, hoàn toàn không bỏ qua, giành lại micro trong tay người bên cạnh, đưa tới cho Dung Trì, "Soái ca, đến chơi thì phải chơi cho vui về chứ."

Dung Trì cau mày, ánh mắt lạnh lẽo, lời nói vẫn khá khách khí, "Ngại quá, tôi có bạn gái rồi."

Ba cô gái liếc nhau, ý định muốn lùi bước lại biến thành sự đứng cứng, "Ai nha, có bạn gái cũng không sao đâu, chỉ là hát một bài mà thôi, anh và Tĩnh Linh là bạn bè nhiều năm như vậy, tối nay lại là sinh nhật cô ấy, anh phải cho người ta chút mặt mũi chứ."

Dung Trì mím môi, nhẹ nhàng gật gật đầu, cầm lấy micro.

Dung Trì ngồi, Tĩnh Linh đứng, kết quả lộn xộn một hồi, mấy người đã ngà ngà say biết Tĩnh Linh thích hẳn đã nhào đến, xô xô đẩy đẩy khiến Dung Trì phải đứng lên, dịch sang ngay cạnh Tĩnh Linh.

Thanh Nhược nhận được trên WeChat là hình ảnh vừa lúc đó, phụ đề trên màn hình lớn là một câu âu yếm triền miên, mà hai người đứng ở giữa hát quay đầu nhìn nhau, Dung Trì vừa hay cao hơn Tĩnh Linh gần một cái đầu, Tĩnh Linh đêm nay mặc váy màu đen, áo khoác Dung Trì cũng màu đen.

Hình ảnh cảnh đẹp ý vui đến cực điểm.

Tài khoản WeChat gửi đến là vừa kết bạn, thoát nhìn có vẻ là bạn của Tĩnh Linh.

Lặng lẽ, khiêu khích và tuyên chiến.

Thanh Nhược cười cười, căn bản không quan tâm. Mấy bạn nam bạn nữ tuổi trẻ, luôn có vô hạn tình lực lẫn lộn cả người khác lẫn chính mình.

Hát xong một bài, Dung Trì buông micro trở về sô pha ngồi xuống.

Tĩnh Linh chơi rất sung, uống không ít rượu, người xung quanh đang cổ vũ cô ta tỏ tình, phòng rất ồn, thanh âm bên kia cũng lớn, bọn Dung Trì bên này loáng thoáng có thể nghe được những từ đại loại như cường hôn, ép lên tường.

Mấy người có quan hệ tốt bên cạnh còn trêu chọc hẳn, "Dung Trì, điểm phúc không cạn nha."

Dung Trì trợn trắng mắt, nghe bên kia càng quậy càng hăng trực tiếp đứng lên bước nhanh ra khỏi phòng.

Trong phòng nóng hầm hập, bên ngoài lạnh hơn nhiều. Gió thổi ngang qua cũng mang theo cái lạnh lẽo khiến người ta thanh tỉnh.

Hắn muốn về nhà, hay đúng hơn, hẳn nhớ giọng nói của Thanh Nhược.

Dung Trì đi xuống lầu, một đường trở lại bãi đỗ xe, lên xe muốn gọi điện thoại cho cô.

Đã là 12 giờ rưỡi đêm.

Dung Trì nghĩ đến đôi mắt có chút quầng thâm của cô, ần ần huyết Thái Dương, cuối cùng vẫn nhắn tin cho cô, "Bảo bối, ngủ chưa?"

Thanh Nhược không nhắn lại, cũng không ghi âm trả lời.

Dung Trì tắt màn hình, thùng xe yên tĩnh tức khắc trở nên tối tăm.

Hắn cầm điện thoại, vùi đầu trên tay lái, trong đầu rất loạn, rồi lại tựa như cái gì cũng chưa nghĩ.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, màn hình đột nhiên sáng lên đâm vào mắt hắn. Dung Trì nhanh như chớp, không hề có một giây do dự nhấn nghe, "Bảo bối."

Bên kia ồn ào lại ảm ỉ, là giọng của Đoạn Lâm, "Dung Trì, Tĩnh Linh khóc, cậu ở đâu, đi lên."

Trong nháy mắt, Dung Trì muốn cúp máy ném văng điện thoại ra ngoài cửa sổ, lái xe nghiền nát nó.

Nhưng..... Nhưng mà, hẳn không dám. Tĩnh Linh thích hẳn rất nhiều năm, bọn họ lại còn là bạn bè. Hắn vẫn là một người đàn ông, nếu hẳn muốn tiếp tục duy trì quan hệ với đám bạn, ngay lúc này, hẳn không thể rời khỏi.

"..... Tôi lên đây."

**

Có phải hay không.

Giờ đây, người không biết tốt xấu, được một tác lại muốn tiến thêm một thước.

Là tôi.

--- □ ---

Đậu xanh rau má, ta muốn chửi thề, ta muốn đánh người!! ㄣ(〃〃)/ ㄣ ㄣ

Đi lên đi nha, đi đi nha, rồi chuẩn bị mắt bạn gái nè nhaaaaa (ノ 〇□〇)ノ ㄣ ㄣ

Các nàng tin ta chưa, sắp có ngược rồi đó, tận 1 chương rưỡi luôn đó! Còn không tin nữa là ta giận luôn!!

□ Vô Cùng Thích Anh - Kim Nam Linh ft Lý Tuấn Hữu

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 8 - Chương 9: Dung trì (9)

Dung Trì trở lại quán karaoke, một đám nam đều đứng trên hành lang bên ngoài phòng. Đoạn Lâm ở một bên hút thuốc, bạn gái hắn đứng cạnh, một tay kéo ông tay áo anh ta, một tay cầm điện thoại anh ta, cau mày, biểu tình thật không tốt.

Dung Trì cảm thấy vô cùng phiền, hơi thở lạnh lẽo, hắn đến gần, mấy người nam vẫn chưa nói gì, thế nhưng bạn gái Đoạn Lâm lại nhìn hắn, ngữ điệu không hề khách khí, "Tình Linh khóc."

Dung Trì tức khắc nổi nóng, đột nhiên quay đầu, ánh mắt thanh lãnh, sâu trong đáy mắt là lửa giận lạnh băng. Bạn gái Đoạn Lâm bị hắn nhìn đến có chút sồn tóc gáy, lùi về sau một bước.

Dung Trì chịu đựng sự bức bối trong lòng, đẩy cửa phòng ra.

Tiếng nhạc đã tắt, bật không ít đèn, lời bài hát trên màn hình dừng lại nửa chừng.

Tình Linh ngồi xổm ở giữa, cuộn người ôm hai chân, bạn bè vây quanh cô ta, đang nhẹ giọng an ủi.

Nghe thấy thanh âm cửa phòng mở ra, một đám người nhìn sang, vốn muốn mỗi người nói một câu, vừa mới há mồm thì nhìn thấy Dung Trì từ chỗ tối bước ra, sắc mặt khó coi tựa hồ phủ một tầng sương mù màu than chì, ánh mắt nhìn qua, rồi lại dường như chẳng hề có tiêu cự.

Một đám con gái ngậm miệng, tóp năm tóp ba kéo tay nhau đưa mắt ra hiệu rồi bắt đầu ra ngoài.

Dung Trì đứng ở cửa nghiêng người cho họ đi hết, cửa phòng còn mở ra, Đoạn Lâm thăm dò tiến vào, vỗ vỗ vai hắn, "Họ vẫn chưa chơi đã, bọn tôi ở phòng bên cạnh."

Dung Trì ần ần huyết Thái Dương, "Được."

Cửa phòng đóng lại, toàn bộ không gian trở về với sự yên tĩnh, chỉ còn tiếng nước nở của Tình Linh quanh quẩn, cô ta mặc lễ phục màu đen, ngồi xổm xuống cuộn tròn lại ôm hai chân mình, trông như một chú chim cô đơn bị gãy cánh nấp trong bóng đêm.

Dung Trì nhìn một lúc, thật sự không còn cách nào cả, tối nay lại là đến chơi sinh nhật cô ta.

Dung Trì nhẹ nhàng chậm chạp bước tới, ngồi xổm xuống trước mặt cô ta, vươn tay ra, hít vào một hơi, "Tình Linh." Dứt lời, bàn tay dừng trên tóc cô ta.

Tình Linh vẫn còn nước mắt, nước mắt rơi đầy mặt, lớp trang điểm đã lem luốc, ngẩng đầu lên nhìn hắn, ánh mắt như vui như buồn, "Dung Trì." Hai tiếng, giọng nghẹn ngào.

Dung Trì thở dài, xoa xoa đỉnh đầu cô ta, không nói gì.

Ánh mắt Tình Linh khóa chặt gương mặt hắn, cọ cọ vào lòng bàn tay hắn, "Anh thích cô ấy ư?"

Dung Trì gật gật đầu, ánh mắt hơi hòa hoãn lại.

Tình Linh phì cười, thật sự cười đến mí mắt cong cong, tiếp tục hỏi hắn, "Vậy anh yêu cô ấy ư?"

Dung Trì chần chừ, yêu? Từ này, quá mức xa lạ, hẳn nhớ đến Thanh Nhựt, nhớ đến cô gái độ tuổi thanh xuân tinh thần phấn chấn, khí chất vô cùng hoàn hảo mang ba lô đi ra từ nhà ga lúc vừa mới quen biết, ở giữa đám người phong trần mệt mỏi, cô thật giống ánh đèn sáng rực trong bóng đêm.

Nhớ đến lần đầu tiên hôn môi, đến bây giờ hẳn vẫn còn nhớ rõ ràng môi cô mềm mại đến dường nào.

Nhưng mà, yêu sao?

Tĩnh Linh nhìn ánh mắt có chút trống rỗng mơ hồ của hắn, nhẹ nhàng cười cười tự mình đứng lên, vuốt vuốt cái váy nhăn dúm dó trên người, cúi đầu nhìn hẳn dang hai tay, "Tôi nay là tôi sai, đến đây, ôm một cái ~"

Cô ta tràn đầy ý cười, còn long lánh nước mắt, vì ngược sáng với đèn trong phòng nên ánh mắt sáng lấp lánh.

Dung Trì thở phào, đứng lên mở cánh tay. Cả người Tĩnh Linh nhào vào trong lồng ngực hắn, lực hơi mạnh, Dung Trì phải lùi về sau một bước mới đứng vững được.

"Dung Trì....."

Dung Trì lên tiếng ngắt lời cô ta, "Tĩnh Linh, tôi rất cảm ơn cô, nhưng chúng ta chỉ là bạn bè."

Trước ngực hắn nóng ướt một mảnh, Tĩnh Linh phải hít sâu vài lần mới ổn định được hơi thở, "Ừm, tôi biết."

Dung Trì buông cô ta ra, lùi về phía sau một bước, tay kéo áo hắn của Tĩnh Linh dần thả lỏng, lưng áo hơi nhăn nheo.

"Cô ấy đang đợi tôi về nhà, tôi đi trước."

Tĩnh Linh mím môi gạt nước mắt, gạt đầu thật mạnh.

Dung Trì xoay người rời khỏi phòng, không đi thang máy, ở giữa cầu thang gọi điện thoại cho Đoàn Lâm, "Xuống dưới." Vừa dứt lời trực tiếp cúp máy.

Dung Trì đứng cạnh xe hút thuốc, Đoàn Lâm từ karaoke ra cũng châm một điếu, trong tay cầm điện thoại, "Người anh em, xin lỗi, có cần tôi gọi một cuộc cho Thanh Nhựt không?"

Dung Trì lắc đầu, đưa thẻ của mình cho anh ta, "Tôi đi về trước, toàn bộ chi phí tối nay tính vào tài khoản tôi."

Đoàn Lâm nhìn hắn, cũng không biết phải mở miệng như thế nào, gật gật đầu, "Được, cậu lái xe cẩn thận chút."

Dung Trì về đến nhà thì đã hơn một giờ đêm, hắn nhìn đồng hồ trên tường, màn hình điện thoại ở giao diện trò chuyện cứ sáng lại tối, tối lại sáng.

Sáng hôm sau Thanh Nhựt gọi cho Dung Trì, hắn có chút mất ngủ chưa đủ giấc, mơ mơ màng màng bị tiếng chuông đánh thức, vừa thấy người gọi là Thanh Nhựt thì ý thức vốn có chút hỗn loạn đột nhiên tỉnh táo hẳn.

"Bảo bối."

"Ừm." Thanh Nhựt cười khẽ lên tiếng, giọng nói sáng sớm mang theo cảm giác no đủ mới vừa tỉnh ngủ, "Còn đang ngủ hả?"

"Ừ." Dung Trì từ trên giường xoay người ngồi dậy, xoa xoa đôi mắt nhìn đồng hồ trên tường, đã mười giờ hơn, "Sáng nay em không có tiết sao?"

"Mới vừa tan học đây. Có vài việc muốn nói với anh."

"Chuyện gì?"

"Dung Trì, chúng ta chia tay đi." Thanh Nhựt cười khẽ mở miệng, giọng điệu nhẹ nhàng tùy ý giống như đang hỏi sáng nay ăn gì.

Dung Trì nhíu nhíu mày, tưởng mình vẫn chưa tỉnh ngủ nên gặp ảo giác, "A? Cái gì?"

Thanh Nhựt mang theo ý cười lặp lại một lần, "Tôi nói, Dung Trì, chúng ta chia tay đi."

"Vì sao?" Dung Trì nhíu chặt mày hỏi lại.

Thanh Nhựt cười khẽ, "Dung Trì, anh muốn tôi phải nói ra thế nào đây?"

Lửa giận trong lòng Dung Trì từng tầng từng tầng bốc lên, hẳn đã đủ kiên nhẫn, đủ suy xét cảm thụ của cô, cũng đủ tôn trọng cô, trình độ nghiêm túc vượt qua bất kỳ một lần nào, bao gồm cả mối tình đầu.

Cứ không thể hiểu được như vậy, bị đá?

A.

"Ồ, được. Tùy em thôi." Dung Trì không che giấu sự giận dữ của mình, giọng điệu lạnh nhạt, nói xong lập tức cúp máy. Tiếp đó liền muốn cho số điện thoại kia vào danh sách đen, nhưng đến bước cuối cùng hần lại do dự. Chỉ cần một chút do dự như vậy, không nhấn nổi vào nút xác nhận nữa.

Lần đầu tiên Dung Trì bị đá, và bị đá ngay lúc hần đang nghiêm túc, tự cảm thấy mặt mình ném tới tận chân trời, căn bản không có khả năng mở miệng với bạn bè, chủ động xin Dung lão cha đi giặt giặt, muốn đi công tác, khiến Dung lão cha vô cùng cao hứng, vừa nhận được cuộc gọi của hần lập tức sai bí thư tìm một hạng mục hợp đồng có thể xuất phát ngay lúc này.

Dung Trì rời giường tắm rửa, dây sạc điện thoại cũng chưa mang, cầm theo bóp tiền liền ra cửa.

Vé máy bay thì phía công ty đã đặt xong xuôi, đến bên kia sẽ có người trong công ty tới đón hần, Dung Trì lên máy bay, nhìn thoáng qua điện thoại một lần cuối trước khi tắt nguồn, lúc sáng hần phiền lòng nên bật im lặng, hiện tại cuộc gọi nhớ và tin nhắn chưa đọc có một đồng, không có Thanh Nhược, mở trang cá nhân của cô trên WeChat, không có động thái gì mới.

Điện thoại, tắt nguồn.

Thiếu đông gia Dung Trì tự mình đến bàn về hạng mục, những người tới đón đều là một dáng vẻ thật cẩn thận hầu hạ, các vấn đề thuộc phương diện nghiệp vụ Dung Trì hiện tại chỉ có thể xem như cái biết cái không, người phụ trách cũng không để hần phải lo lắng những thứ đó, công việc của những ai phục vụ bên người hần chính là khiến hần chơi vui vẻ.

Hai ngày này chẳng có sức lực uống rượu, Dung Trì không hứng thú gì mấy, đã không còn sự âm ỉ ngày thường, ngược lại dường như có chút cao lãnh không dễ tiếp xúc, người phụ trách tiếp đãi nhìn dáng vẻ quanh quệ của hần cũng không dám làm gì xằng bậy.

Ngày thứ ba, Thanh Nhược cập nhật trang cá nhân. Đi ra ngoài chơi với mấy người bạn, trong hình không có cô, nhưng nhìn động thái bên trong thì có vẻ chơi đến không thôi.

Dung Trì méo miệng, đứng rồi, lời chia tay cô cũng có thể nói ra mềm nhẹ còn mang theo ý cười, hiện tại sao có thể không vui.

Đoạn Lâm gọi điện thoại qua rủ hần chơi game, Dung Trì đứng cạnh cửa sổ sát đất ở khách sạn, phía dưới là cảnh sắc rực rỡ khi đã lên đèn nơi thị thành xa lạ, "Đang đi công tác."

Đoạn Lâm nháy mắt kinh ngạc đến không nói nên lời, cả một lúc chỉ nhỏ ra được một chữ, "Cậu....."

Dung Trì suy nghĩ hồi lâu, thanh âm rầu rĩ hỏi một câu, "Cậu có rủ Thanh Nhược không?"

Đoạn Lâm méo miệng, giọng điệu rất không vui, "Cô ấy từ sau khi hẹn hò với cậu đã không chịu chơi game với tôi nữa."

Bọn tôi chia tay rồi, những lời này, nên nói sao đây.

Dung Trì không nói nên lời, trầm mặc.

Đoạn Lâm dấu sao cũng đã biết Dung Trì nhiều năm, đối với niệ tính của Dung Trì không rõ 100% cũng hiểu được 80%.

"Cậu với Thanh Nhược, cãi nhau?"

Khóe miệng Dung Trì giật nhẹ, giọng điệu nhàn nhàn, trong lòng đã có chủ ý, "Đúng thế, hai ngày nay cũng không nói gì."

Đoạn Lâm lập tức nghĩ ngay đến tối hôm sinh nhật Tĩnh Linh, đúng là ngày đó anh ta cũng chỉ lo cho Tĩnh Linh mà xem nhẹ Thanh Nhược, trong lòng có cảm giác áy náy, nhưng cũng không dám nói rui với Dung Trì, "Đề tôi gọi điện thoại cho cô ấy thử xem, giúp cậu khuyên nhủ."

"Thế thì được." Dung Trì cười rộ lên, chắc một tiếng, "Quả nhiên vẫn là người anh em tốt của tôi."

Đoạn Lâm chăm chọc hần một câu, cúp máy.

Dung Trì bật nhạc trong điện thoại, từ từ nhàn nhàn bắt đầu đi xung quanh phòng khách sạn, đã tới hai ngày, vẫn chưa nhìn kỹ xem khách sạn này xây theo cái quý gì, trong lòng nghĩ một hồi Thanh Nhược có lẽ sẽ gọi điện thoại đến, hai ngày nay cục tức của hần đã tiêu tan hết, lát nữa xuống nước nói vài câu chịu thua với cô, sẽ lại là kết cục tốt đẹp thôi.

Người phụ trách vừa vặn gọi điện thoại đến hỏi hần tối nay có hoạt động gì muốn an bài cho họ hay không, tâm trạng Dung Trì rất tốt, đang hát đến một nửa bị cắt ngang cũng vẫn thân thiện, "Không cần, hơi muộn rồi, mọi người cũng nghỉ ngơi sớm một chút, hai ngày nay đã làm phiền rồi."

Người phụ trách đối mặt với Dung Trì mấy bữa nay lúc nào cũng có chút không chắc chắn, đột nhiên được đối đãi dịu dàng khiến cả người lâm vào trạng thái mơ hồ mờ mịt, "Không phiền đâu không phiền đâu, vậy ngài nghỉ ngơi cho tốt nhé."

Dung Trì cong môi cười, nghĩ Thanh Nhược có khả năng sẽ gọi điện thoại đến, nói hai câu khách sáo xong lập tức cúp máy.

Nửa giờ, không chờ đến điện thoại của Thanh Nhược, mà chờ được một tin nhắn từ Đoạn Lâm, "Người anh em, tối hôm đó hình như đã có người gửi ảnh cho Thanh Nhược. Xin lỗi."

Đoạn Lâm và Dung Trì biết nhau nhiều năm như vậy, tuy rằng Dung Trì là kẻ kém cỏi nhất trong cả bọn, Đoạn Lâm lại tương đối hiền lành một chút, nhưng rẽ ngang rẽ dọc, những gièm pha nói xấu giữa mấy người đàn ông, chỉ cần không dẫm lên điểm mấu chốt hay không chạm vào nguyên tắc, nơi nào sẽ có những lời như xin lỗi này.

Mà lúc này đây, Đoạn Lâm nói xin lỗi với hắn.

Dung Trì nhìn hai chữ đó, lần đầu tiên nhận thức được rõ ràng, hắn và Thanh Nhượng, chia tay.

Dung Trì ngã lên giường, bật màn hình điện thoại lên, trên đó là tin nhắn của Đoạn Lâm, hắn tỉ mỉ đọc ba lần, có người đã gửi ảnh chụp tối đó cho Thanh Nhượng.

Ngày hôm sau, cô cười nói lời chia tay với hắn.

Ai đã gửi ảnh cho cô, là chụp cái gì.

Tối hôm đó, lúc cô nhìn thấy tấm ảnh là tâm trạng như thế nào, mắng hắn, trách hắn? Hay là vẫn như cũ cười không sao cả.

Chẳng qua, những điều này đều không quan trọng.

**

Tôi mất em rồi.

Thanh Nhượng.

--- □ ---

Chỉ vì hai câu cuối cùng mà ta suýt chút nữa đã khóc:"<

Thề theo nguyện vọng ngược nam vô cùng tha thiết của các tình yêu, hôm nay đăng 2 chương luôn!

□ Giấy Ghi Chú Tâm Nguyên - Nguyên Nhượng Lam ft Ngô Trung Minh

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 8 - Chương 10: Dung trì (10)

Ngày hôm sau Dung Trì lập tức trở về thành phố A, Đoạn Lâm lái xe đến đón hắn, Dung Trì không có hành lý gì cả, xe Đoạn Lâm dừng ở cửa, Dung Trì ngồi lên ghế phụ, "Đi đại học A."

Đoạn Lâm quay đầu nhìn hắn một cái, Dung Trì nhìn thẳng phía trước, thoát nhìn trạng thái tinh thần không tốt lắm, nhưng mà sùnn mặt vẫn tuấn mỹ lại tà khí như cũ.

Dung Trì có thời khóa biểu của Thanh Nhượng, lấy ra nhìn xem hôm nay cô có tiết gì, xe đi vào đại học A, một tay Đoạn Lâm đặt trên tay lái, "Hướng nào?"

Dung Trì muốn chỉ về phía tòa nhà dạy học, nghĩ nghĩ cuối cùng lại chỉ hướng bãi đỗ xe, "Đi bãi đỗ xe trước."

"Được."

Xe dừng ở bãi đỗ xe, Đoạn Lâm bước xuống, Dung Trì còn ngồi ở trên xe, anh ta chui đầu vào nhìn hắn, "Tối cũng đã tới rồi, đi thôi."

Dung Trì giật nhẹ khóa miệng, không nói gì, mở cửa bước ra.

Lúc này đang là giờ học, người đi lại trong sân trường không nhiều lắm, Dung Trì dẫn theo Đoạn Lâm đến phía dưới khu dạy học của Thanh Nhượng rồi nhấn tin cho cô, "Anh và Đoạn Lâm đang ở dưới lớp của em."

Không có trả lời, Dung Trì không nói lời nào, chỉ dựa vào tường cúi đầu xoay xoay điện thoại nghịch, Đoạn Lâm trong lúc nhất thời cũng không biết phải nói gì, đứng ở một bên chơi game.

Hai người đều cúi đầu, trong tầm mắt Dung Trì đột nhiên xuất hiện một đôi giày thể thao, trái tim đập thình thịch thình thịch liên hồi khiến lỗ tai hắn cũng

đầu, vẫn thấp đầu không hề ngẩng lên.

Giọng nói mang theo ý cười của Thanh Nhược ở phía trên đỉnh đầu hấn tán loạn trong không khí, "Sao hai người lại đến đây?"

Cả hai cùng ngẩng đầu lên, Dung Trì nhìn cô, trong lúc nhất thời trở nên vô cùng hoảng hốt, cổ họng khô khốc không tài nào lên tiếng được.

Thanh Nhược cười đến mi mắt cong cong, thấy hấn không nói lời nào, liền quay đầu nhìn Đoạn Lâm, nghiêng nghiêng đầu, "Ừm?"

Đoạn Lâm nhìn cô, biết mình đã mất người bạn này rồi, tùy ý cười cười, tắt màn hình bỏ điện thoại lại vào túi, "Dung Trì muốn tìm cô, cậu ta mới vừa xuống máy bay." Nói xong gật gật đầu với Thanh Nhược rồi rời đi, trả lại không gian cho hai người họ.

Dung Trì nhìn cô, khô cần hỏi một câu, "Không đi học sao?"

"Có chứ." Thanh Nhược tràn đầy ý cười, "Đọc được tin nhắn của anh nên xin phép xuống dưới."

Dung Trì có chút khản trương bất an, đứng thẳng cơ thể vốn đang dựa nghiêng, phần lưng còn dán lên tường, ý đồ từ cái cứng rắn trên tường tìm được sự tự tin.

"À ~ bọn anh có thể chờ em tan học."

Cô mỉm cười, đầy khách khí lễ phép, "Không sao mà, để các anh chờ lâu không tốt."

Toàn bộ lời muốn nói của Dung Trì vào giờ phút này bỗng dung tan biến, khách khí lễ phép, dường như còn đẹp đẽ hơn nhiều nếu cô trốn tránh không chịu gặp.

Hấn không nói lời nào, Thanh Nhược quơ quơ tay trước tầm mắt không rõ ràng của hấn, "Làm sao vậy? Có chuyện gì sao?"

"A. Không có....."

Thanh Nhược cười cười, chỉ chỉ khu dạy học sau lưng hấn, "Thế thì mau trở về đi, tôi lên học, lúc này tôi xin phép đi vệ sinh." Cô nghịch ngợm thè lưỡi, có lẽ là vì nói dối lừa giảng viên mà thấy ngượng ngùng.

Dung Trì cảm giác bức tường sau lưng có thứ gì nhòn nhọn chọc vào lưng hấn, toàn bộ phần lưng đều lạnh băng đau đớn, khóe miệng kéo ra một nụ cười cứng đờ, "Ừ. Được."

Thanh Nhược vẫy tay tạm biệt với hấn, cười đến ngoan ngoãn đáng yêu, rồi sau đó bước chân không hề ngừng, cũng không quay đầu lại, từng bước một, nhẹ nhàng mà kiên định, biến mất ở khúc ngoặt chỗ cầu thang khu dạy học.

Dung Trì cứng nhắc quay đầu lại, nhìn sân trường trống vắng, trong tâm trí từng mảnh từng mảnh sương đen, hấn cũng không biết mình đứng bao lâu, cuối cùng nhắc chân đi về phía bãi đỗ xe.

Đoạn Lâm ngồi trên xe nhìn qua cửa kính, đang hút thuốc. Thấy hấn lại đây thì cười khế, "Thế nào?"

Tay Dung Trì đặt trong túi quần, dáng đi bất cần không coi ai ra gì, tà khí kéo kéo khóe miệng, "Không cứu vãn được." Nói xong còn huýt sáo một cái.

Hấn không đi qua ghế điều khiển phụ mà bước thẳng đến cạnh cửa sổ xe bên kia, vươn tay, "Cho điếu thuốc ~"

Đoạn Lâm đưa nguyên hộp qua, thuận tiện đưa cả bật lửa.

Dung Trì giữ hộp thuốc, lực ở tay không đúng, giữ hai lần vẫn chưa rút được điếu thuốc nào ra, tức khắc vẽ mặt có chút bức bối, lần thứ ba sách một tiếng cuối cùng cũng lấy ra được một điếu, ném thẳng hộp thuốc vào trong xe, cúi đầu châm lửa.

Hấn hút một ngụm thật mạnh, nghiêng đầu thổi ra một làn khói thật dài, "Đi đi đi, ông đây vừa trở về, hẹn người ra ăn cơm đón gió* cho ông."

*Ăn cơm đón gió: kiểu như mới xây nhà thì phải ăn tân gia ấy, bên mình thường gọi là "rửa".

Hấn vẫn là hấn, là tên Dung Trì khí thế bức người ham chơi thích quậy phá không coi ai ra gì.

Đoạn Lâm cười cười, gật đầu, "Đi."

Thời gian thấm thoát trôi nhanh, kết thúc thực tập, bắt đầu trở về trường chuẩn bị tốt nghiệp, hấn như cũ lại ăn không ngồi rồi.

Tĩnh Linh có một lần gọi điện thoại hẹn hấn, hai người gặp mặt ở tiệm cà phê, lần đầu tiên, không phải là một nơi uống rượu làm ấm ỉ.

Hấn nghiêm túc xin lỗi, cũng nói cảm ơn, "Tĩnh Linh, cảm ơn cô đã thích tôi nhiều năm như vậy, tôi biết tôi không tốt. Đúng là đã từng cố ý nói vài lời ái muội khiến cô hiểu lầm. Thực xin lỗi. Sau này nếu có người khi dễ cô, tôi nhất định sẽ về phe cô."

Bạn gái thân ái của Đoạn Lâm dần dần chán ghét, hai người bắt đầu cãi nhau, bắt đầu chiến tranh lạnh, bọn họ chơi ở bên ngoài, bạn gái anh ta sẽ đột

nhìen vọt vào phòng tìm anh ta.

Dung Trì vẫn theo dõi trang cá nhân của Thanh Nhược, hôm nay gặp được một chú cún tham ăn rất đáng yêu, hôm kia phát hiện một cửa hàng bán bánh doughnut siêu ngon. Cô hoàn thành xong kỳ thi tốt nghiệp, trở về nhà cùng tiểu đồng bọn đi đây đi đó chơi, gần đây hình như đang lên kế hoạch cho một chuyến lữ hành.

Dung Trì nhìn nhìn số like, trong đó có mấy đứa bạn của hần, đếm đếm, cách vài người, bây giờ có thể nhấn like rồi.

Bánh doughnut ở cửa hàng kia thật sự không tồi, ít nhất tuy rằng hần không thích đồ ngọt, nhưng bánh doughnut ở chỗ đó hần có thể ăn hết nguyên một cái.

Lúc ăn Tết Dung Trì nhận được một đồng tin nhắn chúc phúc, tìm một cái rõ ràng thuộc loại gửi hàng loạt chuyển qua cho cô.

Cô trả lời thật sự rất nhanh: Cảm ơn, Tết Âm lịch vui vẻ.

Từ đó về sau vẫn không nói chuyện.

Sau đó, Tình Linh tìm được bạn trai, anh ta cũng không nằm trong vòng luẩn quẩn bọn họ, chỉ có vài lần đi chơi chung. Hôm sinh nhật mình, Dung Trì bao hết cả quán bar, cô ta tặng một cái bánh kem, vô cùng bình thường, không đẹp để cũng không khó coi, Tình Linh chưa nói là cô ta làm, chỉ là nhìn hình thức thì không tinh xảo bằng bánh do thợ chuyên nghiệp làm. Ngồi một lúc thì bạn trai tới đón cô ta, hai người cùng nhau kính Dung Trì một ly rượu rồi đi trước. 12 giờ đêm, một người bạn đăng lên trang cá nhân hần, chỉ có bốn chữ sinh nhật vui vẻ.

Dung Trì click mở WeChat, bài chúc mừng sinh nhật kia có vô số người like và bình luận, Thanh Nhược mười phút trước cũng like, không có bình luận.

Dung Trì đếm đếm, cái thứ bảy.

Cô là người thứ bảy nhấn like.

Thành phố A ban đêm, bên cô lại là sáng sớm.

Cô sau khi tốt nghiệp đại học thì đi làm những việc mình thích, du lịch khắp thế giới, có thêm nhiều bạn mới, và cười càng đẹp mắt hơn.

Những cửa hàng có món ăn ngon mà cô phát hiện bây giờ đã cách hần quá xa, không còn giống mấy năm trước nữa, cô nói bánh doughnut ngon, ngày hôm sau hần lái xe tới mua một đồng, về nhà ăn được một cái, còn lại đều để đó đến hư luôn.

À, xe hần sử dụng bây giờ đã không phải của lão cha hần, chìa khóa của chiếc xe tóa sáng kiểu ngao đến không coi ai ra gì kia hần đã từ bỏ lâu lắm rồi, đổi một chiếc màu đen khác, ở bên ngoài chơi cùng bạn bè thì vẫn như cũ quậy tung bùng, nhưng mà mỗi khi cấp dưới ở công ty báo cáo công việc đã trở nên nghiêm túc và cẩn thận với hần hơn rất nhiều.

Đã không còn dùng từ ngữ đáng yêu như tán gái để phục vụ cảm giác thỏa mãn của mình hay để chứng minh mình ưu tú, những điều cần phải học hỏi còn rất nhiều, có lẽ hần so với Dung lão cha không thể trò giỏi hơn thầy, nhưng hần cũng đủ tin tưởng bản thân, hần có thể chứng minh giá trị của mình, không dựa vào liên tiếp từng cô gái muốn chết muốn sống vì hần, mà là dựa vào năng lực của chính mình, gan dạ sáng suốt và độc lập.

Cũng có một vài cô gái vừa đáng yêu vừa can đảm hơn người, sẽ chặn ở cửa thang máy, hoặc trên con đường mà hần nhất định phải đi qua khi về nhà, "Em thích anh. Em không muốn bất cứ thứ gì từ anh, chỉ cần được ở bên anh, em không cần anh cho em gì cả." Lời thề son sắt, ánh mắt nóng rực mê luyến, giọng nói nhanh nhẹn lại thanh thúy, tràn đầy tự tin và chờ mong, còn sẽ đáng yêu giờ tay lên hứa hẹn, "Em đảm bảo! Em thề!"

Dung Trì lúc nào cũng cười khê lên, đủ tôn trọng cũng đủ nghiêm túc mà từ chối, người con gái đáng yêu lại sạch sẽ, hần dành cho họ sự tôn trọng, còn cả hai câu dạy dỗ và chúc phúc không nhẹ không nặng.

Thái độ cũng phải rõ ràng, "Xin lỗi, chúng ta không có bất kỳ khả năng nào."

Giống như cô đã từng, thành thạo, để lại cho bản thân và đối phương một bóng dáng cuối cùng tôn nghiêm nhất, tốt đẹp nhất.

Đoạn Lâm hẹn hần ăn cơm, hai công ty có hợp đồng cần bàn bạc, nửa là công việc nửa là chuyện tư, rốt cuộc trong khoảng thời gian này tất cả mọi người đều bận rộn, đã lâu rồi không gặp nhau.

Bên Đoạn Lâm chọn xong địa điểm, Dung Trì mang theo bí thư trợ lý và người phụ trách hợp đồng đi trước.

Xe dừng ở bãi đỗ xe của tiệm cơm, Dung Trì tây trang giày da khí thế cường đại mà lạnh nhạt lại khắc chế, cấp dưới trong công ty đi theo phía sau.

Phòng đặt ở tầng hai, thang máy bên kia có vẻ không ít người, Dung Trì dẫn theo một đám người đi thang bộ.

Bởi vì thường dùng thang máy, nên không gian của thang bộ cũng không rộng rãi lắm.

Thấy có người đi xuống, Dung Trì xuất phát từ sự thân sĩ và lễ phép cùng người phía sau lùi ra ngoài một bước chờ các cô gái xuống trước mới tiếp tục đi.

Vừa rồi chỉ thoáng nhìn thấy một làn váy dài, Dung Trì đứng yên bên cạnh, trợ lý đang cùng hắn nói vài chuyện, Dung Trì một bên nghe một bên gật đầu, trong tầm mắt đột nhiên xuất hiện một gương mặt vừa xa lạ vừa thân quen.

Váy dài kiểu dáng thoải mái, xương quai xanh lộ ra bên ngoài, cổ không đeo trang sức, mái tóc dài cột sang một bên dán sát thân váy thoát nhìn thật dịu ngoan.

Đầu óc Dung Trì trong lúc nhất thời trở nên trống rỗng, nhanh chóng nhớ lại bài đăng mới nhất của cô, người vốn nên ở rất xa, sao lại bỗng dưng xuất hiện ở đây?!

Lời nói của trợ lý bên tai dường như đều biến thành tiếng gió vù vù thổi qua, hắn bình tĩnh nhìn gương mặt lại đẹp hơn một ít của cô, có lẽ là do ánh mắt hắn quá nóng rực.

Thanh Nhượng cảm giác được.

Thời gian cô quay đầu kỳ thực rất ngắn, nhưng Dung Trì lại cảm giác mình được trông thấy một cảnh phim chiếu chậm, ngay cả quỹ đạo chuyển động của từng sợi tóc đều trở nên rõ ràng đến đáng sợ.

Chỉ mờ mịt trong nháy mắt, cô cười rộ lên, một cánh tay bị người bên cạnh kéo, nâng lên một tay khác, giống như năm đó chào tạm biệt hắn, chỉ là lúc này đây, cô tràn đầy ý cười, hữu hảo mở miệng, lời nói chính là, "Dung Trì ~ hi ~"

Lạch cạch. Sợi dây treo tảng đá lơ lửng trong lòng hắn bỗng dưng bị đứt.

Dung tổng đã thành thạo du tẩu cùng mây gió thương trường đột nhiên ngẩng ngực xoa xoa lòng bàn tay của mình trên quần tây, ánh mắt ngẩn ngơ vờn tay muốn làm động tác bắt tay, duỗi ra một nửa mới ý thức được cô còn ở trên cầu thang, khoảng cách giữa hai người hơi xa, hướng chỉ quan hệ của bọn họ không thích hợp bắt tay, lại giống như bị điện giật mà lùi về, nâng tay yếu ớt lắc lắc, giọng nói khô khốc, "Hi ~ Thanh Nhượng."

Cô cười đến rực rỡ động lòng người, cùng người bên cạnh đi xuống đứng kế hắn, lên tiếng hỏi, "Đến ăn cơm hả?"

"Ừ, có hợp đồng cần bàn bạc với Đoàn Lâm, cậu ta hẹn anh đến ăn cơm rồi thuận tiện nói chuyện." Cô chỉ mới hỏi như vậy, hắn đã vô cùng khẩn trương, cái gì nên nói cái gì không nên nói đều phun ra hết.

Ngay cả cấp dưới đều bị dáng vẻ ngốc nghếch này của hắn làm cho kinh ngạc đến xấu hổ.

Thanh Nhượng cười khẽ, "Giới thiệu một chút, đây là em gái tôi." Lại nói với cô nhóc bên cạnh, "Đây, người này là Dung Trì."

Dung Trì hít sâu một hơi chính thức chào hỏi với em gái cô.

Ngược lại giới thiệu những người bên cạnh mình, "Đây là trợ lý của anh, đây là bí thư của anh, đây là tổng giám đốc bộ phận khai thác của công ty bọn anh, đây là....." Cả tên lẫn họ và chức vị cụ thể, một đám người bị điểm danh vô cùng khẩn trương chào hỏi Thanh Nhượng, không cần suy nghĩ nhiều, trạng thái này của Dung Trì đã nói lên tất cả.

Dung Trì giới thiệu xong một đồng người bên cạnh, hít một hơi thật mạnh, quay đầu nhìn Thanh Nhượng, "Đây là Thanh Nhượng."

Hắn lùi về sau một bước, quỳ một gối xuống, Thanh Nhượng nhấc chân ngăn cản động tác của hắn, cười đến khoe mắt đuôi lông mày đều nhiễm sắc thái tự nhiên vui vẻ, "Tiết mục năm đó, còn muốn làm lại một lần nữa?"

**

Thanh Nhượng.

Năm ấy em nói, lại không phải cầu hôn sao còn quỳ xuống?

Bây giờ thì thế nào.

--- □ ---

Chương sau sẽ là cái kết nhe, các tình yêu nghĩ có tốt đẹp hông nà?

Càng gần đến vào học càng lười.3

□ Giấy Ngắn Tinh Dài - Nhất Tu

Đây là một bài ta vô cùng vô cùng vô cùng thích luôn □

"Anh thật sự rất nhớ em, vào mỗi mùa mưa về

Em lựa chọn quên đi

Là điều mà anh không muốn nhất

Chỉ là giấy ngán tình dài

Mãi chẳng thể nói hết được những rung động

Nhưng câu chuyện cũ của anh đều là về em

...

Chỉ là giấy ngán tình dài thôi

Kể không hết những ký ức thời còn niên thiếu

Câu chuyện của anh vẫn chỉ là về em thôi ~"

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 8 - Chương 11: Dung trì (ngoại truyện)

Đoạn Lâm cũng đã nhiều năm không gặp Thanh Nhượng, anh ta và Dung Trì đều mặc một thân tây trang vừa vặn thỏa đáng, chỉ có cô là trang phục thoải mái trang điểm nhẹ nhàng, ba người lại lần nữa gặp nhau, dường như thời gian đặc biệt thiên vị cô, Đoạn Lâm nhìn nhìn Thanh Nhượng và Dung Trì, hiện tại trông hai người thật sự không thấy chênh lệch bao nhiêu cả.

Trạng thái hiện tại của Dung Trì, chỗ nào còn quan hệ cộng đồng nào với hợp đồng, chuyện hợp đồng sớm đã bị quăng sang một bên.

Em gái Thanh Nhượng lên đại học, cô lúc này là đến tìm em gái mình.

Trợ lý của Dung Trì ở bên cạnh chẳng có cơ hội động tay nào, áo khoác Dung Trì cởi ra treo trên ghế, xắn tay áo lên tới khuỷu tay, cẩn thận chu đáo chiếu cố Thanh Nhượng và em gái.

Đoạn Lâm nhìn dáng vẻ kia của Dung Trì, hiển nhiên là đối với người ta nhớ mãi không quên, chuyện năm đó đúng thật là có một phần trách nhiệm của hắn, tất nhiên cũng có tâm giúp giúp Dung Trì.

Đã nhiều năm không gặp, Đoạn Lâm vốn cho rằng bởi vì môi trường sống bất đồng, công việc bất đồng, nên nếu trò chuyện sẽ có chút xấu hổ, cố ý tìm đề tài chung bắt đầu nói.

Nhưng mà khi thật sự nói chuyện, anh ta mới phát hiện là mình suy nghĩ quá nhiều, mấy năm nay cô đi du lịch khắp thế giới đúng là hiểu biết thêm rất nhiều, không cần cố tình, chỉ cần có đề tài, mọi người liền có thể trò chuyện vô cùng vui vẻ.

Một bữa cơm cũng coi như là ăn rất thoải mái.

Dung Trì tự mình lái xe đưa Thanh Nhượng và em gái về.

Đi ngang qua cửa hàng tiện lợi, Thanh Nhượng kêu dừng xe.

Dung Trì nhìn xung quanh, không có chỗ đỗ xe, có điều cũng đã sắp 9 giờ, xe trên đường cũng không nhiều lắm, dừng ở ngay trước cửa hàng tiện lợi.

Thanh Nhượng và em gái ngồi ở ghế sau, mở cửa bước ra, Dung Trì cũng xuống theo, Thanh Nhượng cười hỏi hắn, "Anh xuống làm gì? Một lát nữa bị dán hóa đơn phạt đó."

Dung Trì không thèm để ý cười cười, bị dán hóa đơn phạt tính cái quý gì, bây giờ đề có thể được đi theo cô, chiếc xe này bị dán đầy hắn cũng vui.

Thanh Nhượng kéo tay em gái đi ở phía trước, chọn một đồng hồ ăn vặt, nhìn dáng vẻ là muốn mua cho cô em nhỏ, Dung Trì đi theo sau, mấy năm nay mỗi bài đăng trên trang cá nhân của cô hắn đều nghiêm túc xem, những món cô thích cũng biết đại khái, nhìn thấy đồ ăn vặt mà cô thích thì tự mình cầm.

Cửa hàng tiện lợi không lớn, dạo xong một vòng, Thanh Nhượng xoa xoa đầu cô em nhỏ, "Còn muốn mua gì nữa không?"

"Hết rồi ạ."

Thanh Nhượng lại lấy thêm vài bịch kẹo và bánh quy, "Đem về chia cho bạn cùng phòng của em."

Em gái nhỏ ngoan ngoãn gật đầu đồng ý, "Vâng."

Có hai quầy thu ngân, Thanh Nhượng qua bên trái đưa tiền, Dung Trì cầm đồ ăn vặt của mình đến bên phải thanh toán, cũng chưa nói muốn trả giúp cô, tính cách của cô hẳn cũng biết, không muốn chỉ vì những việc này mà chọc cô không vui dẫn tới cãi nhau.

Xe đến cửa ký túc xá, Thanh Nhượng xuống xe lại dặn dò hai câu, cô nhóc tạm biệt Thanh Nhượng xong lại cười đến ngọt ngào chào Dung Trì.

Dung Trì mở cửa xe bên ghế điều khiển phụ.

"Về nhà sao?" Giọng hẳn rất nhẹ, khu vực gần đại học buổi tối cuối tuần náo nhiệt, khoảng thời gian này trên đường nhiều xe lui tới, thanh âm trầm thấp của Dung Trì nhẹ nhàng vang lên trong xe có vẻ dịu dàng.

Một tay Thanh Nhượng chống lên cửa sổ xe, giọng điệu lười nhác, "Ừm."

Dung Trì cong cong môi, xe ra khỏi trường đại học, vòng ngược lên cao tốc, cứ đi như vậy tới nửa giờ sau, Thanh Nhượng quay đầu, vừa buồn cười vừa tức giận, "Anh đây là chuẩn bị chở tôi đi lung tung suốt đêm sao?"

Dung Trì mặt mày ôn hòa, "Nếu em muốn thì được thôi."

Thanh Nhượng không làm gì được hẳn, "Vậy mở bài nào đó cho tôi nghe được không?"

Dung Trì bật nhạc, không lớn lắm, bởi vì cô ngắm khung cảnh ngoài cửa sổ, tốc độ xe của hẳn cũng rất chậm, "Thanh Nhượng, trở về đi."

"Hà?"

Dung Trì mím môi, "Trở về nơi đây làm việc đi, thành phố này không có em, lớn đến đáng sợ."

Thanh Nhượng cười rộ lên, "Không đâu, tôi vẫn chưa chơi đủ mà."

Dung Trì lái xe, vận tốc ổn định vẫn luôn chạy trên đường cao tốc, hẳn đến cao tốc ở ngoại ô thành phố, giờ này gần như không còn chiếc xe nào.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng nhạc mềm nhẹ trong xe, ngẫu nhiên cô sẽ hát theo hai câu, quần quanh bên hồ hấp đều là hương vị của cô.

"Bây giờ còn chơi game không?"

"Thỉnh thoảng."

Dung Trì có chút tiếc nuối ồ một tiếng, "Anh tạo một tài khoản ở máy chủ của em, có gửi lời mời cho em, nhưng mà lần nào cũng không thấy em online."

Thanh Nhượng quay đầu, nhướn mày, bày phần vui đùa mang theo tà khí, "Nhớ tôi?"

Dung Trì gật gù đầu, nhìn thẳng phía trước, vốn dĩ cho rằng mình đã đủ trưởng thành và gan dạ sáng suốt, lúc này, vẫn không dám quay đầu nhìn về mặt hoặc là ánh mắt cô, chỉ nghe giọng nói của cô là tốt rồi, bởi vì không cần biết là nói gì, thanh âm cô lúc nào cũng mang theo ý cười.

Thanh Nhượng nâng điện thoại quơ quơ, "Dung tổng, anh đã chở tôi đi lòng vòng trên đường cao tốc xấp xỉ ba tiếng đồng hồ rồi, bây giờ có thể đưa tôi về nhà được chưa?"

Dung Trì đương nhiên không muốn, tuy rằng hai người chưa nói được mấy câu, nhưng chỉ cần như vậy là hẳn đã cảm thấy lòng tràn đầy dịu dàng và thỏa mãn rồi.

Hắn thở dài, gật gù đầu, "Được, anh đưa em về nhà."

Lại giảm tốc thế nào đi chẳng nữa, vào nội thành cũng không thể chặn đường xe chạy phía sau, xe dừng ở dưới tiểu khu nhà cô, Thanh Nhượng vừa sửa sang lại quần áo vừa cười chế nhạo hẳn, "Bảo vệ ở cửa cũng không cho anh đăng ký, có quen cửa quen nẻo không?"

Dung Trì quay đầu nhìn cô, cười không trả lời, cầm túi đồ ăn vặt lúc nãy mua ở cửa hàng tiện lợi đưa cho cô.

Thanh Nhượng nhướn mày, vươn tay ra nhận, "Cảm ơn."

Túi từ trong tay bị lấy đi, Dung Trì nhìn lòng bàn tay nơi tay cô đang chậm rãi rời xa, trống trơn chỉ có không khí, Thanh Nhượng đã mở cửa chuẩn bị xuống xe, Dung Trì dường như lại thấy được bóng dáng năm đó khi cô rời đi ở dưới khu dạy học.

Vươn tay giữ lại cánh tay cô.

Thanh Nhượng đã bước một chân ra ngoài, quay đầu lại, "Hà?"

Dung Trì mỉm môi nhìn cô, cong khóe miệng để bản thân cười rộ lên, "Thanh Nhượng, lần này đừng đi nữa nhé?" Nói đến cuối cùng, thanh âm đã nhẹ đến chính hắn cũng không nghe thấy.

Hắn có lập trường gì để nói như vậy.

Dung Trì cúi đầu, chỉ là không buông tay ra.

Thanh Nhượng nhìn cánh tay bị giữ chặt của mình, khe khẽ thở dài, "Tôi đã nộp sơ yếu lý lịch cho một công ty tạp chí xã rồi, nếu được nhận vào, thì lần này sẽ không đi nữa."

Dung Trì đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt trong bóng đêm sáng tựa như chú sói cô độc trên nền tuyết, "Thật chứ?"

Thanh Nhượng cười gật gật đầu, đưa mắt liếc cánh tay của mình một cái, "Tôi có thể về được chưa?"

Dung Trì buông tay, lòng bàn tay được chạm qua làn da cô, ngứa ngáy đến khó chịu trong lòng, cuối cùng vẫn không nhận được, gờ tay xoa xoa đỉnh đầu cô, "Nghỉ ngơi sớm một chút."

"Được."

Dung Trì xuống xe, nghiêng người dựa vào thân xe châm thuốc, nhìn đèn trong phòng cô sáng lên, rồi tắt, sáng lên, lại tắt.

Hắn trở vào xe gọi điện thoại cho trợ lý, "Đi tra xem cô ấy nộp sơ yếu lý lịch cho công ty tạp chí xã nào, giúp tôi hẹn người phụ trách ngày mai ăn cơm."

Trợ lý đã ở trạng thái mơ màng buồn ngủ, vừa nghe một từ cô ấy liền nhanh trí nhớ lại bữa tiệc tối hôm nay, nghe xong lời Dung Trì lập tức tinh thần phấn chấn ngồi dậy, "Vâng, BOSS."

Dung Trì cúp máy, điều chỉnh ghế dựa một chút, cứ như vậy ngủ trong xe suốt đêm, hơn nửa một đêm này ngủ đến an ổn lạ thường.

Sáng hôm sau có người dậy sớm đi ra cửa, cửa sắt phát ra tiếng vang, xe Dung Trì dừng cách đó không xa, hắn bị đánh thức, cảm giác cả người đều cứng đờ, chỉ ngoại trừ trong lồng ngực, trái tim đập vô cùng hữu lực.

Hắn ngồi dậy thực hiện vài động tác khởi động, lái xe về nhà rửa mặt thay quần áo đi công ty.

Trợ lý đã ở văn phòng pha xong trà, "BOSS, đã liên hệ được, hẹn vào thời gian cơm chiều."

Dung Trì gật gật đầu, trợ lý yên lặng rời khỏi văn phòng hắn.

Chưa đến một buổi sáng, tin đồn về ông chủ tốt của công ty đã truyền đến ồn ào huyên náo.

Mỗi lĩnh vực trong công ty đều có diễn đàn công cộng, Dung Trì là người lãnh đạo đứng trên đỉnh chuỗi thực vật, tuy rằng không có tham gia bất kỳ một diễn đàn nào, nhưng máy tính của hắn có thể xem lịch sử trò chuyện của tất cả các diễn đàn, bao gồm tình hình sử dụng cụ thể và tỉ mỉ của mỗi một cái máy tính trong công ty.

Xử lý xong công việc, Dung Trì nhìn nhìn điện thoại, không có tin nhắn của cô, vì thế đặt di động sang một bên, nhấp vào lịch sử trò chuyện của group chat bắt đầu xem.

Các loại tin đồn, sáng nay 80% đều nói về hắn và Thanh Nhượng, hơn nữa là chuyện xưa đủ mọi phiên bản, có một số vô cùng thái quá, cái gì mà năm đó hắn cưỡng thủ hào đoạt* Thanh Nhượng, Thanh Nhượng mang thai con hắn, liền bỏ chạy, hiện tại là mang theo con trở về báo thù, hắn lại yêu Thanh Nhượng, nhưng người ta lại không có tình cảm gì với hắn, đứa nhỏ cũng không nhận hắn.

*Cưỡng thủ hào đoạt: dùng sức mạnh hoặc quyền thế để cướp lấy thứ mình muốn.

"....."

Chẳng qua hắn không phủ nhận, chỉ cần đem hắn và Thanh Nhượng gắn bó chặt chẽ bên nhau trong chuyện xưa là được, Dung Trì đọc mà tâm trạng vô cùng tốt.

Dung Trì ăn một bữa cơm với người phụ trách tạp chí xã, công việc của Thanh Nhượng cứ như vậy được định ra.

Lời nói bên phía người phụ trách là, "Bản thân chúng tôi cũng muốn tuyển nhân viên, nếu được quen biết với Dung tổng thì còn gì tuyệt hơn, không biết chúng tôi có thể được vinh hạnh đề biên tập mới nhậm chức của chúng tôi viết một bài về Dung tổng hay không?"

Dung Trì không nhận phòng vấn, đây là chuyện mà tất cả người trong ngành đều biết đến, không cần biết dùng cách nào, cuối cùng đều là chạm vào một bức tường sắt, thường xuyên lặp đi lặp lại, mọi người cũng thức thòi, huống chi mấy năm nay bản đồ của Dung gia càng ngày càng được mở rộng, vẫn cần cùng Dung Trì ước lượng xem phí tổn tối thiểu là bao nhiêu.

Lúc này đây, lần đầu tiên Dung Trì hạ thấp tư thái của mình, vì theo đuổi một cô gái, tạp chí xã đương nhiên cũng thấy cột liền bờ.

Dung Trì cong cong môi, "Được chứ, để biên tập mới nhậm chức của các anh trực tiếp liên hệ tôi, nếu phải viết một bài, vậy thì có thể phân ra một khoảng thời gian đến chỗ tôi."

Người phụ trách biết rõ, mọi người hiểu trong lòng là được, cười với Dung Trì, về mặt anh tốt tôi tốt mọi người cùng tốt chạm ly, "Thế thì thật tốt quá, làm phiền Dung tổng đến lúc đó chiếu cố thêm cho biên tập mới của chúng tôi, có nơi nào chưa được chu toàn xin chỉ bảo nhiều hơn."

Dung Trì không tỏ vẻ trên mặt, trong lòng lại đang phun tào, cô ấy có nơi nào chưa được chu toàn tôi nào dám chỉ bảo, không biết chừng lại dọa cho người ta sợ chạy mất.

Biên tập mới phụ trách hai mảng, một là những cảnh đẹp thích hợp để đến du lịch trên thế giới, hai là phỏng vấn thăm hỏi các loại kim cương vương lão Ngũ*.

*Kim cương vương lão Ngũ: Kim cương tượng trưng cho sự cao quý và khan hiếm, nên nghĩa chung thì là người đàn ông rất cao quý. Gọi lão Ngũ cũng là có lý do, "Kim cương vương lão ngũ" là ý chỉ những người đàn ông hội tụ đủ 5 tiêu chuẩn: đẹp trai, giàu có, giỏi giang, học thức cao, khiêm tốn.

"Dung Trì, cái cuộc hẹn lần trước kia, là về việc mở công ty giải trí ấy, đã định vào 10 giờ sáng mai đúng không?"

Dung Trì vừa ngủ đã bị cuộc gọi từ Thanh Nhượng đánh thức, mấy năm nay Dung Trì ngủ không an ổn, có đôi khi thật vất vả mới ngủ được, cho nên khi ngủ đều là hình thức miễn cưỡng rầy, chỉ có điện thoại từ cô mới có thể kết nối.

Lúc này đầu óc mơ mơ màng màng, nghe giọng cô cũng không rõ ràng là đang nói gì, chỉ biết ra sức đồng ý, "Được được được."

Thanh Nhượng ở bên này đang chuẩn bị bản thảo cho ngày hôm sau, đầu vai kẹp điện thoại, vừa nghe giọng điệu này của Dung Trì liền hừ một tiếng, "Đây là cách sống thật sự khỏe mạnh đang thịnh hành gần đây sao."

Dung Trì cố gắng thanh tỉnh đầu óc, ngồi dậy lấy ly nước trên tủ đầu giường hộp một ngụm, bật đèn trong phòng, đồng hồ trên tường chỉ 11 giờ rưỡi.

Đúng thật là, gần đây người ta liền ở xung quanh mình, nếu không phải mỗi ngày có thể gặp thì ít nhất hai ngày cũng được gặp một lần, trạng thái của Dung Trì trở nên vô cùng tốt, ngay cả tật mất ngủ mấy năm trước cũng đều ổn đến không thể ổn hơn.

"Còn đang bận?"

"Ừm." Thanh Nhượng đáp một tiếng, xác nhận với hân, "Việc mở công ty giải trí kia, phỏng vấn 10 giờ sáng mai."

"Ừ. Anh biết rồi, sẽ không có vấn đề gì." Đây cũng là việc mà Dung Trì tự mình ôm lại, với vị trí của cô ở tạp chí xã chắc chắn là không dễ liên hệ các loại người để xin phỏng vấn, nhưng nếu là Dung Trì thì khác, đối với hân, rất nhiều việc chẳng qua chỉ là một câu nói hoặc một cuộc điện thoại.

Hân có tâm nể cô lại, tất nhiên phải tìm đủ chuyện để giữ lấy trái tim cô.

Thanh Nhượng làm hai mảng, hiện tại đã là hai mảng nổi tiếng nhất trong bốn mảng ở tạp chí xã bọn họ, hơn nữa người phụ trách hai mảng này đều là cô.

Bây giờ ngay cả những người đã làm việc nhiều năm ở đây đều ngoan ngoãn gọi cô một tiếng chị.

Tuy rằng, phương diện này có một nửa công lao là của Dung Trì.

"Ừm, vậy anh ngủ đi."

Dung Trì lại uống thêm chút nước cho đỡ khát, biết cô còn đang làm việc, "Em bật loa ngoài rồi đặt điện thoại bên cạnh đi."

Thanh Nhượng làm theo, tiếng gõ bàn phím và tiếng lật giấy bên cô truyền rõ ràng hơn qua ống nghe của Dung Trì.

Trong lòng Dung Trì có chút suy tư, đau lòng, nhưng mà không muốn hỏi hân.

Hân cầm điện thoại hát, so sánh với lúc cô lần đầu tiên gửi lời qua để hân hát cho cô, giờ đây bài hát này hân đã vô cùng quen thuộc, hân cũng không đếm nổi từ đó đến nay mình đã hát qua bao nhiêu lần, mỗi một âm tiết đều phát ra vô cùng chuẩn, ca khúc cũ rất nhiều năm trước rồi, bây giờ đã có chút lỗi thời, nhưng với tiếng hát trầm thấp ôn hòa của hân, vẫn vô cùng êm tai.

Thanh Nhượng lắng nghe, cười khê, chờ Dung Trì hát xong, thiết tình thực lòng dịu dàng khen, "Thật là dễ nghe."

Dung Trì cũng cười, không biết vì điều gì, những khi cùng cô, cho dù là gọi điện thoại hay là ở cạnh nhau, hân lúc nào cũng muốn cười.

Thanh Nhượng hoàn thành công việc, khép lại máy tính, lười biếng vươn vai một cái.

"Làm xong rồi?"

"Ừ." Thanh Nhượng cầm điện thoại lên tắt loa ngoài, "Anh ngủ đi, em rửa mặt một chút cũng đi ngủ."

"Được. Sáng mai anh đến đó đón em."

Sáng hôm sau Dung Trì tới sớm, hơn nữa bằng nhiều lần thực hiện các loại chiến thuật chiến lược đã thành công có được chìa khóa, vào nhà thì thấy cửa phòng cô vẫn còn đóng lại, cầm theo sữa đậu nành vừa mua đi vào bếp.

Chuẩn bị các thứ sớm một chút, canh thời gian thấy cũng đã đến lúc rồi mới gọi điện thoại cho cô.

Chú mèo nhỏ lười biếng, ừ một tiếng liền không trả lời nữa, cũng không biết điện thoại đã vút đi đâu rồi.

Dung Trì cất điện thoại, trực tiếp gõ cửa phòng, "Thanh Nhượng."

Không có tiếng đáp lại, Dung Trì khụ một cái, "Nếu vẫn chưa chịu dậy thì anh vào đó."

Vẫn không phản ứng.

"Khụ, đây cũng không phải là anh muốn vào đâu nhé, là do em không chịu dậy đấy."

Dung Trì vận tay nắm cửa.

Trong phòng còn thả màn, trên giường có một cục nhỏ, khẽ phập phồng theo mỗi nhịp hô hấp.

Dung Trì bước chân nhẹ nhàng lặng lẽ đi qua, lau khô nước trên tay.

Ở mép giường cúi đầu hôn hôn trán cô trước, hơi đứng thẳng dậy rồi mới lấy tay bóp mũi cô, "Mèo nhỏ lười, rời giường."

Thanh Nhượng bị hấn làm cho tỉnh, hí mắt nhìn hấn một cái, xoay người ôm chần của mình cuộn tròn thành một khối, "Đừng tưởng em không biết anh vừa mới hôn trộm em."

Dung Trì bị thanh âm bùm bùm trong lòng vào sáng sớm yên tĩnh chọc cho hoảng hốt, cúi xuống tựa nửa người vào giường, từ phía sau ôm lấy cả chần lẫn người, thò lại hôn cổ cô, "Thế bây giờ có tỉnh là hôn trộm không?"

Khi nói chuyện hơi thở thổi ra khiến cô ngứa, cơ thể cứ ngo nguẩy không yên được.

"Ai nha ~ đừng phá."

Dung Trì ôm nguyên ổ chần vào lòng, cúi đầu dịu dàng hôn lên trán cô, lông mày, mũi, gò má, cuối cùng tầm mắt dừng trên đôi môi hồng phấn, thờ dài, "Ngaoan, rời giường đi."

Bữa sáng còn ở trong nồi, Dung Trì không thể giỡn với cô mãi, Thanh Nhượng cũng tỉnh táo lại.

Dung Trì ra khỏi phòng, đóng cửa.

Dọn bữa sáng, bung sữa đậu nành lên bàn chờ cô rửa mặt chải đầu xong ra tới.

Một thời gian sau, Đoạn Lâm kết hôn, Dung Trì dẫn đầu đám bạn lang, phù dâu cũng rất nhiều, cũng may số lượng vừa vặn tương xứng với bạn lang, người xung quanh ồn ào náo nhiệt ghép đôi bạn lang với phù dâu, Dung Trì không nói gì, chỉ là đi thẳng xuống phía bàn dành cho khách khứa bên này, tay đặt trên lưng ghế cúi xuống hôn hôn lên mặt cô, xoay người nhìn Đoạn Lâm, cười đến vẻ mặt đặc ý tỏa sáng.

Thanh Nhượng xin rời một mảng, chuyên tâm làm mảng về du lịch thế giới, không có bận rộn như trước, cũng có nhiều thời gian nhàn rỗi bắt đầu chăm sóc nhà cửa.

Nhà Dung Trì không có yêu cầu gì với hấn, chỉ cần hấn sống thật vui vẻ, có thể tự nuôi sống bản thân, cũng không cần hấn phải hy sinh gì nhiều vì sự phát triển của công ty.

Yêu cầu đối với vợ tương lai của Dung Trì thì hơi nhiều hơn một chút, chẳng qua cũng chỉ là Dung Trì thích, thích Dung Trì, biết chiều cố gia đình và chăm sóc Dung Trì, có thể ở chung vui vẻ với người Dung gia.

Khi đó Dung Trì thử hỏi Dung lão mẹ, "Mẹ, nhờ đâu điều kiện gia đình của bạn gái con chỉ thuộc dạng bình thường, mẹ có đồng ý cho chúng con kết hôn không?"

Bà Vinh đang chơi game di động hot nhất gần đây, liếc xéo hấn, "Nếu không thì con muốn cưới một cô công chúa về hả?"

Dung Trì cong cong môi, "Không có ạ."

Bà Vinh chơi game xong, thả điện thoại xuống bắt đầu giảng đạo lý với Dung Trì, "Nhà chúng ta đủ cho các con không phải lo ăn mặc, mẹ cũng không mong con đâu có nhiều tiền, chỉ cần không phải một gia đình toàn cực phẩm quý hút máu là được. Con thích vẫn quan trọng nhất."

Dung Trì cùng Thanh Nhượng đi dạo phố, cầm giúp giỏ và túi trong tay cô, hôm nay Thanh Nhượng mang giày mới nên có chút không hợp chân, đi một lúc thì đau, khó chịu cau mày.

Dung Trì cười trộm, gõ lên trán cô một cái, "Biết sắp đi dạo phố còn không chịu lấy đôi nào thoải mái một chút."

Hắn xoay người khom lưng trước mặt cô, "Lên đây, chúng ta đi chọn một đôi khác trước đã."

Thanh Nhượng ghé vào trên lưng hắn, giữa trưa ở khu thương nghiệp, xung quanh các cô gái tới lui nhiều nhất, thỉnh thoảng cũng có vài cặp người yêu, lớn tuổi một chút thì cùng lắm là ôm cánh tay nhau đã xem như thân mật rồi, nhỏ tuổi hơn thì hầu như là mười ngón tay đan xen.

Hai người một đường nhận được một đồng ánh nhìn chăm chú.

Thanh Nhượng mềm mại gọi ở bên tai hắn, "Dung Trì."

"Ừm." Dung Trì cho rằng cô không thoải mái, dừng bước điều chỉnh vị trí của cô một chút, nghiêng đầu hỏi, "Làm sao vậy? Không thoải mái sao?"

Thanh Nhượng lắc đầu, "Anh nói xem, quan hệ hiện tại của chúng ta là gì nhỉ?"

Dung Trì cười rộ lên, công cô tiếp tục đi về phía trước, mấy cửa hàng cô thích hắn đều biết, căn bản không cần hỏi cô muốn đi chỗ nào, "Em muốn là gì thì chính là như vậy?"

"Không có nói ở bên nhau, nhưng lại rất giống yêu đương nha."

Dung Trì nghiêng đầu, nhẹ nhàng chạm trán mình vào trán cô, "Anh thì thật ra rất muốn yêu đương."

"Vậy sao anh không nói?"

Dung Trì mỉm môi, giọng nói dịu dàng lại có vẻ rồi tỉnh rồi ngủ, "Anh sợ em vẫn chưa muốn, cho nên không nói nha, chỉ cần cứ như thế này cũng đã khá tốt rồi."

Tới cửa tiệm, Dung Trì công cô đi vào, hai người là khách quen, nhân viên hướng dẫn mua hàng cười hỏi, "Chị Nhượng đây là làm sao vậy?"

Dung Trì đặt cô lên ghế chân cao, để cô nói chuyện với nhân viên cửa hàng, tự mình đi chọn một đôi giày mềm mại thích hợp dạo phố, lấy đúng số đo của cô mang lại đây, ngồi xổm xuống vô cùng tự nhiên cởi giày thay cho cô.

"Xỏng dưới đi một chút thử xem."

Cả màu sắc lẫn kiểu dáng đều theo sở thích của cô, cũng phù hợp với trang phục cô mặc hôm nay, Thanh Nhượng rất thích.

Cô tự mình trả tiền, Thanh Nhượng đến quầy thu ngân quẹt thẻ, Dung Trì thu thập đôi giày cũ giúp cô.

"Chị Nhượng, chị với Dung tổng chuẩn bị khi nào thì kết hôn?"

Thanh Nhượng quay đầu lại nhìn thoáng qua người đàn ông đang ngồi xổm xuống nghiêm túc bỏ giày vào túi cho mình, cười cười, "Sớm thôi."

"Vậy chúc mừng chúc mừng."

"Cảm ơn."

Lúc ra cửa Thanh Nhượng ôm cánh tay Dung Trì, hắn quay đầu nhìn, cúi đầu hôn hôn lên đỉnh đầu cô, "Bảo bảo."

"Vâng."

Dung Trì cong môi cười.

Dạo phố xong, hai người về nhà, Thanh Nhượng không thích ăn cơm ở bên ngoài, Dung Trì cũng thích hưởng thụ thế giới của hai người với cô, cảm giác nghiên cứu một chút các loại thức ăn rồi tự mình làm cũng vô cùng tuyệt vời.

Tối đó Dung Trì lấy tất cả thẻ trong bóp của mình ra đặt lên bàn, chỉ cầm một cái, "Sau này anh chỉ mang theo cái này, còn lại đều đưa cho em."

Thanh Nhượng ngồi ở đối diện, mi mắt cong cong nhìn hắn, "Anh không sợ em tiêu xài phung phí á?"

Dung Trì cười, vươn tay véo má cô, "Thế thì anh nỗ lực kiếm tiền để em tiêu là được thôi mà."

Ngày hôm sau Dung Trì đã cùng mọi người trong nhà chọn được giờ lành, cũng xác định thời gian với người nhà Thanh Nhượng.

Hai bên sui gia gặp mặt một lần, rồi sau đó liền có thể bắt đầu chuẩn bị các hạng mục cần thiết cho việc kết hôn, thật ra cũng không có gì để chuẩn bị, trước đó Dung Trì đều thực hiện gần xong hết, chỉ chờ gia trưởng hai bên chọn ngày, hoàn thành danh sách khách khứa muốn mời đến tiệc chiêu đãi là được.

Sau khi Thanh Nhược mang thai thì phía đơn vị bên kia cho thời gian nghỉ phụ sản, Dung Trì cũng xin Dung lão cha cho phép nghỉ ở nhà chăm sóc vợ.

Qua giai đoạn nôn nghén ba tháng đầu, trạng thái của Thanh Nhược lập tức tốt hơn nhiều.

Hẹn vợ của Đoạn Lâm, chị gái Dung Trì và một người bạn khác đến chơi mặt chược.

Gần đây nhàn rỗi ở nhà nên cô thích náo nhiệt, Dung Trì cũng rủ không ít người tới mở tiệc đồ nướng, mua một đồng đồ ăn đem vào nhà cho mấy người ham chơi bên trong, Đoạn Lâm đi đến cạnh Dung Trì ngồi xuống, thỉnh thoảng giúp hân nâng mâm.

"Thật không ngờ, cậu với Tiểu Nhược cuối cùng lại ở bên nhau."

Dung Trì liếc xéo anh ta một cái, "Cậu đúng là miệng chó không thể mọc được ngà voi."

Đoạn Lâm cười, "Tôi nói nghiêm túc, lúc trước cậu mê chơi như vậy, Thanh Nhược cũng mê chơi. Khi ấy tôi giới thiệu hai người với nhau cũng chỉ là cảm thấy để hai cái tai họa làm quen, ai biết cuối cùng....."

Dung Trì mặc kệ anh ta, lật xiên cánh gà nướng, cố ý quét một bên ít gia vị để lát nữa đem cho cô.

Đoạn Lâm từ bên cạnh cầm hai chai bia, mở ra một chai đưa cho Dung Trì, hân lắc lắc đầu.

Biết Dung Trì hiện tại là người chồng nhị thập tứ hiếu* cộng thêm ông bố tiêu chuẩn, Đoạn Lâm cũng không miễn cưỡng, tự mình uống một ngụm, dựa vào ghế híp mắt nhìn dáng vẻ chuyên tâm của Dung Trì, chắc chắn hai tiếng, "Lúc đó nếu có ai nói với tôi rằng sau này Dung Trì sẽ có một mặt thế này, tôi chắc chắn sẽ tát tên đó hai cái thật mạnh, đúng là đồ đần."

*Nhị thập tứ hiếu: là một tác phẩm trong văn học Trung Hoa kể lại sự tích của 24 tấm gương hiếu thảo do Quách Cư Nghiệp vào thời nhà Nguyên biên soạn. Ông nổi tiếng là một người con hiếu thảo, và sau khi cha mất ông đã xuất bản quyển này. Hầu hết các người con hiếu thảo là nam giới báo hiếu cho mẹ già. Các câu chuyện được kể lại xảy ra từ thời Thuấn Đế đến đời ông.

Nói xong cười, Dung Trì cũng cười rộ lên theo, híp mắt, giọng điệu sung sướng, "Đúng đó, khi ấy bản thân tôi cũng chẳng tin đâu, hơn nữa trong mấy năm cô ấy không có ở đây kia, tôi thật sự nghĩ kỹ rồi, chỉ cần cô ấy chấp nhận, thì kể cả có là cưới một cái tổ tông về phục vụ tôi cũng nguyện ý, cho dù mọi người phản đối, cô ấy sai tôi làm trâu làm ngựa, tính cách lại như thế nào đi chăng nữa, tôi cũng chấp nhận....."

Đoạn Lâm cười to, anh ta cũng hiểu Thanh Nhược, trước nay đều đúng mực, vô cùng tốt, khi đó vừa trở về, không cần biết quan hệ với Dung Trì là gì, ngoại trừ lúc ăn cơm bên ngoài và vài thứ thỉnh thoảng Dung Trì mua cho cô, thì chẳng đụng tới một đồng tiền của Dung Trì.

Nói Dung Trì đối xử tốt với cô, mặt khác cô cũng đối xử tốt với Dung Trì, từng chút từng chút mỗi phương diện nhỏ nhất, lại nói nữa, đôi khi chỉ là một vài việc không đáng chú ý, nhưng nếu có được những điều đó trong sinh hoạt, thì lại có thể khiến người ta cảm thấy ấm áp và hạnh phúc.

Sau đó hai người bắt đầu yêu đương, cô đối với người trong nhà Dung Trì cũng tốt, xin nghỉ ở mả kiếm tiền nhất trong tạp chí xã, bởi vì muốn chiều cố gia đình, bản thân công việc của Dung Trì đã vội, nếu cô cũng bận rộn, vậy thì khi hai người ở bên nhau, đối mặt với những chuyện lộn xộn trong nhà chắc chắn sẽ cảm thấy mệt, cho dù có muốn người giúp việc, nhưng còn rất nhiều đạo lý đối nhân xử thế hoặc là vài việc trong sinh hoạt vẫn cần tự mình làm.

Sau khi kết hôn, người trong nhà Dung Trì không ai là không thích cô, gia trưởng hai nhà đối với nhau cũng rất thân tình.

Lúc trẻ, thời niên thiếu còn cuồng vọng, tâm cao khí ngạo*, mỗi lần nhắc đến kết hôn luôn tràn đầy tự tin, nhất định phải gả cho chàng trai tôi yêu, nhất định phải cưới được cô nàng tôi thích, nếu không tỉnh nguyện ở vậy suốt đời.

*Tâm cao khí ngạo: kiêu ngạo, thường chỉ tính cách những con người có tài.

Đợi đến khi dần dần trưởng thành, tiếp xúc đến những mặt càng sâu trong sinh hoạt, mới có thể biết, đôi khi hai người thích hợp ở bên nhau càng thoải mái hơn rất nhiều so với hai người yêu nhau.

Tình yêu là thần thánh, là tín ngưỡng, có thể rẽ sóng to vượt biển ngàn, lướt qua gian nan hiểm trở.

Nhưng, yêu nhau cũng phải trải qua rất nhiều những chuyện lông gà vỏ tỏi trong sinh hoạt, lâu ngày rồi vẫn sẽ có lúc mệt mỏi.

Điều mà Đoạn Lâm hâm mộ ở Dung Trì nhất, có tình yêu, lại còn thích hợp.

Cho nên gặp Dung Trì, bạn liền sẽ biết hẳn không hề giống những người khác.

Đều có sức trẻ, đều có tiền có thế, người đàn ông khác có thể sẽ ở bên ngoài tìm hoan mua vui nơi những cô nàng trẻ trung xinh đẹp.

Nhưng còn Dung Trì thì sẽ không như thế, bởi vì không cần, sinh hoạt của hắn đã đủ no ấm đủ ôn hòa, không có khiếm khuyết cần phát tiết hay cần dựa vào thủ đoạn nhằm chán để bỏ sung vào.

Không có khó khăn hay gian nguy nào mà gia đình hắn không thể ở cạnh bên, bao dung hắn, cổ vũ hắn cùng nhau vượt qua.

Ban đầu Đoạn Lâm hoàn toàn không tin hai người sẽ ở cùng nhau, đến cuối cùng lại là anh ta không thể không thừa nhận, mặc kệ thời gian bao lâu hoặc là đột nhiên xảy ra chuyện gì, chỉ cần không bị chia cắt bởi cái chết, hai người kia sẽ không rời xa nhau.

Dung Trì nướng cánh gà xong, đặt lên mâm, chuẩn bị bùng cho một mình Thanh Nhược.

Đoạn Lâm thả chai bia xuống, "Đề tôi đưa qua cho?"

Dung Trì lắc đầu, "Tôi đi vào xem cô ấy."

Một bên nói chuyện một bên đứng dậy nâng mâm lên, quay đầu dặn đám bạn đang đánh bài uống rượu ở bên kia, "Còn muốn ăn gì thì tự lại đây mà nướng, nếu không đề một lát lại nướng tiếp cũng được."

Nói xong cũng không đợi ai trả lời, cầm mâm đi về phía phòng Thanh Nhược.

Bên cạnh bàn mặt chược là một cái bàn nhỏ đặt thức ăn, sữa bò và nước trái cây đã chuẩn bị tốt cho các cô.

Dung Trì buông mâm, kéo bàn nhỏ bên cạnh Thanh Nhược ra, lấy một cái ghế dựa qua ngồi xuống.

Hắn vươn tay sờ sờ bụng Thanh Nhược, "Com chiều ăn ở nhà hay là đi ra ngoài ăn?"

Thanh Nhược còn ngậm thức ăn trong miệng, nhai hai cái, "Bây giờ đã ăn nhiều thứ như vậy, đến com chiều chắc chắn sẽ không đói bụng đâu."

Dung Trì nhú nhú mày, "Tối giờ com để anh nấu chút cháo cho em ăn."

Thanh Nhược ngoan ngoãn gật đầu, "Vâng."

Dung Trì lại ngồi một lúc mới đứng dậy xoa xoa đầu cô rồi đi ra khỏi phòng.

Bên ngoài là một đám người ở trong sân nhà bọn họ quây phá lung tung, Dung Trì ở trong phòng bếp nấu cháo.

Thanh Nhược nhón chân đi vào, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy eo hắn.

Một tay Dung Trì đặt lên bàn tay cô, cười hỏi, "Thắng hay thua đấy?"

Thanh Nhược cọ cọ lưng hắn, giọng buồn bực, "Thua rồi."

Dung Trì cười, "Em nhìn xem cả ngày nay em dạy cho bảo bảo cái gì, sau này từ nhỏ nó sẽ là thần bài."

Thanh Nhược méo miệng, "Có thể là thần bài cũng không tòi."

Dung Trì trở tay, kéo cô lên phía trước ôm eo cô, cúi đầu hôn hôn trán vợ nhỏ, "Đều được, dù sao em là mẹ nó, em quyết định."

Thanh Nhược ngẩng đầu, dùng đôi mắt sáng lấp lánh nhìn hắn, "Nếu nó không nghe lời em thì làm sao bây giờ?"

Mang thai ngốc ba năm, thật sự cũng hơi đúng.

Dung Trì cười dỗ dành cô, "Nếu nó dám không nghe lời em thì cứ để anh đánh nó."

"Được đó được đó." Nói hai câu tức khắc cảm thấy có gì sai sai, thở phì phì gào lên với hắn, "Dung Trì, anh mà dám đánh con em em đánh anh."

Dung Trì cười đến ngực cũng run, ôm chặt lấy người trong lòng, "Sẽ nghe lời em, con của chúng ta chắc chắn ngoan ngoãn mà."

"Bảo bảo, đưa con mà em mang thai rồi sinh hạ vất vả như vậy, anh sao có thể đành lòng đánh nó được."

**

Bốn chữ người thắng nhân sinh này,

Ở trên người tôi, cần phải có một hậu tố mới có thể nói lên hoàn chỉnh tất cả.

Người thắng nhân sinh (có được em).

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 9 - Chương 1: Văn án

Thanh Nhược là một người chấp hành làm nhiệm vụ xuyên nhanh, xuyên qua từng thế giới một để làm nhiệm vụ, nhiệm vụ có cứu vớt nam phụ thất bại, đau lòng, khiến cho bọn họ lại có được hy vọng, có được tình yêu, cũng có công lược nam chính cô đơn lãnh đạm, khiến cho bọn họ hiểu được việc quý trọng và có cuộc sống tốt đẹp. Mỗi một thế giới đều có cốt truyện không giống nhau, tính cách của Thanh Nhược cũng sẽ khác nhau, mà quá trình yêu và được yêu với nam chính (nam phụ trong mỗi thế giới) không bị giới hạn bởi vẻ đẹp của tình yêu, cũng có tình thân ấm áp. Quay xung quanh việc chữa lành bằng ấm áp, yêu và được yêu triển khai thành truyện xuyên nhanh, trong từng chi tiết tác giả đưa ra đều thể hiện sự dịu dàng và tình yêu xinh đẹp. Mỗi một kết quả đều giống với lựa chọn lúc trước của bạn, trong mỗi thế giới, Thanh Nhược đều xuất phát từ hoàn cảnh sinh hoạt của nguyên chủ, đưa ra lựa chọn phù hợp với tâm cảnh của nguyên chủ, để càng thêm chân thật ấm áp, nói là chữa lành cho nam chính, nhưng rất nhiều thời điểm, yêu và được yêu làm sao không phải là chữa lành lẫn nhau.

Chưa thấy truyện nào mà đọc tới gần hết rồi mới có văn án luôn Trên đó là phần văn án ta tình cờ thấy được đâu đó, quên rồi, thấy thích hợp nên nay đăng lên cho các nàng xem. Vì không phải của ta nên cho dù có nhiều chỗ không hay lắm nhưng ta vẫn không sửa mà giữ nguyên văn nghen.

Thật ra tác giả Hứa Ngư còn tận 5 tác phẩm khác có nhân vật chính là Thanh Nhược lận, tất cả đều là truyện xuyên nhanh. Ta không tìm hiểu được thời gian sáng tác nên liệt kê theo thứ tự converter cập nhật nha (từ đầu tiên đến gần đây nhất):

❖ --- Nam chính, đứng lại!

(Công lược) Cửa hàng số 4.

【 Chi tiêu phục vụ 】: Thời không hỗn loạn tất cả các sự kiện trọng sinh khiến cho nữ trọng sinh đoạt mất người đàn ông vốn dĩ nên thuộc về bạn, hoặc kẻ ái mộ bạn hoặc các loại lớp xe nhỏ dự phòng của bạn ~

Không cần biết là chính thức kết hôn với nữ trọng sinh hay quỳ gối cạnh làn váy đính đầy đá quý của cô ta,

Chỉ cần là nữ trọng sinh phá hư mọi chuyện, xin mời đến cửa hàng số 4.

Nói tóm lại là một câu thế này:

Nữ trọng sinh, hãy buông người đàn ông kia ra, tới lượt tôi rồi!!!

❖ --- Đừng nói gì, yêu em!

Đây là một câu chuyện rất đúng đắn,

Có văn có võ,

Có nụ cười có nước mắt,

Có hài hước có bi kịch,

Thể loại xuyên nhanh.

Nam nữ chính cuối cùng cũng đã vượt qua vô vàn khó khăn và hạnh phúc bên nhau.

Thế thì nam phụ đâu?

Nơi ấy trời đổ cơn mưa ư?

Không sao cả, em có mang dù đây.

Thể loại ấm áp chữa lành, ý nghĩa chính không phải là làm sao để giành được tình yêu của nam phụ, mà càng chú trọng chữa lành và ấm áp nhiều hơn.

Chuyện xưa về yêu và được yêu.

❖ --- Đến đây, em dẫn anh đi ngắm sao trời

Từng đứng ở trên mây,

Lại ngã xuống vùng lầy.

Phải chấp nhận số phận, phải thỏa hiệp với vận mệnh.

Lúc tất cả mọi người đều cho rằng bạn là kẻ thất bại.

Có thể hay không, có một ai đó chống lại toàn thế giới.

Nói với bạn rằng: Em chờ anh trở lại trên mây.

Con đường hiểm trở đầy chông gai này, em luôn ở cạnh anh.

Mọi ủy khuất của anh, em sẽ nhận hết.

Trường phái âm áp chữa lành.

♣--- BOSS ở cửa hàng tiện lợi 24 giờ

Hàng đầu tiên là BOSS phản diện tàn ác ngẫu lòi đang bán rất chạy.

Gian hàng chính giữa là đa dạng đủ mọi nam phụ si sinh được đề cử.

Phía sau là các loại bệnh xà tinh hắc hóa hoặc thần kinh đang chờ được chào bán.

Bà con cô bác đi ngang qua xin mời quẹo lựa! Hàng đẹp giá rẻ!

Chỉ cần bạn nhào tới đây thả thật là nhiều tim (づ 3 づ)!

108 cách cua trai, tặng luôn cho bạn cách thứ 109!

Vậy nên đừng nói gì cả,

Hãy đến thả tim cho tôi một cái nào!

♣--- Em không ngại anh động tác chậm

Em không ngại anh động tác chậm

Cũng không ngại trước kia đã từng gặp thoáng qua.

Một ngày kia, rồi cũng sẽ có lúc chúng ta gặp lại đối phương

Sau đó nói, thì ra anh/em

□ ♡

Mấy tên tác phẩm và văn án đều là do ta tạm dịch, nên chắc chắn không thể chính xác được 100%, với cả thật sự rất khó hiểu, có gì các nàng thông cảm nhe. Ta cũng không biết 5 truyện trên đã đủ chưa, ít ra thì đó là tất cả trên Wikidich.

Về phần 5 truyện đó, thì giống như văn án kia đã nói, "quá trình yêu và được yêu với nam chính (nam phụ trong mỗi thể giới) không bị giới hạn bởi vẻ đẹp của tình yêu, cũng có tình thân âm áp", không phải lúc nào cũng là tình yêu nam nữ, mà còn có tình chị em hay tình cha con, tình bạn bè. Ta cũng đã đọc qua vài bộ, theo ý kiến riêng của ta thì không hấp dẫn như "Tình Thoại", cũng không có suy nghĩ của nam chính cuối mỗi chương mà ta cũng như các nàng đều mong ngóng. Ta thử edit một đoạn ta cảm thấy khá hay trong "Đến đây, em dẫn anh đi ngắm sao trời" nhé ~^^

□ ♡

"Ban đầu khi yêu nhau, nguyên nhân cơ bản nhất, là đối phương khiến tôi cảm thấy hạnh phúc và thoải mái, nên tôi cũng nguyện ý trả giá, đối tốt với anh ta. Nhưng nếu đối phương đã không thể làm cho tôi vui vẻ, thậm chí là xảy ra vấn đề chạm vào nguyên tắc, so với cứ ghen mãi trong lòng còn không bằng dứt khoát kết thúc."

"Có lẽ là tôi ích kỷ, tôi yêu nhất là bản thân mình."

"Không có gì mà không thể nào buông bỏ được, rất nhiều lúc là không cam lòng, hoặc bản thân cảm thấy khó quên đi, nhưng không cam lòng thì có thể làm sao đây, chuyện cũng đã phát sinh rồi, mâu thuẫn từ từ tích lũy, tra tấn lẫn nhau, không bằng cả hai tách ra càng sớm càng tốt, tụ tập tốt giải tán vui vẻ, còn hơn so với việc xé rách da mặt."

Khâu Thiếu Đường nhìn sườn mặt cô, cười cười, "Đến bờ sông?"

□ ♡

Đó là một đoạn lời nói của Nhược tỷ. Thiệt ra là chỉ cần cho các nàng xem phần văn án thôi, mà ta lại nhét thêm mấy cái kia vô nữa. Nói chung là, ta không có ý định edit tiếp đâu, giới thiệu sơ sơ cho các nàng ngửa ngáy thôi à

Cảm ơn các tình yêu đã đọc những dòng rãnh rỗi sinh nông nổi của ta. Đến đây là hết rồi, lật sang thế giới mới đi nè

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 9 - Chương 1-2: Thế giới 9: Tả Thịnh Diễn (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chiếc xe màu đen dừng ở cổng trường tiểu học, xe đầy tính năng tốt phát ra tiếng động cực nhỏ. Thân xe đen bóng phản xạ ánh mặt trời, lộ ra một luồng hơi thở lạnh nhạt người sống chờ lại gần.

Toàn bộ cửa sổ xe đều đóng lại, pha lê tối đen dán màng ngăn cản tầm mắt, người bán hàng rong ven đường nhìn thấy hoa văn kim sắc đặc trưng của quân bộ trên thân xe thì cảm rõ yên lặng đi tới một nơi cách xe cũng đủ xa mới bắt đầu hét to.

Đang vào thời kỳ văn hóa cũ và mới xung đột, nền văn hóa được gầy dựng mấy ngàn năm qua của Hoa Hạ phát sinh va chạm với văn hóa phương Tây vừa ủa vào, nữ nhân khu vực xung quanh trường học có mặc sườn xám đáng người mảnh khảnh, có mặc váy kiểu Tây Dương tốp năm tốp ba kết bạn cùng đi, tóc xoắn mũ dạ cũng không thiếu, tươi cười xán lạn.

Nam nhân tây trang giày da thường mang theo đồng hồ quả quýt, trên mặt treo lên nụ cười thân sĩ, mà nam nhân mặc sườn xám thì chấp tay sau lưng dạo bước trên đường, khắc chế mà thong dong.

Tiếng chuông tan học vang lên, cổng trường bắt đầu ồn ào náo nhiệt, tiếng trẻ con vui đùa ầm ĩ, tiếng cha kêu mẹ gọi, cả tiếng hét to của người bán hàng rong, hòa lẫn vào nhau tạo thành cảnh sinh hoạt trên phố phường.

Tả Hữu vừa được làm lớp trưởng lớp Một 1, việc đầu tiên sau khi nhậm chức là tan học dẫn cả lớp cùng nhau ra cổng trường.

Nó ưỡn ngực ngẩng cao đầu, bộ tây trang nhỏ mới tinh trên người khiến một khuôn mặt trẻ con phúng phính càng thêm tinh xảo đáng yêu.

Nhìn bạn học được cha mẹ đón đi hoặc dắt tay cùng nhau về nhà, gương mặt nhỏ đầy sự nghiêm túc học được từ Tả Thịnh Diễn, nhưng mà đầu ngón tay giấu sau người không ngừng động đậy đã bán đứng nội tâm đang hoan hô nháy nhót của nó.

Thanh Nhược đứng ở phía sau lớp của mình, một thân sườn xám màu xám phối với giày thủ công trắng, đường cong tuyệt đẹp hết như một chiếc bình sứ hoàn mỹ vừa mới được ra lò, khí chất dịu dàng tựa hoa sen trong đầm.

Tả Hữu chào tạm biệt một bạn học cuối cùng, gương mặt nhỏ bị hoàng hôn chiếu đến hồng hồng, đôi mắt sáng lấp lánh trong veo.

Nó xoay người, hai tay đặt trên quai đeo cặp, lễ phép mà ngoan ngoãn khom lưng với Thanh Nhược, "Cô Từ, tạm biệt cô ạ."

Thanh Nhược giờ tay nhẹ nhàng xoa xoa đầu nó, nhân tiện vén một lọn tóc nghịch ngợm không ngoan trên trán hất nó sang một bên, "Trở về đi."

"Vâng." Thân mình nhỏ đeo cặp lộc cộc chạy về phía chiếc xe hơi màu đen đã thấy từ sớm.

Nó tự mình kéo cửa sau ra, hơi thở lạnh lẽo trong xe khác biệt hoàn toàn với không khí náo nhiệt vui mừng bên ngoài, Tả Hữu lên tiếng, ngữ khí ngoan ngoãn mà hiểu chuyện, "Cha, chú Trình."

Trình Cẩm ở ghế điều khiển quay đầu lại chào hỏi với nó, Tả Thịnh Diễn vẫn luôn nhắm mắt ngồi ở ghế sau rút cuộc cũng mở mắt, xoay qua nhìn nó bò lên ghế xe có chút cao, dáng ngồi thẳng lưng tiêu chuẩn, cuối cùng không nhẹ không nặng đáp, "Ừ."

Tả Hữu đóng cửa xe, Trình Cẩm khởi động, xe đi ngang qua cổng trường, Tả Hữu nhìn thấy Thanh Nhược còn đứng ở đó, không mở miệng, chỉ là cách cửa kính đen hươu hươu tay, biên độ rất nhỏ cũng không có tiếng động nào.

Khóe mắt Tả Thịnh Diễn từ hành động mờ ám của nó dịch ra ngoài cửa sổ, chiếc xe đã tăng tốc, nữ nhân vừa thoáng qua trong tầm mắt hất tựa như một đóa phù dung sớm nở tối tàn.

Bối cảnh ầm ĩ xung quanh sự duyên dáng yêu kiều của cô dường như đều biến thành một bức tranh sơn thủy.

Xe đi vào khu dân cư của quân bộ, dừng lại tại giao lộ trước Tả gia.

Tả Hữu không hỏi, chỉ là tự mình mở cửa xe, đôi chân ngắn thật cẩn thận chuẩn bị nhảy xuống ghế ngồi có chút cao của xe.

"Cha, con đi về trước." Đứa bé đứng cạnh xe, biểu tình trên gương mặt nhỏ hết như người lớn.

Tả Thịnh Diễn gật gật đầu, Tả Hữu đóng cửa xe lại.

Người đàn ông ở phía sau lại nhắm mắt, trong xe yên tĩnh đến nỗi gần như tiếng hít thở đều biến mất.

Tả Hữu nhìn chiếc xe dần đi xa, vuốt vuốt mặt thờ dài, xoay người đeo cặp trở về Tả gia.

Người hầu đã chuẩn bị xong bữa tối, có lẽ là biết Tả Thịnh Diễn sẽ ăn com bên ngoài, nên chỉ làm phần một người cho nó.

Tả Thịnh Diễn không thích lãng phí, phân lượng com chiều vừa vặn với yêu cầu ở độ tuổi này của nó.

Phòng ngủ và thư phòng của nó đều ở tầng hai, tầng ba là phòng của Tả Thịnh Diễn, chưa được cho phép thì không được đi vào, kể cả Tả Hữu cũng không ngoại lệ.

Nó quay lại thư phòng của mình, làm bài tập, chuẩn bị trước bài học ngày mai.

Không cần người hầu nhắc nhở, đồng hồ trên tường chỉ đến thời gian, Tả Hữu xếp vở bài tập lại đặt trên bàn, vào buồng vệ sinh có chút vụng về rửa mặt, thay đồ ngủ rồi bước ra, tắt đèn đi ngủ.

Lúc Tả Thịnh Diễn về đến nhà thì đã khuya, người hầu trong nhà để lại đèn ở huyền quan*, hần bước vào nhà, tắt đèn lên lầu.

*Huyền quan: là khu vực ở ngay sau cửa, khi bước vào nhà chắc chắn phải đi qua.

Khi ăn com chiều có uống chút rượu, nhưng rất ít, đến giờ mùi rượu đã bay hết.

Trong phòng Tả Hữu vô cùng yên tĩnh, bức rèm không kéo ra, đèn đường bên ngoài hòa lẫn với ánh đèn xung quanh cửa sổ.

Tả Thịnh Diễn đứng cạnh mép giường nhìn nó từ trên cao xuống, tư thế ngủ của Tả Hữu rất tốt, không có tật xấu đá chân mà trẻ nhỏ hay có, ngay cả thói quen thích ôm món gì đó khi ngủ lúc trước cũng bị hần nói mà mạnh mẽ sửa lại.

Tả Thịnh Diễn nhìn nó một hai phút, đi đến cạnh cửa sổ kéo rèm lại.

Hần rời khỏi phòng nó, đi đến thư phòng nhỏ bên cạnh, bật đèn, ngồi xuống chiếc ghế hơi nhỏ của Tả Hữu, kiểm tra vở bài tập trên bàn nó, trừ quyền vở còn có một mảnh giấy.

Giấy viết thư màu nhạt, ở góc có họa tiết hoa bông gòn.

Một phong thư gửi đến phụ huynh.

Kính gửi các vị phụ huynh, xin chào các anh chị; tôi là giáo viên chủ nhiệm của lớp Một 1: Từ Thanh Nhượng. Rất vinh hạnh cũng rất vui.....

Nét chữ vô cùng thanh tú, lời nói chân thành và thỏa đáng.

Tả Thịnh Diễn nhìn đến vị trí phụ huynh ký tên ở dưới, lấy từ áo khoác ra cây bút thường mang theo bên người, ký tên hần, thả giấy viết thư lại chỗ cũ, xếp gọn sách vở Tả Hữu đặt trên bàn.

Sáng hôm sau, lúc người hầu đến gọi thì Tả Hữu đã dậy, đập một tiếng rồi xoay người rời giường, sau khi tự thay đồ thì vào buồng vệ sinh rửa mặt chải đầu, gương ở trong đó rất lớn, Tả Hữu đứng trước gương sửa sang lại quần áo, kiểm tra xem có cài nút quàng hay không, vuốt mấy lọn tóc hơi dựng lên cho nằm xuống.

Nó sang thư phòng cách vách soạn tập, cẩn thận kẹp phong thư gửi cho phụ huynh vào sách bài tập, chữ ký của Tả Thịnh Diễn lớn khoảng bằng chữ Thanh Nhượng, chữ cô thanh tú mềm mại, chữ hần thì mạnh mẽ bá đạo hơn một chút, trước khi kẹp vào sách, Tả Hữu gờ tay sờ sờ mảnh giấy phập phồng không bằng phẳng, đến khi nào, chữ nó cũng có thể đẹp như vậy nhỉ.

Tả Thịnh Diễn đã ăn xong bữa sáng, đang ngồi xử lý công việc, trợ lý của hần chờ ở một bên, cạnh đó đặt không ít tệp tài liệu, Tả Thịnh Diễn ngồi trên sofa chính giữa đọc văn kiện, trong tay cầm một cây bút máy.

"Cha, chú Lư, buổi sáng tốt lành ạ."

Tả Thịnh Diễn vênh vênh chỉ trả lời một chữ, mà thái độ của trợ lý lại ôn hòa hơn nhiều, ngừng việc trong tay quay đầu nhìn cậu nhóc đang xuống cầu thang, giọng nói mang theo ý cười chào buổi sáng với nó.

"Sao Tiểu Hữu lại dậy sớm thế này?"

Tả Hữu nhấp nhấp môi, vừa lúc bò lên trên ghế dựa bàn ăn, trước mặt có bữa sáng người hầu mới mang lên, Tả Hữu nhìn về phía Tả Thịnh Diễn, tầm mắt hần dừng trên văn kiện, hình như không chú ý nghe cuộc nói chuyện giữa nó và chú Lư.

"Hôm qua con được mấy bạn đề cử làm lớp trưởng, phải đến trường sớm hơn mười lăm phút."

Lời khích lệ của Lưu Thừa còn chưa ra khỏi miệng, Tả Thịnh Diễn đã ngẩng đầu, nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường lại quay đầu nhìn Tả Hữu, "Bắt đầu từ ngày mai, rời giường sớm thêm mười phút."

Thật ra bởi vì chức vụ lớp trưởng, nó đã dậy sớm hơn dự tính lúc trước mười lăm phút.

Tả Thịnh Diễn nói, Tả Hữu chỉ biết làm theo, gật gù đầu thật mạnh, nghiêm túc đáp, "Dạ được, cha."

Tầm mắt của Tả Thịnh Diễn đã một lần nữa quay về trên văn kiện trong tay.

Tả Hữu ăn sáng xong, Tả Thịnh Diễn bên kia đã buông văn kiện xuống, Lưu Thừa sửa sang lại giấy tờ, ba người cùng nhau ra ngoài, Trình Căn ngồi ở trên xe chờ trước cửa.

Tả Hữu chào hỏi với Trình Căn, Trình Căn đáp buổi sáng tốt lành xong lại nghiêm trang chào Tả Thịnh Diễn.

Cách thời gian đi học còn sớm, ở cổng trường không có bao nhiêu người, chỉ có một vài gánh hàng rong đang bận việc.

Thanh Nhượng thay một thân sườn xám, buộc tóc đuôi ngựa, trong tay cầm các loại giấy tờ danh sách linh tinh, sườn mặt nghiêm túc tinh xảo.

Trong xe một đường không nói chuyện, chiếc xe màu đen đến cổng trường học thì dừng lại, Tả Hữu mở cửa bước xuống, đứng cạnh xe chào tạm biệt.

Nó đóng cửa xe, xoay người cất bước, ôn hòa mà thông dong, khí chất trưởng thành không hề hợp với độ tuổi.

Chiếc xe khởi động, cửa sổ phía bên Tả Hữu vẫn chưa đóng hoàn toàn, thính lực tốt của Tả Thịnh Diễn nghe được âm điệu hưng phấn của Tả Hữu phía sau, "Cô Từ ~"

Nhộn nhạo vô cùng, tràn đầy sự nghịch ngợm phá phách và nỗi chờ mong muốn được chú ý được cưng chiều của những cậu nhóc nhỏ tuổi.

Trình Căn và Lưu Thừa cũng nghe thấy, Lưu Thừa nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, Tả Hữu quả thật giống như bay mà chạy nhanh đến, Thanh Nhượng nghe thấy tiếng gọi của nó, buông đồ vật trong tay quay đầu lại, nhìn thấy nó thì cười đến mặt mày tươi đẹp ôn hòa, hơi khom lưng dang hai cánh tay ra.

Tả Hữu nhào thẳng vào lòng cô.

"....." Lưu Thừa quay đầu, Tả Hữu là phiên bản thu nhỏ của Tả Thịnh Diễn, đây là sự thật gần như được khắp quân bộ công nhận, lễ phép, khắc chế mà thông dong.

Nhưng mà, cho dù là vậy, anh ta vẫn có hơi không thể tưởng tượng Tả Thịnh Diễn khi còn nhỏ vừa mới làm hành động như thế.

Lưu Thừa nhìn thoáng qua Tả Thịnh Diễn ở ghế sau, một thân quân trang thẳng thắn mà cứng rắn, khi ngồi, quần áo không có lấy một nếp nhăn, thẳng lưng, hai chân thoáng tách ra, hai bàn tay rắn chắc đặt trên hai bên đầu gối, những chiếc cúc đều đặn thẳng tắp, cổ tay áo phẳng phiu tựa như một bộ quân trang vừa được may xong làm nổi bật lên bàn tay hữu lực chờ được vận sức bất kỳ lúc nào.

Tả Thịnh Diễn ở trên xe thường xuyên nhắm mắt dưỡng thần, khuôn mặt cương nghị mê người, không còn nét ngây ngô thiếu niên, làn da màu đồng mạnh mẽ mà lạnh nhạt, hốc mắt thâm thụy, đôi mắt đen láy kia một khi mở ra liền có thể khắc sâu vào nội tâm người khác.

Đây là một người đàn ông nguy hiểm lại lộ ra ra hơi thở lãnh trầm tràn đầy sự nam tính bá đạo.

Nửa học kỳ trôi qua, Tả Hữu lại cao thêm được một đoạn, quần áo trong tủ lần lượt đổi mới, chẳng qua kiểu dáng vẫn không khác mấy, theo phong cách ngắn gọn của Tả Thịnh Diễn, mọi trang phục của Tả Hữu đều lấy trắng đen làm chủ đạo, hiện tại người phục vụ bên bộ phận may mặc đã đưa quần áo định kỳ dành riêng cho Tả Hữu đến Tả gia.

Trình Căn và Lưu Thừa thường xuyên theo Tả Thịnh Diễn đưa đón Tả Hữu đi đi về về tuy chưa cùng Thanh Nhượng nói qua câu nào, nhưng đã vô cùng quen thuộc cô gái tên là Thanh Nhượng này, tư liệu hoàn chỉnh về cô đã sớm nằm bên trái bàn công tác của Tả Thịnh Diễn vào buổi sáng hôm sau ngày khai giảng.

Tả Hữu vô cùng thích cô, chỉ duy nhất lúc đối mặt cô mới lập tức gấp không chờ nổi mà chạy tới, đâm vào lồng ngực cô, mềm mại gọi một tiếng cô Từ, có lần còn xin Tả Thịnh Diễn một số tiền không nhỏ, để mua quà sinh nhật cho cô Từ của nó: Một bộ sườn xám.

Tả Thịnh Diễn đồng ý, sườn xám là do Lưu Thừa đi mua rồi mang đến Tả gia.

Sinh nhật cô Từ của Tả Hữu qua đi, nó không hề hay biết, rằng bộ phận may mặc tặng một bộ quần áo cho nó, giá trị không kém bộ sườn xám kia, người phía bộ phận may mặc nói không cần Tả gia đưa tiền, bởi vì đã có người trả tiền rồi.

Học sinh ở cổng trường đã ra về gần hết, Tả Hữu là lớp trưởng lớp Một 1, là người cuối cùng chào tạm biệt với Thanh Nhượng, tay đặt trên quai đeo cặp, Tả Hữu ngẩng cái đầu nhỏ, cười đến ngọt ngào, "Tạm biệt cô ạ."

Thanh Nhượng vẫn như mọi hôm, khom lưng sờ sờ tóc nó, dịu dàng mềm mại nở nụ cười, "Tạm biệt ~ trở về đi."

Xe màu đen chờ cách cổng trường không xa, Tả Hữu mở cửa lên xe, động tác nhẹ nhàng không hề có tiếng động, "Cha, chú Trình."

Nó đóng cửa lại, xe khởi động, Tả Hữu cách cái cặp dựa lưng vào ghế, quay đầu nhìn xe đi ngang qua cổng trường học, cô còn đứng ở đó, gần đây trời lạnh, đổi sang một bộ sườn xám mùa đông, hơn nữa còn sẽ khoác thêm áo choàng.

"Cha, 4 giờ chiều ngày mai trường sẽ tổ chức họp phụ huynh. Có thể để chú Trình hoặc chú Lưu đến dự ạ."

Tả Thịnh Diễm nhắm hai mắt, nghe nó nói xong, khẽ mở môi mỏng lên tiếng, "Cha sẽ đến đúng giờ."

Không hề phập phồng, lại như một tiếng nhạc hòa tấu.

--- □ ---

Các tình yêu ơi, có thấy thiếu thiếu cái gì không?

Nó chỉ đến đây là hết, không phải tại ta cố tình cắt đứt nhé:"<<<

Mà mấy nàng để ý gì không, tên thằng nhóc ý, Tả Hữu = phải trái? □

□ Phía Bên Trái - Lưu Tinh Tinh

Hoa bông gòn ♥

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 9 - Chương 2: Tả Thịnh Diễm (2)

Bàn ghế trong lớp học đều là bàn vuông nhỏ màu gỗ nhạt, bởi vì dùng cho lớp Một, cho nên là loại kích cỡ nhỏ, đòi bàn đi, lại điều chỉnh vị trí ghế dựa một chút, lớp học không lớn không nhỏ vừa vặn có thể đặt từng hàng từng hàng ghế dựa nhỏ chờ phụ huynh đến.

Phòng của lớp Một ở ngay tầng một, cửa sổ là loại cửa kính từng ô nhỏ, xung quanh là khung sắt, bởi vì lúc 4 giờ sẽ tổ chức buổi họp phụ huynh đầu tiên, cho nên từ 3 giờ rưỡi đã bắt đầu vệ sinh toàn khối.

Tà Hữu là lớp trưởng, cùng những ban cán sự khác phụ trách phân công và quan sát các bạn.

Trẻ nhỏ ở độ tuổi này đối với hai chữ giáo viên có thể nói là vô cùng sùng kính, Thanh Nhược chỉ cần ở một bên trông nom an toàn, món nào hơi nặng thì đi giúp một chút.

Nhưng mà, cô vẫn đang cầm khăn lông cùng các bạn nữ trong lớp lau kính, trẻ con sức lực nhỏ, một đám rất căng thẳng và nghiêm túc, cho dù chẳng thể nào sạch sẽ được, Thanh Nhược vẫn cảm thấy lòng tràn đầy dịu dàng, chờ sau khi chúng kỳ cọ qua hai lần thì lau khô nơi còn ướt.

3 giờ 40 phút, cổng chính của trường mở ra, đã lục tục có phụ huynh tiến vào, chào hỏi với Thanh Nhược, hơn phân nửa công việc quét tước trong tay bọn trẻ được phụ huynh nhận lấy, chúng chỉ phụ trách làm chân sai vặt, hiệu suất tức khắc cao lên không ít.

Tà Thịnh Diễn canh thời gian, về Tà gia thay quân trang trước, đổi thành một thân tây trang màu đen.

Bởi vì phải mở họp phụ huynh, nên sau khi cổng trường mở ra, xe có thể đi thẳng vào trong.

Tà Thịnh Diễn nói với Trình Cẩn, "Dừng ở cửa."

Trình Cẩn nhìn kính chiếu hậu, đỗ xe ở vị trí như mọi hôm, "Tôi ở chỗ này chờ."

Tà Thịnh Diễn lại lần nữa vuốt thẳng vài nếp nhăn không rõ ràng lắm trên quần áo, mở cửa xuống xe.

Hôm khai giảng đưa Tà Hữu tới trường, Tà Thịnh Diễn đã hiểu biết rõ ràng bố cục của trường, lúc đến lớp học thì bên trong đang tiến hành kết thúc những công việc cuối cùng.

Tà Hữu dẫn một đám bạn nhỏ đứng trên hành lang, có lẽ là do có cha mẹ ở đây, nên đứa nào cũng ngẩng đầu ưỡn ngực, đội ngũ đứng rất chỉnh tề, thật yên lặng không hề ồn ào, tốt hơn nhiều so với lớp bên cạnh.

"Cha." Trên khuôn mặt nhỏ của Tà Hữu thoáng hiện lên nét hoan hô nhảy nhót, nhưng vẫn vô cùng lễ phép khắc chế hơi chút gật đầu chào hỏi với hân.

Tà Thịnh Diễn đến một mình, tầm mắt dừng trên gương mặt có chút mồ hôi của nó, gật gật đầu, đi tới bên cạnh móc khăn tay từ trong bóp đưa cho nó.

Tà Hữu ngoan ngoãn nhận lấy bằng hai tay, lau mồ hôi trên mặt, gấp gọn lại trả hân.

Ánh mắt Tà Thịnh Diễn từ trong lớp học quay lại trên người nó, cầm khăn tay bỏ vào bóp, lên tiếng hỏi, "Mấy đứa cần phải đứng đây chờ sao?"

Tà Hữu gật gật đầu, "Vâng, phụ huynh ở bên trong, bọn con ở ngoài này chờ buổi họp kết thúc."

Tà Thịnh Diễn không nói gì nữa, từng lớp từng lớp xắn tay áo lên. Hân cất bước vào phòng học, cánh tay màu đồng với đường cong no đủ mà hữu lực, tiếp nhận cái bàn trên tay mấy người đàn ông khác.

Giữa nam nhân với nhau chỉ cần gật đầu thăm hỏi là đủ rồi.

Vừa rồi tầm mắt hân có lướt qua lớp học, Thanh Nhược một thân sườn xám đang đứng cạnh bàn học sửa sang các thứ, bên người còn có vài phụ huynh nữ vây quanh, hình như là đang hỏi chuyện hay là thảo luận gì đấy, hân không tiện đi qua chào hỏi.

Bàn học nhỏ chỉnh tề đặt ở một bên, mấy người phụ nữ trên bục giảng cũng đã yên tĩnh lại, đi xuống dưới.

Trong lớp đều là những người trưởng thành vì con em mình mà đến, cũng chẳng cần bàn cãi gì, mọi người đều hiểu lễ nghi nhược bộ, nữ ngồi trước, nam ngồi sau, người nào không có chỗ hoặc là đáng người thật sự ngồi không vừa ghế nhỏ của trẻ em thì đứng hân ở phía cuối lớp.

Thanh Nhược cầm bảng thống kê thành tích của vài lần gần đây, đứng trên bục giảng, khoe miệng treo nụ cười mềm mại nhẹ tênh, giờ tay vén một lọn tóc bị rối ra lên sau vành tai.

Đôi tay giao nhau đặt trước người, khom lưng chào hỏi mọi người trong lớp học.

"Xin chào các vị phụ huynh, tôi là Từ Thanh Nhược, vô cùng cảm ơn mọi người đã dành thời gian đến tham gia buổi họp phụ huynh vào lúc này đây....."

Giọng nói rất dịu dàng, lại lời cuốn một cách lạ kỳ, dường như có móc câu nhỏ níu lấy tai người ta, căn bản không đòi ra được, không ít phụ huynh quay đầu nhìn nhìn con em mình bên cửa sổ đang ngó vào bên trong, hình như bỗng hiểu ra cô giáo hiền dịu này làm thế nào quản được cả một đám khi nhỏ nghịch ngợm.

Phiếu điểm truyền đọc trong lớp học, bởi vì nhiều phụ huynh cần xem, tất cả mọi người đều rất tự giác không chậm trễ thời gian quá dài.

"Cái truyền đọc kia là phiếu điểm của cả lớp, tôi còn làm phiếu điểm cá nhân của mỗi em, môn nào tiếp thu nhanh, môn nào còn yếu, hy vọng các anh chị xem một chút sau khi nhận được phiếu của con mình, như vậy sẽ có lợi cho việc bồi dưỡng về sau."

Thanh Nhượng lấy một xấp phiếu điểm khác, bắt đầu đọc tên từng đứa, "À ~ mọi người không cần đứng lên, ra hiệu cho tôi một chút, tôi đến chỗ đứa là được rồi."

Cô mang giày thủ công, có hơi cũ, lại không cao, sườn xám làm nổi bật đường cong cơ thể tuyệt đẹp, toát lên hơi thở phương Đông.

Thân mình đi xuyên qua giữa lớp học, giữa những bước chân không có cảm giác lay động phong tư quyền rũ, góc sườn xám chỉ dao động biên độ nhỏ, cả tư thái lẫn khí chất đều thuần khiết ưu nhã tựa hoa sen.

"Tả Hữu."

Tả Thịnh Diễn giờ tay, cô ngẩng đầu nhìn qua, ánh mắt long lanh mang theo ý cười nhu hòa, đã xác nhận hẳn là phụ huynh của Tả Hữu.

Tả Thịnh Diễn không bỏ tay xuống, cứ thế chờ cô đi đến trước mặt, đưa phiếu điểm cá nhân của Tả Hữu qua rồi mới buông tay, gật đầu thăm hỏi với cô, dùng vẻ mặt để cảm ơn.

Thanh Nhượng cũng cười, gật gật đầu với hẳn.

Nét chữ giống như trên phong thư gửi phụ huynh lần trước, thanh tú ưu nhã, chỉ là mảnh giấy lần trước có hoa bông gòn, lúc này đây lại là sạch sẽ, phía trên viết tất cả thành tích mà Tả Hữu đạt được trong nửa học kỳ vừa qua.

Phân tích mặt tích cực và tiêu cực, phương pháp học tập thích hợp cho Tả Hữu, kiến nghị cách bồi dưỡng về sau.

Đủ cẩn thận, cũng đủ nghiêm túc.

Lời phê của giáo viên: Tả Hữu là một học sinh vô cùng ưu tú, tôn kính thầy cô, học tập nghiêm túc, thích giúp đỡ bạn bè, hoàn thành chức vụ lớp trưởng một cách rất xuất sắc.

Buổi họp kết thúc, những lời khe khẽ nói nhỏ giữa các bậc phụ huynh đều là khen ngợi cô giáo trẻ này.

Bọn nhỏ được cho phép vào lớp, hết như một bầy ong mật cái cọ ồn ào vô cùng náo nhiệt ủa vào tìm người nhà của mình.

Tả Hữu là đứa cuối cùng bước tới, lúc đi đường đã có phong phạm riêng. Nó đi đến cạnh Tả Thịnh Diễn rồi đứng yên, Tả Thịnh Diễn đưa phiếu điểm trong tay cho nó, giọng nói không cao không thấp, không hề có chút phật phùng lặp lại lời phê giáo viên một lần.

"Tả Hữu là một học sinh vô cùng ưu tú....."

Tả Hữu căng thẳng, dùng đôi mắt sáng lấp lánh nhìn hẳn, vành tai nhỏ hồng hồng, Tả Thịnh Diễn giờ tay vỗ vai nó hai cái, "Cha nên khen rằng con rất tuyệt, nhưng hiện tại cha chỉ muốn nói không tồi, nếu có thể kiên trì như vậy trong sáu năm nữa thì mới đổi một nhận xét khác."

"Vâng. Con hứa ạ." Tả Hữu gật đầu thật mạnh, đứng bên người hẳn chấp tay sau lưng, thẳng lưng, hai chân vững vàng cất bước.

Buổi họp phụ huynh kết thúc, không cần Thanh Nhượng lên tiếng, một đám đàn ông tự giác dọn bàn về chỗ cũ.

Tả Thịnh Diễn lại xắn tay áo, ưu thế chiều cao khiến hẳn rất dễ dàng lấy được cái bàn xếp trên cao, "Lúc trước đặt như thế nào?"

Khi hẳn đến thì lớp học đã được quét tước gần xong hết, chưa được thấy bố cục trước đó ra sao nên quay đầu hỏi Tả Hữu đứng cách đó không xa.

Tả Hữu mang cặp, tay nắm quai đeo, ngẩng đầu nhìn hẳn, vừa định mở miệng, Tả Thịnh Diễn nâng cằm với nó, hất hất về phía bục giảng, "Con là lớp trưởng, hẳn là nên nói cho mọi người biết làm sao để xếp bàn ghế lại như ban đầu."

Tả Hữu ním môi, gật gật đầu, thân mình nho nhỏ đứng trên bục giảng hít sâu một hơi, "Các chú ơi, tổng cộng phải bày năm dãy, mỗi dãy tám cái bàn."

Nó nói rõ ràng từng câu từng chữ, sau đó đi xuống bục giảng chỉ vào một vị trí, "Cái bàn đầu tiên bắt đầu đặt từ chỗ này."

"A, được." Có người đáp, bê bàn đến nơi đó, Tả Thịnh Diễn chỉ phụ trách lấy bàn đưa cho người khác và bày biện chỗ ngồi.

Tả Hữu thối lui đến cửa, nhìn động tác của bọn họ.

Sửa sang lớp học xong, mọi người chào tạm biệt nhau, Tả Thịnh Diễn ở cửa chờ Tả Hữu, "Đi kiểm tra một chút xem có đặt đúng hết chưa."

"Vâng." Tả Hữu đeo cặp rảo bước vào lớp, căn phòng đã không còn một bóng người, nó nghiêm túc xem xét mỗi cái chân bàn ghế, bảo đảm đã ở vị trí chính xác.

Nó quay đầu lại nói với Tả Thịnh Diễn, "Đúng hết rồi ạ."

Thanh Nhượng mang vài thứ đến văn phòng, lúc này đang cầm chìa khóa tới khóa cửa lớp.

Tả Thịnh Diễm đứng ở cửa, Tả Hữu vừa bước ra từ phòng học, "Cô Từ ~"

"Ừm." Thanh Nhượng một tay cầm chìa khóa, một tay xoa đầu nó, Tả Hữu đi theo sau Tả Thịnh Diễm lùi lại hai bước, Thanh Nhượng khóa cửa xong xoay người, Tả Thịnh Diễm còn đứng ở phía sau, "Có cần đưa cô về nhà không?"

Thanh Nhượng lắc đầu, "Không cần đâu, tôi ở ngay trong trường."

Hắn gật gật đầu, lớp học ở tầng một, cách mặt đất hai cái cầu thang, Thanh Nhượng đi tới muốn xuống bậc thang, Tả Thịnh Diễm nâng cánh tay lên, bàn tay cô vừa vịn đặt trên cổ tay hắn.

Hết hai cái cầu thang, hắn thu cánh tay lại, Tả Hữu đi theo bên người Thanh Nhượng, nghe thấy cô nhẹ giọng cười nói cảm ơn, nó kỳ quái ngẩng đầu nhìn Thanh Nhượng rồi lại ngo qua Tả Thịnh Diễm, không hiểu đã xảy ra chuyện gì, chớp chớp đôi mắt to sáng ngời.

Khu dừng chân dành cho giáo viên ngược hướng với cổng trường, ba người ra khỏi khu dạy học, Thanh Nhượng đi về phía khu dừng chân, Tả Thịnh Diễm rất tự nhiên rảo bước đuổi kịp, Tả Hữu tuy rằng chẳng hiểu gì, chẳng qua đối với Tả Thịnh Diễm không cần hỏi vì sao, nó tất nhiên cũng nhanh chân đuổi theo.

Một đường không ai nói chuyện, tới cửa khu dừng chân, Thanh Nhượng dừng bước, xoay người tràn đầy ý cười, gật gật đầu, "Tả tiên sinh, tôi đến rồi."

"Ừ." Tả Thịnh Diễm cũng dừng lại đáp một tiếng, chưa nói gì khác.

Thanh Nhượng khom lưng, xoa xoa cái đầu nhỏ của Tả Hữu, "Gặp lại sau nha Tiểu Hữu ~"

"Tạm biệt cô Từ ~" Tả Hữu bây giờ xem như đã hiểu, thì ra cha nó muốn đưa Thanh Nhượng đi về ~ mừng rỡ thấy rằng không thấy mất phe phẩy tay nhỏ chào Thanh Nhượng.

Thanh Nhượng xoay người rồi đi, thân ảnh biến mất ở khúc ngoặt, Tả Thịnh Diễm dẫn theo Tả Hữu ra ngoài.

Lúc này học sinh và phụ huynh trong trường đều đã ra về hết, mấy quán hàng rong trước cổng đều giải tán, chỉ còn hai ba hàng đang thu dọn, chiếc xe màu đen chờ ở vị trí thường ngày, dừng ven đường mở ra cửa sổ trước sau.

Tả Thịnh Diễm kéo cửa xe ngồi vào trước, Tả Hữu chờ hắn xong rồi mới ngoe nguẩy móng nhỏ trèo lên, vừa bỏ vừa chào hỏi với Trình Cẩm, "Con chào chú Trình ạ ~"

"Ài. Chào Tiểu Hữu."

Tả Hữu đóng cửa, xe khởi động, Trình Cẩm hỏi nó, "Buổi họp phụ huynh nói gì đó?"

Tả Hữu trình bày đại khái một chút, Tả Thịnh Diễm mở miệng bổ sung, "Cô giáo của Tả Hữu cho nhận xét tốt về khả năng của nó."

Trình Cẩm gật gật đầu đáp, "Tiểu Hữu vốn dĩ ưu tú mà ~"

Tả Hữu lại đỏ mặt.

**

Tả Hữu là một học sinh vô cùng ưu tú.

Bởi vì, nó có một người cha vô cùng ưu tú.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 9 - Chương 3: Tả Thịnh Diễm (3)

Tả Thịnh Diễm trước giờ đều không thích dạ tiệc, trừ phi là dạ tiệc tất yếu của quân đội cần hắn ra mặt, còn lại rất ít tham gia. Bản thân người mời cũng chỉ là xuất phát từ sự lễ phép, thế nhưng không ngờ Tả Thịnh Diễm lại thật sự đồng ý.

Bởi vì Tả Thịnh Diễm sắp đến, người tổ chức phải nắm chắc thời gian trước dạ tiệc thực hiện một vài bố trí.

Người tổ chức dạ tiệc là chồng của chị họ Thanh Nhượng, Thanh Nhượng từ giữa ngõ đã bị kêu lên hỗ trợ bố trí, đến hai giờ trước yến hội, anh rể vội vội vàng vàng chạy đến, lại dặn dò thêm một đồng thứ.

Chị họ lại không hề sốt ruột, nhìn chồng mình giao quá nhiều việc cho Thanh Nhượng, không cao hứng giành lấy toàn bộ đồ vật trên tay cô ném lên sô pha, "Anh bớt sai em gái em đi, em bảo cô ấy tới chơi chứ không phải đến làm người phục vụ."

Anh rể nhăn mặt, "Mấy việc này không phải là Thanh Nhượng bố trí tốt nhất sao?"

Chị họ vẫn không vui, kéo cánh tay Thanh Nhượng không buông, "Cái gì mà bố trí tốt nhất, không phải đã bố trí xong hết rồi ư?"

Thanh Nhượng cười, vỗ vỗ lên tay cô trấn an, "Không sao đâu, để em nhàn rồi cũng chẳng được gì, và lại không mệt mà." Nói xong liền đi qua sô pha ôm lấy đồ vật trên đó.

Chị họ nhăn mặt không chịu, anh rể vui vẻ.

"Không phải, Tả tướng quân sắp đến đây."

"Ai?" Chị họ quay đầu, tỏ vẻ mình có chút mờ mịt.

"Tả tướng quân, Tả Thịnh Diễn nha!" Anh rể rất sốt ruột rất lo âu, lướt qua chị họ đem một đồng thứ nhét vào trong tay Thanh Nhượng, "Thanh Nhượng, vất vả em vất vả em."

"Không sao ạ." Thanh Nhượng cười cười, đứng dậy đi làm việc.

Chị họ còn ở trạng thái ngây người, "Tả Thịnh Diễn á? Cứ tưởng anh ta chưa bao giờ tham gia dạ tiệc?"

"Anh làm sao biết được....."

"Ai nha!" Anh rể còn chưa nói xong, chị họ đã vội vội vàng vàng ngắt lời, xách váy đầm giày cao gót lộc cộc đi mất, "Bên kia bên kia, bố trí lại một chút."

"....."

Vốn dĩ cho rằng sau khi dạ tiệc bắt đầu thì Tả Thịnh Diễn mới đến, không ngờ hán lại tới trước mười lăm phút, vừa vặn là thời gian các tân khách trình diện, cho họ đủ mặt mũi.

Hán thay quần trang, đổi một thân tây trang thâm màu, cổ tay áo có một ít hoa văn chìm, thân hình đĩnh đạc.

Một đám người tiến lên nghênh đón, hán huyền chào hỏi với hán.

Tả Thịnh Diễn thích sự yên lặng, bản thân cũng không phải người nói nhiều, hán có thể tới đã ngoài dự kiến của mọi người, căn bản không có ai ngó nghiêng nhào lên chọc người ta phiền lòng, đều là thăm hỏi xong thì không quán lấy nữa.

Anh rể và chị họ là người tổ chức yến hội, tuy rằng cần chiếu cố những khách khứa khác, nhưng Tả Thịnh Diễn cũng rất quan trọng.

Tả Thịnh Diễn nâng một ly rượu trên khay của người hầu, chạm ly với anh rể và chị họ, một tay để sau người, tự mình uống trước một ngụm, "Cứ tùy ý là được, không cần cố kỵ tôi."

"Vâng vâng vâng." Lời thì nói thế, chứ hán là đối tượng trọng điểm cần chiếu cố, sao có thể không để ý được.

Thanh Nhượng từ bên cạnh đi ngang qua, ánh mắt Tả Thịnh Diễn dừng trên một góc sườn xám màu nhạt của cô, lên tiếng gọi, "Cô Từ."

Thanh Nhượng xoay người, óa hoa ngay vật áo dường như theo động tác của cô mà nở rộ trong không trung, đêm nay cô có trang điểm nhẹ, gương mặt tinh xảo xinh đẹp lấp lánh rực rỡ dưới ánh đèn chiếu rọi sáng ngời, quay đầu lại nhìn thấy hán thì mỉm cười thuần tịnh nhu hòa, đi thẳng về phía hán, "Tả tiên sinh."

Anh rể pha trò, "Ha ha, tướng quân và Thanh Nhượng biết nhau nha ~"

Tả Thịnh Diễn gật gù đầu, "Cô Từ là giáo viên chủ nhiệm của Tiểu Hữu."

"....." Sao tôi lại không biết còn có tầng quan hệ này nữa, chị họ và anh rể liếc nhau, trong mắt hai người đều là ý tứ giống đối phương.

Thanh Nhượng đi đến bên cạnh, anh rể cầm một ly rượu từ trên cái bàn phía sau định cho cô, động tác của Tả Thịnh Diễn càng nhanh hơn, nước trái cây trong tay đã lập tức đưa qua, thức uống đặt một loạt, hán chọn nước chanh mà Thanh Nhượng thích.

Thanh Nhượng nhận lấy nói lời cảm ơn, anh rể méo miệng để ly rượu trở lại chỗ cũ.

Đến nước này nếu vẫn chưa nhìn ra chút gì thì thật là tội lỗi quá, "Tới tới tới, chúng ta cùng nhau uống một ngụm"

Bốn người nâng ly chạm vào, anh rỏ kéo chị họ đi, bắt đầu bán cái cho Thanh Nhượng, "Vậy Thanh Nhượng tiếp Tả tướng quân một lúc nhé, anh với chị họ đi đón khách một chút."

"À, vâng."

"Tả tướng quân, xin lỗi không tiếp được, có yêu cầu gì cứ nói với Thanh Nhượng là được."

Tả Thịnh Diễn gật gù đầu, "Ừm."

Thanh Nhượng tiếp Tả Thịnh Diễn, vài người quen biết hẳn đi đến chào hỏi, cô cùng họ uống hai ngụm nước trái cây, đến nỗi thanh niên tài tử chị họ vốn muốn giới thiệu cho cô, thấy Tả Thịnh Diễn liền căn bản không dám tiến lên bắt chuyện.

Hai người tìm một vị trí yên tĩnh ngồi xuống, dáng ngồi của Tả Thịnh Diễn tùy ý hơn một chút so với ngày thường, tiện tay đặt ly rượu lên cái bàn bên cạnh, một tay gác trên lưng ghế sofa, nghiêng đầu nhìn cô, "Chị họ cô muốn làm mai cho cô?"

Thanh Nhượng cười nhẹ gật gù đầu.

"Cảm giác thế nào?"

Thanh Nhượng bình tĩnh nhìn hẳn, ánh mắt đen nhánh sáng trong, "Cảm giác gì cơ?"

Tầm mắt Tả Thịnh Diễn từ trên gương mặt nhỏ nhắn của cô dịch xuống chỗ mắt cá chân, ngày thường đều là giày đế thấp ba phân, đêm nay cô lại mang giày cao gót, "Chân có đau hay không?"

Thanh Nhượng theo ánh mắt hẳn nhìn thoáng qua chân mình, "Còn ổn ~"

"Ừ." Hẳn không nói gì nữa, tư thế chân khi dựa vào sofa tùy ý, nhưng phần lưng lại căng thẳng, khẽ nhắm mắt một lúc dường như đang dưỡng thần.

Thanh Nhượng yên tĩnh ngồi ở bên cạnh, nước trái cây đã uống được một nửa, thỉnh thoảng lại nâng ly nhấp một ngụm.

Lúc nước trái cây của cô còn dư lại một phần ba, Tả Thịnh Diễn mở mắt, sân nhảy bên kia đã sắp kết thúc một khúc, giọng nói hẳn khá ôn hòa, "Muốn cùng tôi nhảy một bài không?"

Khỏe miệng Thanh Nhượng cong lên một nụ cười, đứng lên thả cái ly trong tay xuống bàn, ở bên người hẳn vươn tay, "Được nha ~"

Tả Thịnh Diễn nhìn thoáng qua bàn tay cô, nâng tay mình áp lên, tay hẳn nóng hơn tay cô một chút, vừa đặt lên đã trong nhảy mắt đảo khách làm chủ, tay cô xoay một cái biến thành bị nắm trong lòng bàn tay hẳn.

Hẳn kéo cô đi về phía sân nhảy, bước chân rất nhỏ, tốc độ cũng thật chậm.

Tới cạnh sân nhảy, vừa lúc khúc tiếp theo được bắt đầu, hẳn buông tay cô ra, khom lưng làm một cái lễ thân sĩ, "Có thể may mắn được mời em nhảy một bài không?"

Thanh Nhượng cười khẽ, đặt tay mình lên.

Tả Thịnh Diễn kéo cô di chuyển vào sân nhảy, động tác rất thông thả, cánh tay bên hông cô chỉ có chỗ khuỷu tay đặt ở phần lưng, bàn tay cách không khí không chạm vào người cô.

Nhảy chỉ mới nửa bài, hẳn cúi đầu nhìn thoáng qua chân cô, kéo thẳng ra khỏi sân nhảy.

"Tôi ở chỗ lúc này, khi nào muốn về nhà thì gọi tôi." Tả Thịnh Diễn thả tay cô ra, đứng một bên lên tiếng nói, mím môi, lại bổ sung một câu, "Không được uống rượu."

Bá đạo vô cùng, vừa rồi chính là cố ý kéo cô đi không muốn để chị họ giới thiệu thanh niên tài tử cho cô, lúc này lại nhảy, yến hội đêm nay còn có ai không biết Tả Thịnh Diễn hẳn cùng cô khiêu vũ, lại có vẻ như cho người khác thấy sự hào phóng để cô có thể tùy ý của mình.

"....." Thanh Nhượng bật cười, gờ tay che miệng mình, ánh mắt nhu hòa, nội tâm lại bùng sáng rạng rỡ, "Tôi qua kia nói với chị họ và anh rỏ một tiếng là có thể đi rồi."

Tả Thịnh Diễn cao hơn cô không ít, cho dù Thanh Nhượng đêm nay mang giày cao gót, hai người đứng gần, hẳn vẫn phải thoáng cúi đầu để nhìn vào mắt cô, thấy ánh mắt cô không có chút nào là không vui mới gật gù đầu, sườn mặt thoạt nhìn ôn hòa hơn, "Đi đi."

Thanh Nhượng chào tạm biệt chị họ và anh rỏ, lúc trở lại thì thấy Tả Thịnh Diễn chờ ở cửa, thấy cô không có áo khoác, hẳn mở cúc cởi áo khoác tây trang của mình ra, một tay chờ nhận lấy túi xách trong tay cô.

"Cảm ơn." Thanh Nhượng nhẹ giọng nói, đưa túi qua, cầm áo khoác của hẳn trông lên.

Rất lớn, cô mặc xong thì cười khẽ, ánh mắt Tả Thịnh Diễn nhìn cô cũng lóe lên chút ý cười.

Hai người đến trước cầu thang, Tả Thịnh Diễn lại nâng cánh tay để bàn tay cô đặt lên cổ tay hắn.

Ánh sáng ở cầu thang không tốt, hắn đi rất chậm, khắp không gian yên tĩnh là tiếng vang lộc cộc từ giày cao gót của cô.

"Anh có hút thuốc không?" Thanh Nhượng nhẹ giọng lên tiếng hỏi hắn, trên áo khoác, ngoại trừ hơi thở nam tính mang theo hương cỏ cây thanh lãnh của hắn, còn có mùi thuốc lá rất nhạt.

"Thỉnh thoảng." Tả Thịnh Diễn đáp, giọng nói lạnh lạnh vào ban đêm thật rõ ràng, "Có thể cai."

Thanh Nhượng cười khẽ, "Không cần."

Xe chờ ở cách cửa không xa, ven đường có đèn, bóng hai người trải dài, Tả Thịnh Diễn chấp tay sau lưng, áo somi nhét vào quần tây, dáng người thẳng tắp, đến gần xe, hắn mở miệng gọi cô, "Thanh Nhượng."

"Vâng." Thanh Nhượng xoay người, hơi ngẩng đầu nhìn hắn, lông mi cong vút khẽ lay động, tựa như cánh bướm rập rờn phủ bóng quanh hốc mắt.

"Tả Hữu rất quan trọng đối với tôi, có khả năng tôi sẽ không có đứa con thứ hai." Hắn nghiêm túc nhìn cô, giọng điệu không nóng không lạnh, chậm rãi nói từng chữ.

Thanh Nhượng cười rộ lên, gật gù đầu, sau đó không hề do dự, xoay người mở cửa xe, chào hỏi với Trình Cẩm, "Chào anh." Rồi mới ngồi vào.

"Chào cô Từ."

Tả Thịnh Diễn cũng lên xe, đóng cửa lại.

Không cần Tả Thịnh Diễn mở miệng, đi theo hắn rất nhiều năm, Trình Cẩm đã vô cùng rõ ràng phong cách làm việc của hắn, xe đến cổng trường học thì dừng lại.

Hôm nay là cuối tuần, bây giờ lại là buổi tối, cổng trường quanh quẽ chỉ có ánh đèn ở phòng an ninh mờ mờ hồ hồ sáng lên.

Trình Cẩm chờ ở cổng, Tả Thịnh Diễn đưa Thanh Nhượng trở về.

Tả Thịnh Diễn rất ít nói, lúc này lại không có gì muốn nói, một đường trầm mặc, chỉ có tiếng giày cao gót của cô, khi đến cầu thang hắn lại tự giác nâng cánh tay lên.

"Tôi đến rồi."

"Ừ." Tả Thịnh Diễn dừng bước, thấy cô muốn cởi áo khoác thì mở miệng ngăn cản, "Mặc về đi."

"Vâng." Thanh Nhượng ngoan ngoãn dừng động tác, gật đầu đáp.

"Trở về đi."

Tả Thịnh Diễn nhìn thân ảnh cô biến mất mới xoay người rời đi.

Thời gian còn sớm, lúc trở lại nhà chính Tả gia thì Tả Hữu vẫn chưa ngủ, đang ở thư phòng chơi cờ một mình.

Tả Thịnh Diễn gõ gõ cửa.

"Mời vào." Giọng Tả Hữu mềm mại lại mang theo chút thanh lãnh trưởng thành.

Tả Thịnh Diễn đẩy cửa đi tới, Tả Hữu ngồi thẳng lưng, "Cha."

"Ừ." Tả Thịnh Diễn ngồi xuống đối diện nó, nhìn lướt qua bàn cờ cầm lấy hộp quân trắng. Hắn đặt một con cờ xuống, "Tả Hữu."

"Dạ?"

"Nếu cô Từ trở thành mẹ của con sau khi con tốt nghiệp tiểu học, con thấy thế nào?"

Tả Hữu ngẩng đầu nhìn Tả Thịnh Diễn, ánh mắt có kinh ngạc, có vui sướng, còn có chút không thể tin tưởng.

"Thật chứ ạ?" Nó hé cái miệng nhỏ, giọng nói lúc hỏi cũng hơi run.

Tả Thịnh Diễn gõ gõ bàn cờ, tâm tư của Tả Hữu trở lại trên ván cờ, gãi gãi đầu hạ một quân, lại gấp không chờ nổi hỏi Tả Thịnh Diễn, "Cha, thật vậy chăng?" Nghĩ nghĩ lại bẹp miệng, "Nhưng mà bây giờ con vừa mới là học kỳ hai lớp Một, vậy không phải còn tận năm năm nữa ư?"

Tà Thịnh Diễn gật gật đầu, "Năm năm sau. Con có thể đảm bảo rằng quyết định hiện tại của con không thay đổi sau năm năm nữa chứ?"

Tà Hữu nhìn hấn hạ một quân, cờ trắng nháy mắt ăn luôn rất nhiều quân đen của nó, Tà Thịnh Diễn vươn tay nhặt quân đen trên bàn cờ, bàn tay đặt lên hộp, quân đen ào ào xôn xao rơi xuống.

Tà Hữu khe khẽ thở dài, nín thở nghiêm túc nhìn nhìn bàn cờ, sau khi đi được một quân thì gật gật đầu, "Sẽ không hối hận ạ."

Tà Thịnh Diễn ngẩng đầu nhìn nó, quân trắng rơi xuống, "Tốt."

Có lẽ là nhờ câu năm năm sau kia của Tà Thịnh Diễn, Tà Hữu hiện tại đối với Thanh Nhượng càng thêm không kiêng nể gì, Thanh Nhượng cũng vô cùng cưng chiều nó, Tà Hữu trước nay đều rất đúng mực, thỉnh thoảng cũng có lúc nghịch ngợm không nghe lời, Thanh Nhượng sẽ mắng nó vài câu, có đôi khi còn động thủ đánh nó hai cái.

Tà Hữu mỗi lần bị đánh đòn đều mừng rỡ giống như Thanh Nhượng cho nó đường vậy.

Giao thoa giữa Tà Thịnh Diễn và Thanh Nhượng dừng lại ở những buổi họp phụ huynh, sau mỗi lần họp thì Tà Hữu và hấn đều sẽ ở lại cuối cùng, chờ cô khóa cửa xong thì hai "người đàn ông" cùng nhau đưa cô đến trước khu dừng chân.

Sau lần đó thì Thanh Nhượng rất ít tham gia dạ tiệc, thỉnh thoảng đi cùng người nhà đều chỉ ở đó một lúc, Tà Thịnh Diễn đến đón người rồi đưa cô trở về trường học.

Chị họ Thanh Nhượng dẫn con trai ba tuổi ra cửa mua vài thứ, anh rẽ đi nơi khác bàn công việc, không có người đi cùng cô ấy thì không yên tâm, nên Thanh Nhượng đi dạo phố với chị họ.

Cậu nhóc vô cùng dính Thanh Nhượng, ăn vạ được vào trong lòng cô lập tức bất động, lại còn cứ ôm ôm cọ cọ hôn hôn.

Mua xong một đồng hồ, hai người tìm chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi.

Vào một vị trí yên tĩnh ở quán cà phê, chị họ vươn tay muốn bế con trai mình, cậu nhóc ôm cánh tay Thanh Nhượng, quay đầu không thèm nhìn mẹ, rõ ràng là cự tuyệt.

Thanh Nhượng bật cười, chị họ hung hăng néo mông con trai, "Cái thằng vô lại này, vừa thấy di xinh đẹp liền không cần bà mẹ của nó nữa."

Thanh Nhượng vươn tay chặn "móng heo" của chị họ, "Được rồi ạ, đừng chọc nó nữa mà."

Chị họ bĩu môi, "Ấm thằng nhóc thối một đường, chân có đau hay không?"

Thanh Nhượng lắc đầu, ý bảo hôm nay cô mang giày đế bằng, "Không đau nha."

"Được được được, em từ nhỏ đã rất có duyên với con nít." Chị họ cảm khái một câu, nhắc tới duyên với con nít, đột nhiên nhớ đến Tà Thịnh Diễn, "Em với Tà Thịnh Diễn hiện tại rốt cuộc là muốn thế nào đây, đã mấy năm rồi?"

Giọng điệu của chị họ rất không khách khí, ban đầu mỗi khi nhắc tới Tà Thịnh Diễn đều thật tôn kính, sau đó trở nên tùy ý, bây giờ càng không kiêng dè gì. Rốt cuộc với điều kiện của Thanh Nhượng, nếu không phải tên Tà Thịnh Diễn này "chiếm hãm cầu không ị phân", theo lời của chị họ, thì cô ấy đã sớm tìm cho Thanh Nhượng một người chồng hoàn hảo, con của họ cũng biết chạy luôn rồi.

Cho tới giờ đã năm năm trôi qua, tên Tà Thịnh Diễn này muốn chết mà, không thả người, cũng không tỏ thái độ, thật là tức chết chị họ đây.

Thanh Nhượng dịu dàng cười cười, "Có thể như thế nào nha? Là như vậy đó."

Chị họ vừa thấy cái dáng vẻ này của Thanh Nhượng liền bực mình, hấn sát không rên thành thếp chọt cánh tay Thanh Nhượng giáo huấn cô, "Không phải chị nói em rồi sao, em đang chăm con trai giúp người ta, chính là một cô bảo mẫu miễn phí đó."

Thanh Nhượng lại cười cười, chơi đùa với bánh bao nhỏ trong lòng ngực, không trả lời.

Chị họ thở dài, "Hôm nay giết Tà Thịnh Diễn nha ~" Bây giờ cô đã hiểu rõ vì sao mà những người đó mỗi lần nhắc đến Tà Thịnh Diễn đều run run rẩy rẩy, trái tim của người đàn ông này, làm từ đá.

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới liền, mới vừa nói về Tà Thịnh Diễn, chị họ liền thấy chiếc xe tiêu chí của hấn dừng sát lề ở con đường bên kia, tức khắc căng táo bạo, "Đây này, cục đá kia tới."

Thanh Nhượng quay đầu nhìn qua, Tà Thịnh Diễn vừa vặn mở cửa xuống xe, cô cười đến đôi mắt cong như trăng non, Tà Thịnh Diễn một thân quân trang, có vẻ như vừa đi thẳng từ quân bộ ra, cách cửa kính nhìn thấy Thanh Nhượng đang ôm em bé cười tùm tùm thì mặt mày lạnh lẽo mới ôn hòa hơn một chút.

Hấn vào cửa đi về phía bên này, người phục vụ thăm hỏi một đường đều nhẹ giọng, quân ủng màu đen bước trên sàn nhà bằng gỗ phát ra tiếng động thanh thúy lại nặng nề.

Chị họ trợn trắng mắt, khẩu khí đặc biệt kém, "Nha ~ Tả tướng quân tới nha ~"

Thanh Nhượng giờ tay vỗ nhẹ chị họ một cái, vẫn cười đến mềm mại nhẹ tênh, ngẩng đầu hỏi hần, "Sao lại đến đây?"

Tả Thịnh Diễn còn chưa nói lời nào, bánh bao nhỏ trong lòng cô không biết là vì tâm linh tương thông với mẹ mà chán ghét Tả Thịnh Diễn hay là bị hơi thờ lạnh băng quanh thân hần làm cho hoảng sợ, túm lấy sườn xám của Thanh Nhượng đột nhiên khóc lớn lên.

Thanh Nhượng lập tức đau lòng đến cau mày, ôm nó đứng dậy vỗ về như bảo bối.

Tả Thịnh Diễn nhìn đáng vẻ nhũn nhũn của cô, bên tai là tiếng đồ đạc đổ dồn đến muốn ngưng tụ thành nước nhẹ nhàng.

Chị họ vốn là sót ruột con trai, chẳng qua có Thanh Nhượng ở đây Thanh Nhượng sẽ lo, vừa thấy khuôn mặt có chút hoảng hốt của Tả Thịnh Diễn ở đối diện tức khắc cười lạnh một tiếng, áp sát vào hần, giọng lạnh lùng, "Lại thêm hai năm nữa, Thanh Nhượng của chúng tôi thành gái lỡ thì rồi cũng chưa biết có thể sinh cho mình một đứa nhóc hay không."

Tả Thịnh Diễn đột nhiên quay đầu nhìn chị họ, ánh mắt lạnh băng, khí thế che trời lấp đất lập tức từ trong người bùng lên áp đến.

Chị họ hơi hoảng sợ, nhưng vẫn vì tức giận mà đối diện với Tả Thịnh Diễn, từng câu từng chữ hỏi lại, "Tôi nói không đúng sao? Tả tướng quân, ngài còn muốn chậm trễ Thanh Nhượng của chúng tôi mấy năm nữa đây, để nó làm bảo mẫu miễn phí cho anh mấy năm nữa đây, hả?"

**

Trái tim tôi làm từ đá.

Tôi biết.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 9 - Chương 4: Tả Thịnh Diễn (4)

Thanh Nhượng dở cho bánh bao nhỏ ngoan ngoãn lại, chị họ nhìn Tả Thịnh Diễn thật sự không vừa mắt, bé con trai mình chào tạm biệt Thanh Nhượng liền đi mất, lúc ngang qua Tả Thịnh Diễn còn hừ lạnh một tiếng.

Thanh Nhượng kéo ly cà phê của chị họ qua một bên, "Anh muốn uống gì?" Quay đầu định gọi người phục vụ.

Tả Thịnh Diễn giờ tay ngăn động tác của cô, mặt này vẫn còn chút lạnh lẽo vừa rồi, giọng nói khô khốc, "Hôn lễ chuẩn bị vào giữa tháng tám."

Thanh Nhượng nhìn hần bằng ánh mắt trong veo, Tả Thịnh Diễn theo bản năng muốn quay đầu tránh đi, lại cố gắng trụ vững, bởi vì xấu hổ, vẻ mặt căng thẳng của hần càng thêm nghiêm túc, rõ ràng là muốn hỏi ý kiến của cô, lại như là mệnh lệnh cho cấp dưới, "Em có yêu cầu gì không?"

Thanh Nhượng cười khề lắc lắc đầu, nâng ly nước trên bàn uống một ngụm, dựa người ra sau, động tác của cô ưu nhã lại thoải mái, Tả Thịnh Diễn nhìn cô, phản lưng đang căng thẳng thả lỏng một chút, Thanh Nhượng giờ tay vỗ nhẹ lên cái tay đặt trên đùi của hần, ngay cả khớp tay hần cũng cứng nhắc, "Anh quyết định là được."

"Ừ." Tả Thịnh Diễn nhắm mắt, "Quân bộ còn có việc, anh đưa em trở về."

"Vâng." Thanh Nhượng đứng lên cầm túi xách trên ghế dựa, hần chờ ở một bên, đợi cô sửa sang lại váy xong, chìa cánh tay cho cô đặt tay lên rồi mới đi ra ngoài.

Tôi quây thu ngân, Tả Thịnh Diễn còn chưa làm gì, nhân viên ở cửa đã cung kính khom lưng, "Vị phu nhân lúc này đã trả tiền rồi ạ."

Tả Thịnh Diễn nhấp nhấp môi không nói gì, chị họ Thanh Nhượng mấy năm nay rất có ý kiến với hần, có hành động rõ ràng không muốn cho hần thể diện cũng là bình thường.

Thanh Nhượng nắm cổ tay hần, nhẹ nhàng nhéo nhéo, nghiêng đầu nhìn qua, mặt mày nhu hòa dịu ngoan.

Tả Thịnh Diễn lắc đầu ý bảo không sao, cùng cô đi ra ngoài.

Tháng bảy là lúc Tả Hữu tốt nghiệp tiểu học, nó chờ mong đã lâu, quyền lịch trong phòng mỗi buổi sáng gần như đều lấy thái độ thành kính mà xé xuống một tờ, có nghĩa là khoảng cách đến tốt nghiệp lại gần một ngày.

Thế nhưng, trường học lại bị bắt đóng cửa vào giữa tháng sáu.

Tình hình chiến tranh căng thẳng, trường không có khả năng đảm bảo sự an toàn cho học sinh, thậm chí chỉ là một hoàn cảnh tương đối ổn thôi cũng không được, trẻ em tiểu học lại không có bất kỳ năng lực tự bảo vệ mình nào, chỉ có thể lấy nghỉ học làm ứng đối tạm thời.

Thanh Nhượng được Tả Thịnh Diển mang về Tả gia.

Trình Cẩn đi đón cô, xe lần đầu tiên vào trường học, trực tiếp dừng ở cửa khu dừng chân.

Trình Cẩn một thân quân trang, tóc rối bởi dưới gió tháng sáu, khuôn mặt có chút mệt mỏi, nhưng vẫn mạnh mẽ tự vực dậy tinh thần.

Anh ta xuống xe, thuận tay đóng cửa rút chìa khóa ra khóa lại, một loạt động tác nước chảy mây trôi không hề có một giây tạm dừng.

"Cô Từ, để tôi dọn đồ giúp cô."

"Vâng." Thanh Nhượng gật gật đầu, dẫn anh ta đi vào trong, phòng ở khu dừng chân này tuy không lớn bao nhiêu, nhưng bởi vì đều là giáo viên cư trú, cũng đủ sạch sẽ, dọc hành lang còn có một vài chậu cây với các loại thực vật đủ mọi kiểu dáng, so sánh với đường phố lộn xộn bên ngoài hiện giờ, trông thật sự thoải mái.

Bước chân Trình Cẩn vẫn gấp gáp mà vô cùng kiên cố.

Thanh Nhượng có hai cái vali, những món đồ còn dư lại đều đặt vào thùng gỗ thật lớn, dùng vải nhựa đắp lên rồi đặt dưới gầm giường.

Toàn bộ đồ vật trong phòng cô đã thu xếp xong, dụng cụ gia đình rất ít, đều đã lấy vải nhựa che lại, đặt ở một bên trên mặt đất, khiến căn phòng đã trống rỗng có chút chua xót thê lương.

Trình Cẩn kiểm tra trong phòng một vòng, niềm phong tất cả mọi nơi có thể lại, trực tiếp dựng ngược cái bàn đặt lên giường, Thanh Nhượng đứng ở một bên yên lặng nhìn.

Mấy năm nay cô đã rất ít mặc sườn xám màu tươi hay nhiều hoa văn, mà đều là màu tối nhạt hoặc kiểu dáng thanh nhã, mang giày thủ công màu trắng đứng ở cửa, cánh tay phải đặt lên cánh tay trái, không nói một lời nhìn động tác của anh ta.

Trình Cẩn rút cuộc nhìn cô, có chút không đành lòng, nhìn cái thùng gỗ lớn đã niêm phong dưới gầm giường, cười hỏi, "Còn muốn mang theo cái gì nữa không? Hôm khác trở về lấy thì phiền toái."

Thanh Nhượng cười khẽ lắc lắc đầu, tự mình khom lưng kéo cái vali bên chân đi ra ngoài, giọng nói sau khi xuyên qua không khí dường như nhàn nhạt vương hơi nước, "Không mang theo, sau này nếu có cơ hội lại trở về."

"Ừm." Trình Cẩn khẽ thở dài, đi đến nhấc vali ra cửa, cài khóa, lại bỏ thêm một cái ổ khóa anh ta đem từ quân bộ qua.

"Cạch." Tầm khóa khớp lại cùng một tiếng vang thanh thúy, Thanh Nhượng đứng ở hành lang cách đó không xa nghiêng đầu nhìn về phía bên này, ánh sáng sau lưng cô có chút tối, vừa vặn lộ ra thân hình cô, mái tóc xõa sau người có vài sợi mảnh bị rối, không hề dụ dỗ ngoạn sát như mọi khi.

Trình Cẩn một đường đưa Thanh Nhượng đến Tả gia, "Tiểu Hữu được tướng quân đón vào quân bộ huấn luyện, muộn một chút sẽ trở về."

Trình Cẩn dẫn cô lên tầng hai, cửa phòng đang mở, đồ vật bên trong đầy đủ hết, tất cả chăn nệm có vẻ đều là mới, màu nhạt với kiểu dáng lịch sự văn nhã, là phong cách cô thích.

Trình Cẩn đặt vali ở cửa, không có vào phòng, chỉ chỉ về chỗ sâu trong hành lang, "Cách vách là phòng của Tiểu Hữu, phòng của tướng quân ở tầng ba."

"Vâng, cảm ơn anh."

Trình Cẩn lại nhìn thoáng qua, "Tôi về quân bộ trước, cơm chiều muốn ăn gì cứ bảo người hầu làm."

"Vâng."

Thanh Nhượng đứng ở cửa nhìn anh ta rời đi, Trình Cẩn hiển nhiên là vô cùng sốt ruột, bước chân dẫm trên cầu thang vang dội, toàn bộ căn nhà đều là âm thanh lộc lộc cộc cộc.

Đã sắp đến giờ cơm chiều, xem ra quân bộ lại bận tối mảy mảy.

Ngoài cửa truyền đến tiếng ô tô khởi động, dần dần đi xa.

Thanh Nhượng kéo vali vào phòng, tất cả ngăn tủ đều trống rỗng, trong tủ quần áo chỉ có một bộ chăn nệm mới và một tấm dra giường, Thanh Nhượng sửa sang lại vật dụng của mình đặt vào đó.

Buổi tối cô ăn một mình, thái độ của người hầu rất tốt, trong nhà cũng được quét tước sạch sẽ.

Trong sân phơi quần áo của Tả Hữu, Thanh Nhượng ăn cơm chiều rồi tản bộ, đi ngang qua thì thu trở về, ở phòng khách gấp gọn gàng, chỉ là đặt trên sô pha chứ không ôm vào phòng của Tả Hữu.

Tả Hữu ăn cơm chiều ở quân bộ, lại huấn luyện thêm ba tiếng mới được đưa về, trong nhà chỉ có đèn huyền quan sáng lên, Tả Thịnh Diễn vẫn chưa về, ngay cửa đặt một đôi giày nó vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Khuôn mặt nhỏ vốn quanh què của Tả Hữu bỗng bừng sáng lộng lẫ, đôi mắt rực rỡ lấp lánh, gấp không chờ nổi thay dép lê, tiếng bước chân của nó đặc biệt rõ ràng trong màn đêm yên tĩnh.

Tả Hữu đứng cạnh tay vịn cầu thang hít thở sâu hai lần, thả lỏng tâm trạng của mình xong rồi mới bắt đầu đi lên trên.

Bên cạnh phòng nó lúc trước là một gian phòng luyện tập, sau đó bị Tả Thịnh Diễn dọn dẹp để làm một căn phòng khác.

Bây giờ cửa phòng đang đóng lại.

Tả Hữu đứng trước cửa, động tác giờ tay định gõ cửa lại ngừng ở giữa không trung, chắc là ngủ rồi?

Nó cứ ở đấy rồi rầm, bên trong đã vang lên tiếng Thanh Nhượng, "Tiểu Hữu phải không?"

Tả Hữu mỉm cười xán lạn, "Vâng, là con ~"

Trong phòng cách một cái, là tiếng bật đèn, Thanh Nhượng mở cửa.

Cô chắc là đang ngủ, tóc vén sang một bên, trên người mặc váy ngủ mềm mại, khoác một chiếc áo choàng màu xanh đen, cười đến hòa thuận vui vẻ tựa như ánh đèn ấm áp, "Đã trở về rồi?"

Tả Hữu thích từ trở về này, gật đầu thật mạnh.

Thanh Nhượng nghiêng người tránh ra cho nó tiến vào.

"Cô ngủ rồi ạ?"

"Vẫn chưa đâu ~" Thanh Nhượng nhẹ nhàng ngáp một cái, tay che trước miệng, "Năm, không ngủ."

Tả Hữu khoanh tay, ngẩng đầu ưỡn ngực tuần tra một vòng trong phòng cô, tự hào ngẩng khuôn mặt nhỏ, "Thiếu cái gì cứ nói cho con, con lập tức sai người tìm tới."

Thanh Nhượng cười, vươn tay xoa xoa đầu nó, "Đi huấn luyện? Có mệt hay không?"

Tả Hữu bẹp cái miệng nhỏ, vén ống tay áo của mình lên cho cô xem, trên đó đầy các loại dấu vết loang lổ nếu không phải bị đánh thì cũng là té ngã, "Cô xem ~ đau muốn chết luôn." Càng nói giọng càng mềm, cọ lại đến cạnh cô kéo một góc áo choàng làm nũng.

Thanh Nhượng cau mày nhìn một lúc, nắm tay nó dặt ra ngoài, "Chúng ta đi bôi thuốc."

Tả Hữu đi theo sau cô, khoe miệng nhếch lên hết như một chú mèo ăn vụng, lời nói mềm mại ngoan ngoãn, "Được ạ ~"

Thanh Nhượng dẫn Tả Hữu xuống phòng khách bật đèn, "Thuốc ở đâu?"

"Bên kia." Tả Hữu vươn đầu ngón tay chỉ chỉ, tay kia được cô nắm, không muốn tự mình đi qua lấy.

Quần áo nó còn đặt ở đó, Thanh Nhượng cầm thuốc mỡ cùng nó ngồi xuống một đầu khác của sô pha.

Nó ngồi cho cô bôi thuốc, động tác Thanh Nhượng nhẹ nhàng chậm chạp, vừa bôi vừa thổi thổi.

Thanh Nhượng ngồi ở bên cạnh, Tả Hữu quay đầu nhìn mái tóc rối tung trước người của cô, vươn một ngón tay chọt chọt, mềm mại hết như trong tưởng tượng, giọng ngọt ngào hỏi cô, "Sau này con sẽ có em trai hoặc là em gái đúng không ạ? Con của cô và cha."

Thanh Nhượng còn chưa kịp mở miệng, Tả Hữu đã tự lên tiếng thề son sắt mà đảm bảo, "Con sẽ trở thành một người anh tốt, con sẽ bảo vệ nó, sẽ dặt nó đi chơi, sẽ dành cho nó tất cả những điều tốt đẹp."

Thanh Nhượng cười cười, không ngắt đầu, tiếp tục bôi thuốc cho nó.

Cửa chính bỗng mở ra, Tả Thịnh Diễn một thân quân trang bước vào. Hắn một bên đổi giày một bên đóng cửa lại.

Tả Hữu vươn đầu nhìn về phía hắn chào hỏi, "Cha."

Thanh Nhượng quay đầu, mặt mày dịu dàng, "Đã về rồi."

"Ừ." Tả Thịnh Diễn đổi giày, tầm mắt dừng trên người một lớn một nhỏ bên kia, đi thẳng tới, nhìn thoáng qua quần áo đặt trên sô pha của Tả Hữu, thuận tay lấy bỏ qua bên cái sô pha khác, ngồi xuống cạnh Thanh Nhượng.

Thấy cô đang bôi thuốc cho Tả Hữu, hần nhú nhú mày, "Để nó tự làm."

Tả Hữu lập tức muốn rút tay lại.

Thanh Nhượng nắm lấy cổ tay nó, không để nó rút về, cúi đầu tiếp tục động tác trên tay, giọng nói nhẹ tênh, "Ăn cơm chiều chưa?"

Thanh Nhượng vừa hỏi như vậy, đầu tiên là bụng Tả Hữu đã dẫn đầu kêu, cậu nam sinh nhỏ tức khắc đỏ mặt, vùi đầu vào cánh tay Thanh Nhượng.

Tả Thịnh Diễn nhìn cô một cái, "Bôi thuốc xong có thể nấu cho hai cha con hai chén mì được không?"

Tả Hữu ngẩng đầu, đôi mắt sáng lấp lánh dừng cảm tưởng mắt liếc Tả Thịnh Diễn một cái, "Cô Từ, cô có đói bụng không ạ?"

Thanh Nhượng nheo nheo khuôn mặt nhỏ của nó, tuy đã không còn phúng phính như trẻ con khi còn nhỏ, nhưng vẫn rất đàn hồi, "Không đói bụng."

"Vậy ạ, thế cô nấu mì cho con và cha có được không?"

"Đương nhiên là được."

Thanh Nhượng bôi thuốc cho nó xong, Tả Hữu xung phong nhận việc thu gom thuốc mỡ đi dẹp.

Thanh Nhượng vào phòng bếp rửa tay chuẩn bị nấu mì.

Mỗi người một tô mì trứng, hai cha con đều ăn sạch sẽ.

Thanh Nhượng bụng to đi rửa, Tả Hữu bị Tả Thịnh Diễn đuổi đi ngủ.

Thanh Nhượng rửa tô, Tả Thịnh Diễn đứng ở cửa phòng bếp nhìn.

Khí thế của hần quá cường đại, mặc dù không nói lời nào, chỉ lạnh lùng đứng đằng kia, cũng là sự tồn tại không thể xem nhẹ.

Thanh Nhượng rửa tô xong quay đầu liếc nhìn hần một cái, "Làm sao vậy?"

Tả Thịnh Diễn lắc đầu không nói lời nào, Thanh Nhượng cũng không để ý đến hần nữa.

Cô thả tô lại tủ chén, lúc rửa tay thì Tả Thịnh Diễn đi nhanh tiến lên hai bước đứng ở phía sau cô.

Thanh Nhượng rửa tay sạch sẽ xong, xoay người, cái tay còn dính đầy nước bị hần nắm chặt.

Bàn tay khô ráo ấm áp của hần tức khắc tràn ngập hương vị trên tay cô.

"Thanh Nhượng." Hần cúi đầu nhìn cô, ánh mắt dưới đèn phòng bếp phản xạ ra một vài tia sáng chói chang, tựa như người thợ săn ẩn mình trong bóng đêm chuẩn bị hành động.

"Hả?" Thanh Nhượng hơi ngẩng đầu, tràn đầy ý cười, một từ mềm mại phát ra mang theo âm cuối lay động vành tai.

Tả Thịnh Diễn bình tĩnh nhìn cô, tiêu điểm của tầm mắt là đôi môi hồng phấn kia, thoáng thả mở miệng, "Hôn lễ, có lẽ sẽ không có."

"Không sao đâu."

Hần cảm thấy thật khó mở miệng nói, cô lại vô cùng tự nhiên rất nhẹ nhàng tiếp nhận rồi.

Tả Thịnh Diễn nhìn không được mà buồn cười, kéo kéo khóe miệng, cũng không biết là trào phúng hay là thật sự buồn cười, "Anh rất xin lỗi, nhưng mà anh không muốn nói xin lỗi, cũng không muốn buông tha em."

Hần dời tầm mắt xuống những lọn tóc trên ngực cô, đúng vậy, hần cũng sẽ có lúc chột dạ đến không dám đối mặt với người ta.

Trên tóc bỗng được dịu dàng vỗ lên, tiếng cười khê của Thanh Nhượng quẩn quanh bên tai hần, "Không sao cả nha, vốn dĩ em cũng không tính toán được anh buông tha mà."

Tả Thịnh Diễn ngẩng đầu, cái tay nắm tay cô chuyển thành giữ cầm, một tay khác ôm lấy eo cô, bế thẳng người lên để ở trước ngực, tiếng kinh hô nhỏ của cô đều bị hần nhào tới áp môi mình lên nuốt hết toàn bộ.

Tả Thịnh Diễn ôm cô lên trên lầu, môi vẫn không chút do dự cong thành đoạt đất.

Cái tay vừa rồi vuốt ve tóc hần của cô bởi vì khăn trang mà nắm lấy tóc hần, cánh tay mới rửa vẫn chưa khô, có một dòng nước nhỏ, theo đường cong

từ trán hấn chảy thẳng xuống. Một tay khác nắm chặt quần trang lạnh lẽo cứng cáp sau lưng hấn.

Tả Thịnh Diễn bế cô từ chỗ rẽ tầng hai đi thẳng lên tầng ba.

Hấn ngậm môi cô, giọng nói áp lực vào ban đêm tựa như quỷ hút máu bị cấm dục từ lâu đột nhiên được ném đến máu tươi, lạnh băng điên cuồng, "Em chỉ có thể là của anh, đời này, cho dù đã chết."

**

Thực xin lỗi.

Nhưng mà không có thực xin lỗi.

Sống hay chết, em đều là của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 9 - Chương 5: Tả Thịnh Diễn (5)

Sáng hôm sau, lúc Thanh Nhượng thức dậy thì Tả Thịnh Diễn và Tả Hữu đều đã đi rồi, cô ngủ ở phòng của Tả Thịnh Diễn, bộ sườn xám mặc tối hôm qua đã bị hấn xé hỏng mất, được đặt lên sô pha trong phòng, sườn xám với nhiều nút thắt nằm trên sô pha bỗng mang theo vẻ đẹp lười biếng lạ kỳ.

Bên mép giường có một cái ghế dựa, áo khoác quân trang của hấn vắt trên lưng ghế, đây là tối hôm qua không có.

Thanh Nhượng ngồi dậy hoàn thân, khoác áo của Tả Thịnh Diễn ôm sườn xám trên sô pha đi xuống lầu.

Căn phòng vô cùng yên tĩnh, bước chân của cô rất nhẹ, ngay cả tiếng vang cũng không có.

Cô về phòng nửa mặt chải đầu, trên bếp có một nồi cháo, trong sân chỉ có một người hầu già đang ngồi phơi nắng thêu hoa.

Nhìn thấy cô xuống dưới liền cười đến hòa ái thân thiện, "Cô Từ dậy rồi."

Thanh Nhượng cười gật gật đầu.

Tầm mắt của người hầu già dừng ở giữa hai chân cô, cười đến vui vẻ có chút không khép miệng được, "Tốt tốt tốt." Liên tục nói ba chữ tốt, cũng không biết là tốt cái gì.

Bà bỏ đồ vật trong tay vào rổ thêu hoa bên chân, đứng lên đi vào trong, "Cháo nóng rồi, ăn chút cháo trước, một lát nữa tôi lại nấu cơm cho cháu."

Thanh Nhượng thuận theo gật gật đầu, "Vâng ạ."

Người hầu già múc một chén cháo đầy, bưng nước chấm lên bàn, tiện tay kéo ghế dựa ra cho cô.

Thanh Nhượng ngồi xuống ăn cháo, bà an vị ở một bên nhìn cô, ánh mắt hòa ái như là ngắm con dâu mới ra lò.

Thế đạo không yên ổn, khu dân cư của quân bộ bên này đã xem như là nơi có lực lượng vũ trang rất mạnh trong thành phố, Thanh Nhượng ăn cháo, bên ngoài vang lên một tiếng nổ lớn.

Cái muỗng của cô dừng lại, thả xuống chén.

Người hầu già vội vàng vàng đứng dậy nhìn qua cửa sổ phòng bếp, bởi vì cách rất xa, căn bản chẳng thấy được gì cả, tiếng nổ mạnh qua đi thì không còn tiếng động kỳ quái nào truyền đến.

"Ai." Bà thở dài, xoa xoa tay lên tạp dề, ưu sầu trở lại chỗ ngồi xuống, "Hôm nay phải giết mấy tên quỷ Nhật Bản."

Thanh Nhượng chớp nhẹ đôi mắt, cúi đầu dùng muỗng khuấy cháo trong chén, "Đi đừng lo lắng, việc gì rồi cũng sẽ qua mà, đất nước này cuối cùng cũng sẽ chỉ thuộc về chính chúng ta."

Thanh Nhượng nói chuyện không nhanh không chậm, lực độ tốc độ đều vừa vặn, hơn nữa trong chất giọng ôn nhuận của cô, có một loại sức mạnh khiến người ta dễ dàng tiếp thu.

"Đúng thế." Người hầu già đáp, ánh mắt triu mến nhìn cô, "Chỉ là đáng tiếc, hôn lễ của cháu với Thịnh Diễn....."

Thanh Nhượng cười khẽ nhìn bà, nhẹ nhàng lắc đầu, trước mặt quốc gia, không phải là lúc Tả Thịnh Diễm bận tâm đến chuyện tình cảm riêng tư.

Đây là điều mà bất kỳ người nào cũng hiểu được, huống chi cô còn là người phụ nữ của Tả Thịnh Diễm.

Người hầu già hiền lành cũng nhìn ra được sự thấu hiểu và bao dung của cô, nâng bàn tay đầy nếp nhăn vỗ vỗ bả vai cô, "Cô bé, sau này Thịnh Diễm sẽ đối tốt với cháu."

Thanh Nhượng gật gù đầu, bà tiếp tục nói, nhìn xung quanh căn nhà có chút quanh quẩn, "Người hầu trong nhà này sáng nay Thịnh Diễm đều cho đi về hết, bây giờ, chỉ còn lại bà già này thôi."

Thanh Nhượng buông cái muỗng xuống, vươn tay qua cầm lấy cái tay đầy nếp nhăn của bà, nhẹ nhàng xoa xoa.

Giữa trưa người hầu già làm cơm, bà sống chết không cho Thanh Nhượng động tay, Thanh Nhượng vẫn luôn ở bên cạnh nghe bà nói chuyện, cuối cùng hỗ trợ bụng thức ăn lên bàn, lúc cầm chén đũa thì lấy hai bộ.

Thanh Nhượng xới cơm, bà vừa vận rửa tay xong đi ra từ phòng bếp, "Đi cùng đến đây ăn đi ạ, nhà này chỉ có hai di cháu ta."

Bà cau mày muốn từ chối, Thanh Nhượng tiến lên hai bước giữ tay bà lại, "Một mình cháu ăn cơm cũng ăn không vô."

Bà cười cười, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý, "Cô bé, gọi tôi là di Phương. Thịnh Diễm gọi tôi như vậy, còn Tiểu Hữu kêu là bà cô."

Thanh Nhượng cười gật đầu, kéo bà đến cạnh bàn ngồi xuống, đưa chén đũa qua, "Đây ạ, di Phương."

Tả Hữu về nhà trước, tối muộn, di Phương đã ngủ rồi, Thanh Nhượng nấu bữa tối cho nó, sau khi ăn xong thì đuổi đi ngủ.

Tả Thịnh Diễm về muộn hơn tối hôm qua nhiều.

Hình như là tự mình lái xe về, tiếng tắt máy xe vang lên trong sân.

Thanh Nhượng khoác áo choàng, mở cửa chính phòng khách ra.

Hắn mặc một thân quân trang, nhuộm một tầng ánh trắng thanh lãnh, nhũ mảy, gương mặt nghiêm túc lạnh lẽo, đèn trong phòng vẫn sáng, Tả Thịnh Diễm biết có người còn chưa ngủ, có lẽ cũng đoán được là cô, chỉ là trong khoảnh khắc cửa phòng khách mở ra kia, hắn vẫn cảm thấy trong lòng nóng lên đầy an ủi.

Ánh đèn ấm áp trong phòng ở sau lưng cô, ngược sáng, gương mặt cô có chút mơ hồ không rõ.

Tả Thịnh Diễm lái xe trở về, bởi vì tình hình chiến tranh càng ngày càng gay gắt mà đường trong thành phố xuất hiện rất nhiều chướng ngại vật, hắn lái xe mà cánh tay căng thẳng, hiện tại rất muốn ôm cô.

Thanh Nhượng nắm áo choàng, đứng ở cửa nhìn hắn bằng ánh mắt nhu hòa.

Gương mặt của Tả Thịnh Diễm dần ôn hòa lại, đi tới cửa nâng cánh tay ôm cô một chút.

"Đã khuya rồi, sao lại không ngủ trước?"

Thanh Nhượng lắc lắc đầu, nghiêng người để hắn bước vào.

Tả Thịnh Diễm vào nhà, dép lê của hắn đã đặt ngay cửa, hắn thay đổi giày, cô khom lưng cảm giày của hắn thả lại trên kệ.

Hắn vươn tay nắm lấy tay cô, có chút lạnh lẽo, nắm gọn trong lòng bàn tay hắn tựa như thứ tơ lụa mềm mại nhất trên đời, dễ dàng quấn quanh người ta.

"Anh muốn ăn gì không?" Thanh Nhượng tùy ý để hắn kéo cô đi vào trong, ngẩng đầu nhìn bóng dáng to lớn của hắn hỏi.

Tả Thịnh Diễm lắc đầu, cuối cùng vẫn không nhịn nổi, xoay người khom lưng ôm cô lên bế công chúa, "Hừ." Hắn cúi đầu nhìn cô, ánh mắt cô tràn đầy ý cười, độ cong nơi khóe miệng cũng vừa vận, không hề hoảng sợ, một tay nắm áo choàng, một tay kéo cổ áo quân trang của hắn.

Tả Thịnh Diễm cong cong môi, từ sau khi quen biết cô, dáng vẻ cong khóe miệng của hắn không còn chỉ là lạnh băng châm chọc hay là sát ý, giống như hiện tại, mềm mại đến chính hắn cũng không thể tưởng tượng được.

Cơ thể vô cùng mệt mỏi, rồi lại dường như có động lực vô tận.

Tiếng quân ủng của hắn dẫm lên cầu thang có chút lớn.

Tả Thịnh Diễm nhẹ chân, đến khúc ngoặt thì dừng lại, "Tắt đèn."

Thanh Nhượng buông cổ áo hắn ra, tắt đèn, cầu thang sau khi không có ánh đèn, toàn bộ không gian đều tối đen mờ mịt, "Cẩn thận một chút." Cô nhẹ

giọng nhắc nhở.

Giọng nói trầm thấp của hắn trong bóng đêm tựa hồ kéo theo ý cười nhàn nhạt, "Sợ anh làm em ngã sao?"

"Không phải." Lời nói của Thanh Nhượng trước nay đều mềm mại, tay lại đặt lên cổ áo quân trang hắn, không nắm, mà là dán lòng bàn tay lên cổ hắn, mang theo xúc cảm lạnh lẽo, đôi mắt Tả Thịnh Diễn trong bóng tối sáng đến dọa người.

"Anh sẽ không để em ngã."

Hắn khe khẽ thở dài, lửa nóng trên người bị lời âu yếm dịu dàng này của cô ép tới mất dạng.

Hắn bế cô ổn định vững chắc lên tầng ba, vào phòng đặt người lên giường.

Tả Thịnh Diễn ngồi xổm dưới mép giường, Thanh Nhượng ngồi trên, hắn lùn hơn cô rất nhiều.

Đây là lần đầu tiên, hắn lấy tư thế ngẩng đầu thành kính mà nghiêm túc nhìn một nữ nhân, "Em có yêu anh không?"

Lời nói buồn nôn như vậy, hắn dường như ngay cả tự hỏi cũng không có đã bật thốt hỏi ra.

Thanh Nhượng nghiêng nghiêng đầu, đặt một tay lên vai hắn, cười khẽ không trả lời.

Tả Thịnh Diễn cũng cười rộ lên, lắc lắc đầu thăm mắng mình ngốc, đây là cái vấn đề gì vậy.

Không cần.

Hắn kéo tay cô lại, hôn một cái lên mu bàn tay.

Ôm cô nằm thẳng lên giường, Thanh Nhượng đẩy đẩy bờ vai của hắn, "Rửa mặt đi."

"Không cần." Tả Thịnh Diễn lắc lắc đầu, đột nhiên có chút vô lại tùy hứng, "Không muốn đi, không muốn động. Rất mệt."

Thanh Nhượng khe khẽ thở dài, kéo chăn qua đắp lên người hắn, gió tay xoa huyết Thái Dương cho hắn, nhấp nhấp môi nửa ngày, bỗng chồm tới hôn hôn lên khóe miệng hắn, "Cho dù tình huống như thế nào đi chăng nữa, anh cũng phải cẩn thận một chút."

Qua một hồi lâu, Thanh Nhượng cho rằng hắn ngủ rồi, thanh âm trầm trầm khàn khàn của hắn như là từ sâu trong yết hầu phát ra, "Ủm"

"Ngủ đi." Cô xoa huyết Thái Dương cho hắn, lại ấn ấn những huyết vị khác.

Tả Thịnh Diễn kéo tay cô xuống, hai tay cô khép lại nằm gọn trong hai lòng bàn tay hắn.

"Thanh Nhượng, Tiểu Hữu là con của anh trai anh."

"Anh trai anh và chị dâu có lập trường chính trị khác nhau, nhưng họ lại kết hôn, anh cho rằng anh trai không biết, cho rằng chị ấy có mục đích chính trị, lo lắng chị ấy sẽ làm hại anh trai, suy nghĩ rất nhiều cách hy vọng chia rẽ họ."

Tả Thịnh Diễn dịch sát lại gần, gối đầu lên vai cô, "Anh không biết, khi đó chị ấy mang thai Tiểu Hữu."

"Ủm" Thanh Nhượng nhẹ nhàng lên tiếng, "Tiểu Hữu có biết không?"

Tả Thịnh Diễn lắc lắc đầu thật nhẹ, "Mạng của nó, là cuối cùng anh trai anh và chị dâu dùng hai mạng của họ đổi lấy." Hắn dừng một chút, nói tiếp, "Và cả vị trí của anh hôm nay, là anh trai đưa anh lên."

Hô hấp của hắn đều nén rất nhẹ rất nhẹ, Tả Thịnh Diễn điều chỉnh một tư thế thoải mái, kéo Thanh Nhượng lại ôm vào lòng, bảo hộ cả người cô trong lồng ngực mình, cúi đầu hôn hôn lên đỉnh đầu cô, "Anh đã đồng ý với anh trai, cũng đồng ý với bản thân, đời này của anh, tất cả mọi thứ đều dành cho Tiểu Hữu."

Thanh Nhượng không nói gì, chỉ là nhẹ nhàng néo néo cơ bắp đang căng thẳng trên cánh tay hắn.

Bởi vì hai người ôm nhau mà ngủ, buổi sáng Tả Thịnh Diễn có chút động tĩnh là Thanh Nhượng liền tỉnh.

Tối hôm qua gần như nửa đêm mới ngủ, lúc Thanh Nhượng tỉnh thì cả người vẫn còn ở trạng thái mờ mịt.

Hắn đã nhanh chóng xoay người ngồi dậy, đứng cạnh mép giường mặc quần, cài cúc áo sơ mi.

"Tả Thịnh Diễn ~"

"Ừ." Tả Thịnh Diễn cúi đầu, vừa cài cúc vừa khom lưng hôn hôn lên trán cô, "Ngủ thêm một lát nữa đi, sau đó dậy ăn chút gì rồi chơi trong nhà, không cần ra cửa."

"Vâng." Thanh Nhượng gật gù đầu, cuối cùng vẫn bò lên lúc hắn đi rửa mặt.

Tả Thịnh Diễm bước ra từ phòng tắm, thấy cô đang ngồi ở mép giường đáng vẻ mơ mơ màng màng, hân nhịu nhịu mảy, Thanh Nhượng đứng lên, trong tay cầm cả vạt của hắn, ánh mắt còn mê man, bước chân cũng hơi xiêu vẹo, vẻ mặt lại là ôn nhuận no đủ.

Tả Thịnh Diễm vươn tay đỡ cô một chút, hơi ngửa đầu để cô thắt cả vạt, vòng tay ôm eo cô tránh để cô đứng không vững.

Động tác của Thanh Nhượng rất nhanh, không hề chậm trễ thời gian, thắt cả vạt xong cho hắn thì thò lại gần đầu vai hắn, "Cẩn thận một chút."

"Được." Tả Thịnh Diễm thời gian cấp bách, không rảnh ôn tồn cùng cô, khom lưng bế người trở lại giường, cuối cùng hôn cô một cái xoay người bước nhanh rời đi.

Trong khoảng thời gian này Tả Hữu phải đi qua quân bộ huấn luyện, mỗi buổi sáng đều cùng Tả Thịnh Diễm ra cửa.

Nó đã ngồi ở bàn ăn bữa sáng, nhìn thấy Tả Thịnh Diễm xuống cầu thang thì cung kính chào hỏi, "Cha."

"Ừ." Ánh mắt Tả Thịnh Diễm không hề nghiêm túc như mọi hôm, mà lộ ra một chút ôn hòa, đi đến vị trí cạnh nó ngồi xuống cùng ăn sáng.

Hai người gần như là đồng thời ăn xong, Tả Thịnh Diễm mở miệng gọi nó, "Tả Hữu."

"Vâng." Tả Hữu căng mặt, đôi mắt vừa đen vừa sáng nhìn Tả Thịnh Diễm, chờ hắn lên tiếng.

"Sau này phải gọi cô ấy là mẹ, phải nghe lời cô ấy, biết chưa?"

Trên gương mặt nhỏ xuất hiện một nụ cười xán lạn, Tả Hữu gật đầu thật mạnh, "Vâng ạ!"

**

Anh, em nuốt lời.

Em không thể dành mọi thứ cho Tả Hữu được.

Tình yêu của em, đã trót trao cô ấy mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 9 - Chương 6: Tả Thịnh Diễm (6)

Cuối tháng sáu, Tả Hữu không đi quân bộ huấn luyện nữa, Tả Thịnh Diễm lúc trước đi sớm về trễ, hiện tại lại thường xuyên trắng đêm không về.

Vali đặt ở phòng khách bên cạnh, Thanh Nhượng, Tả Hữu, di Phương, đồ đạc của ba người đều bỏ vào đó, hai ngày trước Tả Thịnh Diễm đã dặn, lúc nào cũng có thể rời đi, thành phố này, theo chiến hỏa lan tràn, cho dù là khu dân cư của quân bộ cũng không hề an toàn.

Vừa ăn xong cơm trưa không lâu, di Phương vẫn ở một bên thêu thùa, Thanh Nhượng đang dạy bài học lúc trước bị cắt ngang cho Tả Hữu.

Thanh Nhượng chỉ vào trên sách, cô đọc mẫu, Tả Hữu đọc theo, tay đồng thời viết lên tập, Thanh Nhượng nhìn nó viết, khoa tay múa chân sửa những chỗ chưa đúng.

Cửa phòng khách mở ra, xe của Tả Thịnh Diễm tiến vào sân.

Trên thân xe màu đen dính không ít tro bụi, dưới ánh nắng giờ ngọ trông càng dơ.

Lâu lắm rồi Tả Thịnh Diễm không trở về giữa trưa, gần như đã vài ngày không về nhà, sáng sớm vội vội vàng vàng thay một bộ quần áo dận dò hai câu lại đi mất.

Hơn nữa lúc này về còn dẫn theo Trình Cẩn.

Phía sau có một chiếc xe màu đen khác nối đuôi theo, sau khi dừng lại mới thấy người lái là Lưu Thừa.

Không cần hắn lên tiếng, cảnh tượng như vậy đã chứng minh rất rõ là có việc.

Di Phuong buông đồ vật trong tay xuống, có chút khản trương ngồi trên sofa nhìn Tà Thịnh Diễn cùng hai người rào bước đi nhanh vào.

Tà Hữu còn cầm bút trong tay, quay đầu nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Tà Thịnh Diễn.

Tà Thịnh Diễn vào nhà, hai người phía sau chào hỏi với Thanh Nhược và Di Phuong, Tà Hữu cũng từ trên ghế đứng lên chào.

Tà Thịnh Diễn xua xua tay, Trình Cẩn và Lưu Thừa đi thẳng đến góc đã đặt sẵn vali.

Di Phuong thở dài, bàn tay siết chặt ống tay áo.

"Di Phuong, còn muốn mang theo thứ gì thì bây giờ đi lấy đi ạ."

Di Phuong lắc lắc đầu, nghĩ lại vẫn đứng dậy đi về phòng mình, "Tôi đi nhìn lại một lần xem."

Tà Thịnh Diễn đi đến bên người Tà Hữu, thân hình hần cao lớn, nhìn từ trên cao xuống, "Tiểu Hữu, con cũng đi thu thập, mười phút."

Tà Hữu nhấp môi, gương mặt nhỏ nghiêm túc, gật gật đầu, quay lại dọn dẹp sách vở trên bàn trước tiên.

Tà Thịnh Diễn thở ra một hơi thật dài, xoay người đối mặt với Thanh Nhược, từ lúc hần bước vào cửa, người này liền nhìn hần bằng ánh mắt nhu hòa, hần giờ tay vuốt vuốt tóc cô, cô cười khẽ, Tà Thịnh Diễn trực tiếp bế ngang cô ôm vào trong lòng.

Lưu Thừa và Trình Cẩn còn ở phòng khách, thấy Tà Thịnh Diễn có hành động như vậy thì vẫn không nói gì, ánh mắt cũng không hề thay đổi, bọn họ đều rất mệt mỏi, đối mặt ba người đều đầy tơ máu, ai cũng cố gắng vực dậy tinh thần, gương mặt cương nghị tựa như tường thành cổ xưa, vĩnh viễn không bao giờ sụp đổ.

Một tay Thanh Nhược đặt lên vai Tà Thịnh Diễn, tùy ý để hần bế cô lên lầu.

Bước chân Tà Thịnh Diễn rất rộng, hai nấc thang chỉ cần một bước, dẫm thịch thịch thịch bế cô lên tầng ba, vào phòng.

Vật dụng của Thanh Nhược đã từ tầng hai dọn lên phòng của Tà Thịnh Diễn gần hết, vốn dĩ đồ vật mang tới không nhiều lắm, lại xếp một cái vali dưới phòng khách, bây giờ cơ bản chỉ còn hai bộ sườn xám treo trong tủ quần áo, và cả áo choàng móc trên giá.

Tà Thịnh Diễn đóng cửa lại, thả Thanh Nhược xuống, để cô dựa vào trên cửa, lập tức ôm chặt lấy cô.

Không nói một lời, cánh tay không ngừng siết chặt, chặt đến nỗi Thanh Nhược muốn hít thở không thông.

Tà Thịnh Diễn cúi đầu hôn cô, triền miên rồi lại hung ác, nửa là liếm láp nửa là xé rách, hô hấp lạnh lẽo trở nên vừa nặng nề vừa kéo dài.

Thanh Nhược vòng tay ôm lại, trấn an vỗ vỗ lưng hần.

Tà Thịnh Diễn dần dần bình tĩnh, hơi cong eo, dựa đầu vào vai cô, nhắm hai mắt, giọng vô cùng nhẹ, "Thanh Nhược, thực xin lỗi."

Rốt cuộc, hần vẫn phải nói xin lỗi với cô.

Thanh Nhược cười khẽ, lại vỗ vỗ lưng hần, tựa như cỏ lau trong gió, mềm mại lại cứng cỏi, "Đừng lo lắng, em sẽ bảo vệ họ thật tốt."

Tà Thịnh Diễn ngẩng đầu, hai tay ôm lấy cơ thể cô, cúi đầu nhìn, tầm mắt ngang với cô, hần muốn hỏi rằng em có thể làm được ư, lời nói đến miệng, bỗng đổi thành một câu khác, "Em có sợ không?"

Thanh Nhược gật gật đầu, khoe miệng còn mang theo độ cong nhẹ nhàng, "Sợ chứ, lại không sợ chút nào, có Tiểu Hữu và Di Phuong đi cùng mà, em không được phép sợ hãi."

Tà Thịnh Diễn giờ tay vuốt vuốt tóc cô, "Anh chỉ có thể thừa dịp tình hình vẫn chưa hoàn toàn mất khống chế mà đưa ba người đi, đến đại bản doanh bên kia, đó là nơi đảm bảo cuối cùng của bọn anh."

Thanh Nhược gật gật đầu, giờ tay nắm lấy bàn tay trên đỉnh đầu mình, gần đây chẳng thể nào nghỉ ngơi được, sự mệt mỏi của Tà Thịnh Diễn không chỉ hiện trên gương mặt, mà ngay cả làn da cũng mang theo dấu vết.

Cô nhẹ nhàng xoa xoa cái tay to của hần giữa hai lòng bàn tay mình, nhìn đôi mắt đầy tơ máu của hần, đau lòng dằn dò, "Anh cẩn thận một chút nhé, bọn em chờ anh."

Tà Thịnh Diễn cứ như thế nhìn cô, trong ánh mắt kia là sự đau lòng, sự bao dung, lòng dũng cảm không sợ hãi, khuôn mặt cô vẫn luôn mềm nhẹ mang theo gió xuân, bỗng có ánh mắt như vậy đáng lẽ là nên mâu thuẫn, nhưng hiện tại, thật giống như ngày nhật đi đêm buông xuống trắng xuất hiện, tự nhiên thấm đẫm sức mạnh luân hồi của sinh mệnh.

Tà Thịnh Diễn đột nhiên bật cười thành tiếng, "Thanh Nhược, trước khi về nhà anh đã rất sợ, thật đó." Hần lui về sau hai bước, kéo rộng khoảng cách với cô, trong hô hấp quỵên vào nhau vừa rồi của hai người có không khí mới mẻ nhanh chóng tràn vào, "Nhưng mà giờ đây anh được nhìn thấy em, anh đột nhiên tin tưởng vững chắc rằng cuối cùng chúng ta sẽ chiến thắng."

Thanh Nhượng cười gật gật đầu, "Vâng, đất nước này cuối cùng sẽ là của chính chúng ta."

"Ai." Nửa là thờ dài nửa là đáp lại, Tả Thịnh Diễn néo néo mặt cô, xúc cảm thật tốt, làn da cô non mịn, ngón tay hấn lại thô ráp, véo hai cái lấy ra đã có vết đỏ nhọt nhọt.

Có lẽ là hơi đau, Thanh Nhượng nhẹ nhàng nhú nhú mày, chẳng qua chưa nói gì cả, vòng qua hấn đi đến cạnh bàn trang điểm trống rỗng.

Tả Thịnh Diễn không biết cô định làm gì, cũng không lên tiếng, yên lặng đi theo cô, Thanh Nhượng ngồi xuống, hấn đứng ở phía sau.

Thanh Nhượng lấy một cây kéo, thả mái tóc của mình ra, mái tóc suôn mượt nháy mắt buông xuống, đã dài gần đến eo.

Thanh Nhượng soi gương, tự mình khoa tay múa chân một chút, cảm tóc lên không hề do dự từ cổ cắt ngang qua.

Tả Thịnh Diễn cứng đờ cả người đứng sau, ngay cả tầm mắt cũng không dời đi được.

Thanh Nhượng tìm thấy một sợi dây thừng trong ngăn kéo, không có màu đỏ, cầm dây thừng đen buộc phần tóc vừa cắt lại, dùng ngón tay chải hai cái rồi bỏ vào hộp tủ.

Tóc rất dài, ngắn kéo hơi nhỏ nên không vừa, phải gấp khúc ở bên trong.

Thanh Nhượng cầm kéo nhìn gương tia lại tóc, những vụn tóc nhỏ là tả rơi xuống, dừng trên chiếc cổ trắng ngần của cô, trên vai sườn xám tối màu, và cả trên sàn nhà bằng gỗ.

Tiếng kéo cạch cạch xen lẫn lời nói dịu dàng mà kiên định của cô, "Hy vọng lần tóc dài tiếp theo em có thể gặp lại anh, em sẽ chờ anh về buộc nó lên."

Bàn tay để sau người của Tả Thịnh Diễn siết chặt thành nắm đấm, rồi thả lỏng vuron ra đưa đến gần đỉnh đầu cô, vuốt hai cái thật khẽ, thu hồi tay, ổn định giọng nói run rẩy, gật gật đầu đồng ý, "Được."

Thanh Nhượng tia tóc xong, thả kéo lại ngăn tủ, đứng một bên vừa lắc mình để rớt vụn tóc trên người xuống, vừa xoay người mở miệng, "Nếu phải đi, tóc dài quá phiền phức, cắt thì tốt hơn."

"Ừ." Tả Thịnh Diễn gật gật đầu, tiến lên khom lưng phui vụn tóc rải rác trên cổ cô.

Thanh Nhượng dùng tay, chỉnh lại quần trang cho hấn, cúi đầu tùy ý để ngón tay thô ráp của hấn từng chút từng chút lấy vụn tóc trên cổ giúp cô.

Quần trang đã vài ngày không thay, bề mặt không sạch sẽ, rất nhiều dấu vết bụi đất, Thanh Nhượng thờ dài, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên quần áo hấn, cũng không phui được gì, vuron tay vòng lấy eo hấn dựa vào trên ngực.

"Thịnh Diễn."

Tả Thịnh Diễn dừng động tác, duỗi tay ôm cơ thể mảnh khảnh của cô, muốn ôm thật chặt, lại bởi vì cô quá gầy quá non mềm mà không dám dùng sức.

Hấn hắng giọng trả lời, "Ừm, anh ở đây."

"Em sẽ bảo vệ Tiểu Hữu thật tốt. Trước khi em chết."

Một giọt nước mắt của Tả Thịnh Diễn từ hốc mắt lăn ra, theo đường cong gương mặt rơi xuống đỉnh đầu cô.

"Thanh Nhượng....."

Thanh Nhượng dựa vào ngực hấn lắc lắc đầu, ý bảo hấn đừng nói gì cả.

Tả Thịnh Diễn im lặng, ôm lấy cô, hô hấp giữa cánh mũi tràn ngập hương vị của cô, trong lồng ngực là xúc cảm của cô.

Hai người lẳng lẳng ôm nhau một hồi, Thanh Nhượng lui ra khỏi vòng tay hấn trước, "Đi thôi, Tiểu Hữu và di Phương chắc là đang chờ ở dưới."

Tả Thịnh Diễn trầm mặc gật gật đầu theo cô đi ra ngoài.

Thanh Nhượng vuron tay định mở cửa phòng, Tả Thịnh Diễn kéo tay cô lại, Thanh Nhượng xoay người, ánh mắt mang theo ý cười nhu hòa, giọng nói dịu dàng, "Làm sao vậy?"

Tả Thịnh Diễn mím môi, tóc ngắn càng khiến cô trông có vẻ trẻ hơn nhiều so với số tuổi thật, khuôn mặt nhỏ xinh xắn tinh xảo, hấn cố gắng đè xuống sự âm u trong lòng, giọng thật trầm, "Nếu như anh chết....."

Thanh Nhượng cười ngắt lời hấn, một tay nâng lên làm tư thế đảm bảo, "Em sẽ nuôi nấng Tiểu Hữu trưởng thành."

Tả Thịnh Diễn kéo kéo khoe miệng, đột nhiên có chút cảm xúc ác độc lan tràn, "Sau đó thì sao, tái giá hay là đến tìm anh?" Vừa dứt lời, hấn lại tự dùng

ngữ điệu châm chọc mở miệng, "À, không cần dùng từ tái giá này, bản thân em vốn dĩ chưa từng gả cho ai."

Thân thể Thanh Nhượng hơi cứng đờ, tay đặt trên nắm cửa thả xuống, xoay người đối diện với hắn.

"Anh hy vọng em đến tìm anh ư?"

Giọng cô thật sự rất nhẹ, không có oán hận, thậm chí tức giận cũng không có.

Ánh mắt nhìn qua, thanh đạm, tựa sương mù.

Tả Thịnh Diễn hít mắt nhìn cô, đột nhiên bế người nện lên trên cái giường phía sau, nhào tới một tay giữ cầm găm cắn môi cô, giọng nói lạnh lẽo nặng nề lại tàn nhẫn, "Anh hy vọng, anh hy vọng em lúc nào cũng ở bên cạnh anh, không rời khỏi cho dù chỉ một giây....."

Hắn cắn rất mạnh, khóe miệng Thanh Nhượng rách ra, mùi máu tươi lan tràn giữa môi hai người.

Tả Thịnh Diễn đè lên người cô vươn tay muốn cởi sườn xám của cô ra, bàn tay dừng ở cổ áo, nước mắt bỗng lộp bộp rơi xuống, liếm nơi bị rách trên môi cô, không làm gì khác nữa.

Thanh Nhượng quay đầu, nước mắt chảy xuống dra giường.

Nước mắt hắn rơi lên mặt cô, hòa lẫn với nước mắt của cô lăn đầy mặt, phần giường phía dưới cũng ướt một mảnh.

Tả Thịnh Diễn ngừng khóc, không nói một lời ngời dậy ôm cô vào trong ngực, môi đặt trên đỉnh đầu cô, tựa như tư thế ôm trẻ nhỏ mà nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

"Đây chính là nỗi hận của nước nổi thù của nhà, tất cả những tên Nhật Bản kia nhất định phải chết không toàn thây," Tả Thịnh Diễn nhắm mắt cúi xuống, từ đỉnh đầu hôn một đường tới cổ cô, một ít vụn tóc nhỏ dính lên môi hắn, Tả Thịnh Diễn cọ rớt trên cổ áo cô, "Nếu anh chết, tìm một người đối tốt với em mà gả. Tiểu Hữu..... Tìm người đối tốt với em, còn phải đối tốt với Tiểu Hữu."

Thanh Nhượng không nói gì, Tả Thịnh Diễn bế cô đặt xuống đất, sửa sang lại váy vuốt thẳng tóc cho cô, nhìn gương mặt khóc đến lem luốc của cô, thò tới gần hết hôn lại liếm, miệng mặn chát, cay đến trái tim hắn cũng đau.

Kéo cô đi ra ngoài.

Lúc hai người đi ngang qua tầng hai sắp đến tầng một, Tả Thịnh Diễn xoay người lại, hắn đứng ở hai nấc thang phía trước, hơi ngẩng đầu nhìn Thanh Nhượng, nhũn chặt mày, giọng khô khốc, "Nếu anh chết, em thật sự sẽ tìm một người khác để gả sao?"

Thanh Nhượng cười rộ lên, nghiêng nghiêng đầu vươn đầu lưỡi liếm liếm nơi bị hắn cắn chảy máu, không đáp.

Tả Thịnh Diễn nhấp môi nhìn cô, đợi hơn nửa ngày không nghe cô trả lời.

Đôi mắt mới khóc nên sáng lấp lánh trong veo, vành môi rướm máu trông càng đẹp kinh tâm.

Hắn thờ dài, dùng tay cách lớp quần nhéo đùi mình một cái, quay đầu lại tiếp tục dẫn cô xuống cầu thang.

**

Tôi hối hận.

Sống là người của tôi, chết là quỷ của tôi.

Không cho phép gả.

--- □ ---

Mỗi lần định ra khỏi phòng rồi cái tự nhiên kéo lại là ta lại =.=

Thiệt tình, hai người này cứ dây dưa miết thấy một hà, làm gì dứt khoát làm luôn một lần đi =))))))

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoi Chung Có Chủ (Tình Thoi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 9 - Chương 7: Tả Thịnh Diễn (7)

Sinh hoạt ở căn cứ địa bên này tuy rằng hơi gian khổ, nhưng cũng may là mọi người xung quanh đều tốt bụng giản dị, ai cũng nâng đỡ lẫn nhau, lo lắng cho người thân ở tiền tuyến.

Tin tức truyền đến tốt lên từng ngày, những thành phố xung quanh đã khôi phục sinh hoạt sản xuất cơ bản, chiến tranh đang chậm rãi lùi xa, nhân dân càng ngày càng cảm thấy hưng phấn.

Rốt cuộc cũng đến ngày lục tục trở về.

Không khí vui mừng bao trùm khắp căn cứ địa.

Bởi vì có trẻ nhỏ, vẫn mở dạy học cơ bản, cuộc chiến tranh bất nguồn từ sự lạc hậu càng khiến giai cấp lãnh đạo nhận ra được tầm quan trọng của tri thức, giáo viên ở căn cứ địa không nhiều lắm, nhưng mỗi người đều tận tâm tận lực, Thanh Nhượng cũng là một trong số đó.

Bọn nhỏ cũng vô cùng nghiêm túc, có điều gần đây vì phải trở về, lúc nào cũng có đứa xin nghỉ về nhà hoặc đi học được một nửa lại được người thân gấp không chờ nổi nên đến lớp đón.

Được về nhà, tiếng pháo, tiếng hét to của bạn bè người thân, tiếng khóc thút thít vì vui sướng, hòa lẫn vào nhau, toàn bộ căn cứ địa đều phát ra ánh sáng rực rỡ mang một sắc màu tươi mới.

Bánh bao nhỏ của chị họ đã có cái tên rất hợp thời cục, Hưng Diệu, được tám tuổi rồi.

Vẫn cứ dính Thanh Nhượng, sau khi tan học thì ở lại lớp phụ Thanh Nhượng dọn dẹp các thứ, sau đó xách túi giúp cô, cái tay nhỏ của mình được Thanh Nhượng nắm.

Vì sự sắp xếp của Tả Thịnh Diễn, cả nhà chị họ và Thanh Nhượng ở chung một cái sân, chỉ cách nhau một bức tường, hơn nữa trong đợt cải tạo lần trước đã được thông một cánh cửa.

Chiến tranh thắng lợi, anh rể trở về cùng dòng quân nhân đầu tiên đến thành phố, anh không từ bỏ việc kinh doanh lúc trước, tới căn cứ địa này cũng chỉ là quay lại thân phận quân thương, hiện tại là thời điểm chấn hưng mọi phương diện, càng là lúc nên mở rộng quy mô kinh doanh nhất.

Chị họ đã làm cơm xong, nghĩ có lẽ họ cũng sắp trở về nên bùng lên bàn.

"Tiểu Hữu đâu?" Quay đầu thấy Thanh Nhượng và Hưng Diệu, chị họ vừa cười tạp dề vắt lên ghế vừa hỏi.

"Chắc lại đi qua văn phòng bên kia rồi ạ."

Chị họ cười khẽ gật gật đầu, "Thịnh Diễn có lẽ cũng sắp trở lại, khó trách nó nóng vội."

Thanh Nhượng cầm chén, bỏ phần của Tả Hữu vào nồi riêng để lát nữa hâm lại, "Chúng ta ăn trước đi."

Chị họ gật gật đầu, nhân tiện đánh cái móng vuốt đang bóc đồ ăn của Hưng Diệu, Tả Hữu thân với Thanh Nhượng, tuy thời gian gặp nhau hơi muộn, nhưng quan hệ không kém, cố ý chờ nó trở về ngược lại không thú vị.

Lúc họ vừa đến căn cứ, Thanh Nhượng và chị họ không biết, nhưng trước đó Tả Thịnh Diễn đã nói hết với anh rể, cả nhà chị họ là cùng đi đến với mấy người Thanh Nhượng.

Anh rể luyến tiếc việc kinh doanh của mình, cũng không biết bên Tả Thịnh Diễn thương lượng với quân bộ ra sao, sau đó anh ta trở thành quân thương, mấy năm nay trong chiến tranh tuy rằng vốn lớn hơn lời, nhưng kẻ từ bây giờ, tiền lời không thể dự tính trước.

Trước kia anh rể và chị họ vợ chồng mỹ mãn, điều duy nhất không được trọn vẹn, chính là anh rể có hai đứa con riêng, cho dù nuôi bên ngoài, nhưng đó cũng là một vết thương trong lòng chị họ, cũng may chị nghĩ thoáng, lại có Hưng Diệu ở bên cạnh, mới không đến nỗi mâu thuẫn cãi nhau.

Lúc họ lên đường, không có dẫn con riêng theo, chị họ tuy không hỏi, nhưng có lẽ cũng biết trong đó có ý tứ của Tả Thịnh Diễn.

Dù loại chuyện xảy ra, thái độ của chị họ đối với Tả Thịnh Diễn chưa gặp nhiều năm đã hòa hoãn rất nhiều.

Chị vốn dĩ không chán ghét Tiểu Hữu, Tiểu Hữu nghe lời lại thường xuyên chiếu cố Hưng Diệu, chị họ hiện tại cũng coi như chân chính chấp nhận việc Tiểu Hữu là con trai Thanh Nhượng.

Ba người ăn cơm, Hưng Diệu đang trong giai đoạn phát triển cơ thể, thích ăn thịt không ăn cơm, bây giờ thịt quý giá, chị họ lúc nấu ăn luôn thêm một chút thịt vào các món, Hưng Diệu kén ăn, bữa nào chị họ cũng phải dạy dỗ.

Chị họ bên kia còn đang lải nhải, Trình Cẩm bỗng từ cửa bước vào.

Thanh Nhượng ngồi đưa lưng về phía cửa, chị họ đột nhiên ngừng nói, thiếu chút nữa com trong miệng đã rớt ra.

Chị nhanh nhẹn dùng tay bịt miệng, mở to hai mắt chỉ chỉ về phía cửa.

Thanh Nhượng quay đầu lại, thấy Trình Cẩn một thân quân trang mặt đầy mệt mỏi thì nhủ nhủ mảy.

"Cô Từ." Đã nhiều năm không gặp, dường như cô vẫn là cô của ngày hôm qua, so với lần trước rồi đi, tóc thật dài, sườn mượt xõa sau người, mặc sườn xám màu nhạt, dáng ngồi rất đẹp, làm nổi bật lên đường cong duyên dáng.

Một gương mặt, thêm dấu vết của năm tháng, càng hiện lên ý nhị mềm nhẹ.

Trình Cẩn chỉ vừa mở miệng gọi một tiếng, khuôn mặt đen nhánh liền căng chặt, nước mắt chực trào ra.

Thanh Nhượng ngồi thẳng tắp, buông đầu xoay người nhìn hẩn, rõ ràng từng câu từng chữ hỏi, "Tả Thịnh Diễn đâu?"

Giọng cô hơi khô khốc, Trình Cẩn mím chặt môi nhìn cô, ánh mắt không buồn không vui, lác lác đầu.

Thanh Nhượng giơ tay che mắt, cô không khóc, nhưng chị họ ngồi phía sau lại khóc, Hưng Diệu tuy còn nhỏ, nhưng là trẻ con thời đại này, đều trưởng thành sớm đến khiến người ta đau lòng, không nói một lời đứng lên đi đến cạnh chị họ vỗ nhẹ lưng chị, lấy khăn nhỏ trong túi ra đưa cho chị.

"Ở đâu?" Thanh Nhượng nhìn Trình Cẩn hỏi, đột nhiên đứng bật dậy, ghé dựa bởi vì động tác mạnh của cô mà ma xát sàn nhà phát ra tiếng động chói tai, Thanh Nhượng căng giọng lặp lại, "Anh ấy ở đâu?"

Trình Cẩn vẫn cứ lác đầu, lấy từ trong túi ra một thứ, không tiến về phía trước, mà chỉ đứng ở cửa khom lưng đặt trên mặt đất.

Anh ta khe khẽ thở dài, "Quân công khen thưởng mấy năm nay của tướng quân, sau này quân bộ sẽ trực tiếp chia cho cô. Tiểu Hữu..... Tiểu Hữu tôi dẫn theo, quân bộ sẽ sắp xếp cho nó."

Thanh Nhượng chớp chớp mắt, nhẹ nhàng nở nụ cười, "Cho nên làm sao?"

Cô cười thật nhẹ, xen lẫn cảm giác hồng mắt, Trình Cẩn không đành lòng, khẽ cắn môi, vẫn nói xong một câu cuối cùng, "Lời cuối của tướng quân, bảo cô hãy gả cho một người đối tốt với mình."

Trình Cẩn xoay người đóng cửa, rồi đi.

Chị họ thút tha thút thít nước nờ đứng lên, muốn an ủi cô, Thanh Nhượng đưa lưng về phía chị, dáng đứng thẳng tắp, lác lác đầu, "Đề em ở một mình một lát."

Chị họ còn muốn tiến lên, Hưng Diệu giữ tay chị lại, nhỏ giọng nói, "Mẹ, để đi yên tĩnh một chút đi ạ."

Chị họ nghĩ lại, gật gật đầu bước tới vỗ vỗ vai Thanh Nhượng, đưa Hưng Diệu về nhà.

Tiếng đóng cửa vang lên, toàn căn phòng chỉ còn lại một mình Thanh Nhượng, Thanh Nhượng tiến lên nhặt phong thư Trình Cẩn vừa đặt trên mặt đất.

Huân chương của Tả Thịnh Diễn, những chiếc huân chương đại biểu cho hành trình vinh dự cả đời hẩn, một ít giấy khen quân công, và cả một phong thư hẩn gửi cho Thanh Nhượng.

Thật sự ngắn gọn đến không giống như là một lá thư, "Anh buông tha em, phải quý trọng bản thân."

Thanh Nhượng cười khẽ, ngón tay xẹt qua những chỗ lồi lõm trên mảnh giấy, bút tích hẩn rất mạnh, chữ vừa lớn vừa cuồng dã, ở trên giấy viết thư chói lọi đâm vào mắt người ta.

Hai năm sau.

Thanh Nhượng tổ chức sinh nhật ba mươi lăm tuổi ở nhà chị họ rồi thu thập hành lý bước lên xe lửa đi về phía nam.

Chị họ và Hưng Diệu đến nhà ga tiễn Thanh Nhượng, mấy năm nay Hưng Diệu lại cao thêm không ít, cậu nhóc chỉ lùn hơn Thanh Nhượng gần nửa cái đầu tận tình khuyên bảo dặn dò, "Di, đi phải chú ý an toàn, lên xe lửa nhất định phải cẩn thận, đi chơi một thời gian ngắn phải trở về thật nhanh, nhớ là đến nơi phải viết thư gửi về....."

Thanh Nhượng chỉ cười khẽ gật đầu đáp được.

Hưng Diệu nói một đồng, vẫn chưa đã thềm không yên tâm, "Thời nào. Lỡ tai của di con bị con nói đến sắp đóng kén rồi." Chị họ chen vào giữa hai người, kéo tay Thanh Nhượng vỗ vỗ lên, khe khẽ thở dài, "Ài, Tiểu Nhượng à, em phải thật chú ý đó, bên ngoài không thể giống khi ở nhà, phải....."

Hai mẹ con này thật là, Thanh Nhượng ngoan ngoãn đồng ý.

Một đường tiễn đến cạnh xe, Hưng Diệu giúp cô mang hành lý lên, chị họ thậm chí đã làm quen với vài người khách khác.

Xe lửa xuất phát, Hưng Diệu ôm bả vai chị họ, hai người trở thành phong cảnh qua cửa sổ xe của Thanh Nhượng, hình ảnh cuối cùng, là chị họ khóc, Hưng Diệu đang cúi đầu vỗ lưng chị an ủi.

Việc kinh doanh của anh rẻ càng ngày càng bận rộn, tình cảm giữa Hưng Diệu và chị họ càng ngày càng tốt.

Giang Nam có một thị trấn nhỏ tên là Tĩnh Linh, cái tên rất êm tai, là cố hương của một vị học giả, người này đã từng viết một áng văn về Tĩnh Linh mà Thanh Nhượng cần lúc còn đi học.

Miêu tả thật sự rất đẹp, khí hậu thích hợp, phong cảnh nên thơ, địa linh nhân kiệt.

*Địa linh nhân kiệt: đất linh thiêng thì sinh người hào kiệt.

Khi đó Thanh Nhượng đang soạn bài ở khu dừng chân của giáo viên trong trường học, bởi vì Tả Thịnh Diễn nói hôm đó sẽ đến, cửa phòng không đóng cô ở bên cửa sổ soạn bài, giọng mềm nhẹ không nhanh không chậm đọc lên bài văn kia.

Lúc Tả Thịnh Diễn đến thì cô mới bắt đầu đọc không bao lâu, hần liền đứng ở cửa phòng nghe cô đọc xong cả bài.

Rồi sau đó nói với Thanh Nhượng rằng nơi này nhất định rất đẹp.

Thanh Nhượng gật đầu phụ họa, "Nếu có thể thì, sau này em muốn đến nơi đó định cư. Rất thoải mái, thích hợp sinh hoạt."

Tả Thịnh Diễn lúc ấy nghe qua chỉ là gật gật đầu chưa nói gì thêm.

Tĩnh Linh là một thị trấn nhỏ vùng sông nước, đến nhà ga đi xe, xuống xe lại lên thuyền.

Sông và hồ nối thông với nhau, những chiếc cầu cong cong đủ mọi kích thước, hoa sen nở rộ đẹp tựa tranh vẽ.

"Anh là người địa phương của Tĩnh Linh à?" Thanh Nhượng ngồi ở đầu thuyền, vali đặt bên chân, ngẩng đầu hỏi người chèo thuyền.

Chàng trai giản dị gật gật đầu, "Tôi ở đây từ nhỏ."

"Cho phép tôi hỏi thăm một chút." Thanh Nhượng cười mở miệng, "Mới một hai năm trước thôi, nơi này có người đàn ông xa lạ nào một mình dọn đến ở hay không?"

Người chèo thuyền nghiêm túc nhớ lại, không bao lâu đã có đáp án, "Có đấy, anh ta vừa cao to vừa vô cùng đẹp trai, nghe nói vốn là một người tham gia quân ngũ đánh mấy tên quỷ."

Giọng điệu sùng kính không thêm che giấu, Thanh Nhượng cười nghe xong gật gật đầu.

"Ai ~ đáng tiếc, là một người quê, nếu không phải đã từng đánh giặc cũng sẽ không tới thị trấn trên của chúng tôi làm nghề mộc."

"Chị tìm anh ta hả?"

Thanh Nhượng xán lạn nở nụ cười, "Đúng vậy, chồng tôi."

"!" Anh chàng vừa chịu kinh hách thiếu chút nữa quăng mái chèo xuống nước.

Sau đó lại nói thêm vài câu, người chèo thuyền thành thật tốt bụng đưa Thanh Nhượng lên chỗ bờ gần địa điểm nhất, "Chị đi thẳng con đường này, có một cửa hàng nghề mộc không treo biển, chính là cửa hàng của..... chồng chị." Vẫn còn hơi kinh ngạc, nhưng cũng nói được cái xưng hô này ra.

Thanh Nhượng cười nói cảm ơn, kéo vali hành lý lên bờ.

Giang Nam là thị trấn nhỏ vùng sông nước, đường không rộng, có điều rất sạch sẽ, phiến đá xanh lót đường, Thanh Nhượng mang đôi giày có chút cũ, tiếng vang lộc cộc một đường tựa như một bản nhạc.

Cửa hàng nghề mộc rất bình thường, trong tiệm đặt mấy cái giá gỗ lớn, trên đó cũng chỉ là vài món tầm thường.

Cửa mở rộng, trong tiệm không có người.

"Cốc cốc." Thanh Nhượng đứng ở ngoài, gõ gõ cửa.

Không có tiếng đáp lại.

Thanh Nhượng nhấp nhấp môi đi vào, thuận tay đặt cái vali bên cạnh, đi thẳng về phía sau cửa hàng.

Người nào đó ở trong sân, một chân từ gót đến đầu gối có kim loại cố định, mặc đồ lao động đậm màu rộng thùng thình, tóc ngắn ngắn, lộ ra cái cổ phơi đen đen, ngồi trên ghế, đang mài giữa đầu gỗ trên bàn làm việc trước mặt.

Cô không che giấu tiếng bước chân của mình, một đường đi về phía hần.

Động tác trong tay Tả Thịnh Diễn dừng lại, không có xoay người, cảm giác mãnh liệt này khiến trái tim đập thật mạnh, va chạm vào lồng ngực, dường

như xung quanh đều là nhịp tim mạnh mẽ, chấn động đến màng nhĩ cũng phát đau.

Thanh Nhượng nhẹ nhàng cười cười, giờ tay đặt lên bờ vai hắn, "Chắc chắn không cần quay đầu lại nhìn hả?"

Hắn không có sức lực cầm đồ vật trong tay, cả người đều mềm nhũn, nhưng phần lưng vẫn căng chặt, hết như bàn làm việc cứng rắn lạnh lẽo trước mặt.

Thanh Nhượng nửa ngồi xổm xuống, vươn tay ôm lấy eo hắn, thở dài, giọng điệu mềm nhẹ mang theo đau lòng và nhung nhớ, như là trách yêu đứa con ham chơi quên cả về nhà, "Trốn gì chứ, đáng về anh ra sao cũng không quan trọng, anh sợ cái gì."

Tả Thịnh Diễn cứng nhắc xoay người lại, trong khoảnh khắc nhìn thấy cô, đầu óc bỗng trở nên trống rỗng, hắn đã từng ảo tưởng qua vô số cảnh tượng, mỗi ngày mở mắt đều nghĩ đến cô, nhắm mắt cũng nghĩ đến cô.

Rất nhiều viễn cảnh là cô đột nhiên xuất hiện, nhiều hơn là cô trở thành vợ người khác, kéo cánh tay người khác nói cười oanh oanh.

Bây giờ, bỗng dưng luống cuống tay chân.

Khoảnh khắc giằng co giữa sự sống và cái chết, khi đó, hắn nhớ đến cô, nghĩ rằng sau này cô phải làm sao đây.

Mà hiện tại, cả người Tả Thịnh Diễn còn cứng đờ hơn cả lúc sắp chết, như là mỗi tế bào đều gấp không chờ nổi muốn trào ra chút chất lỏng để phát tiết cảm xúc sắp sôi trào.

Hắn muốn thử, có lẽ cần chắc chắn đây không phải là do hắn nhớ nhung thành tật mà xuất hiện ảo giác, Tả Thịnh Diễn ngẩng đầu, đặt tay lên tóc cô.

Đỉnh đầu đen nhánh, dính vụn gỗ trên lòng bàn tay hắn.

Rốt cuộc hắn cũng xác định, hắn cho rằng mình sẽ rơi nước mắt, nhưng mà không có.

Tả Thịnh Diễn dang tay ôm lại cô, lực độ không lớn, chỉ là ôm cô vào lòng.

Mở miệng, tựa như mang theo sức mạnh diệu dàng bao dung của sinh mệnh sau khi trải qua một khoảng thời gian kéo dài vô hạn, "Em đã đến rồi."

**

Tôi, có tài đức gì.

Thanh Nhượng, em đã đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thoại Chung Có Chủ (Tinh Thoại)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 9 - Chương 8: Tả thịnh diễn (ngoại truyện 1)

"Thanh Nhượng, khoảng cách thời không xảy ra lỗi."

Thanh Nhượng nhẹ nhàng nhíu nhíu mày, "Ừm, khi nào thì giải quyết xong?"

"Chúng tôi sẽ nhanh chóng sửa chữa, cô tạm nghỉ một chút nhé."

"Được."

Tả Thịnh Diễn cảm giác mình nằm mơ một giấc mơ dài thật dài.

Trong mơ, có một người con gái dịu dàng như nước; trong mơ, Tiểu Hữu trưởng thành; trong mơ, chiến tranh kháng Nhật thắng lợi.

Cuối cùng, hắn chết ở thị trấn nhỏ Giang Nam, đôi tay được cô nắm chặt.

Ngày đầu tiên khai giảng tiểu học của Tả Hữu, nó rời giường, mặc quần áo, rửa mặt chải đầu rồi sửa soạn lại cặp sách, ăn xong bữa sáng vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng Tả Thịnh Diễn xuống lầu, Trình Cẩm cũng ngồi trên sofa chờ.

Tả Hữu rốt cuộc tuổi còn nhỏ, tuy cố gắng tỏ ra không vội, nhưng khuôn mặt nhỏ lại nhìn đến mức đỏ bừng, Trình Cẩm xem mà buồn cười, chẳng qua Tả Thịnh Diễn từ trước đến nay không phải loại người hay đến trễ.

"Tiểu Hữu, đi lên gọi tướng quân một chút đi."

Tà Hữu từ trên ghế đứng dậy, "Vâng." Lộc cộc đi lên cầu thang.

"Cốc cốc cốc." Tà Hữu gõ cửa ba cái.

Bên trong truyền ra thanh âm của Tà Thịnh Diễn, giọng nam khàn khàn cách ván cửa có vẻ trầm thấp, "Làm gì?"

Hình như còn buồn ngủ.

Tà Hữu nhấn giọng phát âm rõ ràng từng chữ, "Cha, chú Trình ở dưới."

"Ừ." Tà Thịnh Diễn ách một tiếng, giờ tay dùng sức ấn ấn trán, "Cha sẽ xuống dưới ngay."

"Vâng." Cậu nhóc lại lộc cộc đi xuống lầu.

Toàn bộ tâm trí của Tà Thịnh Diễn đều là nụ cười mềm nhẹ của cô, đầu óc kêu ong ong, có chút đầu nặng chân nhẹ đi rửa mặt, thay đồ, áo khoác cũng chưa mang, mặc xong áo somi đã xuống lầu.

Trình Căn ngồi trên sô pha, nghe tiếng bước chân thì xoay người định chào hỏi, vừa thấy hấn liền cảm giác cực kỳ quái dị, "Chào buổi sáng tướng quân." Tốt hơn hết vẫn nên chào trước.

Đúng là đáng vẻ vô cùng rõ ràng trong trí nhớ hấn, Tà Thịnh Diễn tựa có tựa không gật gật đầu, quay sang nhìn nhìn lịch trình trên tường, ký ức trong đầu không có chút mơ hồ nào, sáng nay là ngày đầu tiên khai giảng tiểu học của Tà Hữu, mỗi một góc mỗi một món đồ trong nhà hấn đều không xa lạ.

Mơ ư?

Tà Thịnh Diễn nhắc chân muốn đi ra ngoài, đi Phương bụng bữa sáng của hấn từ trong bếp ra, "Thịnh Diễn, ăn sáng."

"A? Vâng." Tà Thịnh Diễn phản ứng chậm nửa nhịp, xoay người đi về phía bàn ăn.

Di Phương đặt chén lên bàn, ngẩng đầu nhìn hấn cười hiền lành, "Tối hôm qua Thịnh Diễn ngủ muộn lắm phải không? Chưa đủ giấc." Bà vươn tay đến chỉnh lại áo somi cho hấn.

Tà Thịnh Diễn phản xạ có điều kiện muốn đẩy tay ra ngăn lại, ý thức được người trước mặt là Di Phương lại áp động tác xuống.

Di Phương mở hai cúc áo cuối cùng của hấn, Tà Thịnh Diễn cúi đầu nhìn mới phát hiện mình cài sai rồi.

"Di Phương, để cháu tự làm."

"Được." Tà Thịnh Diễn trước nay đều là tính tình lạnh nhạt, Di Phương không nói hai lời, buông tay để hấn tự làm.

Tà Thịnh Diễn đứng ở mép bàn cài cúc áo, Tà Hữu nhìn hồi lâu, khẽ nhếch khóe miệng, nghiêng nghiêng đầu mở miệng hỏi nhỏ, "Cha, hôm nay không mặc áo khoác à?"

Động tác trên tay Tà Thịnh Diễn khựng lại, hấn nhắm mắt sai Trình Căn đang ngồi trên sô pha, "Đi lên phòng lấy áo khoác giúp tôi."

"Vâng."

Tất cả mọi người đã nhìn ra, trạng thái sáng nay của Tà Thịnh Diễn vô cùng không tốt. Lên xe còn thiếu chút nữa đụng đầu.

Không khí trong xe rất áp lực, hấn ngồi phía sau cứ cau mày, Tà Hữu không dám nói gì, Trình Căn cũng im re.

Đến cổng trường, Tà Hữu mở cửa xuống xe, Tà Thịnh Diễn đi theo.

Do Tà Thịnh Diễn dậy muộn, bọn họ đi qua quân bộ ngay bây giờ mới kịp lúc.

Trình Căn quay đầu nhìn nhìn, cuối cùng vẫn dừng xe đi xuống.

Bước chân của Tà Thịnh Diễn, vội vàng, rồi lại sợ hãi có kỳ điều gì đó.

Rất không giống hấn.

Hai ngày trước Lưu Thừa đã báo danh, hôm nay Tà Hữu chỉ cần đi thẳng đến lớp. Bởi vì là ngày đầu tiên khai giảng, phụ huynh trong trường không ít, thấy Tà Thịnh Diễn và Trình Căn đều gật đầu chào hỏi.

Tà Hữu tới cửa lớp, tạm biệt hai người xong lập tức đeo cặp bước vào, Tà Thịnh Diễn không đi theo, thân thể thẳng tắp tựa như một ngọn núi hùng vĩ đứng ở bên ngoài, ngay cả Trình Căn phía sau hấn cũng rất áp lực.

Đội mười mấy phút, tiếng chuông vào học vang lên, phụ huynh đưa con đến đã về gần hết, sân trường yên tĩnh lại.

Thầy giáo mất đeo kính tay ôm sách thông thả vào lớp Một 1.

Tà Thịnh Diễn nhắc chân đến gần cửa lớp.

"Chào các em, thầy là giáo viên chủ nhiệm của các em, thầy họ Hứa....."

Những lời sau đó đã không cần nghe nữa, Tà Thịnh Diễn trực tiếp xoay người rời đi, bước chân gấp gáp như là chạy trốn.

Trình Căn theo sau hần vẫn luôn nhanh nhẹn đuổi theo, Tà Thịnh Diễn kéo cửa xe ra ngồi vào, tiếng đóng cửa vừa trầm vừa nặng.

Xe đến bãi đỗ xe quân bộ, Trình Căn nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, Tà Thịnh Diễn đang dựa vào ghế, đầu ngửa ra, hai mắt nhắm chặt.

Trình Căn nhỏ giọng thử gọi, "Tướng quân?"

Tà Thịnh Diễn xua xua tay, "Cậu đi lên trước đi, tôi ở đây một lát."

Tà Thịnh Diễn cái dạng này, Trình Căn thật sự trước giờ chưa từng thấy qua, đề xuống cảm giác bất ổn trong lòng, gật đầu đáp, "Vâng."

Trình Căn nhẹ nhàng mở cửa xuống xe, vừa định đóng cửa lại nghe được thanh âm của Tà Thịnh Diễn, "Đi tra, Từ Thanh Nhục, trong vòng một tiếng tôi muốn nhìn thấy tư liệu hoàn chỉnh."

Chỉ có một cái tên như vậy, muốn tra thì nói dễ hơn làm, hơn nữa lại còn mỗi một tiếng.

Trình Căn thầm than khổ trong lòng, chẳng qua lúc này đúng là không dám chọc đến vây ngược của Tà Thịnh Diễn, "Vâng."

Có lẽ là vận khí Trình Căn tốt, nghĩ sáng nay Tà Thịnh Diễn quá dị, trực tiếp đi tra xét giáo viên chủ nhiệm lớp Một 1, lập tức phát hiện, tên của giáo viên chủ nhiệm được định ra ban đầu chính là Từ Thanh Nhục mà Tà Thịnh Diễn nói, sau đó không biết vì nguyên nhân gì, hai ngày trước mới đổi thành thầy giáo sáng nay kia.

Có mục tiêu liền dễ làm, mạng lưới tình báo của quân bộ rất nhanh nhạy, hướng chỉ là tại một khu vực này.

58 phút, bóng dáng Tà Thịnh Diễn xuất hiện trên tòa nhà văn phòng của quân bộ, Trình Căn đặt tư liệu lên bàn làm việc của Tà Thịnh Diễn.

Trên tư liệu không phải là ảnh chụp, mà là bức tranh một họa sĩ vẽ ra, người trong tranh tóc buộc lỏng lẻo sau đầu, mặc sườn xám màu nhạt, cổ áo có thêu hoa lan thanh tú.

Ngũ quan tinh xảo, hiền dịu cười tươi.

Hết thấy, đều là đáng vẽ mơ hồ lại vô cùng chân thật trong giấc mơ của hần.

Ngón tay Tà Thịnh Diễn nhẹ nhàng lướt qua mặt cô, khóe mắt cay cay, đầu ngón tay run rẩy dính màu mực. Trên gương mặt tinh xảo của cô vì thế mà lem luốc vài dấu vết sâu canyon.

Trình Căn đứng bên cạnh nhìn dáng vẽ giống như điên cuồng của Tà Thịnh Diễn, khắp lưng đầy mồ hôi lạnh, Tà Thịnh Diễn lạnh băng hệt một con dã thú hung mãnh, mà Tà Thịnh Diễn lúc sáng mới tỉnh dậy, cho dù vẫn luôn thất thần, nhìn có vẻ mờ mịt, nhưng sâu trong đáy mắt, tràn đầy cảm giác máu tanh giết chóc của mãnh thú thời viễn cổ, chỉ cần hần thả một chút khí thế ra, Trình Căn không nhìn vào đôi mắt hần cũng cảm thấy sợ đến sồn tóc gáy.

Tà Thịnh Diễn thật cẩn thận đặt bức tranh xuống, rồi sau đó mở ra tư liệu phía dưới.

Từ khi sinh ra đến hiện tại, huyết thống thân thích ba đời.

Những thứ này hần đều đã xem qua một lần, ở trong mơ, giáo viên chủ nhiệm mà Tiểu Hữu vô cùng thích, ngày hôm sau tư liệu cũng xuất hiện trên bàn làm việc của hần như thế này.

Tà Thịnh Diễn cúi đầu chớp chớp mắt, nhìn xuống cảm giác chua xót trong đôi mắt, đặt tư liệu và bức tranh vẽ cô chung với nhau, bỏ xuống nơi trong tầm tay trên bàn. Hần rút một phần tư liệu khác, mở bản đồ ra, "Mở hợp. Mười phút sau tôi muốn nhìn thấy tất cả đều có mặt."

Cả người Trình Căn căng thẳng, thực hiện chào theo nghi thức quân đội, "Vâng."

Tà Thịnh Diễn giờ phút này, thật khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Tà Thịnh Diễn cầm bút đỏ đánh dấu lên bản đồ, bức tranh vẽ cô đặt ngay kế bên, đánh dấu một cái lại nghiêng đầu nhìn một cái, sâu trong đáy mắt là sát ý lạnh băng, khóe miệng lại gợn lên độ cong dịu dàng.

Mười phút, tất cả nhân viên chắc là đã chờ trong phòng họp.

Tà Thịnh Diễn cầm bản đồ, quan trang nghiêm nghị, dầm giày đen bước vào phòng họp, thuận tay đóng cửa.

Ánh mắt hần, máu tanh lại tàn bạo, hơi thở quanh thân càng lạnh lẽo không hề có chút ấm áp nào, khiến tim người ta bỗng vô cớ đập nhanh.

Phòng hội nghị rất yên lặng, Trình Cảnh đứng một bên đợi lệnh, Luru Thừa ngồi ở vị trí cạnh hần chuẩn bị ghi chép.

Tà Thịnh Diễn mở bản đồ ra áp lên bảng đen, dùng châm cổ định bốn góc.

Hần cong ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ, tấm bản đồ đã bị bút đồ đánh dấu rất nhiều nơi nháy mắt trở thành tiêu điểm của tầm mắt mọi người.

"Bắt đầu từ bây giờ, tất cả lực lượng vũ trang mà chúng ta có thể không chế, chuyển đến nơi này 40%, nơi này 10%....."

"Vị trí này, bên trong núi là một kho súng ống đạn dược của quân Nhật Bản, giữa tháng sau....."

Tà Thịnh Diễn không để bất kì ai có thời gian lên tiếng, trực tiếp chỉ huy an bài, cuối cùng, lúc mọi người mặt đầy mờ mịt, hần đi mép bàn hội nghị, chống tay lên, thân thể nghiêng về phía trước nhìn họ, "Nghe hiểu chưa? Có ý kiến gì không?"

Mọi người không tự giác mà rụt rụt ra sau, dính sát vào lưng ghế dựa, đè thấp giọng gật đầu, "Nghe hiểu rồi, không có ý kiến."

Tà Thịnh Diễn lập tức xoay người rời phòng họp.

"Hà ~" Bên trong liên tiếp vang lên tiếng thở ra thật mạnh hết đợt này tới đợt khác, mãi cho đến khi không còn nghe thấy tiếng bước chân của Tà Thịnh Diễn mới dám nhìn sang người bên cạnh há hốc mồm nhỏ giọng, "Tướng quân làm sao vậy? Thật là khủng khiếp!"

Trình Cảnh bị hỏi nhiều nhất, bất đắc dĩ nhún nhún vai, "Tôi cũng không biết." Có lẽ, có thể đi hỏi cô gái tên Từ Thanh Nhượng kia, nhưng mà, lời này bây giờ Trình Cảnh làm sao dám nói ra.

Nếu không phải ái ngại các giáo viên khác, Tà Thịnh Diễn sẽ lái xe đi thẳng đến nơi Thanh Nhượng ở.

Hần ôm một lòng chờ mong, cả người đều căng thẳng, sợ hãi lại khần trương, đợi đến khi lòng bàn tay đầy mồ hôi mới dám nhẹ nhàng gõ gõ cửa sắt, kết quả, người mở cửa nhìn huân chương nơi đầu vai hần qua lớp mắt kính, "Chào ngài quân gia? Ngài muốn tìm ai ạ? Từ Thanh Nhượng á? Dọn đi rồi."

"Dọn đi đâu thì tôi thật sự không biết, căn phòng này của cô ấy vội vã bán đi, toàn bộ dụng cụ gia đình đều để lại cho chúng tôi."

"....."

"Tướng quân, tạm thời vẫn chưa tra được hành tung của Từ tiểu thư, bên kia đã phái người theo dõi sát sao nhà chị họ của cô ấy, một khi có tin tức sẽ lập tức thông báo ngay."

Lúc Trình Cảnh báo cáo tin này thì đứng cách bàn làm việc rất xa, sợ Tà Thịnh Diễn đột nhiên nổi điên lên bóp chết anh ta.

Ngay cả Luru Thừa ngồi ở bên kia sửa sang lại tình báo chiến tranh cũng cố gắng làm thật nhẹ nhàng, không dám để trang giấy phát ra tiếng động.

Tà Thịnh Diễn cúi đầu dừng bút, "Cạch." Tiếng bút máy chạm vào bản đồ phóng đại vô hạn trong văn phòng yên tĩnh, Trình Cảnh đã chuẩn bị tùy thời né tránh công kích bất ngờ của Tà Thịnh Diễn.

Tà Thịnh Diễn không ngừng đầu, trầm mặc thật lâu, giọng rất ngẹn, "Tôi biết rồi, cứ tiếp tục, hai cậu đều ra ngoài đi."

Trình Cảnh gần như không tin tưởng, hình như anh ta cảm giác được sự ủy khuất và áp lực mệt mỏi trong lời hần.

"Vâng." Trình Cảnh và Luru Thừa liếc nhau, hai người yên lặng rời khỏi văn phòng.

Khắp quân bộ đều trời đất vui vẻ vì trận thắng lớn mới đây, chỉ có văn phòng của Tà Thịnh Diễn ở tầng trệt là im ắng khiến mọi người cảm giác có chút quỷ dị khủng bố, cuối cùng ai cũng không dám làm gì kéo chọc đến Tà Thịnh Diễn.

Tà Thịnh Diễn đi rất sớm, cũng không muốn Trình Cảnh đưa, tự mình lái xe.

Tất cả mọi người đều đã quen, hần đi đón Tà Hữu, nhưng còn một hồi lâu nữa Tà Hữu mới tan học.

Có lần hiệu trưởng trường Tà Hữu kinh sợ nhờ người đến tìm Luru Thừa hỏi, Tà tướng quân có phải bất mãn điều gì về trường học hay không, gần đây xe của Tà tướng quân tại sao lại thường xuyên đỗ ở khu dừng chân giáo viên trong trường khoảng chừng nửa giờ hoặc một giờ.

Luru Thừa cũng không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể ha hả cười cười nói không phải, đang chờ Tà Hữu đấy.

Câu trả lời này, ngay cả Tà Hữu cũng không tin, khu dừng chân của giáo viên nằm ở rất sâu trong trường, khu dạy học của Tà Hữu chỉ cách cổng trường không xa.

Lúc ấy hiệu trưởng méo mặt đi về, Luru Thừa méo mặt nói chuyện này với Trình Cảnh, Trình Cảnh cũng méo mặt trầm mặc, có điều hai người cũng chẳng

có lá gan đi hỏi Tả Thịnh Diễm.

Tả Thịnh Diễm bây giờ có một cái tên gọi khác, "Tả Diễm Vương".

Không phải người quân bộ đặt cho hần, mà là quân Nhật Bản lấy.

Quân Nhật Bản hiện tại đang nghiêng răng nghiêng lợi hận không thể lột da bóc xương Tả Thịnh Diễm hầm thành canh mà uống, ám sát đã trở thành chuyện thường ngày.

Mà trong lòng dân chúng, Tả Thịnh Diễm hiển nhiên chính là một vị Thần Tiên Sống, dường như mỗi lần nhắc đến tên hần, thì đó là cách gọi khác của chiến tranh thắng lợi.

"Tướng quân, chị họ của Từ tiểu thư sinh con, hình như Từ tiểu thư đã trở lại."

"Bộp." Ly nước trong tay Tả Thịnh Diễm rơi tự do xuống, nước ấm đổ ra làm ướt một bên ống quần và giày, hần đứng ngơ ngác cạnh mép bàn đường như không có bất kì cảm giác gì.

Đôi mắt sắc bén như ưng nhìn chăm chăm Trình Căn, "Lặp lại lần nữa."

Da đầu Trình Căn tê dại, "Từ tiểu thư đã trở lại ạ."

Trình Căn tránh cửa, chờ Tả Thịnh Diễm lao thẳng ra ngoài, rốt cuộc mấy năm nay, anh ta đã chứng kiến Tả Thịnh Diễm điên cuồng như thế nào mỗi lần dính lú đến ba chữ Từ Thanh Nhượng này, quả thật hết như một kẻ bệnh tâm thần không thể dùng tư duy của người bình thường để suy đoán.

Thế nhưng, hần không có.

Hần chấp tay sau lưng, gương mặt lạnh nhạt, đôi mắt cũng bình đạm thanh lãnh, "À. Đi ra ngoài đi."

Khóe miệng Trình Căn gật gật, quả nhiên không thể dùng tư duy của người bình thường để suy đoán mà, gật gật đầu rồi khỏi văn phòng.

"Chuẩn bị lễ vật." Giọng của Tả Thịnh Diễm, cách ván cửa vẫn chưa đóng hoàn toàn, áp lực, kích động, lạnh nhạt.

"Vâng." Trình Căn khe khẽ thờ dài, không cần hần dẫn dò, Trình Căn cũng biết, những lễ vật này phải xuất ra mười hai vạn phần nghiêm túc đi chuẩn bị.

**

Nếu không có em.

Thắng thì sao, thua lại thế nào.

Thế giới đều là một mảnh hoang vu.

--- □ ---

Bất ngờ chưa bất ngờ chưa?! =))))))

Thế này gọi là trọng sinh hay trùng sinh nhỉ, hay hai cái đó nó giống nhau?

Các tình yêu có đoán được phần sau ra sao không nè, nói trước là Nhượng tỷ lạ lắm đó nhé:3

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 9 - Chương 9: Tả Thịnh Diễm (Ngoại truyện 2)

Lúc Tả Thịnh Diễm nhìn thấy Thanh Nhượng, cô đang đứng cạnh giường bệnh, cúi đầu nói chuyện với chị họ trên giường, trong tay ôm bánh bao nhỏ mới ra lò, động tác bế em bé vô cùng tiêu chuẩn, hơi cong eo, bàn tay đỡ phần lưng và mông nó.

Dáng vẻ giống như trong trí nhớ mơ hồ mê ly rồi lại hoàn toàn bất đồng.

Cô mặc một thân tây trang họa tiết sọc có vẻ dành cho nam, bên trong là áo somi trắng, cổ áo còi ra một cúc, không thắt cà vạt. Đuôi tóc ngắn tùy ý tiêu sái đường hoàng.

Không hề tinh xảo, nhưng khoe mắt đuôi lông mày lại lộ ra sự can trường dũng cảm mà lan tràn khí độ phong tư nam tính.

Tây trang sọc làm nổi bật đường cong thân thể thẳng đến vô cùng chuẩn.

Đáng vẻ nhìn chị họ ôn hòa như một vị anh cả dung túng yêu thương, bàn tay nhẹ nhàng vỗ lưng bánh bao nhỏ, dỗ nó bình yên đi vào giấc ngủ.

Anh rể Thanh Nhượng đứng phía sau, thể mà trông lại có chút đáng thương, chính là loại cảm giác buồn bực không dám tiến lên, dường như ngay cả khí thế cũng bị áp chế.

Cửa phòng bệnh đang mở, Tả Thịnh Diễn cách một đoạn hành lang dễ dàng thu hết hình ảnh trong phòng bệnh vào đáy mắt.

Người kia, người mà hần khát vọng hơn bảy trăm ngày đêm, bây giờ gần ngay trước mắt, hần lại không dám tiến lên.

Tả Thịnh Diễn dừng bước, Trình Cẩm và Lưu Thừa theo sau cũng không đi tiếp, tay hai người đều bận ôm lễ vật cho chị họ Thanh Nhượng, trọng lượng không nhỏ, tay ai cũng không thể nhét thêm được nữa.

Hai người liếc nhau, nhìn bóng dáng cô đơn trầm mặc của Tả Thịnh Diễn lại không biết làm sao mở miệng.

Tả Thịnh Diễn nhấp nhấp môi, ở khoảnh khắc cô ngẩng đầu liền xoay người bước nhanh rời đi.

Hần và phải Trình Cẩm phía sau, tay Trình Cẩm buông lỏng, một đồng túi trên tay trái lộp bộp rơi đầy đất, tiếng động thật vang dội trên hành lang yên tĩnh ở bệnh viện.

Thanh Nhượng ngược mắt nhìn qua.

Thanh lãnh bình tĩnh, không hề gợn sóng.

Trình Cẩm và Lưu Thừa tò mò về vị Từ tiểu thư này đã lâu, mấy năm nay quân bộ không ít lần chia mạng lưới tình báo đi tìm hiểu hành tung của cô, nhưng vẫn không dò ra được một chút bóng dáng nào.

Đồ vật rớt, hai người không có vội vàng ngồi xổm xuống nhặt, mà là ngẩng đầu nhìn sang bên kia.

Cả hai đều sững sốt, căn bản không ngờ sẽ nhìn thấy một nữ nhân tuy rằng không hề tinh xảo nhưng khí thế quanh thân không chút nào thua phong phạm nam nhân.

Thanh Nhượng liếc qua họ một cái, đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng thậm chí không phân ra một ánh nhìn nào cho bóng dáng của Tả Thịnh Diễn, chỉ là cúi đầu tiếp tục vỗ về đứa bé trong lòng ngực.

Trợ lý Thanh Nhượng chờ ở gian nghỉ ngơi bên ngoài, Thanh Nhượng vừa bước ra từ phòng bệnh liền đi theo sau cô, người thanh niên cao gần một mét chín, diện mạo tuấn mỹ phi phàm, ăn mặc văn nhã thanh lịch, nhưng cả tư thái đi đứng lẫn nhất cử nhất động đều lộ ra khí độ của người biết võ.

Tả Thịnh Diễn chờ ở cửa bệnh viện, hần không mặc quân trang, mà thay một thân tây trang tối màu, ánh mắt cứng cỏi mà sắc bén, tay chấp sau lưng tựa như một ngọn núi lớn hùng vĩ đỉnh bạt.

Thanh Nhượng dẫn theo trợ lý đi ra từ bệnh viện, Thanh Nhượng cách trợ lý khá gần, khoe mắt nhướng lên, cong cong môi lộ ra ý cười nhàn nhạt, hai người đi ra như vậy, khí thế của Thanh Nhượng ép chặt vị trợ lý tuấn mỹ phía sau, ngay cả Tả Thịnh Diễn ở đối diện cũng có cảm giác muốn tránh đi miễn nhon.

Trình Cẩm và Lưu Thừa ngồi trên xe chờ cách đó không xa, vừa thấy vậy thì hai người đều giật giật khóe miệng, Lưu Thừa ách một tiếng, giọng điệu chẳng biết là kỳ quái hay là hứng thú, "Trên bức tranh kia cũng không phải như vậy, rõ ràng người trong tranh là một đóa hoa lan, còn người thật thì chẳng khác gì hoa ăn thịt người."

Một cái liếc mắt lúc ở ngoài hành lang phòng bệnh kia, đôi mắt Thanh Nhượng thanh đạm bình thản, không chứa bất kì cảm xúc gì, nhưng hai người đàn ông đã trải qua vô số sinh tử trên chiến trường lại cảm thấy có chút chống chọi không nổi.

Tả Thịnh Diễn đang đứng ở cửa, hơi thở lạnh băng quanh thân hần tràn ngập cảm giác máu tanh giết chóc nồng đậm, trợ lý đi phía sau Thanh Nhượng liếc nhìn hần vài cái, cơ thể đã vào trạng thái căng thẳng đề phòng.

Thanh Nhượng nhìn thẳng phía trước, cô tình không ngờ hần cũng không tránh ra, dẫn theo trợ lý ở bên cạnh đi tiếp hai bước.

Hai người lướt ngang qua nhau.

Tả Thịnh Diễn lên tiếng, nhỏ đến gần như không có thanh âm gì, "Thanh Nhượng."

Trợ lý nghe thấy được, nhẹ nhàng nhú nhú mày, nhưng thấy bước chân Thanh Nhượng phía trước không có một chút ý tứ dừng lại thì cũng không mở miệng.

Tài xế Thanh Nhượng mang đến nhìn thấy hai người đi ra liền lái xe tới, dừng ở phía sau xe bọn Trình Cẩm. Trợ lý bước nhanh tiến tới, kéo ra cửa xe sau

trước khi Thanh Nhượng đến.

Tà Thịnh Diễn siết nắm tay, vừa xoay người lập tức thấy hình ảnh cô đã sắp đi đến cạnh xe, trong đầu ông một tiếng nổ tung, rốt cuộc không thềm lo nghĩ đến chuyện gì khác nữa, nhanh chóng chạy thẳng tới.

Thanh Nhượng bước một chân lên xe, Tà Thịnh Diễn vươn tay kéo cánh tay cô lại. Trụ lý vẫn luôn chú ý hắn, chặn trước cửa xe, không hề nghĩ ngợi đuổi tay chần chạch tay đang vươn tới của Tà Thịnh Diễn.

Một tay thất bại, Tà Thịnh Diễn vươn tay kia ra. Tiếp tục bị trụ lý ngăn cản.

Thanh Nhượng dường như hoàn toàn không chú ý tới tình huống phía sau, vững vàng ngồi lên xe.

"Thanh Nhượng! Từ Thanh Nhượng!" Tà Thịnh Diễn đứng cạnh xe, nghe răng trợn mắt, thanh âm phát ra từ sâu trong lồng ngực.

Lúc hắn vừa chạy tới thì Trình Cần và Lưu Thừa đã nhanh nhẹn xuống xe, hai chiếc xe một trước một sau dừng lại, nhìn thấy trụ lý chần chạch Tà Thịnh Diễn, hai người không cần nghĩ ngợi lập tức xông lên động thủ.

Tà Thịnh Diễn không rảnh lo cho hai cánh tay bị trụ lý bắt lấy của mình, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm cô.

Thanh Nhượng nhẹ nhàng cong môi quay đầu, độ cong nơi khóe miệng cô vẫn hệt như trước, nhưng không phải ôn hòa cũng không phải dịu dàng, gần như là lạnh băng trào phúng, khẩu khí lại nhu hòa, "Tà tướng quân, có việc sao?"

Trong đầu Tà Thịnh Diễn như có vô số cây kim keng keng keng đâm vào, đau đớn đến cả người không tỉnh táo, người hắn chờ đợi hơn bảy trăm ngày đêm đã quay về, nhưng mà, vì sao cô lại trở nên như thế.

"Em có biết anh tìm em bao lâu không? Đừng vậy có được không?" Tà Thịnh Diễn đứng cạnh xe, tay còn bị trụ lý giữ chặt, toàn bộ cơ thể trụ lý đè lên cửa xe, gần như là ngực chống ngực với Tà Thịnh Diễn, cả hai đều đáng người to lớn, hiện tại người nào cũng căng chặt cơ bắp lúc nào cũng có thể bùng nổ.

Ánh mắt Thanh Nhượng nhạt nhẽo mà vô cảm, nhìn đôi mắt có chút tơ máu của hắn cười khẽ lắc lắc đầu, đuôi tóc hơi dao động theo động tác của cô, vài sợi tóc chạm vào đuôi mày tuấn khí, lan tràn ra một sự quyến rũ vô hạn không phân biệt giới tính rồi lại mị hoặc đến nỗi khiến người ta sợ hãi sẽ bắt gặp trầm luân.

"Tiểu An, đi."

Thanh Nhượng khẽ mở đôi môi mỏng, giọng không có chút tức giận, nhưng lại không phải nói với Tà Thịnh Diễn.

"Vâng, chị Nhượng." Trụ lý đáng người to lớn đứng trước cửa cung kính đáp, cánh tay đột nhiên dùng sức đẩy Tà Thịnh Diễn ra, đóng lại cửa sau xe, xoay người mở cửa ghế điều khiển phụ.

Tà Thịnh Diễn sao có thể để người đi, trực tiếp mở cửa sau xe định bước lên.

Thanh Nhượng nhẹ nhàng nghiêng nghiêng đầu, cười khẽ hỏi hắn, "Muốn làm âm ỉ đến khó coi như vậy sao?"

Ánh mắt cô, có thể giới mà Tà Thịnh Diễn không hiểu, ý cười quen thuộc, nhưng lại hoàn toàn lạnh nhạt xa lạ, thật giống như, đối với một đứa trẻ không quen biết bỗng vô cớ gây rối, đủ kiên nhẫn, cũng đủ thân thiện, chỉ là do cô được giáo dục tốt, không liên quan gì đến yêu hay thích.

Trong lòng Tà Thịnh Diễn vừa đau vừa cứng đờ, há miệng thở dốc không nói được câu nào, cái chân đã bước lên xe rút về, gấn xanh xuất hiện trên bàn tay nắm cửa xe, động tác lại mềm nhẹ đóng cửa.

Chiếc xe màu đen khởi động, gió cuốn góc áo Tà Thịnh Diễn phát lên.

Tà Thịnh Diễn xoay người, đột nhiên bình tĩnh lại, nhìn Trình Cần và Lưu Thừa đang mặt đầy mê man hỏi, "Tôi đặc biệt thất bại có phải không?"

"Không ạ....." Sao có thể đặc biệt thất bại được, theo như trình độ thắng trận bây giờ mà nói, quân xâm lược Nhật Bản còn chưa kịp chân chính bắt đầu toàn diện đã bị tan rã, mấy năm nay các kế hoạch của Tà Thịnh Diễn trong chiến tranh có vai trò quan trọng nhất.

Nhưng nếu không thất bại, nhìn Tà Thịnh Diễn và Thanh Nhượng mới vừa rồi, rõ ràng, Tà Thịnh Diễn hoàn toàn không chiếm được ưu thế.

Ánh mắt Thanh Nhượng, giá như có hận ý, Tà Thịnh Diễn sẽ chẳng khổ sở đến thế.

Thật giống như, cô là chú chim bay trên bầu trời, bỗng một ngày lại đậu trên cửa sổ nhà bạn, bạn cho rằng có thể có thật nhiều những lần tiếp theo, nhưng kỳ thực, lúc cô giương cánh, cửa sổ của bạn thậm chí còn không thể trở thành phong cảnh trong mắt cô một lần nữa.

Ánh mắt của cô, là khoảng không trung rộng lớn.

Tà Thịnh Diễn vẫn đi tới phòng bệnh, Lưu Thừa và Trình Cần ôm lễ vật theo, chị họ đã ngủ, đứa nhỏ cũng đã được hộ sĩ bé đi chăm sóc, chỉ có anh rể đang ngồi trên sofa phát ngốc nhìn ra cửa sổ, bởi vì hắn đến, anh rể vừa mừng vừa sợ, Tà Thịnh Diễn còn chưa kịp mở miệng, chị họ ngủ không sâu

đã bị anh rề đánh thức.

Tả Thịnh Diễn đành phải xấu hổ đứng trước cửa xin lỗi.

"Không cần không cần, Tả tướng quân mời ngồi mời ngồi." Anh rề nhiệt tình tiếp đón Tả Thịnh Diễn.

Tả Thịnh Diễn ra hiệu cho Lưu Thừa và Trình Cần buông các thứ xuống, "Một chút tâm ý. Chăm sóc cơ thể thật tốt."

Hắn không biết nói những lời khách sáo, hai câu nói đến khô khan.

Anh rề mừng rỡ vô cùng, chị họ cũng cười bảo hắn ngồi xuống.

"Không biết Tả tướng quân?"

Tả Thịnh Diễn gật gật đầu với chị họ, hít sâu một hơi, "Tôi muốn theo đuổi Thanh Nhượng, trước đến đây chào hỏi với người nhà cô ấy một tiếng, và hy vọng được sự đồng ý của hai người."

Nhắc đến Thanh Nhượng, anh rề vốn tràn đầy nhiệt tình cũng chỉ có thể cười gượng, không biết nên nói tiếp như thế nào.

Thế nhưng chị họ lại cười, nhờ anh rề nâng chị ngồi dậy, "Nói thật với Tả tướng quân, Thanh Nhượng nha, nhà chúng tôi quân không nổi."

Lời này của chị họ tràn đầy ý cười, tất cả đều là sự dịu dàng thân tình, không phải nói xấu hay phun tào, là một loại đường hoàng tự hào.

Tả Thịnh Diễn gật gật đầu, "Tôi biết, chắc chắn là phải do chính cô ấy chấp thuận."

Chị họ cẩn thận đánh giá hắn vài lần, khá vừa lòng, hướng chị mấy năm nay Tả Thịnh Diễn thanh danh vang dội, ai trong dân chúng nhắc đến đều phải dựng ngón tay cái, được sự tín nhiệm và kỳ vọng rất cao.

"Tiện thể hỏi một chút, Tả tướng quân làm sao quen biết Thanh Nhượng? Thanh Nhượng trong hai năm kinh doanh thì ít về bên này."

Tả Thịnh Diễn nhấp nhấp môi, nuốt nuốt nước miếng, khô khan mở miệng, "Nhất kiến chung tình."

Chị họ còn chưa kịp nhủ mảy may, Tả Thịnh Diễn lại tiếp tục bổ sung thêm một câu, "Cuộc đời này không phải cô ấy thì không cưới. Tôi thề." Vừa nói, tay đã làm động tác thề nâng lên tới bên tai.

Chị họ hơi hoảng sợ, "Ha ha, Tả tướng quân không cần không cần phải thề này đâu ~"

"Cần chứ." Tả Thịnh Diễn nghiêm túc gật gật đầu, "Chị trước đừng thân thể, hiện giờ thời cuộc không xong, tôi không nói nhiều nữa, qua giai đoạn này tôi đến thăm sẽ dần dần hết những thứ cần thiết."

"....." Đến chị họ cũng có chút ngượng người ra.

Càng đừng nói đến Trình Cần và Lưu Thừa phía sau hắn.

Tả Thịnh Diễn đứng dậy cáo từ, đi tới cửa lại xoay người cong eo với chị họ, "Nhờ chị giúp tôi chuyển lời cho Thanh Nhượng, đợi anh một lần nữa, sau này nếu muốn mạng anh cũng chỉ là một câu nói của em thôi."

"....." Nội tâm chị họ đã bắt đầu quay cuồng hai chữ mẹ kiếp, tên Tả tướng quân này không phải đầu óc có vấn đề chứ, bây giờ đang ở bệnh viện nè, nhanh tìm bác sĩ khám đi, đáng về này thật đáng sợ.

Sau đó, Tả tướng quân liên tục đánh thắng trận vô cùng được dân chúng tán dương.

Tả tướng quân không buông tay bất kì một tác lãnh thổ nào của Trung Hoa, thủ đoạn tàn nhẫn cứng rắn thu hồi Hồng Kông, thương nhân Hồng Kông tuy trở về sẽ bị đất nước quản lý và áp chế, nhưng với điều kiện chiếu cố thật tốt được cho, quay lại Tổ quốc, mọi người cũng coi như là một niềm vui lớn.

Điều duy nhất không được hoàn mỹ chính là, đầu óc Tả tướng quân thật sự có vấn đề, một đám nữ nhân chủ động theo đuổi lại không cần, một hai cú phải chấp nhất với một cô gái chẳng thêm để ý đến hắn, còn dẫn theo con trai cùng nhau bán mạnh làm nũng.

Nhắc tới chiến tranh thắng lợi, mọi người càng nói về Tả Thịnh Diễn càng hăng, nhưng chỉ cần vấn đề vừa chuyển đến phương diện gia đình hoặc vợ chồng, ai cũng im miệng không hề đề cập tới ba chữ Tả Thịnh Diễn.

Ngày lễ ngày Tết, Tả Thịnh Diễn mang theo Tả Hữu bay thẳng đến chỗ chị họ, chạy trốn tích cực hơn bất kì ai khác, dù sao đồ vật hắn đều sai người chuẩn bị, chị họ chỉ cần nói một câu hắn cũng có thể dùng mười hai vạn phần nghiêm túc thực hiện.

Hơn nữa chỉ cần chị họ nhắc tới hai chữ Thanh Nhượng, vậy thì hoàn toàn chính là tư thế chấp hành thánh chỉ.

Ngoại trừ một câu, "Cút."

Đây là từ mà Thanh Nhượng nói với Tả Thịnh Diễm nhiều nhất, kết quả nói bốn năm, những cái khác hẳn đều nghe lờ, chỉ có câu này chẳng bao giờ có tác dụng.

Chị họ hiện tại đã thống nhất mặt trận với Tả Thịnh Diễm, chị không còn cảm thấy đầu óc Tả Thịnh Diễm có vấn đề nữa, mà là đầu óc Thanh Nhượng có vấn đề, bỏ một người đàn ông tuyệt vời như thế, suốt ngày dành sức lực lẫn lộn mù quáng cái gì không biết, tuổi cũng không còn nhỏ nữa, đến lúc nên kết hôn rồi, Thanh Nhượng không nóng nảy, nhưng chị họ lại vô cùng sốt ruột.

Chị đã sớm có thương có lượng với Tả Thịnh Diễm, chuẩn bị xong tất cả các giai đoạn của hôn lễ, giờ còn thiếu mỗi cô dâu nữa thôi, chị cần Thanh Nhượng gặt đầu, chị họ phát thiệp mời một lượt, chẳng cần đến một tuần đã có một hôn lễ thể kỷ hoàn mỹ.

Chị họ bây giờ mỗi tối nằm ngủ chỉ cần mơ thấy cảnh tượng Thanh Nhượng kết hôn với Tả Thịnh Diễm, chị đứng một bên tiếp đón khách khứa, cũng có thể cười đến tỉnh luôn, nhưng mà sau khi cười tỉnh vẫn chỉ biết nghiêng răng nghiêng lợi mắng Thanh Nhượng góc ghech.

Tết Đoan Ngọ.

Thanh Nhượng bị chị họ lấy lý do Đoan Ngọ muốn một nhà đoàn tụ để tưởng nhớ Khuất Nguyên* vĩ đại mà hạ từ lệnh nhất định phải về nhà.

*Khuất Nguyên: Ông chính là nhân vật trong sự tích tết Đoan Ngọ (Đoan Dương). Theo truyền thuyết này, để tưởng nhớ về con người và cái chết bi ai của ông, hàng năm người ta tổ chức vào ngày mùng năm tháng năm là ngày tết Đoan Dương ở Trung Quốc và một số nước khác ở Châu Á. Các nàng có thể tìm đọc sự tích đó trên Google nhé.

Dù sao tất cả ngày lễ cả nhà đều phải đoàn viên, không có ngày lễ thì cuối tuần cũng phải đoàn viên, nếu không thì gặp được ngày lành cũng phải đoàn viên, tóm lại chị họ bây giờ mỗi ngày đều có vô số lý do muốn đoàn viên.

Kết quả cuối cùng của việc đoàn viên chính là chị họ kéo tất cả mọi người đi, trong nhà chỉ còn lại Tả Thịnh Diễm và Thanh Nhượng.

Tả Thịnh Diễm đến nhà chị họ chưa bao giờ mặc quần trang, hoặc là tây trang hoặc là quần áo tối màu thoải mái.

Mấy năm nay khuôn mặt và đôi mắt vốn sắc bén của hắn dần ôn hòa lại không ít, còn Thanh Nhượng thì càng ngày càng không có sắc mặt tốt, đặc biệt là đối với hắn trước giờ đều là đáng và không kiên nhẫn.

Tả Thịnh Diễm trừ những việc thật sự cần thiết, đều ở cạnh yên yên lặng lặng ngồi đó, cũng không nói chuyện với cô khiến cô không cao hứng.

Thanh Nhượng nằm nghiêng trên sofa đọc báo, đã gần cuối thu, giữa trưa không còn nóng nực nữa, có lẽ trời sắp mưa, gió lạnh liên tục thổi mạnh vào từ cửa sổ.

Chị họ dẫn mọi người đi qua sân bên cạnh, trong phòng chỉ còn lại Thanh Nhượng và Tả Thịnh Diễm, phòng bếp hiện tại không có khả năng giao cho Thanh Nhượng, mấy năm nay Tả Thịnh Diễm đã luyện được một tay trù nghệ rất tốt.

Xử lý xong nguyên liệu nấu ăn cho bữa tối, Tả Thịnh Diễm đi ra khỏi phòng bếp, kéo tay áo trên cánh tay xuống.

Cửa sổ phòng khách mở ra, gió vun vút thổi qua khiến bức rèm bay loạn.

Tả Thịnh Diễm nhìn người đang nằm nghiêng trên sofa đọc báo, ánh mắt đầy bất đắc dĩ, cung chiêu và dung túng, đi qua đóng cửa sổ lại.

Hắn nhìn nhìn sắc trời, chắc là sắp mưa, trở về cạnh sofa thuận tay cầm tấm chăn mỏng nhỏ mở ra đắp lên bụng cô.

Thanh Nhượng lười biếng ngẩng đầu ngó qua hắn một cái.

Vừa mới bị chị họ ép ăn không ít, cô đây là trạng thái ăn nhiều rồi lười.

Tả Thịnh Diễm đã càng ngày càng quen với việc cô không thèm khống chế trạng thái tự nhiên, ngón tay nhẹ nhàng vén tóc trên trán ra cho cô.

Tóc dài thêm không ít, lúc trước chỉ là đuôi tóc ngắn ngắn, Tả Thịnh Diễm ngồi xuống cạnh cô, nhẹ giọng mở miệng hỏi, "Có muốn cắt tóc không?"

Thanh Nhượng không để ý tới hắn, hắn cũng liền không nói gì nữa, tự mình cầm tờ báo khác ở bên cạnh mở ra xem.

Một lát sau, Thanh Nhượng cuộn tờ báo đã đọc xong lại gõ gõ lên chân hắn, sau đó chỉ chỉ vào ly nước trên bàn.

Tả Thịnh Diễm hiểu rõ, buông báo xuống đứng lên bụng ly rót nước cho cô, độ ấm rất vừa vặn, nhét vào tay cô, Thanh Nhượng thổi thổi cho nước nguội một chút, uống hai ngụm rồi trả lại.

Tả Thịnh Diễm nhận ly thả xuống bàn, cô đã đọc báo xong, cuộn chân lười biếng dựa vào sofa, đáng vẻ có chút nhàm chán.

"Muốn ngủ một lát hay là để anh chơi cờ với em?"

Thanh Nhượng nghiêng đầu nghĩ nghĩ, "Chơi cờ đi."

Hai người cũng đã từng đánh cờ cùng nhau, ở khung cảnh mờ ảo lại chân thật trong mơ của hắn, cờ nghệ của Thanh Nhượng cũng tạm được, nhưng tuyệt đối không giỏi hơn hắn.

Không giống như bây giờ, Thanh Nhượng tùy tiện liên lạc có thể đánh bại hắn, vì chơi nhiều, sẽ miễn cưỡng nhường hắn một chút, nói chuyện cũng vô cùng tùy ý, "Sao anh lại ngốc như vậy."

Tà Thịnh Diễn không dám nói cờ nghệ của hắn rất tốt, nhưng ít ra, không mấy người trong quân bộ có thể thắng hắn. Cho dù bị Thanh Nhượng đá kích, trước nay hắn chỉ nhẹ nhàng cười cười, "Em nhường anh chút đi, chúng ta chơi thêm một lúc nữa."

Hai người đánh cờ, bên ngoài trời đổ mưa, tiếng mưa rơi trên cửa kính nghe thật thoải mái, cô khe khẽ hát lên, bài hát mà Tà Thịnh Diễn chưa từng nghe qua, giai điệu rất êm ái.

Thấy cô tâm tình tốt, Tà Thịnh Diễn mở miệng nói chuyện phiếm với cô, "Thanh Nhượng, khi nào thì em quay về?"

Thanh Nhượng ngừng đầu liếc hắn một cái, giọng điệu nhàn nhạt, "Chờ anh chết đi đã."

Lời này, Tà Thịnh Diễn lắc đầu cười cười, "Trước kia ở bên anh có nhàm chán không?"

"Quen rồi."

Trầm mặc một hồi lâu, Tà Thịnh Diễn hạ một quân, tay không rời khỏi bàn cờ, mà ở trên một đồng quân cờ xòe lòng bàn tay mình ra, "Thanh Nhượng, lại bước cùng anh thêm một đoạn đường nữa đi."

Thanh Nhượng tràn đầy ý cười nhìn hắn, "Đã ở bên anh một đời."

Tà Thịnh Diễn bật cười, "Anh tham lam, em lại dung túng anh một lần nhé."

"Giả vờ cũng muốn ư?"

Trả lời không được vấn đề như vậy, Tà Thịnh Diễn thờ dãi, ánh mắt nhìn cô ẩn chứa triu mến, đau lòng, mát mát, rất nhiều cảm xúc lẫn lộn với nhau.

Lấp đầy đôi mắt sâu thẳm của hắn, khiến người ta nhìn vào liền cảm thấy đau thương.

Tay không muốn lấy ra, vẫn cố chấp mở lòng bàn tay đặt phía trên bàn cờ.

Thanh Nhượng nhún nhún vai, thả quân cờ trong tay vào hộp, ngồi dậy xỏ giày đứng lên.

Tà Thịnh Diễn không muốn nhìn cô rời đi một lần nữa, cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình.

Trong tầm mắt bỗng xuất hiện tay cô, trắng nõn non mềm, có vẻ mềm mại nắm không chặt, nhưng Tà Thịnh Diễn biết, một đôi tay nhỏ nhắn như vậy lại có sức mạnh vượt qua cả thời gian.

Thanh Nhượng đặt tay lên lòng bàn tay hắn, nóng hơn tay cô nhiều.

Không hề do dự, Tà Thịnh Diễn trở tay nắm tay cô, siết thật chặt.

Hắn ngừng đầu nhìn cô, nở nụ cười xán lạn. Thế mà nước mắt vẫn cứ tuôn rơi.

Thanh Nhượng mi mắt cong cong, đáng vẻ mà hắn quen thuộc nhất, một tay nâng lên lau nước mắt cho hắn, lời nói không nhẹ không nặng, "Đã sống cả hai đời người rồi, sao lại còn giống một đứa trẻ thế này."

Tà Thịnh Diễn cũng không biết mình tủi thân hay là vui mừng, tóm lại trong lòng ề ảm nghèn nghẹn, nói không nên lời nào, chỉ biết nhìn cô mà ra sức khóc.

Thanh Nhượng xoay người rút giấy ti mi lau nước mắt cho hắn, nắm tay hắn kéo một cái, "Đi thôi, nói với chị họ là có thể bắt đầu bận việc hôn lễ được rồi."

Tà Thịnh Diễn đột nhiên đứng lên, gật đầu thật mạnh, "Được."

**

Thì ra trước khi trời tàn đất tận,

Còn có thể chờ đến ngày này.

--- □ ---

Thiệt tình là đọc đến khúc hai người gặp lại tại bệnh viện, ta rất sợ Tả ca sẽ cho là Thanh Nhượng không còn là Thanh Nhượng nữa, sau đó ảnh bỏ đi thật, rồi... SE:"<

May mắn, kết thúc vô cùng viên mãn, hài lòng ghê:3

☐ Cả một đời của người, tôi chỉ mượn một đoạn đường - Lãnh Mạc

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 10 - Chương 1: Thế giới 10: Lương Trạch (1)

Đây là thế giới mà hắn chưa từng đặt chân qua.

Thế giới ở tầng 10 trở lên tại "Danh Sĩ".

Với trình độ tiêu phí của "Danh Sĩ", cho dù là Lương Trạch cũng chẳng dám tới nhiều, nhưng tầng 10 trở lên, đó là thế giới mà trước giờ kể cả nghe nhắc đến cũng rất ít.

Thang máy trang bị thiết bị rà quét đồng tử, quần áo của nhân viên dẫn đường thuộc một loại nhãn hiệu nổi tiếng giá không rẻ.

Cửa thang máy mở ra ở tầng 14, hắn không rảnh lo ngắm kết cấu trang hoàng, thật giống như tổng bộ an ninh quốc gia được chiếu trên điện ảnh, năm mươi mét đứng một người, toàn thân đồ đen chẳng biết là nhân viên phục vụ hay là bảo tiêu, đeo kính râm đen, thống nhất mang tai nghe bên lỗ tai trái, dây tai nghe đen rất khó thấy trên trang phục cũng màu đen của họ.

Những ngón tay đặt trong túi quần của Lương Trạch nhéo nhéo lẫn nhau, tận lực tiếp tục duy trì sự trấn định của một ảnh đế.

Khí thế của hai người bảo tiêu đồ đen đứng cạnh càng mạnh hơn nhiều so với mấy kẻ đứng gác bên ngoài, nhân viên dẫn đường phía trước mặt vô biểu tình, đáy mắt toàn băng sương, hoàn toàn không giống một nhân viên bình thường.

Cánh cửa sắt lớn khắc hoa văn dưới sự trang hoàng khiêm tốn mà xa hoa có chút kỳ quái, tám tám dưới chân phẳng phát đã trải qua sự đo lường tính toán kỹ lưỡng nhất, vừa vận chuyển người ta dẫm lên không có tiếng động, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến việc đi lại.

Nhân viên đi trước dẫn đường, bảo tiêu một trái một phải cạnh hắn, một đường ngang qua nhân viên đồng phục đen đứng gác ở hai bên, cánh cửa sắt lớn càng ngày càng gần.

Lương Trạch không tự chủ mà hô hấp nhẹ lại, không gian vô cùng yên tĩnh, nhân viên bước lên, đứng cạnh cửa lớn tiến hành rà quét đồng tử.

Cánh cửa sắt lớn mở ra, bởi vì dày nặng, tốc độ rất chậm.

Thế giới bên trong dần dần hiện lên rõ ràng trước mắt hắn.

Hình như ở đây đang diễn ra một buổi yến hội cao cấp ưu nhã, có người diễn tấu tại hiện trường, Lương Trạch chỉ nhìn thoáng qua, toàn bộ những nhạc sĩ đang ngồi một loạt ở kia, mỗi người một mình đi ra ngoài diễn tấu một lần đều có thể khuấy động cả giới âm nhạc, tầm mắt họ dừng trên nhạc cụ của mình, hoặc là nhẹ nhàng nhắm mắt lại chuyên tâm diễn tấu, vẻ mặt thuần theo đến nỗi không có chút sự ngạo nghễ mà một nhà nghệ thuật nên có.

Bối cảnh yến hội bố trí không tính là đường hoàng, mà tinh xảo thoải mái, chủ yếu mang đến cho người ta cảm giác thả lỏng, những người nâng champagne hoặc nước trái cây ở đây chỉ có một số là Lương Trạch gặp qua, trên kênh tin tức quốc gia và quốc tế, còn rất nhiều gương mặt hắn hoàn toàn xa lạ.

Bảo tiêu đứng ở cạnh sảnh yến hội cảm giác rất giống hai người kẻ bên hắn, tư thế đứng thẳng tắp, cho dù bị tây trang ngăn cản, nhưng cũng có thể cảm giác được mỗi một tác da thịt đều ẩn chứa sức mạnh rất lớn.

Nhân viên dẫn hắn đi tới trước một khu vực tròn nhỏ hẹp, trên gương mặt vô cảm xuất hiện sự dịu ngoan cung kính, khom lưng gật đầu chào hỏi, "Hoa tiểu thư, Lương Trạch đến rồi."

Trên mặt Lương Trạch không có biểu tình gì đặc biệt, trong lòng lại hơi hoảng hốt, đã bao lâu rồi không có người gọi thẳng tên thật của hắn, từ lúc 27 tuổi nhận được danh hiệu ảnh đế đến bây giờ, đi đến bất kỳ nơi đâu nếu không phải là fan cuồng nhiệt thì là nhà đầu tư và đạo diễn khách khách khí khi, ai mà không lễ phép nhường nhịn ba phần hạ thấp tư thái gọi hắn một tiếng thầy Lương*.

*Trong xã hội hiện đại Trung Quốc, khi một người có kinh nghiệm lâu năm hay thành tựu xuất sắc sẽ được mọi người tôn kính gọi là thầy, đặc biệt là trong làng giải trí. Ví dụ MC Hà Cảnh, được mọi người gọi thân mật là thầy Hà.

Lương Trạch, cách gọi này thật đúng là đã lâu rồi.

Người con gái nâng ly champagne quay đầu lại, tầm mắt ngang với Lương Trạch, ánh mắt mang theo ý cười nhàn nhạt xuất phát từ thói quen, cũng không phải bởi vì hữu hảo hay là cái gì khác.

Kiểu tóc tinh xảo, mỗi bộ phận của ngũ quan đều xinh đẹp cực hạn, kết hợp với gương mặt nữ tính theo tiêu chuẩn phương Đông, Lương Kha đã từng tham gia các loại lễ trao giải quốc tế cũng không khỏi thất thần hai giây.

Một thân váy đỏ tươi sáng chói, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp không đeo bất kì trang sức nào, thiết kế có độ cong thật lớn của tay áo hai bên khiến người ta dễ dàng trông thấy cánh tay trắng nõn của cô, làn váy kiểu dáng đuôi cá, ôm trọn vòng mông tạo thành đường cong duyên dáng uyển chuyển, góc váy phết đất ưu nhã lại tiêu sái.

Cô chỉ tùy ý nhìn hẩn một cái liền quay đầu lại, ly rượu trên tay cô đưa qua, nhân viên cung kính nâng tay nhận lấy.

"Ngại quá, xin lỗi không tiếp được nữa." Cô nhẹ nhàng gạt đầu, mở miệng nói với ba người đứng trước mặt vừa rồi đang nói chuyện, đôi môi xinh đẹp hồng nhuận nhả ra thanh âm rất dễ nghe.

Lời thì nói ngại ngại, động tác gạt đầu cũng đủ chân thành, nhưng đôi mắt cô lại không tỏ bất kỳ thái độ ngại ngại nào, đều là theo lẽ thường nên như thế, chỉ là do giáo dục lễ phép của cô mà thôi.

Ba người trước mặt khác màu da không cùng dân tộc, thái độ càng thành khẩn hơn cô rất nhiều, cô chỉ là nhẹ nhàng gạt đầu, ba người đối diện thì dùng từ cúi đầu khom lưng để hình dung cũng không quá, họ đều không phải người Hoa Hạ, cười đến thân thiết nói một câu tiếng Trung lơ lớ, "Hoa tiểu thư có việc trước vội, trước vội."

Cô cong cong khóe miệng, dường như vô cùng vừa lòng trạng thái như vậy, đôi mắt thanh lãnh nhuộm lên sự vui vẻ ôn hòa thân thiện, không nói thêm gì nữa, xoay người lại nhìn hẩn một cái, "Đi theo tôi."

Không chút để ý mà ra lệnh.

Lương Trạch căn bản không có khả năng cự tuyệt, chiều cao 1m87 của hẩn trong dòng máu người Hoa Hạ đã tính là rất cao, hai người bảo tiêu một trái một phải bên cạnh gần như cao hơn hẩn nửa cái đầu, tuy rằng luôn duy trì khoảng cách, nhưng vẫn cho hẩn áp lực rất lớn, vì giữ khoảng cách cũng không phải xuất phát từ sự tôn trọng đối với hẩn.

Lương Trạch tuy tự tin, có điều vẫn chưa đến trình độ tự phụ ngu ngốc.

Người thoát nhìn cùng lắm 23 tuổi kia, vị "Hoa tiểu thư" đối với hẩn mà nói mới chỉ là một cô bé, tuyệt đối không phải là người mà hẩn có thể nói không.

Lương Trạch nhắc chân đuổi theo, khoảng cách bảo trì thật lễ phép lại tôn kính, một đường người đi ngang qua xung quanh, vài gương mặt mà hẩn từng bắt gặp trên kênh tin tức, hoặc là hoàn toàn xa lạ, thấy cô đều sẽ dừng lại nói chuyện hoặc cười gật đầu chào hỏi với cô.

Lương Trạch ở phía sau nên nhìn không thấy vẻ mặt của cô, nhưng phần lưng cô vẫn luôn giữ thẳng, tư thế đi đường vô cùng tiêu chuẩn tựa như khí thế tiến lên không lùi của người mẫu nữ, đối với một đường người gạt đầu chào hỏi, cô chỉ thỉnh thoảng hơi trả lời một chút.

Thật giống như, một vị nữ vương tuần tra lãnh địa của mình, ngẫu nhiên đáp lại đều như là cho thần dân của cô vô vàn vinh quang.

Đến cạnh sảnh yến hội, bảo tiêu đứng trước một cánh cửa gỗ màu nhạt khom lưng với cô, "Hoa tiểu thư." Rồi tiến lên đẩy cửa ra.

Cửa gỗ không tính là dày, kích cỡ cũng rất bình thường, nhưng sau khi tiến vào phòng thì tất cả tiếng ồn từ sảnh yến hội chỉ cách một cánh cửa đều biến mất.

Trên mặt đất trải thảm lông mềm màu trắng, Hoa tiểu thư đi ở phía trước tùy ý đá giày cao gót đỏ dưới chân ra, đôi giày màu đỏ tươi một đứng một nằm trên hành lang trắng, sắc thái đối lập đến cực hạn.

Một người bảo tiêu đi theo cạnh hẩn tiến lên khom lưng nâng giày cao gót của cô lên, không có đặt đến nơi khác, chỉ là để lại vị trí cô vừa đá rơi xuống.

Căn phòng giống như một phòng nghỉ đơn giản, bên cạnh có một bộ sofa, bên trái có giá treo mũ áo, trên đó còn móc hai chiếc áo khoác và mũ, bên phải có một quầy bar loại nhỏ.

Tiếp tục đi thẳng về phía trước là cầu thang, ngoài thảm lông mềm trắng còn trải thêm thảm xám nhạt, dẫn lên đài không gian có một chiếc giường mỹ nhân, có cả một chiếc chăn mỏng gấp gọn.

Thật giống như, lãnh địa riêng tư của nữ vương đại nhân.

Cô xoay người vào quầy bar, động tác vô cùng tùy ý, lấy một cái ly rót cho mình nửa ly rượu vang đỏ.

Lương Trạch đứng cách đó không xa, cô nâng ly hỏi Lương Trạch, "Muốn uống một ly không?"

Giọng điệu rất tùy tiện lười nhác, ánh mắt cũng không có cảm xúc gì đặc biệt.

Nơi này, rõ ràng không phải dành cho nhân vật tầm thường trên sân khấu bên ngoài, khiến Lương Trạch càng thêm khấn nguyện, từ khi tiến vào tầng lầu này, lưng hắn vẫn luôn toát mồ hôi lạnh, bây giờ phía sau đã bị ướt nhẹp, áo sơ mi bên trong áo khoác dính dính dán vào lưng, rất không thoải mái, nhưng Lương Trạch vẫn phải vờ dậy mười hai vạn phần tinh thần.

Treo lên nụ cười tươi hợp với khuôn mặt hắn mà các fan thích nhất, "Không cần đâu, cảm ơn."

Một chút cũng không khiến cô kinh ngạc*, ánh mắt cô thậm chí còn không dừng trên người hắn hơn một giây đồng hồ. Cô cúi đầu, tiếp tục động tác trong tay, cất chai rượu vang đỏ đi, nâng ly vòng ra từ phía sau quầy bar.

*Kinh ngạc: đẹp đến nỗi khiến người ta kinh ngạc.

Đi đến sofa đơn đối diện chỗ hắn đứng ngồi xuống, lúc này mới giương mắt nhìn hắn, "Lại đây ngồi nha ~"

Giọng điệu lười nhác, cao cao tại thượng không chút để ý, nhất cử nhất động, mỗi một chi tiết rất nhỏ đều tỏa ra khí thế mệnh lệnh không chấp nhận sự cự tuyệt của bất kỳ kẻ nào.

Lương Trạch gật gật đầu, đi đến sofa cách một cái bàn pha lê ở giữa ngồi xuống đối diện cô, từ đầu tới cuối nụ cười trên gương mặt đều vô cùng hữu hảo, không hề biểu hiện ra bất kỳ ý không vui nào.

Một tay cô đặt lên sofa bên cạnh, ngón tay nhẹ nhàng gõ, một tay nâng ly rượu vang đỏ, đóng đũa ly khẽ nhấp một ngụm.

Vị ngon của rượu khiến cô hí hí mắt, ý cười nhàn nhạt chợt lóe lên trong đôi đồng tử xinh đẹp.

Tầm mắt cô dừng trên mặt hắn, mở miệng cười khẽ, "Cố Dã sao lại trêu chọc anh?"

Cố Dã, người có khả năng đạt được giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất năm nay, cao 1m84, tuấn lãng phi phàm, đáng người thuộc loại mặc quần áo nhìn gầy, còi quần áo lại có thịt, thêm xuất thân từ phim thần tượng, hiện tại chính là con gà nướng vô cùng hot trong giới giải trí, danh hiệu người chồng quốc dân đã được định trên Weibo.

Cố Dã không hề trêu chọc hắn, chỉ là ngoại hình của Cố Dã rất giống hắn, Lương Trạch 34 tuổi, trong giới này hắn ít nhất phải ăn cơm thêm 10 năm nữa, có một người đàn ông nổi tiếng lên như Cố Dã đối với hắn rất bất lợi.

Tuổi trẻ có một cái lợi, tương tự Cố Dã, chẳng hề có bất kỳ bối cảnh gì, chỉ dựa vào một khuôn mặt và sức trẻ của mình là có thể kéo được một đám tiêu cô nương hóa thân fan nào tàn.

Tuổi trẻ cũng có cái không tốt, vẫn là tình huống như Cố Dã, đối với lão nhân tích lũy nhân mạch và bối cảnh trong giới cho mình như Lương Trạch, không có gì có thể so sánh.

Vì đảm bảo địa vị nhân khí và sự phát triển về sau của mình, phải dẫm Cố Dã xuống. Đây là thủ đoạn trong giới quen dùng, Lương Trạch không phải lần đầu tiên làm như vậy, Cố Dã cũng không phải người thứ nhất hắn xuống tay.

Lương Trạch cười cười, diễn kịch không còn là ưu điểm của hắn nữa, mà đã trở thành bản năng hạng nhất, "Cố Dã? Hoa tiêu thư chắc là hiểu lầm điều gì đó rồi, chúng tôi không có bất kỳ sự bất hòa nào cả, chỉ là trợ lý thỉnh thoảng lại nhắc tôi một lần, bên tổ chức lễ trao giải của tháng sau hỏi tôi có đồng ý xuất hiện với tư cách khách quý của giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất hay không, tôi đang định bảo trợ lý trả lời là đồng ý."

Ở trong giới này, có bối cảnh thì tiến lên, không bối cảnh thì bị dẫm, Lương Trạch một đường đi đến hôm nay, đây đã là thái độ bình thường hết như ăn cơm uống nước.

Lúc trước tin tức mà trợ lý tìm hiểu được bên kia là Cố Dã chỉ do vận khí tốt mới được một biên kịch yêu hoa kéo đi diễn bộ phim thần tượng kia.

Hiện tại, nếu sau lưng cậu ta có vị Hoa tiêu thư này tham gia, sau này hắn gọi Cố Dã là anh thì có gì không được.

Cô nàng đối diện cười khẽ, lười nhác dựa vào lưng ghế sofa, cả người lộ ra khí thế áp bách tinh thần người khác vô cùng không hợp với cả tuổi tác lẫn vẻ ngoài của cô, sự tương phản mãnh liệt càng khiến người ta cảm thấy tim đập nhanh.

Lương Trạch trước giờ chưa từng nghe nói qua một người như vậy, độ tuổi như cô, lại là một nữ nhân, khí thế như vậy, hiện giờ hắn cũng không dám phỏng đoán bối cảnh của cô đến từ đâu, cũng không xác định là từ gia đình hay là tự thân.

Sự tự tin của cô xuất phát từ trong ra ngoài, mà nếu theo như tư thái cao cao tại thượng bên ngoài thì không giống như đến từ gia đình hoặc từ việc dựa vào người khác, Lương Trạch gặp qua không ít kiểu nữ, cũng gặp qua nữ cường nhân dựa vào bản thân dốc sức làm nên sự nghiệp, hai loại này so sánh với nhau, người thường tiếp xúc chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra khí chất khác biệt.

Nhưng mà, cô quá trẻ.

Cô giơ tay nhẹ nhàng vẫy vẫy với bảo tiêu đứng cạnh hắn, bảo tiêu đồ đen gật gật đầu đi đến ngăn tủ bên kia cầm một phần văn kiện lại đây, văn kiện được kẹp bằng bìa trong suốt.

Bảo tiêu đồ đen đưa tới trước mặt hắn, Lương Trạch nhìn đôi mắt ẩn chứa ý cười của cô gái đối diện, hiểu ý nhận lấy.

Trên giấy liệt kê ra từng chi tiết, từ lúc Cố Dã xuất hiện trong tầm mắt hắn, tất cả mọi hành động mà hắn đã làm sau đó.

Điều tra bối cảnh của Cố Dã, bao gồm toàn bộ những người mà trợ lý hắn tìm đến trong quá trình điều tra, những cuộc điện thoại, nội dung trò chuyện.

Thương lượng giữa hắn và trợ lý sau đó, làm sao khiến người ủng hộ Cố Dã ít đi, bao gồm một vài việc sẽ thực hiện tiếp đó.

Thậm chí ngay cả tài khoản phụ hắn dùng để xem Weibo của Cố Dã đều bị ghi lại rành mạch.

Lương Trạch càng về sau lật càng chậm, đã từng đóng phim, rất nhiều người thân ở địa vị cao, đều giống như chế giễu mà nhìn những kẻ dưới chân mình nhảy nhót biểu diễn hết mấy tên hề.

Họ tự cho mình là đúng, là thông minh, miệng lưỡi trơn tru nói dối, nhưng dưới con mắt của những người khác, chỉ là chuyện chê cười để giải trí khi tâm trạng tốt.

Có tiếng ly rượu đặt lên bàn pha lê.

Lương Trạch cúi đầu, tận lực căng cơ thể, khiến bản thân thoát nhìn có vẻ đang hạ tư thái xuống rất thấp mà kính cẩn nghe theo, trong tầm mắt bỗng xuất hiện một làn váy đỏ tươi.

Cô ngồi trên bàn pha lê, đôi chân trắng nõn ở ngay cạnh gầy da đen của hắn, cái bàn cách sofa không xa, đầu gối hai người đan xen.

Hương nước hoa dịu dịu lại đường hoàng bá đạo lan tràn ra, trên cằm xuất hiện xúc cảm mềm mại lạnh lạnh.

Ngón trỏ của cô đặt chỗ cằm hắn, hơi dùng sức, Lương Trạch chờ người bị cô nâng cằm lên.

Cô ngồi trên bàn pha lê nên cao hơn hắn một chút, lúc cúi đầu nhìn qua, cảm giác áp bách che trời lấp đất vọt tới, khóe mắt nhướng lên, khóe miệng cũng mang theo độ cong rất nhỏ, vẻ mặt cười như không cười, đôi môi hồng phấn khẽ mở, ý cười nhẹ nhàng chậm chạp lẫn trong lời nói không chút để ý của cô, "Nói dối tôi, hử?"

Tầm mắt Lương Trạch muốn tránh cũng không thể tránh, nhìn thẳng vào mắt cô, một đôi mắt sáng trong, nơi đáy mắt là sự tùy ý cao cao tại thượng có thể chơi đùa với bất kỳ thứ gì.

Rõ ràng là đôi mắt đen, cảm giác mang đến cho người ta lại như chiếc váy đỏ trên người cô, nhiệt tình tựa ngọn lửa cực nóng, có khả năng dễ dàng thiêu đốt mọi thứ.

Lương Trạch cứ sững sốt như thế, rõ ràng lúc này cúi đầu đã suy nghĩ rất nhiều lời giải thích, nhưng vào giờ khắc này, một chữ cũng chẳng nói nên lời.

Hắn từ nhỏ gia đình ưu việt, cả diện mạo lẫn thành tích đều xuất chúng, sau khi xuất đạo tuy không thể nói một đường như điều gặp gió, nhưng cũng xem như xuôi gió xuôi nước, khi tự đánh giá về chính mình sẽ nói hai câu khiêm tốn lúc phỏng vấn với người ngoài, nhưng trong lòng chưa bao giờ cho bản thân điểm thấp cả.

Lần đầu tiên, Lương Trạch muốn nắn mình ngu ngốc, đột nhiên ý thức được một câu chân lý, người so người, tức chết người.

**

Cho rằng mình đã thấy được toàn thế giới.

Mới phát hiện bản thân chỉ là một con ếch ngồi đáy giếng mà thôi.

--- □ ---

Óa! □□□

Nhược tỷ uy vũ! Nhược tỷ uy vũ! Nhược tỷ uy vũ! $\geq \odot \cup \odot \leq$

□ Châm Châm Thích Anh - Châu Nhị Kha

Chòi đất ơi, cuộc đời sao mà bất công, người gì đâu mà đã đẹp lại còn hát hay, còn ta vừa xấu vừa hát dở là như nào?? TT^TT

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 10 - Chương 2: Lương Trạch (2)

Lương Trạch dụi mắt trước, ngón tay cô còn đặt ở cằm hần, xúc cảm lạnh lạnh thoải mái lại khiến cả người hần căng thẳng.

Tầm mắt Lương Trạch dừng trên đôi môi tình xảo của cô, "Thực xin lỗi."

Lên tiếng nhận sai, không phải biện giải, cô không cần.

Thanh Nhược đứng lên, lười biếng vịn vẹo cánh tay, bảo tiêu đứng phía sau đã tiến lên đưa một chiếc khăn tay trắng tinh, cô nhận lấy xoa xoa cái tay vừa chạm vào cằm hần, trên đường trở lại xô pha đôi điện thuận tiện ném vào thùng rác cạnh bàn.

Đồng tử Lương Trạch dần ra, rất nhiều cảm xúc hỗn độn trong đầu hần, cố gắng loại bỏ những suy nghĩ không nên có.

Thanh Nhược chống khuỷu tay lên xô pha bên cạnh, nâng cằm mỉm cười, giọng nói không nóng không lạnh, nhẹ nhàng gật gật đầu, "Được rồi, đi làm khách quý của lễ trao giải đi."

Lương Trạch như được đại xá*, "Ừm, tôi đã biết."

*Đại xá: tha tội (thường dùng trong đối thoại, khi xin bề trên tha tội cho).

Hai bảo tiêu tận chức tận trách đưa hần xuống lầu, nhân viên dẫn đường vẫn là người lần trước, lại khôi phục khuôn mặt giống như băng sương.

Trợ lý chờ ở cạnh thang máy tầng 10, tay siết chặt điện thoại, thỉnh thoảng nhìn một chút, lúc thấy cửa thang máy mở ra, thân ảnh Lương Trạch xuất hiện, thiếu chút nữa đã nhào lên khóc ngay khóc đêm.

Bốn người còn ở trong thang máy, Lương Trạch bước ra, xoay người gật đầu chào, cười đến chân thành thỏa đáng, "Làm phiền ba người, cảm ơn."

Hai bảo tiêu đồ đen đeo kính râm mặt vô biểu tình, tầm mắt của nhân viên đứng trước dừng trên người hần, không có cảm xúc gì gật gật đầu.

Cửa thang máy dần dần khép lại.

Trợ lý đứng sau hần một chút, bị động tác vừa rồi của hần làm cho hoảng sợ, trong lúc nhất thời cũng không dám bước tới, một lúc lâu sau khi chắc chắn thang máy đã rời đi rồi mới tiến lên nửa bước vỗ vỗ bả vai Lương Trạch, "Thầy Lương?"

Lương Trạch bỗng dung hoảng hốt, lắc lắc đầu xoay người, "Đi thôi."

Trợ lý không dám nhiều lời, vừa nãy đứng phía sau Lương Trạch, anh ta đã thấy phần lưng của tây trang xanh đen có một mảng ẩm ướt nhỏ.

Lương Trạch xuất đạo mười lăm năm, là tình huống như thế nào, mới có thể khiến hần đối với bảo tiêu và nhân viên khách khí đến thế.

Vừa rời điện thoại Lương Trạch bị thu đi, lúc trở lại bãi đỗ xe ngầm trợ lý mới lấy điện thoại trong túi ra đưa cho hần, "Thầy Lương, điện thoại của anh."

Lương Trạch đang dựa vào ghế sau ngửa đầu nhắm mắt, nghe vậy liền mở to mắt cầm lấy điện thoại trợ lý đưa qua, lòng bàn tay hần vẫn đầy mồ hôi, còn hơi run rẩy, mở khóa nhấn vào Weibo, đổi sang tài khoản phụ, nhật ký tìm kiếm lần gần đây nhất là tên Cố Dĩ, Lương Trạch vào Weibo đã được chứng thực của Cố Dĩ, bấm chú ý*.

*Chú ý: ở đây giống như chế độ theo dõi trên Facebook.

"Cái lễ trao giải kia nhận giúp tôi, viết cả câu chúc phúc sẵn cho Cố Dĩ."

Trợ lý lái xe nhìn kính chiếu hậu, giọng điệu Lương Trạch không nhẹ không nặng, nhưng thái độ bên trong tuyệt đối là mười phần nghiêm túc, chỉ một câu này, đã tỏ rõ lập trường, những động tác chống lại Cố Dĩ đều ngừng, hơn nữa về sau thái độ đối với Cố Dĩ cũng phải thật tốt.

Hiển nhiên chuyện phát sinh trên tầng 14 ở "Danh Sĩ" có liên quan tới Cố Dĩ.

Trợ lý đã theo Lương Trạch gần mười năm, hiểu rõ thế nào mới là lựa chọn tốt nhất cho bản thân, không hỏi gì cả, chỉ là ghi nhớ kỹ lời nói của Lương Trạch trong lòng, gật gật đầu đồng ý, "Được ạ."

Lương Trạch không nhắc đến bất cứ chuyện gì đã phát sinh ở tầng 14 "Danh Sĩ", bởi vì "sự cố" thỉnh thoảng lại hình ảnh hôm nay, loại cảm giác vừa nồng đậm áp bách vừa quý dị thật giống như phiêu lưu đến một thế giới khác, được chứng kiến những cảnh tượng không chân thật tồn tại trong mơ.

Tối nhà mới hơn ba giờ, Lương Trạch tắm rửa một cái rồi lập tức nhào lên giường, trong đầu kỳ quái thoáng hiện lại hình ảnh hôm nay, loại cảm giác vừa nồng đậm áp bách vừa quý dị thật giống như phiêu lưu đến một thế giới khác, được chứng kiến những cảnh tượng không chân thật tồn tại trong mơ.

Điện thoại tắt máy ném qua một bên, sau khi Lương Trạch ngủ xong một giấc tỉnh lại thì trời đã tối.

Lúc hần ngủ không kéo rèm lại, từ cửa sổ nhìn ra thì thấy bên ngoài đen tuyền, trong phòng không bật đèn, cũng không biết là đã mấy giờ rồi.

Hắn sờ đến điện thoại trên tủ đầu giường khởi động máy, trong thời gian đó Lương Trạch bóp bóp sống mũi để mình tỉnh táo hơn một chút.

Ngủ một giấc tỉnh lại liền tốt hơn nhiều, tất cả những chuyện xảy ra hôm nay tuy trong lòng vẫn còn sợ hãi, nhưng hắn rốt cuộc cũng đã nổi gió phun mây trong giới nghệ sĩ mười lăm năm, phập phồng phòng phồng khiến hắn luyện được tố chất tâm lý khá vững vàng.

Sau này hắn chỉ cần không trêu chọc Cố Dĩ, gặp được chuyện liên quan đến Cố Dĩ tránh đi hết là được.

Cô ấy cao cao tại thượng như vậy, làm gì có thời gian rảnh mà lúc nào cũng so đo với hắn.

Sinh hoạt sau đó vẫn hết như cũ, đóng phim, chạy show, quay quảng cáo hoặc làm tiết mục.

Hôm lễ trao giải, Lương Trạch lấy ra mười phần tâm ý.

Những giải thưởng lớn bé Lương Trạch gần như đã đạt được hết, hiện tại ngoại trừ thuộc tầm quốc tế, hắn đã rất ít tham gia lễ trao giải loại hình này, thỉnh thoảng chỉ là tiền bối hoặc phương diện nhân mạch không thể từ chối được, có người mời hắn đến làm khách quý lễ trao giải.

Phản trang phục đã có stylist riêng chọn lựa kỹ càng, Lương Trạch là khách quý, bước lên thảm đỏ cũng không cần bạn gái.

Thời gian xuất hiện của hắn không nằm ở đầu lễ, nhưng vừa xuống xe thì xung quanh đã vang lên tiếng hét chói tai và tiếng vỗ tay như sấm.

Lương Trạch treo lên nụ cười ôn hòa thiện ý, một thân tây trang phẳng phiu soái khí, kiểu tóc được cố ý xử lý qua cùng gương mặt không hề có dấu vết của năm tháng, dưới sự nổi bật của thảm đỏ và ánh đèn sáng ngời, hoàn toàn là phong cách lên sân khấu của nam chính phim thần tượng.

Nữ MC mặc váy cúp ngực về mặt kích động gọi một tiếng thầy Lương, dầm giày cao gót lộc cộc xuống cầu thang nghênh đón.

Lương Trạch vẫy vẫy tay với đám người hét chói tai xung quanh, sau khi để truyền thông chụp ảnh thì quay đầu lại nhìn nữ MC gần như là chạy như bay đến.

"A! Thầy Lương, anh đã tới rồi."

Lương Trạch cười gật gật đầu, nâng tay nhẹ nhàng đỡ lấy một cánh tay của nữ MC mang giày cao gót, "Cô đến đây như vậy khiến tôi thật sự rất kinh hỉ*, vô cùng cảm ơn."

*Kinh hỉ: Kinh ngạc + vui mừng.

Hai người vừa khách sáo vừa bước lên bậc thang, nhân viên công tác đưa bút qua, Lương Trạch nhận lấy ký tên mình.

Một vấn đề cuối cùng, nữ MC nghịch ngợm chớp chớp mắt, "Nghe nói thầy Lương tới để làm khách quý lễ trao giải, thế không biết thầy Lương có thể bật mí cho chúng tôi biết, thầy Lương hy vọng giải thưởng kia được trao cho ai nhất không ạ?"

Loại vấn đề này gần như tất cả MC đều sẽ hỏi khách quý, là vì muốn tìm chủ đề nói chuyện, cũng gần như tất cả khách quý đều sẽ trả lời chung chung cho qua, nói tất cả mọi người đều rất ưu tú, nhưng kết quả cuối cùng vẫn dựa trên lựa chọn của người xem, bản thân mình thì đương nhiên muốn ai cũng đều nhận được giải.

Lương Trạch càng là cao thủ né tránh những vấn đề này.

Hắn nắm tay đặt bên miệng ho nhẹ một tiếng, cũng nhìn về phía máy quay nghịch ngợm chớp chớp mắt, "Thật muốn nói ư?"

Nữ MC đôi mắt sáng rực, vừa thấy có chủ đề nói chuyện, càng thêm ra sức, còn lôi kéo quần chúng ở trường quay, "Có muốn nói hay không ạ?"

Đáp lại chính là tiếng hô to của tất cả mọi người, "Muốn!"

"Thầy Lương, anh xem đi, ai cũng muốn cả, anh hãy thỏa mãn chúng tôi một chút đi."

Lương Trạch cong cong môi, nụ cười tươi thật nam tính tiêu sái, "Được thôi, nói cho mọi người biết."

"A ~" Tiếng hét chói tai nổi lên bốn phía.

Lương Trạch đưa ngón tay lên môi ra dấu im lặng, "Hai ngày trước xem một bộ phim truyền hình, đừng cười, là phim thần tượng....."

"Vậy mà, tôi lại có thể coi hết. Không phải tôi có trái tim thiếu nữ, là thật sự diễn rất đạt, dường như có thể trông thấy bản thân mình lúc còn trẻ."

Không có nói rõ, nhưng nên khen đều khen, nên nhắc tới đều nhắc.

Nữ MC cười đến không khép miệng lại được, "Thầy Lương bây giờ mà đi diễn phim thần tượng cũng nhất định lượt xem vượt trội cho mà xem."

Lương Trạch lắc đầu, "Không được không được, nếu thật muốn xem tôi diễn phim thần tượng thì còn không bằng mọi người xem Cố Dĩ, đây cũng

không phải tôi quanh co lòng vòng khen mình đẹp trai đâu."

Gọi tên đọc họ, một ảnh để danh tiếng lâu đời, giá trị mị lực rất cao, một tiểu sinh vừa ra mắt, đúng là lúc hô mưa gọi gió.

Lương Trạch vừa nói như vậy, tiếng hét chói tai ở trường quay gần như khiến không khí xung quanh nổ tung, âm thanh chụp ảnh càng là liên tục không dứt.

Nữ MC làm một biểu tình kinh ngạc lại buồn cười, vẻ mặt mọi người đều hiểu cả mà, rồi sau đó bám theo Lương Trạch không muốn thả người, ước chừng tần suất chú ý ở nơi này, ước chừng chủ đề khai thác được, sao có thể tùy tiện thả chạy.

"Vậy, thầy Lương đây là rất xem trọng Cố Dã?"

Lương Trạch không có một giây do dự, thành thật gật gật đầu, "Rất hy vọng có cơ hội có thể hợp tác với cậu ấy một lần, tôi nghĩ....."

Lương Trạch nhìn về phía máy quay, cười cười, tràn đầy sự chờ mong và chúc phúc của tiền bối đối với văn bối ưu tú, "Cậu ấy sẽ xuất sắc hơn tôi nhiều, bởi vì cậu ấy bây giờ so với tôi ngày trước đã tốt hơn rồi."

Toàn bộ cuộc hội đáp ngắn gọn này kết thúc trong từng đợt tiếng hét chói tai càng ngày càng cao.

Bởi vì là phát sóng trực tiếp tại trường quay, còn chưa đến năm phút đồng hồ thì trên mạng đã nổ tung.

Lập tức có người tuôn ra, Weibo được chứng thực của Lương Trạch đúng là nửa tháng trước chú ý Cố Dã, lúc ấy Cố Dã cũng chú ý ngược lại.

Chẳng qua hai người trên Weibo vẫn chưa có tương tác gì thêm với nhau.

Chỉ là mấy hôm trước Lương Trạch có selfie một tấm, ở góc có một cái TV đằng xa, phóng lớn hình ảnh lên vô số lần, lại có cao thủ đến phân biệt, TV đúng là đang chiếu phim thần tượng của Cố Dã.

Lần này thì đúng rồi, Lương Trạch đây là chói lọi trực tiếp bày ra tư thế, hẳn rất xem trọng Cố Dã, hy vọng có cơ hội hợp tác, lời này càng khẳng định kỹ thuật diễn xuất của Cố Dã đã vượt qua tiêu chuẩn phim thần tượng, đạt tới trình độ Lương Trạch phải tán thành.

Cố Dã đã ở trong cánh gà lập tức cảm thấy vô cùng lo lắng như là bị bánh có nhân từ trên trời rơi xuống đập trúng khi người đại diện gọi đến báo tình hình, từ trên chỗ ngồi đứng dậy chờ ở cửa sân khấu.

Lương Trạch từ cửa bước vào, Cố Dã tiến ra, chào hỏi, tự giới thiệu, tỏ vẻ cảm ơn.

Lương Trạch chẳng hề có chút đáng về tiền bối nào, toàn bộ hành trình đều hữu hảo đến kỳ cục.

Fan hai người nguyên bản rất ít dính líu gì với nhau, fan Lương Trạch hiện tại phần nhiều là người trưởng thành đến khoảng trung niên, mà phần hồng của phim thần tượng Cố Dã vẫn là một ít cô gái trẻ, vừa xảy ra việc như vậy, lượng fan trên Weibo của hai người đều dần dần tăng lên.

Chỗ ngồi Lương Trạch ở hàng đầu tiên, Cố Dã ở hàng thứ ba, kết quả Lương Trạch bỏ luôn chỗ của mình, đi xuống ngồi cạnh Cố Dã.

Máy quay phát sóng trực tiếp tại trường quay lướt qua chỗ ngồi trống rỗng để tên Lương Trạch và hai người ngồi nói chuyện vui vẻ với nhau ở hàng thứ ba.

Ba người cùng được đề cử nhận giải diễn viên mới xuất sắc nhất với Cố Dã cũng là tiểu thị tươi xuất đạo từ phim thần tượng, diện mạo bốn người có nét đẹp riêng, đáng người lại không khác biệt lắm, lượng fan cũng tầm cỡ nhau.

Cố Dã được Lương Trạch chiếu cố đặc biệt, fan ba người kia lập tức tức điên, vô số phản den dưng mãnh tràn vào Weibo của Cố Dã nói chơi thù đoạn xấu gì đó.

Giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất đã có chủ nhân, Cố Dã là người được đề cử, cùng ba người kia đi lên sân khấu trước lúc trao giải.

Lương Trạch ở một bên đội, chờ họ biểu diễn xong sẽ bước lên tuyên bố.

Kết quả thì phải đợi Lương Trạch lên sân khấu rồi mới có thể đưa đến tay hắn.

Phản biểu diễn của bốn người kết thúc, Lương Trạch thối lui tới vị trí trước bậc thang, ánh mắt hiền hòa chân thành vỗ tay, quý mới biết vừa rồi bốn người đứng trên đó hát cái gì hắn cũng chưa nghe rõ.

Bốn người bước xuống, ba người kia tuy hiện giờ có ý kiến với Lương Trạch, nhưng tuyệt đối không dám đắc tội hắn, vô cùng hữu hảo gặp mặt nhau một lần, họ trở về chỗ ngồi, Lương Trạch lên sân khấu.

Lương Trạch nói hai câu mở đầu, tiếng vỗ tay phía dưới vang dội như sấm, nhân viên đưa kết quả đến trên tay hắn.

Lương Trạch ôn lại câu chúc phúc trước đó trợ lý viết cho Cố Dã trong lòng một lần.

Mở kết quả ra.

Không phải là Cố Dã.

Lương Trạch kinh ngạc, gần như không hề che giấu.

Toàn trường quay nhìn về mặt bất ngờ của hấn hầu hết đều hiểu.

Đền truy quang đảo qua bốn người được đề cử, ai cũng cười, nhưng rốt cuộc vẫn còn trẻ, ánh mắt bỗng mát mát của Cố Dã không giấu được, ba người kia đột nhiên vui sướng chờ mong, đôi mắt long lanh hẳn lên.

Cố Dã chớp chớp mắt, nuốt nuốt nước miếng, ôn tồn lễ độ lên tiếng, "Xin lỗi, hôm nay tôi quá không chuyên nghiệp, tự phạt ba ly tạ tội."

Dưới sân khấu vang lên tiếng cười thân thiện.

Lương Trạch dựa theo trình tự thông thường, vẫn nói lời chúc phúc rồi xướng tên người đạt giải diễn viên mới xuất sắc nhất.

Chờ ở bên cạnh, trao cúp, ôm chia vui, sau đó để lại sân khấu cho người đạt giải đang hưng phấn kích động lên tiếng.

Lúc Lương Trạch xuống sân khấu thì cúi đầu, trong lòng nghĩ ngợi lung tung, thiếu chút nữa té sấp mặt. Sao có thể như vậy, theo như bối cảnh và thủ đoạn của cô ấy, Cố Dã muốn đạt giải thưởng cái dạng gì không phải chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay hay sao.

Quay lại bên cạnh Cố Dã, Lương Trạch trầm mặc cho cậu ta một cái ôm, sắc mặt hấn không tốt lắm, đền truy quang đảo qua cũng không thêm che giấu.

Miền cưỡng cười cười, Lương Trạch mở miệng, từng câu từng chữ nói với Cố Dã, "Tôi mong sang năm sẽ được trao giải cho cậu."

Giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất, chỉ có một lần, bỏ lỡ, năm sau cho dù đạt giải cũng sẽ không phải là cái này.

Cố Dã tiếc nuối trong lòng, nhưng thái độ Lương Trạch tỏ ra hôm nay, đối với sự phát triển của cậu ta trong tương lai chỉ có tốt chứ không có xấu, Cố Dã cười nói cảm ơn.

Những giải thưởng sau đó không hề liên quan gì tới hai người, tiêu điểm ống kính dời đến nơi khác.

Lương Trạch lắng nghe ca khúc được trình diễn không được hay lắm trên sân khấu, nâng tay vỗ nhẹ vài cái, trong một tràng tiếng vỗ tay, nghiêng qua nhẹ giọng hỏi Cố Dã, "Cậu có biết một người được gọi là "Hoa tiêu thư" không?"

Cố Dã nghiêng đầu, ánh mắt nghi hoặc, cũng đang tự hỏi.

Lương Trạch bức thiết* muốn biết đáp án, tiếp tục lên tiếng miêu tả, "Khoảng hơn hai mươi, cao khoảng 1m70, vô cùng xinh đẹp."

*Bức thiết: cần gấp, không thể trì hoãn.

Ánh mắt Cố Dã từ nghi hoặc chuyển sang sáng tỏ, lắc đầu cười rộ lên, "Ngại quá thầy Lương, em không quen ai như vậy hết ạ."

Lương Trạch gắt gao nhìn chằm chằm đôi mắt cậu ta, thuần tịnh, sáng trong, không giống nói dối.

"Ừm." Lương Trạch đáp, quay đầu tiếp tục nhìn lên sân khấu, suy nghĩ đã hoàn toàn bay xa khỏi cái trường quay này.

Lương Trạch ở lại cuối cùng, Cố Dã đã đi trước, hấn vì lễ trao giải đêm nay, không sắp xếp thêm lịch trình gì nữa, dù sao cũng không có việc gì làm, trong đầu loạn cào cào, ở nơi nào chẳng giống nhau.

Những người cuối cùng cũng đã xuống sân khấu, đều đến chào hỏi với hấn, Lương Trạch làm đủ tư thái, không hề có chút đáng vẻ của ảnh đế, khách khí lễ phép.

"Chờ một chút."

Lương Trạch vừa chuẩn bị đi, người đại diện đã vòng đến phía sau nhẹ nhàng kéo góc áo hấn.

Lương Trạch nhíu nhíu mày, đứng lại gật gật đầu đồng ý.

Trường quay không lớn không nhỏ, lúc này mọi người đều đi hết, chỉ còn lại đèn đuốc sáng trưng.

Lương Trạch đứng ở cửa chính, bên ngoài có tiếng bước chân nhịp nhàng như quân đội dần dần đến gần.

Trường quay có ba cửa, ngoại trừ chỗ Lương Trạch đứng còn có hai lối ra khác nữa.

Ba cánh cửa cùng có bảo tiêu đồ đen tiến vào.

Ăn mặc thống nhất, bước chân chỉnh tề mà vững vàng, trên mặt đều vô biểu tình.

Trong lòng Lương Trạch chùn xuống, mơ hồ đã biết là ai tới.

Lễ trao giải này năm nay là lần thứ tư, được một đài truyền hình trở nên rất nổi tiếng trong mấy năm gần đây tổ chức.

Lương Trạch và đài truyền hình đó cũng có không ít lần hợp tác, nhân tài ngoại hồ tàng long* bên trong rất nhiều.

*Ngoại hồ tàng long: Ngoại đúng là nằm, tàng đúng là ẩn. Nhưng ngoại hồ tàng long không phải là vững chãi, uy nghi mà là để nói đến khả năng lớn đang tiềm tàng, sẵn sàng bộc lộ ra bất cứ khi nào, như con hổ nằm trong bụi rậm, con rồng đang ẩn mình chờ thời cơ.

Hắn đã gặp qua lãnh đạo tối cao cũng chính là trưởng quan chấp hành, còn giám đốc đài truyền hình kiêm tổng tài chấp hành thì chỉ thấy ở phòng văn trên TV, chưa từng gặp qua người thật.

Bây giờ thì gặp được rồi, vị giám đốc tiến vào từ dưới trường quay, bước chân vội vàng, trong ngực ôm một chồng văn kiện lớn, nhấc chân bước lên cầu thang, ánh mắt hướng về bên này nhưng không nhìn Lương Trạch.

Trường quay có trải thảm, không dày, có điều cũng đủ loại bỏ tiếng bước chân.

Thanh Nhượng xuất hiện.

Đoàn đội bảo tiêu của cô đã đứng thẳng tắp trong hội trường, khoảng cách giữa mỗi người đều như nhau.

Lương Trạch đứng ngay cạnh cửa, vừa thấy thân ảnh cô liền gật đầu chào, "Hoa tiểu thư."

Thanh Nhượng thoáng nghiêng đầu nhìn hắn một cái, cong cong môi.

Giám đốc ôm tài liệu đi đến trước mặt hai người, thái độ cung kính chào hỏi cô, "Chào Hoa tiểu thư, ngài tới rồi."

"Ừm." Giọng điệu không nhẹ không nặng đáp một tiếng, người đàn ông hình như là trợ lý đi theo sau cô một thân tây trang màu bạc ưu nhã thỏa đáng, đã trải tơ lụa lên một chiếc ghế dựa trong hội trường.

Thanh Nhượng ngồi xuống, hôm nay cô mặc tây trang hoa văn chìm, thêu họa tiết rồng đang bay lên, tóc búi lỏng lẻo sau đầu, cổ định bằng một cây trâm cài màu gỗ nhạt, trang điểm tinh xảo hợp với biểu tình lười biếng đến có thể có có thể không, không gian cho dù đủ lớn cũng khiến hô hấp người ta cảm thấy áp lực.

Cô nhấc chân lên bất chéo, trên chân mang giày thủ công đen, hoa văn màu đen bên trên uốn lượn thành một con rồng dữ tợn, hung khí bốn phía, nhưng bị cô dẫm dưới chân lại khiến người ta cảm thấy con rồng kia cũng chỉ có thể ở yên nhìn trái nhìn phải.

Giám đốc đã biết mục đích cô tới, cung cung kính kính đưa ra văn kiện trong tay, trợ lý của cô đứng cạnh nhận lấy, hơi cong eo đưa một phần cho cô.

Lương Trạch cách chỗ cô ngồi rất gần, cô không mở miệng, hắn cũng chỉ đứng đó, tầm mắt dừng trên văn kiện, là bản thống kê số phiếu bầu, nơi phát ra của mỗi một phiếu đều được ghi lại rõ ràng.

Phía dưới viết tên Cố Dĩ, còn có tên ba người được đề cử kia.

Lễ trao giải như vậy, Lương Trạch cũng đã từng trải qua, chẳng có số phiếu của ai là chân thật, cuối cùng giải thưởng thuộc về ai, thật ra số phiếu của người xem chỉ chiếm 40%, còn 60% đến từ động tác của kẻ đứng sau lưng người dự thi, hoặc là dựa theo giá trị tương lai mà xét.

Tổng thể lại, công ty sau lưng Cố Dĩ cũng đã nỗ lực, nhưng bộ phim tiếp theo của người đạt giải diễn viên xuất sắc nhất hôm nay là hợp tác cùng đài truyền hình này.

Mọi người đều vì chiến thắng và ích lợi lớn nhất. Cố Dĩ chỉ có thể sát vai cùng giải thưởng.

Chỉ là hiện tại Lương Trạch không hiểu, tại sao Cố Dĩ lại không quen biết cô.

Thanh Nhượng đọc lướt qua văn kiện xong, giám đốc đứng cạnh đã mồ hôi đầy đầu, cũng không biết Thanh Nhượng rốt cuộc là không hài lòng kết quả nào, hơi cong eo thử mở miệng hỏi, "Hoa tiểu thư cảm thấy số liệu này chỗ nào không chân thật?"

Thanh Nhượng xua xua tay, tùy tiện đưa văn kiện cho trợ lý.

Trợ lý xếp văn kiện trả lại giám đốc.

Giám đốc chỉ cảm thấy nhận được một củ khoai lang bỏng tay, lúc trước chưa từng nghe qua cô cảm thấy hứng thú với người được đề cử nào trong này.

Thanh Nhượng tựa vào lưng ghế, hơi nâng cằm nhìn giám đốc.

Từ thế ngưỡng mộ người khác, nhưng mà ánh mắt của ai cũng không dám đối diện với cô.

Tư thái thành thạo nhẹ nhàng dường như có thể bắt chẹt bất kỳ kẻ nào, cười khê dùng chút lực nơi ngón tay, chính là hủy diệt.

"Tôi chỉ là đến xem thôi, không cần thay đổi gì cả, trở về đi."

Cô nhẹ giọng lên tiếng, dáng vẻ thản nhiên, giám đốc còn muốn nói hai câu lấy lòng, trợ lý đứng cạnh cô đã làm tư thế mời.

Có lẽ còn có chuyện muốn dẫn dò giám đốc, trợ lý một đường dẫn giám đốc ra khỏi trường quay.

Thanh Nhượng xoay lại, người đại diện đã rúc cả người sau lưng Lương Trạch quả thật hết như một con mèo trốn tránh chuột, Lương Trạch cảm giác được người phía sau đã sợ tới mức dựng lông.

"Đi ra ngoài chờ một lát."

Thanh Nhượng hơi nghiêng đầu, nói với người đại diện sau lưng Lương Trạch.

Người đại diện bước nhanh ra đối diện cô, "Được, Hoa tiểu thư."

Trước giờ chưa từng gặp, nhưng vừa rồi đã ghi lòng tạc dạ xưng hô này.

Người đại diện một ánh mắt cũng không cho Lương Trạch, hoàn toàn là dáng vẻ không bao giờ muốn gặp hẳn nữa, nhanh chân lui khỏi trường quay.

"....."

Lương Trạch đứng ở một bên, tay để sau lưng siết chặt, thật sự khẩn trương.

Giả vờ giả vịt cũng vô dụng, vậy thì dứt khoát thành thành thật thật, Lương Trạch cười gượng hai tiếng, gờ tay sờ sờ đầu mình, "Làm sao vậy?"

Có lẽ là một người đàn ông 34 tuổi như hẳn biểu hiện quá ngu ngốc, Thanh Nhượng cười khê thành tiếng, ngẩng đầu nhìn hẳn, mi mắt cong cong, giọng điệu cũng ôn hòa thân thiện hơn không ít, "Không cần cố tình đối đãi đặc biệt với Cố Dĩ, để anh ấy nên như thế nào thì cứ như thế đấy."

Hai chữ Cố Dĩ, cô phát âm hơi nhẹ, có một loại ảo giác dịu dàng.

Lương Trạch mím môi, cũng không biết lấy đâu ra lá gan hỏi cô, "Hoa tiểu thư, cô với Cố Dĩ?"

Thanh Nhượng nhướn mày, Lương Trạch lập tức ngậm miệng, trong lòng gióng lên chuông cảnh báo.

Trợ lý của cô đã trở lại, đợi ở bên cạnh, Thanh Nhượng liếc nhìn trợ lý của cô một cái, đứng dậy đi ra ngoài, "Tôi thích anh ấy nha, nhưng mà anh ấy có bao nhiêu bản lĩnh thì lấy bấy nhiêu danh dự, không cần người khác cố tình."

Đi tới cửa, trợ lý đẩy cửa ra, cô quay đầu lại, nhìn Lương Trạch, khoảng cách giữa hai người không xa, một tay cô bỏ vào túi quần tây, dáng vẻ lười biếng, nhất cử nhất động đều mang theo sự quyến rũ vượt qua giới tính, xen lẫn khí thế bá đạo và sự tinh xảo mỹ lệ.

"Tôi tin anh ấy có thể tự mình đạt được vinh quang."

Những lời này, cô là cười nói.

Sau khi cô và trợ lý rời khỏi, bảo tiêu đồ đen cũng tự động đi mất, Lương Trạch ở lại cuối cùng, trường quay chỉ còn một mình hẳn bước ra.

Người đại diện chờ cách đó không xa, đang hít sâu nhìn ngoài cửa sổ.

Ánh mắt Lương Trạch theo tầm mắt anh ta nhìn thoáng qua, có mấy bay trực thăng rời đi trên bầu trời.

Đây là tòa nhà lớn chuyên dành cho các hoạt động và yến hội của đài truyền hình, cũng thường xuyên sẽ có nhân vật nổi tiếng các giới tham gia, mái nhà cố ý thiết kế để có thể cho máy bay trực thăng dừng lại hoặc cất cánh.

Nghe thấy tiếng bước chân, người đại diện quay đầu, ánh mắt lo lắng nhìn hẳn nhưng lại không nói một lời.

Ai cũng đều là người thông minh, có những điều không cần phải nói cũng không thể nói.

Lương Trạch lắc lắc đầu, ý bảo mình không sao.

Hai người đi thang máy xuống lầu.

Lương Trạch lấy điện thoại ra nhấn mở Weibo.

Một giờ trước Cố Dĩ đăng bài, kèm theo là ảnh chụp chung với hẳn.

Câu chữ đủ chân thành lại tràn đầy năng lượng.

Đầu tiên là cảm ơn hần, giải thưởng lần này tuy không đạt được, nhưng cậu ta sẽ tiếp tục nỗ lực, trấn an các fan khổ sở. Cuối cùng tag hần.

Hôm nay tò thái độ như vậy, Lương Trạch bây giờ tuyệt đối không thể không đáp lại bài đăng này.

Chia sẻ, lúc đánh chữ không biết làm sao lại nhớ đến câu cô nói.

"Tin tưởng cậu, có thể tự mình đạt được vinh quang."

Lương Trạch bỏ điện thoại qua một bên, dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Người đại diện quay đầu nhìn hần một cái, "Đi ăn cơm?"

Một hồi lâu sau Lương Trạch mới trả lời, "Về nhà ăn đi, lâu rồi không ăn cơm anh làm. Trong nhà có không ít nguyên liệu."

"Được."

**

Cậu ta thật giống như tôi năm ấy.

Năm ấy, có phải hay không cũng có một người như vậy,

Không chút do dự hoài nghi mà nói,

Tin tưởng tôi có thể tự mình đạt được vinh quang.

Tôi nên làm sao để che giấu, lòng hâm mộ.

Và cả sự ghen ghét.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 10 - Chương 3: Lương Trạch (3)

Lương Trạch và Cố Dĩ có chút tương tác trên Weibo, ngoại hình bên ngoài hai người lại rất giống nhau, Cố Dĩ trẻ trung, tràn đầy sức sống tựa ánh nắng mặt trời sớm tinh mơ, là nguồn sáng điện thoại.

Mà Lương Trạch đã mất đi vẻ ngây ngô, trưởng thành lại ôn nhuận, tựa ánh trăng sáng ngời.

Hai người gần đây không chỉ có fan lưu động lẫn nhau, còn là đề tài nóng nhất trên Weibo.

tôi của quá khứ, tôi của tương lai

Lương Trạch dùng đề tài này đăng một bức ảnh chụp hai người, ảnh Cố Dĩ ở trước, ảnh hần lại đặt sau, câu chữ cũng đủ ám áp.

Chỉ là trong lòng mắng rất nhiều lời thô tục.

Lương Trạch là người phát ngôn nam của các nhãn hiệu đồ thể thao trong và ngoài nước, mỗi năm chỉ là ảnh tuyên truyền đã phải đi năm sáu lần.

Hần thuộc lĩnh vực đô thị nhân nhả, thiên hướng độ tuổi này của hần. Mà năm nay vừa vận muốn đổi người phát ngôn nam trường phái ánh nắng mặt trời đầy sức sống thanh xuân.

Cũng không biết người phụ trách bên kia nghĩ thế nào, liên hệ Cố Dĩ hiện tại đang tương tác khá nhiều trên Weibo với Lương Trạch.

Nếu Cố Dĩ nhận làm người phát ngôn, sau này giá trị làm người phát ngôn trong nước của cậu ta sẽ tăng theo cấp số nhân, hơn nữa, nếu theo như phạm vi tuyên truyền của nhãn hiệu đồ thể thao này, một năm làm người phát ngôn còn hữu dụng hơn Cố Dĩ đóng ba bộ phim thần tượng gốc gác chểnh.

"Chúng tôi cảm thấy chủ đề "tôi của quá khứ, tôi của tương lai" này thật hay, suy xét đến Cố Dĩ cũng có nguyên nhân tại phương diện này, nếu có thể, đến lúc đó cả bên nam và nữ cùng đẩy ra chủ đề này, bên nam liền bắt đầu từ ngài và Cố Dĩ đến hợp tác quay chụp một lần."

Lương Trạch ở phòng nghỉ chuyên dụng của công ty, đứng cạnh cửa sổ sát đất thật lớn, một tay kẹp điều thuốc, một tay cầm điện thoại nghe người phụ trách nhân hiệu đồ thể thao trong nước lái nhái.

Trên mặt hoàn toàn là sự trào phúng không kiên nhẫn, ngữ khí lại vô cùng chân thành, "Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy chủ đề này rất hay, có thể càng thêm mở rộng độ tuổi biết đến nhân hiệu."

Có lẽ là không ngờ Lương Trạch có thể suy xét đến những phương diện đó, người phụ trách bên kia nhỏ giọng kinh hô một tiếng, hợp tác với Lương Trạch rất nhiều năm nên khá quen thuộc, người phụ trách nói chuyện cũng tùy ý hơn một chút, "Tôi nghĩ chắc tôi phải thay đổi cách nghĩ giới giải trí là dựa vào mặt mà ăn cơm này."

Lương Trạch ôn nhuận cười, "Chỉ là tôi đột nhiên hiểu được chủ đề vừa rồi và một ít lý thuyết mà anh mới nói thôi mà."

Hai người làm một cuộc giao lưu vui vẻ ngắn ngủi, vì Lương Trạch đủ nể tình, người phụ trách cuối cùng cũng thật sẵn sàng hỏi hần một câu, "Nếu chọn Cổ Dã cùng chụp ảnh tuyên truyền, đương kỳ phía anh có thể hủy không?"

Thật ra hỏi cũng chỉ là khách khí lễ phép mà thôi, bởi vì Lương Trạch và Cổ Dã tương tác nhau trên Weibo, hơn nữa bản thân đề tài này dễ dàng khiến người ta cảm khái và xúc động, hiện tại ồn ào đến thật hot, rền rã khi còn nóng để thu được nhiều tiền lời nhất mới là mục tiêu lúc này của người phụ trách.

Lương Trạch cười khẽ gật đầu, "Hoàn toàn không thành vấn đề, tôi rất chờ mong."

Hai người hẹn thời gian gặp mặt ký hợp đồng, hữu hảo vui vẻ cúp máy.

Điều thuốc hút được một nửa, Lương Trạch ném mạnh cái điện thoại về phía sau, nện trên sàn nhà gỗ phát ra tiếng vang nặng nề.

Lương Trạch gờ tay, ấn điều thuốc còn một nửa lên mặt kính trong suốt của cửa sổ sát đất.

Hần buông ra, tàn thuốc đã biến dạng trượt một đường, rơi xuống góc.

Người đại diện Lương Trạch dẫn đến một người mới, vốn từ khi Lương Trạch xuất đạo thì người đại diện đã mang theo hần, tình cảm hai người không tính thân như anh em cũng coi như đồng hành trong mưa gió suốt mười mấy năm, sau khi người đại diện lập gia đình có con cái cũng chỉ dẫn dắt một mình Lương Trạch.

Hôm nay sẽ mang đến công ty hoàn toàn là vì người muốn xuất đạo là thiên kim của nhà một vị đồng sự trong công ty, vừa mới 14 tuổi, ngoại hình không tính tuyệt hảo, lấy ca hát đề xuất đạo, chất giọng cũng chỉ tạm được, nhưng nó lại cảm thấy hứng thú với giới giải trí, cha nó nguyện ý ra tiền xuất lực.

Người đại diện Lương Trạch chỉ có thể đồng ý, Lương Trạch cũng phải đi theo che chở cho cô tiểu sư muội này.

Người đại diện lúc này dẫn cô nhóc đến phòng thu âm tìm người chế tác bản nhạc một vài vấn đề, Lương Trạch vừa rồi cũng đã gặp mặt nó, lần sau lúc con bé ghi âm hần còn phải đến coi như khách quý cổ vũ tinh thần.

Điện thoại nằm trên sàn nhà rung một cái rồi vang lên tiếng chuông, Lương Trạch đứng cách đó không xa, hôm nay mặc quần áo thoải mái, để giày mềm mại cảm giác được chấn động trên mặt đất, khẽ lan đến gót chân.

Lương Trạch xoay người, nhắc chân bước ngang qua điện thoại, đi tới sofa trong phòng nghỉ ngồi xuống.

Trên bàn còn đặt sách giới thiệu về nhân hiệu đồ thể thao, công việc người phát ngôn này, là lúc trước Lương Trạch thật vất vả đoạt lấy từ trong tay một vị anh đề khác, hần vì mục đích đó mà làm không ít việc, lúc ban đầu nhân hiệu sáng lập khẩu hiệu thương mại, sau đó lấy tuyên truyền và xâm nhập thị trường làm trọng điểm, phải biểu đạt khái niệm.

Mặc dù đã nhận làm người phát ngôn mấy năm nay, đối mới mỗi quý và sản phẩm mới đưa ra, trước khi chụp, Lương Trạch đều sẽ bảo trợ lý tìm tư liệu cho hần xem trước, như vậy ảnh tuyên truyền mới có thể đạt được yêu cầu phát ngôn cần có.

Hần nhắc chân đặt lên bàn, vốn định đá quyền sách đang mở ra trên bàn xuống, Lương Trạch nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn khom lưng cầm lấy, đã đọc được một phần ba, hần phải tiếp tục đọc.

Trước đó là vì không bị cướp đi công việc này, mà lúc này đây, hần ít nhất không thể thất bại bởi Cổ Dã.

Không phải là hần của quá khứ à? Hần sao có thể bị thua trong tay chính mình.

Tiếng chuông kết thúc, điện thoại yên lặng nằm trên sàn nhà.

Một lát sau, người đại diện đẩy cửa phòng nghỉ ra tiến vào, trong tay còn cầm điện thoại, "Tại sao không nghe máy?"

Lương Trạch ngẩng đầu liếc nhìn một cái, tiểu sư muội mới ra lò của hần đi theo sau người đại diện, hần thu cái chân trên bàn lại, "Vừa nãy không cần thận đá ra, đang đọc sách, không muốn nhặt lên."

Lương Trạch quơ quơ sách trong tay mình với người đại diện, cười đến không thể vô tội hơn.

Người đại diện xem như nửa bị bắt buộc phải phụ trách cô nhóc phía sau, anh ta có lẽ cũng biết Lương Trạch khó chịu, gật gật đầu không nói gì đi qua nhật điện thoại dưới đất đặt lên bàn.

Mời cô nhóc ngồi xuống, người đại diện đi rót nước, Lương Trạch gấp cuốn sách trên đùi lại, thái độ ôn hòa thân thiện hỏi nó, "Nói chuyện với người chế tác đến đâu rồi?"

Cô nhóc 14 tuổi không biến thái như Thanh Nhục, quả thật bị Lương Trạch làm hoảng hốt đến mắt đầy ngôi sao nhỏ, tay giấu sau lưng nắm chặt góc áo của mình, gương mặt đỏ bừng không dám nhìn vào mắt hắn, chỉ có thể ngoáy quyển sách trên đùi và ngón tay thon dài đặt trên đó của hắn, "Xong rồi ạ, đã xác định thời gian."

Lương Trạch cười gật gật đầu, tràn đầy cổ vũ và chờ mong, "Lát nữa anh sẽ nhớ kỹ thời gian, ngày ghi âm anh sẽ đến đó sớm một chút."

Nơi nào cần hắn nhớ, hai người hiện tại cùng thuộc một người đại diện, những chuyện đó đều là việc anh ta cần nhắc nhở.

Nhưng hắn vừa nói như vậy, cô nhóc liền cảm thấy trái tim của mình đã sắp nhảy đến cổ họng, đột nhiên bùng phát lòng tin đối với bản thân, "Cảm ơn thầy Lương."

"Thầy Lương?" Lương Trạch nhẹ nhàng nghiêng nghiêng đầu, "Sau này em không được gọi anh như vậy, anh là sư huynh của em."

Người đại diện bụng nước lại đây, cô nhóc đã bị ghẹo đến không rõ đông tây nam bắc, tràn ngập ánh mắt đều là Lương Trạch, "Sư huynh ~"

Người đại diện trong lòng cạn lời trợn trắng mắt, đưa nước cho hai người, ngồi xuống cạnh Lương Trạch, thấy sách trong tay hắn mới nhớ tới chuyện chụp ảnh tuyên truyền, "Trường phái sức sống thanh xuân chắc chắn muốn đổi người phát ngôn?"

Khóe mắt Lương Trạch lướt qua cô nhóc ngồi đối diện, gật gật đầu, giọng điệu cười như không cười, "Đúng vậy, hiện tại cơ bản đã định ra muốn đổi thành Cố Dã."

Người đại diện há miệng thở dốc không nói nên lời.

Cô nhóc tròn lớn đôi mắt to tròn, "Cố Dã, chính là anh của quá khứ kia ả?"

Lương Trạch cười rộ lên, cười đến ngực đều hơi run rẩy, "Em cũng biết?"

"Biết, chẳng qua anh ta không có đẹp trai như anh."

Nói rất kiên định lại đúng lý hợp tình.

Lương Trạch cười khẽ lắc đầu, đáng vẻ dung túng em gái nghịch ngợm chẳng có cách nào làm gì được nó.

Hắn cái dạng này, cô nhóc hừ hừ, "Sự thật nha." Nhìn quyển sách trong tay hắn, cũng đại khái biết chuyện vừa mới nói là gì, "Nếu không phải nhờ anh, anh ta sao có thể nhận được công việc người phát ngôn này."

Người đại diện dừng đề tài, ngược lại nói chuyện ghi âm ca khúc với cô nhóc.

Cho Lương Trạch đang nâng chén từ từ uống trà bên cạnh một ánh mắt cảnh cáo.

Anh ta quá hiểu Lương Trạch, rõ ràng là đáng vẻ có không ít ý kiến với Cố Dã. Tiểu sư muội mới ra lò này, tuy vẫn chưa xuất đạo, nhưng sau lưng có cha của nó, hot lên chỉ là vấn đề thời gian. Lương Trạch chẳng nói một câu không nên nào cả, tùy tiện cười hai cái, đã khiến cô nhóc trong lòng sinh ra bất mãn với Cố Dã.

Sau này vẫn chưa biết chừng là thế nào đâu.

Lương Trạch nhẹ nhàng nhún vai với người đại diện, trả về một ánh mắt vô tội, hắn chưa nói cũng chưa làm gì hết nhé.

Điện thoại trên bàn của Lương Trạch rung lên, tiếng chuông nối tiếp theo sau, Lương Trạch không muốn quan tâm, nhưng người đại diện đã dừng nói chuyện, đứng dậy khom lưng cầm điện thoại hắn.

Nhú nhú mày, không nói gì đưa tới trước mắt Lương Trạch.

Dãy số rất ít gặp, hiếm thấy đến nỗi càng dễ nhớ hơn nhiều so với số chuyên dùng đi lừa gạt.

Trong lòng Lương Trạch rung lên, cầm chén trà trong tay đứng lên một bên nhấn nghe một bên đi vào gian phòng nhỏ ở cạnh đó.

Bởi vì không chắc chắn, hắn cũng không lên tiếng chào hỏi trước.

"Lương Trạch?" Nghi vấn, cũng là khẳng định.

Thật là cô.

Lương Trạch triệt triệt để để cười rộ lên, khóe mắt đuôi lông mày đều nhiễm ý cười nhằm đảm bảo trong giọng nói của mình cũng tràn đầy thành ý, "Ừ, là tôi. Hoa tiểu thư."

Hắn nghiêng đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, tiếp tục nhanh chóng bổ sung thêm một câu, "Chào buổi chiều."

Cô cười khẽ, ôn hòa đáp lại, "Chào buổi chiều."

Rõ ràng chỉ là thăm hỏi lễ phép, hơn nữa cũng chỉ là trả lời hắn, khóe miệng Lương Trạch lúc này đây lại không thể nhịn được mà cong lên.

Lương Trạch đi vào gian phòng nhỏ, động tác nhẹ nhàng đóng cửa lại, cúi người dựa vào trên ván cửa.

"Hoa tiểu thư có chuyện gì phân phó sao?"

"Nghe nói anh sắp chụp ảnh tuyên truyền với Cố Dã?"

Lại là một câu hỏi dưới hình thức trần thuật, Lương Trạch cũng không biết hiện giờ mình nên cảm khái nguồn tin tức của cô quá nhanh hay là cảm khái thế giới này quả nhiên không có bí mật nào tuyệt đối.

"Ừ, chắc là cùng làm người phát ngôn cho nhãn hiệu đồ thể thao quý tiếp theo, bây giờ họ có một phương án là dùng bản thân ở quá khứ và tương lai làm chủ đề." Lương Trạch tận lực vừa ngắn gọn vừa chuẩn xác biểu đạt tình huống hiện tại cho cô biết.

"Nếu như vậy....." Thanh Nhượng hình như đang đi đường, Lương Trạch nghe thấy được tiếng gió qua điện thoại, còn người bên cạnh có vẻ đang nói gì đó với cô.

Thanh Nhượng nghiêng người dặn dò một câu với trợ lý rồi tiếp tục nói chuyện với hắn, "Vậy sau khi xác định được thời gian cụ thể, hẹn Cố Dã cùng ăn một bữa cơm?"

Hắn không có quyền từ chối hay lựa chọn.

Lương Trạch cười rộ lên, "Được, tôi hẹn Cố Dã xong sẽ báo cho ngài biết thời gian."

Bởi vì hắn thức thời, tâm trạng Thanh Nhượng hiển nhiên không tồi, ngữ khí ôn hòa thân thiện hơn không ít, "Tốt, vậy cảm ơn anh."

Câu cảm ơn này, cũng thật sự chỉ là lễ phép mà thôi.

Lương Trạch thân sĩ đáp, "Hoa tiểu thư khách khí rồi, đây là vinh hạnh của tôi."

"Vậy, đến lúc đó tôi liên hệ ngài bằng số này đúng không?"

Lương Trạch nhẹ giọng mở miệng thử hỏi.

Thanh Nhượng trả lời rất nhanh, không hề do dự, "Ừm, đây là số điện thoại riêng của tôi. Hoa Thanh Nhượng, tên tôi."

Giáo dục của cô thật sự cũng đủ tốt, lúc báo phương thức liên hệ, cũng cho biết tên của mình, mặc dù chắc là sẽ không có người thật sự dám dùng tên họ đầy đủ của cô để lưu lại.

"Được, tôi biết rồi."

Lương Trạch cúp điện thoại đi ra, phòng nghỉ chỉ còn một mình người đại diện, cô nhóc đã bị cha họp hội đồng quản trị xong đến đất về nhà.

Người đại diện thấy sắc mặt hắn khá phức tạp, nghĩ nghĩ vẫn nhấp môi hỏi hắn, "Hoa, tiểu thư?"

Số điện thoại như vậy, có thể khiến Lương Trạch cẩn thận coi trọng đến thế, chỉ lên sân khấu một lần nhưng cũng đủ khiến người ta suốt đời không quên, Thanh Nhượng, tuyệt đối là người đầu tiên thoáng hiện lên trong đầu người đại diện.

Lương Trạch ách một tiếng, gật gật đầu giờ tay bóp bóp mũi mình, "Những tư liệu về ảnh tuyên truyền tôi chụp mấy năm trước anh tìm một chút, sao chép một phần đưa cho người đại diện của Cố Dã."

Người đại diện sâu xa liếc nhìn Lương Trạch một cái, rồi sau đó cười gật gật đầu.

Cho dù Lương Trạch có đôi khi vì vinh dự mà không từ thủ đoạn, nhưng là một người đàn ông, điều mà hắn bội phục ở Lương Trạch nhất là: Dù tôn trọng mỗi một đối thủ của mình, cũng đủ tin tưởng bản thân, cho nên tuy thỉnh thoảng cuồng vọng đến làm càn, nhưng mặc cho ai cũng đều không nắm được một chút nhược điểm nào của hắn.

**

Tôi của quá khứ?

Xi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 10 - Chương 4: Lương Trạch (4)

Ảnh tuyên truyền chụp một cách vô cùng chặt vật.

Bởi vì là nhân hiệu đồ thể thao quốc tế, nhiếp ảnh gia được mời đến cũng là nhân vật nổi danh lừng lẫy, đã hợp tác với Lương Trạch vài lần nên cũng khá quen thuộc. Nói một loạt tiếng Anh lưu loát, mùi phấn thân sĩ Anh quốc, nhưng với công việc lại rất cầu toàn.

Cố Dĩ lần đầu tiên nhận làm người phát ngôn cho loại sản phẩm cao cấp thể này, thứ nhất là do khăn trương nên nụ cười cứng đờ tay chân không phối hợp, thứ hai là vì không có kinh nghiệm, động tác tạo hình đều không thể hiện được khí độ và phong phạm mà nhiếp ảnh gia muốn.

Nhiếp ảnh gia đặc biệt nghiêm túc trên phương diện công việc, cảm giác chưa đạt thì một lần cũng không nhấn chụp, ngừng tay tiến lên giao lưu với Cố Dĩ.

Tiếng Anh của Cố Dĩ dừng lại ở trình độ giao tiếp đơn giản, Lương Trạch đứng cách đó không xa, nhìn đáng vẻ ánh mắt đầy mê man của Cố Dĩ thì bước tới chủ động đảm nhiệm phiên dịch.

Ba người đứng trước phong nền đã bày biện tốt, hơn 9 giờ sáng ánh nắng chỉ mới ảm áp chứ chưa đến cực nóng, Cố Dĩ bởi vì khăn trương và sốt ruột mà trán đã toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

Lương Trạch nhìn cũng không có cách nào, chỉ có thể ở giữa làm một phiên dịch tốt bụng giúp hai người trò chuyện, nhân tiện nói với Cố Dĩ một vài kinh nghiệm lúc trước của mình, hy vọng lát nữa chụp ảnh có thể thuận lợi hơn chút.

Sau khi giao lưu, hai bên đều tỏ vẻ muốn tiếp tục thử một lần.

Cố Dĩ trở lại vị trí ở bên trái thuộc về cậu ta đứng yên, Lương Trạch cùng nhiếp ảnh gia đi qua phía bên phải, nhiếp ảnh gia đội mũ cao bồi, nghiêng đầu, hai phần ba gương mặt nằm dưới bóng râm, "Cảm giác trạng thái của người mẫu này rất kèm còi."

Lương Trạch cười, nhẹ giọng khuyên giải, "Tuổi còn trẻ, chưa có kinh nghiệm, lát nữa lúc chụp tìm được cảm giác thì sẽ ổn thôi."

Kết quả vẫn không được như mong muốn, hai người chụp cùng nhau, phần riêng của Lương Trạch sau khi nhanh chóng được hoàn thành vẫn phải kéo dài với Cố Dĩ, cuối cùng vị nhiếp ảnh gia thái độ ôn hòa cũng đen mặt, com trưa cứ phải dời lại, thật sự hết kiên nhẫn mới tuyên bố đi ăn.

Cố Dĩ bị đá kích, cảm xúc hạ xuống rất thấp, người đại diện đưa com cho cậu ta cũng không màng, một mình chạy đến cầu thang ngồi uống nước.

Lương Trạch ăn com cùng nhân viên công tác, thái độ hữu hảo nói họ vất vả rồi, xin cảm ơn mọi người, rồi cầm một hộp com đi lên cầu thang tìm Cố Dĩ.

Cố Dĩ mặc quần áo vận động trẻ trung mùa hè, bên ngoài có áo khoác, phía dưới mang giày thể thao.

Đang cúi đầu đặt cảm lên đầu gối, một tay kéo kéo dây giày của mình.

Lương Trạch ngồi xuống bên cạnh, đưa hộp com trong tay qua, "Buổi chiều còn phải chụp, ăn no mới có sức làm."

Cố Dĩ nghiêng đầu nhìn sang, bởi vì là Lương Trạch, sắc mặt lạnh lẽo nặng nề mới dịu đi không ít, nhận lấy hộp com cũng không mở ra, cứ như vậy nhìn Lương Trạch, có chút bướng bỉnh hỏi, "Thầy Lương, có phải em rất ngốc hay không?"

Lương Trạch cười rộ lên, ánh mắt đầy ý cười, cúi đầu thoáng nhìn cậu ta, lời nói thân thiện, "Làm sao như thế được."

Cố Dĩ kéo kéo khoe miệng, thoát nhìn trạng thái tốt lên không ít.

Bởi vì phải chụp ảnh tuyên truyền, Lương Trạch không mang theo thuốc lá trên người, Cố Dĩ bên cạnh mở hộp com ra ăn, Lương Trạch ngồi nằm chán, hai tay giao nhau hoạt động ngón tay, "Tư liệu tôi đưa qua cho cậu xem thêm vài lần, cố gắng hiểu được một ít lý thuyết thì khi chụp sẽ thuận buồm xuôi gió hơn."

Động tác cúi đầu ăn com của Cố Dĩ cứng đờ, sau đó mới gật gật đầu, "Vâng, em biết rồi ạ."

Lương Trạch vừa thấy đã biết, Cố Dã căn bản không đọc những tư liệu hán nhờ người đại diện đưa qua, xứng đáng bị nhiếp ảnh gia mắng, thật đúng là ý vào tuổi trẻ mà không biết trời cao đất dày.

Lương Trạch đứng dậy vỗ vỗ vai cậu ta, "Cậu cứ từ từ ăn, ăn xong thì chúng ta nghỉ ngơi một lát, cậu thử điều chỉnh lại trạng thái rồi hãy chụp, tôi đi xem ảnh chụp lúc sáng."

Cố Dã giọng rầu rĩ đồng ý, "Vâng."

Lương Trạch nhắc chân xuống dưới, đi hai bước bỗng nảy sinh chút ranh ma, xoay người, thái độ hữu hảo ánh mắt chân thành hỏi Cố Dã, "Nếu không thì đợi cậu ăn xong rồi chúng ta cùng đi, nhìn xem chỗ nào cần cải thiện?"

Cố Dã thất thần nhìn hán, sau đó không đủ tự tin dời tầm mắt, "Không cần chờ em đâu ạ, anh đi xem trước đi."

Ngay cả dừng khí cũng chẳng có, Lương Trạch nhướn mày, thôi vậy, gật gật đầu, "Được, tôi đi trước đây."

Trong ảnh chụp là hai thái cực trái ngược hoàn toàn, Lương Trạch thuận buồm xuôi gió, Cố Dã mờ mịt cứng đờ.

Nhiếp ảnh gia ở một bên thở dài, "Ngoại hình thì đúng thật là không thể chê, nhưng những tấm ảnh này lại không có thần, hiệu quả chỉnh sửa hậu kỳ cũng sẽ không quá khả quan."

Lương Trạch tỉ mỉ xem ảnh chụp, vì dùng chủ đề thời gian, cho nên bố cục hình ảnh là tách ra ở chính giữa, Cố Dã bên kia nghiêng về sắc điệu nhẹ nhàng, Lương Trạch bên này nghiêng về sắc điệu trầm ổn, hai người đứng hai bên bối cảnh, hoặc đưa lưng về phía đối phương, hoặc nhìn vào ống kính, hoặc là đứng đối diện nhau.

Không phải do Lương Trạch tự luyện, mà ngay từ ánh mắt đầu tiên nhìn vào, đã thấy khí thế của Cố Dã bên kia bị ngăn chặn chặt chẽ.

Nhiếp ảnh gia nói gì Lương Trạch cũng không chú ý lắng nghe, chỉ là ngón tay trượt qua màn hình, trong đầu thoáng hiện lên gương mặt của cô, cô thấy Cố Dã như vậy, sẽ cười hay là cảm thấy không thú vị?

Chuyện ăn cơm với Thanh Nhược lúc trước Lương Trạch đã nói qua với Cố Dã, bởi vì Thanh Nhược không cố ý nhắc đến nữa, Lương Trạch cũng không nói lời dư thừa, chỉ là hẹn một người bạn cùng nhau ăn cơm.

Buổi chiều chụp ảnh, nhiếp ảnh gia dường như đã quen rồi hoặc là lười già, trọng tâm đặt ở động tác tạo hình của Cố Dã mà không phải trạng thái tinh thần hay cảm giác thể hiện được, ngược lại thuận lợi hơn rất nhiều so với buổi sáng.

Chụp xong ra về cũng đã sắp 7 giờ, lúc trước Thanh Nhược chưa nói ăn cơm ngày nào, Lương Trạch cũng không hỏi.

Lúc đi ra nhìn thấy trợ lý của cô đứng một bên đứng là có chút ngoài ý muốn.

"Lương tiên sinh." Trợ lý đứng cạnh cửa một chiếc xe màu đen, xe rất bình thường, dường như không có gì đặc biệt.

Cảm giác được cô ngồi ở trên xe, Lương Trạch vốn lười biếng bước đi trong nháy mắt thẳng lưng.

Không biết trợ lý họ gì, Lương Trạch chỉ là bỏ qua họ mà chào hỏi, "Chào ngài."

Trợ lý đặt hai tay trước người, tươi cười thỏa đáng, "Không biết có tiện cùng nhau ăn cơm chiều không?"

"Đương nhiên, vinh hạnh của tôi."

Lương Trạch không đi ra cùng Cố Dã, lập tức xoay người dặn dò trợ lý đi theo phía sau, "Gọi điện thoại cho Cố Dã."

Trợ lý gật đầu như gà con mổ thóc, nhanh chóng móc di động ra gọi cho Cố Dã.

"Chào thầy Cố, bạn của thầy Lương đến đây, ngài có thuận tiện cùng ăn một bữa cơm chiều hay không ạ?"

Cố Dã đang ngồi trên xe, cả ngày hôm nay tâm trạng đều không tốt, nhưng đây là chuyện lúc trước Lương Trạch đã nói qua với cậu ta, cũng chỉ có thể đồng ý, "Tiện chứ." Trong lòng cũng có chút tò mò là ai mà có thể khiến Lương Trạch ra mặt gọi ăn cơm.

Trợ lý gật gật đầu với Lương Trạch, ý bảo bên Cố Dã đã OK. Lương Trạch nghiêng đầu, tư thái xin chỉ thị chờ trợ lý của cô nói chuyện, trợ lý cười cười, "Vậy làm phiền tài xế của Cố tiên sinh đi theo xe chúng tôi là được."

Trợ lý lộc cộc chạy đến phía sau nhìn biển số xe rồi lập lại cho Cố Dã biết.

Trợ lý của cô kéo ra cửa sau xe, làm tư thế mời với Lương Trạch, "Lương tiên sinh ngồi cùng với tiểu thư đi, tôi và trợ lý của ngài đi theo sau."

Trong lòng Lương Trạch đánh cái đập, trên mặt lại đạm nhiên không đổi sắc, cười khẽ, lễ phép gật gật đầu, "Vậy phiền ngài rồi."

Bởi vì phải đi đủ loại thảm đỏ, động tác ra vào xe như thế nào là hoàn mỹ nhất Lương Trạch đã trải qua vô số lần luyện tập, một tay đặt trên cúc áo

trước người, hơi hơi khom lưng cúi người bước vào trong xe, tự mình đóng cửa xe lại.

"Hoa tiểu thư."

Điều khiến Lương Trạch ngoài ý muốn là, người lái xe chính là cô.

Hắn ngồi ghế sau, Thanh Nhượng ngồi ở ghế điều khiển, cửa sổ bên cạnh mở ra, khuỷu tay cô đặt lên đó, tay kia bỏ trên tay lái.

Quay đầu lại nhìn hần nở nụ cười, "Lương Trạch."

Hôm nay cô mặc một thân trang phục vận động thoải mái, nghiêng về sắc điệu ngây thơ, tóc búi lên, trông có vẻ ngọt ngào phù hợp với độ tuổi tràn đầy sức sống của cô, lông mi thật dài, lúc nhìn hần nói chuyện còn chớp hai cái.

Chú bướm xinh đẹp hoang dã giương cánh.

Khí thế cũng không ép người ta không dám ngẩng đầu như hai lần gặp trước.

Lương Trạch điều chỉnh dáng ngồi một chút, thả lỏng cơ thể căng thẳng của mình, nhìn cô, mặt mày ôn hòa tràn đầy ý cười, giọng điệu đùa giỡn mở miệng hỏi cô, "Sao Hoa tiểu thư lại tự mình lái xe?"

Phía sau trợ lý cô đã dẫn trợ lý hần lên xe, xe của Cố Dĩ cũng chạy ra từ giao lộ, Thanh Nhượng nhìn kính chiếu hậu, rồi sau đó khởi động xe.

Một tay đặt lên cửa sổ xe, một tay điều khiển tay lái, gió hất tóc cô, lười biếng tùy ý tung bay.

"Muốn lái nha." Cô cười cười, "Gọi tôi Thanh Nhượng là được rồi."

Kỷ năng thiên phú của cô, lúc cao cao tại thượng cười thật ngọt ngào với bạn, bạn cũng không dám có chút vượt giới hạn nào, nhưng khi thả lỏng muốn đến gần bạn, chỉ cần một câu nói nhẹ nhàng cũng đủ khiến bạn cảm thấy khoảng cách được kéo gần lại trong nháy mắt.

Lương Trạch nhìn sườn mặt tinh xảo xinh đẹp của cô, giọng nói mềm nhẹ tựa lấm bầm, có một loại ảo giác dịu dàng lại bao dung quyến luyến, "Thanh Nhượng."

"Ừm." Hữu hảo đáp lại, Thanh Nhượng mở miệng, tự nhiên như nói việc nhà, "Hôm nay chụp ra sao rồi?"

Lương Trạch biết, cái này thế nào cũng là hỏi Cố Dĩ, không phải hần.

"Cố Dĩ lần đầu tiên chụp ảnh tuyên truyền như vậy, có chút không thích ứng được, sau này quen rồi sẽ càng ngày càng tốt."

Quả nhiên nói đến thứ cô muốn nghe, cô cong cong mắt, đáng vẻ rất vui vẻ, lên tiếng phụ họa chờ hần nói tiếp.

Lương Trạch cũng liên tiếp tục nói về Cố Dĩ cho cô, hần vốn cũng đủ cẩn thận chú ý, hướng chỉ là Cố Dĩ, "Cố Dĩ thích bánh doughnut, sáng nay lúc đến chụp ảnh, bản thân ăn không đủ còn mang theo không ít phần cho nhân viên công tác. Giữa trưa ăn cơm xong lại muốn ăn một cái, người đại diện sợ cậu ta béo ra, không cho ăn."

Lương Trạch cười khê lên, đánh giá đúng trọng tâm, "Làm nghệ sĩ thật không dễ dàng, đặc biệt là khi mới vào nghề."

Thanh Nhượng nhìn hần một cái qua kính chiếu hậu, ánh mắt sáng trong, giọng nói nhẹ nhàng như trần thuật lại một sự thật mà mọi người đều biết, "Cũng không phải ai cũng vậy nha, anh thuận buồm xuôi gió xuôi dòng liền đạt được ánh đèn mà."

Không tính là khích lệ, Lương Trạch lần đầu tiên nghe thấy lời này từ trong miệng người khác mà không mang theo bất kỳ sự chúc mừng hay hâm mộ sùng bái nào, trái tim không hiểu sao lại đập nhanh một nhịp.

Hai người cứ thế mà trò chuyện, phần lớn đều là Lương Trạch nói, Thanh Nhượng nghe. Đối với cô thì rất dễ dàng kể lại, bởi vì hần đúng thật là một đường khá thuận lợi, những điều đã trải qua kia nói với người khác tuy rằng hần không có ý đồ như vậy, nhưng họ nghe được hoặc ít hoặc nhiều đều sẽ cảm thấy hần đang cố tình khoe ra.

Với cô thì không cần bản khoăn như vậy.

Xuôi gió xuôi nước, một đường thẳng đến vương tọa, cô là người càng hiểu cảm giác này hơn hần.

Không có điều cô kỵ, giao lưu liền sẽ đơn giản mà vui vẻ.

Đến tiệm cơm, Lương Trạch còn có chút chưa ý thức được, nhìn nhìn đồng hồ, đã qua hai mươi phút, hần cảm giác chỉ mới hai phút.

Tiệm cơm không phải nhà hàng đứng đầu, chỉ có thể xem như đứng khoảng giữa trong bảng xếp hạng Trung Quốc.

Nhân viên công tác ở bãi đỗ xe chỉ dẫn dừng xe, đưa thẻ giữ xe qua.

Trong xe chỉ có hai người bọn họ, Lương Trạch theo bản năng liền cảm thấy hấn là hấn lấy, Thanh Nhượng đã giơ tay ra nhận, xoay người định bỏ lên ghế điều khiển phụ, đột nhiên lại nở nụ cười, rặng ngồi mà xấn lặn, "Quên không lấy túi."

Cô quay đầu đưa thẻ giữ xe cho hấn, "Anh cầm."

Vừa rồi Lương Trạch muốn nhận thẻ giữ xe, nhưng bị cô lấy trước, cho nên tầm mắt vẫn luôn nhìn cô, nụ cười bất ngờ của cô, hấn nhìn thấy hoàn toàn, trong đầu tựa như có pháo hoa lộng lẫy rực sáng giữa bầu trời đêm.

Đại não dần dần hai giây, "À..... Được." Hấn có chút vội vàng nhận lấy thẻ giữ xe, bỏ vào túi, biên độ động tác lớn mà sốt ruột, muốn che giấu sự thất thố của mình.

Thanh Nhượng không chú ý đến hấn, đã rút chìa khóa ra mở cửa xe bước xuống.

Tiếng đóng cửa của cô kéo suy nghĩ của Lương Trạch quay lại, cửa sổ xe dần màng đen, nhưng bên trong nhìn ra ngoài rất rõ ràng.

Gần 8 giờ, ánh sáng bên ngoài có chút tối tăm, ánh đèn ở bãi đỗ xe chiếu lên áo khoác và đầu tóc cô, cách cửa sổ xe thành một vòng sáng bảy màu.

Thanh Nhượng giơ tay gõ gõ cửa kính ghế sau xe.

Lương Trạch thấy cô hơi nhướn mày, ánh mắt tùy ý lười biếng, không nói lời nào, nhưng bên tai hấn đã vang lên giọng cô thật rõ ràng, cô nói, "Sao còn chưa đi xuống?"

Lương Trạch mở cửa xe, động tác chậm lại, bởi vì cô đứng cạnh xe nên sợ đụng phải.

Bước xuống đứng cạnh cô, Thanh Nhượng cầm chìa khóa xe, sau đó thuận tay ném cho hấn, cô mặc một thân trang phục sạch sẽ thoải mái, động tác gọn gàng lưu loát như vậy thật là vô cùng tiêu sái.

Lương Trạch mở lòng bàn tay đón được, hai chiếc xe đến sau cũng đã đỗ xong, Cố Dĩ dẫn theo trợ lý đi về phía bên này, vẫy vẫy tay với hấn.

Lương Trạch gật đầu đáp lại, khóe mắt liếc nhìn Thanh Nhượng, ánh mắt của cô đã định trên người Cố Dĩ, trên mặt không có biểu tình gì đặc biệt, nhưng đôi mắt lại có ý cười.

Cô quá xinh đẹp cũng quá trẻ trung, không phải người trong giới, hôm nay mặc quần áo thoải mái kiểu tóc tùy ý, khí thế cường đại áp người đã thu hết lại.

Cố Dĩ chưa từng gặp qua cô trong giới, cũng không biết được thân phận của cô, ánh mắt cô bình tĩnh nhìn cậu ta, Cố Dĩ cảm giác cả gương mặt đều nóng lên, càng đến gần động tác càng cứng nhắc.

Lương Trạch nhìn ra Cố Dĩ không được tự nhiên, cười ha hả tiến lên một bước giới thiệu hai người với nhau, "Đây là Cố Dĩ, ngôi sao nhỏ đang từ từ vươn lên. Đây là Hoa tiểu thư, Hoa Thanh Nhượng."

Không có giới thiệu hậu tố, Cố Dĩ tuy có chút kỳ quái, nhưng vẫn thẹn thùng cười chuẩn bị chào hỏi.

Thanh Nhượng đã duỗi tay tới trước mặt cậu ta, vô cùng tùy ý, nhưng động tác lại thể hiện sự bá đạo rất rõ ràng, đáng vẻ cười lộ lên đẹp đến mức tận cùng liền mang theo tà khí, "Gọi tôi Thanh Nhượng là được, thật vui khi được gặp anh."

Cố Dĩ mà lại bị một cô gái lùn hơn mình nửa cái đầu khiến cho có chút quẩn bách, vươn tay, lúc chân chửi không biết có cần nắm hay không, nắm như thế nào mới được thì cô đã bắt lấy tay cậu ta trước, bàn tay hơi lạnh, xúc cảm lại rất mềm mại.

Cố Dĩ nắm ngược lại, ngây ngô chào hỏi, "Tôi cũng rất vui được gặp em."

Lương Trạch đứng giữa hai người, cúi đầu nhìn hai bàn tay trắng đen rạch ròi nắm lấy nhau, kéo kéo khóe miệng.

Người phục vụ dẫn vào phòng, trợ lý Thanh Nhượng hình như nhắc nhở cô có điện thoại, Thanh Nhượng ngưng ngưng gật gật đầu ra ngoài nghe điện thoại, trợ lý cũng đi theo.

Thức ăn đã bắt đầu được bung lên khi bọn họ bước vào, lúc này Thanh Nhượng cùng trợ lý bỗng nhiên ra ngoài, mọi người tuy đã lấy đĩa ra nhưng vẫn chưa ăn, khui đồ uống rót rượu chờ hai người trở lại.

Cố Dĩ ngồi cạnh Lương Trạch, nhìn hai cái chỗ ngồi trống không, trong phòng ngoại trừ cậu ta và Lương Trạch thì còn có trợ lý của hai người, nghiêng đầu qua nhỏ giọng hỏi Lương Trạch, "Thầy Lương, Thanh Nhượng là thiên kim nhà ai vậy ạ?"

Lương Trạch trợn trắng mắt trong lòng, "Cô ấy họ Hoa."

"À ~" Cố Dĩ lên tiếng, đáng vẻ như suy tư gì đó, hơn nửa ngày lại thò đầu qua, "Đại lục hay là cảnh đài ấy ạ?*"

*Đoạn này ta thật sự cũng không hiểu bạn Cố hỏi gì nên giữ nguyên như convert, đoán đại khái chắc là hỏi về cách viết, ai biết thì cmt nói cho ta biết để ta sửa nha:"<

"....." Lương Trạch nghiêng đầu nhìn cậu ta một cái, cũng bắt chước thì thào, giả bộ thần bí, "Tôi cũng không biết, chưa nghe cô ấy nói qua."

Cố Dã kinh ngạc đến mở to hai mắt.

Trong lòng Lương Trạch cười đến lẩn lộn, tên ngu xuẩn này, chắc chắn nghĩ Thanh Nhượng là đại tiểu thư cao quý nhà ai, hiện giờ đang tìm hiểu thế lực sau lưng.

Lương Trạch mỉm môi, tiếp tục bổ sung thêm một câu, "Lần đầu tiên tôi gặp cô ấy là trên sảnh yến hội, lần này là lần gặp mặt thứ ba, không rõ tình huống cụ thể cho lắm"

Lương Trạch nhìn gương mặt nháy mắt tối sầm của Cố Dã, vô tội nhún nhún vai, hẳn thật sự không có nói dối đâu nhé.

Tư thế đêm nay của Thanh Nhượng hiển nhiên là không muốn lộ ra quá nhiều thứ để Cố Dã biết, hẳn đương nhiên phải làm một cái "chân chó*" tốt.

*Chân chó: xun xoe, nịnh nọt.

Bạn nhỏ Cố Dã à, tiền bối chỉ có thể giúp cậu đến đây thôi. Đứng trước một cái là thiên đường một cái là địa ngục, cậu phải lựa chọn thật kỹ đó ~

**

Thích Cố Dã?

Rõ ràng kém xa tôi vạn dặm.

Chẳng lẽ thích cậu ta ở chỗ tương đối ngu ngốc?

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 10 - Chương 5: Lương Trạch (5)

Thanh Nhượng nghe điện thoại xong liền dẫn trợ lý trở về vào chỗ, mọi người bắt đầu ăn cơm, có sáu người, bầu không khí sạch sẽ không ồn ào không ẩm ỉ.

Lương Trạch vừa động đũa lập tức biết bữa cơm này không đơn giản, tiệm cơm tuy không phải hạng cao cấp, nhưng nguyên liệu nấu ăn trên bàn hiển nhiên không thuộc cấp bậc của tiệm này.

Thức ăn đều là nóng, nếu không phải đưa nguyên liệu nấu ăn đến làm tại chỗ thì chính là làm xong rồi giữ ấm chuyển đến.

Thanh Nhượng ngồi cạnh Cố Dã, cầm đũa gắp mỗi món một chút, trợ lý của cô ở bên cạnh, dùng đôi đũa khác lột da bóc xương cho cô, sau đó đặt vào cái chén sạch sẽ trong tầm tay cô.

Thấy đã gần nửa chén, Thanh Nhượng đưa thẳng qua Cố Dã, "Cố Dã, anh muốn ăn cá không?"

Lương Trạch nghiêng đầu nhìn thoáng qua, độ cong của nụ cười nơi khóe miệng trợ lý không hề thay đổi, xoay người cầm một chén dự phòng khác từ phía sau.

Cố Dã lắc lắc đầu, có chút xấu hổ, cười không được tự nhiên cho lắm, "Không cần đâu, cảm ơn em."

"Ồ ~" Thanh Nhượng lên tiếng, thả chén lại trước mặt mình, cũng không ăn.

Lương Trạch thấy chiếc đũa cô đưa qua bên này hướng qua bên kia, đáng vẻ không muốn ăn lắm.

Hắn, Cố Dã và cả trợ lý đều bắt đầu chụp ảnh tuyên truyền từ sáng sớm, giữa trưa dùng cơm hộp, ăn hơi nhiều để có sức, lúc này đã hơn 8 giờ, một bàn đồ ăn này có đủ lực hấp dẫn, thêm việc cô không đòi uống rượu, một bàn người ngoại trừ cô thì tất cả đều bận rộn cúi đầu ăn cơm.

Thấy cô nhàm chán, Lương Trạch kéo kéo khóe miệng, cảm giác mình cũng rất nhàm chán, buông đũa trong tay nâng ly rượu trước mặt, nhẹ giọng gọi cô, "Thanh Nhượng ~"

"Hả?" Một tay cô chống cằm, nghiêng đầu qua, tóc tán loạn sau người, đuôi tóc theo động tác quay đầu thiếu chút nữa lọt vào trong chén, trợ lý vốn đang lột vỏ tôm cho cô nhanh tay lẹ mắt buông đồ vật mở tay ra đón được tóc cô.

Những lọn tóc rơi xuống lồng bàn tay trợ lý, Thanh Nhược thoáng cảm giác được, nhú nhú mảy, dựa người ra lưng ghế.

"Tôi có thể kính cô một ly không?" Lương Trạch ôn hòa lên tiếng, ánh đèn trong phòng ảm áp, hôm nay hắn chụp ảnh tuyên truyền loại đô thị nhàn nhã, kiểu tóc trang điểm đều thoải mái, nâng ly rượu, một tay lót dưới đáy ly, khiến người nhìn cảm thấy thư thái.

Đôi mày đang nhíu lại của Thanh Nhược giãn ra, giữa hai người cách Cố Dã, từ vị trí của cô chỉ có thể nhìn đến nửa bên mặt hắn, cong cong môi, "Lại đây ngồi."

Cô vừa dứt lời, trợ lý cô đã đứng dậy, dịch cả người lẫn ghế sang bên cạnh, một bàn tám người, bọn họ chỉ ngồi sáu người, còn trống hai vị trí, trợ lý bỏ thêm một cái ghế dựa cho hắn.

Cô đứng thật là nhàm chán, Lương Trạch cười khẽ gật gật đầu, một tay nâng ly rượu một tay cầm chén đĩa đi tới chỗ trống cạnh cô.

Lương Trạch làm một loạt động tác như vậy, trợ lý hắn cũng dừng ăn cơm, dùng giấy lau miệng, có vẻ như chuẩn bị Lương Trạch kính Thanh Nhược xong thì anh ta cũng kính theo.

Lương Trạch cúi đầu nhìn thoáng qua Cố Dã còn đang nghiêm túc ăn cơm, thở dài trong lòng, mở miệng đề nghị, "Tôi tôi tôi, mọi người cùng uống một ngụm đi."

Cố Dã lúc này mới buông đôi đũa trong tay, nâng ly rượu.

Lương Trạch và trợ lý đều đứng, trợ lý Cố Dã thấy Cố Dã ngồi cũng không đứng dậy nổi, Thanh Nhược nâng ly rượu trước mặt, quay đầu cong cong môi nhìn Cố Dã, "Bạn bè cùng ăn một bữa cơm, thoải mái một chút, đừng đứng."

Quay đầu ngưỡng cằm nhìn Lương Trạch nói, "Ngồi xuống đi."

"Ài." Lương Trạch ngoan đến nỗi hết như chú mèo nhà cô nuôi, nói gì làm nấy, không hề có chút khí độ của anh đế nào.

Cái bàn hơi lớn, hai trợ lý ngồi đối diện cô, cô đặt tay xuống giữa bàn, hai trợ lý vẫn là đứng dậy khom lưng chạm chạm ly với cô.

Cố Dã nâng ly cùng cô chạm một cái, cười cười, "Thật vui khi được biết em, Thanh Nhược."

Thanh Nhược gật gật đầu, quay đầu nhướn mày nhìn Lương Trạch đang chuẩn bị chạm ly với cô, "Tôi tùy ý, anh cạn ly?"

Rượu là loại ủ lâu năm, lúc trước tất cả mọi người đều chưa uống qua, hiện tại cái ly đầy.

Lương Trạch lắc đầu bật cười, một chút tức giận cũng không có, thật ôn hòa gật gật đầu, "Được thôi, tôi cạn ly, cô tùy ý."

Thanh Nhược cười rộ lên, đưa ly qua chạm với hắn, "Dzô ~"

Cô thật sự chỉ ý tứ nhấp một chút, chưa được một miệng nhỏ, sau đó nhướn mày nhìn Lương Trạch, ánh mắt đầy ý cười chờ xem.

Lương Trạch bắt đầu dĩ nhiên nhìn cô, ngửa đầu, không hề do dự uống một hơi hết ly rượu trắng xuống bụng.

Cay đến mất giọng, vừa rồi hắn qua đây chỉ lấy chén đĩa và ly rượu, nước trái cây còn để ở vị trí cũ.

Đối với cô cũng không cần che giấu, Lương Trạch cay đến nhăn tít cả khuôn mặt, Thanh Nhược tràn đầy ý cười xoay người, chỉ chỉ vào ly nước trái cây của hắn, chỉ huy Cố Dã bên cạnh, "Đưa nước trái cây của anh ấy qua."

Cố Dã hơi sững sốt, bị sai vặt, nhưng cô dường như chính là người thống lĩnh trời sinh, đầu óc Cố Dã còn chưa kịp phản ứng thì tay đã bung ly nước trái cây của Lương Trạch quay qua đưa cho cô.

Thanh Nhược nhận lấy đưa tới trước mặt Lương Trạch.

Lương Trạch giơ tay cầm, cười, "Cảm ơn."

Cố Dã đã ngờ ngác nhìn Lương Trạch thật lâu, trợ lý Cố Dã cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, chẳng qua vẫn luôn cúi đầu, ánh mắt không có trực tiếp như Cố Dã.

Trợ lý Thanh Nhược lột gần nửa chén tôm qua, chén cá lúc trước vẫn bất động ở đó, trợ lý không nói gì, chỉ là xê dịch vị trí, hai cái chén cùng đặt trước mặt cô, lại cảm một cái sạch sẽ chuẩn bị làm món khác cho cô.

Lương Trạch ăn hai muỗng thức ăn cứu lại giọng mình, quay đầu thấy cô vẫn là đáng vẻ lười biếng, chén cũng sạch sẽ, gần như không ăn gì, nhẹ giọng mở miệng hỏi cô, "Không đói bụng sao? Hay là không muốn ăn?"

Thanh Nhược cầm đôi đũa lắc lư, quay qua nhìn hắn một cái, khóe mắt hơi nhướn lên, lời nói rõ ràng là đùa, "Nhìn người khác ăn cơm tôi tương đối muốn ăn."

Lương Trạch cúi đầu nhìn ly rượu không đành trước, nhìn mặt, nghiêm túc hỏi cô, "Thật á?"

Thanh Nhượng gật gù đầu, có lẽ là bị dáng vẻ này của hắn chọc ra hứng thú, chiếc đĩa gỗ gỗ chén nhỏ mà trợ lý đặt trước mặt mình, "Một ly rượu tôi có thể ăn một phần tư."

Lương Trạch ách một tiếng, vẩy tay với trợ lý, chai rượu đặt cạnh trợ lý, anh ta chưa nói lời nào, trực tiếp đưa chai rượu cho hắn.

Lương Trạch mở nắp, một bên rót rượu cho mình một bên hỏi cô, "Xem một người uống hay là xem mọi người uống?"

Trợ lý Lương Trạch yên lặng ngẩng đầu liếc mắt qua bên này một cái, lại cúi đầu nhìn ly rượu mới uống được một nửa của mình, chờ nữ vương đại nhân tuyên án.

Nữ vương đại nhân bẹp bẹp miệng, đáng vẻ rất tùy ý dùng tay hất hất tóc, "Một người uống là được rồi."

Khóe miệng Lương Trạch áp thành một độ cong bi thương, ánh mắt vẫn ôn hòa, rót đầy ly, bỏ cái chai không qua một bên, nâng ly rượu ý bảo cái chén trước mặt cô, "Một ly một phần tư, nói phải giữ lời."

Thanh Nhượng nhướng mày, khẽ nâng cằm, khí thế áp người kia lại tràn tới, đang bắt mắt với câu nói phải giữ lời này của hắn, cô là loại người nói không giữ lời sao?

Lương Trạch mím môi, ngửa đầu, một ly rượu vẫn một hơi sạch sẽ, cúi đầu nhìn mặt nghiêng ly rượu, "Uống xong rồi."

Về mặt Thanh Nhượng lại là ý cười, gật gù đầu, cầm đĩa bắt đầu ăn. Vẫn ăn thật sự chậm, Lương Trạch nhìn cô, cầm lấy chai rượu khác rót cho mình.

Rót đầy ly liền hùng hăng ăn com

Trợ lý đi qua thêm com cho Lương Trạch, nhìn cái chén sạch sẽ của Thanh Nhượng, nhỏ giọng thử hỏi, "Hoa tiểu thư, có muốn ăn chút com hay không?"

Thanh Nhượng quay đầu, trực tiếp phản phác cho trợ lý hắn, "Bảo bọn họ mang một phần nóng lên."

Trợ lý Lương Trạch sờ sờ thùng com ấm áp, chưa nói gì cả.

Thanh Nhượng quay lại nhìn Lương Trạch, "Đừng ăn, chờ họ đưa lên một lần nữa."

Lương Trạch không nói gì, xoay người cầm chén đặt vào ngăn tủ phía sau.

Cố Dã và trợ lý rốt cuộc cũng đã ăn đến không còn cảm giác đói bụng nữa, bắt đầu muốn nói lại phát hiện không biết bắt đầu từ đâu.

Lương Trạch nhìn thoáng qua, chỉ muốn bắt đắc dĩ đỡ trán, "Hay là, chơi trò từ lệnh đi?"

Hắn nhìn Thanh Nhượng trước, Thanh Nhượng không sao cả nhún nhún vai, "Được thôi."

Cố Dã và trợ lý cũng đã đồng ý.

Sáu người chơi từ lệnh, Lương Trạch gợi ý, chỉ có thể bắt đầu từ hắn.

Vấn đầu tiên Thanh Nhượng thua, ly rượu cô vừa rồi cơ bản không nhúc nhích qua, chơi từ lệnh một lần nữa ly, Lương Trạch đang muốn hỏi cô có muốn uống hay không, cô đã đẩy ly rượu đến trước mặt hắn, đáng vẻ theo lẽ thường hắn là như vậy nhướng nhướng mày với hắn.

Lương Trạch, "....." Không còn lời gì để nói, nâng ly rượu uống lên phân nửa.

Vấn thứ hai trợ lý Lương Trạch thua, trợ lý đang định uống, Thanh Nhượng cầm đĩa lười biếng gõ gõ chén, nói đến chẳng hề để tâm, "Ngày mai anh còn phải đi làm, để Lương Trạch uống thay anh đi."

Lương Trạch, "....." Nói cứ như ngày mai hắn nhàn rồi vậy.

Được, nửa ly, Lương Trạch buồn bực uống rượu dưới ánh mắt đáng thương của trợ lý.

Vấn thứ tư Cố Dã thua, Cố Dã ha hả sờ sờ đầu, ly rượu bị Thanh Nhượng dùng đĩa đẩy ra xa, "Anh còn nhỏ, uống ít rượu."

Lương Trạch đã dự cảm được xu thế phát triển, quả nhiên, Thanh Nhượng quay đầu nhìn hắn, "Anh là tiền bối của Cố Dã, rượu này chắc là nên uống thay?"

Lương Trạch, "....." Đúng vậy, hắn không chỉ là tiền bối Cố Dã, hắn còn là tương lai của Cố Dã.

Nửa ly, Lương Trạch buồn.

Cố Dã ở bên cạnh vỗ tay trước ngực khom lưng với hắn, "Thầy Lương, thật là..... Không biết nên cảm ơn anh như thế nào, vô cùng cảm ơn."

"....." Ông đây thiếu lời cảm ơn của cậu sao?

Lúc người phục vụ đưa com nóng đến thì bọn họ đã chơi tới ván thứ sáu, Lương Trạch dưới sự giải thích mạnh mẽ của Thanh Nhượng nốc ba ly rượu xuống bụng, sáng khoái đến không có lời nào diễn tả được.

Trợ lý thấy hắn có vẻ đang muốn dờ ra, không màng nguy hiểm bị Thanh Nhượng bóp nát chạy nhanh xông tới giành lấy com người phục vụ đang bung qua, "Hoa tiêu thư, com tới, ăn một chút trước, đợi lát nữa lại nguội."

Thanh Nhượng không để ý đến anh ta, chỉ là quay đầu cười như không cười nhìn Lương Trạch.

Thật ra đầu óc Lương Trạch đã bắt đầu xoay vòng vòng, vẫn rất trấn định ôn hòa mở miệng hỏi cô, "Ăn chút com hay là tiếp tục chơi?"

Thanh Nhượng vắn cổ, lười biếng tựa như chú mèo vừa tỉnh ngủ, hơi tránh người ra để trợ lý thêm com cho cô, "Ăn đi, ăn một chút trước."

Trợ lý dửng dưng về cảm tạ Thượng Đế bới com cho cô, lại thêm com cho Lương Trạch.

Lương Trạch gấp một món cổ gắng nuốt hai miếng com vào.

Thanh Nhượng ăn một ngụm, rồi sau đó từ từ quay đầu nhìn hắn.

Lương Trạch đã biết, buồng dừa rót đầy ly rượu cho mình, không nói một lời ngửa đầu uống cạn, quay đầu thả ly xuống mỉm cười, "Ăn đi, ăn một phần tư xong rồi tôi lại tiếp tục."

"Được thôi." Vẫn tùy ý như thế.

Cố Dã và trợ lý xem như thấy nhiều không kinh ngạc nữa, Lương Trạch ở trước mặt cô giống như chuột gặp mèo vậy. Thậm chí còn khoa trương hơn, chuột thấy mèo ít nhất còn biết trốn biết chạy, Lương Trạch quả thật là bị đùa giỡn đuổi bắt.

Lương Trạch ở bên ngoài lúc nào cũng chỉ có người khác khách khách khí khí hậu hạ hấn, như bây giờ đúng là tư thái của anh để ném sạch chỉ để khiến cô vui vẻ.

Quả thật đáng sợ.

Cố Dã vẫn luôn lén lút đánh giá người bên cạnh.

Thanh Nhượng ăn hai miếng com và thức ăn, đột nhiên quay đầu, ánh mắt nhìn thẳng qua, Cố Dã đang nhìn lén bị bắt quả tang, miệng ngậm com thiếu chút nữa bị sặc.

Lúc quay đầu họ không biết là bị ghen hay xấu hổ mà cả mặt đều đỏ lên.

Thanh Nhượng giờ tay vỗ vỗ lưng cậu ta, tràn đầy ý cười hỏi, "Cứ nhìn lên tôi mãi, tôi đẹp không?"

Sao có thể trực tiếp như vậy.

Cố Dã nói không nên lời, chỉ có thể khụ không ngừng.

"Ừ. Đẹp." Đây là Lương Trạch trả lời.

Vẫn là tư thế nâng chén ăn com, đầu cũng không nghiêng qua bên này, ngữ khí lại kiên định nghiêm túc không hề do dự.

"Phụt." Thanh Nhượng bật cười.

Cô quay đầu lại nhìn hắn, "Ừm, tôi cũng cảm thấy thế."

Lương Trạch buông chén, chuẩn bị mở miệng, cô lại dùng đũa gõ gõ vành chén nhỏ, rõ ràng ý bảo cô ăn xong một phần tư rồi.

Lương Trạch cười đến dung túng lại ôn nhuận, gật gật đầu, ly rượu trong tầm tay là hắn vừa rót đầy, nâng ly ngửa đầu không có một chút chần chừ cạn sạch, nước trái cây đã thêm hai lần, uống rượu xong lại uống thêm chút nước trái cây, Lương Trạch hiện tại cảm thấy bụng căng.

Thanh Nhượng chống cằm, nhìn chai rượu đã hết sạch lại nhìn chằm chằm vào mắt hắn, "Lương Trạch, anh có thể uống bao nhiêu?"

Lương Trạch đã bắt đầu hoa mắt, nhưng đáng về chống cằm nhìn qua này của cô đã không có cao cao tại thượng, giống như thật sự chỉ là khoảng cách giữa hai chỗ ngồi, gần trong gang tấc, vươn tay ra liền có thể chạm tới, "Có thể uống đến khi em ăn no."

Vô cớ gây rối? Hay cô chỉ là nhàm chán như chú mèo tùy ý nâng móng vuốt đùa chơi với con chuột sợ hãi khấn trương phía dưới.

Không sao cả.

Hắn nguyện ý.

**

Tôi hy vọng tôi ở trong lòng Cố Dã vĩnh viễn là sự tồn tại không thể vượt qua.

Vì thế tôi có thể trả giá càng nhiều nỗ lực những lúc không có ai hay biết.

Nhưng mà, tôi không muốn dùng sự kiêu ngạo của mình trước mặt em.

Em thích một con mèo ngoan ngoãn,

Tôi đây vui lòng từ bỏ việc mở rộng thảo nguyên.

Không có lý do, hành động đã nhanh hơn suy nghĩ thay tôi lựa chọn tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 10 - Chương 6: Lương Trạch (6)

Ngày hôm sau Lương Trạch bị chặn ở sân ngoài nơi chụp hình.

Xe đi đến đó thì căn bản không thể tiếp tục di chuyển, bên ngoài chen chúc đầy phóng viên.

Lương Trạch tối hôm qua đã nhiều năm rồi mới uống nhiều như vậy, sáng nay khi rời giường thì trạng thái rất không tốt, cửa sổ xe dán màng chất liệu đặc thù, bên ngoài không thể nhìn thấy bên trong.

Hắn mơ mơ màng màng bị đánh thức, đeo bật mắt dựa vào ghế không muốn động, lười biếng mở miệng hỏi, "Sao lại thế này?"

Trợ lý cũng không biết, nhanh chóng nhìn tình huống xung quanh, "Không biết, nhưng bên ngoài đầy phóng viên ạ."

Chuyện Lương Trạch và Cố Dã cùng chụp ảnh tuyên truyền lúc trước truyền thông đã biết đến, hai người cũng đã làm một vài phòng vấn loại nhỏ.

Cho nên sáng nay xảy ra việc này không có khả năng là bởi vì ảnh tuyên truyền.

Trợ lý dùng notebook* lên mạng, một tấm ảnh được đăng hai mươi phút trước hiện tại đã lên top.

*Notebook: là thiết bị tương tự laptop nhưng kích thước nhỏ hơn một tí, bạn có thể mang chúng đi bất kì đâu.

Lương Trạch ngồi dậy kéo bật mắt xuống, trong mắt có tơ máu, trạng thái không được tốt cho lắm, trợ lý xoay người đưa máy tính cho hắn, giọng điệu có chút nghiêm túc lại cẩn thận, "Hoa tiêu thư cùng Cố Dã tối hôm qua bị chụp ở bãi đỗ xe. Ảnh chụp được tuôn ra hai mươi phút trước....."

Trợ lý còn đang không ngừng nói.

Ảnh mắt Lương Trạch đã định trên ảnh chụp được phóng đại trong màn hình.

Tiệm cơm tối hôm qua chỉ xem như trung tầng, phương diện bảo vệ an ninh cũng có khiếm khuyết, bị chụp lén cũng là bình thường.

Bọn họ ăn đến hơi muộn, cơm nước xong đi ra cũng đã sắp 10 giờ, khi đó bên ngoài trời đã tối mịt, bãi đỗ xe chỉ có ánh đèn đường.

Thanh Nhược bị chụp từ phía sau lưng, Cố Dã đối diện màn ảnh, ngồi ở ghế sau xe, cửa xe mở rộng, Thanh Nhược đứng cạnh, một tay đặt trong túi quần, một tay chống lên cửa xe.

Hơi cúi đầu nói chuyện với Cố Dã.

Cố Dã ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt trong đêm dưới tác dụng của đèn flash trở nên long lanh sáng trong, thoát nhìn lấp lánh rạng rỡ, vẻ mặt là thuận theo đây ý cười.

Tối hôm qua Lương Trạch uống hơi nhiều, lúc từ tiệm cơm ra là đi cùng một loạt với Thanh Nhược, trợ lý đỡ hắn, hắn vẫn kiên trì nhìn Thanh Nhược lên xe rồi mới trở về lên xe mình. Có điều sau đó Thanh Nhược đứng là có bước xuống, đi kéo cửa xe Cố Dã ra cùng cậu ta nói hai câu, thời gian cũng chỉ khoảng một phút đồng hồ.

Lương Trạch còn chưa kịp đi xuống thì cô đã đóng cửa xe trở về xe mình.

Cho nên Lương Trạch cũng không biết họ nói gì với nhau.

Tiêu đề của bức ảnh này cũng đủ chói mắt, "Bạn gái thần bí của Cố Dĩ hiện thân".

Trên ảnh chụp, động tác của Cố Dĩ và Thanh Nhược chưa thể tính là thân mật, nhưng tiêu đề như vậy cũng chẳng có chút không hợp nào.

Bởi vì dáng vẻ kia của Cố Dĩ quá dịu ngoan, Thanh Nhược đứng cạnh xe, tư thái vô cùng tự nhiên, dường như cứ thế mà chiếm lấy thế giới của Cố Dĩ, hơn nữa còn là vị trí rất quan trọng.

Chỉ có trước mặt người mình thích, người đàn ông mới có thể cam tâm tình nguyện nhường mộ cô ấy, cùng với ánh mắt lộng lẫy mang theo ý cười nhu hòa.

Lúc Cố Dĩ mới xuất đạo, đã từng truyền vài tai tiếng đường viên hoa, chẳng qua sau đó đều làm sáng tỏ. Cho nên hiện tại trạng thái tình cảm của cậu ta đúng là một cái bạo điểm mà truyền thông đang muốn bắt lấy.

Lương Trạch tiếp tục lật lật trang web, ảnh chụp tuôn ra chỉ có một tấm này, mặt khác bây giờ đều là bắt bóng bắt gió phối hợp một số hành trình lúc trước của Cố Dĩ, thời gian hai mươi phút ngắn ngủi, truyền thông đã soạn ra được không dưới mười câu chuyện tình yêu của Cố Dĩ và Thanh Nhược.

Trợ lý nhận được điện thoại của Cố Dĩ, không phải Cố Dĩ gọi, là người đại diện của cậu ta, biết tối hôm qua Cố Dĩ và Lương Trạch đi cùng nhau, hiện tại chuẩn bị cầu cứu rồi.

Không phải Cố Dĩ gọi, hiển nhiên ý tứ bên Cố Dĩ là muốn làm sáng tỏ, tin tức như vậy, thật mà giả, điểm mấu chốt ở ngay đoàn đội sau lưng và thái độ của đương sự.

Bản thân giới giải trí chính là một thứ có quy tắc dựa vào kỹ thuật diễn mà vận hành.

Trợ lý trấn an người đại diện phát hỏa phía bên kia hai câu, nhấn tĩnh âm rồi đặt di động sang một bên, quay đầu dò hỏi ý tứ Lương Trạch, vừa rồi điện thoại bật loa ngoài, người đại diện Cố Dĩ nói gì Lương Trạch đều nghe được.

Lương Trạch ngủ không đủ, thân thể lại không thoải mái, bên ngoài rất nhiều tiếng chụp ảnh tách tách của phóng viên, ồn ào đến khó chịu.

Hắn xoa xoa ấn đường, giọng khô khốc hỏi trợ lý, "Cố Dĩ bên kia muốn làm sáng tỏ?"

Trợ lý gật gù đầu, thấy hắn có chút mệt mỏi cũng không biết làm sao mở miệng, dáng vẻ như muốn nói lại thôi.

Lương Trạch khép notebook trên đùi lại bỏ qua một bên, nhướn mày hỏi anh ta, "Có gì nói thẳng."

"Áy..... Có cần dò hỏi ý tứ của Hoa tiểu thư một chút không ạ?"

"Thanh Nhược?" Lương Trạch nhẹ giọng mở miệng, lại không phải hỏi trợ lý, thanh âm rất nhỏ, tựa hồ lẩn quẩn bên môi, chỉ có chính hắn nghe thấy.

Hắn lắc lắc đầu, sau đó cúi xuống bắt đầu sửa sang lại quần áo và tóc tai, "Chuẩn bị xuống xe mở một đường máu để đi."

"Anh đã nghĩ xong phải nói như thế nào rồi à?" Trợ lý một bên hỏi một bên cũng chỉnh lại các thứ trên người.

Trợ lý và tài xế, bản thân đã có một chút tính chất bảo tiêu, hai người xuống xe trước, ngăn cản phóng viên xung quanh.

Lương Trạch mở cửa xuống xe, tươi cười ôn hòa trấn an, "Mọi người tạm thời đừng nóng nảy, tạm thời đừng nóng nảy."

"Về chuyện đêm qua, tôi muốn nói hai câu thật lòng."

Lương Trạch lẩn lộn trong giới giải trí nhiều năm, năng lực khống chế tình huống đã sớm luyện nhuần nhuyễn, không chế được trường hợp ồn ào, sau đó hơi hơi mỉm cười gật đầu với tất cả phóng viên.

"Ảnh chụp lên tối hôm qua, tôi cũng ở đó."

Lương Trạch nhẹ nhàng lắc lắc đầu, có chút buồn cười lại bất đắc dĩ dung túng, "Đúng vậy, tôi đang theo đuổi cô ấy."

Sét đánh ngang tai từng một cái, chấn động tất cả mọi người, bao gồm trợ lý và tài xế bên người hắn.

Lương Trạch tiếp tục mở miệng, tầm mắt nhìn về một nơi không xa, dường như nhớ tới ai, giọng nói đầy dịu dàng, "Theo đuổi con gái ư, là lần đầu tiên trong đời, vừa vặn ngày hôm qua Cố Dĩ và tôi cùng kết thúc công việc, tôi ngưng ngừng, gọi Cố Dĩ cùng đến ăn cơm. Sau đó cô ấy đi qua bảo Cố Dĩ hôm nay ở đoàn phim giám sát không cho tôi hút thuốc."

Lương Trạch cười rộ lên, cười đến thân nhiên mà thành kính, "Lần đầu tiên. Cảm giác thật sự rất vui diệu."

Tầm mắt mọi người đều dừng trên người hắn, Lương Trạch thả hai tay xuống, trước mặt tất cả phóng viên móc ra hai túi áo của mình, tiếp đó là hai túi quần, "Nhìn xem, sợ hôm nay không khổng chế được mình, căn bản không đem thuốc lá."

"Theo..... Theo đuổi con gái!!" Tất cả phóng viên đều kinh hoàng đến mất giọng.

Không chỉ là lần đầu tiên của Lương Trạch, mà còn là lần đầu tiên của giới giải trí có được không.

Lần đầu tiên một ảnh đế trước mặt phóng viên nói mình đang theo đuổi người ta, bởi vì ngưng ngưng mà gọi theo anh em đến cùng ăn cơm, ừm, không cho phép tôi hút thuốc, còn nhờ người khác giám sát tôi, nhìn xem, hôm nay tôi chẳng mang theo thuốc lá.

"!!!" Tất cả mọi người chỉ cảm thấy một đàn ngựa gào thét phi ngang qua đầu, gió cuốn tóc bay phấp phới.

Những vấn đề vốn đã nghĩ xong đều không mở miệng hỏi được, càng đừng nói nghi ngờ, Lương Trạch người ta cũng đã nói, hắn đang theo đuổi, chẳng nhẽ bạn còn hỏi cô gái kia rốt cuộc có quan hệ gì với Cố Dã hay không, vậy không chỉ có là và mặt Lương Trạch, quả thật phải bị trên mạng đánh hội đồng mà chết.

Lương Trạch thuận lợi xuyên qua đám phóng viên đã quay cuồng đến mất đi toàn bộ sức chiến đấu, dẫn theo trợ lý và tài xế càng thêm quay cuồng vào nơi sân chụp ảnh.

Xoa xoa ấn đường, Lương Trạch dờ khóc dờ cười, trước dùng điện thoại nhắn một tin cho Thanh Nhục.

Rồi sau đó dùng tài khoản Weibo của mình đăng một bài.

"Bất đắc dĩ tiết lộ cô ấy ra, xin mọi người đừng thương tổn cô ấy. Ai rồi cũng sẽ có người mình yêu, lần đầu tiên tôi theo đuổi người khác, cảm giác thật luống cuống tay chân, mọi người hãy giúp tôi nhé."

Thật ra hắn tin là không có phóng viên nào có thể đào được cô ra, lại lui một vạ bước, đào ra thật, có ai dám viết bài sao? Không có.

Chỉ cần truyền thông tìm không ra, hắn vừa đăng Weibo, vì không muốn làm cô tổn thương cho nên cái bí mật này, liền thật sự thành một nhân vật thần bí toàn thân đánh dấu chấm hỏi.

Ném điện thoại cho trợ lý, Lương Trạch buông tất cả tâm tư, tâm trung hết vào công việc.

Hôm nay chụp phần riêng của hắn nên Cố Dã không tới, chỉ có một mình Lương Trạch, trạng thái của toàn bộ đoàn đội đều rất tốt, hiệu suất làm việc và tâm tình có quan hệ trực tiếp, không khí nơi sân chụp ảnh đều không tồi.

Tối lúc ăn cơm giữa trưa, nhiếp ảnh gia còn vui tươi hơn hờ thêm cơm cho mọi người.

Cơm hộp của Lương Trạch vốn đã nhiều thức ăn hơn các nhân viên công tác khác, sau khi thêm cơm liền thành ba hộp cơm.

Bàn nhỏ của bọn họ đặt ở vị trí tốt nhất, phía trên là tán cây thật lớn cho bóng râm mát mẻ, bên cạnh là một loạt bụi hoa.

Lương Trạch đang cúi đầu ăn cơm, bả vai bỗng nhiên bị người ta chọt chọt.

Hắn còn chưa ngẩng đầu, người phía sau đã lười nhác mang theo ý cười mở miệng, "Anh có thể ăn nhiều như vậy?"

Lương Trạch ngẹn một miếng cơm, thiếu chút nữa đã phun ra, nhanh tay bịt miệng, bụng nước trên bàn giữa đầu uống một hớp lớn, nuốt hết cơm xuống, quay đầu lại thấy cô thì xán lạn nở nụ cười, "Sao em lại đến đây?"

Thanh Nhục đeo kính râm, ngồi trên tay vịn ghế dựa của hắn, đang giờ tay tháo kính râm, bỏ vào trong túi xách của mình.

Hôm nay cô ăn mặc chính thức hơn một chút, trang điểm cũng rất tinh xảo, trông khí thế bá đạo lại đầy đường hoàng.

"Ừm, đi ngang qua, thuận đường ghé lại nhìn xem anh."

Lúc nói lời này không nhìn hắn, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, lười biếng nhẹ nhàng, để lại hai cái lỗ mũi cho Lương Trạch đang ngửa đầu ngoác cô.

Vừa dứt lời, Lương Trạch còn chưa đáp, cô đã cúi xuống nhìn hắn, khóe mắt nhướng lên, con ngươi nhiễm màu xanh biển dâng lên chút hài hước, tựa như biển rộng bắt đầu nổi sóng.

"Dù sao cũng là người theo đuổi tôi, không phải sao?"

Lương Trạch da mặt dày, một chút cũng không đỏ, trợ lý hắn cầm ghế dựa đến bên cạnh, "Hoa tiểu thư, mời ngồi."

Thanh Nhục không để ý đến anh ta, tiếp tục ngồi trên tay vịn ghế dựa của hắn, Lương Trạch cũng không mở miệng bảo cô qua kia ngồi, cười cười với cô, tuần lễ bắt phàm có thể mê hoặc chúng sinh, "Không phải làm phiền, chỉ có thể như vậy giúp Cố Dã giải vây một chút, dù sao họ cũng không tra được em."

Thanh Nhượng cong cong môi, tay đặt trên túi xách trượt xuống bàn, lúc cánh tay duỗi trở về thì một ngón tay đã giữ cầm hần, nâng mặt hần hướng lên trên, cô cúi xuống để sát vào. Cẩn thận nhìn nhìn gương mặt tinh xảo tuấn lãng của hần, dường như khá vừa lòng, nhẹ nhàng gật đầu chắc chắn hai tiếng.

Ngón tay buông cầm hần ra, lười biếng hỏi, "Chỉ là giúp Cố Dã giải vây?"

Lương Trạch mỉm môi, "Nếu em không phải có tiền như thế, vậy thì chính là thật sự."

Thanh Nhượng không chút khách khí cười rộ lên, đứng dậy, hôm nay mang giày cao gót, đứng bên cạnh nhìn thẳng vào mắt hần từ trên cao, tùy ý nhướn mày, "Rõ ràng là anh thích, vì sao lại không dám nói?"

Lương Trạch nhìn cô, chỉ là cười đến dung túng lại ôn hòa, không lên tiếng đáp lại.

Cô đứng đó đợi một hồi, không chờ được câu trả lời. Nhàm chán ách một tiếng, tay đặt lên túi xách của mình không chút lưu luyến xoay người rời đi.

Tiếng giày cao gót thanh thúy lộc cộc đi xa.

Mười bảo tiêu đồ đen theo phía sau xếp thành hai hàng, bước chân thống nhất vững vàng.

Lương Trạch ngồi bên trong nơi sân chụp ảnh, nhìn cô một đường đi ngang qua, tất cả nhân viên công tác đều tránh ra xa, đừng nói ngăn cản, ngay cả nhìn thẳng cũng không có.

Tư thế như vậy tiến vào, nhiếp ảnh gia cũng giả vờ xem ảnh chụp lúc sáng không nói một lời.

Bóng dáng của cô biến mất, một vài nhân viên công tác nhìn về phía hần, nhưng không ai đến dò hỏi.

Giới giải trí này anh lừa tôi gạt, tràn đầy xảo trá và dẫm người khác xuống để đi lên, đó là bởi vì họ đều ở tầng dưới chót nên mới cần thủ đoạn như vậy để bò lên trên.

Quốc có quốc pháp, làm gì cũng có luật lệ, muốn trèo cao, có vài thứ không thể chạm vào, không cần nhìn, không cần hỏi.

Lương Trạch lắc đầu bật cười, đối với gió, đối với không khí trả lời vấn đề vừa rồi của cô, "Bởi vì tôi cảm thấy, duy trì trạng thái như vậy thì tốt rồi, lại tiếp tục, không nhất định sẽ tốt hơn hiện tại."

**

Tôi có thể sử dụng cái gì để theo đuổi em

Có thể sử dụng cái gì để giữ em lại.

Tự hỏi bản thân, không có đáp án.

Bạn bè càng dài lâu hơn so với người yêu.

Tôi có thể giúp Cố Dã.

Cũng có thể giúp em bắt lấy Cố Dã.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 10 - Chương 7: Lương Trạch (7)

Lương Trạch ý đồ tìm được tên cô trên Weibo, kết quả lại nhảy ra một đồng người kỳ quái, liếc mắt một cái liền biết không có chút liên hệ nào với cô, Lương Trạch mỗi ngày đóng phim về đến nhà hoặc là trở lại khách sạn vẫn sẽ nằm trên giường dựa vào gối đầu chậm rãi kéo xuống, từng chút từng chút tiếp tục xem, dường như làm vậy, là có thể cách cô gần thêm một bước.

Ảnh tuyên truyền chụp cùng Cố Dã đã bắt đầu được sử dụng, trên quảng trường mua sắm tùy ý cũng có thể thấy được ảnh chụp với hai thái cực tựa hồ phản chiếu quá khứ và tương lai.

Trên đường đi quay tiết mục giải trí, xe ngừng ở giao lộ đèn đỏ, Lương Trạch đang đọc sách, từ trong sách ngẩng đầu lên nhìn qua bên cạnh lập tức thấy được tấm ảnh tuyên truyền thật lớn.

Hắn rất tuần tú, đẹp trai hơn Cổ Dã nhiều.

Nhưng mà cô không thích.

Cổ Dã hình như nhận một bộ điện ảnh chế tác lớn, đã bay đi Hồng Kông, bởi vì nguồn vốn rất lớn, lúc này thời gian quay cơ hồ phải gần nửa năm.

Lương Trạch không cố tình tìm hiểu hướng đi của Cổ Dã, nhưng trong giới này, những tin tức và động thái đó đều là mỗi buổi sáng sau khi rời giường trợ lý sẽ sửa sang lại bắt buộc hắn xem.

Tiết mục giải trí theo hình thức của nước ngoài, độ nóng cao, không có giới hạn cuối, tận sức chọc cười thu hút người xem.

Bởi vì MC đứng thật là có chút tài năng, đoàn thường trú* cũng là các loại người tài ba giỏi giang mời đến từ đủ lĩnh vực, khách quý mỗi kỳ cũng đều mời rất trình độ, lại phối hợp với chế tác hậu kỳ, hiện tại đã đến mùa thứ ba nhưng chưa hề giảm sức hút.

*Đoàn thường trú: kiểu như nghệ sĩ của một chương trình với khách mời á, khách mời thay đổi theo mỗi kỳ, còn nghệ sĩ thường trú thì không.

Từ mùa thứ nhất đã vẫn luôn mời Lương Trạch, Lương Trạch không thích loại tiết mục dựa vào chọc cười mà thu hút người xem này cho lắm, chưa nhận lời bao giờ.

Chẳng qua tiết mục này, thanh thiếu niên xem rất nhiều, đặc biệt là những cô gái trẻ.

Lương Trạch có đoàn đội tạo hình của mình, tổ tiết mục dành ra phòng nghỉ riêng, hắn bước vào chào hỏi với MC rồi dẫn đoàn đội đi chuẩn bị.

Các nghệ sĩ thường trú thực hiện mở màn, Lương Trạch lên sân khấu giữa một tràng tiếng vỗ tay và tiếng hét chói tai.

Somi trắng, quần jean. Tay áo cuộn lên tới cánh tay, đường cong đẹp đẽ.

Tiếng hét chói tai vốn có đề-xi-ben* rất cao lần thứ hai tăng lên.

*Đề-xi-ben (Decibel hay Deciben, viết tắt là dB): đơn vị đo cường độ âm thanh.

MC từ vị trí của mình đi về phía sau ngênh đón hắn.

Vấn đề được hỏi để mở màn đã mang tính nổ mạnh, "Lương ảnh đế ngày thường giải quyết vấn đề sinh lý như thế nào?"

Hơn nữa còn là nữ hỏi.

Chớp đôi mắt, mặc váy hai dây ngồi ở ghế trên nhẹ nhàng lắc lư nửa người trên của mình, bộ vị kia mãnh liệt quơ quơ.

Bởi vì cô ta giờ tay nói chuyện, cho nên tầm mắt Lương Trạch từ lúc cô ta mở miệng liền nhìn sang, từ đầu đến cuối ánh mắt thuần tịnh thản nhiên, đáng ngồi thoải mái.

Chờ cô ta hỏi xong vấn đề, hắn nhẹ nhàng nhướn mày, mang ra một chút đáng khinh tự nhiên, lời nói sạch sẽ, "Tôi nghĩ các bạn nam đều hiểu, chúng ta đều có một người bạn gái trung thành ở bên cạnh từ tuổi dậy thì cho tới bây giờ."

Toàn trường quay cười ầm lên, Lương Trạch đột nhiên phát hiện thì ra mình còn có thiên phú hài hước như vậy.

Lần bị lộ ở tiệm cơm đã là mấy tháng trước kia, những cuộc phỏng vấn Lương Trạch nhận sau đó, các vấn đề nên trả lời đều trả lời. Trước đó không có lại ở trước mặt phóng viên hỏi đáp qua bất kỳ câu nào liên quan tới Thanh Nhược.

Lên cái tiết mục này, đó chính là thái độ cam chịu, cái gì cũng có thể hỏi.

Bạn có thể đánh đường vòng, nhưng mà không thể không trả lời.

MC hỏi một câu, "Còn phải cần bạn gái trung thành, ý tứ lời này của thầy Lương là bạn gái chính thức chỉ mới giao lưu về mặt tinh thần?"

Lương Trạch bật cười, nhún vai đưa tay ra, có chút bất đắc dĩ và tủi thân, "Tôi nói thật nhé, vì sao lại nhận tiết mục này, là do các cô gái trẻ thích xem, tôi liền tranh thủ một chút cơ hội lộ diện trước mặt cô ấy."

Tất cả mọi người ở trường quay đều là vẻ mặt hoảng sợ, MC nhướn mày, "Thầy Lương đây là chuẩn bị đi lộ tuyến trung khuyến?"

Lương Trạch ném một ánh mắt cho anh ta, ý bảo tự mình lĩnh hội.

Lập tức có người giờ tay hỏi tiếp, "Theo đuổi bao lâu rồi?"

Lương Trạch làm một động tác kéo khóa ở bên môi, "Vấn đề này nói ra sẽ tổn thương lòng tự tôn đấy, tôi bây giờ mỗi khi soi gương đều phải kiên định thầm nói với mình rằng tôi rất tuần tú."

"Ngài còn có tiền mà, cô ấy cũng không dao động?"

Trong lòng Lương Trạch nhẹ nhàng xì một tiếng khinh miệt, muốn cô dao động, vậy thì chắc hẳn phải có một đát nước riêng mới được, tiền thì chi sợ không dễ cân nhắc bao nhiêu.

Vấn đề cuối cùng.

Hỏi có chút sắc bén.

"Nếu theo đuổi không được thì sao? Có thể hay không qua một đoạn thời gian lại tuân ra tin tức đường viên hoa khác của ngài, ngài ra mặt giải thích theo đuổi không được, ngài không còn nhỏ, trong nhà thúc giục, không thể tùy hứng."

Lương Trạch đứng dậy khom lưng với người xem, rồi mới ngẩng lên nhìn vào ống kính cười khê mở miệng, "Nếu có một ngày tôi muốn kết hôn, tôi hy vọng là bởi vì tình yêu."

Tiết mục ghi hình mất một buổi chiều, tối còn phải về đoàn phim, trợ lý đã đặt trước com ở tiệm, chuẩn bị com nước xong thì về thẳng đoàn phim.

Lương Trạch lên xe, nhìn nhìn tin nhắn trên điện thoại, cả buổi chiều điện thoại đều không ở bên người hắn, tin nhắn rất nhiều, lung tung rối loạn một đống, những cái khẩn cấp trợ lý đã thay mặt xử lý, còn dư lại đều là không nóng nảy.

Lướt lướt màn hình, Lương Trạch vừa trả lời tin nhắn vừa mở miệng, "Đến tiệm com lần trước ăn."

Trợ lý quay đầu lại nhìn hắn một cái, "Để bây giờ em gọi qua hỏi một chút xem còn phòng hay không."

"Ừ." Lương Trạch cũng không ngắt đầu, ngón tay nhanh chóng đánh chữ trên màn hình, "Nếu không có phòng thì đóng hộp, chúng ta mang đến đoàn phim ăn."

"Vâng."

Phòng ở tiệm com đã hết, trợ lý đặt com đóng hộp, tiệm com bắt đầu chuẩn bị, lúc bọn họ đến chắc cũng vừa lúc có thể cầm.

Xe dừng ở bãi đỗ xe, trợ lý xuống xe đi lấy com, Lương Trạch ngồi trên xe chờ.

Cửa sổ xe mở ra một phần ba, Lương Trạch từ trong túi phía sau ghế dựa lấy thuốc lá ra, châm một điếu cho mình rồi đưa cho tài xế một điếu.

Tài xế cũng theo hắn rất nhiều năm, đã kết hôn, trong nhà có một cô con gái ba tuổi, anh ta lại nhỏ hơn Lương Trạch hai tuổi.

Đó là thể giới của người bình thường.

Lương Trạch nhả điếu thuốc ra, tay đặt trên cửa sổ xe để tản khói đi.

Hắn thật sự hơi nhớ cô.

Người trưởng thành nói nhớ nhưng có chút buồn cười, người càng lớn càng hiểu cách khống chế, tình yêu ở tuổi dậy thì khắc sâu là bởi vì vẫn chưa biết khống chế, một khi đã muốn thì sẽ không màng tất cả.

Sau khi lớn lên, thế diện, tự tôn, người xung quanh, tất cả tất cả đều sẽ đề lên mong muốn của bạn.

Chỉ là một người thôi, bỏ lỡ cũng vượt qua, trên đời này ngàn ngàn vạn vạn người, ai còn thiếu ai không sống nổi nữa?

Chắc là không có đâu, cuộc sống vẫn từng ngày trôi qua, phim của hắn vẫn phải quay, sự nghiệp vẫn phải không ngừng phát triển.

Phòng làm việc cùng người đại diện đầu tư thành lập năm ngoái, tháng sau lại cần ký hợp đồng với một đám người mới, hắn muốn lui ra sau màn thì phải mang những người khác ra đứng trước màn ảnh, cho nên từ tháng sau hắn sẽ bận rộn gấp mấy lần, có lẽ bận đến ngay cả thời gian lên Weibo tìm tên cô cũng chẳng có.

Sau này tuổi lại lớn hơn một chút, gặp được người có điều kiện thích hợp lại không phản cảm, có thể suy xét kết hôn. Thật sự không muốn kết hôn, tìm một đứa con cũng đơn giản. Với thân phận địa vị hiện tại của hắn, có kết hôn hay không cha mẹ cũng không cố tình yêu cầu, người chiếu cố gia đình với hắn mà nói có thể có thể không, hắn có toàn bộ người ở phòng làm việc đảo quanh, dựa vào hắn ăn com, chiếu cố hắn còn để bụng hơn cả chiếu cố gia đình, thêm một người cũng không nhiều, bớt một người cũng không ít.

Lương Trạch lại đưa điếu thuốc lên miệng hút một hơi, dựa ra sau lưng ghế híp mắt ngồi phát ngốc.

Hắn đã cao cao tại thượng nhìn xuống rất nhiều người, tội gì còn phải lẫn lộn chính mình, làm ra vẻ trình diễn kịch khổ tình còn gặp phiền toái.

Ừm. Thôi bỏ đi.

Trợ lý cầm theo đồ ăn đã đóng gói sẵn trở về, không gian trong xe đủ lớn, trợ lý ngồi ở ghế điều khiển phụ, đặt thêm đồ ăn của ba người cũng không hề

chật chội. Anh ta quay đầu lại nhìn Lương Trạch đang dựa vào ghế nhắm mắt lại, biết trạng thái của hắn mấy tháng nay cũng không tốt, giọng thật ôn hòa mở miệng, "Thầy Lương, bây giờ quay lại đoàn phim à?"

"Ừ." Lương Trạch lấy tay đặt trên cửa sổ xe xuống, điều thuốc còn một nửa ấn tắt ở gạt tàn trong xe, ngồi thẳng lưng đóng cửa sổ lại, "Đi thôi, về đoàn phim."

Một câu nói tràn đầy nguyên khí.

Trợ lý và tài xế đều kinh ngạc quay đầu lại, Lương Trạch suốt ba tháng nay, ngoại trừ thời gian làm việc, những lúc khác đều lười nhác, nói chuyện cũng có chút không để ý, đáng vẻ đang suy ngẫm về nhân sinh nghiêm túc quy hoạch lại cuộc đời.

Cho nên, giờ đây là nghĩ thông suốt.

Lương Trạch tâm tình tốt, bật nhạc trên điện thoại hát theo.

Ngâm nga đến một bài hát cũ mà bạn mình thể hiện, Lương Trạch đột nhiên nhớ tới người này gần đây cũng đóng phim ở thành phố này, bỗng dưng nổi lên hứng thú, gọi điện thoại qua mời.

"Ừ, vậy tôi mai gọi cậu ta cùng đến, tôi làm ông chủ."

Lương Trạch rất ít khi chủ động rủ rê, từng người từng người đã lâu không gặp ai cũng đồng ý, hắn hẹn đều là những người quen biết không ít năm, khó có cơ hội tụ tập với nhau, Lương Trạch vừa rủ thì tất cả mọi người đều nhất trí.

Trợ lý liếc nhìn hắn qua kính chiếu hậu vài lần, trong lòng thầm đếm, còn chưa đếm tới ba, quả nhiên, Lương Trạch kết thúc cuộc gọi xong ném điện thoại qua bên cạnh một cái, "Mấy tháng nay đều quên phát tiền thưởng cho mọi người, vừa lúc, tháng sau là sinh nhật con gái cưng của anh đúng không, tôi phát tiền thưởng cho mọi người, lại cho tiểu công chúa một túi đồ lớn."

Lương Trạch không thích tụ hội, nhưng tuyệt đối không keo kiệt, trợ lý và tài xế có thể theo hắn nhiều năm như vậy, tổng hợp nguyên nhân từ rất nhiều phương diện lại, Lương Trạch xem như vô cùng tốt trong lòng các nhân viên công tác.

"Vâng, vậy cảm ơn thầy Lương trước."

Lương Trạch xua tay, "Khách khí gì không biết."

"Gi" cũng nói ra, có vẻ tâm trạng thật sự rất tốt.

Lương Trạch hẹn đêm mai tụ tập, hắn đương nhiên không có khả năng đi nói với đạo diễn, đây chính là thời điểm để trợ lý thể hiện giá trị cao của mình.

Lợi dụng thời gian nghỉ ngơi giữa lúc ghi hình đi tìm đạo diễn nói chuyện phiếm, nhắc tới chuyện Lương Trạch và vài người bạn khác đã lâu không gặp, vừa vặn mọi người mấy ngày nay đều ở thành phố này, liền hẹn đêm mai ăn com ôn chuyện.

Nhân tình lui tới, từ trước đến nay là anh đến tôi đi, Lương Trạch trên công việc trước giờ không chút cầu thả không cần đạo diễn nhọc lòng nhiều, đạo diễn cũng vui lòng chấp nhận, nói thẳng với trợ lý đêm nay quay nhiều một chút, ngày mai tận lực kết thúc suất diễn của Lương Trạch ở giữa trưa.

Trợ lý đáng vẻ trẻ nhỏ đắc chí trở về nhấn lại với Lương Trạch đêm nay phải vất vả một chút, bởi vì đạo diễn đã nói giữa trưa mai liền kết thúc công việc.

Lương Trạch đang nhắn tin trả lời, cong cong môi click mở WeChat của trợ lý trực tiếp phát một cái bao lì xì qua, cảm màn hình điện thoại quơ quơ trước mặt anh ta, "Lời cảm ơn này có thành ý không hả?"

Trợ lý thành tâm gật đầu thật mạnh.

**

Em không tìm tôi tôi cũng không tìm em

Tôi không chỉ có nhãn tâm, tôi còn rất tuần tú.

Bạn đang đọc truyện *Tình Thoại Chung Có Chủ (Tình Thoại)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.